

Giới thiệu Kiều Sủng

Truyện Kiều Sủng dưới ngòi bút kinh nghiệm vững chắc của tác giả Đinh Mặc đã thể hiện rất thành công lại một câu chuyện viễn tưởng đáng sợ mà lại thu hút từng chi tiết nhỏ. Bởi Đinh Mặc có trí óc tưởng tượng rất tốt mà kho tàng kiến thức vũ trụ rộng lớn.

Nam chính thật tàn nhẫn đứng trước người con gái xinh đẹp, nhưng cô ta có lòng nghị lực sinh tồn vô cùng to lớn. Cô can đảm sẵn sàng dang rộng hai chân gọi anh đến để kiểm duyệt! Thật ra anh ta cũng chỉ là lính đánh thuê mà thôi...

Tình tiết truyện còn rất nhiều ẩn chưa chờ đón quý độc giả theo dõi và khám phá chuyện gì đang xảy ra trong tình huống này nhé!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Không còn lối thoát

Trên bầu trời thành phố, những áng mây ngũ sắc tạo thành những ánh sáng lung linh không ngừng biến ảo. Phố lớn ngõ nhỏ, chung quanh xe cộ qua lại như mắc cửi, đám người hỗn loạn tranh cãi ầm ĩ vô cùng chói tai.

Tô Di chạy như bay, dường như cảnh đẹp cùng con người trong tầm mắt của cô đều trở nên kì quái. Cô thở hỗn hển, dốc toàn lực chạy nhưng vẫn không đủ nhanh – đối với một người ba ngày không ăn cơm làm sao có thể chạy nhanh đây? Tuy nhiên cô không thể dừng lại.

Cuối cùng ở một con ngõ nhỏ trong trung tâm thành phố, phía trước mặt cô bị chặn bởi một bức tường cao, còn phía sau lưng cô liên tiếp truyền đến những tiếng cười to nhỏ.

Tô Di toát mồ hôi lạnh, bị bắt phải xoay người lại. Hai tay cô vô thức ôm chặt lấy chính mình, dường như làm vậy có thể khiến cô cảm thấy an toàn hơn một chút.

Vài bóng người cao lớn chặn ngay đầu ngõ.

“Cứu mạng! Cứu mạng!” Biết rõ là vô ích nhưng cô vẫn liều chết dùng âm thanh khô khốc khàn khàn kêu khóc, trông ngóng kì tích xuất hiện. Nhưng ngoài đường lớn kia người xe qua lại vội vàng, không ai vì tiếng kêu khóc của một gái mà dừng lại.

Tên đàn ông cao gầy cầm đầu cười lạnh: “Muốn chạy? Tôi cho cô chạy!”

Phía sau mấy tên khác bắt đầu cười quần, một tên lên tiếng “Hôm nay các anh sẽ dạy cho cô em quy tắc.”

Từ ngữ của bọn chúng tương đối đơn giản, Tô Di hầu như có thể hiểu được toàn bộ. Toàn thân cô run rẩy, đôi môi tái nhợt. Cô khó khăn dùng tiếng địa phương nói: “Xin các người buông tha cho tôi, bảo tôi làm gì khác tôi cũng đồng ý”

Tên đàn ông cao gầy khoanh tay đứng ở cuối cùng, ánh mắt lạnh như băng nói “Cô em, chẳng lẽ không ai nói cho cô biết “Thành phố hi vọng” là nơi tuyệt vọng đối với người nghèo sao, mà cô... lại quá nghèo.”

Không đợi Tô Di kịp phản ứng, mấy tên đàn ông đã tiến về phía trước. Cô quát to một tiếng, lùi sát vào bức tường với ý định phá tan vòng vây của bọn chúng, nhưng lại bị mấy tên đàn ông dễ dàng bắt lấy.

Cô vừa định giãy dụa, mái tóc dài đã bị giật lại, cả người lập tức ngã lộn trên mặt đất, lưng vô cùng đau nhức! Từ chi cô đều bị người khác mạnh mẽ giữ chặt trên mặt đất dơ bẩn. “Xoạc...” cô nghe thấy âm thanh của tiếng vải bị xé rách, ngay sau đó chợt cảm thấy lạnh, lập tức có một bàn tay thô ráp tiến vào sờ soạng.

“Mịn màng quá!” Một tên kinh ngạc thốt lên.

“Nhìn gầy gò như vậy, hóa ra lại là hàng cao cấp”

Tô Di dùng hết sức lực, liều mạng giãy dụa, khuôn mặt gầy gò trầm mặc, nhưng nước mắt thi nhau cuộn cuộn tuôn rơi.

Ánh sáng thật chói mắt.

Cho dù vì khuất nhục mà phải nhắm chặt hai mắt, nhưng Tô Di vẫn cảm giác được khung cảnh bỗng nhiên chói sáng tới mức tên đàn ông đang quỳ gối giữa hai chân cô muốn tiến vào, cũng phải “A” lên một tiếng.

Bọn họ đứng lên, một tên lôi Tô Di từ dưới đất lên, ấn vào góc tường.

Một chiếc xe hơi dài màu đen dừng ngay đầu ngõ. Cho dù khoảng cách khá xa nhưng qua kiểu dáng sang trọng cũng có thể thấy được giá trị xa xỉ của chiếc xe này.

Đèn tắt, động cơ xe ngừng lại. Ba người đàn ông mở cửa xe bước xuống.

Tô Di hít mắt, thấy rõ bọn họ mặc đồng phục quân cảnh, nhưng điều này cũng không khiến cô có thêm một chút hi vọng nào. Cô sống ở thành phố nghèo khổ này đã lâu như vậy, nên cô hiểu rõ quân cảnh chuyên câu kết làm việc xấu với xã hội đen, bọn họ đều cùng một giuộc lấy lòng người giàu, áp bức người nghèo như thế nào.

Bọn họ làm sao có thể vơ tay vì chính nghĩa đây?

Cô chú ý tới người đàn ông phía sau đang ghì chặt mình, hẳn cũng đang chú ý đến đám quân cảnh. Đây có lẽ là cơ hội chạy trốn duy nhất của cô. Cô căng thẳng, hô hấp cũng trở nên dồn dập hơn.

Nhưng có một chuyện đã xảy ra ngoài dự kiến của Tô Di.

Ba quân cảnh tiến đến, rút súng nhắm ngay vào mấy tên đàn ông.

“Ấu nhĩ, hàng hóa khoáng thạch đâu?” Quân cảnh dẫn đầu rút súng ra.

Tên đàn ông cao gầy tỏ vẻ không vui “Khoáng thạch gì?”

“Bụp” một phát súng nhanh gọn bắn xuyên vào đầu. Đám lưu manh không ngờ tới đối phương không nói lời nào đã ra tay giết người, cả đám sùng sốt, không kịp phản ứng. Mà theo góc độ của Tô Di, chỉ nhìn thấy gáy của Ấu nhĩ thủng một lỗ nhỏ rồi máu ứa ra từ đó, thậm chí vài giọt máu nóng còn bắn lên mặt cô.

Đám lưu manh rõ ràng có đến năm người nhưng lại hoàn toàn không phải đối thủ của ba quân cảnh. Vài phút sau, tất cả bọn chúng đều bị trói hai tay hai chân, quỳ trên mặt đất, cổ bị nhóm quân cảnh túm từ phía sau, mặt áp vào xe hơi toàn thân cứng đờ.

Tô Di đứng bất động ở góc tường. Sau đó, cô nhìn thấy đám lưu manh bị nhóm quân cảnh đánh cho máu me đầy mặt, chết đi sống lại, cuối cùng cũng chịu khai nhận món “hàng” gì đó ở nơi nào.

Mấy tên lưu manh ngã trên mặt đất thoi thóp, thậm chí một tên còn bị đâm cho lồm cồm vào, nằm trên mặt đất không còn hơi sức mà rên la. Tô Di nhìn thấy đồng máu trên mặt hắn mà cảm thấy ghê người.

Cho dù đám lưu manh đã thảm như vậy nhưng nhóm quân cảnh cũng không có ý thả bọn chúng đi. Bọn họ lau sạch máu tươi trên tay, cung kính nhìn xe hơi.

Một quân cảnh cúi người ở phía cửa sau xe, thấp giọng nói câu gì đó. Ngay sau đó một người đàn ông chậm rãi bước xuống xe. Bởi vì khuất sáng nên khuôn mặt anh ta nhìn âm u mơ hồ. Nhưng điều này cũng không gây trở ngại cho Tô Di, cô thấy rõ đó là một người đàn ông cao lớn, âu phục phẳng phiu, giày da bóng loáng. Hai tay anh ta để trong túi quần, đi tới trước mặt mấy tên lưu manh, cúi đầu, dường như đang quan sát.

Nếu như trước đó sự tàn nhẫn bạo lực của nhóm quân cảnh khiến cho người ta sợ hãi, thì người đàn ông kia dù không nói lời nào, không hành động gì nhưng lại làm kẻ khác cảm giác được sự uy nghiêm, lạnh khốc đằng sau sự trầm mặc của anh ta.

“Bảo với lão đại của các ngươi”. Giọng nói của anh ta bình tĩnh, trầm thấp “Ta không thích kẻ phản bội”

“Vâng vâng, thưa ngài, chúng tôi sai rồi, lão đại của chúng tôi sai rồi” Người trên mặt đất vui sướng rơi nước mắt.

Anh ta liếc tên thủ hạ bên cạnh mình “Một người là đủ rồi”

Bọn thủ hạ gật đầu, giọng “bang bang bang” mấy tiếng vang nhỏ, người trên mặt đất chưa kịp kêu lên đã ngã xuống. Mà người mất một con mắt may mắn sống sót cũng đã sợ tới mức lạnh run, ôm đầu khẽ nức nở.

“Còn chưa cút đi!” Một quân cảnh quát.

Tên lưu manh té ngã, lao đảo chạy ra khỏi ngõ.

Tô Di ra sức lù vào góc tường, nhưng người đàn ông kia bỗng ngừng đầu nhìn về phía cô. Tuy rằng không thấy rõ ánh mắt anh ta nhưng trong lòng Tô Di vô cùng khiếp sợ.

Giết người diệt khẩu... Bọn họ sẽ bỏ qua cho cô sao?

Đang lúc kinh hồn bạt vía, người đàn ông kia không hề có dấu hiệu báo trước đã tiến về phía cô.

Dưới ánh sáng của đèn đường, người đàn ông kia giống như thân cây to màu đen, cao lớn mà im lặng.

Từ trong bóng tối dần xuất hiện khuôn mặt của một người trẻ tuổi, thân hình cường tráng. Ngũ quan anh tuấn trầm tĩnh, phẳng phất như một tác phẩm

điều khắc tráng lệ từ thời thượng cổ, như một dòng sông tĩnh lặng.

Anh ta nhìn chăm chăm Tô Di, ánh mắt trầm tĩnh lợi hại hơn bất cứ người nào cô từng gặp qua, vô duyên vô cớ làm cho người ta cảm thấy áp bức mãnh liệt.

Thân hình Tô Di càng ngày càng cứng ngắc. Người đàn ông bỗng nhiên cử động. Anh ta tự tay cởi áo vest. Đây chính là tín hiệu nguy hiểm, nhưng động tác của anh ta lại rất đứng đắn dịu dàng khiến Tô Di có chút khó tin. Ngay sau đó, anh ta khoác áo vest lên người cô.

Tô Di hoàn toàn ngây người.

Nhưng không đợi Tô Di nói lời cảm ơn, anh ta đã xoay người, một âm thanh hồ hững truyền đến: “Giết cô ta.”

Anh ta cũng không quay đầu mà tiếp tục đi về phía chiếc xe hơi, tên quân cảnh đứng ở cuối cùng nhìn Tô Di, rút súng nhắm ngay mi tâm của cô.

Quân cảnh trẻ tuổi mà gương mặt trầm tĩnh, lạnh lùng, không mấy may vì một sinh mệnh vô tội của một người trẻ tuổi sắp chết trong tay mình mà do dự.

Tô Di lần đầu tiên đối mặt với họng súng đen ngòm, chỉ cảm thấy cổ họng nghẹn ngào, đầu óc trống rỗng, không biết nên làm thế nào, có phải sẽ rất đau hay không, có lẽ chỉ trong nháy mắt sẽ chết, nhưng thời khắc chờ đợi cái chết như thế này làm cho người ta không cam lòng mà hoảng sợ.

Cô không cam lòng, thật sự không cam lòng. Tại sao vận mệnh lại trêu đùa cô như vậy, vì sao cô lại ở nơi đây, rốt cuộc Trái Đất và trí nhớ về 21 năm trưởng thành của cô thật sự tồn tại hay chỉ là giấc mơ của riêng mình cô?

Cô chưa xót nở nụ cười. Tuy nhiên cô lại không biết rằng, một cô gái xinh đẹp như vậy, một thân hình gầy gò được bao bọc bởi chiếc áo khoác rộng, trong bóng tối lại nở nụ cười bi thương tuyệt vọng khiến cho một quân cảnh giết vô số người, trong phút chốc cũng có chút hoảng hốt.

Hành động tiếp đó của cô hoàn toàn không suy nghĩ, không chịu sự điều khiển của đầu óc, cô vừa điên rồ lại vừa như dịu dàng, nhẹ nhàng nắm lấy họng súng lạnh như băng của quân cảnh kia.

Cô dùng ngón tay mềm mại đang bị thương gạt đi họng súng đang nhắm vào mình. Quân cảnh nhất thời không kịp phản ứng, nhưng cũng không nổ súng.

Vài quân cảnh khác phát hiện sự khác thường đều quay lại, rút súng nhắm vào cô.

Còn cô trong tình thế bị uy hiếp bởi cái chết lại không nhận ra nguy hiểm. Giày của cô đã mất trong lúc chạy trốn, đôi chân lạnh lẽo dơ bẩn bước tới gần xe hơi, đi về phía người đàn ông kia.

Cô chậm rãi ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng ôm lấy hai chân anh ta.

“Van xin anh, hãy cứu tôi...” Âm thanh của cô nhỏ nhỏ mang theo áp lực và đau đớn, ngẩng đầu nhìn anh ta “Xin anh, đừng giết tôi...”

Cô không biết anh ta là ai, không biết anh ta là người tốt hay kẻ xấu. Thủ hạ của anh ta ở trước mặt cô giết nhiều người như vậy, cũng chính anh ta là người hạ lệnh giết cô diệt khẩu. Nhưng anh ta cũng là người duy nhất từ trước tới nay dùng quần áo sạch sẽ, đẹp đẽ, quý giá của mình cẩn thận khoác lên người cô.

Dưới ánh sáng của đèn đường, người đàn ông quay mặt lại, nét mặt anh ta lạnh lùng cứng rắn hơn cả bóng đêm. Trong nháy mắt Tô Di cảm thấy hoảng hốt, tại sao cô lại có ý nghĩ kì lạ cầu xin sự giúp đỡ từ người đàn ông vô tình này chứ?

"Từ trước tới nay tôi chưa bao giờ giúp người" Người đàn ông nhìn cô gái đang nắm lấy ống quần mình, ngón tay cô nhem nhuốc bẩn thỉu.

Phía sau, vài tên quân cảnh đã tiến lên, chuẩn bị lôi cô đi. Cô đã không còn sức lực giãy giụa, ngã dúi dụi trong tay bọn họ.

Tuy nhiên đúng lúc này người đàn ông cất giọng lạnh lùng: "Tôi chỉ trao đổi lợi ích. Cô định dùng cái gì để đổi lấy mạng sống của mình?"

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Vật hiến tế

Ngoài cửa sổ, thành phố rực rỡ ánh đèn, phảng phất như một bức tranh phong cảnh tráng lệ và bình lặng, khiến cho căn phòng vốn tràn ngập hơi thở và lưu ảnh lạnh lẽo của người đàn ông kia cũng trở nên yên tĩnh và ấm áp hơn vài phần.

Tô Di ngồi ở mép giường, nhìn dòng sông đen chảy ở lưng chừng núi phía ngoài biệt thự, cô bất giác ngẩn người.

Ngày hôm qua, đối mặt với người đàn ông nắm giữ mạng sống của mình, không biết cô lấy đâu ra dũng khí trả lời anh ta như vậy.

Cô nói “Tôi chỉ có duy nhất một thứ, anh có muốn lấy không?”

Người đàn ông không nói một lời, xoay người tiến vào xe. Bọn thủ hạ của anh ta trói hai tay hay chân cô lại rồi ném vào cốp xe.

Có lẽ do quá mệt mỏi và căng thẳng cho nên trong cốp xe tối tăm, ngột ngạt cô đã thiếp đi lúc nào không hay. Khi tỉnh lại đã thấy mình được đặt trong bồn tắm, bên cạnh không có ai chỉ thoáng thấy một chiếc áo choàng tắm kiểu nữ còn mới, ngoài ra còn có một đĩa bánh mì.

Cô ăn ngấu nghiến, phút chốc đã ăn sạch bách đĩa bánh mì, sau đó khoan khoái tắm rửa sạch sẽ.

Cô thăm nghĩ, kể từ khi xuyên không đến nay thì đây là lần được ăn no nhất, được tắm rửa sạch sẽ nhất.

Cô bây giờ cần nhất là những thứ này.

Cuối cùng, cô tựa vào mép giường thiếp đi, lúc này cửa nhẹ nhàng được đẩy ra.

Đèn được bật lên, gian phòng trong nháy mắt sáng trưng. Cô hí hóp mắt một cái rồi lại mở ra, người đàn ông lạnh lùng tối qua đang đứng ở cửa.

Khác với ngày hôm qua, anh ta mặc bộ quân phục màu đen, nút áo được cài chỉnh tề đến tận cổ, tôn lên vẻ uy nghiêm lạnh lùng đồng thời làm nổi bật các đường nét trên gương mặt anh ta.

Anh ta có nét rất đặc biệt, khác hẳn với những người đàn ông mà Tô Di từng gặp. Cặp lông mày đen nhánh, sống mũi cao ngất, đôi môi dày, đó là một vẻ đẹp vừa tuấn lãng lại vừa cương nghị.

Chỉ bằng ánh mắt đen lãnh đạm mà không cần nói lời nào, anh ta cũng đã khiến cho Tô Di kinh hồn bạt vía.

Anh ta bắt đầu cởi bỏ nút áo. Tô Di trước kia chưa từng hầu hạ đàn ông, nhưng sau khi đến thế giới này, cuộc sống đã dạy cho cô rất nhiều điều.

Cô bước nhanh về phía anh ta, nhẹ nhàng nhận lấy áo khoác.

Mùi rượu nhàn nhạt xông lên mũi, anh ta uống rượu ư? Điều này khiến trong lòng Tô Di có chút kinh hãi. Theo bản năng, cô ngẩng đầu lên nhìn anh, lại thấy hai tròng mắt đen sắc bén kia đang nhìn cô chằm chằm.

Phải chăng đây là mệnh lệnh không lời của anh?

Tô Di vươn đôi tay trắng nõn bắt đầu cởi bỏ từng nút áo sơ mi của anh ta. Ánh mắt bức người của anh ta đang ở trên đỉnh đầu cô, làm cho cô chỉ có thể nhìn ngực anh.

Cô giúp anh ta cởi áo sơ mi, bộ ngực săn chắc, dẻo dai lộ ra. Trên cổ anh ta có đeo một sợi dây chuyền, thoát nhìn rất cũ kỹ, mặt dây chuyền hình vuông. Một vết sẹo dữ tợn màu đỏ tươi kéo dài từ ngực trái của anh ta xuyên suốt đến hông bên phải.

Hai tay Tô Di run nhè nhẹ, sờ vào thất lưng của anh ta.

Đột nhiên, cô bị một bàn tay to lớn bắt lấy. Ngay sau đó, cảm bị bàn tay thô ráp mà to lớn ấy nhẹ nhàng nắm lấy.

“Thưa ngài...” cô luống cuống. Bởi vì phiêu bạt nơi đây hơn nửa năm trời cho nên khuôn mặt cô hốc hác, gầy gò, chiếc cằm nhọn trong bàn tay hán càn trở nên nhỏ bé.

Gương mặt màu đồng tuấn lãng gần trong gang tấc, trầm tĩnh lạnh lẽo đến bức người. Giây kế tiếp, anh ta chợt buông cô ra, xoay người đi về phía sofa đối diện giường lớn.

Cô đứng tại chỗ, không biết làm thế nào cho phải.

Anh ta tựa vào sofa, một tay dựa vào thành ghế, một tay rút điều thuốc ra châm lửa. Vòng khói lượn lờ mờ ám, thần sắc anh mệt mỏi, giọng nói vang lên lạnh lùng: “Lên giường đi”.

Tìm Tô Di đập còn nhanh hơn cả lúc này, cô ngồi trở lại mép giường.

“Cởi ra.”

Đầu óc Tô Di lập tức trống rỗng. Cô tưởng rằng quá trình này có thể nhanh chóng kết thúc, hoàn toàn không ngờ đây mới chỉ là khúc dạo đầu đầy nhục nhã. Cô lấy lại bình tĩnh, đưa tay tháo từng nút từng nút áo choàng tắm.

Cô lỏa thể, ngồi bên mép giường cẩn trọng đến mức co rúm người lại. Dù không cố ý ngăn cản tầm mắt anh ta nhưng hai tay cô lại vô thức che đậy nơi tư mật của mình.

Anh ta nhìn chăm chú mấy giây, sau đó đem thuốc lá dụi trong gạt tàn.

“Nhìn không rõ” thanh âm bình tĩnh cất lên. Tô Di cảm thấy máu trong người đều dồn lên mặt, thân thể cô lạnh giá, tê cứng như người bị mất máu.

Chung quanh rất yên lặng, cô dường như nghe thấy tiếng cười nhạo bén nhọn bên tai – Tô Di mà còn có thể nhục nhã hơn nữa sao?”

Cô từ từ nằm xuống giường, ngược nhìn trần nhà màu xám bạc đẹp đẽ mà u tối.

Cô tách hai chân ra, để lộ nơi tư mật. Hai tay run run sờ vào nơi đó, nhẹ nhàng tách ra hai cánh. Nơi yếu ớt miễn cưỡng tiếp xúc với không khí lạnh giá khiến toàn thân cô run rẩy.

Cho dù không thấy được mặt anh ta cô cũng có thể cảm nhận được ánh mắt sáng quắc đang dò xét kỹ từng tác da thịt trên thân thể cô.

Không gian tĩnh mịch đến đáng sợ.

Cô duy trì tư thế nhục nhã như thế một lúc lâu mới nghe thấy tiếng bước chân anh ta từ từ tiến lại gần.

“Kiểm tra hàng” anh ta ít lời nhiều ý.

Trong lòng cô run lên, có thể thấy rõ khuôn mặt tuấn lãng của anh đang dừng phía trên bắp đùi cô. Hai tròng mắt đen nhìn chằm chằm vào nơi tư mật của cô... Con đau nhức truyền đến từ nơi tư mật, cô chưa kịp phản ứng ngón tay hắn đã đâm sâu vào trong.

Cô mở to hai mắt nhìn anh ta. Dường như trong nháy mắt cái đầu gỗ của cô kịp phản ứng mà chiều theo ý anh ta, cho nên anh ta mới lộ ra nụ cười lạnh như băng, ngón tay trong cơ thể cô nhẹ nhàng ra vào, tìm thấy điểm nhạy cảm nhô ra mà vuốt ve.

Anh ta cất giọng trầm khàn “chưa từng hầu hạ đàn ông?”

Trong không khí trầm lặng, cô lên tiếng trả lời “Đây là lần đầu tiên, ngài có hài lòng không?”

Anh ta trầm mặc. Ngón tai lại đâm vào cơ thể cô, từ một ngón đến hai ngón rồi lại ba ngón... Cô đau, đau đến mức không thở nổi, nhưng anh ta lại coi như không nhìn thấy. Anh ta dễ dàng bắt lấy hai tay cô, cố định chúng trên đỉnh đầu cô.

Khuôn mặt anh ta chậm rãi cúi xuống ngực cô. Hơi rượu thoang thoang phả lên người cô. Mái tóc ngắn màu đen, có vài sợi rơi xuống trán, anh ta khẽ sát gò má ở nơi căng tròn trắng mịn của cô. Anh ta bắt đầu cắn nuốt hai nụ hoa đỏ thắm của cô khiến cô có chút đau, rồi lại có cảm giác tê dại toàn thân.

Dưới hạ thân cũng bị kích thích, khuôn mặt Tô Di vốn đang tái nhợt giờ đã chuyển sang đỏ ửng. Cô cắn chặt môi dưới, nghiêng chặt hai hàm răng, dưới sự trêu đùa ác ý của anh ta cũng không “hừ” ra một tiếng.

Cảm giác run rẩy càng lúc càng tăng, Tô Di không có cách nào khống chế nổi. Từ nơi sâu thẳm nhất trong cơ thể có một dòng nước chảy ra, càng lúc càng âm ướt.

Anh ta từ từ rút ngón tay khỏi người cô, miệng cũng đột nhiên rời khỏi nụ hoa của cô.

Cô nằm cuộn tròn trên giường, ngẩng đầu nhìn anh ta. Anh rút khăn giấy bên cạnh, cẩn thận lau khô ngón tay mình.

Tô Di thấy được vẻ mặt của anh ta trong lòng không khỏi kinh ngạc. Không hề có dục vọng.

Vẫn gương mặt lạnh lùng, vẫn ánh mắt bình tĩnh, không bởi vì phải đè nén cao trào vừa rồi mà có chút thay đổi. Dường như linh hồn của anh ta vẫn luôn thờ ơ lạnh nhạt giống như thân thể của anh ta vậy, anh ta đối với cô chỉ là tùy ý gần gũi chiếm đoạt.

Kiểm tra hàng. Anh ta quả thật làm như thế, không hề có chút cảm xúc nào.

Trong con mắt anh ta, cô cũng rõ mặt không khác gì lũ chó mèo. Là cô sống quá đơn thuần, thanh khiết nên mới coi việc “kiểm hàng” là điều sỉ nhục, mới có thể chỉ trong phút chốc đã trở nên rã rời.

“Như thế nào?”

Khi anh ta chuẩn bị rời khỏi phòng, cô liền hỏi “Kết quả kiểm hàng... như thế nào?”

Bước chân dừng một chút, anh ta không trả lời chỉ mạnh tay đóng cửa.

Tô Di ngồi giữa căn phòng sáng trưng, ngơ ngác nhìn cửa đóng chặt. Nước mắt không biết từ lúc nào cứ lặng lẽ chảy xuống. Cô ngẩng nhìn ánh trăng đẹp đẽ, trong veo, khóe miệng bất giác nở một cười thê lương.

Sau đêm hôm đó, Tô Di ngày ngày thấp thòm lo sợ, không biết việc gì sẽ xảy ra.

Cô đã sớm đoán ra thân phận anh ta. Nhưng rút cuộc vẫn chưa gặp lại anh ta -- Ở Thành Hi Vọng, anh ta chính là nhân vật lớn, tiếng tăm lừng lẫy, một tay che trời, uy hiếp cả hai giới hắc bạch. Nhưng như vậy càng khiến cô khiếp sợ.

Cô dùng thân thể để đổi lấy mạng sống của mình. Anh ta kiểm hàng xong nhưng không có hưởng dụng. Cô cũng không hề ảo tưởng anh ta sẽ thả cô,

hoặc để cô làm người phụ nữ của anh ta.

Cô thật không biết cái gì sẽ chờ đợi cô ở phía trước?

Không chỉ cô mà còn nhiều người khác cũng muốn biết đáp án này.

Chập tối năm ngày sau, một chiếc xe đặc biệt chạy tới biệt thự của Cục trưởng Cục trị an Tỉnh Cầu, trợ lý Mộ ngồi ở ghế trước nhìn không được liền quay đầu lại hỏi cục trưởng Thương Chủy “Cục trưởng, rút cục Tô tiểu thư có gì đặc biệt khiến cho Ngài nhiều năm như vậy, lần đầu tiên giữ một người phụ nữ bên mình?”

Thương Chủy hồ hững chăm thuốc, nhả ra vòng khói nhân nhật, cất giọng lạnh lùng “Thiếu gia của Tập đoàn kinh doanh vũ khí Chu Thị cuối tuần này sẽ trở về Thành Hi Vọng”

Trợ lý Mộ nghe vậy, trầm mặc giây lát mới lên tiếng “Nghe nói anh ta thích những thiếu nam, thiếu nữ sạch sẽ, xinh đẹp”

Thương Chủy lẳng lặng nói “Dùng cô ta đổi lấy phần trăm triết khấu”

Trợ lý Mộ cười cười, không tiếp tục đề tài này, nói sang chuyện khác “Tối ngày kia, tân thị trưởng Du Mặc Niên tổ chức tiệc rượu, Ngài muốn an bài cô gái nào đi dự tiệc cùng?”

“Con trai duy nhất của Du gia?”

“Phải” Mộ trợ lý gật đầu, “Gia tộc tôn quý nhất Liên Minh”

“Mang theo con mèo nhỏ” Thương Chủy nói, “cho người trang điểm thật đẹp cho cô ấy”

Trợ lý Mộ ngẩn người một lát mới hiểu được anh ta nói tới Tô Di, bèn nói “Thưa ngài, đó là buổi tiệc của giới thượng lưu, Tô tiểu thư dù sao cũng xuất thân ở tầng lớp thấp, chỉ e không ổn”

“Rất tốt” Thương Chủy trên mặt hiện lên nét vui vẻ “tôi thích làm chuyện không ổn”

Tỉnh hệ Vĩnh Hằng bao gồm 8 tỉnh cầu. Trong đó có 5 tỉnh cầu là năm thành phố có thể sinh sống, tạo thành Liên Minh loài người. Còn 3 tỉnh cầu khác bị Trùng tộc chiếm lĩnh. Loài người và Trùng tộc đã duy trì hòa bình được 10 năm nay.

Du thị là gia tộc quyền lực nhất Liên Minh suốt hàng trăm năm qua, trong quân đội cũng có sức ảnh hưởng lớn. Du Mặc Niên là con trai độc nhất của Tổng thống Liên Minh đương nhiệm Du Lân Cử, là một thanh niên ưu tú, đẹp trai nhất Liên Minh.

“Tôi đi dự tiệc ư?” Tô Di nhìn thấy người hầu dưới sự chỉ đạo của Trợ lý Mộ, cầm quần áo, trang sức, mỹ phẩm mang vào phòng.

“Phải” Trợ lý Mộ nhìn cô cười cười “những thứ này đều mua bằng công quỹ, Tô tiểu thư cứ thoải mái sử dụng”

Đã nhiều ngày không được thoải mái vui vẻ, hôm nay Tô Di lại vì những câu nói kia của Trợ lý Mộ trẻ tuổi đẹp trai mà khóe miệng cong lên.

“Cô có thể tự mình trang điểm không?” Trợ lý Mộ nhìn chằm chằm gương mặt trắng nõn của cô.

“.....có thể”

Trợ lý Mộ gật đầu rồi xoay người đi ra phía cửa phòng, được mấy bước bất chợt dừng lại.

Thiếu gia của gia tộc buôn vũ khí nghe nói học ngành y, thích thiếu niên sạch sẽ, thích sự tàn bạo, cũng thích giải phẫu.

Trợ lý Mộ khó có thể liên hệ được Tô Di gầy yếu, an tĩnh trước mặt với những thi thể chân tay rời rạc, nội tạng tổn hại được đưa ra từ nhà Chu thiếu gia.

“Tô tiểu thư, tôi sẽ quay lại ngay” anh ta chăm chú ngắm nhìn nhan sắc bình lặng, dè dặt của cô “Cô rất đẹp, xin hãy thoải mái tận hưởng bữa tiệc tối nay”

Nhìn bóng lưng trợ lý Mộ biến mất sau cửa, trong lòng Tô Di áp đến một dự cảm không lành. Trợ lý trẻ tuổi muốn nói gì đó nhưng lại thôi, thoáng qua ý thương tiếc khiến cho cô cảm thấy kỳ lạ, phải chăng sau bữa tiệc tối nay, kết cục của cô sẽ tới. Vậy nhất định là kết cục rất không tốt đẹp.

Một giờ sau

Vốn là sinh viên chuyên khoa quốc phòng, Tô Di rất hiếm khi mặc loại trang phục dạ hội thế này. Chân đi giày cao gót khiến cô không thoải mái, cô đứng trước gương bất giác ngẩn người.

Có lẽ sống trong tuyệt vọng và vất vả quá lâu cho nên khi cô nhìn thấy thiếu nữ trong gương váy dài thướt tha, mái tóc đen mềm mại bỗng có chút sợ hãi không dám tin. Trang sức ngọc bảo thạch xanh ngời, gương mặt điểm phớt một lớp phấn hồng khiến vẻ xinh đẹp tràn sức sống lan tỏa trên gương mặt vốn nhợt nhạt tiêu tụy của cô.

Đúng lúc này, cửa phía sau được nhẹ nhàng mở ra.

“Như này được chứ?” Cô muốn nói vài lời khách sáo với trợ lý Mộ, xoay người cất giọng nhỏ nhẹ “Đi tham gia buổi dạ tiệc cuối cùng trước khi tôi chết?”

Nhưng cô đón nhận một ánh mắt đen sẫm.

Cô hơi hoảng hốt, lập tức cúi đầu “Ngài đã đến rồi.”

Bước chân Thương Chủy hơi dừng lại.

Nhậm chút ở Thành Hi Vọng đã nửa năm, anh ta đã gặp qua không biết bao nhiêu cô gái xinh đẹp hơn cô, bọn họ đều dịu dàng, nhiệt tình chủ động. Nhưng thần sắc bi thương pha lẫn chút tự giễu vừa rồi của cô khiến anh ta nhớ ra, đây là lần đầu tiên có một cô gái đứng trước mặt anh ta lộ ra biểu cảm như thế. Cứ như thế dịu dàng, cứ như thế dè dặt nên khó sờ.

Cô thút tha kiều diễm đứng trước mặt anh ta mang theo chút xu nịnh. Hai tay vô thức nắm lấy tà váy, váy dài quây quanh ngực, trang sức lấp lánh làm nổi bật nét đẹp thanh tao trong sáng, cô dường như đang nhẹ nhàng tỏa sáng.

Thì ra con mèo nhỏ ngày thường mỏng manh, nhu mì lại có lúc an tĩnh, tuyệt vọng khiến cho cô trở nên xinh đẹp khác thường như vậy.

“Không nên có ý định chạy trốn trong dạ tiệc của thị trường” Thương Chủy bước tới sofa ngồi xuống.

Tô Di đứng lặng tại chỗ.

Sau đó cô quay đầu nhìn Thương Trung, từ từ bước tới. Giống như đêm hôm đó, hèn mọn và yếu ớt. Cô mặc bộ váy dài đỏ ngồi xuống giữa hai chân anh ta.

Anh ta không lên tiếng, đôi mắt đen chăm chăm quan sát nhất cử nhất động của cô.

“Chạy trốn...tôi không hề nghĩ tới” Cô giống như con vật cứng nhỏ ngẩng đầu nhìn anh ta “Ngài hãy giữ tôi ở bên cạnh được không?”

Thương Chủy nhìn con mèo nhỏ co rúm người rúc ở dưới chân mình, mái tóc đen dài như lụa, eo nhỏ nhắn không đầy một vòng ôm. Khuôn mặt nhỏ nhỏ đầy vẻ kiên cường, đôi mắt trong veo ánh lên tia bi thương.

“Giữ cô lại sao?” anh ta hờ hững lên tiếng “Cô ngay cả hầu hạ đàn ông cũng không biết”

Tô Di chỉ trầm mặc mấy giây.

Cô nhẹ nhàng cười, nụ cười hết sức hèn mọn và ngoan ngoãn. Cô từ từ đưa tay tới, anh ta cũng không ngăn cản mà chỉ nhìn cô chăm chăm. Cô bắt đầu kéo khóa quần anh ta.

“Tôi có thể học...học cách hầu hạ ngài thật tốt” cô nhẹ giọng nói, bàn tay lạnh như băng nắm lấy dục vọng to lớn của anh ta. Cô hé miệng, gian nan vụng về ngậm lấy đỉnh đầu.

Phụ nữ chủ động ôm ấp vuốt ve, từ trước tới nay chỉ khiến Thương Chủy chán ghét đẩy ra. Nhưng cô lại có chút khác biệt, cô quá ngây ngô, không có kinh nghiệm, không có kĩ thuật, chỉ vừa nắm lấy đã dùng đầu lưỡi khẽ liếm qua lại ở đỉnh đầu của anh ta.

Cô quá đôi ngờ nghịch nhưng lại mang đến sự kích thích khác thường khiến cho ánh mắt của Thương Chủy trầm lại, cô hòng nháy mắt đã trở nên khô rất

Anh ta không cho cô câu trả lời rõ ràng, chỉ cúi đầu nhìn cô ngoan ngoãn phục tùng. Cô giống như một tín đồ thành kính, vừa dịu dàng vừa bi ai, coi hân như chúa tể mà đem bản thân hiến tế cho hân.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Cô vĩ đại như vậy sao?

Trong hoa viên ngoài trời, hương thơm ngào ngạt nức mũi, hồ nước xanh thăm thẳm, cây mây che kín ngọn đèn màu bạc, ánh sáng dịu nhẹ phảng phất xung quanh.

Người đàn ông trẻ tuổi mặc âu phục màu xám chỉnh tề, cầm chén rượu trong tay đứng dưới cây xanh, khuôn mặt tuấn lãng, tươi cười niềm nở. Mỗi một vị khách quý bước vào hoa viên đều tươi cười đi tới bắt tay anh ta.

Các phóng viên không ngừng bấm máy ảnh trong tay, ánh đèn flash lóe lên loang loáng, bọn họ đều vội vàng chụp ảnh ngài tân thị trưởng, mỗi hành động của anh ta đều nho nhả lễ độ, kèm theo một nụ cười nhàn nhạt.

Du Mặc Niên luôn là một người nổi bật giữa đám đông. Có lẽ là do đứng đằng sau anh ta là một gia tộc hùng mạnh, nhưng không thể phủ nhận một điều, cho dù không biết rõ thân thế của Du Mặc Niên, nhưng mọi người cũng sẽ bị khí chất cương trực của anh hấp dẫn ngay trong lần đầu tiên gặp mặt.

Sinh ra trong gia đình có truyền thống hoạt động chính trị, nhưng anh ta lại chấp nhận ở trong quân ngũ tám năm. Du Mặc Niên làm cho người ta cảm thấy anh ta tựa như một hồ nước sâu thăm thẳm nhưng trong suốt, thuần túy mà kiên định chứ không hề giống những chính trị gia thâm trầm thường thấy.

Mà Du Mặc Niên bất động thanh sắc (*có nghĩa là im lặng cả nhà a*) đánh giá từng vị khách. Anh ta biết vị khách quan trọng nhất vẫn còn chưa xuất hiện.

Khi tiệc rượu bắt đầu được 20 phút thì một người đàn ông mặc âu phục màu đen dẫn theo một người phụ nữ yêu kiều bước vào sân. Cả sân nhất thời tĩnh lặng.

Du Mặc Niên cũng ngược mắt nhìn ra cửa, người đàn ông vừa bước vào kia nghe nói là một nhân vật làm mưa làm gió mới nổi.

Thương Chủy.

Du Mặc Niên nghe nói khi Thương Chủy đảm nhận cương vị Cục phó cục an ninh ở hành tinh Tự Do không bộc lộ tài năng gì. Nhưng đột nhiên, sau khi nhận nhiệm vụ ở thành phố Hi Vọng lại sửa đổi tác phong bảo thủ ngày trước.

Người đàn ông này vốn lấy cường bạo áp chế cường bạo, một đội quân cảnh vốn mềm yếu non kém nhưng không hiểu anh ta dạy dỗ thế nào lại biến thành một lũ ác ôn, một đám liều mạng một cách triệt để, hoành hành chẳng nề sợ một ai; anh ta lấy đen ăn đen – tổng ngạch thuế thu được của thành phố Hi Vọng tăng lên như điều gặp gió, người giàu không thể giàu lên nhanh, người nghèo lại càng nghèo hơn. Kẻ được lợi lớn nhất mặc nhiên là anh ta.

Có người nói trước đây trị an của thành phố Hi Vọng hỗn loạn, căn bản là không có pháp luật. Bây giờ thì có bởi vì Thương Chủy chính là pháp luật.

Du Mặc Niên vốn tưởng rằng Cục trưởng cục an ninh là người thô lỗ, nhưng ai ngờ trăm nghe không bằng một thấy.

Không ngờ anh ta lại là một người đàn ông anh tuấn, trầm mặc phảng phất tựa như gốc tùng vững vàng đứng thẳng như thế. Trang phục đen tuyền làm cho ngũ quan thâm thúy, tuấn lãng của anh ta tăng thêm vài phần, làm cho người khác không kiềm chế được phải ngoái đầu lại nhìn. Khi nhìn vào đôi mắt đen của anh ta, lại càng uy nghiêm thanh lãnh hơn so với bất cứ tướng lĩnh nào trong quân đội Du Mặc Niên đã từng gặp qua.

Không thể nào tưởng tượng được sự ngạo mạn ngất trời lại ở trong dung nhan bình tĩnh kia, làm cho người ta cảm giác được sự lạnh lùng tàn mát trong không gian.

“Cục trưởng Thương!” Du Mặc Niên bước thật nhanh về phía trước “Hoan nghênh anh đã đến”.

Thương Chủy nhìn anh ta mỉm cười: “Ngài thị trưởng, ngưỡng mộ đã lâu! Hoan nghênh anh đến thành phố Hi Vọng.”

“Có thể cộng tác cùng với một nhân tài như cục trưởng Thương, thật là vinh hạnh cho tôi.”

“Đâu có.”

Một phóng viên to gan lớn mật giờ máy ảnh lên định chụp cảnh hai người đang bắt tay. Ánh mắt lạnh lùng của Thương Chủy quét qua: “Thế nào? Cậu không biết là tôi không thích chụp ảnh sao?”

Các phóng viên bốn mắt nhìn nhau, buông máy ảnh xuống. Bỗng nhiên Du Mặc Niên chú ý đến cô gái vẫn luôn yên tĩnh bên cạnh Thương Chủy.

“Vị tiểu thư này là?”

“Xin chào ngài thị trưởng” Tô Di dùng ngữ khí cung kính cùng một thanh âm bình tĩnh, “Tôi là Tô Di.”

Thương Chủy mỉm cười, cúi đầu khẽ hôn lên trán Tô Di: “Bạn gái của tôi.”

Du Mặc Niên ngẩn người.

Nghe nói Thương Chủy không gần gũi nữ sắc, trước nay tham gia tiệc rượu, dù ngẫu nhiên mang theo vài người nổi tiếng nhưng đều lạnh lùng xa cách. Hôm nay bỗng nhiên lại mang theo một cô gái xa lạ.

Cô thật gầy, dung mạo tuy có thanh tú nhưng không đến nỗi xuất chúng. Làn da tái nhợt làm cho ngũ quan của cô tựa như những nét phác họa, mang theo chút dịu dàng. Thoạt nhìn cô trầm mặc mà thành thật, tuy nhiên trong mắt lại ẩn dấu khúc mắc không thể nói nên lời. Thậm chí, vừa lúc đi tới, cô còn lảo đảo tưởng chừng như sắp ngã. Nếu không phải Thương Chủy nhanh tay lẹ mắt ôm cô vào lòng, thì có lẽ cô đã đâm phải váy dài mà ngã rồi.

Giọng nói của cô còn không chuẩn. Tại sao Thương Chủy lại mang theo một cô gái như vậy bên người?

Tiệc rượu tiếp tục trong không khí hòa nhã mà sang trọng. Nào là con gái cưng của các cục trưởng, nào là em gái yêu của các quan chức đều biểu diễn một màn múa hát hoặc thổi sáo để góp vui.

Trong bóng đêm yên tĩnh, vệ tinh Windsor và vệ tinh Lufthansa cùng được phóng lên không trung. Tô Di ngẩng đầu nhìn hai ánh sáng giống như ánh trăng ấy, lộ ra một tia cười khổ.

“Cô cười cái gì vậy?” Thương Chủy đang chào hỏi với một quý ông nào đó, bỗng quay sang hỏi.

Tối hôm qua, cô chủ động hầu hạ anh, muốn chứng minh rằng cô hữu dụng trong mắt anh, nhưng lại bị anh đẩy ra giữa chừng. Anh kéo quần đứng lên, không nói một lời nào, rồi khỏi phòng. Chỉ còn một mình cô ngồi dưới đất, vấy dãi dùm dổ. Dự cảm bất an cứ vẫn vương mãi trong lòng.

Giây phút này, Tô Di nhìn gương mặt lạnh lùng của anh, kinh ngạc đáp: “Nếu chỉ có một vệ tinh thì thật tốt.”

“Nếu chỉ có một vệ tinh được phóng lên thôi thì...” Thương Chủy cúi nhìn cô, “trọng lực cùng quỹ đạo của hành tinh này sẽ bị thay đổi, chúng ta sẽ chết.”

Tô Di ngẩn người.

“Cô cảm thấy như thế tốt lắm sao?” Thương Chủy nhìn cô chăm chăm.

“Ý tôi không phải thế...”

“Thị trưởng, thư kí Lưu, mời qua bên này ạ!” Một giọng nói khiêm tốn vang lên.

Đèn flash không ngừng chớp lên, Tô Di đi qua, chỉ thấy trước sảnh chính sang trọng thanh lịch, có một nhóm nam nữ áo quần chỉnh tề, đang tươi cười cùng nhau chụp ảnh. Ngồi thị trưởng cương nghị chính trực đang đứng ở chính giữa.

Ngay lúc này, Tô Di bỗng nhiên cảm thấy luồng gió lớn thổi qua. Cô không kịp phản ứng thì vị trí bên cạnh đã chỉ còn lại một khoảng trống.

“A!” một tiếng hét thảm thiết vang lên. Tô Di hoảng sợ quay đầu lại, chỉ thấy một người đàn ông trung niên trong nhóm nam nữ vừa nãy chụp ảnh ở đại sảnh ngã xuống, máu từ ngực chảy tràn ra sàn nhà. Phía trước anh ta là thân ảnh một người đàn ông cao lớn mặc âu phục màu đen đem một người khác giữ chặt trên mặt đất.

Lúc này, hai người cùng ngẩng đầu lên, là Thương Chủy và Du Mặc Niên, họ cùng rút súng ra, bốn mắt cảnh giác dò xét xung quanh.

Nhìn thấy máu tươi, trong phút chốc, tất cả mọi người đều hoảng hốt. Một tiếng thét chói tai khác vang lên, hoa viên lập tức hỗn loạn.

“Pằng!Pằng!Pằng!” Lúc này Tô Di nghe thấy tiếng súng vang lên dữ dội. Cô cúi đầu chạy về phía Thương Chủy mà không hề nghĩ ngợi gì.

“Pằng!Pằng!Pằng!” âm thanh hỗn loạn vang lên khắp nơi. Cô còn chưa kịp định hướng tiếng súng phát ra từ đâu. Nhưng tiếng súng bên chân vang lên quá gần, quá chớp nhoáng, cô sợ tới mức ngã sấp xuống chân Thương Chủy.

Giây tiếp theo, một bàn tay to lớn dùng lực đỡ cô lên. Cô hoảng loạn ngẩng đầu, chỉ thấy ống tay áo màu đen lướt qua trước mắt.

Dù cho cục diện xung quanh hỗn loạn, nhưng cô lại cảm thấy an tâm hơn.

Không biết từ chỗ nào, các vệ sĩ tỏa ra bao quanh bảo hộ đám người Thương Chủy và Du Mặc Niên, dựa vào bức tường ở chính sảnh, bắt đầu bắn trả lại đám sát thủ. Trong hoa viên, người bị lạc đạn ngã xuống không ngừng. Còn Tô Di ở giữa một đám đàn ông cao lớn, không còn nghi ngờ gì nữa là nơi an toàn nhất.

Thật rõ ràng, thời điểm vừa bắt đầu xảy ra vụ ám sát, Thương Chủy đã cứu Du Mặc Niên. Mà hiện tại, hai người bọn họ đang cầm súng dòn về một góc cửa đại sảnh, dẫn dắt mọi người tụ tập theo hướng một hoa viên khác bên cạnh tập trung phản kích lại thích khách.

“Cô không muốn sống à?” Thương Chủy đang đứng phía trước cô, bỗng nhiên hỏi nhưng không quay lại, “Tại sao lại chạy về hướng đạn lạc nhiều như vậy?”

“Tôi đang chạy về hướng an toàn mà.” Cô cúi đầu đáp. Giàn hoa phía trước chỗ cô đứng đã sớm bị phá hủy. Cũng may cô phán đoán không sai, thích khách to gan đến Du Mặc Niên cũng dám ám sát, làm sao có thể buông tha người phụ nữ bên cạnh Thương Chủy?

Hai bên bắn nhau kịch liệt, nguy hiểm, thường xuyên có người ngã xuống. Bên trong, tiếng súng ồn ào, tiếng đàn bà kêu khóc, nhưng Tô Di lại an tĩnh một cách khác thường.

Cô vốn dĩ chẳng thể thay đổi được điều gì. Nếu Thương Chủy thắng, cô sẽ sống, nhưng sau cùng cũng sẽ bị anh ta coi như một thứ hàng hóa. Nếu thua, thì cô cũng chết. Cô chỉ là thân phận tép riu thôi, cô chẳng mất đi cái gì, mà cũng chẳng được gì, cô có gì mà phải lo lắng chứ.

Vì thế cô chẳng thèm quan sát tình hình chiến đấu nữa, mà ngơ ngác nhìn ra cửa sổ sát đất thật lớn ngoài phòng khách, cô thấy cây mây đẹp đẽ tĩnh lặng rũ xuống trong màn đêm, phía cao hơn nữa là vầng trăng đang tỏa ánh sáng dịu dàng.

Du Mặc Niên mang theo mấy người kia trở về. Anh ta ngồi sát cạnh Thương Chủy, thấp giọng nói: “Cảm ơn nhiều!”

“Không có gì.” Thanh âm của Thương Chủy rất lạnh lùng, “Nếu ngài gặp chuyện ở thành phố Hi Vọng, thì đó là do sơ suất của tôi.”

“Cẩn thận!”

Ngoài dự kiến của mọi người, một Tô Di luôn im lặng, khác với những cô gái xuất thân quyền quý khác bỗng nhiên phát ra một tiếng thét chói tai.

Du Mặc Niên chỉ cảm thấy bỗng nhiên được một thân thể mềm mại trùm lên che chắn sau lưng anh ta. Ngay sau đó, anh ta nghe được một tiếng rên rỉ khe vang lên. Anh ta cảnh giác xoay người lại, nhìn thấy Tô Di đang từ trên vai mình trượt xuống.

Tay cô ôm bả vai của mình, máu tươi đỏ sẫm, đang từ từ chảy ra từ ngón tay tái nhợt của cô... Cô gất gao nhủu mày, hình như đau đớn vô hạn.

“Pằng!” một vệ sĩ nổ súng bắn ngã tên thích khách đang ẩn nấp ngoài cửa sổ quay lại báo cáo với Du Mặc Niên: “Thưa ngài! Vừa rồi là vị tiểu thư này đồ đạn cho ngài!”

Du Mặc Niên dường như ngay lập tức liền cản trọng dè dặt, ôm lấy bả vai và thắt lưng của Tô Di. Khi anh ta vừa chạm vào cơ thể cô, ngay lập tức anh cảm giác được cô hơi co rụt lại. Dường như đang kháng cự lại sự đụng chạm của anh ta.

“Cô sao rồi?” Anh ta trầm giọng hỏi, “Cảm ơn cô, Tô tiểu thư.”

“Không có gì...” Tô Di lắp bắp đáp, “Thị trưởng không cần phải lo cho tôi” cô ở trong lòng anh ta né tránh.

“Đau quá...” Cô bỗng kêu lên một tiếng, ánh mắt mở to.

Du Mặc Niên đề lên miệng vết thương của cô, giúp máu chảy chậm lại. Có lẽ là đau đến mức không chịu được, ngôn ngữ cùng cơ thể cô không còn mang theo phòng bị rõ ràng, cô khóc nức nở, thanh âm mềm yếu khe rên rỉ “Đau quá... tôi không ngất được... Phiền ngài, hãy đánh ngất tôi đi...”

Thình cẩu của cô làm cho Du Mặc Niên có chút buồn cười, bèn dịu dàng an ủi: “Đừng sợ, bác sĩ sẽ lập tức đến ngay.” Anh giao Tô Di lại cho một cô gái bên cạnh, rồi xoay người tiếp tục chiến đấu.

Năm phút sau.

Cả đội quân cảnh hùng mạnh cùng toàn bộ vệ sĩ của phủ thị trưởng đều đến. Tiếng súng ngừng lại hoàn toàn, các quân cảnh cùng các bác sĩ đi qua đi lại, trói chặt tội phạm và xử lý những người bị thương.

Những tên sát thủ còn sống nhanh chóng bị áp giải đến trước mặt Thương Chủy và Du Mặc Niên.

Quân cảnh thuần thực bẻ gãy cầm bọn họ, phòng việc bọn chúng nuốt độc tự sát. Bọn chúng quỳ trên mặt đất, tất cả đều mang vẻ mặt u tối, không lộ ra chút sợ hãi nào.

“Nếu những tên đó bỏ mạng thì sẽ không lấy được lời khai.” Du Mặc Niên nói. Anh ta nhìn về phía Thương Chủy, ngữ khí có chút tự giễu, “Chẳng còn cách nào khác. Tôi đã gặp chuyện này không ít lần, nhà họ Du gây không ít thù hằn, không biết bao nhiêu người muốn lấy mạng của tôi. Lần này tới thành phố Hi Vọng, tôi đã sơ suất rồi.”

“Bọn họ sẽ khai.” Thương Chủy nhàn nhạt ra lệnh cho thủ hạ, “Giải chúng xuống.”

Ngay lúc này, Du Mặc Niên chợt nắm lấy cánh tay của Thương Chủy. Thương Chủy lặng lẽ ngược mắt lên nhìn anh ta.

“Cục trưởng Thương.” Du Mặc Niên gần từng chữ một, “Không cần lạm dụng hình phạt riêng! Bọn họ tội ác tày trời, phải chịu xét xử nghiêm minh của pháp luật”

“Tôi làm việc như thế nào...” Khuôn mặt Thương Chủy không biểu cảm rút tay về, “Không cần ngài phải quan tâm.”

“Ngài...”

“Yên tâm” Thương Chủy quay đầu nhưng căn bản vẫn không nhìn đến Du Mặc Niên, chậm rãi nói, “Tôi biết phân biệt nặng nhẹ, chắc chắn tôi sẽ để bọn chúng sống để ngài xét xử.”

“...”

Đúng lúc này, cánh cửa thương đi qua, trên cánh là Tô Di đang bị thương, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt mờ mịt, lông mi run rẩy.

Thương Chủy dứt tay vào túi quần, đi qua, từ trên cao cúi xuống nhìn cô.

Mặc dù thuốc giảm đau làm cho Tô Di vô cùng buồn ngủ, nhưng trong không gian mơ hồ, nhìn thấy tay áo màu đen quen thuộc, cô lập tức khiêm tốn dịu dàng nở một nụ cười, giả vờ muốn đứng dậy, lại bị nhân viên cứu hộ đè xuống.

“Hiện giờ cô không thể cử động.” Thương Chủy nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô, “Ngày mai tôi sẽ tới đón cô.”

“Lại gây phiền toái cho ngài rồi.” Cô cười trừ.

Anh bỗng nhiên cúi xuống phủ lên người cô, hơi thở ấm áp lượn lờ quanh tai cô nhưng thanh âm của anh thật lạnh lùng: “Xả thân cứu người? Cô vĩ đại như vậy sao?”

Tô Di ngần ngại, hai tay nắm chặt hai bên cẳng, lại chậm rãi nói ra.

Ngoài dự kiến của Thương Chủy, cô cười yếu ớt có chút tự giễu.

Cô ngẩng đầu, chống lại ánh mắt dò xét lạnh như băng của anh. Lần đầu tiên trong ánh mắt cô hiện lên ý tứ hàm xúc không chịu nhường bước: “Thưa ngài, tôi cảm thấy ... nếu là ân nhân cứu mạng của thị trường ... thì sẽ không bị chết một cách không minh bạch.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Cự Tuyệt Ý Tốt

Dinh thự của Cục trưởng cục trị an Tỉnh Cầu nằm ở nơi đẹp nhất bên bờ con sông uốn quanh lưng núi. Trong dinh thự có một căn nhà nhỏ màu trắng nhìn hết sức bình thường nhưng lại rất nổi tiếng.

Đã từng có một tên tội phạm sống sót thoát khỏi nơi đó, lên kể lại cho những tên tội phạm ở những nhà lao khác biết nơi đó quả thực là địa ngục trần gian, khiến cho những ai từng ở trong đó sống không bằng chết. Đội quân cảnh chuyên sử dụng nghiêm hình bức cung thường gọi nơi đó là “xưởng gia hình thể xác”

Sắc trời mờ tối, Thương Chủy mặc bộ quân phục màu đen, ngồi giữa ghế sofa ở tầng cao nhất của nơi gia hình, chậm rãi uống trà.

Rút cục người đứng đầu đội quân cảnh cường tráng đi đến trước mặt Thương Chủy chờ lệnh.

Thương Chủy không ngẩng đầu mà chỉ lên tiếng hỏi “Đã có kết quả?”

Phía sau người quân cảnh có chừng mười người đàn ông bị đóng lên giá thụ hình với những tư thế khác nhau. Nhìn từ xa dường như chỉ thấy những đồng máu thịt lẫn vào nhau.

Quân cảnh trên tay còn chưa khô vết máu, đứng nghiêm chào Thương Chủy rồi báo cáo “Thưa ngài, dựa vào khẩu cung của bọn chúng kết hợp với một số nguồn tin khác cho thấy đối thủ chính trị của Du Mặc Niên là chủ mưu vụ ám sát”

Thương Chủy gật đầu, ánh mắt đảo qua phía sau lưng quân cảnh nói “Đem báo cáo cùng với những phạm nhân còn sống giao lại cho thị trường”

“Vâng, xin ngài yên tâm” quân cảnh cười nói.

Thương Chủy rời khỏi nơi gia hình, ngồi vào chiếc xe chuyên dụng đã đợi sẵn từ lâu. Trợ lý Mộ cười nói: “Ngày hôm qua Du Mặc Niên được cứu một mạng, thực sự đã nợ ngài một ân tình to lớn rồi.” Dừng một chút lại nói “Nhưng mà Tô tiểu thư cũng thật dũng cảm, trước đây nhìn không ra.”

Thương Chủy nói: “Cô ấy rơi vào tình thế buộc phải làm vậy.”

“Bị ép buộc?” Trợ lý Mộ ngần ngại, chợt nhớ tới một chuyện, “Chu thiếu gia hai ngày nữa sẽ trở lại, nhưng Tô thiếu thư lại đang bị thương...”

“Đôi người khác.”

“Vậy phải sắp xếp cho Tô tiểu thư thế nào?” Trợ lý Mộ hỏi.

Thương Chủy trầm mặc.

Ban đầu, cho rằng cô chỉ là một cô gái yếu ớt, tầm thường. Nếu không phải vì đáng yêu cô nắm lấy ống quần anh ta, khuôn mặt nhỏ nhắn lem luốc, ánh mắt sáng ngời nhìn khổ sở đến mức đáng thương, anh ta tuyệt đối sẽ không giữ lại mạng sống cho cô.

Ở trên giường cô dịu dàng, yếu đuối, lại ngây thơ non nớt. Anh ta vừa mới có chút động chạm, còn chưa chính thức giao hợp cũng đã nhận thấy ở cô có sự gãy dựa cùng tuyệt vọng, ngay sau đó lại là nhẫn nại phục tùng.

Những phản ứng của cô hết sức chân thật, tin chắc rằng Chu thiếu gia thích bạo ngược kia sẽ nhận được thỏa mãn cực lớn ở trên thân thể cô.

Kết quả điều tra thân thế của cô càng khiến người ta hải lòng --- cô chỉ là một cô bé mồ côi rất nghèo khổ, nửa năm nay sống ở khu hỗn loạn và bẩn cùng Lam Qua.

Cô không có thân phận, không ai biết lai lịch của cô. Nói cách khác, cho dù cô có đột nhiên biến mất cũng không có một chút ảnh hưởng nào tới thế giới này.

Tuy nhiên sự thông minh quyết đoán của cô lại nằm ngoài dự tính của anh ta. Cô có thể nhận thấy được tương lai tồi tệ đang chờ mình phía trước, cho nên tùy thời cơ nhanh chóng hành động, thậm chí không ngần ngại chủ động ngấm dục vọng của anh ta – hành động này thực sự rất thách thức đối với cô.

Hình ảnh cô như một con mèo nhỏ, dịu dàng ngoan ngoãn nằm ở giữa hai chân, khiến cho anh ta trong phút chốc có cảm giác nuôi một con vật nhỏ như thế cũng không quá tệ.

Liều chết đờ ỉm --- nói rất dễ. Tuy nhiên Thương Chủy biết, trong cuộc sống phần lớn mọi người đều chẳng mấy khi gặp phải hoàn cảnh đối diện với hòng súng, phần lớn những người rơi vào tình cảnh xấu như cô cũng không có dũng khí trong nháy mắt quyết định đánh cược chính mạng sống của mình để đổi lấy cơ hội sống.

Nhưng cô có thể hiểu được vấn đề và hành động một cách quyết đoán. Cô biết rằng cứu Du Mặc Niên chính là cứu bản thân mình. Cho nên cô có thể làm được như vậy thật khiến người khác phải nhìn cô với con mắt khác. Thì ra vẻ bề ngoài của cô yếu đuối nhưng lại cất giấu bên trong một cô gái bản lĩnh.

Nghĩ tới đây, Thương Chủy ngược mắt, khoe miệng cong lên “Tây Đinh, nếu tôi làm việc thiện, có phải là một ý tưởng rất gây bất ngờ hay không?”

Mộ Tây Đinh ngăn người “Thưa ngài, vấn đề này tôi không biết phải trả lời thế nào --- thực sự cũng không phải là ý tưởng tốt.”

Thương Chủy gật đầu: “Cho nên tôi sẽ không làm việc thiện. Nhưng mà --- ân nhân cứu mạng của thị trường cũng không thể chết không rõ ràng.”

Xe công vụ của Thương Chủy dừng trước phủ thị trưởng, Tô Di vừa tỉnh lại đã tiếp đón vị khách đầu tiên tới thăm bệnh.

Ngài thị trưởng trẻ tuổi mặc thường phục, đôi mày lười mác, ánh mắt sáng quắc, nụ cười trầm tĩnh.

“Tô tiểu thư, có thấy đỡ hơn chút nào không?” anh ta ngồi xuống bên giường, chăm chú nhìn khuôn mặt nhợt nhạt, thiếu khí sắc của cô.

“Tốt hơn nhiều rồi” Cô vội vàng gật đầu, “không còn cảm thấy đau đớn nữa.”

Du Mặc Niên nhớ tới dáng vẻ của cô ngày hôm qua, chau mày khóc lóc xin anh ta đánh ngất mình, dịu dàng nói “Xin lỗi.”

“...chuyện gì ạ?”

“Du mỗi ngày hôm qua không thể xuống tay được, đánh ngất một cô gái yếu ớt đã thay mình đỡ đạn.”

Anh ta thật hài hước khiến cho Tô Di câu nệ cười lễ phép.

Hai người đột nhiên cùng im lặng.

Du Mặc Niên vẫn nhìn chăm chăm cô, trời sinh quân nhân có ánh mắt nóng rực khiến cô thiếu tự nhiên, không dám nhìn thẳng vào mắt anh ta.

“Sợ tôi sao?”

“...không phải, dĩ nhiên không phải” Cô cẩn thận đáp.

“Cục trưởng Thương sẽ lập tức tới ngay” Anh ta dịu dàng nói.

“Vậy thì tốt” Giọng nói bình tĩnh không biểu lộ tâm tình.

Du Mặc Niên nhìn chăm chăm mười đầu ngón tay mềm mại của cô đang nắm chặt ga giường, bả vai quần băng gạc rất dày, cuối cùng không nhịn được lên tiếng hỏi “Tô tiểu thư, cô đã cứu tôi một mạng. Cô có biết mạng của tôi rất đắt giá.”

Tô Di nhin không được khẽ cười.

“Cho nên ...cô muốn tôi báo đáp cô thế nào?”

Cô không lên tiếng.

“Tiền bạc, trang sức, hay giao tình?” anh ta chậm rãi nói “Hoặc là...tự do?”

Trong lòng Tô Di bỗng kinh ngạc, ngược mắt nhìn anh ta.

Cái nhìn này khiến anh ta càng chắc chắn về suy đoán của mình.

Đêm qua khi vừa nhìn thấy Tô Di anh ta đã biết cô và Thương Chủy không cùng một đường, trực giác của anh ta liên tưởng đến đủ loại cưỡng ép, chiếm đoạt.

Anh ta chăm chú nhìn cô nói “Nếu như... cô ở bên cạnh người ta là do bị ép buộc có thể nói ra, Du mặc nhất định giúp cô.

Trước ánh mắt khích lệ của anh ta, Tô Di trầm mặc nhìn anh ta hồi lâu, chợt cười.

“Ngài đang đùa tôi sao? Tôi đương nhiên là cam tâm tình nguyện ở bên cạnh cục trưởng Thương”

Du Mặc Niên bỗng ngẩn người, nhìn nụ cười lay động của cô nói “Cô không tin tôi?”

Tô Di lắc đầu.

Du Mặc Niên bán tín bán nghi nhìn cô, dường như cố chấp muốn có một đáp án thực sự. Một lúc sau, Tô Di đành phải cười khổ “Cái tôi muốn, ngài không đáp ứng được”

Du Mặc Niên thấy được sự cô đơn trong giọng nói của cô, không muốn hỏi thêm nữa, anh ta không muốn làm người khác khó xử.

Anh ta nhìn cô, vẻ mặt đầy chân thành “Tóm lại, tôi là người có ơn tất báo, sau này bất cứ lúc nào cần giúp đỡ đều có thể tìm tôi. Ở Thành phố Hi Vọng hay ở nơi đâu trong tỉnh hệ, cô cần gì nhà họ Du nhất định sẽ tạo thuận lợi cho cô.”

“Cám ơn ngài, có những lời này của ngài, còn đáng giá hơn rất nhiều so với mạng của Tô Di.”

Du Mặc Niên nghe vậy liền trầm mặc, thấp giọng nói: “Đừng hạ thấp bản thân như vậy.”

Tô Di còn chưa trả lời, phía cửa đã truyền đến một giọng nói “Sẽ không ai coi thường cô ấy.”

Tô Di trong lòng rét run. Người kia đã bước tới đứng bên mép giường, thân hình cao lớn che khuất ánh sáng, quân phục phẳng phiu. Bắt kể từ ánh mắt, mặt mũi, bả vai, đôi chân, tất cả đều toát lên sự u tối nhưng vẫn rất đẹp.

“Cục trưởng Thương, Du Mặc Niên mở miệng trước: “Sức khỏe của Tô tiểu thư là quan trọng nhất, tôi nghĩ ngài nên để cô ấy ở lại đây thêm vài ngày.”

Thương Chủy đưa mắt nhìn Du Mặc Niên, ngồi ngay xuống mép giường Tô Di, đưa tay ôm lấy hông của cô. Bởi vì động tác của anh ta hơi đột ngột nên khiến Tô Di khẽ run lên, nhìn vào đôi mắt sâu đen của anh ta liền nở một nụ cười.

Thương Chủy cũng không quay đầu lại đáp: “Đã quấy rầy ngài lâu như vậy, hôm nay cô ấy nên trở về rồi.” ngữ khí không để người khác từ chối.

Du Mặc Niên nhìn mái tóc Tô Di xõa xuống, thân thể gần gũi với Thương Chủy, anh ta chỉ còn biết trầm mặc. Cuối cùng cũng lên tiếng: “Lát nữa bác sĩ sẽ tới, kiểm tra xong vết thương cho cô ấy rồi hãy về.”

“Được, thị trưởng, tôi muốn nói chuyện riêng với cô ấy một lát.” Thương Chủy mỉm cười nhìn Du Mặc Niên.

Du Mặc Niên chần chờ một lúc, Thương Chủy đã đứng lên: “Tôi và người phụ nữ của mình ở trong một căn phòng, thị trưởng không định ở đây cùng chứng kiến chứ.”

Du Mặc Niên đành phải cất bước. Thương Chủy tiễn anh ta ra cửa, Du Mặc Niên không nhịn được quay đầu lại, thấp giọng nói “Cục trưởng Thương, có lẽ tôi hơi quá phận... nhưng Tô Di thân thể còn chưa hồi phục, anh không thể...”

Thương Chủy nhìn theo anh ta: “Không thể cái gì?”

Không đợi anh ta trả lời, Thương Chủy đã đóng cửa lại.

Bên trong phòng liền trở lại yên tĩnh.

Tô Di chậm rãi ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt lạnh như băng của Thương Chủy.

Anh ta ngồi xuống mép giường, nhìn cô chăm chăm. Anh ta chỉ nhìn chòng chọc càng khiến cho Tô Di sợ hãi. Cô không biết rõ giữa anh ta và Du Mặc Niên có bất đồng lợi ích hay không đã tùy tiện cứu Du Mặc Niên. Không biết anh ta có vì vậy mà tức giận không?”

“Tại sao không sợ chết?”

Ngoài dự tính của cô, anh ta hỏi một vấn đề không liên quan.

Tô Di sửng sốt, nhẹ giọng nói “Bởi vì sau khi chết... Không biết mình sẽ đến nơi nào.”

Đây là câu trả lời mà Thương Chủy không hề ngờ tới, anh ta nhìn vẻ bình tĩnh của cô trong đầu lại hiện lên cảnh tượng tối qua, sắc mặt cô tái nhợt, bả vai

đầy máu lại mỉm cười giống một tiểu hồ ly, tuyên bố với anh ta rằng mình sẽ không chết một cách không rõ ràng.

Nhưng mà cô nói đúng, sau chuyện ngày hôm qua, cô đã nổi tiếng khắp thành phố, tất cả trang đầu các tờ báo đều đăng tin tức và hình ảnh cô. Ân nhân cứu mạng của thị trường, bất luận thế nào thì tạm thời sự tồn tại của cô đã gây chú ý không ít.

“Cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh tôi?” Anh ta khẽ vừa hỏi ngón tay thon dài màu lúa mạch vừa chậm rãi bấm vào vết thương của cô. Thân thể còn chưa đau nhưng cô đã run lên vì hoảng sợ.

Thì ra anh ta nghe được cuộc đối thoại giữa cô và Du Mặc Niên. Ngón tay thô ráp nhẹ nhàng chà sát băng vải trên người cô, giống như chỉ cần câu trả lời của cô không khiến anh ta vừa lòng thì ngón tay kia sẽ không lưu tình hành hạ vết thương của cô, khiến cô vô cùng đau đớn.

“Tôi không tin anh ta.” cô khẽ nói “Trên đời này những thứ tốt đẹp sẽ không ai cho không. Tôi cũng không đáng giá để anh ta đả tặc tội với ngài”.

Cô không biết quan hệ giữa bọn họ là như thế nào, nhưng cô biết làm quân cờ giữa những người tranh giành danh lợi nhất định sẽ chết thảm. Huống chi cô còn không được coi là quân cờ.

“Hơn nữa ở bên cạnh ngài...” Cô thận trọng nhìn anh ta: “cho đến nay tôi vẫn chưa đến mức bị thảm.” Du Mặc Niên ai biết được anh ta có thực sự giống như bề ngoài chính trực hay còn tồi tệ hơn so với Thương Chủy?

Thương Chủy trầm mặc.

Nói chuyện lâu như vậy, tinh thần của Tô Di đã sớm mệt mỏi, rút cục nhìn không được khẽ nói: “Ngài có thể cho phép tôi...ngủ một lát được không?”

Thương Chủy liếc nhìn cô rồi đứng lên đi ra khỏi phòng.

Tô Di không thể kháng cự lại hai mí mắt nặng trĩu, cuối cùng cũng chìm vào giấc ngủ sâu.

Không qua biết bao lâu, Tô Di cảm thấy thân mình lắc lư qua lại, mặc dù giường trong phủ thị trưởng rất thoải mái khiến cô rất muốn ngủ nhưng những ngày tháng sống ở thành phố này khiến cho cảnh giác trở thành một phản xạ tự nhiên, cô lập tức mở mắt...

Trước mắt là quần phục màu đen, khuy vàng. Nhìn lên phía trên là gương mặt lạnh lùng giống như pho tượng của Thương Chủy, vừa đẹp trai vừa kiên nghị. Hai tay cô hơi dựa vào, nắm lấy quần phục của anh ta, còn tưởng là ga giường. Cô có thể cảm nhận được bàn tay anh ta ấm áp vòng qua cổ và hông, đem toàn thân cô ôm vào trong ngực. Thậm chí cô còn có thể cảm nhận được độ ấm nóng tỏa ra từ lồng ngực anh ta.

Bọn họ ở trên xe, cô đang nằm trong lồng ngực anh ta.

Tô Di cảm thấy cảnh tượng này kinh sợ vô cùng, cô không dám động đậy, định lập tức nhắm mắt lại.

Hơi thở nhẹ nhàng của anh ta quanh quẩn ở chóp mũi cô, quần phục mềm mại cọ sát gò má cô vừa ấm vừa hơi nhột khiến cho gương mặt lạnh lùng của anh ta trở nên thân thiết một cách mơ hồ.

Bất chợt giọng nói trầm trầm của anh ta vang đến: “Cô muốn cái gì mà ngay cả Du Mặc Niên cũng không thể cho cô được?”

Mỗi một vấn đề anh ta hỏi ngày hôm nay đều khiến Tô Di không kịp trở tay.

Đối mặt với người đàn ông mà Tô Di hoàn toàn không nhìn thấu, mỗi lần trả lời cô đành nửa thật nửa giả.

Cho nên giờ phút này, người đàn ông đang ôm cô trong ngực ngày hôm qua tùy ý đoạt lấy cô, cho dù âm thanh trầm trầm của anh ta vừa cất lên giống như đang quan tâm cô muốn gì, cho dù giọng nói nhẹ nhàng giống như đang đọc thoại không hề phát hiện cô đã tỉnh lại --- nhưng cô vẫn sợ hãi, căng thẳng trong lòng.

Tô Di, mà thực sự mong muốn gì?

Mây đã từng là một sinh viên đại học bình thường, kết giao rất nhiều bạn bè, sống rất vui vẻ. Hôm nay lại lạc tới Tỉnh cầu xa lạ này, không có thân phận, đưa mắt nhìn không có lấy một ai quen thuộc, cuộc sống khó khăn, rơi vào tầng lớp bần cùng nhất xã hội, bất cứ ai cũng có thể chà đạp, phi nhò mây, mây không thể dùng thân thể đổi lấy sự sinh tồn với người đàn ông này, mây cũng đã bị coi như một thứ hàng hóa để đem ra kiểm nghiệm.

Hiện tại anh ta lại hỏi một cô gái thấp kém như mây rút cuộc mong muốn điều gì ư?

Trả lời không đúng, trả lời không tốt, phía trước có lẽ chính là vực sâu vạn trượng.

Cô không mở mắt, nửa tỉnh nửa mơ đáp lại “Bay, bay đến bất cứ nơi nào tôi muốn.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Máy bay chiến đấu Báo Săn

Ánh mặt trời lặn lẽ bao trùm toàn bộ phòng ăn, người làm trong nhà lặn lẽ đưa son hào hải vị lên. Một người đàn ông mặc bộ âu phục màu xám đậm, đang ngồi ở bàn ăn, đọc báo.

Mặt trời như phác họa cảnh vật, ngay cả hồ nước ngoài cửa sổ sát đất kia cũng đều không tiếng động làm tôn lên thân ảnh cao lớn thon dài, cho dù ngồi yên lặng cũng vẫn đẹp đẽ, hùng dũng như trong tranh.

Gương mặt màu đồng luôn luôn trầm tĩnh nhưng không hề mất đi sự sắc sảo.

Tô Di đứng ở cửa phòng ăn, hai tay khẽ xoa xoa vào nhau một lát, sau đó nhẹ nhàng đi đến phía sau anh.

Một tháng nay, vết thương của cô đã lành đến bảy, tám phần rồi. Cũng trong một tháng này, cô ở nhà họ Thương sống bình yên vô sự, ban ngày Thương Chủy cũng rất ít khi về nhà, khiến cho cô sinh ra một thứ cảm giác yên bình giả tạo.

Đáng tiếc, cô không có cách nào chìm đắm trong thứ cảm giác giả tạo đó.

Theo như người làm trong nhà nói mỗi tháng Thương Chủy chỉ nghỉ hai ngày, hôm nay chính là ngày đó. Quả nhiên, lúc xuống nhà ăn cơm trưa, cô đã gặp được anh.

Nhất định anh biết cô đang đứng ở bên cạnh, nhưng anh cũng không ngẩng đầu lên mà tiếp tục đọc báo.

Tuy bây giờ Tô Di cơ bản đã có thể nói lưu loát tiếng bản địa, nhưng cô cũng chỉ nhận mặt được một số chữ, nên không thể tìm được một đề tài chung để bắt chuyện.

Trong ấn tượng của cô, mỗi lần cô dịu dàng ngoan ngoãn thì Thương Chủy đều không làm khó cô. Vì thế cô đi về phía anh một bước, ngồi xuống trước chân anh, vươn hai tay, nhẹ nhàng nắm bóp đầu gối anh.

Thương Chủy lúc này mới ném tờ báo lên bàn ăn, dùng ánh mắt sáng quắc nhìn cô.

Cô mất nhìn mũi, mũi nhìn tâm, như thể coi việc bóp chân cho anh là việc hệ trọng nhất đối với cô.

Rốt cục, bàn tay cô bị tay anh dễ dàng bắt lấy. Lúc này cô mới ngẩng đầu nhìn anh, nở nụ cười mềm mại: “Chào ngài.”

“Từ khi nào cô lại bắt đầu tự tiện sắp xếp việc cho mình vậy hả?” giọng nói của anh lạnh như băng, theo sau đó là ánh mắt bức người.

“Tôi...” Ngữ điệu của cô uyển chuyển, cất giọng dịu dàng, “Trông ngài hơi mệt mỏi.”

Thương Chủy nhìn chằm chằm cô: “Không cần cô làm.”

“Vậy tôi làm cái gì?” cô gần như ngay lập tức hỏi lại.

Thương Chủy nói tay ra, ánh mắt anh lướt qua thân hình nhỏ gầy của cô dưới chân mình.

“Tăng thêm mấy cân đi.” Anh lại mở tờ báo ra một lần nữa.

“...tăng cân, sau đó thì sao?” cô bắt đầu cảm thấy muốn điên lên rồi. Đã trôi qua một tháng rồi, cho dù là tuyên án tử hình đi nữa thì quá trình này cũng đã quá lâu rồi.

Thương Chủy lại lần nữa ném tờ báo đi, bỗng túm tay cô kéo lên, thân hình cao lớn của anh lập tức như một bức tường kiên cố sừng sững trước mặt cô.

“Bình thường mà nói...” Anh gần từng chữ một, “một cô gái quá nhu nhược ở trong tay tôi chỉ có một tác dụng.”

Đúng lúc này, trợ lý Mộ xuất hiện ở cửa: “Thưa ngài...”

Thương Chủy bỏ Tô Di lại, sải bước đi ra ngoài.

Rời khỏi phòng ăn, Tô Di quay trở lại phòng mình, ngơ ngác ngồi trước máy tính.

Những lời Thương Chủy nói lại làm cho lòng cô trầm xuống. Vẫn là không thể thay đổi được, cô vẫn phải chịu vận mệnh làm một thứ hàng hóa sao?

Cô cầm quần áo trên giường uất ức ném vào tường. Sau đó, cô ngồi xuống, luồn mười ngón tay vào mái tóc dài. Cô vui đầu suy nghĩ thật lâu, nhưng vẫn bế tắc như cũ không thể tìm ra con đường khác.

Cô có chút chột lạng ngẩng đầu lên, nhìn vào màn hình máy tính lạnh và mỏng như tờ giấy trên tường, bật ra hai tiếng: “Trái Đất.”

Trên vách tường, con trỏ màu lam liền chớp động. Ở hành tinh này, máy tính có công cụ tìm kiếm trên Internet, so với trí nhớ của cô thì tiến bộ không ít.

Kết quả tìm kiếm hiện lên rất nhanh. Giọng nam lạnh lùng, lảng lảng trả lời:

“Xin lỗi, thưa cô, không có bất kỳ bản ghi chép nào về “Trái Đất”, xin hãy xác nhận lại từ khóa.”

Cô cười ha ha, rồi cứ thế ngồi phịch xuống giường như một xác chết.

Cứ như vậy, ngày qua ngày, cô chờ đợi ngày tuyên án, mà Du Mặc Niên cũng đã đến vài ba lần.

Không khó để tưởng tượng, chắc chắn Thương Chủy biết anh ta đến, nhưng Thương Chủy chưa bao giờ lộ diện, cũng như can thiệp. Du Mặc Niên không còn đề cập đến việc giúp đỡ cô nữa, mà mỗi lần đến một lát đều đi ngay. Nhưng đều đưa tới những bảo vật quý giá, tựa như biến cô thành một cô bé để chơi đùa.

Cuộc sống cứ như vậy trôi qua, bỗng buổi chiều một ngày nọ, tiếng động cơ máy bay vang lên phá vỡ mọi thứ.

Tô Di ghé mắt nhìn qua cửa sổ, bỗng thấy trong vườn hoa có một vật thể to lớn. Cái này rõ ràng là một chiếc máy bay chiến đấu, ước chừng bằng một tòa nhà nhỏ. Thân máy bay màu đen, tạo hình lưu tuyến, giống như đầu của một con diều hâu đang trầm mặc. Thân máy bay còn mang theo đạn pháo lớn nhỏ khác nhau, dưới ánh mặt trời của buổi hoàng hôn, mười phần khiến người ta kinh hãi.

Mà gây kinh hãi không kém, là sau khi trợ lý Mộ kí nhận máy bay xong, đứng trong vườn hoa hét to với Tô Di:

“Tô tiểu thư, xuống dưới đi. Đây là quà của ngài Thương Chủy tặng cho cô.”

Tô Di ngây dại.

... Máy bay ư?

Thương Chủy tặng cô một chiếc máy bay? Lại còn là máy bay chiến đấu? Sau đó, trợ lý Mộ đi vào trong cabin bằng kim loại cứng rắn lạnh lẽo nhưng khá chật hẹp. Toàn bộ chất lỏng trong suốt được người lái điều khiển, tấm bình phong lờ lờ sáng lên, ghế dựa lớn bằng da, dày sang trọng.

Chiếc máy bay chiến đấu này không phải là thiết bị mới tinh, thậm chí còn có mùi dầu máy xông vào mũi làm cho Tô Di cảm nhận được rằng chiếc máy bay này đã từng trải qua rất nhiều trận chiến nguy hiểm giữa các hành tinh.

“Máy bay chiến đấu Báo Săn số 9, được trang bị hỏa lực cực mạnh, động cơ hạt nhân cung cấp có thể bay liên tục 108 giờ, vận tốc của động cơ gấp 6 lần so với vận tốc của ánh sáng...”

Trợ lý Mộ vuốt cần điều khiển màu xám, trêu chọc: “Tô tiểu thư, điều khiển được máy bay này, cô có thể bay đến bất cứ nơi nào cô muốn.”

Bay đến bất cứ nơi nào cô muốn ư?

Tô Di thật sự không thể tin nổi vào tai mình, cô nhìn chằm chằm trợ lý Mộ, rồi sờ mặt mình: “Sao vậy?”

Trong lòng Tô Di nổi lên một trận sóng to gió lớn.

Cô chậm rãi đi đến chỗ ghế lái, ngồi xuống. Tuy rằng, cô chẳng biết gì về điều khiển máy bay cả. Tuy nhiên khi chân cô đạp vào bàn đạp khởi động, tay cầm cần điều khiển, thì bỗng nhiên muốn rơi lệ.

Cô có thể tin vào chuyện cổ tích hay không? Có thể tin rằng mình gặp được người tốt không?

Cô có thể tin rằng Cục trưởng Thương Chủy của thành phố Hi Vọng, người một tay che trời, tội ác chồng chất lại động lòng trắc ẩn đối với một cô gái bé nhỏ như cô? Cô giả ngây giả dại nói rằng muốn được bay, anh liền tặng cho cô máy bay ư?

Cô thật sự hi vọng rằng có thể tin tưởng được trên đời này sẽ có hoàng tử hắc mã, cho dù ý chí của anh rõ ràng là lạnh lùng sắt đá đến tận xương tủy.

“Buổi tối ngài Thương Chủy trở về, sẽ nói chuyện với Tô tiểu thư.” Trợ lý Mộ dịu dàng nói.

“Nói chuyện gì?” giọng nói của cô run run.

“...Tình hình cụ thể thuộc hạ không thể nói được.” trợ lý Mộ khẽ cười, “một hợp đồng giao dịch.”

Nhưng tối hôm nay, Thương Chủy không trở về. Thậm chí nửa tháng sau, anh cũng chẳng hề xuất hiện. Chỉ làm cho Tô Di ngày ngày ngắm nhìn máy bay chiến đấu khổng lồ kia mà lòng ngày một thêm bất an.

Mấy ngày sau, trợ lý Mộ mang văn kiện đến nhà họ Thương. Khi gặp Tô Di, anh ta mới nhớ ra, cười nói: “Ngài cục trưởng đi họp ở hành tinh khác. Hình như mấy ngày nữa mới trở về. Hôm nay tôi cũng phải đi qua bên ấy.”

Tô Di ở nhà họ Thương ngẩn ngơ lâu như vậy, rất ít khi nghe nói Thương Chủy tham gia hội nghị ở các hành tinh khác. Dường như anh rất ít khi để ý đến việc nhân tình thế thái. Rất nhiều hội nghị, anh đều để trợ lý Mộ hoặc phó cục trưởng tham gia. Lần này lại đi lâu như vậy.

Nhưng trợ lý Mộ rất chu đáo, sắp xếp một quân cảnh từng đi lính không quân dạy cho cô kỹ thuật điều khiển máy bay.

Người quân cảnh là một người đàn ông trung niên tầm bốn mươi tuổi tên là La Khê Nho, diện mạo chắc nịch, lời nói hàm chứa sự thô lỗ. Có lẽ anh ta coi Tô Di là một tiểu thư một nhà quyền quý, nên không nhiệt tình dạy cô cho lắm.

Tuy nhiên Tô Di đã học được toàn bộ lý thuyết, anh ta nói rất nhiều điểm quan trọng, cô đều nhớ kỹ, ngày hôm sau cô không để ý đến sự phiền chán của anh ta mà hỏi tất cả những vấn đề cô thắc mắc. Thậm chí có khi đứng suốt đêm trên máy bay, làm quen với bộ điều khiển máy bay. Đến tận mười ngày sau mới xuống dưới, tất nhiên những thao tác cơ bản cô cũng đã học được bảy tám phần.

Điều này làm cho La Khê Nho kia nhìn cô với con mắt khác. Nghề nghiệp chính của anh ta không phải là giáo viên mà là một binh sĩ quảng canh. Ngày thứ năm, liền chờ Tô Di bay quanh thành phố Hi Vọng.

Ngày thứ sáu, anh ta buông tay để cho Tô Di tự điều khiển, tuy rằng trên đường đi máy bay khá lắc lư, thậm chí thiếu chút nữa đã đâm vào hải đăng. Nhưng khi anh ta giúp Tô Di lúc hạ cánh xuống nhà họ Thương, lại giữ ngón tay cái lên với Tô Di.

“Cô học còn nhanh hơn đàn ông. Trừ việc lực chân quá yếu, đôi khi đạp phanh không tốt, còn lại các động tác cơ bản khác đều hoàn thành tốt.” La Khê Nho tán thưởng, “Cô nên tham gia không quân.”

Tô Di cười cười. Thực ra lúc vừa tiếp xúc với máy bay, cô hơi kinh ngạc khi phát hiện ra rằng cô cảm thấy cái gì đó rất quen thuộc với vật thể xa lạ này. Điều này khiến cô cảm thấy không phải chạm vào linh kiện lạnh như băng mà như chạm vào vật thể sống, linh hồn liền bị giam cầm. Cho tới khi cô thật sự điều khiển máy bay, một cảm giác an ổn khó hiểu dâng lên trong lòng.

Điều này rất kỳ quái. Tuy rằng cô đã từng là định hướng sinh quốc phòng, nhưng cũng chẳng khác gì một sinh viên đại học bình thường cả. Ở thời kỳ đi học cũng chưa từng trải qua bất kỳ một sự huấn luyện chuyên nghiệp nào. Cảm giác quen thuộc này đến từ đâu? Chẳng lẽ là do trời phú?

Hơn nữa, mấy ngày nay, cô chỉ ngủ có vài tiếng đồng hồ, chính là muốn nắm bắt cơ hội để có thể thay đổi vận mệnh của mình. Nhưng cô không hề nói cho La Khê Nho nghe điều đó.

Cô mang theo một món đồ chơi điều khiển từ xa rất tinh xảo đưa cho La Khê Nho: “Anh La, tặng cho con của anh.”

La Khê Nho bị món quà sang quý này làm rung động một chút, vội vàng từ chối. Tô Di nhất quyết nhét vào tay anh ta, nói rằng anh ta đã vất vả khi dạy cô. Vì vậy La Khê Nho vui vẻ nhận lấy.

“Anh La, ngày mai có thể bay ra ngoài tầng khí quyển chơi không?” Tô Di nhìn anh ta mong chờ, “Ở ngoài vũ trụ mà quan sát hành tinh Hi Vọng, chắc chắn sẽ rất đẹp.”

“Không thể được. Chiếc máy bay này còn chưa có giấy phép phi hành.”

“Chỉ đi một chuyến thôi.” Tô Di khẩn cầu.

“Được rồi!” La Khê Nho cắn răng đáp ứng yêu cầu của cô. “Tôi đeo huy chương quân cảnh, chắc họ cũng không kiểm tra đâu.”

Tô Di vui vẻ nở nụ cười: “Anh La, cảm ơn anh! Được gặp thầy giáo như anh, tôi thật may mắn.”

La Khê Nho cười ha ha. Tô Di ngồi bên cạnh anh ta, chậm rãi cúi mặt, bàn tay trong túi trong vô thức nắm thành nắm đấm.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Cướp đường chạy trốn

Ngày 10 tháng 4.

Thương Chủy đã đi công tác được hai mươi ngày, theo như lời trợ lý Mộ anh ta sẽ về sớm hơn một ngày. Hôm nay Tô Di vốn dĩ nên sẵn sàng đứng ở cửa Thương phủ nghênh đón chủ nhân, cho dù Thương Chủy bận rộn muôn việc, chưa chắc đã gặp mặt cô.

Máy bay chiến đấu Báo Săn màu đen, lẳng lẳng trôi lơ lửng trong không gian đen như mực. Những ánh sao sáng lấp lánh giống như những viên ngọc khảm trên nền trời.

Tô Di mặc bộ đồ du hành vũ trụ màu xám tro, đầu đội mặt nạ dưỡng khí, ngồi ở ghế lái, đẩy nhẹ cần lái. La Khê Nho ngồi bên ghế phụ gật đầu: “Tô Di làm tốt lắm, chúng ta bay hơi xa tầng khí quyển rồi, cần phải trở về thôi. Các thao tác trong quy trình hạ cánh nhớ cả chứ?”

Tô Di gật đầu: “Nhớ, anh Lê, hôm qua phiếu ăn đưa cho anh và chị dâu, chị dâu có thích không?”

La Khê Nho nghe vậy, lập tức đỏ mặt “Thích, rất thích! Đã nhiều năm như vậy, tôi cũng không đưa cô ý tới những nơi cao cấp như vậy dùng bữa, chị dâu cô nói...”

Lời của La Khê Nho xuyên qua mặt nạ dưỡng khí ong ong truyền đến, Tô Di mỉm cười gật đầu lắng nghe, nhưng trong đầu cô lại vang lên những âm thanh khác.

“Bình thường mà nói, nữ nhân đối với tôi mà nói chỉ có một tác dụng.”

“Đây là quà tặng của ngài Thương cho cô, máy bay chiến đấu.”

“Ngài Thương trở lại sẽ nói chuyện với cô về một hợp đồng giao dịch.”

“Tô Di, tháng trước Thương Chủ đã tặng cho Chu thiếu gia của tập đoàn buôn vũ khí một cô gái rất giống cô ... nửa tháng sau thì thể cô gái đó được đưa ra khỏi nhà của Chu thiếu gia, nghe nói nội tạng được lấy làm tiêu bản *....Nghe nói Chu thiếu gia đã rất hài lòng với con mắt chọn người của Thương Chủ, liên tiếp tục yêu cầu những cô gái khác giống như thế....Tô Di, cô hãy bảo trọng.”

*Mẫu vật để nghiên cứu

Nếu như Thương Chủ thực sự giống như Du Mặc Niên tiết lộ, muốn đem cô cho Chu thiếu gia, tại sao lại còn tặng máy bay cho cô?

Khi nhìn thấy chiếc máy bay này cô không phải không cảm động. Thậm chí đã nghĩ tới có thể chiếc máy bay này chính là Thương Chủ thành toàn ước mơ của cô. Nhưng phỏng đoán như vậy quá tự tin, cho nên cô không dám tin tưởng anh ta.

Cô – một Tô Di không có quyền thế, sắc đẹp cũng chỉ coi là kha khá, so ra giá tiền của chiếc máy bay kia đủ để mua được cả trăm mỹ nữ đẹp tuyệt trần. Cô tuyệt đối không tin, đó là quà Thương Chủ dành tặng cho cô để thành toàn ước mơ của cô.

Anh ta cũng đã nói anh ta không bao giờ làm việc thiện.

Chẳng lẽ, đây lại là thú vui độc ác của người giàu? Chẳng lẽ cô thích hợp với khẩu vị đáng sợ của Chu thiếu gia kia như vậy sao? Cho nên Thương Chủ mới để cho cô ăn mặc như thế, khiến cô trở thành một nữ phi công yếu đuối, mỏng manh?

Phỏng đoán như vậy càng làm trái tim cô tê dại.

Cô lấy lại tinh thần, liếc nhìn La Khê Nho vẫn đang thao thao bất tuyệt giảng giải. Phiếu ăn là do Du Mặc Niên cho cô, bất kể anh ta có ý đồ gì thì cô cũng đạt được những thứ cô muốn từ anh ta.

Cô giơ tay đẩy mạnh cần lái, thao tác nhanh chóng trên bảng điều khiển --- máy bay nháy mắt gia tăng tốc độ, không kém gì so với tốc độ ánh sáng, như một quả đạn pháo vút khỏi tầng khí quyển của tinh cầu Hi Vọng, cấp tốc bay ra ngoài.

La Khê Nho lập tức ngây người, nắm lấy bả vai cô “Tô Di, cô làm gì thế! Như vậy sẽ bay đến tinh cầu khác!”

Tô Di tránh người khỏi tay anh ta, căng thẳng có chút không thạo điều khiển máy bay, đập bằng sóng gió, nghiêng ngả bay trong đêm tối, bay về hướng tinh cầu màu lam cao nhất trong tinh hệ.

“Anh Lê, anh đừng lo, chuyện này không liên quan đến anh! Tôi đến được nơi tôi muốn sẽ để anh đi, Thương Chủ sẽ không trách anh.” Cô hét lớn “Anh Lê, xin hãy để cho tôi một con đường sống, nửa giờ thôi, nửa giờ là tôi có thể đáp xuống một tinh cầu khác!”

Nhưng mà lúc này, một La Khê Nho thân thiện dễ nói chuyện lại nhìn cô chằm chằm, lắc đầu: “Cô điên rồi, cô điên rồi, cô lại muốn phản bội ngài Thương!”

Anh ta lập tức đứng lên, rút súng bên hông ra: “Đứng lên! Rời khỏi ghế lái, nếu không tôi lập tức nổ súng!”

“Không! Anh sẽ không nổ súng!” Cô cắn răng nói.

“Tôi sẽ” anh ta mở chốt an toàn: “Đây là đạn mảnh, một phát súng có thể khiến đầu cô nát vụn. Tô tiểu thư, lập tức dừng lại hành động điên cuồng. Cô có ý đồ phản bội, tôi giết cô ngài Thương nhất định sẽ không trách tôi. Nhưng nếu tôi giúp cô chạy trốn thì cả nhà tôi đều phải chết!”

Tô Di giơ hai tay đặt trên đầu, từ từ đứng lên.

Nhìn thấy máy bay có khả năng va vào thiên thạch, La Khê Nho vội vã cất súng trở lại bên hông, ngồi vào chỗ của cô, luống cuống điều khiển hướng lái.

Đây chính là cơ hội mà Tô Di chờ đợi.

Cô lặng yên không một tiếng động, nhanh chóng từ dưới ghế ngồi lòi ra một bình nhiên liệu rỗng mà cô đã cất giấu từ trước, đập mạnh lên gáy của La Khê Nho...

Anh ta kêu lên một tiếng, sau đó dần dần gục sang một bên ghế, máu tươi trên đầu từ từ chảy xuống.

Tô Di cơ hồ như phỏng tay, ném ngay bình nhiên liệu xuống sàn. Hai mắt nhắm nghiền, cô ra tay rất nặng, anh ta có thể đã....

Thật xin lỗi. Trong lòng Tô Di kêu lên đau đớn.

Anh ta đối với cô không tệ, nhưng cô không thể hạ thủ lưu tình. Cô run rẩy đưa tay đến gần chớp mũi anh ta, muốn xem anh ta còn thở hay không, lại phát hiện bản thân tim đập như sấm, căn bản không cảm giác được anh ta còn thở hay không.

Cô cố gắng lấy lại bình tĩnh, đem anh ta từ trên ghế kéo xuống, đặt ngang trên sàn. Cô ngồi vào ghế lái, cúi đầu thấy Rada hiển thị tuyến đường an toàn. Cô nhanh chóng đặt chế độ lái tự động ở bằng điều khiển.

Cô thở dài một hơi, dựa lưng vào ghế ngồi.

Thật tốt quá, cuối cùng cũng trốn thoát.

Chỉ cần nửa giờ cô có thể đến một tỉnh cầu khác.

Cô từ trong ngực móc ra một số đồ vật đã chuẩn bị từ trước – chứng minh nhân dân với thân phận hoàn toàn mới, thẻ tín dụng, chìa khóa phòng khách sạn, giấy phép hạ cánh – những thứ này đều là cô nhờ Du Mặc Niên âm thầm chuẩn bị.

Chỉ cần đến mặt đất, cô có thể chân chính sống cuộc sống tự do. Cô có thể từ từ tìm kiếm Trái Đất, nếu như tìm không thấy, cũng sẽ không bị người khác quản chế, sẽ không nghèo khổ vất vả nữa.

Máy bay chiến đấu di chuyển với vận tốc ánh sáng, nhưng giữa không gian rộng lớn lại không cảm giác được tốc độ cực nhanh. Tô Di không nhìn được nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh sắc vũ trụ bao la rộng lớn mà u tối, kỳ dị.

Đích đến của cô --- Tỉnh cầu Tự Do, đã dần dần xuất hiện trong tầm mắt. Biển xanh thăm rộng lớn, tầng khí quyển trắng như tuyết....

Đúng lúc này, cổ chợt nghẹn lại, một cánh tay trắng kiện siết chặt cổ cô, mạnh tới mức cô không có cách nào giãy giụa phản kháng!

La Khê Nho, anh ta chưa chết, anh ta đã tỉnh lại!

Nhận thức được điều đó khiến Tô Di buông lỏng khẩu khí, sự e ngại dâng lên trong lòng, làm cho tâm tư cô rối loạn.

“Buông ra...” hai tay cô liều mạng bắt lấy, muốn công kích người phía sau. Nhưng cô sao có thể so sánh với sức lực của La Khê Nho. Cô bị quật ngã trên mặt sàn, phần thắt lưng và bên hông đau nhức vô cùng.

La Khê Nho mặt toàn máu, bàn tay nặng nề thao tác nơi nào đó trên bảng điều khiển, phát ra mấy tiếng động nhỏ. Lúc này anh ta mới thờ phào nhẹ nhõm, xoay người nhìn cô, cố gắng lau máu trên mặt, mắng cô : “Xuống tay thật độc ác.”

Tô Di không nói câu nào nhanh tay nhặt bình nhiên liệu trên sàn đập về phía anh ta. Tuy nhiên La Khê Nho đã sớm có phòng bị, nghiêng đầu bắt lấy bình nhiên liệu, một tay đẩy ngã cô.

Cô đụng mạnh vào bộ dụng cụ đặt trên cabin, bộ đồ du hành trong nháy mắt bị rách một vết dài, thậm chí trên bả vai còn xuất hiện vết thương chảy máu, để lộ ra một bên vai mảnh khảnh trắng nõn, giấy tờ quan trọng của cô rơi đầy trên sàn, cô phải dựa vào cabin hết sức chật vật.

La Khê Nho đi tới nâng đầu cô lên, giúp cô cởi bộ đồ du hành vũ trụ. Cô ra sức giãy giụa nhưng không thoát được, đáng vẻ càng thêm chật vật. Anh ta lấy hộp cứu thương, băng bó đơn giản vết thương ở đầu của mình, sau đó anh ta giúp cô cầm máu, lúc này mới ngồi trên sàn, đối diện với cô, rút súng nhắm vào cô.

“Anh không cần để ý hướng lái sao?” Cô thở hồn hển hỏi. Cô chỉ bị thương ngoài da, vết thương của anh ta nặng hơn rất nhiều so với cô.

La Khê Nho cũng có chút choáng váng, thờ gấp nói : “Tôi đã khởi động chế độ an toàn.”

“Chế độ an toàn gì?”

“Thật may còn chưa dạy cô cái này.” La Khê Nho bực tức nói.

“Không có sự điều khiển của phi công máy bay sẽ không bay được, tựa như khẩu súng nếu khóa chốt an toàn sẽ không bắn được đạn. Một khi khởi động chế độ an toàn sẽ tự động bay trở về địa điểm đã được thiết lập sẵn.”

Trong lòng cô trùng xuống --- địa điểm thiết lập sẵn.....

Trên đường, bất kể cô cầu khẩn, uy hiếp rồi lại dụ dỗ thế nào, La Khê Nho vẫn không động lòng, nhất mực không rời hộc súng khỏi người cô.

Bốn mươi phút sau, trải qua một trận lác lư kịch liệt ở tầng khí quyển, máy bay đáp xuống hoa viên vô cùng quen thuộc đối với Tô Di.

La Khê Nho nhìn ra ngoài cửa sổ, lập tức đứng lên mở cửa khoang đi ra ngoài.

Tô Di ngơ ngác tựa vào vách khoang, nhìn xuyên qua cửa sổ buồng lái nhìn thấy Thương Chùy đã nhiều ngày không gặp, anh ta đang chấp tay sau lưng, đứng trước máy bay, khuôn mặt đẹp trai hơi ngẩng lên, xuyên qua cửa sổ, bình tĩnh nhìn cô.

Hình như là vừa đi họp trở về, áo khoác quân phục còn vắt ngang trên tay, một vài sợi tóc rơi xuống trán, uy nghiêm mà trầm lặng.

Sau vài giây ngẩn ngui nhìn cô, anh ta đưa áo khoác cho trợ lý Mộ, sau đó anh ta nhanh chóng bước tới cửa cabin.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Cường đoạt

Từ lúc Tô Di xuyên không tới nay, chưa bao giờ sợ hãi như vậy. Bên ngoài khoang thuyền sắc trời âm u, bên trong khoang thuyền hỗn loạn, ngổn ngang, nhưng cũng không đáng sợ bằng sắc mặt u tối của Thương Chùy lúc này.

Anh nhanh chóng đi vào trong khoang điều khiển, ánh sáng chiếu theo khuôn mặt anh tuấn, anh liếc nhìn Tô Di một cái, ngược lại nở nụ cười.

Anh tươi cười như vậy có vài phần ôn hòa thân thiết, nhưng lại khiến Tô Di phát lạnh khắp cả người.

Anh thuận thực dùng khóa an toàn đóng chặt cửa khoang thuyền, rồi đi đến trước mặt Tô Di, ánh mắt hơi đảo qua nhìn vào đồng giấy tờ lộn xộn trên đất. Anh lập tức lướt qua chỗ cô rồi ngồi xuống ghế lái.

"Học xong rồi à?" Thanh âm trầm thấp, hơi có ý cười.

Trong lòng cô hơi căng thẳng một chút, nhưng vẫn vững vàng đáp lại như bình thường: "Chỉ những thao tác cơ bản thôi ạ."

Anh gật đầu: "Vậy lại đây khởi động đi."

Cô hoàn toàn không nghĩ ra anh sẽ xử trí bản thân mình thế nào. Ai cũng đều biết Thương Chùy hận nhất là phản bội, mà cô không chỉ có tự ý cứu Du Mặc Niên, bây giờ còn định lái chiếc máy bay anh tặng để chạy trốn. Dù anh muốn một đòn đánh chết cô, chỉ sợ vẫn còn là nhẹ.

Tại sao bây giờ lại muốn cô lái máy bay?

Cô từ từ đứng lên, khẽ hỏi: "Lái đi đâu?"

Thanh âm của anh thật tùy ý, giống như không có chút tức giận nào: "Đi dạo trong vũ trụ."

Nói xong câu đó, anh mỉm cười ngẩng mặt lên nhìn cô. Anh vốn có gương mặt đẹp trai lãng tử, nay lại vì không kìm được toát lên ý cười tàn mạn, trong nháy mắt ấy lại càng khiến anh trở nên anh tuấn hơn so với ngày thường.

Trong lòng cô nghi hoặc, sắc mặt bình tĩnh đi đến trước ghế người lái.

Anh cũng không quay đầu mà chỉ nhìn thẳng phía trước, thu lại ý cười, thân nhiên nói: "Nếu lái tốt, tôi sẽ không truy cứu."

Tô Di sững sốt, có chút không thể tin được anh lại khoan dung với mình như vậy, hay là vận số của cô quá tốt. Cô găt gao xiết chặt lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Cô vội vàng gật đầu, đứng trước bảng điều khiển của người lái, khẽ nói: "Cám ơn ngài."

Thương Chùy không trả lời.

Chỉ là vị trí điều khiển vốn dĩ không rộng lắm, mà vóc dáng của anh cao lớn như vậy, tựa vào trên ghế ngồi, lập tức chiếm hầu hết không gian. Toàn thân cô tưởng như đều dán lên bảng điều khiển, nhưng cho dù như vậy, hông và hai chân vẫn là không thể không chạm vào đầu gối của anh.

"Khởi động đi." Thanh âm lạnh lùng truyền đến, khó phân biệt là đang vui hay đang giận, "Cho tôi thấy bản lĩnh của cô."

Tô Di hết sức chăm chú nhìn vào bảng điều khiển và quan sát phía trước. Đây là lần đầu tiên cô điều khiển máy bay chiến đấu một mình, cô căng thẳng đến mức đổ mồ hôi. Trong lòng cô vốn mười phần sợ hãi vì kẻ sát phía sau là Thương Chủy, nhưng khi chiếc máy bay chiến đấu dần dần bay lên không trung, cô lập tức tập trung tinh thần chuyên chú thao tác, nhất thời quên mất uy hiếp phía sau.

Khi máy bay bay lên đến vị trí cao trên tầng khí quyển, phải lấy tốc độ cực cao để vượt qua. Bởi vì thao tác không thuần thục nên lắc lư dữ dội, làm cô nghiêng trái nghiêng phải, xém chút té ngã. Không thể tránh được việc thân thể cô lúi về phía Thương Chủy ở đằng sau, vài lần suýt chút nữa ngồi vào trong lòng anh.

Mà anh từ đầu đến cuối vẫn không nói lời nào, ngay cả một lần khi cô không cẩn thận ngã vào lòng anh, anh cũng phảng phất như một pho tượng, lạnh lùng bàng quan.

Máy bay nhanh chóng thoát khỏi sự khống chế của lực hấp dẫn, bay vào tầng khí quyển! Tô Di đạp một chân xuống bàn đạp ——

Bất động! Vẫn bất động!

Cô lập tức hiểu ra, lực bàn chân của cô vốn yếu, mỗi lần đạp bàn đạp đều phải dùng sức cực mạnh, bây giờ lại đứng như thế này, không gian lại rất nhỏ, nên càng không thể nào dùng sức!

Cô liền hoảng hốt! Nếu giờ phút này không thể có đủ lực để thắng trọng lực, toàn bộ máy bay đều có lệch khỏi quỹ đạo đường hàng không và rơi vào tầng khí quyển, rất nguy hiểm!

"Bàn đạp vẫn không nhúc nhích! Thưa ngài! Thưa ngài!" Cô kêu to, "Sẽ rơi xuống mất!"

Chuông báo động vang lên dồn dập trong cabin! Tô Di trong lòng hoảng hốt.

Đúng lúc này, thân hình lạnh như băng kiên cố, mang theo kinh phong (kinh phong: nghĩa là gió lớn, nhưng cũng có nghĩa là lực cực mạnh), chợt kề sát phía sau lưng cô! Không đợi cô phản ứng, bàn đạp dưới chân đã hạ xuống một cách thuận lợi! Máy bay lập tức phá tan tầng khí quyển, tiến thẳng vào vũ trụ âm u!

Cô thở phào nhẹ nhõm, một giây sau đó, căng thẳng nói không ra lời.

Bởi vì Thương Chủy vẫn duy trì tư thế như vậy, không hề động đậy.

Anh cao lớn hơn cô rất nhiều, đôi chân dài gần như bao vây lấy cô. Một bàn tay không biết khi nào vờn quanh từ phía sau, dễ dàng bắt được một bên bầu ngực căng tròn mềm mại của cô. Tay kia thì, lại vói vào quần dài của cô, dò xét đi vào.

"Thưa... Thưa ngài! Ngài đang làm cái gì vậy?" Cô hoàn toàn hoảng hốt, chỉ cảm thấy từng tế bào trên cơ thể như muốn nổ tung, vừa căng thẳng vừa sợ hãi.

"Tiếp tục lái." Thanh âm của anh ở hõm vai cô truyền đến, "Tăng vận tốc lên gấp ba lần vận tốc âm thanh, bay một vòng quanh quỹ đạo đồng bộ. Nơi này ngăn ngang những mảnh thiên thạch, chuyên tâm điều khiển."

Tô Di cả kinh! Cô mới học điều khiển chưa đến một tháng, chưa một lần bay qua quỹ đạo đồng bộ. Nghe La Khê Nho nói, là người mới cho dù là phi công chính quy, lần đầu tiên cũng không dám lái qua quỹ đạo đồng bộ. Nhưng Thương Chủy lại muốn cô...

"Không được thưa ngài! Không được!" Dưới tình thế cấp bách Tô Di cũng không quan tâm nữa, "Tôi không lái được! Sẽ chết mất!"

Nhưng Thương Chủy giống như không nghe được lời của cô, trên tay dùng một chút lực, trực tiếp lột bỏ quần dài của cô, lộ ra cái mông tuyết trắng cùng đôi chân dài.

P phía trước là tầng mây mù, những mảnh thiên thạch quả thực xấu xí quỷ mị, không ngừng đập vào trước mặt! Tô Di vừa phân tâm, thiếu chút nữa đã va phải một mảng thiên thạch lớn, sợ tới mức cô phải dùng hết khí lực toàn thân để xoay cần điều khiển, mới khó khăn né tránh được! Toàn thân cô đổ mồ hôi lạnh!

Thương Chủy dùng một ngón tay tiến vào. Cô sợ tới mức thét chói tai, ngón tay anh lại đều đều như có tiết tấu, vuốt ve từ chậm đến nhanh, từ nhẹ đến mạnh.

P phía trước nguy hiểm liên tiếp cận kề, mà động tác của Thương Chủy cũng càng thêm mãnh liệt, cô còn chưa ý thức được, thì phía dưới đã ướt át. Cô gắt gao nắm chặt cần điều khiển, chỉ cảm thấy từ đầu đến chân, toàn thân tóc gáy đều dựng thẳng lên!

Ngay lúc này Thương Chủy lại chạm vào mông của cô, trầm thấp hạ lệnh: "Nâng lên."

90% sự chú ý của cô đều hướng về phía trước, cô không hề nghĩ ngợi hai chân khẽ động, nâng mông lên, ngay lập tức có một vật cứng nóng rực, để ở lối vào mềm mại ướt át của cô.

Thương Chủy lập tức trượt tay lên, gắt gao kiểm chặt thắt lưng của cô, dục vọng to lớn của anh ở lối vào chỉ hơi hơi vuốt nhẹ một chút, thẳng tắp đi vào, nhưng chưa đi đến một nửa.

"A!" Dù là Tô Di hoàn toàn không để ý đến việc bị anh làm nhục phía sau, nhưng lúc này cũng phải phát ra tiếng hét chói tai!

"Thưa ngài! Ngài... đang làm gì vậy? Dừng lại!" Tô Di kêu to. Vậy mà anh không hề báo trước, tại thời khắc nguy hiểm này, đoạt đi trình tiết của cô không chút lưu tình!

"Chạy trốn ư?" Thanh âm của anh khàn khàn, "Tiếp tục lái!"

Phía trước thiên thạch khó bề phân biệt, cô dường như phải phân thân để làm nhiều việc cùng một lúc, mới có thể khó khăn mà né qua phần lớn thiên thạch vụn. Mặc dù đã cố tránh, nhưng vẫn có một số thiên thạch nhỏ va chạm nhẹ vào thân máy bay khiến cho toàn thân cô cùng máy bay rung lên từng đợt điên đảo.

Tuy nhiên lúc này Thương Chủy vẫn không quan tâm, triệt để đi vào. Thân hình to lớn gát gao ép cô tới mức không thể không phủ lên bảng điều khiển, cùng anh va chạm kịch liệt, lần lượt va vào phía dụng cụ người lái.

Anh điên rồi! Anh thật sự là người điên! Trước giờ cô không hề biết anh có thể điên cuồng như vậy! Anh có biết hay không chỉ cần cô không cẩn thận một chút, bọn họ sẽ cùng bị chôn chôn trong vũ trụ!

Sự uy hiếp của cái chết cùng với cùng với sự phóng đảng của thân thể, làm cho tâm hồn và thân thể của cô cùng lúc đạt tới cực hạn!

Cô sợ hãi, cô phẫn nộ, thậm chí là tuyệt vọng. Nhưng cô cũng bị kích thích cực độ! Cô không biết giờ phút này, rốt cục là bản thân có cảm giác gì, chính là khi Thương Chủy điên cuồng hạ xuống làm cho cô cũng muốn điên cuồng đứng lên!

"Thưa ngài!" Cô ở trong lòng anh hét lên, "Ngài đã nói nếu lái tốt sẽ tha cho tôi! Chính ngài đã nói thế!"

Thương Chủy dùng đầu lưỡi khẽ liếm vành tai cô: "Những kẻ phản bội không đáng để tôi phải giữ chữ tín."

Một bàn tay của anh rời khỏi vòng eo cô, vòng lên phía trước, nắm chặt nơi mẫn cảm của cô. Kích thích mạnh cả trước lẫn sau như vậy, anh cơ hồ muốn đạt tới chỗ sâu nhất của cô.

"Con mèo nhỏ... Đây chính là biện pháp trừng phạt hữu hiệu nhất đối với cô."

Rốt cục thì cũng đã thoát khỏi nguy hiểm ở tầng thiên thạch vụn. Chiếc máy bay chiến đấu đã tiến vào khoảng không tương đối trống trải của vũ trụ bao la.

Tô Di chỉ cảm thấy mệt mỏi rã rời, lúc này phát hiện ra hai tay hai chân của mình đã chết lặng.

Còn chưa hoàn hồn.

Thương Chủy vừa mới ở trong cơ thể cô phóng thích lần đầu tiên, thì đã nâng tay ở bảng điều khiển đập mạnh xuống, khởi động chốt an toàn.

Sau đó anh đem thân thể cô lật lại, đặt ở trên đất, mở hai chân ra, tiếp tục tiến vào. Phía trên, anh vẫn còn mặc áo lót, chỉ kéo quần đến đầu gối. Nhưng anh đã lột sạch cô, áp dưới mặt đất dơ bẩn lạnh lẽo.

Anh nhặt giấy tờ rơi đầy đất, cúi đầu nhìn cô: "Thật chu toàn."

"... Đáng tiếc không thành công." Cô đáp không hề nao núng.

Bởi vì vừa mới trải qua kích thích sinh tử, sợ hãi của cô đối với anh đã sớm ném về phía sau. Toàn bộ cơ thể cùng tâm hồn cô đều đã rời rạc chết lặng.

Anh lại ném mớ giấy tờ đi, cúi đầu, cắn đầu vai và cái cổ mảnh khảnh của cô.

Anh lại một lần nữa đoạt lấy cô, so với vừa rồi thì kích thích mãnh liệt, vững vàng hơn rất nhiều, cũng kéo dài hơn rất nhiều. Phản ứng thân thể cô dần dần sâu sắc mãnh liệt. Dưới sự áp chế cường đại của anh, cô cong lên như con tôm, không thể khống chế mà thở gấp run run. Cảm giác xa lạ như thế làm cô kinh hồn bạt vía, liên tiếp rã rời.

Nước mắt rốt cục dần che mờ đôi mắt cô, lại ngay lập tức bị anh nhẹ nhàng lau đi, anh không thích nhìn cô rơi nước mắt.

"Vì sao lại tặng máy bay cho tôi?" Cô run giọng hỏi.

Anh không trả lời, ánh mắt lạnh thấu xương trên cao nhìn xuống chăm chăm vào cô, hỏi lại: "Vì sao chạy trốn? Tôi hình như vẫn nhớ rõ, mạng sống của cô thuộc về tôi."

Mồ hôi anh từ trên trán tinh tế chảy xuống cái cổ mảnh khảnh của cô, rồi chậm rãi chảy đến khuôn ngực phập phồng của cô. Chảy tới chỗ hai người kết hợp chặt chẽ.

Khi máy bay sắp sửa hạ cánh xuống Thương phủ, anh tiến lên cực nhanh cực mạnh, làm cho cô lập tức đành phải cứng ngắc co rút, ở trong lòng anh trầm luân hoàn toàn, còn trán anh nổi đầy gân xanh, đôi mắt anh tối tăm nhìn vào khuôn mặt thống khổ của cô, gần từng tiếng ở bên tai cô: "Nhớ kỹ! Bất

luyện cái gì thuộc về tôi đều không thể phản bội."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Vĩnh viễn không phản bội!

Ban đêm, trong phòng ngủ đã tắt đèn, Tô Di nằm ngơ ngác trên giường, ánh trăng xa xôi xuyên qua cửa sổ chiếu vào căn phòng tĩnh mịch, khiến tâm tình cô thêm hoảng loạn.

Có đôi khi cô thấy mình đau khổ hơn trong tưởng tượng, có lúc lại cảm thấy đau khổ muốn chết. Cô đau khổ không chỉ vì mất đi trình tiết.

Cô nghĩ đêm nay sẽ không ngủ được. Bởi vì chỉ cần vừa nhắm mắt cô lại nhìn thấy những mảnh thiên thạch thi nhau xuất hiện giữa tầng không, chúng chỉ muốn lao vào cô, đáng sợ nữa là cô còn thấy khuôn mặt lạnh như băng nghìn năm của Thương Chủy.

Cô không biết rằng chỉ sau vài giây thất thần cô đã thiếp đi, hơn nửa ngủ một mạch đến tận trưa hôm sau.

Sau một giấc ngủ dài, khi mở mắt ra cô bỗng cảm thấy nhẹ nhõm hơn phần nào.

Cô nghĩ hóa ra mình không còn gì để mất nữa.

Cô cho rằng Thương Chủy sẽ tiếp tục muốn giày vò thân thể cô, nhưng mấy ngày tiếp theo Thương Chủy biến đầu mất, không hề bước vào cửa phòng cô. Cô giam mình trong phòng suốt hai ngày mới lần ra cửa. Đám người giúp việc trong nhà vẫn giữ thái độ như bình thường, Trợ lý Mộ đối với cô cũng vẫn không có gì thay đổi, luôn mỉm cười với cô.

Còn Thương Chủy --- cho dù gặp ở phòng ăn, trên đường đi, trong vườn hoa... cũng không thèm liếc cô một cái, coi như cô không hề tồn tại.

Anh như thế lại khiến cô nhớ tới ngày hôm đó, bị anh cưỡng đoạt. Cho dù anh không nói năng gì, cô vẫn có thể cảm nhận được lửa giận trong lòng anh khi đó, nhưng khi cửa máy bay mở ra anh lại cúi áo sơ mi của mình bao bọc lấy người cô, bế cô lên, không cho bất kì ánh mắt nào khác được phép nhìn.

Anh ta tiếp tục ngược đãi cô, ôm cô trở về phòng ngủ trong khi dục vọng của anh vẫn vui trong cơ thể cô, theo bước chân mạnh mẽ của anh mà chà sát nơi mềm mại, ẩm ướt của cô.

Anh bỏ cô lại trên giường, sau đó lập tức rời đi. Đường như đây chính là kết cục của cô.

Rất cục đến một ngày, cô không nhịn được, nhân lúc trợ lý Mộ một mình vào thư phòng chuẩn bị văn kiện, đang định đóng cửa phòng thì Tô Di bước tới lên tiếng hỏi.

"Mộ tiên sinh", giọng nói của cô nhỏ như tiếng muỗi kêu, "Lúc nào thì tôi sẽ bị đưa cho Chu thiếu gia?"

Trợ lý Mộ hơi kinh ngạc nhưng liền lắc đầu: "Trước kia không có ý định đó. Hiện tại..... Người phụ nữ nào ngài Thương đã từng chạm qua càng không thể đưa cho bất kỳ ai."

"Vậy tôi....."

Trợ lý Mộ ngồi xuống ghế sofa thờ dãi: "Tô tiểu thư, thật ra tôi rất phục cô, cô thiếu chút nữa đã chạy thoát, chẳng qua là cô không cần thiết phải làm vậy."

"Tại sao....." Tô Di cảm thấy trong nháy mắt tim cô đã nhảy ra khỏi lồng ngực: "Tại sao không cần thiết?"

Anh ta nhìn cô cười: "Bởi vì ngài Thương định thu nhận cô làm việc dưới trướng của ngài ấy. Không phải làm người phụ nữ của ngài ấy mà là làm cấp dưới."

Từ thư phòng đi ra, Tô Di cảm giác toàn thân tê cứng. Lời nói của Mộ Tây Đình khiến cô không khỏi kinh ngạc. Cô không biết Thương Chủy coi trọng cô ở điểm nào. Hơn nữa anh thực sự tặng chiếc máy bay đó cho cô.

Nếu như cô thực sự có thể điều khiển được máy bay chiến đấu, hoặc có thể giúp anh tranh giành quyền kiểm soát không quân. Quan trọng hơn là một ngày nào đó cô có thể thực hiện giấc mơ của mình --- đi tìm Trái Đất.

Nhưng cô lại lái máy bay bỏ trốn, chọc giận anh ta.....

Cô đi dọc theo bãi cỏ, từng bước từng bước đi tới khu nhà màu trắng --- Thương Chủy đang ở trong "xưởng gia hình thể xác" trong lòi đồn kia.

Lời nói của trợ lý Mộ còn văng vẳng bên tai cô :“Tô tiểu thư, đi gặp ngài Thương nói lời xin lỗi đi. Mặc dù ngài ấy muốn đào tạo cô là vì lợi ích của mình nhưng cô cũng có thể từ đó mà đi vào con đường tốt hơn. Hãy nhanh chóng đi tìm ngài ấy, nếu như ngài ấy vẫn chưa thay đổi ý định.”

Tâm tình cô hết sức phức tạp. Cứu cô cũng là anh ta, mà đem cô biến thành hàng hóa rẻ mạt cũng là anh, tặng máy bay cho cô là anh, cưỡng đoạt thân thể cô cũng là anh.

Phurong thức “trùng phạt” của anh khiến cô sau khi trở về đến nay, hai chân vẫn còn tê dại, trong lòng luôn cảm thấy sợ hãi. Nhưng cô hiểu ra một điều, cô không có lựa chọn nào khác ngoài việc cúi đầu trước anh.

Quân cảnh gác cửa nhìn thấy cô định ngăn lại nhưng một quân cảnh khác lại khoát tay, thấp giọng nói: “Tiểu thư, ngài Thương đang ở lầu ba, nhưng cô nhất định muốn vào sao?”

Chuyện xảy ra trên máy bay hôm đó có lẽ đã truyền khắp phủ. Tô Di có chút khó chịu liền vội vã đi vào trong.

Nửa tiếng sau, toàn thân Tô Di toát mồ hôi lạnh, đứng không vững phải dựa vào vách tường, theo bản năng nhắm nghiền hai mắt. Những thứ máy móc công cụ kì quái dùng để tra tấn con người, những tiếng kêu thảm thiết của những phạm nhân đang bị dùng hình tra khảo khiến Tô Di có cảm giác như mình đang ở trong địa ngục.

Tuy vậy anh vẫn có thể ngồi bình thản theo dõi một màn kia, thậm chí còn có tâm trạng thương thức trà nóng, dường như trước mặt anh không phải là cảnh tra tấn tàn khốc mà là một bộ phim lãng mạn.

Đây là lần đầu tiên Tô Di chứng kiến một Thương Chủ như thế. Quá kinh khủng, hết sức kinh khủng. So với những gì đang chứng kiến, cô cảm thấy sự trừng phạt anh dành cho cô là quá nhẹ nhàng, không thể nhẹ nhàng hơn được nữa.

Thương Chủ bây giờ và Thương Chủ ngày hôm đó ôm cô từ Phủ thị trường đi ra là một người sao? Anh thật sự muốn thu nhận cô làm cấp dưới sao?

Phạm nhân rút cục cũng nhận tội. Thương Chủ kí vào bản báo cáo sau đó ném lại trên bàn. Lúc này anh mới chậm rãi đứng lên, xoay người nhìn Tô Di đứng trầm lặng, chờ đợi từ lâu.

Ánh mắt đen sâu hun hút, không nhìn ra xúc cảm.

“Ai cho phép cô vào nơi này?” Anh thân nhiên nói :“Đi vào nơi này chỉ có hai loại --- quân cảnh và phạm nhân.”

Tô Di vội vàng đi tới trước mặt anh ta, cúi đầu thật thấp :“Thưa ngài, tôi sai rồi, tôi nguyện sẽ trung thành với ngài.”

Thương Chủ lặng lẽ nhìn cô.

Kể từ khi giữ cô ở Thương phủ, mặc dù không nói rõ thân phận của cô. Tuy nhiên trong thành phố, những người xu nịnh vẫn thường xuyên mang trang sức, quần áo quý giá tới biệt thự lưng chừng núi gửi cho cô. Quân gia cũng chu đáo chuẩn bị quần áo cho cô --- dù sao trong phủ cũng chưa từng có phụ nữ.

Hôm nay cô mặc một chiếc váy dài màu xanh lam hơi rộng, trông khá giản dị, khiến cho vóc người vốn gầy yếu của cô có phần đầy đặn hơn một chút. Mái tóc dài được cột lên đơn giản, để lộ ra vẻ mặt nhu thuận, an tĩnh. Đứng ở nơi gia hình nhuộm đầy máu tươi này hoàn toàn không phù hợp.

Anh ngồi xuống ghế, hỏi :“Lúc chạy trốn, tại sao lại thiết lập đích đến là Thành phố Tự do?”

Thành Phố Tự Do là nơi nhiệm kỳ trước Thương Chủ đảm nhiệm chức vụ phó cục trưởng cục an ninh, có thể nói đó là đại bản doanh của anh ta. Vì sao khi chạy trốn cô lại thiết lập đích đến là Thành phố Tự Do.

Khuôn mặt Tô Di biến sắc, rụt rè ngẩng đầu nhìn anh ta. “Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất”. Cô khẽ nói, “Hơn nữa tôi ở đây lâu như vậy nhưng không hề thấy bạn bè hay người thân của ngài ở Thành phố Tự do liên lạc tới.”

Anh ngược mắt nhìn cô chằm chằm. Cô sợ hãi nhắm mắt nói tiếp :“Tôi nghĩ có lẽ ở Thành phố Tự Do có điều gì thương tâm khiến ngài không muốn nhớ lại, cho nên.....”

“Cho nên cô cho rằng ở Thành phố Tự Do có cái gì đó khiến tôi sợ hãi?” Anh không hề tức giận mà ngược lại, thân nhiên cười :“Sự lựa chọn này, thật sự không ngờ!”

Cô không lên tiếng.

Thanh âm của anh vang lên trầm thấp, mang mùi vị nguy hiểm :“Nhưng mà còn có một tình huống khác chẳng lẽ cô chưa từng nghĩ tới --- có thể cả Thành phố Tự Do đều sợ hãi tôi?”

Toàn thân Tô Di run rẩy. Cả thành phố sợ một người? Cô không nhận thức nổi chuyện này.

Thương Chủ không nói tiếp nhưng cô cảm giác được lời anh nói là sự thật, càng không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Cổ nén kinh ngạc và sợ hãi, cô cố gắng nói :“Tôi chạy trốn là cho rằng ngài sẽ mang tôi cho Chu thiếu gia”

Thương Chủy nhìn cô: “Cô nghe được điều này từ đâu?”

“.....Du Mặc Niên”

Thương Chủy cười lạnh lùng :“Ô Di, tôi xem trọng cô bởi vì cô còn có chút ý trí phấn đấu. Còn người nào đó, có thể cô đã nhìn nhầm người rồi.”

“.....”

“Du Mặc Niên là người tốt, cương trực, công chính, thích làm vui lòng người khác.” Thương Chủy lấy là một điều thuốc, châm lửa, “Hôm đó, nếu như cô cầu cứu anh ta, tôi nhất định để cô theo anh ta. Như thế có thể hiện tại cô đã ở một thành phố khác, hít thở không khí tự do, thân thể vẫn còn toàn vẹn. Có điều cô lại không tin tưởng anh ta.”

Tô Di trong lòng chấn động, trầm tư trong chốc lát, sau đó thân nhiên cười với Thương Chủy :“Tôi tuyệt đối không hối hận.”

Thương Chủy nhú mày, xuyên qua làn khói mờ nhạt nhìn cô.

“Trong hoàn cảnh đó, lựa chọn không tin tưởng anh ta là lựa chọn ít nguy hiểm nhất. Khi đã quyết định một việc gì đó, nhất định sẽ dám làm dám chịu.”

Cô nhìn anh với ánh mắt kiên định, và thành thực chưa từng thấy :“Hơn nữa tự do dưới mặt đất, chẳng qua chỉ là sự tự do bị hạn chế. Tự do trên bầu trời mới là tự do thật sự. Ngài cũng thấy đấy, tôi có thể bay qua quỹ đạo đồng bộ với chẳng chịt những mảnh thiên thạch, lại còn trong tình huống..... Xin hãy tin tưởng tôi sẽ nỗ lực hết mình, tôi nguyện sẽ trung thành với ngài, vĩnh viễn không phản bội!”

Thương Chủy đưa tay kéo cô từ dưới đất ngồi lên đùi anh ta. Một tay anh kẹp điều thuốc lá, tay kia nắm lấy cổ cô.

“Vĩnh viễn không phản bội?”

“.....Vĩnh viễn không phản bội!”

Giương mặt điển trai của anh gần ngay trong gang tấc, đôi lông mày đen nhánh, cặp mắt sắc bén, thâm thúy khiến Tô Di liên tưởng đến một lưỡi dao bén nhọn.

“Mộ Tây Định sẽ sắp xếp cho cô ở trong Không quân một năm”

“Không quân?” Cô tưởng rằng sẽ được huấn luyện dưới trướng của anh.

Anh không để ý đến thái độ bất ngờ của cô, nói thẳng : “Một năm sau, không trở thành phi công ưu tú.....”

“.....Mặc cho ngài xử trí, mang tôi cho Chu thiếu gia.” Cô trả lời hết sức chắc chắn, mặc dù trong lòng cô không biết thế nào được coi là phi công ưu tú.

Anh nhìn cô, tăng lực siết cầm khiến cô đau đớn :“Hãy nhớ --- đã qua tay tôi, bất kì kẻ nào cũng không được chạm vào nữa.”

“.....nhớ rõ”

Anh gạt đầu :“Quay trở lại tập huấn, chiếc Báo Săn bên ngoài kia thuộc về cô. Tuy nhiên tôi nói trước, đừng mong có ý định chạy trốn. Trong phạm vi ba nghìn năm ánh sáng, cô chạy không thoát đâu”

Tô Di ngẩn người --- Ba nghìn năm ánh sáng ư?

Thương Chủy dù lợi hại đến đâu thì trong tình hệ Vĩnh Hằng cũng chỉ là Cục trưởng cục an ninh của một tinh cầu, sao có thể khoe khoang, khoác lác như thế, kiểm soát trong phạm vi ba nghìn năm ánh sáng ư?

Nhưng cô biết mỗi lời nói của anh ta đều có trọng lượng. Cho nên.....Ba nghìn năm ánh sáng, chính là cái cũi lớn nhất cô trong đó.

“Lời nói vừa rồi của cô lập tức có hiệu lực rồi phải không, vậy hãy trả lời tôi một vấn đề.” Đầu ngón tay anh ta lướt qua đôi môi mềm mại của cô, trượt xuống ngực, khiến Tô Di cảm thấy hơi khó chịu.

“Xin ngài cứ hỏi”

Tay của anh từ ngoài áo lần vào trong ngực cô, cắt lên thanh âm trầm thấp.

“Trái Đất...là cái gì?”

Tô Di kinh ngạc ngược nhìn anh. Tay của anh vẫn để ở ngực cô, nhẹ nhàng xoa nắn. Đường như chỉ cần trả lời không đúng thì bàn tay kia sẽ không lưu tình mà bóp nghẹt cổ cô.

“Thưa ngài... Trái Đất, tồn tại trong trí nhớ của tôi” Cô chậm rãi nói: “Tôi nhớ mình đến từ Trái Đất. Nhưng hiện tại tôi cũng không biết nó thực sự tồn tại trong trí nhớ của tôi hay chỉ là do tôi tự ảo tưởng ra.”

Lời nói của cô nửa thật nửa giả mục đích là để cho Thương Chủy không phán đoán được thật giả.

Nhưng Thương Chủy đột nhiên tra hỏi cũng sẽ không dễ dàng kết thúc vấn đề.

Anh ta thấp giọng “À?” một tiếng, tiếp tục ánh mắt lạnh lùng nhìn cô, nói “Không có thân phận chỉ có hai loại người.”

Tô Di kinh sợ --- cuối cùng vẫn nói về đề tài này.

“Một loại là lính đánh thuê, vứt bỏ thân phận, xóa vân tay, bất kể có thể đã từng là kẻ tội ác tày trời, sau đó sẽ không có ai chất vấn về thân phận cũ nữa --- cô không phải lính đánh thuê.”

Tô Di ngượng ngừng gật đầu.

“Một loại khác, chính là gián điệp đến từ những tình hệ khác” Anh chậm rãi nói: “Bọn họ núp dưới hình dáng của con người, có khi, thậm chí ngay cả bọn họ cũng không biết họ không phải là loài người.”

Trong lòng Tô Di chấn động, cảm thấy máu toàn thân đông lại. Thanh âm của anh rất nhỏ, nhưng lại giống như sấm sét vang dội vào tai cô.

Thật sao? Nếu quả thật có “người” như thế tồn tại, vậy cô có phải loại “người” đó không?

Trong nháy mắt, cô dường như tin tưởng lời Thương Chủy nói, hoặc giả Trái Đất chỉ do cô tưởng tượng ra, hoặc giả cô thật sự không biết mình là ai?

Còn đang hết sức kinh hãi, cô bỗng nhớ ra Thương Chủy vẫn đang chờ câu trả lời của cô.

So với thân phận thực sự của cô thì trả lời vấn đề anh đưa ra quan trọng hơn. Nếu trả lời không tốt, không biết cô sẽ rơi vào tình cảnh gì?

Anh thật sự quan tâm tới thân phận của cô sao? Nếu quan tâm, có phải ngay từ ngày đầu cô sẽ phải vào xưởng gia hình thể xác không?

Cô chỉ nghĩ ngợi trong phút chốc, rồi ngừng đầu, ánh mắt sáng ngời bộc trực nhìn Thương Chủy: “Nếu như là gián điệp, chắc sẽ không phải người gây yếu như tôi tới đây.”

“Hơn nữa ngài...” Cô từ từ nâng hai tay, nắm lấy ngón tay thon dài của Thương Chủy: “Tôi nguyện trung thành với ngài, vì vậy tôi có phải gián điệp hay không, có phải là kẻ thù của nhân loại hay không, có liên quan sao?”

Những lời này cực kỳ bất kính, hoàn toàn phạm vào tội chống lại loài người. Bất kỳ ai nghe được cũng có thể đi tố cáo, đem cô giam vào trong ngục, huống chi giờ phút này người đối mặt với cô lại là cục trưởng cục an ninh.

Nhưng trực giác thôi thúc cô, gạt bỏ tất cả sự mạo hiểm mà trả lời một cách khiêu khích như vậy.

Thương Chủy nhìn cô chằm chằm, sau vài giây trầm mặc ngắn ngủi, lần đầu tiên lộ ra một nụ cười hài lòng đối với cô.

“Ừ... Cô có phải kẻ thù của nhân loại hay không, có liên quan gì tới tôi?”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Giả ngây giả ngô...

Vũ trụ là một tấm màn đen vô cùng vô tận, như nhấn chìm tất cả mọi thứ trong đó. Trong không gian bao la đó có pháo đài không gian khổng lồ biệt hiệu “Chiến Hoàng” màu xám đang trôi lơ lửng.

Lý Tích Trung là người đàn ông gần 30 tuổi, đã phục dịch trên Chiến Hoàng hơn năm năm, cấp bậc Trung úy.

Thoạt nhìn cũng chỉ giống như một quân nhân Liên minh bình thường khác, dáng dấp có phần cao lớn, tuấn lãng, trầm mặc khiến người khác có thể tin tưởng.

Anh ta là người trung trực, thẳng thắn. Vì vậy, mặc dù cá tính của anh ta không hợp với Hạm trưởng nhưng lại được Hạm trưởng tuyệt đối tin tưởng và trọng dụng.

Giờ phút này anh ta đứng trên boong thuyền, thay mặt Hạm trưởng nghênh đón người mới từ xa tới.

Một cô gái vóc dáng nhỏ nhắn, kiều diễm, mặc chiếc quần màu xanh lá mạ, da trắng nõn, khuôn mặt thanh tú, cảm giác như chỉ cần véo nhẹ vào má là nước chảy ra. Thu hút ánh mắt của tất cả những người đàn ông nơi này, có người thì nhìn một cách lộ liễu, cũng có những người chỉ dám nhìn trộm cô.

Lý Tích Trung lập tức sai bước tới nghênh đón, nhận lấy hành lý từ trong tay cô : “Hoan nghênh cô! Tô tiểu thư, tôi là Trung úy Lý Tích Trung.”

Cô gái luôn miệng nói cảm ơn, rụt rè lộ ra nụ cười xấu hổ. Lý Tích Trung trong lòng thầm than --- Một cô gái yếu ớt như vậy lại được cử đến pháo đài không gian dũng mãnh nhất liên minh. Chỉ sợ hạm trưởng sẽ không đồng ý.

Đi giữa hàng lang màu xám bạc, Lý Tích Trung chú ý tới cô gái mặc dù không nói năng gì nhưng ánh mắt lại tinh tế quan sát hết thấy mọi thứ xung quanh. Khi cô thấy rất nhiều máy bay chiến đấu đậu ở bãi trống, thần sắc cô rõ ràng có chút ngẩn ra.

Lý Tích Trung liền lên tiếng giải thích. “Có phải cô cảm thấy hơi ít đúng không? Đây là thời đại hòa bình, một nửa phi công và nhân viên làm việc trên không đã trở về mặt đất.”

“Nếu như Trùng tộc phát động chiến tranh thì làm sao bây giờ?” Cô hỏi.

“Trùng tộc sao?” Anh ta cười hờn hậu : “Người đẹp, cô không nên nói đùa, sẽ không có chiến tranh.”

Cô gật đầu một cái.

Đi tiếp được một đoạn, mấy người mặc bộ đồ phi hành gia màu xám bạc bước tới trước mặt. Nhìn thấy Tô Di họ hơi bất ngờ, một người trong số đó liếc nhìn Lý Tích Trung : “Trung úy, bạn gái anh sao?”

Lý Tích Trung nhắc chân liền đáp phi công kia một cước : “Chớ nói nhảm, cô ấy --- người của Hạm trưởng.”

“Hạm trưởng? Anh ta không phải không gần nữ sắc sao? Anh nói cô ấy là? Không thể nào! Thượng tá thay đổi khẩu vị từ khi nào vậy?”

Cô gái bên cạnh vẫn yên lặng mỉm cười, dường như không bởi vì những lời nói mập mờ kia mà rối loạn tâm trí.

Lý Tích Trung cười cười, kéo Tô Di đi nhanh qua.

Khi anh ta dẫn Tô Di tới trước mặt Hạm trưởng. Không ngoài dự đoán, Hạm trưởng đang nhàn nhã thong dong bỗng chốc sa sầm mặt như mây đen bao phủ. Lý Tích Trung vờ như không thấy, cung kính nói với hạm trưởng : “Thưa ngài, người mới đã đến.” Nói xong xoay người đi ra ngoài, đóng cửa khoang lại.

Tô Di bước vào khoang thuyền của Hạm trưởng lập tức quan sát một lượt --- gian phòng màu xám, đỉnh khoang rất thấp, vô tình tạo áp lực cho người khác.

Tuy không gian tù túng vẫn kém vài phần so với người đàn ông mang bộ mặt bức người đang ngồi trên ghế sofa màu đen trải thảm đỏ sẫm kia.

Trước khi tới đây, trợ lý Mộ nói cho cô biết địa điểm tập huấn tại chiến hạm là do Thượng tá Liên Đạc tiếng tăm lừng lẫy khắp liên minh quản lý. Điều này khiến Tô Di vừa mừng vừa lo.

Nghe nói Liên Đạc từng là một gã lính đánh thuê, hết sức dũng mãnh và thiện chiến. Vì cha mẹ anh ta tuổi cao sức yếu nên mới rời bỏ đội lính đánh thuê, ở lại thành phố Hi Vọng để gia nhập không quân chính quy.

Nhưng người đàn ông trước mặt vẫn có chút ngoài tưởng tượng của cô. Quân trang màu xanh thẫm phẳng phiu, Thượng tá Liên Đạc nhiều lắm cũng chưa quá 35 tuổi. khuôn mặt vuông vức, làn da thô ráp, râu ria khắp mặt, ngũ quan sáng sủa, ánh mắt rạng rỡ.

Sau khi nhìn thấy Tô Di, cả người anh ta như bị đám lửa giận dữ thiêu đốt

Anh ta nhìn thẳng vào mắt Tô Di chừng hai phút, sau đó nhắc điện thoại trên bàn lên gọi.

“Mộ Tây Đình!” anh ta phẫn nộ quát, “Cậu cho tôi là người huấn luyện không quân mằm non xuất sắc sao? Tại sao lại gửi tới đây một cô gái yếu ớt như trẻ con thế này? Cậu có bệnh phải không, lập tức mang người trở về cho tôi. Hạm đội của tôi không thu nhận phụ nữ.”

“Cậu đừng cho rằng tôi nọ cậu ân tình mà ép tôi.không không không! Tôi còn tưởng là đàn ông mới nhận lời cậu.cái gì? Tôi huấn luyện!”

“Được được được, tôi nói lời giữ lời --- nhưng tuyệt đối sẽ không nương tay với cô ta, đến lúc đó mà cô ấy khóc trở về tìm cậu, thì không phải do tôi không giữ lời hứa đâu nhé.”

Anh ta ném điện thoại sang một bên, rồi ngồi phịch xuống sofa, cúi đầu trầm tư vài giây rồi chột ngẳng đầu, ánh mắt thâm trầm nhìn cô.

Tô Di đã hiểu “Thượng tá đổi khẩu vị” là gì --- chính là Liên Đạc xem thường phụ nữ.

Hai người mắt to nhìn mắt nhỏ.

Thấy ánh mắt của anh ta chợt tắt, tựa như sẽ nổi giận. Tô Di không đợi anh ta lên tiếng ném hành lý của mình xuống sàn nhà, mắng :“Mộ Tây Đình, tên khốn kiếp này!”

Lần này đến lượt Liên Đạc kinh ngạc nhìn cô.

Cô tức giận giải thích :“Trước khi đưa tôi tới đây, anh ta cũng không cho tôi biết chiến hạm này không thu nhận nữ phi công”

Ánh mắt sắc bén của Liên Đạc quét qua gương mặt cô một lượt, không nói năng câu nào.

Thanh âm của Tô Di có phần bình tĩnh lại :“Hạm trưởng, tôi cũng không ngờ tới đây lại làm khó cho ngài, nhưng tôi.....”

“Không cần nói” Liên Đạc cắt lời cô, ánh mắt khinh miệt nhìn cô :“Tôi đã nhận lời Mộ Tây Đình để cô ở lại nơi này một năm, hậu cần mặt đất, tạp vụ, thậm chí ăn không ngồi rồi tùy cô. Nhưng đừng nghĩ tới gia nhập phi hành đoàn của tôi, tôi không thu nhận người vô dụng”

“Xin cho tôi một cơ hội chứng minh --- tôi không phải là người vô dụng”

“Tôi đã xem qua hồ sơ của cô, chỉ bằng việc bay qua trận địa thiên thạch?” Liên Đạc lạnh lùng nói: “Phi công kém nhất của tôi, nhắm mắt lại cũng có thể bay ba vòng”

“Thượng tá, tôi còn chưa có cơ hội tập huấn chính thức, anh không thể vì tôi là phụ nữ mà hủy bỏ tư cách của tôi”

“Được, tôi cho cô một cơ hội” Liên Đạc chợt đứng lên, thân thể cao lớn tới gần cô. Cô không thể lui được nữa đành tro mắt nhìn anh ta nắm lấy hông cô.

Tay của anh ta từ hông dần trượt xuống, khuôn mặt điển trai nhưng dữ tợn trong nháy mắt đưa tới gần khuôn mặt cô, giống như con dã thú ngửi dọc theo sườn mặt đến chiếc cằm nhọn của cô.

“Cô có hai phương pháp để chứng minh mình không phải là người vô dụng. Một là đánh thắng cấp dưới của tôi, cho cô tùy tiện chọn một người. Hai là....cởi hết đồ đến nằm trên giường của tôi. Làm được một trong hai việc tôi sẽ cho cô gia nhập đội quân trên không của tôi. Cô muốn chọn phương pháp nào?”

Hai tay Tô Di đã nắm chặt thành quyền, cô hít một hơi thật sâu : “Được, tôi sẽ chứng minh.”

Bảy giờ tối hôm đó, trên Chiến Hoàng diễn ra một trận đọ sức quyết liệt.

Nửa giờ trước, tin tức một cô gái muốn gia nhập phi hành đoàn khiêu chiến với một người đàn ông đã lan truyền khắp chiến hạm.

Đây quả thực là một tin gây sững sốt đối với một hạm đội vốn đang buồn tẻ. Bảy giờ tối: phi công, kỹ thuật, hậu cần nghe được tin tức liền chen chân đến xem cuộc đọ sức.

Mà khi họ nhìn thấy Tô Di thân hình yếu ớt mỏng manh xuất hiện ở trên sàn đấu, những người đàn ông trẻ tuổi xôn xao bàn tán tưởng chừng như muốn đem chiến hạm vứt bỏ.

Lý Tích Trung cũng đứng trong đám người đó. Anh ta không ngạc nhiên khi thấy hạm trưởng gây khó dễ cho Tô Di. Tuy nhiên anh ta không ngờ tới, Tô Di dám dùng phương thức này khiêu chiến tính nhẫn nại của Hạm trưởng.

Chẳng lẽ cô ấy chính là một cao thủ?

Trong đám người đó cũng không phải không có người có cùng suy nghĩ với Lý Tích Trung.

Tô Di đứng giữa sàn đấu, xung quanh là năm mươi binh lính mặc đồng phục màu xanh đậm, cô nhìn xung quanh, chỉ cảm thấy lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi, còn toàn thân lại lạnh như băng.

Đàn ông, xung quanh cô toàn là đàn ông. Tất cả đều mặc quần dài, áo trắng bó vào người, mỗi một người đều có thân hình cao lớn, cường tráng. Bọn họ đều đang cười cợt như xem một vở kịch vui, đáng vẻ nhìn chăm chăm vào cô tựa như muốn nuốt cô vào trong bụng.

Tô Di cũng mặc đồng phục quân dụng như bọn họ, quần dài, áo trắng bên trong, mà chiếc áo bó sát của một người đàn ông nhỏ nhất trong số họ, cô mặc vào không khác gì áo khoác ngoài.

Cô thật không nghĩ tới ngày đầu tiên đến nơi này lại tạo ra chấn động, nhưng cô cũng không còn lựa chọn nào khác. Cô không muốn để hân ta coi cô là kẻ vô dụng, càng không muốn Thượng Chủ cảm thấy cô không có giá trị lợi dụng.

Cô chỉ có thể tự an ủi, cô dám đứng ở chỗ này thì ngay cả Liên Đạc trong lòng cũng có ấn tượng với cô.

Đứng trước mặt cô là người đàn ông trẻ tuổi, thoát nhìn chắc khoảng 20 tuổi, gương mặt trẻ con, ngũ quan tuấn tú, vóc người không thua kém những người khác, cao lớn phóng khoáng, cơ bắp săn chắc, cường tráng.

Anh ta thư thả ung dung bóp vang các khớp xương ngón tay, cười rất cởi mở dịu dàng :“Hôm trước Hạm trưởng có khen kỹ thuật bay của tôi rất tốt, nói

muốn thưởng cho tôi, quả nhiên hôm nay phần thưởng đã tới.”

Những người đàn ông khác nghe thấy thế cười ha ha. Tô Di không lên tiếng cũng không cười, bây giờ cô quá căng thẳng, cười không nổi.

Anh ta giống như một quý ông, cúi đầu chào cô :“Tiểu thư, tôi tên Lăng Tranh, hai mươi sáu tuổi, tôi có thể vinh hạnh mời cô một ly cà phê sau cuộc độ sức này không?”

Những người đàn ông xung quanh nhao nhao lên mừng anh ta.

“Đừng để ý đến tên lưu manh đó.” Có người hô to :“Tiểu thư, làm bạn gái của tôi, tôi giúp cô đánh thắng hắn.”

Đang trong lúc mọi người rọi ánh mắt nóng rực vào cô, cô liền trình trọng giờ nắm đấm về phía Lăng Tranh, tạo ra tư thế phòng vệ mới lạ.

Ba phút sau.

Nước mắt Tô Di đã dồn tới hốc mắt, một giọt nóng bỏng rơi trên mặt đất, những giọt còn lại cô gắng hết sức nén lại, nhưng hiện giờ trên người cô quá đau đớn.

Lúc này, Lăng Tranh vững vàng dè trên người cô. Anh ta cũng không muốn tiếp tục, liền hạ thấp giọng nói bên tai cô :“Nhận thua đi.cô nhận thua thì sẽ kết thúc tại đây!”

Cô nằm trên mặt đất, khó khăn ngẩng đầu, chỉ thấy gương mặt từng người đàn ông trẻ tuổi trở nên mờ mịt. Trên mặt họ đã không còn vui vẻ mà thay vào đó là vẻ không đành lòng. Thậm chí có người hô to :“Lăng Tranh, anh không phải đàn ông!”

Tô Di sụp mặt xuống.

Không nghi ngờ gì nữa, Hạm trưởng ra lệnh cho Lăng Tranh phải khiến cô thua toi tã mà trở về.

Nhưng cô sẽ không nhận thua, cô không thua nổi.

“Không, tôi sẽ không nhận thua” Cô dùng hết sức hét lớn một tiếng. Sự ồn ào náo nhiệt của buổi quyết đấu bỗng vì tiếng hét của cô mà yên lặng.

Toàn bộ bọn họ nhìn cô, Lăng Tranh cũng ngây dại, chằm chằm nhìn cô, không lên tiếng.

“Anh buông tôi ra” Cô nhẹ nhàng nói :“Dù sao tôi đánh không lại anh”

“Buông cô ấy ra” Xung quanh có người lên tiếng.

Lăng Tranh là người đàn ông trọng thể diện, nghe lời buông lỏng cô ra.

Cô rõ ràng đấu tranh muốn đứng lên, nhưng hai chân mềm nhũn, có lẽ vì quá đau đớn, lại ngã ngồi trên mặt đất. Hai tay cô chống trên mặt đất, từ từ quét mắt qua bốn phía. Nước mắt từ trên mặt cuộn cuộn chảy xuống, lặng lẽ khóc một cách thống khổ.

Những người lính này đi theo Liên Đặc đã lâu, ít nhiều cũng có chút chủ nghĩa nam giới, mà giờ khắc này, cô gái gầy yếu lại bị một trong số họ đánh đến mặt mũi sưng vù nhưng vẫn dùng ánh mắt kiên cường, sáng ngời nhìn họ, khiến bọn họ chần động.

Cho dù yên lặng đứng trong đám người, Lý Tích Trung cũng thấy Lăng Tranh ra tay có chút hơi quá.

Vậy mà cô gái nói ra những lời càng khiến bọn họ thêm thêm buồn bã.

“Tôi chỉ muốn gia nhập không quân, làm một phi công.” Giọng nói của cô vô cùng nhẹ nhàng, vô thức lộ ra sự yếu mềm làm người khác đau lòng.

“Tôi sinh ra ở Lam Qua - nơi bản cùng nhất thành phố Hi vọng. Lúc 5 tuổi, cha mẹ bị bọn nhà giàu đụng xe chết, hung thủ nhón nhơ ngoài vòng pháp luật, tôi trở thành cô nhi. Các người có biết Lam Qua là nơi thế nào không? Các người có biết được một cô nhi phải dựa vào cái gì để sống không?”

Trong đám binh lính có người cũng xuất thân từ khu bản cùng Lam Qua, nghe cô nói vậy sắc mặt cũng trở nên tái xám.

“Nếu không phải gặp được người có lòng tốt, để cho tôi làm giúp việc tại phủ thị trưởng thì hiện giờ tôi vẫn nằm trên một chiếc giường rách nát tại khu Lam Qua. Tại sao tôi phải tới nơi này, các người không cảm thấy kì quái sao? Là tôi dùng mạng mình đổi thay cho thị trưởng hai viên đạn, trong đó một viên trúng sát tim, tôi suýt chút nữa đã mất mạng. Thị trưởng hỏi tôi muốn báo đáp thế nào, tôi không cần núi vàng, núi bạc, không muốn thị trưởng sung ái, tôi chỉ muốn trở thành phi công.”

Cô lặng lẽ trần thuật lại mọi việc. Trong bọn họ có người đã từng nghe được chuyện đổi đạn thay cho thị trưởng, có phần ngỡ ngàng vì hóa ra người con gái dùng cảm xả thân cứu giúp thị trưởng lại đang đứng trước mặt bọn họ.

Ngay cả Lăng Tranh và Lý Tích Trung cũng đều trầm mặc. Bọn họ hoàn toàn không nghĩ tới cô gái này lại mang theo một quá khứ u tối như thế, lại phải trải qua cuộc sống nguy hiểm như thế.

Tô Di từ từ cúi đầu :“Bay lên không gian...là có thể cách xa mặt đất tối tăm, là có thể quên đi sự sỉ nhục. Đối với các người mà nói, chỉ bởi vì giới tính của tôi mà dễ dàng ngăn chặn không cho tôi gia nhập không quân, nhưng đối với tôi mà nói, chính là bóp chết giấc mơ cùng hi vọng của tôi.”

Dường như không nhìn thấy ánh mắt xúc động của những người xung quanh, cô nhìn sang Lăng Tranh nói :“Được rồi, chúng ta tiếp tục. Muốn tôi nhận thua, trừ phi tôi chết. Cơ hội này vốn là tôi dùng sinh mạng đổi lấy.”

Lăng Tranh sớm đã nhìn thấy dấu vết đạn bắn trên đầu vai cô. Anh ta cười lạnh một tiếng, nhìn cô chăm chăm.

Tô Di ngẩng đầu nhìn thẳng vào anh ta, nhưng trong lòng thấp thỏm không yên. Một lát sau cô nghe thấy âm thanh vang lên trong không trung :“Không đánh nữa, tôi nhận thua --- lần đầu tiên cảm thấy, Hạm trưởng ra lệnh rất khôn khéo.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Phát hiện bí mật

Mấy người đàn ông ở bên trong trăm mặc chốc lát, có người nhẹ nhàng kêu lên một tiếng "Tốt lắm". Ngay sau đó, các âm thanh phụ họa nối tiếp nhau vang lên, rất nhanh trở thành tiếng trầm trồ khen ngợi vang trời. Bọn họ người người ánh mắt hiền hòa, nhìn Tô Di dần dần ghen ngào.

Bọn họ cơ bản chính là muốn đem trận quyết đấu này trở thành một trò đùa; ngay từ đầu cô bị thương, cũng chỉ làm cho bọn họ hưng phấn thêm mà thôi. Nhưng lúc cô bị thương ngày càng nặng mà vẫn luôn sừng sững bất khuất, làm bọn họ nhìn cô với cặp mắt khác xưa; mà cô lại vừa bình tĩnh vừa bi thương kể lại, dũng khí của cô kiên cường bất khuất muốn thay đổi vận mệnh, đã làm bọn họ thật sự cảm động.

Bọn họ là đàn ông, vậy mà lại làm khó một cô gái như vậy. Cho nên họ cảm thấy chẳng còn mặt mũi nào, trong lòng rất áy náy.

"Cô sẽ được ở lại." Lăng Tranh đi đến trước mặt cô, từ trên cao nhìn cô, ngữ khí kiên quyết, khẳng định chắc chắn. Đường như không thèm quan tâm đến mệnh lệnh của Hạm trưởng.

Cùng lúc đó, một bóng người cấp tốc từ trong đám người lao tới, là Lý Tích Trung. Ở trong đội, anh ta luôn là một người hiền lành, có hành vi như vậy, cũng chẳng có gì là kỳ quái. Anh ta kiên định nâng Tô Di từ trên đất đứng dậy, mặc kệ ánh mắt của mọi người, dìu cô về kí túc xá của phi công.

Tô Di tựa vào bên giường, Lý Tích Trung gác điện thoại, cơ hồ là nghiêm nghị đối với cô có phần kính trọng nói: "Bác sĩ sẽ đến ngay."

"Tôi không sao."

"Không thể tưởng tượng được cô còn có quá khứ như vậy..." Lý Tích Trung dừng một chút, "Cô yên tâm, ngài ấy nhất định sẽ khuyên Hạm trưởng, giữ cô lại."

Tô Di nhìn anh ta, tái nhợt cười cười: "Là giả đấy."

"..." Lý Tích Trung đứng thẳng bên giường, "Có ý gì vậy?"

"Tôi đã từng sinh sống khổ sở ở khu Lam Qua, nhưng không phải sinh ra ở nơi đó." Cô chậm rãi nói, "Cơ hội tòng quân, cũng không phải do việc cứu thị trưởng mà được. Thương thế cũng không nguy hiểm đến tính mạng."

Lý Tích Trung trừng mắt lớn: "Cô gạt chúng tôi?"

"Anh cũng không lừa tôi ư?" Tô Di ôn nhu nói, "Anh là người của Mộ Tây Đình đúng không? Không biết anh nằm vùng ở đây, có mục đích gì..."

Biểu cảm của Lý Tích Trung cơ hồ là hoàn toàn trấn định, nhưng lộ ra thần sắc nghi hoặc nhìn cô trong thoáng chốc: "Ài? Cô đang nói cái gì vậy? Tôi nghe không hiểu."

Cô chậm rãi nằm xuống, vì đau nên thở nhẹ nhẹ. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hơi hơi nâng lên, yếu ớt nói: "Tôi biết anh là người của anh ta, cho nên mới nói thật cho anh biết. Tôi tưởng chúng ta cũng coi như cùng trên một thuyền, anh ta vẫn đợi sự thắng trận thành thật mà."

"..."

Cô nằm trên giường, thoát nhìn thật sự so với một con kiến còn nhỏ yếu hơn. Mà những lời cô nói, lại làm Lý Tích Trung gặp khó khăn: "Liên Đặc thấy tôi là con gái thì cực kỳ ngạc nhiên. Vậy mà khi anh bị phái đến sân tàu đón tôi, lại không hề kinh ngạc —— chắc chắn anh đã biết giới tính của tôi. Vừa mới rồi, anh là người duy nhất lao đến đỡ tôi, chắc không là vì hảo tâm chứ? —— đại khái là Mộ Tây Đình đã dặn dò anh rồi đúng không? Nhưng mà anh hình như làm việc chẳng thích hợp tí nào, tôi bị đánh thành như vậy ..."

Lý Tích Trung nhìn chăm chăm cô không ngừng mở rộng miệng, cuối cùng chính là phần nộ trong lòng ở bên trong chửi tục một câu. Anh không nghĩ đến

bị cô chú ý tới từng chi tiết như vậy.

"Về sau mọi người đã trên cùng một thuyền." Thanh âm của cô rầu rĩ, tựa như tiếng động vật nhỏ thấp giọng kêu to, "Về sau anh nếu... không giúp tôi, tôi sẽ tố cáo anh với Liên Đạc."

"Con mẹ nó!" Lý Tích Trung rốt cục nhìn không được hung hăng mắng một câu. Chỉ cảm thấy cái cô gái này bên ngoài rất nhu nhược, thanh thuần vô hại bên ngoài, nhưng bên trong lại hoàn toàn tương phản.

Một giờ sau.

Hạ trưởng đích thân tới, thật không ngoài dự kiến của Tô Di.

Có lẽ người tóc trắng là bác sỹ quân y, anh ta nhìn Hạ trưởng bằng một ánh mắt không đồng tình, khinh bỉ quá rõ ràng, cũng có thể là bên ngoài khoang thuyền, các phi công đã đưa ra thỉnh cầu hết sức mạnh mẽ tới ngài Hạ Trưởng. Lúc này đây, Liên Đạc đứng ở trước mặt Tô Di, khinh miệt không giảm, nhưng nộ khí lại giảm vài phần.

"Cô quả là có bản lĩnh." Anh ta hừ lạnh một tiếng, nhìn khuôn mặt bầm dập của cô.

Cô không biết anh ta có biết chút gì về li lịch của cô, khôn khéo đáp: "Không cần quan tâm đến tôi, tôi chỉ vì muốn trở thành một phi công ưu tú thôi."

"Tóm lại cô cẩn thận cho tôi." Anh ta hung tợn nói, "Nếu lại yếu đuối như vậy, tôi sẽ ném cô ra ngoài. Mặt khác..."

Trong lòng cô vui vẻ, lại nghe ngữ khí nghiêm khắc của anh ta vang lên: "Tôi không cần biết, cũng không muốn cô cùng bọn họ làm loạn cái gì. Nhưng thứ nhất, tuyệt đối không được mang thai; thứ hai, tuyệt đối không có tranh cãi nam nữ."

"Ngài yên tâm." Cô cũng nghiêm túc nói "Cái đó không có khả năng phát sinh."

Tô Di đã dùng phương thức đặc biệt như vậy để được “Chiến hoàng” chiến hạ dừng mảnh nổi tiếng nhất liên minh vốn không tiếp nhận phụ nữ này giữ lại.

Cũng may Lăng Tranh xuống tay có chừng mực, cô chỉ bị thương phần mềm, không ảnh hưởng đến gân cốt. Ba ngày sau, đã miễn cưỡng có thể xuống đất.

Ba ngày này, cô cũng đã quan sát hết mấy phi công đó. Bọn họ phần lớn xuất thân gia giáo, chịu ảnh hưởng của một nền giáo dục quá tốt, phẩm chất chính trực. Tuy rằng Hạ đội không có con gái, bọn họ cũng sẽ nhiều lần ngăm cô, to gan vui đùa kiểu xuống xã, nhưng không có biểu hiện thô tục đối khát. Cô không thể không cùng bọn đàn ông ở hỗn tạp tại ký túc xá phi công, nhưng bọn họ cũng chưa từng có hành động không an phận gì đối với cô.

Bọn họ được Hạ trưởng dạy dỗ nghiêm chỉnh về chủ nghĩa đàn ông, người người đối với cô đều quan tâm hết mức.

Hôm nay, khi thấy cô đi vào phòng huấn luyện phi công, bọn họ đều lộ ra nụ cười.

"Ngồi bên cạnh tôi, Tiểu Di!"

"Như vậy sao được, ghế dựa quá cứng!" Có người chọc cô vẩy tay, "Ngồi trên đùi anh này."

Lý Tích Trung đối với cô luôn luôn duy trì khoảng cách an toàn, lúc này đương nhiên sẽ không xuất đầu lộ diện. Nhưng Lăng Tranh đang ngồi ở hàng ghế thứ nhất, về mặt khinh bỉ nhìn quanh một lúc, đứng lên: "Câm miệng hết đi. Tiểu Di lại đây."

Tô Di nghe lời ngồi xuống hàng ghế thứ nhất. Lăng Tranh không ngồi xuống, lập tức hướng đến đài chỉ huy: "Tốt rồi —— đem ánh mắt dâm loạn của các người, ở trên người Tiểu Di thu hồi hết cho tôi."

Mọi người ầm ầm cười to, Tô Di đã có chút giật mình —— cô không nghĩ tới Lăng Tranh mới trẻ tuổi như vậy mà đã là đội trưởng không quân. Có mặt mà không biết Thái Sơn.

Tựa hồ nhận thấy được ánh mắt Tô Di, khóe miệng Lăng Tranh gọi lên ý cười: "Tiểu Di, đừng nhìn anh như vậy. Nếu có hứng thú với anh, thì buổi tối đến tìm anh là được rồi."

Bọn đàn ông lại hưng phấn đứng lên, người đàn ông ngồi cạnh Tô Di thấp giọng cười nói: "Lăng Tranh có cái miệng rất đê tiện. Tiểu Di, không cần khản trương, huấn luyện tuy rằng nghiêm khắc, nhưng chúng tôi sẽ giúp cô."

Tô Di ngẩng đầu nhìn anh ta lộ ra nụ cười cảm kích: "Tôi thật sự không biết làm thế nào để cảm ơn các anh."

Đây là câu nói thật lòng.

Tâm tình của cô có chút hưng phấn căng thẳng, nhìn về phía Lăng Tranh đang làm báo cáo phi hành cười nghiêm túc. Cuộc sống không quân của cô bắt đầu như vậy. Mà cô dự cảm được rằng, đi theo đám người đó, cô sẽ rất thuận lợi, thật may mắn.

Cuộc sống ở ngoài vũ trụ, mỗi ngày đều lặp đi lặp lại, đối với đại đa số quân nhân mà nói, thông thả buồn tẻ. Nhưng mà đối Tô Di mà nói, chỉ hận thời

gian trôi qua quá nhanh.

Sáu tháng trôi qua nhanh chóng.

Lăng Tranh là cấp trên, đối với cô luôn che chở, còn dạy thêm cho cô nhiều điều. Điều khiển, vật lộn, thể năng... Cô mỗi ngày chỉ ngủ không đến sáu giờ, lượng cơm ăn lại tăng lên gấp đôi. Kỹ thuật điều khiển của cô so với đàn ông lúc bị vây hãm, tuy rằng đánh không lại huấn luyện viên của tổ quân nhân, nhưng nghe nói đối phó hai ba người đàn ông bình thường, cũng là dư dả.

Mọi người nhắc tới cô, đều giơ ngón tay cái lên —— ca ngợi cô là "Tiểu Di dũng mãnh". Mà ở trước mặt bọn họ, cô không cần phải nguy trang gì cả, chỉ cần biểu diễn bản sắc của mình, đó là trở thành trung tâm của bọn họ yên tĩnh an phận, là một cô gái chăm chỉ trong sáng vô hại.

Cũng có hai người nghiêm túc thô lỗ với cô, nhưng cô lễ phép khéo léo từ chối. Sau Lăng Tranh gọi mấy người bọn họ vào, nói rằng “tăng nhiều cháo thiếu” (ý nói đàn ông thì nhiều mà chỉ có một Tô Di là con gái) dù Tiểu Di chọn ai, cũng không được tranh đấu.

Nhưng mà Tô Di làm sao có thể lựa chọn bất luận kẻ nào?

Lý Tích Trung bị bắt đi tìm vài phi công nổi tiếng, truyền thụ kinh nghiệm cho cô; cô cảm thấy chỉ bay mô phỏng là không đủ chưa đủ, muốn dành thời gian bay thật, anh ta còn bị bắt thay cô báo cáo số liệu. Trừ những việc này bên ngoài, anh ta còn nhấn dùm cho Mộ Tây Đình vài câu cổ vũ cô.

Nhưng chưa bao giờ có tin tức gì của Thương Chủy.

Cuộc sống tuy có hơi mệt nhọc như phong phú và yên bình cứ thế trôi qua, thậm chí còn làm cho cô cảm thấy an ổn. Cô cũng không hề nghĩ tới quãng thời gian phải ở bên cạnh Thương Chủy.

Nhưng cô biết, không có khả năng. Nói một năm, chính là một năm.

Cô tạm thời nghĩ không ra phương pháp ổn thỏa để thoát khỏi sự khống chế của anh. Anh nói ba ngàn năm ánh sáng, thì chính là ba ngàn năm ánh sáng.

Cô không dám trốn.

"Đang nghĩ gì vậy?" Âm thanh trong trẻo đột ngột vang lên, Tô Di hoàn hồn, cô đang đi theo Lăng Tranh, làm nhiệm vụ tuần tra biên cảnh liên hợp giữa loài người và Trùng tộc.

"Nghĩ đến bạn trai sao?" Lăng Tranh cười lãnh đạm, "Tiểu Di, làm như vậy khiến anh đau lòng quá."

Tô Di cười mà không đáp, quay đầu nhìn bên ngoài khoang thuyền: "Cực thạch trận này thật xinh đẹp."

Lăng Tranh ngẩng đầu nhìn liếc mắt một cái bên ngoài khoang thuyền thì chỉ thấy khối đá khổng lồ màu nâu thô kệch. Đây là đại hình cực thạch trận nổi tiếng nhất của biên cảnh, nghe nói bay qua cực thạch trận rất khó, chỉ có vệ tinh Ôn Toa lớn như vậy mới làm được.

Tuy rằng đồ sộ, nhưng chẳng lẽ một cô gái nhỏ như Tô Di lại nghĩ thứ to lớn này xinh đẹp?

Anh ta nhìn cô chằm chằm: "Tiểu Di, có muốn tự tay sờ cực thạch không?"

Bay lượn trong vũ trụ thực sự là một trải nghiệm vô cùng kỳ lạ. Trước kia, Tô Di chỉ được thấy trên TV, những phi công giỏi giang nhất, mới có cơ hội như vậy. Cũng không thể nào nghĩ được rằng một ngày kia, bản thân cũng có thể chu du ở ngoài vũ trụ bao la này, cảm nhận hơi thở vũ trụ.

Mấy thước ngoài, Lăng Tranh ngồi ở trong khoang điều khiển, mỉm cười nhìn cô. Cô nhẹ nhàng trôi lơ lửng, khám phá bề mặt khối cực thạch lớn nhất, qua bộ đồ du hành vũ trụ cô chạm đến cực thạch khổng lồ màu nâu kia.

Thừa dịp Lăng Tranh không chú ý, cô đã tắt bộ đàm.

"Mây thật đẹp." Cô nhẹ giọng thở dài, "Mây ở trong này bất động đã bao lâu rồi? Máy trăm vạn năm? Máy ngàn vạn năm?"

Ngón tay cô chậm rãi vuốt ve mặt ngoài sắc lạnh kia, không biết vì sao, đối với cực thạch vô hồn, cô lại bỗng nhiên xúc động đến rơi lệ.

"Cực thạch trận, mây đã gặp Địa Cầu bao giờ chưa?" Cô thấp giọng lầm bầm, "Tao cũng cô độc giống mây. Tao không tìm thấy nhà của mình, không tìm được ba mẹ tao, bạn bè tao..."

Hít sâu lấy lại bình tĩnh, nén giọt nước mắt sắp tràn mi vào trong. Cô một lần nữa mở lại bộ đàm. Bên tai im lặng như cũ, cô quay đầu nhìn lại, sùng sốt.

Lăng Tranh ngồi ở chỗ kia, kinh ngạc nhìn cô. Ánh mắt... mười phần ôn nhu.

"Tiểu Di..." thanh âm của anh ta rầu rĩ truyền đến, "Cô sờ nó giống như sờ người yêu vậy..."

Tô Di cười trừ: "Đúng vậy, bị anh đoán trúng rồi, nó chính là tình nhân của tôi đấy —— trở về thôi."

"uhm."

Lâm vào tình trạng choáng váng như thế còn có bọn giặc Trùng tộc. Sau khi bị Lăng Tranh dùng tốc độ xung kích từ các phía, máy bay của Trùng tộc dường như mất đi phương hướng, đạn bắn ra toàn trúng vào cự thạch trên, sau đó lại bị trúng luồng đạn của Lăng Tranh.

Chiếc máy bay màu tím đang trong tình trạng nguy hiểm, khói dày đặc, lơ lửng giữa không gian. Năm chiếc Báo Săn vội vàng bay tới bao vây. Cả trận đánh diễn ra không quá một phút.

Lăng Tranh đột nhiên tháo mũ bảo hiểm xuống, thở một hơi dài nhẹ nhõm, ánh mắt sắc bén khi nãy đã biến mất thay vào đó là ánh mắt dịu dàng nhìn Tô Di mỉm cười “Tiểu Di, có phải rất hâm mộ anh không?”

“Em cũng có bản lĩnh đó” Lăng Tranh giúp cô cởi mũ bảo hiểm, cười nói “Như vậy mà vẫn có thể đuổi theo tốc độ của anh, chưa một lần thao tác sai, quả nhiên là một cô gái rất xứng đôi với anh đây...”

“Dạy tôi” Tô Di bình tĩnh nhìn anh ta, cắt đứt đùa cợt của anh ta “Dạy tôi những kĩ xảo vừa rồi của anh”

Lăng Tranh thở dài một tiếng, nâng lên bàn tay thon dài, trắng nõn của cô “Tiểu Di đừng mạnh thật không thú vị chút nào, không khí lãng mạn như thế cũng bị em làm hỏng”

Pháo đài bay Chiến Hoàng là hạm đội chủ lực của quân Liên minh, dưới sự chỉ huy của Hạm trưởng Liên Đạc, lệnh cho các phi công định kỳ làm nhiệm vụ tuần tra biên cảnh. Hôm nay Tô Di mới thấy được yêu cầu này của Liên Đạc quả là sáng suốt – rất thiết thực và có lợi cho thực chiến, có thể khiến cho mỗi phi công có thể tiến bộ trong thời gian ngắn nhất.

Ví dụ như bản thân cô, trên suốt đường trở lại tổng hạm cô chỉ hồi tưởng lại trận đấu vừa rồi, trong đầu cũng mơ hồ lĩnh hội được một chút kĩ xảo chiến đấu. Cô có chút kích động, muốn tự tay nhấn nút một lần để ném thử cảm giác thành công khi bắn đạn pháo trúng mục tiêu.

Vì lính biên phòng của Trùng tộc xuất hiện, cô đang thất thần bỗng giật mình có chút không ngờ đến.

Trung tâm chỉ huy tác chiến của Tổng hạm rất rộng lớn. Sau những dãy vi tính, các kỹ thuật viên cùng các sĩ quan chỉ huy đều đứng lên vỗ tay nghênh đón Tô Di và Lăng Tranh.

Bên cạnh những đồng đội của họ còn có một sĩ quan biên phòng của Trùng tộc, hẳn là một con bò cạp to lớn. Vó ngoài cứng rắn màu xám tro, đuôi sắc bé, toàn thân giống như được tạo nên từ nhữn đồng sắt chống chọi, to lớn nhưng lại không cồng kềnh. Khi đôi mắt màu tím lạnh băng của hắn quét tới, khiến người ta cảm thấy dựng tóc gáy.

“Nữ vương vinh quang, cảm tạ chiến sĩ loài người đã đánh tan giặc cỏ”. Thanh âm của sĩ quan biên phòng Bò cạp ừng ực như phát ra từ hầm đất.

“Cảm tạ nữ vương” Lăng Tranh đứng đối diện hắn, nghiêm nghị đáp lại.

Sĩ quan biên phòng Bò cạp nhìn Lăng Tranh, giọng nói lại có phần lãnh đạm “Thượng úy quả là nhân tài số một”

Sĩ quan trùng tộc khen Lăng Tranh một câu, sau đó cùng lính biên phòng loài người đi tới boong thuyền dẫn độ giặc cỏ.

Lăng Tranh cùng Tô Di lái máy bay quay về Chiến hoàng.

Nhìn lại khối vàng trong tay, Lăng Tranh cười hớn hở “Cho nên tôi thích nhất là cùng Trùng tộc liên hiệp tuần tra biên phòng, mẹ kiếp ra tay rất rộng rãi.”

Tô Di vuốt nhẹ khối vàng trong tay, hỏi “Trùng tộc cũng nói ngôn ngữ loài người sao?”

“Dĩ nhiên không phải, sau khi nữ vương đương nhiệm lên ngôi, Trùng tộc bắt đầu học nhiều ngôn ngữ loài người hơn, nhưng chủ yếu vẫn là những sĩ quan cao cấp của Trùng tộc.” Nói đến nữ vương Trùng tộc, Lăng Tranh lộ ra thần sắc quái dị “Thật là ghê tởm”

“.....ghê tởm sao?” Tô Di nghi ngờ: “Nghe nói cô ta là nửa trùng” Lăng Tranh đáp “cha cô ta là loài người.”

Tô Di mắt chữ O mồm chữ A kinh ngạc, trong đầu lập tức hiện lên hình ảnh khuôn mặt trùng, thân hình thiếu nữ, tương tượng đến thân thể con người mọc ra nhiều chân tay cùng mắt kép, bò tới bò lui mà cảm thấy rợn tóc gáy.

Nghĩ sâu hơn một chút, một nữ vương Trùng tộc mang hình dáng côn trùng cùng một người đàn ông loài người xxoo sinh ra trùng trùng, ách.....

“Đúng là ghê tởm” Tô Di cau mày.

“Nghe nói người đàn ông kia từng là một quân nhân trẻ tuổi” Lăng Tranh lộ ra khinh bỉ “Thật là một sự sỉ nhục của loài người.”

Khi Báo Săn trở về Chiến Hoàng, không ngoài dự kiến, họ được toàn thể quân nhân ra nghênh đón nhiệt liệt.

Liên Đạc mặc quân trang, dẫn đầu, đứng trên boong thuyền. Phía sau là hàng dài các cấp quân nhân, một loạt máy bay đậu dài đằng đặc cùng với các phi công, hậu cần mặt đất... Mọi người thần sắc nghiêm túc, mắt sáng ngời.

“Làm tốt lắm, thượng úy” Liên Đạc và bọn họ hành quân lễ.

Lăng Tranh mặt còn băng bó, sau khi hành quân lễ xong, cười khả ả.

Liên Đạc vừa nhìn về phía Tô Di, khuôn mặt dữ tợn, vạm vỡ, vẫn mang thần sắc kinh bỉ “Chuẩn úy, biểu hiện của cô tạm chấp nhận được.”

“Cám ơn Thượng tá, tôi sẽ cố gắng” Không hiểu sao Tô Di nghe anh ta dùng từ “tạm chấp nhận” trong lòng lại muốn cười rũ ra.

“Thượng tá đối với phụ nữ chỉ biết giả bộ lạnh lùng” Lăng Tranh không khách khí, “Biểu hiện của Tô Di rất tốt.”

“Chúng tôi đã xem băng ghi hình chiến đấu” Phó hạm trưởng Trương ra chào đón “Tô Di quả thật rất bình tĩnh và tinh táo --- cho nên tôi định cuối tuần sẽ tiến hành buổi kiểm tra. Tô Di, cô sẵn sàng chưa?”

Tô Di ngơ ngác.

Không riêng gì cô mà ngay cả Lăng Tranh, Lý Tích Trung và những phi công khác cũng đều ngẩn cả người. Sau vài giây trầm mặc, bọn họ bỗng nhiệt liệt hoan hô.

“Tôi rất có niềm tin ở cô, quả không hổ là Tiểu Di mạnh mẽ” có người cười ha ha. “Nửa năm thông qua sát hạch, quả là thiên tài!”

“Cố gắng lên Tiểu Di” Lăng Tranh chợt giơ tay lên, dễ dàng nâng bả vai cô lên, mấy người phi công khác cũng nhanh chóng nâng cô ngồi lên bả vai hai phi công khác.

Tô Di mặt ửng hồng, từ trên cao nhìn xuống thấy mọi người đang rất vui vẻ, giữa những tiếng hoan hô ầm ĩ, cô không nhận được cũng cười theo.

“Một lũ ngốc” Liên Đặc khinh bỉ nhìn bọn thủ hạ, cùng phó hạm trưởng liếc mắt nhìn nhau nhưng khóe miệng lại lộ ra một nụ cười.

Liên minh loài người từng đối với phi công hà khắc bồi dưỡng, nghiêm ngặt khảo hạch. Hai mươi năm trước, trong cuộc chiến giữa con người và Trùng tộc đã bồi dưỡng được rất nhiều sĩ quan không quân ưu tú. Mà hiện tại trong thời bình, những quy tắc nghiêm ngặt trước đây cũng có phần mai một.

Nhưng ở hạm đội của Liên Đặc, những quy tắc đó vẫn được áp dụng một cách triệt để. Đây cũng chính là nguyên nhân khiến pháo đài bay Chiến Hoàng trở thành hạm đội dũng mãnh nhất liên minh.

Đối với những người mới gia nhập không quân, sau một năm mới có thể tiến hành sát hạch. Nếu thuận lợi vượt qua sát hạch thì sẽ có tư cách độc lập lái chiến đấu cơ. Lăng Tranh sau 3 tháng thông qua sát hạch, trở thành quân nhân tuổi trẻ điển hình nhất. Tô Di nửa năm được tham gia sát hạch cũng là vô cùng ưu tú.

Trong buổi sát hạch hôm nay, Tô Di vô cùng chuyên tâm, không để ý đến bất cứ thứ gì khác. Sau khi hoàn thành một loạt các động tác bay theo quy định, cô sẽ một mình ngồi lái chiến đấu cơ Tuyết Phong thực hiện nhiệm vụ cuối cùng trong buổi sát hạch --- phải vượt qua dãy thiên thạch, tìm cách hạ cánh trong tình huống bị ba chiếc Báo Sơn tập kích.

Lăng Tranh lái máy bay bảo hộ, yểm trợ đường bay cho cô. Hai chiếc Ngân Bạch Sắc và Tuyết Phong, một trước một sau rời boong thuyền, hòa lẫn vào trong màn đêm đen tối. Tô Di và Lăng Tranh nhìn nhau qua tấm kính thủy tinh khoang thuyền mỉm cười.

Bọn họ không ngờ tới đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng song hành bay cùng nhau.

Trong sương mù, Tô Di lại lần nữa nhìn thấy vô số những mảnh thiên thạch nằm rải rác trên quỹ đạo đồng bộ không nhận được lại nhớ tới Thương Chủy. Cô vừa hận vừa sợ, vừa phục tùng vừa cảm kích anh ta.

Cảm giác hỗn loạn vừa lóe lên trong đầu cô liền xua đi. Tô Di rất rõ ràng, hôm nay cô phải phấn đấu hết sức, không chỉ vì lời hứa với Thương Chủy mà còn vì muốn xoay chuyển số mệnh của bản thân. Cho nên cô đã rất cố gắng, rất mạo hiểm đến bây giờ mới nhận được hồi đáp.

Ngân Bạch Sắc và Tuyết Phong giống bay như mũi tên xé gió, rất kiên định và khéo léo vượt qua dãy thiên thạch. Ban giám khảo ngồi trên Chiến Hoàng theo dõi cuộc chiến của các phi công thông qua rada, trầm mặc không nói nhưng thần sắc rất tán thưởng.

Dưới sự bảo hộ của Lăng Tranh, Tô Di thành công ‘bắn trúng’ ba chiếc máy bay ‘địch’, bay qua hơn một nửa quỹ đạo. Cô biết rằng mình chỉ còn cách thành công rất gần.

Trước bàn điều khiển trên Chiến Hoàng, phó hạm trưởng Trương nói với thủ hạ sau lưng “Thấy không, đường bay của cô ấy ngày càng đẹp”

“Ý của ngài là?”

“Càng gần tới đích, cô ấy không hề thấp thòm lo sợ mà ngược lại bay càng ổn định.” Phó hạm cười híp mắt nói “Cho dù cô ấy không có thể lực cường tráng như đàn ông, cũng không phải trời sinh tài năng xuất chúng, nhưng vẫn có thể trong thời gian ngắn thông qua cuộc sát hạch”

“Rõ, thưa ngài”

“Không cần nhiều lời như vậy” Liên Đặc đứng một bên chen vào nói “Trấn giữ được vùng trời, chính là hảo hán”. Anh ta hạ thấp giọng nói với Phó hạm “Tôi sẽ gọi điện cho Mộ Tây Đình, tôi muốn giữ lại đứa nhỏ này.”

Trong không trung, Tô Di không hay biết gì về suy tính của người trên Chiến Hoàng. Cô đang bay qua khu vực tình cầu nguy hiểm nhất, nơi có nhiều nhất những mảnh thiên thạch vụn rải rác khắp không gian, càng ngày càng xa Chiến Hoàng. Chỉ cần vượt qua dãy thiên thạch này, cuộc khảo sát của cô lập tức kết thúc viên mãn.

Bỗng lúc này, còi báo động từ trung tâm truyền đến thông qua tai nghe, trên màn hình rada trống rỗng trước mặt bất ngờ xuất hiện rất nhiều mục tiêu.

Trống rỗng ư?

Chỉ có những phi thuyền nhảy siêu quang tốc mới có thể xuất hiện trên màn hình rada trống rỗng.

Cô nhanh chóng ngừng đầu, phút chốc hoang mang.

Màu tím, hình tròn, lẳng lẳng bay trong không gian, phi thuyền của Trùng tộc.

Không nghi ngờ gì nữa, đúng là giặc cỏ Trùng tộc. Nhưng tại sao bọn chúng lại xuất hiện trong địa phận của loài người?

Tô Di nhìn trên màn hình viễn vọng thấy bên ngoài phi thuyền trang bị một loạt khẩu pháo. Tô Di mơ hồ cảm thấy bất an.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Trùng tộc tập kích

Giọng nói trong trẻo của Tô Di vang lên, báo cáo về cấp trên đang theo dõi cuộc sát hạch của cô trên Chiến Hoàng “Phía trước 10km, phát hiện phi thuyền của giặc cỏ Trùng tộc. Bước đầu phán đoán đối phương nhảy siêu quang tốc đến. Đề nghị cho phép bắn đạn pháo.”

“Cho phép bắn đạn pháo. Tuyệt phong chuẩn bị cất cách, tiếp viện các đồng chí.”

Lăng Tranh vốn đang bay ngoài vùng thiên thạch vụn lập tức nói “Tô Di, bay theo phía sau tôi”

“Vâng.” Tô Di điều khiển máy bay bay nghiêng, thoát ra khỏi vùng thiên thạch vụn. Cô dường như nhìn thấy Bạch Ngân Sắc của Lăng Tranh như một thanh đao nhọn lóe sáng, cắm vào vùng thiên thạch mênh mông.

Đúng lúc này, Tô Di kinh ngạc thấy Lăng Tranh lái máy bay ngoặt sang một hướng khác, một quả cầu sáng lóe lên, giống như một quả đạn pháo đang bay trong không gian, chiếu sáng cả một vùng trời.

Tô Di biết, thứ gì nhìn càng hấp dẫn thì càng nguy hiểm.

Ánh sáng nhanh chóng tắt ngóm, dần hiện ra một chiếc phi thuyền khác của Trùng tộc, nó vừa mới hoàn thành bước nhảy không gian.

“Cẩn thận!” Tô Di hét lên một tiếng, đồng thời tập trung hết sức bắn đạn pháo nhắm vào phi thuyền địch.

Hai luồng sáng được bắn ra bay qua dải thiên thạch, song song thẳng tắp. Lăng Tranh thấy khói sáng sau lưng nhưng không kịp trở tay do Trùng tộc đánh lén, vì thế máy bay của anh bị trúng đạn.

Hai chiếc máy bay bị trúng đạn pháo, rơi xuống tinh cầu bên ngoài vệ tinh Ôn Toa.

Cùng lúc đó, Tuyệt Phong của Tô Di trong nháy mắt quay đầu lại bay thẳng hướng phi thuyền của Trùng tộc.

Hành động này của Tô Di trong thời điểm đó là hết sức dũng cảm nhưng cũng hết sức mạo hiểm. Dù sao viện binh của Chiến Hoàng 3 phút nữa sẽ tới, mà cô căn bản là một người mới, liệu có thể địch nổi giặc cỏ hung hãn của Trùng tộc?

Hai chiếc máy bay tấn công trực diện nhau, đạn pháo, hỏa tiễn đồng thời được bắn ra, giống như hai ngôi sao băng, vì va chạm vào dải thiên thạch mà bắn ra vô số tia sáng.

Hai phút sau đã phân thắng bại,

Phi thuyền Trùng tộc chỉ trúng một quả đạn pháo, mà Tuyệt Phong của Tô Di liên tiếp trúng ba quả, trong nháy mắt nổ tung thành năm bảy mảnh. Một thân hình nhỏ bé giống như đạn pháo bắn ra mà thoát khỏi xác Tuyệt Phong.

“Tô Di”

“Nguy rồi”

Mọi người ngồi trên Chiến Hoàng hoảng hốt hô lên.

“Thành công” Liên Đạc cùng lúc đó hô lên nhưng ý kiến lại trái ngược với mọi người. Đám người Phó hạm kinh ngạc quay lại thấy Hạm trưởng lộ nụ cười tà khí “Tô Di đã phá hỏng bộ phận nhảy siêu quang tốc của bọn chúng, chúng chạy không thoát đâu!”

Mọi người nghe nói mới hiểu ra. Quả nhiên thấy ngay năm chiếc Tuyết Phong bao vây phi thuyền Trùng tộc đang liều mạng chạy trốn.

Ngoài viện binh còn có máy bay cứu viện tới, kịp thời đưa Tô Di trở lại máy bay, sau đó bay về phía vệ tinh Ôn Toa.

Cùng lúc đó, Liên Đạc đứng ở trung tâm chỉ huy tác chiến cười ha ha, nói với mọi người “Các người không cảm thấy quá tuyệt hay sao?”

Mọi người đắn đo không nói.

Phó hạm ở bên cạnh đã lĩnh hội được ý tứ liền giải thích: “Kịp thời tấn công, không cho phi thuyền địch có cơ hội nhảy siêu quang tốc chạy trốn, dùng cảm công kích trực diện, khiến cho phi cơ địch sợ bị bắn từ phía sau nên không dám quay đầu chạy trốn, đồng thời lợi dụng đối phương có ý đồ muốn báo thù, lấy mình làm mồi nhử, vì vậy thành công khiến phi thuyền của địch bị bao vây. Trong thời gian ngắn ngủi lại có thể suy tính được nhiều như vậy, mặc dù một mình bại dưới tay Trùng tộc nhưng nhìn toàn cục diện thì chúng ta đã thắng lớn.”

Liên Đạc quét ánh mắt nghiêm nghị một vòng “Nếu để những phi thuyền này trốn thoát, lần sau lại xuất hiện trong tầng khí quyển của thành phố Hi Vọng thì phải làm sao?”

Mọi người im lặng không nói.

Liên Đạc trầm lặng được 1 lúc lại bắt đầu quát tháo.

“Nói máy cho tôi gặp sĩ quan biên phòng của Trùng tộc. Hỏi xem bọn chúng tại sao lại có việc như thế này, có phải là muốn gây chiến tranh hay không?”

Sĩ quan sau khi kết nối với biên phòng Trùng tộc liền báo cáo “Hạm trưởng, Nữ Vương trùng tộc giải thích, bọn họ bắt lực trong việc phòng bị, xin chúng ta trợ giúp diệt giặc cỏ”

Liên Đạc trầm mặc suy nghĩ, cuối cùng mắng nhỏ một câu “Tuồng rằng có trận đánh lớn, hóa ra chỉ là súng cướp cò.”

Mọi người chỉ biết im lặng.

Trên máy bay cứu viện, mọi người không nghe được bình luận của Liên Đạc. Tô Di ngồi ở bên trong khoang thuyền, bác sĩ vừa kiểm tra toàn bộ cho cô, thờ dãi nói “Bình thường nhìn cô rất bình tĩnh, cẩn thận, sao lần này lại mạnh động như thế? Thua sao? Cũng may là không bỏ mạng.”

Tô Di không lên tiếng.

Sau một hồi kịch liệt lác lư, máy bay cứu viện xuyên qua tầng khí quyển Ôn Toa, giảm độ cao mấy trăm thước.

Ôn Toa nổi tiếng khắp tinh hệ không chỉ là vệ tinh mà còn là Thiên Đường du lịch.

Máy bay cứu viện dần hạ cánh, cảnh đẹp đầu tiên rơi vào tầm mắt là bầu trời ngọc bích trong trẻo, không nhiễm bụi, đại dương xanh thẳm, mềm mại như tơ lụa, sóng biển nhấp nhô tung bọt trắng cực kì hấp dẫn. Bờ cát trắng mịn. Ánh mặt trời tỏa sáng, chiếu bóng lên những đôi tình nhân đang tung tăng vui vẻ trên bãi biển.

“Cảnh đẹp mê hồn...!” Có người không nhận được cảm thán một câu.

Mọi người đều im lặng.

Người dân Ôn Toa nổi tiếng cởi mở vì vậy nơi này mới phát triển ngành du lịch như thế. Chính phủ các tinh cầu khác cũng thích tổ chức các cuộc họp tại đây. Mọi người đều hiểu trong lòng như thế nhưng không nói ra.

Bay dọc theo đường bờ biển hơn mười phút, bọn họ nhanh chóng phát hiện trên một bãi cát dài xác của Tuyết Phong vẫn còn bốc khói mù nguy hiểm, nhưng không thấy xác của phi thuyền Trùng Tộc.

Trên bãi cát vừa bị cây xói, những người đang nghỉ ngơi tại đó thét lên hoảng sợ, chạy tán loạn, bỏ lại trên mặt đất quần áo, giày dép, túi xách. ...

Mấy người thanh niên cao lớn, mặc quần soóc đội mũ, tay cầm súng, thoát nhìn thân thể hết sức căng thẳng, không linh hoạt, từng bước một tới gần xác Tuyết Phong – có lẽ là đội bảo vệ bờ biển.

Đây chính là nguyên nhân của sự hỗn loạn trên bờ biển, bên cạnh xác máy bay là Lăng Tranh đang bị bao vây giữa ba con côn trùng.

Hỏa lực của thuyền cứu viện không thể sử dụng để tấn công một mục tiêu nhỏ trên mặt đất cho nên hai sĩ quan trên thuyền hét lên “Chúng ta xuống dưới đó”. Một người trong đó nhìn Tô Di “Còn không đi”

“Tôi...” Tô Di là người có ơn phải báo đáp, nhưng mà để cô đối đầu với côn trùng trong khoảng cách gần như vậy đương nhiên không phải ý kiến hay.

Nhưng mà chiến hữu của cô giờ phút này lại quên Tô Di là một phụ nữ.

Ba người đáp xuống mặt đất, trước mắt là một màn chắn động.

Đội cảnh vệ biển đang hoang mang trước những con côn trùng. Chúng dùng đuôi để đứng thẳng, những chiếc chân đen nhánh mọc trên thân thể chúng bắt đầu vung vẩy, dễ dàng có thể đâm thủng thân thể con người.

Vậy mà Lăng Tranh lạnh lùng đứng ở ngay giữa, dưới chân là xác hai con côn trùng, toàn thân là máu, hiển nhiên là vừa bị anh ta tiêu diệt.

Lăng Tranh đạp một cước vào một trong ba con côn trùng khiến nó ngã lộn trên mặt đất, có lẽ nội tạng của nó đã bị thương.

Chân của Lăng Tranh bị thương, máu chảy ròng ròng, trong lúc anh đá 1 con côn trùng thì hai con còn lại xông lên tấn công anh.

Đám người Tô Di hơi bất ngờ, lập tức xông lên

“Bang bang bang” một con côn trùng trúng đạn ngã xuống đất, Lăng Tranh nhìn về phía họ ngạo nghễ cười “Mẹ kiếp, đến muộn chút nữa thì tôi cũng bị chúng cắn chết rồi đó.”

Nhưng đám côn trùng cũng không đàn độn, bọn chúng chỉ còn lại hai con bắt đầu tấn công ra phía cảnh vệ bờ biển. Người cảnh vệ trẻ tuổi chưa từng thấy qua Trùng tộc, trong tay họ là khẩu súng bình thường không thể bắn xuyên qua lớp vỏ cứng của côn trùng.

Trong phút chốc đã có hai cảnh vệ kêu lên thảm thiết rồi ngã vật xuống đất.

Cảnh tượng trước mắt thật kinh khủng, máu tươi bắn tung tóe.

Côn trùng thân màu đen, rất nhiều chân cứng, mắt kép màu tím nằm đề lên thân cảnh vệ trẻ tuổi kia, ngộ nguỵ cắn xé, trong nháy mắt người cảnh vệ toàn thân máu thịt lộn lộn, kêu lên thảm thiết – anh ta bị cắn đứt cổ

Dưới tình hình này đám người Tô Di không cách nào nổ súng. Hai binh sĩ liều lĩnh xông thẳng tới chỗ con côn trùng.

Lăng Tranh bị thương ngồi dưới đất, hai tay cầm súng di chuyển tìm cơ hội bắn chết côn trùng, thấy Tô Di xông lên liền quát “Cô lên làm gì, mau lui xuống!”

Đúng lúc đó, một tiếng hét thảm thiết truyền tới. Một chiến hữu bị côn trùng đè dưới thân, tàn nhẫn cắn xé. Còn cảnh vệ trẻ tuổi được một người đồng đội khác giữ chặt.

Lăng Tranh tức giận gầm lên một tiếng, kéo đôi chân bị thương nhảy tới.

Tô Di vốn giữ một khoảng cách, quyết không để côn trùng tới gần, đối với việc chiến đấu vật lộn, cô hoàn toàn không có ưu thế, nếu tới gần cũng chỉ hi sinh vô ích. Nhưng khi chứng kiến cảnh tượng trên cô chợt quên mất lý trí.

Cô liền xông lên.

Sau này các chiến hữu gọi hành động của cô là ‘huyết tính’ (có nghĩa là nhiệt huyết, chính trực)

Vật lộn, đấu đi đấu lại một hồi. Một con côn trùng, hai phi công trọng thương, một nữ phi công năng lực chiến đấu kém, một đội quân cảnh vệ biển, đánh nhau hỗn loạn.

Lăng Tranh trong súng đã hết đạn, trên người đầy thương thế, mất máu quá nhiều. Cao thủ đánh nhau cũng trở nên hỗn loạn cả lên, vì cứu các chiến hữu trong đội cảnh vệ bị thương cho nên bọn họ không có cách nào rời đi, súng lục cũng rơi đầu mất trong lúc hỗn chiến. Tô Di chặt vật chiến đấu, cầm trong tay một con dao găm đâm loạn xạ lên người côn trùng, nhưng không thể đâm xuyên qua lớp vỏ cứng rắn của nó, trên mặt mũi, chân tay, thân thể của cô đều có những vết trầy xước...

“Pằng...”

Hỗn chiến kết thúc bằng một tiếng súng nổ vang lên. Mọi người ngỡ ngàng ngừng cử động bởi vì con côn trùng hung hãn vừa rồi còn áp đảo bọn họ bỗng nhiên ngừng cử động.

Một thân hình nhỏ nhỏ, mặt toàn máu tươi màu tím tanh hôi, từ dưới bụng con côn trùng đang lóp ngóp bò ra, tay đang cầm mảnh lựu đạn, đáng vẻ có chút ngây ngô. Cũng chỉ có dáng hình nhỏ bé kia, bị côn trùng đè dưới bụng mới khiến cho con côn trùng tuy nhìn thấy cô mà không cách nào tấn công tới được.

“Làm tốt lắm, Tiểu Di” Lăng Tranh thở phào một tiếng, mắt nhắm lại, ngã xuống đất. Bên kia một đồng đội của cô cùng vài cảnh vệ biển đã hạ được một con côn trùng khác, ngồi dưới đất thở dốc.

Tô Di nhìn các chiến hữu nửa sống nửa chết nằm đầy trên mặt đất, chỉ cảm thấy như đang trong cơn ác mộng, hoảng hoảng hốt hốt.

“Chiến hoàng, chiến hoàng!” Cô hướng tới thiết bị thông tin trên cổ tay gọi “Tôi nghi ngờ còn những côn trùng khác đang chạy trốn, xin lập tức tìm kiếm

trên toàn Ôn Toa.”

Tô Di phán đoán không sai, có tới hơn hai mươi con côn trùng khác bỏ trốn.

Từ phi thuyền Trùng tộc bị bắn rơi trên bờ cát, chúng chạy trốn hơn 1 km. Lãng Tranh chỉ hạ sát được năm con trong số đó. Trước mặt Tô Di, đám côn trùng như thủy triều nhanh chóng tiến đến, bất ngờ tấn công du khách.

Trong khoảng 1 km đường ven biển, cách mấy bước lại thấy được thi thể người hoặc chỉ còn là những khối thịt, máu tươi lan tràn khắp nơi. Lực lượng lính không quân vẫn chưa tới, lính phòng ngự mặt đất căn bản không đấu lại bọn côn trùng. Cứ tốc độ này bọn chúng sẽ gây ra không ít cảnh chết chóc trên đất liền.

Cuộc tấn công của bọn chúng đã bị chặn đứng ngay trước cửa phủ thị chính Ôn Toa.

Hơn hai mươi thi thể côn trùng bị xếp chồng ở đường cái. Máu tươi chảy ướt cả mặt đường. Năm mươi quân cảnh mặc sắc phục đen, vác súng trên tay, lạnh lùng nhìn kẻ thù dị tộc đã chết dưới súng của mình.

Trong tòa nhà thị chính Ôn Toa, viên chức cúi đầu trước một quan chức cấp cao, trong lòng sợ hãi nói: “Cục trưởng thật là đoán việc như thần, lệnh cho quân cảnh trang bị hỏa lực, cứu quan chức chính phủ thoát khỏi họa lớn, đây đúng là một chiến công hiển hách...”

Thương Chủy không chú ý tới những tên xu nịnh. Thân hình mặc quân cảnh xám, đứng trên lầu hai tòa thị chính, lặng lẽ giương ống nhòm lên quan sát phía xa xa.

Mộ Tây Đình ra hiệu cho người viên chức kia đi ra ngoài, rồi tiến lên trước thấp giọng nói “Thưa ngài, có gì khác thường sao?”

Thương Chủy hạ ống nhòm xuống, trên gương mặt điển trai thoáng hiện nụ cười “À... chợt nhớ ra, chúng ta còn có một con Mèo con đang tự do ngoài kia”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Bữa tiệc biểu dương.

Trong mắt Tô Di, bầu trời bao la rộng lớn kia chưa bao giờ đẹp như đêm nay.

Khi cô bước ra boong thuyền lập tức cảm nhận được đêm nay thật tuyệt vời.

Những người đàn ông mặc quần dài, áo trắng, thân hình mọi người đều cao lớn, khuôn mặt khôi ngô. Bọn họ đồng loạt chấp tay sau lưng, lấy tư thế quân đội tiêu chuẩn, ưỡn ngực, ngẩng cao đầu đứng trước Tuyết Phong.

Liên Đặc mặc quân trang, đứng theo tư thế tiêu chuẩn giống như những người lính khác, hơi híp mắt nhìn Tô Di đến gần.

Binh lính mặt đất, kỹ thuật viên, hậu cần cũng đứng ở lan can tầng 2, cúi đầu chăm chú theo dõi. Tô Di ngược mắt nhìn lại, thấy những đôi mắt nâu nhìn cô ôn hòa.

Cô hít sâu một hơi, bước tới trước mặt Liên Đặc. Liên Đặc nhìn cô sau đó lấy từ tay pho hạm một đôi quân hàm, cài lên vai cô.

“Chúc mừng cô, thiếu úy.”

Tô Di hơi run run “Cám ơn thượng tá” Tay phải của Tô Di nhanh chóng đặt ở thái dương chào kiểu quân đội. Sau đó Liên Đặc và toàn bộ lính không quân chào đáp lễ cô.

“Đây là đêm của cô, Thiếu úy. Nhưng đừng uống say quá, ngày mai còn đến tòa thị chính thành phố Hi Vọng để tiếp nhận khen thưởng”. Liên Đặc vừa dứt lời, đám đàn ông trẻ tuổi xông lên bỏ lại anh ta và pho hạm phía sau lưng. Bọn họ vây quanh Tô Di, từng người một cười hi hi, khiến cô không nhịn được cũng cười theo.

Đây là đêm của cô. Cô đã thông qua sát hạch, đã được sự công nhận của Hạm trưởng. Sau hôm nay, cô chính thức trở thành sĩ quan không quân liên minh.

Đáng tiếc, chẳng qua cũng không được lâu.

“Tiêu Di, bọn anh đang nghĩ cho em một biệt danh!” Lãng Tranh khoác vai cô “Tới đây”.

Tô Di bị bọn họ đẩy tới trước nơi Tuyết Phong đang đậu. Chỉ thấy trước mặt một hàng chữ màu đỏ tươi bắt mắt, rồng bay phượng múa.

“Thích biệt danh này không?” Có người hưng phấn hỏi.

“Tiểu...” Tô Di chưa đọc được nhiều chữ liên minh, đây là lối viết phác thảo, cô nhún mày “Hai chữ phía sau không biết.”

“Tiểu mù chữ” Lăng Tranh nghiêm nghị, “có chuẩn xác không?”

Tô Di “.....”

Bọn đàn ông cười ha ha.

Lý Tích Trung đứng ở một bên, anh ta vốn là người hiền lành, không đồng tình liền nói “Đừng trêu chọc cô ấy nữa.” Về mặt ôn hòa nói với Tô Di “Là một biệt danh rất mạnh mẽ --- Tiểu Mèo Hoang”

(Mọi người thích gọi Tô Di là Tiểu Mèo Hoang hay Mèo Hoang Nhỏ?)

Mọi người nhiệt liệt vỗ tay rất lớn.

Tô Di “.....”

“Biệt danh này rất phù hợp, là anh đây đặt cho em!” Lăng Tranh cúi đầu nói nhỏ vào tai cô, luồng nhiệt nhẹ nhàng phả lên mặt cô, “Bắn tan một phi thuyền Trung tộc, giết chết một con côn trùng, còn nói em không phải hoang dã sao?”

Tô Di mặt không biến sắc, nghiêng người sang một bên, tránh được Lăng Tranh thiếu chút nữa hôn lên tai cô. Anh ta cũng đứng thẳng người, trong ánh mắt mập mờ của mọi người chỉ mỉm cười không nói.

“Cảm ơn anh, nhưng tôi không thích biệt danh này”

Nhưng kháng nghị của cô lại bị chìm trong tiếng hò hét náo nhiệt của đám đàn ông.

“Tiểu Mèo Hoang, anh muốn hẹn hò với em!”

“Cút ngay, buổi tối ta còn muốn dạy cho Tiểu Mèo Hoang kỹ thuật chiến đấu”

“Đừng để ý anh ta, Tiểu Mèo Hoang!” Có người cười ha ha. “Đừng để ý mấy người lỗ mông đó, mau tới đây nhảy với anh một bản!”

“Được rồi, Tiểu Mèo Hoang thì Tiểu Mèo Hoang!”

Tô Di đành chấp nhận cái biệt danh này, đi về phía người đàn ông mời cô khiêu vũ, nhưng cũng không quên quay đầu lại, trợn mắt lườm Lăng Tranh --- người đã đặt cái biệt danh kia cho cô một cái. Lăng Tranh cảm ly rượu trong tay nhìn chăm chăm Tô Di, như cười như không.

Hôm sau, Tô Di tỉnh lại, đầu đau như muốn nổ tung.

Đây là lần đầu tiên Tô Di uống rượu say, cô cảm thấy không dễ chịu chút nào. Tô Di nghĩ sau này cô sẽ không bao giờ phải uống nhiều như thế này nữa.

Sau khi cô xuống giường mới phát hiện, hơn một nửa số người trong kí túc xá vẫn đang ngủ, Lăng Tranh và một người đàn ông khác, càng thêm âm ỉ, nằm trên đất ngira mặt lên trời, miệng ngáy khò khò. Cô không nghĩ nhiều liền lấy bút và kim từ điện ra tra, sau đó viết lên mặt Lăng Tranh ba chữ rồi mới đi rửa mặt.

Một lát sau, cô ở trong phòng tắm nghe được tiếng cười âm ỉ ở xa vọng đến, còn có tiếng hét dữ dội của Lăng Tranh “Ai làm????????”

Thân hình cao lớn thoáng chốc đã vọt tới phòng tắm, khoanh tay đứng bên cạnh Tô Di, giả vờ giận dữ, chỉ lên khuôn mặt điển trai của mình “Tiểu vô lại?”

Tô Di sững sờ nhìn anh ta “Mới sáng sớm sao lại tự mắng chửi mình thế?”

“...là em viết?”

Tô Di không chột dạ, liếc anh ta một cái “Ngài quên rồi sao?, tôi mù chữ đó!” Nói xong, cầm đồ dùng cá nhân xoay bước đi. Người xung quanh không khỏi cười vang.

Sau lưng vẫn có tiếng bước chân bám theo, đương nhiên là Lăng Tranh không cam lòng. Tô Di cũng không quay đầu lại, thản nhiên bước đi coi như không nghe thấy gì. Đã lâu rồi cô không có tâm trạng thoải mái như bây giờ, cô muốn lưu giữ nó lâu hơn một chút.

Bỗng nhiên tay phải bị một lực lớn ở đằng sau kéo lại, cùng lúc đó là tiếng Lăng Tranh cất lên “Tiểu Di, hẹn hò cùng anh đi --- anh nói thật lòng.”

Tô Di không dám quay đầu lại, bởi vì thanh âm của Lăng Tranh không mang theo ý cười, mà rất chân thật.

Nhưng thanh âm của cô cất lên lại đầy vui vẻ “Làm sao vậy, anh cảm thấy cô đơn sao?”

“...đúng vậy”

Cô xoay người, mặt khinh bỉ “Anh cô đơn, bên cạnh lại có một mình tôi là phụ nữ nên mới muốn cùng tôi hẹn hò?”

“Có cần phải thẳng thắn như thế không Tô Di” Lăng Tranh làm loạn, vuốt mái tóc dài của cô.

“Cút!” Cô đập một cước vào bắp chân anh ta lại bị anh ta ranh mãnh né tránh, “Tôi có bạn trai rồi.”

“Anh không tin --- bạn trai em không hề tới thăm em” Lăng Tranh không đồng ý, “Để bạn gái yêu kiều xinh đẹp thế này giữa trại lính toàn đàn ông, nếu em thật sự có bạn trai thì anh ta nhất định là đầu óc bị nhúng nước.”

Tô Di không muốn bàn tiếp đề tài này liền nói: “Tôi nay có dạ tiệc biểu dương, nhất định có rất nhiều mỹ nữ danh giả, anh gấp gấp cái gì chứ?”

Lăng Tranh cặp mắt bỗng sáng lên: “Nói cũng phải, nhưng mà Tiểu Di, em nên suy nghĩ về việc đá anh bạn trai.....”

Tô Di không để ý tới anh ta mà xoay người bỏ đi.

Đi được vài bước, nụ cười nhẹ nhõm trên môi chợt tắt.

Bạn trai có thể đá, nhưng người đó không phải bạn trai.

Anh ta là chủ nhân, chỉ anh ta mới có quyền đá cô.

Trong lòng cô luôn mong muốn, tìm một kế hoạch hoạch hoàn hảo, tìm một cơ hội thích hợp để trốn thoát khỏi chủ nhân.

Cô sẽ kiên nhẫn chờ đợi tới lúc đó.

Thật ra cô đã từng đấu tranh tư tưởng để chọn lựa giữa kiên trì hay từ bỏ --- thật sự thuần phục anh ta, giống như lời cô đã nói với anh ta, vĩnh viễn không phản bội.

Nhưng cảm giác sinh mệnh mình bị anh ta dễ dàng nắm trong lòng bàn tay thật sự rất khó chịu. Anh ta cao hứng có thể cho cô đầu quân vào không quân thực hiện ước mơ, mắt hừng có thể tùy ý coi bỏ quần áo chiếm đoạt cô.

Cô thực sự không cách nào tiếp nhận được chuyện như vậy. Nhưng những thương tổn anh ta gây cho cô cũng không nặng nề như cô tưởng tượng, mà những hi vọng anh ta mang đến cho cô lại lớn hơn mong đợi của cô rất nhiều.

Bây giờ tối, tại phòng dạ tiệc của tòa thị chính thành phố Hi Vọng.

Đây là một buổi dạ tiệc đặc biệt nhất trong gần mười năm nay. Bởi vì mười năm nay, đây là lần đầu tiên xuất hiện giấc cò Trưng tộc trong phạm vi loài người. Mà đội không quân anh dũng, chỉ trong vòng thời gian ngắn ngủi đã tiêu diệt hết lũ giấc cò, cực lực thị uy sức mạnh của quân đội liên minh, đồng thời cũng khiến quân đội Trưng tộc hổ thẹn.

Trong thời chiến tranh, một pháo đài chiến hạm hi sinh lừng lẫy có thể cũng không nhận được huy chương, nhưng trong thời hòa bình, hai quân nhân tuổi trẻ tiêu diệt giấc cò Trưng Tộc cũng đủ để trở thành minh tinh của nhân loại,

Tại đại sảnh tầng một, các quan chức cấp cao áo mũ chỉnh tề, nói cười rạng rỡ. Đặc biệt là các cô gái xinh đẹp, luôn giữ ý tứ mong đợi – mặc dù thế lực quân đội không lớn như trước, nhưng nghĩ đến sắp được nhìn thấy các anh hùng trẻ tuổi cho nên các cô gái cũng có chút mong chờ.

Khi các anh hùng thực sự xuất hiện, phòng dạ tiệc vốn rộng rãi bỗng trở nên chật hẹp.

Phó hạm Trương, hơn bốn mươi tuổi, tướng mạo đôn hậu, nụ cười trầm tĩnh, mặc quân trang đi ở phía trước, bắt đầu bước vào phòng dạ tiệc. Phía sau anh ta là một hàng dài các binh sĩ trẻ tuổi, mặc quân phục một màu xanh biếc, dung mạo điển trai, khí chất kiên cường, nháy mắt đã trở thành tiêu điểm của buổi tiệc. Kí giả không ngừng chạy tới chạy lui chụp hình.

Tô Di đứng sau lưng phó hạm, đằng trước Lăng Tranh, thân hình nhỏ bé không bắt mắt nhưng dung mạo yêu kiều lại khiến không ít người chú ý.

Nhưng không ai nhận ra cô. Không ai đem một nữ sĩ quan không quân trên mặt còn chưa lành vết thương, vừa mới một mình tiêu diệt phi thuyền của Trưng tộc liên hệ với một cô gái mảnh mai mới gặp lần đầu này.

Các sĩ quan tụ tập một chỗ uống rượu, đứng ở khu vực dành cho quan chức cấp cao, ngài thị trưởng nâng lên một ly rượu bước tới gần các sĩ quan không quân.

Khóe miệng anh ta mỉm cười: “Các bạn là niềm tự hào của Liên minh!”

“Một lát nữa buổi lễ sẽ bắt đầu”. Du Mặc Niên quét ánh mắt không thay đổi biểu cảm qua đám binh sĩ, “Tôi rất vinh dự là người trao huy chương cho các bạn”.

“Là vinh hạnh của chúng tôi” Lăng Tranh thay mặt toàn đội nói.

Du Mặc Niên gật đầu, sau đó di chuyển ánh mắt tới Tô Di: “Tô Di, đã lâu không gặp.”

Các binh sĩ khác bỗng không dám ồn ào. Lăng Tranh và Lý Tích Trung một người bên trái, một người bên phải Tô Di, thần sắc vững vàng.

“Ngài thị trưởng, đã lâu không gặp!” Tô Di cười.

“Thật bất ngờ khi cô chọn phương thức này để thể hiện giá trị của bản thân”. Thanh âm của Du Mặc Niên trầm thấp dịu dàng, “Tôi rất tự hào vì có người bạn như cô.”

“Cám ơn Ngài, tôi cũng rất vinh hạnh”.

Thị trưởng rời đi, tất cả mọi người đều nhìn Tô Di, Lăng Tranh vỗ vỗ đầu cô: “Người được em cứu cũng không tệ lắm”

Tất cả mọi người gật đầu tán đồng, nói Thị trưởng khiến người khác có cảm giác như một làn gió xuân. Thừa dịp mọi người đang bàn tán ầm ĩ, Lăng Tranh cúi xuống nói thầm với Tô Di “Anh ta có phải cái người đầu óc bị nhúng nước chứ?”

Tô Di chờ người vài giây mới phản ứng được, ngẩng đầu trừng mắt với anh ta “Có đầu óc anh mới bị nhúng nước”.

Lăng Tranh cười ha ha, tay lại vươn lên vuốt vuốt tóc cô. Có người lên tiếng gọi “Đừng liếc mắt đưa tình nữa, mau tới đây ăn đi”

Lăng Tranh kéo tay Tô Di, bị cô nhanh nhẹn tránh được. Tô Di nhận đồ ăn từ đồng đội mang tới, vừa định nói cảm ơn lại nghe được tiếng mấy cô gái đang bàn tán.

“Anh ta rất lạnh lùng”

“Đúng vậy, có nhiều người hoài nghi giới tính anh ta có vấn đề.”

“Ấy, nói nhỏ một chút, anh ta nhìn sang đây”

“Tiểu Mèo Hoang, sao ngây ra thế?” Lăng Tranh đứng bên cạnh vỗ vỗ vai Tô Di.

“...Không có gì”. Tô Di ngồi xuống sofa, cầm ly rượu từ từ ngẩng đầu.

Cô còn cho rằng anh ta chưa tới, thì ra ở chỗ ngồi trong góc khuất lại có một nhân vật nổi danh đang ngồi từ lâu.

Nghĩ đến việc từ khi cô vào đây, nhất cử nhất động có lẽ đã bị anh ta thấy hết. Cô lập tức bồn chồn như ngồi trên đồng lửa, cả người cứng nhắc khó chịu.

Khi cô chậm rãi ngẩng đầu, làm bộ như lơ đãng liếc qua rồi lại lập tức cúi đầu, không dám nhìn nữa.

Có những người, trời sinh ánh mắt có thể uy hiếp người khác. Người đàn ông đó, mặc quân phục màu tối, anh ta ngồi cách xa cô tới mức cô không thể nhìn rõ vẻ mặt của anh ta, anh ta cũng chưa chắc đã nhìn thấy cô. Nhưng cô lại cảm nhận được ánh mắt sắc bén dường như ở khắp mọi nơi. Cho dù cô đứng hay ngồi, cô ở gần hay xa cũng không thoát khỏi ánh mắt bức người đó.

Bên cạnh cô, các sĩ quan đi tới đi lui. Các cô gái xinh đẹp chỉ cần lộ ra một nụ cười e thẹn sẽ khiến bọn họ tiêu sái bước tới mời các cô khiêu vũ.

Mặc dù các tiểu thư danh giá sẽ không gả cho các sĩ quan cấp thấp, các sĩ quan cũng không nhất định muốn cưới một cô vợ có thân thế cao quý. Nhưng trong không khí mập mờ thế này, một đêm lãng mạn cùng nhau họ cũng không từ chối.

Trong nháy mắt, ngay cả Lăng Tranh cũng đã khiêu vũ bên cạnh một cô tiểu thư con gái một bộ trưởng nào đó, nét mặt tỏa sáng rạng rỡ. Anh ta như một làn gió xuân, hớn hờ quay trở lại chỗ ngồi.

“Cô ấy hẹn tôi lát nữa ra ngoài uống rượu.” Lăng Tranh ném cho mọi người một ánh mắt đắc ý. Những người đàn ông đồng loạt hiểu ý, cùng nhau cười bỏ đi.

Lăng Tranh nhìn Tô Di vẫn trầm mặc: “Tiểu Mèo Hoang, không cần ăn dấm chua, con tim của anh vẫn ở nơi này.”

Tô Di uống một chén, không để ý đến anh ta.

Ngồi một lát, lại thấy đám đàn ông vừa đi sẵn các mỹ nữ trở lại, trên mặt ai cũng đắc ý, cười quý dị. Xem ra mọi người đều có thu hoạch.

“Chúng ta tối nay ai cũng bỏ đi hưởng sung sướng, bỏ lại Tiểu Mèo Hoang một mình, như vậy thật không tốt?” Có người đề nghị.

“Tiểu Mèo Hoang, nói đi, em thích người nào chăm sóc thì người đó tối nay theo em trở về.”

“Không được...” có người phản đối.

“Ai nói ta không có ai chăm sóc” Tô Di chột đứng lên.

Thật ra cô không thể không đứng lên.

Người đó ánh mắt giống như chưa từng nhìn tới bên này, rồi lại giống như nhìn xuyên thấu tất cả mọi nơi. Toàn thân cô cứng nhắc, không tự nhiên. Cô biết nếu cứ như thế cô sẽ căng thẳng mà phạm phải sai lầm.

Lăng Tranh sớm để ý tới thần sắc của cô, nhìn theo hướng cô đang nhìn.

Mọi người đều kinh ngạc, nhìn theo ánh mắt của hai người bọn họ, nhất thời không dám lên tiếng.

Nhìn xuyên qua phòng dạ tiệc rộng thênh thang, sang phía lầu bên cạnh. Một người đàn ông mặc đồ tối màu, ngồi yên lặng trên sofa, không quá thu hút. Anh ta trầm ngâm hút một điếu xì gà. Ánh đèn màu cam sáng lấp lánh thi thoảng chiếu lên thân hình cao lớn càng khiến cho người đàn ông này xa cách khó gần.

Không nhìn rõ nét mặt của người đàn ông này. Chỉ thấy anh ta dựa vào ghế sofa, hai chân dài thẳng tắp, cánh tay để trên thành ghế, nút áo màu bạc từ cổ tay phát sáng lấp lánh.

Hai quân cảnh yên lặng đứng ở trong góc nhỏ, nếu không để ý sẽ không thể phát hiện sự tồn tại của họ.

Thân phận của anh ta quá rõ ràng. Khí chất tỏa ra không giống với quân nhân ít tuổi như bọn họ, toàn thân anh ta toát lên vẻ lãnh đạm, hơi thở trầm ổn khuyến cáo người khác chớ nên đến gần.

“Cục trưởng cục an ninh?” Có người thờ dãi nói “Nghe nói tối nay anh ta chỉ cùng nhảy một bản với nữ phó thị trưởng đã bốn mươi tuổi.”

“Các anh có muốn đánh cuộc hay không?” âm thanh của Tô Di truyền tới.

“Đánh cuộc gì?”

“Đánh cuộc anh ta sẽ cùng tôi khiêu vũ.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Người phụ nữ của anh ấy

Trong phòng dạ tiệc của tòa thị chính, sàn nhà bóng loáng, âm nhạc nhẹ nhàng, ánh đèn sáng choang.

Có người say đắm biểu diễn cả đêm trên sàn nhảy cũng không gây được sự chú ý với người khác, có người dường như cả đêm chỉ ngồi yên một chỗ cũng thu hút rất nhiều ánh mắt.

Ví dụ như Thương Chủy. Ví dụ một nữ sĩ quan duy nhất – Tô Di.

Cho nên, đến khi thân ảnh yêu kiều của nữ sĩ quan bất ngờ đứng lên, đi thẳng về phía đại sảnh nơi cục trưởng cục an ninh đang ngồi, thì vô số ánh mắt đã đổ dồn về phía hai người.

Vậy mà nhân vật chính dường như không phát hiện điều đó, vẫn giữ vững nụ cười quân nhân đoàn chính, kiên định đứng trước mặt cục trưởng cục an ninh.

“Thưa Ngài, Tô Di có thể có vinh hạnh này không?”

Âm thanh trong trẻo, nụ cười duyên dáng. Nhưng gương mặt ửng hồng lại để lộ ra cảm giác căng thẳng.

Anh ta yên lặng trong vài giây.

Tô Di nghĩ, có phải anh ta cho rằng trước mặt mọi người cô sẽ không dám đến gần?

Anh ta đứng lên, chậm rãi vươn tay về phía cô: “Thiếu úy, là vinh hạnh của tôi.”

Tô Di đặt tay vào lòng bàn tay anh ta, anh nắm chặt tay cô, dẫn ra sàn nhảy. Khi những ngón tay dài có phần thô ráp của anh nắm chặt bàn tay mềm mại của cô lại khiến trong lòng cô dấy lên một chút sợ hãi.

Phía trước có mấy đôi đang khiêu vũ, thấy bọn họ liền tránh ra một bên, ánh mắt lại tập trung ở hai người bọn họ. Nhưng Thương Chủy cũng không vì thế mà bước đi chậm lại, mà rất nhanh đã đưa cô tới giữa sân nhảy.

Cô thở hơi mạnh – bên hông đã bị một bàn tay mạnh mẽ giữ lấy, kéo lại gần khiến ngực cô kề sát với bộ quần phục tối màu – ngay cả tư thế khiêu vũ của anh ta cũng mang một sự chiếm hữu cực lớn.

“Mèo Hoang Nhỏ?” Âm thanh trầm thấp truyền đến, cô hơi lúng túng ngẩng đầu. Ánh đèn màu pha lê giống như nước chảy, chiếu dọc theo thân hình đỉnh đạc, anh tuần càn làm tôn vẻ bề ngoài sáng lạn của anh. Hai con mắt đen sâu như giếng cổ ngàn năm, bình lặng không gợn sóng. Anh như vậy cũng không khiến cho vẻ lạnh lùng giảm bớt, nhưng so với trí nhớ của cô lại có sáng lạn chân thực hơn.

“Cục trường...” Cô nghe thấy âm thanh của mình tràn đầy mong đợi, “Khi nào tôi mới có thể trở về bên ngài?”

Thương Chủy không trả lời ngay.

Bàn tay anh chậm rãi vuốt ve dọc theo thắt lưng mảnh khảnh của cô. Dường như anh đang đánh giá cô gái vừa mới thay da đổi thịt trước mặt mình.

Trước kia cô thường để xõa mái tóc dài mềm mại, còn bây giờ đã búi gọn gàng, cẩn thận giấu dưới mũ quân nhân. Khuôn mặt vẫn trắng nõn như xưa, không hề tái nhợt yếu ớt mà ngược lại hồng hào sinh khí. Trên trán còn để lại hai vết sẹo đỏ chưa lành hẳn, là dấu vết của cuộc chiến với giặc cỏ Trung tộc.

Trong trí nhớ anh, ánh mắt cô luôn vô thức để lộ hoảng sợ và né tránh. Hôm nay ánh mắt này vẫn mang phần kính cẩn, thậm chí có thêm vài phần căng thẳng. Nhưng cặp mắt kia tỏa sáng dường như đã được một dòng suối mát dội qua, tẩy đi bụi bặm, khôi phục sự thuần khiết vốn có.

Ngay từ khi bước vào cửa, cô đi giữa đám sĩ quan quân nhân trẻ tuổi, nhìn rất nổi bật. Có thể thấy bọn họ không hề có chút nào ki thị cô, thậm chí trong ngôn từ cử chỉ của bọn họ còn thể hiện sự che chở và chăm sóc đối với cô.

Xem ra nửa năm nay cô sống rất tốt.

“Tây Đình sẽ thông báo cho cô” Anh ta hờ hững nói.

Tô Di gật đầu, không lên tiếng nữa mà tập trung theo sát bước nhảy của anh.

“Chàng trai đó là ai?” Thương Chủy đột nhiên hỏi.

Tô Di theo ánh mắt của anh nhìn tới liền thấy Lăng Tranh đang dựa lưng vào tường, ánh mắt phức tạp nhìn bọn họ.

“Lăng Tranh” Tô Di trả lời rất tự nhiên, “Đội trưởng đội không quân”

“Nhớ lời tôi đã nói chứ?”

“...Vâng, tôi vẫn nhớ” Mới vừa nói xong câu đó, Tô Di kinh ngạc thấy Lăng Tranh để chén rượu xuống, sai bước theo hướng bọn họ đang nhảy mà đi tới.

Anh ta định làm gì? Bình thường cô chỉ nhìn thấy bộ dạng đùa giỡn của anh ta, hiện tại anh ta lại mang dáng vẻ lo lắng thế kia là sao? Tô Di vội vàng ra hiệu cho anh ta bằng ánh mắt, anh ta lại ra vẻ không nhìn thấy mà bước đi nhanh hơn.

Thật ra Tô Di hiểu lắm Lăng Tranh. Anh ta không nhẫn nại được mà xông tới cũng không phải vì ghen tuông, mà bởi vì lo lắng.

Nguyên nhân gây lo lắng cho Lăng Tranh là mấy người đàn ông thấy Tô Di dịu dàng khiêu vũ cùng người đàn ông của “Bóng tối” thì có người lên tiếng, “Tô Di sinh ra ở khu Lam Qua, quân cảnh ở địa bàn đó làm rất nhiều chuyện xấu xa, cô ấy không phải nhất thời xúc động mà định làm chuyện ngu xuẩn chứ....Đây chẳng phải lấy trứng đập đá sao?”

Mọi người nhìn Tô Di kề sát Thương Chủy nhịp nhàng theo bước nhảy của anh ta, càng nhìn càng thấy không ổn. Một Tô Di luôn luôn giữ khoảng cách với đàn ông, giữ gìn sự trong sạch của bản thân làm sao có thể dễ dàng chủ động mời một người đàn ông xa lạ khiêu vũ?

Hơn nữa lúc cô rời đi giọng nói có chút kỳ quái, tựa hồ như biến thành con người khác.

Lăng Tranh và Tô Di tình cảm thân thiết, cho nên anh ta đứng ngồi không yên. Mới vừa rồi Tô Di nhìn anh một cái, trong mắt như nói lời “hãy tránh xa” cho nên anh ta rút cục không nhịn nổi nữa.

“Xin chào Thương Cục trường!” Lăng Tranh tới chỗ hai người, cất lên âm thanh phá vỡ không gian lãng mạn của hai người đang khiêu vũ. “Tôi là Thượng Úy Lăng Tranh, từ lâu đã ngưỡng mộ đại danh của Ngài.”

Thương Chủy buông Tô Di ra, khóe miệng cười nhẹ nhàng “Hân hạnh”.

Tô Di thấy anh ta miệng mỉm cười nhưng ánh mắt lạnh như băng chợt cảm thấy hoảng sợ. Nhưng Lăng Tranh lại nhìn về phía cô “Tiểu Di, bọn họ muốn cô quay lại đó có chút chuyện cần hỏi.”

“Ồ, một lát nữa tôi sẽ quay lại, anh cứ trở về trước đi.” Tô Di nhìn anh ta cười cười. Nhưng Lăng Tranh làm sao chịu nghe theo cô, lại hướng tới cười cười với Thương Chủy, rồi nắm lấy tay cô “Đừng chậm trễ, bọn họ đang chờ!”

Tô Di không còn cách nào, lại nhìn sang Thương Chủy: “Cục trưởng, tôi xin phép đi trước.”

Cô không nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy Thương Chủy nhất định sẽ để cô đi, dù sao quan hệ giữa cô và anh ta cũng đang là bí mật.

“Không được đi” Giọng nói hùng hờ của Thương Chủy truyền tới.

Tô Di cảm thấy thế giới xung quanh yên tĩnh hẳn, Lăng Tranh đột nhiên nhú mi, còn Thương Chủy thái độ kiêu căng bất động.

“Cô tới mời anh khiêu vũ đã là điều khiến mọi người chú ý rồi, Cục trưởng cục an ninh khiêu vũ cùng với nữ sĩ quan lập chiến công cũng không phải là lạ. Nhưng mà có Lăng Tranh ở đây anh tại sao anh ta lại nói “Không cho đi”?

Lăng Tranh không thể nào tưởng tượng được việc người đàn ông “bóng tối” cục trưởng cục an ninh nổi tiếng bạo lực và Tô Di lương thiện, ngây thơ ở cùng một chỗ. Anh ta liền nghĩ theo hướng khác, có thể Thương Chủy đã nhận ra ý đồ của Tô Di nên không cho phép Tô Di rời đi chẳng?

Vì thế anh ta nắm chặt tay Tô Di, không hề sợ hãi nhìn Thương Chủy, giọng nói càng thêm phớt đời “Cục trưởng, Ngài thật vui tính, chúng tôi xin phép đi trước”.

Tô Di lập tức giật tay lại, nhìn Lăng Tranh quát khê “Anh đi trước đi”.

“Nghe lời anh” Lăng Tranh cũng không nhượng bộ chút nào, quát lại cô. Dưới tình thế cấp bách cho nên anh ta liền cúi xuống vác cô lên vai.

Khách khứa đều bị thu hút bởi chuyện xảy ra ở đây. Tất cả đều ngừng khiêu vũ, ngừng nói chuyện, kinh ngạc nhìn bọn họ.

Lăng Tranh lại không thể đi tiếp bởi có hai quân cảnh bỗng đâu xuất hiện đứng ngăn trước mặt anh. Đồng đội của Lăng Tranh thấy thế liền chạy tới bao vây xung quanh hai quân cảnh.

Không khí bỗng trở nên căng thẳng, quân đội cùng quân cảnh đối đầu.

“Sao đây...” Lăng Tranh quay đầu, tức giận nhìn Thương Chủy, “Tôi mang người phụ nữ của mình đi, chuyện này quân cảnh cũng quản sao?”

Các đồng đội của họ đều xông lên, lần này Tô Di cũng không thể quát Lăng Tranh.

Du Mặc Niên thấy thế liền chạy tới bên cạnh Thương Chủy hỏi thăm “Thương cục trưởng, đã xảy ra chuyện gì?”

Thương Chủy khoát tay với anh ta, lại như cười như không nhìn Lăng Tranh: “Người phụ nữ của cậu?”

Tô Di hung hăng đấm một quyền lên cổ Lăng Tranh khiến anh ta đau mà thả lỏng tay, cô nhân cơ hội trượt xuống, sau đó quát anh ta “im miệng”

Cô cung kính nhìn Thương Chủy “Cục trưởng, quân nhân chúng tôi thường hay đùa giỡn, mọi người chẳng qua là đồng đội cùng trang lứa, có ồn ào một chút. Sự trung thành của chúng tôi vẫn không thay đổi. Đã có chút mạo phạm đến Ngài, xin Ngài thứ lỗi.”

Mấy câu nói lấp bắp nhưng nội dung lại rất rõ ràng.

Lúc này phó hạm Trương cũng chạy tới. Con người luôn luôn thân thiện đôn hậu như anh ta bây giờ thần sắc cũng biến đổi. Anh ta vuốt râu, chậm rãi nói với Lăng Tranh “Sao thế Thượng Ủy?” lại liếc mắt nhìn mấy quân cảnh, “Đội quân cảnh bắt đầu quản chuyện bầu trời từ khi nào vậy?”

Một câu nói làm cho tất cả các sĩ quan không quân phía sau càng thêm hung hăng, đội quân cảnh cũng sa sầm sắc mặt, không khí càng trở nên căng thẳng.

“Lễ tuyên dương sẽ bắt đầu bây giờ” Du Mặc Niên nói như ra lệnh “Các vị mau trở về chỗ ngồi đi.” Anh ta tự mình đứng ra hòa giải, ai cũng phải nể mặt. Đám người bắt đầu tản ra.

Không phải ai cũng nể mặt anh ta.

“Qua bên này” Một thanh âm trầm thấp vang lên, là Thương Chủy. Anh ta nhìn thẳng Tô Di, dường như những người xung quanh không hề tồn tại.

“Đừng qua đó” Các sĩ quan không quân giống như sư tử, đứng cản trước mặt Tô Di.

Tô Di cười khổ trong lòng. Cô đưa mắt nhìn xung quanh lại thấy hàng trăm con mắt đang nhìn mình.

Dưới ánh đèn lung linh, mỗi gương mặt hoặc là đẹp trai tuấn lãng, hoặc là trang điểm mỹ miều, nhưng trong trăm mắt Tô Di lại dần trở nên mờ nhạt, mờ hồ.

Chỉ có Thương Chủy vẫn mỉm cười, giống như bức tượng sinh động. Mỗi bước đi của Tô Di hết sức nặng nề khó khăn, giống như đang lội ngược dòng nước chảy siết, không cần thận sẽ té ngã ngay lập tức.

Rút cục cô cũng bước tới trước mặt Thương Chủy.

“Em là người phụ nữ của ai?” Thanh âm của Thương Chủy gần như vậy nhưng lại như vọng đến từ vũ trụ xa thẳm. Anh ta nói ra rất nhẹ nhàng nhưng đối với Tô Di lại mang sức nặng nghìn cân.

Tô Di ngẩng đầu, nhìn vào ánh mắt đen sâu thẳm của anh ta.

“Nói cho bọn họ biết” Nụ cười của anh ta càng rõ, lộ ra ý đắc thắng.

Tất cả đều mong đợi, đều chăm chú nhìn cô. Lãng Tranh dường như nói tục một câu, các sĩ quan khác cũng hết sức ngạc nhiên.

Tô Di chỉ tiến lên vài bước, chưa kịp có hành động gì đã bị Thương Chủy ôm ngang eo, ép sát cô vào lồng ngực vạm vỡ ấm áp của anh. Môi anh lạnh như băng nhanh chóng phủ lên môi cô, đầu lưỡi mạnh mẽ tiến vào.

Trong mơ hồ, cô nghe được âm thanh bàn tán của mọi người.

Đúng thế, ai có thể ngờ một nữ sĩ quan không quân lại có quan hệ với cục trưởng cục an ninh? Mà Tô Di cũng không nghĩ trước mặt đồng người Thương Chủy lại tuyên bố quyền chiếm hữu đối với cô.

Cô mờ to mắt kinh ngạc, cặp mắt bình tĩnh không gọi sóng chưa bao giờ gần cô đến thế, nhưng nay rõ ràng đang ở ngay trước mắt cô. Đôi môi anh lạnh băng, mạnh mẽ chiếm lấy môi cô, dây dưa treu đùa, hôn đến khi cô bay mất hồn vía, hít thở không thông.

Những âm thanh xì xào biến mất, từ lúc nào bắt đầu vang lên những tiếng vỗ tay, từ thưa thớt rồi nhanh chóng rầm rộ đồng đều. Mà cả quá trình Tô Di vẫn bị giữ chặt tay, áp sát vào ai đó, không có chút lực phản kháng, để mặc anh ta cắn nuốt từng hơi thở của mình.

Sau một lúc lâu, lâu đến nỗi đại não của cô muốn xỉu đi, lâu đến mức mặt cô ửng đỏ, rút cục anh cũng buông cô ra.

“Đêm nay” Anh thâm trầm liếc nhìn cô rồi bỏ lại hai chữ, cũng không quay đầu lại mà đi thẳng về phía khu vực VIP.

Tô Di đứng yên lặng cúi đầu xuống trước ánh mắt của các mỹ nữ còn đang kinh ngạc, ghen tỵ, nghi ngờ, khinh bỉ.

Đêm nay, anh ta nói đêm nay.

Cô ngẩng đầu, cảm thấy ánh sáng đèn pha lê dường như tối lại.

Xoay người lại, thấy các đồng đội đang nhìn cô sắc mặt có phần cổ quái, nhưng không thấy Lãng Tranh ở đó.

“Anh ta... là bạn trai” Cô đi tới chỉ biết nói thế để giải thích.

“Cô làm gì vậy?” có người không vui nói, “Chúng tôi tưởng anh ta sẽ gây bất lợi cho cô nên Lãng Tranh mới ra mặt.”

“Thật xin lỗi” Cô im lặng.

Sau khi đã sắp xếp xong chỗ ngồi, tiếng nhạc liên vang lên, Lãng Tranh ngồi xuống bên cạnh cô, sắc mặt anh ta tái xanh. Cô gờn ngón tay chọc chọc bấp dùi anh ta “Thật xin lỗi”.

“Không có gì” Lãng Tranh không nhìn cô, lạnh lùng nói “Coi như tự mình đa tình.”

Tô Di kìm chế thái độ hơi khó chịu của mình.

Lễ tuyên dương nhanh chóng bắt đầu. Phó tổng thống liên minh cũng từ xa đến. Du Mặc Niên phát huy chương cho Lãng Tranh, Tô Di và các sĩ quan không quân tham gia trận chiến với Trùng tộc.

Tô Di đứng giữa những đồng đội, dưới ánh đèn sáng rực, quân trang của cô phẳng phiu, huy chương lấp lánh, cô cảm thấy dưới khán đài chỉ một màu trắng xóa. Cô biết rất nhiều người đang nhìn cô, vừa rồi bởi vì màn “biểu diễn” ngoài ý muốn, cô đã trở thành đề tài của ngày hôm nay, và tất nhiên ngày mai chuyện này cũng sẽ lên trang đầu các báo.

Nhưng người đàn ông kia, cô thực sự không nhìn thấu.

Giờ phút này, anh mặc quân phục màu đen, cao cao tại thượng ngồi ở khu vực VIP của khán đài, sắc mặt lạnh lùng, dường như vạn vật trên thế gian đều trở nên nhỏ bé trước anh. Cô biết anh luôn vô tình, lạnh lùng, cũng biết anh quản lý đội quân cảnh bằng phương pháp coi trời bằng vung.

Nhưng cô không biết nụ hôn vừa rồi là vì cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Ngày tận thế

Đêm đã khuya, đám đàn ông đều đã tản đi, ngay cả Phó hạm Trương cũng ôm một người phụ nữ xinh đẹp đi khách sạn.

Sau khi ở trước mặt mọi người gây rối loạn, tranh giành phụ nữ với cục trưởng cục an ninh, Lăng Tranh cũng cùng con gái bộ trưởng nào đó cùng nhau rời đi, từ đầu tới cuối không thèm liếc nhìn Tô Di một lần.

Tô Di ngồi trên xe do một quân cảnh cầm lái, trầm mặc ngắm đường phố yên bình và trắng lệ về đêm. Bão tuyết phủ kín các dãy núi vùng ngoại ô thành phố, ánh đèn trên lưng chừng núi cô độc và lạnh lẽo. Ngồi trong xe nhìn xuyên qua cửa kính, mơ hồ có thể thấy được dòng sông băng dưới chân núi như một dải ngọc uốn lượn trong đêm.

Xa cách nơi này đã nửa năm, cuối cùng cô lại một lần nữa trở về biệt thự của Thương Chủy.

Cô đang cố gắng tìm hiểu nguyên nhân vụ hôn tởn nay của anh.

Có lẽ là tức giận, anh ta là người cao ngạo, sao có thể chấp nhận để cho Lăng Tranh cùng phó hạm Trương khiêu khích. Hoặc có lẽ anh ta đã thay đổi so với nửa năm trước, bây giờ anh ta có phần phô trương hơn.

Gần vua như gần cạp, hiện tại cô chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Biệt thự vẫn vắng vẻ như trước. Căn phòng trước kia cô từng ở hầu như vẫn nguyên vẹn, quần áo, đồ dùng vẫn không thay đổi khiến cô cảm thấy dường như mình là người của hai thế giới.

Rời khỏi Thương Chủy, cô được hít thở không khí tự do tự tại, thực hiện được điều mà mình mong muốn mà trước kia cô nghĩ cũng không dám nghĩ tới. Nhưng tất cả những thứ đó đều là do Thương Chủy cho cô, thậm chí ngay cả chút tài năng của cô cũng là do anh ta khám phá.

Đồng hồ đã điểm, báo hiệu đã là thời điểm nửa đêm, nhưng cô không thấy bóng dáng Thương Chủy và Mộ Tây Đình. Chẳng lẽ tối nay anh ta sẽ không về? Suy đoán này khiến cô thở phào nhẹ nhõm. Đêm trước do say rượu cô đã ngủ không ngon, cho nên giờ này cô muốn đi ngủ trước.

Cô ngủ liến mạch đến khi trời tờ mờ sáng, không khí rét mướt lạnh lẽo khiến cô thức giấc. Cô đứng lên, đến bên cửa sổ, phát hiện ngoài trời những bông tuyết trắng muốt đang bay lơ lửng, đất trời bừng sáng một màu trắng tinh.

Thương Chủy đêm qua không về.

Nguyên nhân gì khiến cho con người như anh lại thất hẹn?

Mặc xong áo khoác, cô không từ biệt bất kỳ ai mà nhanh chóng gọi taxi rời khỏi Thương phủ.

Còn lâu nữa mới đến thời gian tập hợp. Tô Di đứng ở đầu đường trung tâm thành phố, cô phát giác đây là lần đầu tiên cô có tâm trạng thương thức phong cảnh phồn hoa đô thị của Thành phố Hi Vọng, đồng thời lại cũng phát hiện ngoài Thương phủ, cô không có chỗ nào để đi. Cô càng nhớ cha mẹ và bạn bè, trong lòng dâng lên một nỗi sầu khổ.

Tô Di không biết rằng, thành phố yên bình này, chỉ trong một đêm đã xảy ra chuyện kinh thiên động địa.

Sau khi cô rời khỏi Thương phủ một giờ, quân cảnh lại bao vây Thương phủ, lục soát căn phòng cô ở, nhưng lại không thấy bóng dáng cô đâu. Bọn họ lập tức gọi điện báo cáo Thương Chủy.

Bên trong phòng làm việc của cục trưởng cục an ninh, Thương Chủy suốt một đêm không ngủ, giờ này đang trầm mặc gác điện thoại. Nhìn quân cảnh ở trước mặt ra lệnh.

“Truy lùng khắp thành phố”

Quân cảnh do dự một chút: “Trong tay cô ấy có vũ khí, nếu chống cự....”

Trong mắt Thương Chủy lạnh như băng xẹt qua, làm quân cảnh kia khiếp sợ, cảm thấy vừa rồi mình không nên hỏi vấn đề đó.

“Giết ngay tại chỗ” Thương Chủy lạnh lùng đáp.

Tại dãy núi Đồ Phi ở cửa ngõ phía Tây Thành phố Hi Vọng.

Ở tỉnh cầu Hi Vọng, chỉ có một diện tích nhỏ lục địa có tài nguyên phong phú, giúp con người có thể sinh sống tại đó. Những khu vực khác hoặc là băng tuyết bao phủ, hoặc là mệnh mông đại dương không có bờ.

Dãy núi Đồ Phi là nơi tiếp giáp giữa lục địa thành phố Hi Vọng và đại dương bao la.

Tô Di mặc áo ấm, đi dọc theo con đường đầy tuyết trên núi một cách khó nhọc. Đi được khoảng hai giờ đồng hồ, cô mệt mỏi liền nghỉ ngơi tại một thân cây khô to lớn ở bên đường.

Không tìm được hang động có chiếc quan tài, nơi cô tình dấy ở thành phố này.

Nơi này là chỗ sâu nhất của dãy núi, dấu chân người cũng rất ít. Tô Di không hiểu, hình ảnh cô tham gia buổi lễ tốt nghiệp vẫn còn rất sống động trong trí nhớ của cô. Nhưng khi cô tình dấy lại thấy mình nằm trong một cỗ quan tài mục nát sâu trong một hang động.

Rút cục là ai đã mang cô tới nơi này?

Đang mãi suy nghĩ, Tô Di lại nghe thấy tiếng động nhỏ vang lên – đó là tiếng bước chân người đạp trên băng tuyết. Cô ngẩng đầu nhìn thấy một đội quân cảnh.

Cô liền đứng lên, đội quân cảnh vững vàng bước đến trước mặt cô.

“Thiếu Úy Tô Di phải không?” Một quân cảnh hỏi như xác nhận.

“Phải”

Bọn họ lập tức rút súng ra, lạnh lùng bao vây cô.

“Tại sao lại thế?” Cô tiến lên từng bước, đội quân cảnh lại lùi một bước nhưng vẫn giữ đội hình bao vây cô.

“Giao vũ khí ra” quân cảnh cầm đầu quát lên, “Không được tiến lên, hãy nằm xuống tại chỗ”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Cô nghe theo lời ngồi xổm xuống, ngẩng đầu lên nói “Tôi muốn gặp cục trưởng”

Đội quân cảnh không trả lời cô. Hai quân cảnh đeo mặt nạ, bao tay tránh độc, sau đó còng hai tay, hai chân cô lại.

Trên người cô có độc sao?

Tô Di bị bọn họ dùng dây sắt dài đẩy từ phía sau, khiến cô lao đảo bước về phía trước. Cô chỉ cảm thấy nặng trĩu trong lòng, mù mịt không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Cục an ninh thành phố HI vọng.

Phòng sinh hóa dưới lòng đất, đèn điện sáng trưng, bảy thi thể được đặt trên bàn giải phẫu.

Thương Chủy chấp tay sau lưng trầm mặc không nói, đứng bên ngoài phòng cách ly. Du Mặc Niên từ trong thang máy bước ra nói với anh ta: “Nữ vương Trùng tộc đã gửi lời thanh minh, xin lỗi, cũng bày tỏ sẽ bồi thường rất lớn cho thiệt hại này.”

Thương Chủy cười khẽ một tiếng, không nói gì. Thái độ này khiến cho Du Mặc Niên cảm thấy khó chịu.

“Tôi cũng cảm thấy lần này, những phi công kia bị nhiễm virus không đơn giản là ngoài ý muốn” Du Mặc Niên nhìn về phía các thi thể, “Không có chứng cứ xác thực nên cũng không dám khẳng định đằng sau có âm mưu gì? Có lẽ bởi thể mà hiệp ước hai mươi năm hòa bình sắp không còn hiệu lực nữa.”

Thương Chủy liếc nhìn anh ta rồi nói “Không phải virus mà là kí sinh.”

Du Mặc Niên lặng người trong giây lát: “Toàn thể thành viên của Hạm đội Chiến Hoàng đã được kiểm tra, không bị nhiễm bệnh.”

Ngừng một chút lại nói tiếp “Hôm đó chỉ có bốn phi công trực tiếp chiến đấu với Trùng tộc thì hai trong số đó đã nằm đây, cùng với những người phụ nữ đi theo bọn họ và những người dân bị họ cắn. Còn lại Tô Di và Lăng Tranh. Nghe nói hôm đó Tô Di bị thương nhẹ nhất còn Lăng Tranh bị thương nặng nhất.”

“Cho nên chắc chắn Lăng Tranh đã phát bệnh còn Tô Di chưa chắc” Thương Chủy nhìn về phía thị trường “Có phải ngài định nói như thế?”

“Cô ấy là người phụ nữ của anh”. Du Mặc Niên không đành lòng nói tiếp “Anh định giết cô ấy sao?”

Thương Chủy chưa kịp trả lời, thì máy truyền tin đeo trên tay phát tín hiệu.

“Thưa ngài, đã bắt được Tô Di. Một giờ sau sẽ đưa về cục.”

“Cô ấy sao rồi?” Du Mặc Niên hỏi.

Quân cảnh bên đầu kia trả lời: “Cô ấy vẫn bình thường và cũng không biết đã xảy ra chuyện gì?”

Du Mặc Niên vui mừng, như thế có phải là trong người Tô Di không có kí sinh, anh ta nhìn về phía Thương Chủy, nhưng gương mặt Thương Chủy lúc này lặng yên như nước, không phân biệt được cảm xúc.

Tô Di không nghĩ lại gặp lại Thương Chủy và Du Mặc Niên nhanh như vậy. Và cũng không nghĩ tới lại gặp dưới tình cảnh như thế này.

Hai tay cô nắm chặt chấn song lồng sắt, nhìn mấy thi thể cách đó không xa, trong lòng sợ hãi hoang mang.

Rõ ràng ngày hôm qua bọn họ còn cùng cô nhận huy chương khen thưởng, tại sao chỉ sau một đêm thân thể lại cùng nhau được xếp ở đây? Trên đầu, trên thân thể, tay chân chỉ chít những lỗ thủng to bằng nắm tay, quần áo loang lổ máu khô, trên những vết thương còn có những con ấu trùng rất to. Nét mặt nhăn nhúm, hai con mắt mở to hết sức dữ tợn, chứng tỏ trước khi chết đã phải chịu đau đớn đến tột cùng.

“Đã có kết quả kiểm tra” Du Mặc Niên đứng ở bên ngoài cửa kính, nói vào trong máy truyền tin “Tô Di... Trong cơ thể cô có 15 trứng ấu trùng đang bắt đầu ấp trứng”.

Tô Di cảm thấy đầu óc trống rỗng, lúng túng nói “Sao lại thế được? trước khi trở về Hạm đội, chúng tôi đều đã qua kiểm tra và không hề phát hiện vấn đề.....”

“Đây là trứng ấu trùng siêu nhỏ, khi chưa ấp trứng thì không có cách nào phát hiện ra được.” Du Mặc Niên chậm rãi nói.

“Cái đó...” Âm thanh của Tô Di bình tĩnh nhưng mang một vẻ quái dị “Tiếp theo tôi phải phối hợp thế nào? Bác sĩ làm thế nào để lấy ấu trùng ra khỏi cơ thể tôi?”

Du Mặc Niên bình tĩnh nhìn cô một lát, ánh mắt kia để lộ nỗi niềm thương xót. Sau đó anh ta quay đầu nhìn Thương Chủy: “Theo đề nghị của anh, tôi đã tiến hành cho kiểm tra từng người dân trong thành phố.”

Nhìn bóng dáng Du Mặc Niên biến mất trong thang máy. Tô Di cảm giác như sức lực toàn thân đều tan biến, hai tay vô thức nắm chặt lồng sắt, ngo ngắc nhìn Thương Chủy đang trầm mặc.

“Cục trưởng...” giọng của cô rất yếu ớt.

Thương Chủy nhìn cô, vẫn là cái nhìn lạnh lùng hờ hững, có chăng là mang theo vài phần châm chọc. Anh ta không nói năng gì, chỉ mở cửa đi vào, về mặt lại trở nên hơn hờ.

Nhìn anh ta bước tới gần lồng sắt, Tô Di vô thức nhẹ nhàng lùi lại phía sau nửa bước.

“Lăng Tranh ở đâu?” Âm thanh của anh ta lạnh lẽo như băng tựa như đang nói chuyện với một xác chết.

“Tôi không biết.....”

“Thi thể đầu tiên bên ngoài kia là con gái của bộ trưởng bộ tài chính.” Anh ta hờ hững nói, “Tôi hôm qua có người nhìn thấy cô ta đi cùng Lăng Tranh. Cô ta chết là do bị cắn.”

Vì vậy Lăng Tranh đã phát bệnh? Tô Di trong lòng thất vọng, nghĩ đến Lăng Tranh hoạt bát vui vẻ mọi ngày sắp biến thành một thi thể dữ tợn, trong lòng hết sức đau khổ.

Nhưng cô cũng không có nhiều thời gian mà đau khổ thay người khác? Trong cơ thể cô còn có 15 trứng ấu trùng.

Nghĩ tới đây, cô chỉ cảm thấy toàn thân nơi nào cũng dâng lên một cảm giác khó chịu khác thường, dường như trong mạch máu, trong bắp thịt thực sự có cái gì đó đang chậm chạp chuyển động.

“Tôi không biết anh ta đi đâu.” Cảm giác khó chịu tột độ xông lên đầu, âm thanh của cô cũng thay đổi, không còn nhẹ nhàng trầm tĩnh nữa. Nhưng vẫn chưa phải âm thanh của người chết, cô mở to mắt nhìn Thương Chủy, “Cục trưởng, thật sự không còn biện pháp nào sao?”

“Liên minh loài người không có biện pháp tiêu diệt trứng ấu trùng trong cơ thể cô, cho nên cô chắc chắn phải chết.”

Nước mắt đầm đìa che mờ tầm nhìn của Tô Di, hình ảnh Thương Chủy trước mắt lay động, mờ hồ.

Mặc dù Tô Di luôn nói không sợ chết, nhưng chân thân của cô lại lạc đến thế giới này, nếu bị ấu trùng ăn sạch thì sẽ vĩnh viễn không thể quay về.

Hơn nữa, chết kiểu này thật quá kinh khủng.

Cô nhớ lại từ những ngày đầu, vô duyên vô cớ lưu lạc đến đây, sống dưới đáy xã hội, chịu bao đau đớn khổ cực. Chỉ vì giữ mạng sống đã phải mất đi trình tiết và tự do. Khó khăn lắm mới trở thành Thiếu Úy không quân của quân đội liên minh. Trong một đêm bỗng bị nhiễm kí sinh, từ thiên đường rơi xuống địa ngục – kết cục của cô lại bị ấu trùng ăn sạch thành một khúc xương, trở thành một vật ô nhiễm cần được tiêu diệt để làm sạch sẽ thế giới.

Cô từ từ ngồi xổm xuống, bắt đầu cười, cười từ nhẹ nhàng đến lớn tiếng, khiến nước mắt càng chảy mạnh.

Không biết bao lâu sau, từ đỉnh đầu truyền đến một âm thanh lạnh lùng: “Thế nào? Phát điên rồi sao?”

Cô đưa tay lau nước mắt, ngẩng đầu nhìn người đàn ông cao lớn trước mặt. Bởi vì ngược sáng nên cô không thấy rõ nét mặt anh ta. Nhưng điều đó cũng không còn quan trọng nữa rồi.

“Cám ơn ngài, cục trưởng” Âm thanh của cô rất bình tĩnh: “Mặc dù tôi đã từng hận ngài, hơn nữa cho đến tận ngày hôm qua, tôi vẫn còn một mực muốn chạy trốn, trong lòng tôi vẫn không muốn thừa nhận, thật ra ngài là ân nhân lớn nhất của tôi. Nhưng tôi cũng không có cách nào báo đáp ngài. Thật xin lỗi ngài, xin lỗi vì đã phụ công ngài hết lòng đào tạo, bồi dưỡng”.

Thương Chủy “Ừ” một tiếng rất nhỏ.

Cô lại nói tiếp: “Tôi tên là Tô Di, đến từ Trái Đất, tôi chỉ là một sinh viên đại học bình thường. Tôi cũng không biết tại sao tôi lại đến được hành tinh xa lạ này. Cục trưởng, nếu tương lại ngài tìm thấy Trái Đất, xin ngài hãy nói cho tôi biết. Nếu tro cốt của tôi còn được lưu lại, hoặc đồng đội tôi ở Chiến Hoàng có lẽ sẽ dựng cho tôi một linh vị. Xin ngài nhất định hãy đến và nói cho tôi biết, Trái Đất thực sự tồn tại.”

Cô đứng lên, sắc mặt ửng hồng, âm thanh bình tĩnh “Cục trưởng, xin ngài hãy giết tôi ngay lập tức...tôi không muốn chết khó coi như thế kia.”

Thương Chủy không chớp mắt, tiến đến bàn cầm ngay một khẩu súng nhắm vào mi tâm cô.

“Câm miệng” Không có chút gì thương tiếc, giọng nói lạnh như băng biểu lộ anh ta đã hết kiên nhẫn.

“Pằng” một tiếng vang lên. Tô Di cảm thấy đau đớn, trong nháy mắt trời rung đất chuyển, cặp mắt không tài nào mở ra, chìm vào bóng tối nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Cận kề cái chết

"Nhảy đi!"

Giọng nam trầm thấp, ngữ khí bình tĩnh.

Nhảy đi ư? !

Trong đầu Tô Di đã từng có nhận thức về vấn đề này, nhảy bắt quả chì là một động từ đơn giản. Nhưng sau khi gia nhập không quân, cô biết, từ này còn đại diện cho cơ hội thử nghiệm mà cô chưa bao giờ có được —— đó chính là nhảy siêu quang tốc.

Cô mở mắt ra, nhìn thấy sương trắng mênh mông, cùng với sương trắng sau lưng là đỉnh khoang thuyền màu nâu mơ hồ.

Cô không chết. Cô nằm ở trong lòng đông lạnh, một cái lòng đông lạnh trên máy bay Báo Săn. Ánh sáng bao phủ Báo Săn—— bọn họ đang ở điểm nhảy siêu quang tốc.

Bởi vì tỉnh dậy, nên cô lập tức cảm nhận được luồng khí lạnh bao quanh mình. Cô không thể không ôm chặt bản thân, vừa lúc đó cô nhìn thấy một thân ảnh cao lớn đi đến gần cửa lòng đông lạnh.

Là Mộ Tây Đình.

"Tôi tiểu thư." Anh tôi cúi đầu xuống nhìn cô, "Làm như vậy có thể khiến cho ấu trùng trong cơ thể cô nở chậm một chút."

"Chúng ta... đang đi đâu vậy?" Răng cô va vào nhau, run lên cảm cập.

Vào thời khắc tỉnh dậy, cô rất căng thẳng. Cô cho rằng bản thân đã chết, và khi tỉnh dậy, cô nghĩ mình sẽ về đến Địa Cầu.

Hóa ra Thương Chủy không hề giết cô. Đó chỉ là súng gây tê.

Mộ Tây Đình liếc mắt về phía khoang điều khiển, sau đó lại nhìn cô, sắc mặt càng trở nên khó coi.

"Tôi thật muốn bắn chết cô." Anh ta trả lời câu hỏi trong lòng cô, lần đầu tiên Tô Di thấy sát ý trong mắt anh ta.

Cô trầm mặc một lát, nói: "Vì ngài ấy muốn cứu tôi sao?" Cứu cô hẳn là việc chần chừ phải trả một cái giá rất lớn, bằng không vì sao Mộ Tây Đình lại muốn bắn chết cô? Trong lòng anh ta chỉ trung thành đối với Thương Chủy mà thôi.

Mộ Tây Đình không hề rằng, thanh âm trầm thấp của Thương Chủy truyền đến: "Bọn họ tới đón cậu, Tây Đình."

Tô Di hơi kinh hãi —— người thực hiện bước nhảy siêu quang tốc vừa rồi là Thương Chủy ư? Anh là một cục trưởng, vậy mà lại lái Báo Săn ư? [anh ơi, anh dấu tài nhé]. Thậm chí anh còn thực hiện được kỹ thuật nhảy siêu quang tốc phức tạp như vậy? [em phục anh quá đi, Di tỷ phục anh chưa???]

Mộ Tây Đình cơ hồ nói ngay lập tức: "Thưa ngài, hãy để tôi mang cô ấy đi!" [hừ, muốn tranh công anh hùng cứu mỹ nhân với với Chủy ca nhà ta á? Đừng có mơ đi =))]

Tô Di nhìn anh ta thần sắc kích động, mang cô đi ư? Đi đến nơi nào? [Chủy ca: đến nơi nào chỉ có đôi ta.kaoru: *mơ mộng-ing*. Chủy ca: tôi đang nói với mèo hoang nhỏ không phải nói với cô đầu mà mơ. Kaoru: *tìm vớ nát-ing* huhu, sao anh lại ác thế chứ]

Nhưng mà Thương Chủy không trả lời, hiển nhiên là cự tuyệt đề nghị của Mộ Tây Đình. Một lát sau, Tô Di nhìn thấy Mộ Tây Đình đánh mặt rời khỏi đó.

Bên tai cô truyền đến một loạt tiếng động, cửa khoang thuyền bị mở ra, có tiếng bước chân của rất nhiều người, bọn họ cùng Mộ Tây Đình đang chào hỏi nhau. Tiếng bước chân vang lên, cửa khoang thuyền lại được đóng lại như cũ, bên trong khoang thuyền nhất thời tĩnh lặng.

Sau đó, chỉ có tiếng bước chân của anh, từng bước từng bước thật vững vàng đi đến.

Thương Chủy rốt cục đi đến trước mặt cô. Anh nâng tay mở khóa lồng đông lạnh, hai tay giữ chặt thắt lưng cô, bế cô ra khỏi lồng.

Tô Di kinh ngạc, đây là lần đầu tiên cô thấy Thương Chủy như vậy. [hìhì, chắc đây là lần đầu tiên Di tỷ thấy Chủy ca dịu dàng đến từng phút giây như vậy!]

Anh mặc đồ phi hành gia màu xám bạc, đầu đội mũ sắt. Trong trang phục du hành vũ trụ công kênh khô khan như vậy, nhưng trên người anh lại có vẻ thẳng đứng lưu loát. Đằng sau mặt nạ bảo hộ, khuôn mặt anh trước sau như một trầm tĩnh anh tuấn. [chuyện, Chủy ca của em mà lại, mặc gì mà chẳng đẹp, mà không mặc gì là đẹp nhất, ca nhi? *che miệng cười đều-ing*. Chủy ca: cái gì??? Cô nói lại xem nào!!! *ánh mắt hình viên đạn-ing*. Kaoru: dạ, em có dám nói gì đâu, chỉ nói là vẻ đẹp của anh sánh với trời đất *chân chó-ing*]

Tô Di đã bị đông lạnh đến cứng ngắt, sắc mặt một mảnh xanh tím, trên tóc đều là vụn băng, tay chân đều tê hết. Cô cơ hồ theo bản năng liền chui vào lồng ngực ấm áp của anh [kaoru: ghen tỵ quá, em cũng muốn chui]. Nhưng vừa cử động đã lại cứng đờ.

Trong cơ thể cô có trùng.

Trước mắt nhoáng lên một cái, bàn tay anh đã dùng lực nâng đầu của cô lên —— anh đã đem cô ôm ngang người, đằng sau mặt nạ bảo hộ, là khuôn mặt thoáng ý cười.

"Thưa ngài..."Cô lẩm bẩm nói, anh thật sự muốn cứu cô sao? Anh dùng biện pháp gì để cứu cô?

"Em đã nói ..." Anh ôm cô ngồi xuống vị trí điều khiển, "Chết cũng không sợ. Bởi vì chúng ta không biết, sau khi chết sẽ đến nơi nào."

Tô Di ngẩn ngơ.

Dự cảm mơ hồ nhộn nhạo trong lòng cô, cô đã từng nhìn thấy anh điên cuồng không màng sống chết. Trong lòng cô dâng lên một ý niệm không thể tưởng tượng nổi

Chẳng lẽ anh không muốn cứu cô, mà là muốn cùng cô đi vào chỗ chết? [kaoru: *ngoi lên* anh chị ơi, cho em đi với. Di tỷ: Phá đám! Có yên lặng không? Tôi cho cô ra khỏi phi thuyền bây giờ!.. Kaoru: dạ,hic *lau nước mắt-ing*]

Thân thể của cô đang dần dần ấm lên, cô lại nghĩ đến trứng trùng trong cơ thể cũng đang dần thức tỉnh, chỉ cảm thấy thêm sợ hãi.

Ngay lúc này, Thương Chủy tháo mũ sắt xuống, cởi áo của mình, lộ ra cánh tay rắn chắc. Lại duỗi tay cởi quần trang của cô, nắm cánh tay mảnh khảnh của cô trong tay.

"Đây là thuốc chống phóng xạ." Anh thân nhiên nói, vừa nói vừa tiêm thuốc cho cô và bản thân mình, "Trùng không thể hấp thu được loại thuốc này."

Không đợi Tô Di kịp phản ứng, một tay anh đã khống chế bằng điều khiển.

"Nhảy!" Thanh âm nhàn nhạt của anh vang lên.

Lập tức có một luồng sáng chói mắt, Tô Di chống đầu anh nhòm người dậy, kinh ngạc nhìn thấy xung quanh Báo Săn là đại dương ánh sáng bạc chói lọi. [kaoru: đẹp quá, ảnh này mà tung lên “phây” chắc được nhiều “lãi” lắm!==)) *chụp ảnh lia lia-ing*]

Không gian đã hoàn toàn được thay thế chỉ trong nháy mắt.

Cơ hồ là trong khoảnh khắc, Tô Di cảm thấy cực kỳ choáng váng hoa mắt chóng mặt, cảm giác buồn nôn mãnh liệt. [K: chep, nếu trong hoàn cảnh khác thì em đã nghĩ đến, hí hí... *ánh mắt mơ màng-ing* Di tỷ: Thưa cô, hoàn cảnh như thế mà vẫn còn mơ mộng được=))]

"Nơi này cách tinh hệ Vĩnh Hằng ba trăm năm ánh sáng, là tinh vân bị ô nhiễm bức xạ nghiêm trọng nhất." Thanh âm của Thương Chủy thật bình tĩnh, "Em và trùng, ai chết trước —— phải xem vận khí của em rồi." [kaoru: huhu, chị ơi! Di tỷ: tôi đã chết chưa mà cô bù lu bù loa thế hả? Ngoan rồi Di tỷ trở về! K: dạ *lại-một-lần-nữa lau nước mắt-ing*]

Tô Di đột nhiên ho khan vài tiếng, ngẩng đầu chỉ thấy bên ngoài Báo Sân tất cả chỉ là một màu xám trắng mờ mịt, phảng phất sương mù tràn ngập. Mà trong mệnh môn sương mù đó, tựa hồ lại có ánh sáng lờ mờ.

Tinh vân bị ô nhiễm bức xạ nghiêm trọng nhất ư?

Tô Di chậm rãi ngẩng đầu nhìn anh: "Cục trưởng, ngài điên rồi."

Thương Chủy thanh âm lại rất lạnh lùng: "Tôi nói rồi, tôi thích cảm giác kề cận tử thần." [K: sở thích của anh thật là bá đạo quá đi] Trên mặt anh thoáng hiện lên thần sắc khinh miệt: "Tôi đã từng ra vào khu phóng xạ hơn chục lần, nếu phải chết, cũng chỉ có em thôi." [K: đúng rồi, trước khi Di tỷ đi, nhớ đi chúc Chủy ca lại cho em tỷ nhé, nước phù sa không thể để chảy ra ruộng ngoài được. Di Tỷ vs Chủy ca: *lờm lờm* ra khỏi phi thuyền mau. K: dạ, dạ, em đùa thôi...em đùa mà...Áaaaa... sis Liennobi ơi, mang rô hững em với! hướng hai giờ nháaaaaaaa!!! Di tỷ vs Chủy ca: *phui tay-ing*]

Tô Di thất kinh —— một nhân vật lớn trong liên minh, vì sao lại ra vào khu phóng xạ hơn chục lần? Hơn nữa lại vẫn còn bảo toàn mạng sống?

Đây là mười phút khó chịu nhất trong hai mươi ba năm Tô Di sống trên cõi đời.

Ở dưới tinh vân dòng khí nhiễu loạn, Báo Sân xóc nảy như bị sàng. Cô bị choáng váng hoa mắt, buồn nôn giống thủy triều từng đợt đánh úp lại, đợt sóng sau cao hơn sóng trước. Rất nhanh, cô liền bị cảm giác này tra tấn đến kiệt sức.

Không chỉ thế, toàn thân cơ bắp như bị người tồi dùng cối xay nghiền nát, đó là một loại cảm giác hư thối đau đớn, tựa như cơ bắp trên người cô đang dần biến mất.

Cô hoảng sợ ngẩng đầu, lại nhìn thấy khuôn mặt khủng bố dọa người của Thương Chủy —— khuôn mặt tuần dật ngày thường đã trở nên xanh xao. Hốc mắt trở nên đen tối hăm sâu, tựa như người sắp chết. Chẳng qua chỉ là thời gian một hai phút, mà tựa như anh bị bệnh nặng rất lâu rồi, cả người hình dung tiêu tụy, trên trán mồ hôi túa ra từng đợt.

Không khó tưởng tượng, bộ dáng hiện tại của cô, cũng dọa người giống Thương Chủy.

Nhưng khi anh nhìn cô, ánh mắt sâu xa, giống như nơi này không phải là tử lộ, mà là ở bữa tiệc thịnh soạn của hai người. [Tiệc cưới chăng??? Kaoru bon cher: Di tỷ ơi, cho em làm phù dâu với=))]

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, hai người lại càng kề sát bên nhau.

Tô Di đã cảm thấy khó chịu choáng váng đầu óc lúng búng, chỉ có thể dùng chút sức lực cuối cùng để nắm lấy cánh tay Thương Chủy, mới không bị ngã trên mặt đất. Mà nghĩ đến xảy ra tình huống này là do Thương Chủy muốn tốt cho cô, sắc mặt cô lại càng ngày càng khó coi. Máy bay xóc nảy mạnh mẽ, anh đưa tay lên nắm lấy cần điều khiển, mới không bị ngã sấp xuống.

Bọn họ đều đã chạm đến giới hạn chịu đựng một cách nhanh chóng, nhưng thời gian mới trôi qua có 6 phút.

Nhưng ngay khi sức chống cự và ý chí của Tô Di chạm tới cực hạn, cơ bắp đã dần mất đi ý thức, bỗng nhiên truyền đến cảm giác ức chế đau nhức!

"A!" Hàm răng luôn luôn cắn chặt của Tô Di đột nhiên phát ra tiếng kêu thảm thiết. Đau, đau quá! Tựa như có người đang xé toạc cơ bắp của cô ——

Ấu trùng! Đó là ấu trùng! Chúng ngủ say do nhiệt độ thấp đang dần dần bùng tỉnh ở trong cơ thể cô, đang giãy dụa ở những khoảnh khắc cuối cùng.

Tô Di quả thực không thể nào chịu đựng nổi sự đau đớn này. Cô cơ hồ có thể cảm nhận được những khối dị vật nho nhỏ, trong cơ thể mình đang mập mạp. Mà mỗi sự giãy dụa nhỏ của chúng đều khiến cho cô đau đớn như bị ai đó xé toạc ra, đau đến nỗi cô phải lăn lộn trong lòng Thương Chủy ——

"Giết tôi đi! Giết tôi đi!" Cô mồ hôi đầm đìa bắt lấy vạt áo của Thương Chủy, "Xin ngài hãy giết tôi đi!"

"Câm miệng!" Thanh âm lạnh lùng của anh vang vọng bên tai, "Hãy kiên trì chịu đựng!"

Nhưng Tô Di đâu thể nghe rõ lời anh nói, cô cảm nhận được sự đau đớn khủng khiếp trong đầu. Nước mắt trào dâng trong mắt cô, gân xanh bắt đầu nổi cuộn cuộn trên trán tinh tế của cô. Khuôn mặt dữ tợn của cô bắt lấy thất lung của Thương Chủy, há mồm muốn cắn vòm ngực rắn chắc của anh ——

Ngay lúc này, cảm bị anh nắm chặt, bị bắt ngẩng đầu nhìn anh. Ngay sau đó, đột nhiên cô bị cánh tay anh buộc chặt, tựa như muốn đem cô khám vào trong thân thể của chính mình.

Cô thấy rõ dung nhan anh gần trong gang tấc, bỗng nhiên trong khoảnh khắc này, lại bình tĩnh một cách kỳ dị.

Thân thể rõ ràng vẫn còn tiếp tục đau, toàn thân cô bị co rút run run. Nhưng dung nhan kiên nghị của Thương Chủy, tựa như một tia chớp phát sáng trong ý thức đen tối hỗn độn của cô.

Cô đã quen thuộc với vẻ lạnh lùng cao ngạo của anh, cô không thể kiềm chế được mà sợ hãi sự tàn nhẫn của anh, nhưng chính lúc này tất cả những điều đó đều biến mất không dấu vết. Chỉ có gương mặt nam tính vững vàng sáng sủa, dung nhan tiêu tụy, thần sắc kiên nghị của anh mà thôi.

Hai mắt anh tối đen sâu thẳm, dường như có thể chứa đựng toàn bộ vũ trụ. Cánh tay anh nhanh chóng bao phủ thân hình nhỏ gầy của cô vào vòm ngực

kiên cố.

Trong thời khắc này, cô phảng phất nghe được tuyên cáo dứt khoát nhưng không có tiếng động nào của anh —— bọn họ sẽ không chết.

Chỉ cần có anh ở đây, vận mệnh đều sẽ cúi đầu.

"Thương Chủy..." Cô nghe được thanh âm của mình, thấp giọng gọi tên anh. [Kaoru: gọi tên anh trong đêm! The Women: ban nhạc mới được thành lập gồm Di tỷ và bạn Kaoru=) Kaoru: Á, tỷ ơi! Em mới chỉ là a girl thôi!!!!] Cô nhìn thấy bàn tay đen tối đang dần mất đi huyết sắc của mình đang chậm rãi xoa dung nhan lạnh lùng như sắt của anh.

Trong thời điểm này, cô đã quên đi sự uy hiếp của tử thần, xem nhẹ cảm giác của bản thân. Báo Săn lại xóc nảy trong dòng xoáy phóng xạ của tinh vân, cô chỉ chú ý đến thân sắc cương nghị dứt khoát của người đàn ông này, phảng phất không ngại ngần bất cứ sự uy hiếp nào của vũ trụ.

Đây mới chính là Thương Chủy.

Thương Chủy như vậy, không cần thiết phải nói bất cứ cái gì, cũng có năng lực làm cho người ta cảm thấy an ổn.

"Giống như quý." Anh nhìn cô chăm chăm, giọng nói nhẹ nhàng.

Tô Di muốn nói, há miệng thở dốc, phát hiện ra bản thân chẳng còn một chút sức lực nào. Cô nhìn anh, bỗng nhiên rất muốn cười.

Mà Thương Chủy ngấm nhìn nụ cười ôn nhu mang theo chút ngốc nghếch đang nở trong lòng anh, cái gì cũng chưa nói.

Anh bỗng nhiên cúi đầu, đôi môi lạnh lẽo xanh đen của anh đã nhẹ nhàng áp lên môi cô.

Vì sao...

Những thắc mắc không lời nảy sinh trong lòng cô.

Anh muốn loại đàn bà nào mà chẳng có? Vì sao cứ phải cứu cô nhiều lần như vậy?

Vì sao lại là cô?

Nhưng mà Thương Chủy tựa hồ đã hiểu ánh mắt nghi hoặc của cô. Không đề ý đến hoàn cảnh ác liệt xung quanh, con người đen thâm thúy kia vẫn dâng lên ý cười.

Anh không trả lời, tiếp tục cắn nuốt lời lẽ của cô, giống như muốn đem cô nguyên lành nuốt vào không chứa một miếng nào. Đồng thời, tay nắm bằng điều khiển.

Trong tầm mắt Tô Di, là một khoảng ánh sáng trắng lộng lẫy. Mười phút đã qua rồi ư? Trong lòng cô buông lỏng, trước mặt bỗng tối sầm, vô lực trượt chân ở trong lòng anh

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Tội phạm bỏ trốn

Khi Tô Di tỉnh lại lần nữa, cảm giác giống như chết đi sống lại. Sự đau đớn tê dại trong cơ thể đã không còn, nhưng vẫn còn cảm giác choáng váng, buồn nôn.

Trước mắt là bầu trời đêm yên tĩnh, lấp lánh vô số ánh sao, giống như một rừng đom đóm.

“Lại đây” Âm thanh trầm thấp truyền đến.

Cô quay đầu lại, thấy Thương Chủy đang ngồi trên ghế.

Cô không biết đã qua bao lâu, mọi việc trong trí nhớ rất mơ hồ, duy chỉ có khuôn mặt cương nghị, cứng rắn như sắt là còn khắc sâu trong đầu cô.

Giờ khắc này anh ta lại trở về với dáng vẻ cục trưởng cục an ninh lạnh lùng thường ngày, buồn vui khó phân biệt. Chỉ có khuôn mặt tiêu tụy, ánh mắt thâm trầm chứng tỏ bọn họ đã cùng nhau trải qua sinh tử.

Cô miễn cưỡng đứng dậy, đi tới gần anh, anh vươn tay đưa cho cô một chiếc hộp kim loại hình vuông bầm đầy bụi bặm.

“Dùng nó làm giảm bớt phóng xạ”

Cô giờ tay quét hộp kim loại khắp trên người. Qua một lúc lâu, cô thấy bớt hẳn cảm giác buồn nôn, choáng váng. Đột nhiên thấy chiếc hộp kim loại trước mắt nhạt hẳn màu sắc (biểu thị năng lượng đã cạn kiệt).

Cô bỗng nhớ tới ----- anh ta còn chưa tiêu trừ phóng xạ. Cô đi tới phía sau anh, giúp anh cõng đồ du hành vũ trụ, dọc theo cơ thể anh, từ đầu xuôi xuống quét, một lần lại một lần... cho đến lúc tiếng anh vang lên “Được rồi, hãy đi lấy chút đồ ăn tới đây.”

Cô từ trong tủ lạnh nhỏ lấy một ít thức ăn, có chút thắc mắc liền hỏi “Tôi đã hôn mê bao lâu rồi?”

“Năm tiếng.”

“Tôi... đã khỏi hoàn toàn chưa?”

“Mạng cô lớn”

Niềm vui sướng từ từ dâng lên. Cô bê thức ăn đến trước mặt anh, nhìn thấy trong mắt anh vằn tia máu, liền nói: “Để tôi lái một lát, anh nghỉ ngơi chút đi.”

“Địa hình nơi này cô không quen.” Anh hờ hững nói.

Trước mắt Tô Di hiện ra cảnh tượng của một tỉnh cầu xa lạ. Cô cúi đầu lấy thức ăn đưa tới miệng anh. Anh liếc nhìn cô rồi há miệng ăn. Cô lại mở bình nước, giúp anh uống hơn nửa bình, sau đó cô mới ăn uống phần còn lại.

“Còn bao lâu nữa chúng ta có thể trở về?” Cô hỏi.

“Sáu giờ nữa sẽ đến trạm không gian gần nhất. Nhiên liệu của chúng ta sắp hết.”

“Ừm” Tô Di ngồi trở lại ghế phụ.

Tốc độ bay của Báo Săn bằng với vận tốc ánh sáng. Nhưng ở trong vũ trụ bao la không thấy bờ bến thì lại giống như con thuyền đang chầm chậm trôi trên biển.

Tô Di mặc đồ du hành vũ trụ, đội mũ an toàn lên. Anh mắt không tự chủ được lại nhìn về phía Thương Chủy.

Rút cục là vì nguyên nhân gì khiến cho một quan chức cấp cao của Liên Minh lại chịu bay tới nơi này?

Cho dù cách mặt nạ dưỡng khí, nhưng vẫn nhìn rõ khuôn mặt anh như được phác họa, vừa cương nghị nhưng cũng không mất đi phần nhu thuận. Lông mi dài đen sậm, sống mũi cao ngất, đôi môi dày kiên nghị.

Từ khi cô gặp được anh thì sinh mệnh cô đã nằm trong lòng bàn tay anh. Cô nhỏ bé, hèn mọn tùy ý anh chiếm lấy, định đoạt.

Nhưng bây giờ, tại sao cô lại không hận anh?

Thậm chí ngay cả khi đã bị anh ta trừng phạt bằng cách chiếm đoạt cô, giờ đây tại sao cô cũng không hề có hận ý gì đối với anh?

Thậm chí ngược lại gương mặt cương nghị của anh, ánh mắt thâm trầm cùng vòng ôm ấm áp lần lượt cứ hiện lên trong đầu cô.

Cảm giác này khiến cô trở nên bất an, đang trong lúc mải mê suy nghĩ cô bỗng nhớ tới một chuyện khác. Cô vẫn còn ôm hi vọng, liền hỏi “Ngài có thể dùng phương pháp này cứu Lăng Tranh được không?”

Thương Chủy hờ hững “Quá muộn”

Tô Di trong lòng đau xót. Thương Chủy nhìn thấu tâm tư của cô, khẽ cười, hỏi “Đau lòng sao?”

Ngoài dự đoán của anh, cô lặng lẽ gật đầu “Anh ta giúp đỡ tôi rất nhiều, đó là một người tốt.”

“Ồ?” Thương Chủy nghiêng đầu nhìn cô “Vậy còn tôi thì sao?”

Tô Di tiến lên đón nhận ánh mắt thâm trầm của anh, dịu dàng lên tiếng “Ngài tốt nhất.”

Gương mặt điển trai của Thương Chủy dần dần trở nên có sắc khí hơn.

“Tô Di, tôi thích cô ngoan ngoãn nghe lời, cũng thích thân thể cô. Nhưng cô phải nhớ cho kỹ, cho tới giờ tôi chưa bao giờ là người tốt.”

Thể chất của Tô Di không thể sánh bằng Thương Chủy, chỉ một lát sau cô đã ngủ say.

Tỉnh lại lần nữa cô đã thấy trước mắt là một chiến hạm to lớn.

Ngay sau đó cửa khoang có tiếng động, cô quay lại thấy Mộ Tây Đình đang đi nhanh tới. Nhìn thấy Thương Chủy toàn vẹn trở về anh ta mới thở phào nhẹ nhõm.

Thương Chủy đứng lên, nói với Mộ Tây Đình “Cậu tới lái đi”

Mộ Tây Đình gật đầu 1 cái. Thương Chủy một tay ôm Tô Di nhấc lên từ trên ghế phụ rồi từ từ ngồi xuống, thân nhiên đặt cô trên đùi anh.

Anh thuận tay tháo mũ an toàn cho mình và cho cô.

Ở trong vũ trụ, anh thường không chút kiêng kị, rất ít khi chú ý tới vấn đề an toàn.

Bàn tay anh nhẹ nhàng vòng qua vai cô, vuốt ve mái tóc dài của cô đang tựa trong ngực mình. Rồi nhẹ nhàng lướt qua gương mặt dịu dàng của cô. Cuối cùng trượt tới bên hông cô nhẹ nhàng vuốt ve.

Giống như vuốt ve vật cứng trong lòng.

Tô Di nhẹ nhàng ngẩng đầu, chỉ thấy khuôn mặt điển trai của anh gần sát ngay cô, hai mắt anh nhắm nghiền, cặp lông mày nhíu lại chứng tỏ anh quá mệt mỏi mà ngủ say lúc nào không hay.

Tâm tình Tô Di lúc này rất phức tạp, cô lại từ từ dựa đầu trở lại vào ngực anh. Bộ đồ du hành lạnh lẽo nhưng cũng khiến người khác cảm thấy kiên cố, an toàn. Cô cứ thế vui trong ngực anh nhìn Báo Săn rời khỏi chiến hạm, một lần nữa bay vào không gian vô tận.

Ba lần nhảy siêu quang tốc.

Cảnh sắc trước mặt dần dần quen thuộc. Cuối tầm mắt là hai khối màu đỏ bên cạnh Hằng Tinh, tám hành tinh nhỏ lảng lảng xoay quanh. Đó là tinh hệ Vĩnh Hằng, nơi cô đã tỉnh lại khi xuyên không.

“Còn một giờ bay nữa.” Mộ Tây Đình không quay đầu lại nói.

“Cám ơn anh”. Tô Di đáp lại.

Mộ Tây Đình trầm mặc một lúc rồi lại lên tiếng “Cô cũng đã vất vả rồi”.

Hô hấp của Thương Chủy vẫn dài và trầm ổn. Tô Di bị ôm chặt trong ngực anh nên khó khăn khi di chuyển, chân tay bắt đầu tê rần. Cô nhẹ nhàng nhấc tay anh lên, định đứng dậy nhưng không ngờ chưa kịp đẩy tay anh ra thì đã lập tức bị anh ghì chặt lại hai tay.

“Đồ ngốc ngây ngô...” Âm thanh trầm ấm truyền tới, cô ngẩng đầu nhưng chỉ thấy anh vẫn nhắm chặt hai mắt, ngay cả đến lông mi cũng không hề động đậy.

“Đối với chúng ta, Trung thành là tất cả” Mộ Tây Đình bỗng nhiên nói “Hi vọng cô cũng đối với ngài ấy như thế.”

Anh ta vừa nói “chúng ta sao?”

Tô Di gật đầu.

“Cô cũng nên tin tưởng Ngài ấy tuyệt đối.” Tô Di có chút khó hiểu, mi tâm nhíu lại. Anh ta lại nói “Ngài ấy nói, cô khiến ngài ấy nhớ lại mình đã từng như vậy, cho nên...”

“Tây Đình” Âm thanh nghiêm khắc vang lên, đột ngột cắt đứt lời nói của Tây Đình. “Cậu nói quá nhiều”.

Mộ Tây Đình không dám nói nữa. Vai Tô Di trùng xuống do đầu Thương Chủy đè nặng lên.

“Không cần phải hết nhìn đồng hồ rồi lại ngó đồng hồ tây.” Hơi thở của anh phả trên cổ cô, đột nhiên anh há miệng cắn bả vai cô. Tim Tô Di đập thình thịch nhưng không dám động đậy.

Thương Chủy đã từng xảy ra chuyện gì giống cô trong quá khứ.

Mặc dù trong đầu đang nghĩ hoặc nhưng khóe miệng cô lại vô thức cong lên.

Có lẽ mới trở lại từ cõi chết cho nên tâm tình cô thật thoải mái, cũng có lẽ cô đang được anh ôm trong vòm ngực khiến cô cảm thấy an toàn và tin cậy. Cho nên, mặc dù anh không phải người tốt, mặc dù anh chỉ coi cô như vật cưng nhưng cô vẫn hi vọng trên quãng đường trở về này cô và anh cứ yên lặng ôm nhau như thế, lâu một chút, lâu thêm một chút...

Bay vào tầng khí quyển khiến Báo Săn hơi lắc lư chòng chành. Toàn cảnh thành phố Hi Vọng từ từ hiện ra.

Mộ Tây Đình trên mặt hiện rõ nét vui mừng. Thương Chủy thả Tô Di xuống để cô giúp anh chỉnh lại quần áo.

Báo Săn nhanh chóng hạ xuống bãi đậu ở Thương Phủ. Nhìn thấy thảm cỏ xanh biếc bên dưới, Tô Di cũng vui mừng không nhịn nổi mà đứng bật dậy.

Cửa khoang mở ra, Mộ Tây Đình bước ra đầu tiên. Hai quân cảnh đứng chờ ở bên cạnh cửa khoang cúi đầu cung kính “Thưa cục trưởng, Thị trưởng đang ở đây.”

Thương Chủy mặt không biến sắc, cứ thế ôm Tô Di đi ra ngoài.

Trên con đường sỏi cạnh sân cỏ, quả nhiên Du Mặc Niên đã đứng chờ sẵn. Nhìn thấy ba người bước xuống Báo Săn, anh ta có phần kinh ngạc, bước nhanh tới.

“Thương cục trưởng, tôi định đến thăm, lại nghe nói anh đi ra ngoài.Tô tiểu thư?”

Thương Chủy liếc nhìn Tô Di: “Cô ấy không việc gì nữa rồi.”

Du Mặc Niên bán tín bán nghi, bác sĩ đi theo sau anh ta bước lên “Thương cục trưởng, tôi nhất định phải kiểm tra trước đã, sau đó mới dám khẳng định.”

“Đừng lo” Du Mặc Niên nói “Sau khi hoàn tất việc kiểm tra, cô sẽ được thả ra.”

Tô Di gật đầu.

“Nhưng mà...” Du Mặc Niên xoay người nhìn về phía Thương Chủy đang đứng cách đó không xa, cao giọng nói “Thương cục trưởng, có phải cũng nên nói rõ thân phận thực sự của mình?”

Vừa dứt lời vô số cảnh vệ từ các góc trong vườn hoa xông ra. Bọn họ ai cũng lăm lăm tay súng, nhanh chóng bao vây Thương Chủy, Mộ Tây Đình và đám quân cảnh.

Sau lưng Tô Di có một vật cứng, đó chính là họng súng của một cảnh vệ “Đứng im”

Tô Di nhìn về phía Thương Chủy chỉ thấy gương mặt anh lạnh lùng hờ hững, dường như súng ống xung quanh không hề tồn tại.

Du Mặc Niên chấp tay sau lưng, đứng đằng sau đội cảnh vệ, giọng nói nặng nề: “Thương Chủy, 32 tuổi, tốt nghiệp xuất sắc đại học quốc lập. Là người khiêm tốn, chừng mực, luôn có ki cương khuôn phép... Khi mới tới nhậm chức tôi đã có điều tra qua vì có chút nghi ngờ. Bởi vì anh bây giờ không giống những gì tôi biết về Thương Chủy. Nhưng mà ngay cả vân tay của anh cũng trùng khớp với vân tay Thương Chủy được lưu trong kho dữ liệu bí mật của Liên Minh, rồi còn Thị trưởng thành phố Tự Do cũng khẳng định thân phận của anh, cho nên tôi mới tin. Có điều, Thị trưởng thành phố Tự Do đã bị bắt.”

Tô Di trong lòng bị chấn động mạnh, ý của Du Mặc Niên là.....anh ấy không phải là Thương Chủy thực sự?

Vậy thì anh là ai? Ai lại có thể to gan lớn mật như vậy, dám dùng đến thủ đoạn giả mạo quan chức cao cấp của Liên Minh?

Vậy mà “Thương Chủy” không bởi vì sự chất vấn của Du Mặc Niên mà hốt hoảng, Mộ Tây Đình bên cạnh cũng đứng yên trầm tĩnh.

“Rút cục, anh là ai?” Du Mặc Niên quát lên.

“Thương Chủy” lại thản nhiên cười, âm thanh trầm áp truyền tới: “Ngài không phải đã biết rồi sao?”

Du Mặc Niên biến sắc: “Quả nhiên là anh.”

Du Mặc Niên dùng ánh mắt lạnh băng quét qua Tô Di rồi cuối cùng lại dừng ở “Thương Chủy” nói “Anh đã khống chế xe chuyên dụng của Thương Chủy, uy hiếp và giam giữ anh ta ở một trạm không gian xa xôi không người. Nếu như lần này không phải do lòng bất Lãng Tranh phát hiện ra anh ta thì anh còn định diễn trò đến bao giờ?”

Du Mặc Niên theo dõi thái độ của anh, lại gần từng chữ “Sĩ quan chỉ huy ---- Mạnh Hi Tông?”

Tô Di ngây người bất động.

Mạnh Hi Tông?!

Sĩ quan chỉ huy?!

Khi Tô Di mới lạc đến thế giới này cũng đã từng nghe nói qua về lính đánh thuê, cũng nghe qua cái tên này. Nhưng cô vẫn cho rằng đó chẳng qua chỉ là truyền thuyết xa xôi.

Anh ta chính là sĩ quan chỉ huy của quân đội lính đánh thuê trong truyền thuyết. Nhưng ở Liên Minh loài người, tiếng tăm của lính đánh thuê cũng không có gì là tốt đẹp.

Nghe nói anh ta thu nạp tất cả những người là tội phạm bỏ trốn, tội ác tày trời, hung hăng hiểm ác..... Không ai biết chính xác rút cục anh ta thu nhận bao nhiêu người, chỉ nghe nói lính đánh thuê dưới quyền của anh tung hoành khắp các tỉnh hệ trong vũ trụ.

Cũng có tin đồn, thực ra anh ta chỉ định cư cố định ở tỉnh hệ Vĩnh Hằng, đội quân của anh ta có cả con người, trùng tộc, thú tộc....v.v...Anh ta cũng không trung thành với loài người, chỉ trung thành với lợi ích.

Tô Di không có cách nào đem Mạnh Hi Tông liên tưởng đến cục trưởng cục an ninh trước mặt là một người.

Nhưng đây chắc chắn là đáp án chính xác. Bởi vì chỉ có Mạnh Hi Tông mới có thể nói: “Cô có trung thành với loài người hay không thì có liên quan gì tới tôi?”

Cũng chỉ có Mạnh Hi Tông mới có thể cai quản đội quân cảnh và an ninh của thành phố bằng cách riêng của mình ‘lấy hung bạo trừ hung bạo’

“Nếu đã biết tôi là ai...” Anh ta bình tĩnh, kiêu ngạo nhìn Du Mặc Niên, “Định bắt giữ tôi sao?”

Du Mặc Niên nghiêm mặt nói: “Bất kể anh là ai, phạm pháp trong địa bàn tôi quản lý, tôi đều bắt giữ.”

Đội cảnh vệ xông tới, hai người bọn họ không hề chống cự mà để mặc cho cảnh vệ còng tay. Tô Di vẫn đang kinh ngạc nhìn, Mạnh Hi Tông lại như phát hiện điều đó liền đưa mắt về phía cô, nhưng cô không phát hiện ra được ý tứ gì trong ánh mắt anh.

Trái tim Tô Di trùng xuống --- thật sự không thể tin nổi, vì vậy anh ta mới muốn đào tạo cô thành lính đánh thuê sao?

Khó trách tại sao anh lại chọn cô --- có lẽ vì cô luôn miệng nói không muốn sống?

Đội cảnh vệ đẩy bọn họ vào trong một chiếc xe, lúc này về mặt căng thẳng của Du Mặc Niên mới được thả lỏng.

Sau đó anh ta quay đầu về phía Tô Di, ánh mắt phức tạp: “Tô tiểu thư, chúng ta nói chuyện một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Bỏ đá xuống giếng

Không hiểu tại sao, mặc dù Tô Di hiện là tù phạm nhưng ngồi đối diện với Du Mặc Niên lại không hề cảm thấy căng thẳng sợ hãi.

Ngồi trong phòng làm việc, Du Mặc Niên đưa chén trà nóng đến trước mặt cô: “Uống đi”.

Cô gật đầu một cái.

“Trong cơ thể cô đã tẩy sạch ấu trùng” Hai tròng mắt đen như mực của anh ta nhìn chăm chăm vào cô: “Làm thế nào vậy?”

Tô Di uống một ngụm trà nóng, có vẻ trong lòng còn chút sợ hãi: “Anh ta đã tiêm vào người tôi một loại thuốc. Cảm giác đau đớn liền biến mất.”

Du Mặc Niên ngẩn ra.

Bọn họ lái Báo Săn, trước lúc hạ xuống đất, nhật ký đã bị Mộ Tây Đình xóa hết. Rada chỉ theo dõi được bọn họ từ bên ngoài tỉnh hệ bay về, không biết được bọn họ đã đi tới nơi nào.

Tô Di dáng vẻ rất tự nhiên. Ánh mắt của cô khiến Du Mặc Niên tin tưởng. Lính đánh thuê tung hành nhiều tỉnh hệ, hiểu biết cũng khá phong phú, nếu quả thật có loại biệt dược diệt được ấu trùng cũng không phải là lạ.

Nhưng loại thuốc tốt như thế còn quý giá hơn so với Mạnh Hi Tông. Vì lợi ích của Liên Minh anh ta rất muốn có được nó.

Nghĩ tới đây, Du Mặc Niên nghiêm túc hỏi: “Tô Di, rút cục cô và anh ta có quan hệ gì?”

Câu hỏi này khiến cô bé trước mặt liền biến sắc.

“Không có quan hệ gì” Cô gần như lạnh lùng lên tiếng, “Tôi chỉ là một món đồ chơi của anh ta.”

Du Mặc Niên vốn là con người nghiêm túc đĩnh đạc, hỏi đến vấn đề này anh ta cảm thấy có phần ngại ngùng, nhưng trong lòng anh ta vẫn vương mắc cho nên muốn hỏi rõ: “Hồi đó, tôi muốn giúp cô, tại sao cô lại từ chối?”

Cô cười khỏ nhìn anh ta: “Thị Trường, tôi làm sao biết được bên cạnh ngài sẽ là thiên đường hay địa ngục?”

Du Mặc Niên chợt hiểu ra. Từ trước tới nay anh ta chỉ tiếp xúc với giới thượng lưu hoặc quan chức, làm sao có thể hiểu được tâm lý đề phòng của một cô nhi. Mỗi nghĩ ngò bao lâu nay trong lòng anh ta coi như được tháo gỡ.

Nhưng cô gái này, nói cho cùng cũng có quan hệ mật thiết với Mạnh Hi Tông. Cô lại hết lần này đến lần khác lập công và được khen ngợi. Thật sự khó hiểu.

“Tại sao anh ta lại đưa cô tới Hạm đội Chiến Hoàng?”

“Anh ta muốn tôi lấy trộm bạn thiết kế chiến hạm” Sắc mặt cô nghiêm túc, “Nhưng tôi chưa từng làm điều đó và cũng không hề có ý định sẽ làm. Tôi sẽ không bao giờ phản bội loài người, thưa ngài”.

Du Mặc Niên gật đầu --- Anh ta cũng đã ngầm điều tra về cô khi ở Chiến Hoàng, kết quả là cô chưa bao giờ hành động vượt quá khuôn phép.

“Tôi nói rồi, cô đã cứu tôi một mạng” Anh ta nhìn cô thâm tình. “Cũng không có chứng cứ cô phạm tội. Tôi sẽ thả cô lập tức. Nhưng hành động của cô sẽ bị hạn chế, cô không được phép rời khỏi thành phố Hi Vọng. Nếu như tôi phát hiện bất cứ chứng cứ phạm tội nào của cô, tôi sẽ tự tay bắt cô.”

“Cám ơn thị trưởng.” Cô ngập ngừng một chút: “Tôi có thể gặp anh ta một lát được không?”

Du Mặc Niên nhìn cô.

“Có thể ngài không biết được, đối với kẻ đã cướp đi trình tiết của mình, người con gái sẽ oán hận sâu sắc đến mức nào?” Cô chậm rãi nói “Hôm nay anh ta đã trở thành ‘chuột chạy qua đường, người người hô đánh’. Tôi rất muốn đi xem bộ dạng chật vật của anh ta. Nếu như ngài cho tôi cơ hội, tôi thật sự muốn tự tay giết chết anh ta.”

Có đôi khi, Tô Di cảm thấy mình không phải người tốt. Nếu không tại sao đối mặt với con người chính trực như Du Mặc Niên, cô không thể nói ra những lời chân thật.

Nhưng cô cũng không hẳn hoàn toàn dối trá. Mỗi câu nói của cô là nửa thật nửa giả.

Vì loại thuốc không có thật kia, Du Mặc Niên sẽ không giết Mạnh Hi Tông. Nhưng anh ta để cô đi gặp Mạnh Hi Tông chắc chắn sẽ bố trí người giám sát.

Người đàn ông một tay che trời trong lòng cô hiện nay đã trở thành phạm nhân trong nhà ngục, sẽ không bao giờ nữa...đối với cô có thể tùy ý định đoạt. --- cô được tự do. Nhưng đằng sau chút cảm giác nhẹ nhõm vẫn còn nhiều hơn chính là cảm giác bất an.

Cô bước vào khu trại giam dưới tầng hầm phủ Thị trưởng, theo sau cô là hai cảnh vệ có mang theo súng phòng bị.

Cô nhìn bốn xung quanh phòng giam, không có cửa sổ cũng không có bất cứ vật dụng nào. Trong lồng sắt, Mạnh Hi Tông cùng Mộ Tây Đình đang ngồi dưới đất.

Bộ dáng của anh ta có phần sa sút.

Ngay từ giây đầu tiên khi Tô Di bước vào, ánh mắt sáng quắc của Mạnh Hi Tông đã chiếu lên người cô. Mộ Tây Đình thì ngược lại, anh ta đứng lên, trên mặt sa sầm tía tức giận.

“Rút cục anh cũng có ngày này” Tô Di lạnh lùng nói.

Mạnh Hi Tông cười cười.

Mộ Tây Đình lên tiếng: “Phụ nữ đúng là phụ nữ, bỏ đá xuống giếng, không hề lưu tình. Cô khiến tôi ghê tởm.”

“Ghê tởm?” Tô Di tức giận nhìn anh ta chằm chằm, “Thế những chuyện ghê tởm hắn đã làm với tôi thì sao? Mạnh Hi Tông ư? Cái tên rất mới. Tôi sẽ không sợ anh nữa. Anh có biết hay không, khi tôi ở bên cạnh anh, hay khi tôi ở Chiến Hoàng, mỗi ngày tôi đều mong đợi đến thời khắc có thể giết chết anh.”

“Ngài ấy vừa mới cứu cô”. Mộ Tây Đình càng thêm tức giận.

“Đó là vì anh ta không muốn lãng phí công sức đã bồi dưỡng tôi” Tô Di nhìn chằm chằm Mạnh Hi Tông, “Tôi tuyệt đối sẽ không cảm ơn”

Sắc mặt của Mạnh Hi Tông từ từ xám lại.

Anh ta đứng lên, đi tới trước mặt Tô Di. Cách một cánh cửa phòng giam, Tô Di không còn sợ hãi nên nhìn thẳng vào anh ta.

“Thì ra cô là người phụ nữ không phân biệt sống chết” Anh ta lạnh lùng nói.

Mặc dù đã chuẩn bị tốt tâm lý, nhưng khi nghe được giọng nói lạnh lùng của anh ta, Tô Di cũng không khỏi phát run. Cho dù anh ta đang bị giam trong nhà tù nhưng vẫn có thể khiến cô sợ hãi.

“Thật sao?” Cô cười lạnh: “Đáng tiếc, người chết trước chính là anh.” Nói xong cô không thèm nhìn Mạnh Hi Tông mà quay người rời đi.

Hai cảnh vệ thấy không khí căng thẳng giữa bọn họ chỉ biết im lặng. Tô Di đi qua chỗ họ khiến họ không khỏi ngạc nhiên, ngăn người vì trên mặt cô đọng đầy nước mắt.

Cũng chính lúc này, Tô Di vô tình đưa tay xẹt qua bên hông một cảnh vệ, trong nháy mắt cây súng đã trong tay cô.

Cô đã từng học được tuyệt chiêu này của Lý Tích Trung, không ngờ hôm nay có thể dùng tới.

Cô căng thẳng thở hỗn hển, hai gã cảnh vệ thất kinh, lập tức rút súng nhắm vào cô: “Tô tiểu thư, bỏ súng xuống!”

Cô lại như không hề nghe thấy tiếng uy hiếp của bọn họ, giờ súng nhắm vào Mạnh Hi Tông: “Tôi muốn tự tay giết hắn.”

Cảnh vệ có phần lúng túng, cô gái này tỏ vẻ không sợ chết khiến họ không biết làm thế nào bây giờ?

Mộ Tây Đình gầm lên một tiếng, xông lên chắn ở trước mặt Mạnh Hi Tông. Mạnh Hi Tông lại gạt anh ta sang một bên, từ đầu tới cuối nhìn Tô Di chăm chăm.

Tô Di cũng chăm chú dõi theo từng bước chân anh đang tới gần, cho đến khi súng của cô tì trên trán anh ta. Dường như lồng sắt ngăn cách giữa hai người không hề tồn tại.

“Tô tiểu thư, không nên manh động!” Cảnh vệ hét lên, một người xông ra ngoài gọi tiếp viện.

Cũng đúng lúc này, Mạnh Hi Tông thân thủ nhanh như điện, vuron tay qua song sắt bóp cổ cô.

“Muốn chết theo tôi?” Anh ta dễ dàng kéo cô tới gần, ép gương mặt cô gần sát mặt hắn nhất có thể. Tô Di phảng phất hoảng hồn, tay chân run rẩy, không dám nổ súng.

Tên cảnh vệ còn lại, choáng váng, không biết súng của mình nên nhắm vào Tô Di hay Mạnh Hi Tông.

“Người của anh ở đâu?.....” âm thanh của cô vô cùng nhỏ chỉ đủ anh có thể nghe được, “tôi giúp anh báo tin... chỉ có thể làm được như thế...”

Anh ta đột nhiên nhủ mĩ, nhìn cô gái trong tay mặt đã đỏ bừng vì nghẹt thở.

“Cô muốn tôi tin cô sao?” Mặt anh ta tiến sát tới, phảng phất như sẽ cắn lên tai cô.

“Tôi có điều kiện...” Cảm giác nghẹt thở dưới sức mạnh của tay hắn, cô há miệng thở dốc, âm thanh như tiếng muỗi, “.....Tự do”

“Hãy giết cô ta” Âm thanh của Mộ Tây Đình từ phía sau truyền đến.

“Buông tay, lập tức buông tay!” Một toán cảnh vệ xông vào, hòng súng nhắm vào cả 3 người.

Mạnh Hi Tông nhìn Tô Di thật kĩ, dường như muốn nhìn thấu lòng cô.

Anh bất chợt buông tay, Tô Di ngã xuống đất, vừa muốn đứng lên lại bị cảnh vệ đè xuống, áp giải ra khỏi phòng giam.

Phòng bên cạnh phòng giam, Du Mục Niên đứng thẳng, chấp tay sau lưng. Anh ta yên lặng theo dõi cuộc gặp giữa hai người, cúi người hỏi cảnh vệ bên cạnh “nghe được bọn họ nói gì không?”

Cảnh vệ lắc đầu: “Bọn họ nói quá nhỏ”.

Du Mục Niên quay người rời khỏi phòng giám sát, nói với nhân viên cấp dưới “giám sát Tô Di 24 giờ”.

“Vâng”

Rời khỏi Du phủ, Tô Di vô thức đi tới con đường ở khu chợ trung tâm, ngược mắt chỉ thấy người qua, kẻ lại đông như mắc cửi.

Không cần suy nghĩ cũng biết sau lưng có người theo dõi mình. Cô ung dung thong thả đến một nhà hàng cao cấp ăn cơm. Đi tới trung tâm thương mại mua rất nhiều quần áo, trong đó có cả đồ lót và áo khoác cho nam giới.

Cuối cùng, cô tới một khách sạn nghỉ ngơi. Mười giờ đêm, cô gọi điện tới Chiến Hoàng.

Một phi công là đồng đội của cô nhắc máy, vừa nói chuyện được mấy câu cô đã khóc.

“Lăng Tranh không trở lại sao?” Cô hỏi.

“Không...” Đồng đội của cô cũng rơi nước mắt, “Cô khỏe không?”

“Tôi rất tốt” Cô nức nở nói, “Đại ca Lý Tích Trung có ở đó không?”

Bên đầu dây điện thoại kia, Lý Tích Trung khá bất ngờ “Tiểu Di, cô khỏe không?”

“Anh yêu. ...” Cô khóc to dữ dội: “Em nhớ anh.”

Lý Tích Trung trầm mặc một chút, nói “Anh cũng nhớ em.”

Cô lau khô nước mắt: “Anh yên tâm, em không sao, em còn đang vui mừng nữa là đằng khác”

“Có chuyện gì khiến em vui vẻ như thế?”

“Anh không cần hỏi nhiều. Chỉ cần anh biết rằng, sẽ không còn người nào có thể chia tách chúng ta.”

“Ừ...anh đợi em.”

Tô Di hứng khởi, bắt đầu nói miên man về cuộc sống sau này, còn kể chuyện hôm nay cô đã mua cho anh ta quần lót, áo khoác...hàn huyên hơn 1 tiếng mới dứt.

Cúp điện thoại, Tô Di dựa người vào thành giường.

Hơn một ngày một đêm qua, cô ngủ chập chồn. Giờ đây được nằm trên chiếc giường êm ái, cô mới biết cơ thể đã mệt mỏi biết chừng nào.

Nắm chặt hai mắt, vùi mặt vào gối, cô lăn đi lộn lại nhưng không thể nào ngủ được.

Bởi vì khuôn mặt của Mạnh Hi Tông cứ hiện lên trong đầu cô.

Đối với một Lý Tích Trung từng trải, lão luyện, không thể nào không biết đã có chuyện bất thường. Cô nói sau này sẽ không ai chia tách hai người, ý nói là cô đã thoát khỏi khống chế của Mạnh Hi Tông, ý nói Mạnh Hi Tông đã xảy ra chuyện. Nếu như Lý Tích Trung nghe không hiểu, cô cũng sẽ không xen vào nữa.

Đây là biện pháp duy nhất cô có thể nghĩ ra, mặc dù bản thân cô cũng không biết có hữu dụng hay không.

Mạnh Hi Tông. Cô nhắm đi nhắm lại cái tên này.

Còn ai có thể điên cuồng hơn hẳn?

Hôm nay, lúc ở trong nhà giam, cô giả vờ nổi giận nhằm che giấu tai mắt người khác nhằm tìm kiếm phương pháp cứu anh ta.

Nhưng cô không vội, cô muốn có tự do. Cô biết dù chuyện gì xảy ra, anh vẫn luôn là người nhất ngôn cửu đỉnh.

Nhưng người đàn ông kia, rõ ràng đã bị giam trong tù, rõ ràng không còn đe dọa gì với cô nhưng đối với điều kiện cô đưa ra anh ta chỉ cười một tiếng.

“Không được” cô xua đi ảo giác. Nhưng trong lòng mắt anh ta khi đó dường như có ý cười thần nhiên, “Cô không có tự do.”

Nghĩ tới đây, cô dùng chân ôm lấy đầu mình, thở dài.

Lấy tự do của một nhân vật nhỏ bé như cô đổi lấy mạng sống của anh ta, trao đổi như thế anh ta có lợi tới mức nào rồi? Cô nghĩ anh ta nhất định sẽ đáp ứng.

Nhưng nếu anh ta cự tuyệt?

Anh ta khiến cho cô khổ sở, sầu não nhưng cô vẫn hao tổn tâm tư, cố nén lửa giận trong lòng đi mật báo giúp anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Vây đánh tinh cầu

Làm xong chuyện muốn làm, mấy ngày kế tiếp, Tô Di không nhớ nhưng Mạnh Hi Tông nữa, ngược lại luôn thăm dò tâm tích của Lăng Tranh ở phủ thị trưởng.

Nhưng mà vũ trụ mênh mông, người này cứ như biến mất vậy. Sống không thấy người, chết chẳng thấy xác.

Đến tận ba ngày sau, Du Mặc Niên lại mời cô đến văn phòng.

Khác với lần gặp mặt trước, vẻ mặt anh ta tựa như càng thêm mấy phần u sầu. Nhìn thấy Tô Di, vẫn là mỉm cười bao dung: "Gọi cô tới, vì để cho cô gặp một người."

Trái tim Tô Di nảy lên, âm thanh trầm thấp từ sau lưng truyền đến: "Tiểu Di."

Cô dừng một chút, quay đầu nhìn người vừa tới, nụ cười trên mặt thêm vài phần căng thẳng: "... Lý Tích Trung."

Nếu có thể đặt một chiếc máy thăm dò trong lòng cô thì sẽ phát hiện giờ phút này cô bình tĩnh đến mức thờ người ra, cảm xúc kịch liệt pháp phồng.

Lý Tích Trung vì sao lại xuất hiện ở phủ thị trưởng?

Chẳng lẽ anh ta là gián điệp hai mang?

Nhớ lại bản thân vẫn chưa từng nói rõ ràng với anh ta về âm mưu làm phản, lòng cô hơi hơi bình tĩnh lại.

Lý Tích Trung vẫn như hồi trước, vẻ mặt hàm chứa sự chất phác, chỉ là đôi mắt càng đen, vẻ mặt mỗi mét. Anh ta tiến lên phía trước, ôm cô vào lòng, thở dài một tiếng.

Âm thanh thở dài này mang theo xúc động vô cùng, ngay cả Du Mặc Niên nhìn hình ảnh hai người ôm nhau trong mắt cũng lộ ra ôn nhu.

Tô Di nhìn anh ta chăm chú: "Sao anh lại tới đây?"

Lý Tích Trung thần sắc ngưng trọng: "Trên chiến hạm đã xảy ra chuyện."

Ba người ngồi xuống, Lý Tích Trung khai báo vài ba câu nguyên nhân, Du Mặc Niên giải thích bổ sung qua qua, Tô Di nghe được mà hết hồn, thần sắc chấn động.

Có người nói, Lý Tích Trung làm hạm trưởng ngay cả tâm phúc của Tranh gần đây cũng phát hiện hành vi của anh ta rất kì lạ. Luôn sử dụng kênh bảo mật không biết đề liên hệ với phương nào. Một cơ hội ngẫu nhiên, anh ta nghe được Liên Đạc dĩ nhiên lại liên lạc với đội quân lính đánh thuê, thương lượng nghĩ cách cứu viện Mạnh Hi Tông bị nhốt ở tỉnh cầu Hi Vọng.

Thân phận trung thành với loài người trung thành với quân đội Liên minh, Lý Tích Trung hai bên trung nghĩa khó bảo toàn cả đôi. Sau khi thống khổ tự nhủ, anh ta đưa ra quyết định vô cùng khó khăn —— mật báo với Thị Trưởng. Nhưng mà khi mượn danh diễn tập ở quân đội Liên minh, dự định đi lên Chiến Hoàng bắt Liên Đạc, lại để lộ tin tức. Liên Đạc mang theo vài tâm phúc, trở lại Chiến Hoàng, điều khiển Báo Săn bỏ trốn vào không gian. Trước khi rời đi, anh ta để lại một phong thư gửi cho liên minh, tuyên bố "Anh đã bắt nhân tôi đánh bắt nghĩa, Liên Đạc từ nay nguyện trung thành với Mạnh Hi Tông".

"Vậy bây giờ..." Tô Di nhìn vào ánh mắt không được thanh thản cho lắm của Lý Tích Trung, "Tin tức Mạnh Hi Tông bị bắt truyền ra ngoài rồi, làm sao bây giờ?"

Du Mặc Niên thần sắc kiên nghị: "Cho dù đắc tội toàn bộ quân lính đánh thuê trong vũ trụ, tôi cũng sẽ khiến anh ta nhận phán xử công khai."

Ba người yên tĩnh.

Tô Di giờ đây cực kì khẳng định, Du Mặc Niên thật sự là một người tốt và chính trực. Trên người anh ta có toàn bộ những phẩm chất tốt đẹp của loài người. Ý niệm này làm cho Tô Di hơi có chút bất an.

Cô không rõ lời của Lý Tích Trung có mấy phần thật giả. Nếu Liên Đạc trung thành với Mạnh Hi Tông, thì nên cùng một phe với Lý Tích Trung. Vì sao ngược lại lại bị bán đứng?

Mà nếu quả thật Lý Tích Trung phản bội Mạnh Hi Tông, vì sao lại cùng cô diễn trò?

Ngẫm lại thái độ làm người của Liên Đạc, một chuỗi manh mối bỗng nhiên ở trong đầu cô đồng thời hiện ra —— Liên Đạc năm đó là vì người thân mà rút khỏi lính đánh thuê, gia nhập quân chính quy. Anh ta tuy là người thô bạo, lại nói một là một nói hai là hai. Nếu muốn nghĩ cách cứu viện cho Mạnh Hi Tông, chỉ sợ anh ta sẽ trực tiếp cách chức mà nêu ý kiến với liên minh, chứ không phải là làm chuyện linh tinh gì mà "Trên kênh bảo mật hoạch định mưu phản".

Cho nên ——

Liên Đạc là bị Lý Tích Trung gài bẫy bức bách mà làm phản?

Cô nhìn về phía Lý Tích Trung bên cạnh bởi vì "Phản bội Liên Đạc mà trong lòng áy náy", lại nhìn vào Du Mặc Niên đang vẻ mặt ngưng trọng.

Giờ thì hay rồi, Du Mặc Niên triệt để tin tưởng bọn họ hai kẻ lòng mang kế hoạch nham hiểm rồi.

Mà Lý Tích Trung gài bẫy Liên Đạc còn chưa tính, vì sao tự mình còn muốn xâm nhập hang ổ mà chạy đến chỗ này của Du Mặc Niên? Chắc sẽ không phải vì muốn cướp ngục chứ?

Đáp án khi trở lại khách sạn Liên rõ ràng.

Hai người như đôi tình nhân bình thường cùng nhau nắm tay trở lại khách sạn mà Tô Di ở. Vừa vào phòng, Tô Di Liên bỏ tay anh ta ra. Còn anh ta thì lập tức ở trong phòng kiểm tra một vòng, sau khi phát hiện không có thiết bị giám thị nghe trộm gì, thần sắc mới buông lỏng.

"Anh thật trung thành với anh ta." Cô nói.

Lý Tích Trung cười cười: "Quan chỉ huy muốn bức Liên Đạc làm phản, vốn chỉ là vấn đề thời gian."

Tô Di sững sốt một chút, mới hiểu được lời anh ta nói "Quan chỉ huy" là Mạnh Hi Tông.

"Anh tới làm gì?" Cô ném cho anh ta một gói đồ ăn, "Sẽ không phải là định cướp ngục chứ?"

Anh ta liếc nhìn cô một cái: "Em vẫn thật thú vị."

Cô không rõ nguyên do.

Sau khi anh ta lang thôn hồ yết tiêu hóa sạch đồ ăn, ợ lên no nê, mới chậm rãi nói: "Ngày đầu tiên lão đại bị bắt, bọn anh Liên nhận được tin tức. Việc này không cần em quan tâm —— anh là tới cứu em."

"Cứu em?"

"Em gọi điện thoại như thế, Du Mặc Niên sao có thể buông tha cho em. Anh không đến đây một chuyến, chỉ sợ em vĩnh viễn thoát không hết hiểm nguy." Anh ta nói, "Đừng hỏi nhiều như vậy, 12 giờ trưa ngày kia, cùng anh đến bến tàu quân dụng, ngồi Báo Săn của anh mà đi."

"... Đi làm gì?"

"Quay về thành trì vũ trụ của chúng ta."

Mấy ngày kế tiếp, Tô Di luôn vượt qua với lo sợ và bất an. Cô biết rõ Mạnh Hi Tông nhất định sẽ bỏ trốn, đến lúc đó chỉ sợ lại thêm một hồi tình phong huyết vũ nữa. Mà cô mang thân phận đặc thù như vậy, đến cùng nên đi cùng Lý Tích Trung, hay là ở lại Liên minh?

Mà Lý Tích Trung hiển nhiên lại lạnh nhạt đi rất nhiều, trừ bỏ mỗi đêm ở trong phòng cô ngủ ra đất nằm nghỉ, ban ngày Liên ở trong phòng chơi trò chơi, đối với chuyện ngày kia Mạnh Hi Tông vượt ngục như thế nào giấu diếm kín miệng.

Ai ngờ đến ngày ước định đó, sáng sớm, Du Mặc Niên lại phái người đến tìm Tô Di.

"12 giờ trưa gặp tại bến tàu." Tô Di để lại những lời này, liền vội vàng rời đi.

Đến văn phòng thị trưởng, thì ra Du Mặc Niên đang vạch ra tài liệu định tội Mạnh Hi Tông. Anh ta hỏi Tô Di có muốn khởi tố hắn không. Tô Di cân nhắc một lát, trả lời không cần.

"Tôi tuy rằng hận anh ta." Cô thần nhiên nói, "Nhưng không có người nào lại thích đem loại chuyện này công khai phán xử."

Du Mặc Niên bình tĩnh nhìn cô: "Cô vẫn luôn rất sáng khoái, không ngờ nội tâm lại truyền thống như vậy."

Đúng lúc này, điện thoại trên bàn vang lên. Du Mặc Niên ngầm bảo cô không cần lánh đi, trực tiếp nghe máy.

"Cha." Âm thanh của anh ta trầm như nước.

Tô Di trong lòng căng thẳng, Tổng Thống của Liên minh? Du Lâm Cử đại nhân?

Nhưng mà Du Mặc Niên vẫn trầm mặc, chỉ là hai hàng lông mày rậm càng ngày càng nhíu sâu, đến cuối cùng, đúng là chém đinh chặt sắt mà nói với cha: "Hắn phạm vào pháp luật, phải nhận trừng phạt. Con từng đã tuyên thệ, duy trì bảo hộ quyền uy của pháp luật Liên minh. Cha, con sẽ không tha cho hắn."

Ngắt điện thoại, anh ta trầm mặc thật lâu, mới nhìn sang Tô Di.

"Cha tôi lần đầu tiên mắng tôi." Anh ta cười cười, "Kêu tôi không cần chọc vào lính đánh thuê, đừng gây thêm phiền toái cho ông. Nhưng tôi cự tuyệt."

"Đại nhân, tôi cũng muốn hỏi, ngài vì sao lại kiên trì như vậy?"

Anh ta nhìn cô, thần sắc kiên định: "Cô có biết không, từ khi tôi hiểu chuyện, chỉ biết tài nguyên của Liên minh rất eo hẹp, rất nhiều người nghèo ăn không đủ no mặc không đủ ấm. Mà nguồn tài nguyên quan trọng từ tình hệ lân cận, vẫn bị lính đánh thuê chiếm lĩnh; trước kia, lính đánh thuê phạm vào

pháp luật làm con người bị thương, những thảm phán đều là mở một con mắt nhắm một con mắt (cho qua). Tô Di, nếu người người cảm thấy bất an, chính nghĩa ở đâu? Pháp luật của Liên minh ở đâu?"

Tô Di im lặng khép hờ mắt, nói: "Ngài nói đúng."

Ngài là anh hùng trong sạch chính nghĩa, còn hấn lại là giặc cỏ làm nhiều việc ác.

Tối gần 11 giờ, cô tạm biệt Du Mặc Niên, yên lặng rời khỏi phòng làm việc của anh ta.

Đọc theo con đường trong phủ thị trường hẹp dài, cô bước nhanh đi ra ngoài cửa. Mới vừa đi vài bước, cô bỗng phát hiện ra điều khác thường.

Cô quay đầu, nhìn thấy ba cảnh vệ canh gác, tất cả đều đang ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn bầu trời.

Cô ngẩng đầu, hít một ngụm khí lạnh.

Bầu trời quang đặng xanh thẳm không có một gợn mây. Chỉ là tầm mắt có thể nhìn thấy từ nơi xa nhất trong không trung trống rỗng xuất hiện tám điểm đen.

Khoảng cách xa như vậy, ngược lại càng thêm bất mắt. Không còn nghi ngờ gì nữa đó là tám thành trì vũ trụ, đồng thời xuất hiện trong tầng khí quyển của tinh cầu Hi Vọng hiện nay.

Thành trì vũ trụ của toàn bộ Liên minh cũng chỉ có 15 cái. Mà hiện tại chỉ ở trên một tinh cầu lại tập kết đến tám cái?

Điểm đen yên tĩnh như thế, ngược lại bỗng làm cho người ta cảm thấy uy hiếp khủng bố. Tim cô đập như sấm, một ý niệm bỗng dung nảy lên trong lòng. Vì chứng thực phán đoán này, cô xoay người chạy về văn phòng của Du Mặc Niên. Bảo vệ thấy cô đi rồi lại quay lại, cũng không ngăn chặn.

Cô vừa đi vào trong nhà, liền nhìn thấy Du Mặc Niên lẳng lặng ngồi ở ghế tựa. Bình phong pháp phòng dạ quang trên tường không biết khi nào đã mở ra. Tô Di nhận ra mặt mã dưới màn hình, nó biểu hiện từ màn ảnh của quân đội vũ trụ phát ra hình ảnh.

Chỉ thấy trên vách tường lớn như vậy, thành trì vũ trụ khổng lồ màu đen trông rất sống động. Mỗi một chiếc bên ngoài đều dày đặc nòng pháo chính tề, tối đen u ám, đại biểu cho lực sát thương cực mạnh; trong lòng máy bay vĩ đại, không biết cất giấu bao nhiêu chiếc Báo Săn cùng Tuyết Phong.

Trên mỗi một thành trì vũ trụ, đều đặt một chữ thập thô to màu xám bạc, tỏa ra ánh sáng u ám dưới ánh mặt trời.

Cô kinh ngạc đi đến trước màn hình, chỉ vào hoa văn rất giống cây Thánh giá, run giọng hỏi: "Đây là biểu tượng gì?"

Du Mặc Niên hít sâu một hơi, gần từng tiếng đáp: "Lính đánh thuê."

"Binh lực của anh ta..." Mạnh như vậy? Tô Di quả thực không cách nào tin được những gì bản thân nhìn thấy.

Du Mặc Niên gật gật đầu, âm thanh hàm chứa một tia thất bại: "Các tinh cầu khác của Liên minh cự tuyệt phát binh. Chúng ta chỉ có ba thành trì vũ trụ."

"Vậy thì thả anh ta đi." Cô nói.

"Cô cho là đơn giản như vậy?" Du Mặc Niên dừng một chút rồi nói, "Lính đánh thuê đã năm sáu năm rồi không xuất hiện ở tinh hệ Vĩnh Hằng, lần này giống trống khua chiêng, làm sao có thể dễ dàng buông tha?"

Đúng lúc này, cửa văn phòng chợt bị đẩy ra. Một đội bảo vệ đi vào, nhanh chóng vây quanh Du Mặc Niên.

Du Mặc Niên sắc mặt lập tức trầm xuống, Tô Di cảnh giác nhìn chăm chăm vào người tới. Đây đều là bảo vệ của phủ thị trường, ngược lại lại vây quanh Du Mặc Niên, bọn họ chỉ có thể nhận mệnh lệnh của một người——

Người đứng đầu mặc tây trang đi giày da, hơi hơi hạ thấp người với Du Mặc Niên: "Đại nhân."

Du Mặc Niên nhìn vào anh ta: "Tạ thư ký, anh tới làm gì?"

Tạ thư ký thần sắc cung kính: "Tổng Thống phái tôi tới, toàn quyền tiếp quản vụ án của Mạnh Hi Tông."

Du Mặc Niên trầm mặc một lát, trầm giọng nói: "Xin chuyển lời với Tổng Thống, chuyện này tôi sẽ xử lý thích đáng, không phiền Tạ thư ký phải lo lắng."

Tạ thư ký nhìn Du Mặc Niên, lại nhìn Tô Di. Du Mặc Niên nhàu mày: "Có lời cứ nói thẳng."

Tạ thư ký khẽ thở dài: "Mặc Niên, ngài thật sự là... điếc không sợ súng."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 20: Tự do sau này

Du Mặc Niên sắc mặt sa sầm, đang định mở miệng liền bị thư ký Tạ chặn trước: “Thị Trưởng, đây là mệnh lệnh chính thức của Tổng thống, mong ngài không làm khó tôi. Bên ngoài đã chuẩn bị xe chuyên dụng đón ngài tới máy bay, Tổng thống ở Thành phố Thiên Không đợi ngài.

Du Mặc Niên sắc mặt càng thêm cứng nhắc, thư ký Tạ không nhìn anh mà lại hướng sang Tô Di “Vị này là...?”

Du Mặc Niên lạnh mặt nói “Cô ấy là bạn tôi, không liên quan tới vụ việc này, để cô ấy đi.”

“Vâng”

Có lẽ thư ký Tạ không muốn đắc tội với Du Mặc Niên, cảnh vệ cũng không làm khó Tô Di vì vậy cô dễ dàng rời khỏi phủ Thị trưởng. Cô lần nữa ngẩng đầu nhìn trận địa trên không đang uy hiếp.

Quan sát thấy những chiếc máy bay chiến đấu càng ngày càng lớn dần chứng tỏ chúng đang càng gần mặt đất, chứng tỏ uy hiếp đang tới càng gần.

Cô nghĩ tới các phương thức chạy trốn của Mạnh Hi Tông, có thể là trong ứng ngoại hợp, hối lộ mua chuộc, hoặc cũng có thể là phải một đội lính đánh thuê trực tiếp vào thành phố Hi Vọng cướp người.

Nhưng sự việc lại không như cô nghĩ.

Không có thỏa hiệp, càng không có khái niệm “chạy trốn”. Mà là bao vây tứ phía. Nghe ngữ điệu của Du Mặc Niên thì cuối cùng Lính đánh thuê còn bắt chặt được Liên minh một khoản.

Cô thậm chí hoài nghi, không phải là Du Mặc Niên bắt được tù binh là Mạnh Hi Tông mà lính đánh thuê cô ý đùa bỡn Liên minh.

Mục đích của bọn họ là gì?

Nghĩ tới đây, cô giờ hai tay đang xò trong túi áo khoác kéo cổ áo dựng lên rồi hòa vào đám đông dân thường Liên Minh.

Bên trong phủ thị trưởng.

Thư ký Tạ là thư ký đứng hàng đầu của Tổng Thống Liên Minh, làm việc rất có chừng mực, biết phân cao thấp. Trong khi Du Mặc Niên vào xe chuyên dụng thì anh ta bí mật đi vào nhà giam dưới tầng hầm.

Mặc dù nghe qua đại danh của Mạnh Hi Tông đã lâu nhưng khi trực tiếp gặp mặt, thư ký Tạ vẫn không khỏi có chút giật mình.

Trong phòng giam sơ xài, hia người đàn ông ngồi trên chiếu, sắc thái an nhàn giống như đang nghỉ phép.

Một người cao lớn hơn trong số họ, hiển nhiên là Mạnh Hi Tông, hoàn toàn không hề vạm vỡ, thô lỗ như trong tưởng tượng mà trái lại chỉ có khuôn mặt thanh quý, khí chất phi phàm. Khó trách anh ta có thể giả mạo Thượng Chủy lâu như thế mà không ai phát hiện ra.

Thư ký Tạ lau mồ hôi lạnh, anh ta hiểu rõ sự uy hiếp trên bầu trời kia không đơn giản chỉ là cứu Mạnh Hi Tông, rút cục Lính đánh thuê vì sao tới đây?

Thư ký Tạ máy móc giới thiệu qua thân phận của mình. Người đàn ông đối diện vẫn như cũ, sắc mặt hờ hững. Thư Ký Tạ thậm chí còn đối với việc bắt nhảm sĩ quan chỉ huy của Lính đánh thuê làm tù binh mà nói lời xin lỗi. Sau đó anh ta đứng phía sau người phụ tá trẻ tuổi, nói điều kiện với Mạnh Hi Tông.

“Chúng tôi dự tính sẽ định cư ở Tỉnh hệ Vĩnh Hằng” Ngữ khí của anh ta giống như đang nói về một chiếc bánh bao rẻ tiền. “Vì vậy hãy giao lại Thành phố Tự Do cho chúng tôi.”

“Cái này...”

“Có thể tiếp tục giữ vững sự thống trị của Liên Minh, pháp luật cùng quân đội thường trú của Liên Minh.” Anh ta nói tiếp “Vẫn là lãnh thổ của Liên Minh, chỉ cần không có ý kiến gì với chúng tôi là tốt rồi.”

“Tôi cần bảo đảm lại với Tổng Thống”

“Mời tự nhiên”

“Tôi có thể hỏi tại sao lại chọn Tỉnh hệ Vĩnh Hằng, tại sao chọn thành phố Tự Do không?” Thư ký Tạ không hiểu được nguyên nhân tại sao, nghe nói lính đánh thuê chỉ chiếm lĩnh tỉnh cầu có nhiều tài nguyên, vậy vì sao lại chọn tỉnh hệ này?

Lúc này, sĩ quan chỉ huy lính đánh thuê chột lên tiếng.

“Tôi thích tình hệ này” Mạnh Hi Tông nhàn nhạt nói “Thành phố Tự Do là thành phố chứa nhiều nhất các mỏ quặng năng lượng trong vòng một trăm năm ánh sáng.”

“Nếu giao mỏ quặng cho các người thì máy bay quân đội Liên Minh tiếp năng lượng bằng cách nào? Thư ký Tạ nghiêng răng nói, thì ra anh ta là vì khoáng thạch.

Anh ta lại khinh suất không biết rằng, Mạnh Hi Tông chỉ xếp khoáng thạch ở vị trí thứ hai.

“Các người có thể mua của tôi” Mạnh Hi Tông nói, “Trên thực tế, thành phố Tự Do đã nằm trong sự kiểm soát của chúng tôi, tôi chỉ là không thích dùng bạo lực đoạt lấy mà thôi”

Đây rõ ràng là ngang tàng chiếm đoạt mà.

Thư ký Tạ buồn bực rời đi, phảng phất mình mới là người bị giam trong ngục. Khi anh ta đem mọi nội dung báo cáo lại Tổng thống, đầu dây bên kia người đứng đầu Liên Minh bỗng trầm mặc.

“Hắn nói hắn thích tình hệ này sao?” giọng nói Du Lâm Cử cất lên lạnh lùng, “Bọn chúng khác gì thổ phỉ, đây rõ ràng là trắng trợn cướp đoạt sao?”

Nói cho bọn chúng biết ta không chấp nhận bất cứ điều kiện nào. Nếu bọn chúng còn không rút lui ta sẽ lấy mạng Mạnh Hi Tông.

Thư ký Tạ nhận được mệnh lệnh quyết tuyệt, nhưng không đi tìm Mạnh Hi Tông mà thông qua kênh liên lạc của quân đội để thông báo với không quân của Lĩnh đánh thuê.

Người chỉ huy trận đấu của Lĩnh đánh thuê rất nhanh phản hồi, nội dung hoàn toàn theo phong cách cường thế của sĩ quan chỉ huy.

“Giết đi” Bọn họ trả lời “Giết sĩ quan chỉ huy, mọi người chúng tôi đều được thăng một cấp, rất tốt, rất tốt.

Không ngờ Lĩnh đánh thuê không khuất phục sự uy hiếp “Nếu sĩ quan chỉ huy chỉ có nửa điểm bị tổn hại bọn ta sẽ đem bom nguyên tử phá hủy tỉnh cầu Hi Vọng”.

“Cho dù các người có nhiều bom nguyên tử hơn cũng không sao, chúng ta cũng chỉ cần cho nổ tung tỉnh cầu Hi Vọng là đủ rồi.”

Nửa giờ sau, Ngài Tổng thống Liên Minh thờ dài, đưa ra chỉ thị mới cho thư ký Tạ

“Có thể cho anh ta Thành Phố Tự Do, căn cứ quân đội tại đó. Nhưng nếu như Trùng tộc phát động chiến tranh, thì bọn họ phải đồng ý để chúng ta thuê. Mặt khác ở trước mặt công chúng phải thừa nhận Lĩnh đánh thuê trung thành với loài người.”

Thư ký Tạ gặp lại Mạnh Hi Tông đang ngồi chờ tin tức, phát hiện anh ta không hề có chút gì hoảng hốt. Ngược lại nhũn nhũn nói “Tổng thống của các người thông minh đó. Ta cho các người thời hạn 3 tháng để di chuyển dân thường, hết thời hạn, Lĩnh đánh thuê sẽ tới tiếp nhận tỉnh cầu.”

Thư ký Tạ cung kính đưa tù nhân đáng sợ nhất từ trước tới nay ra khỏi trại giam. Nhìn anh ta ngồi Báo Sân bay lên không trung, nhìn 8 chiếc chiến hạm của họ rời đi mới thở phào nhẹ nhõm, thư ký Tạ mới trở về phủ Tổng thống báo cáo.

Đêm hôm đó, tại địa điểm cách tỉnh hệ vịnh hằng mười lăm năm ánh sáng. Tám chiếc chiến hạm xếp hình dẻ quạt của Lĩnh đánh thuê xếp hàng lừng lờ trôi. Trong mỗi chiến hạm, lính đánh thuê trong quân phục màu đen, tùm năm tùm bảy đánh bài, chơi game.

Trong đội lính đánh thuê rất ít người là nữ, lúc này bọn họ đều đóng kín cửa trong phòng riêng, thân mật với những người đàn ông tuấn tú, cường tráng trong đội lính đánh thuê. Trong gian phòng của sĩ quan chỉ huy, Mạnh Hi Tông ngồi nghỉ ngơi, uống trà nóng.

Trước mặt là các Hạm trưởng, ai nấy đều bộ lộ vui vẻ. Một người nói “Vẫn là sĩ quan chỉ huy mưu trí hơn người, chỉ ả náu nửa năm, không thiệt hại một người nào mà có được hẳn một tỉnh cầu.”

Mạnh Hi Tông đặt chén trà xuống, nhàn nhạt nói: “Ta đi làm cục trưởng cục an ninh cũng không phải là vì ngày hôm nay. Hơn nữa các người tưởng lần này chúng ta được món hời sao?”

Mọi người không hiểu, anh ta cũng không cần giải thích nhiều mà quay sang Mộ Tây Đình hỏi “Liên Đạc đâu?”

Mộ Tây Đình cười: “Anh ta nghĩ lại, cảm thấy bị chúng ta gài bẫy nên còn giận dữ, trốn trong phòng không chịu ra.”

Mạnh Hi Tông cũng cười “Hết giận thì để anh ta điều khiển một chiến hạm đi, chơi lâu như vậy cũng nên khởi động một chút đi”.

Sau khi bàn luận sôi nổi về kế hoạch tiếp quản tỉnh cầu Tự Do, mọi người liền giải tán. Ba tháng sau đó là thời gian cho bọn họ mặc sức ăn chơi.

Mộ Tây Đình báo cáo “Lý Tích Trung đã trở lại.”

“Ừ” Mạnh Hi Tông không ngẩng đầu lên nói, “Tối nay, mang Mèo nhỏ đến chỗ tôi.”

Mộ Tây Đình nghe thấy thế trong lòng hơi kinh hãi.

Đi theo Mạnh Hi Tông nhiều năm như vậy, bên cạnh anh ta chưa bao giờ có phụ nữ. Ngày đó Mạnh Hi Tông dùng sức mạnh đối với Tô Di nhưng anh ta cũng chỉ cho rằng đó là dễ trừng phạt.

Nghe đồn Mạnh Hi Tông từng là một lính đánh thuê, trải qua quá trình gian nan lên đến vị trí Tổng tư lệnh, thu nạp tất cả những người lưu vong trong phạm vi ba nghìn năm ánh sáng vào trong đội lính đánh thuê. Có thể tưởng tượng quá trình đó khó khăn đến mức nào. Mà có lần lão đại của anh ta lại nói “Tô Di giống như Lão đại năm xưa”, có lẽ vì thế Mộ Tây Đình hiểu được tại sao Lão đại đối tốt với cô ấy như thế.

Nhưng hôm nay, Lão đại lại mở miệng yêu cầu đưa Mèo con chỗ mình.

“Cô ấy không trở lại cùng Lý Tích Trung.” Mộ Tây Đình nói.

Mạnh Hi Tông rút cục cũng ngẩng đầu nhìn anh ta.

“Có cần đi tìm cô ấy không?”

Mạnh Hi Tông lẳng lẳng nói “không cần. Cô ấy nếu như muốn tự do thì để cô ấy tự do vài tháng.”

“Vậy có cần mang tới mấy người phụ nữ khác không?”

“Không cần”

Trong thời gian này, lính đánh thuê thoải mái vui chơi, chờ đợi. Lãnh thổ của liên minh cũng vẫn trong giai đoạn hòa bình.

Từ khi hiệp định ngày đó có hiệu lực, bản đồ lãnh thổ của Liên Minh loài người vẫn không thay đổi. Vẫn thống nhất năm hành tinh lớn, không gian phòng ngự được bố trí vững vàng như cũ.

Một tháng sau, một tin tức lan truyền làm dân thường Liên minh vô cùng phấn chấn, đó là Lính đánh thuê hung tàn đã đầu hàng Liên minh. Tổng thống Liên minh trực tiếp thừa nhận, đem Thành phố Tự do làm nơi cư trú cho Lính đánh thuê. Hơn nữa còn khẳng định, có quân đội lính đánh thuê thì thực lực của Liên Minh càng trở nên hùng mạnh.

Một buổi sáng, Chính phủ cùng quân đội của Liên Minh lặng lẽ rời khỏi thành phố Tự do, giới thượng lưu giàu có thì chi trả phí sau đó rồi đi theo quân đội. Dân thường thì vẫn được cư trú tại nơi đang ở.

Cục trưởng cục trị an Thương Chủy được thăng chức Thị trưởng Thành phố Tự Do, liên kết với quân đội dưới trướng của Mạnh Hi Tông, cùng nhau biến Thành phố Tự Do trở thành nơi đóng quân của quân đội.

Thời gian trước, Trùng dịch bộc phát, Liên minh tổng kết có 134 người bị lây nhiễm, toàn bộ bị lây nhiễm là do người từ Tinh cầu Ôn Toa mang theo mầm bệnh đi nơi khác. Cuối cùng, toàn bộ người bị lây nhiễm đều bị giết một cách bí mật.

Trùng tộc bồi thường rất lớn, ngoài tiền vàng, thậm chí còn nhường quyền khai thác khoáng sản tại hai tinh cầu dồi dào tài nguyên. Đền bù như vậy khiến cho loài người vui sướng phát điên. Tình hữu nghị giữa Liên minh loài người Trùng tộc sau đó càng thêm khăng khít, hiệp nghị hòa bình càng thêm vững chắc.

Mà Tô Di đang ở trên chiến hạm Chiến Hoàng, đọc được tin tức này chỉ cảm thấy hoảng hốt, kinh sợ.

Cuối cùng cô cũng chỉ thờ dài một tiếng, buông tờ báo xuống. Cô mặc đồ du hành vũ trụ đi về phía boong tàu.

“Tiểu Mèo Hoang” Nghe thấy tân đội trưởng đội không quân ra lệnh, “Mang theo mấy người mới đi tuần.”

“Vâng” Cô nhìn lại mấy người mới nhập ngũ ở phía sau nói “Đi theo tôi.”

Cô điều khiển Báo Săn trôi lững lờ trong không gian. Yên lặng nhìn mấy người lính mới nhập ngũ đang khó khăn bay nghiêng ngã trong không gian, suy nghĩ của cô lại bay tận nơi nào.

Cô lựa chọn ở lại đây.

Cô không hận anh ta, cũng không còn sợ anh ta. Cô thậm chí thi thoảng còn nhớ tới anh, nhớ tới ngày đó, anh ôm cô giữa không gian phóng xạ cao, sắc mặt nhợt nhạt, thiếu sức sống giống như ma quỷ, nhưng vẫn kiên định cứu sống cô.

Nhưng lý trí cho cô biết, anh ta không phải người tốt, ở bên cạnh anh ta rất nguy hiểm, cô sẽ tuyệt nhiên cắt đứt mọi liên hệ với anh ta.

Mục tiêu của cô là tìm kiếm Trái Đất, cô nhất định phải tìm lại được cha mẹ cô, tìm được đường về nhà.

Cô có một ý niệm, mặc dù không nhận thức rõ ràng là gì, chỉ biết nó cứ thôi thúc cô phải rời khỏi nơi đây.

Cho dù cô sẽ gặp Mạnh Hi Tông, cho dù cô sẽ không thoát khỏi lòng bàn tay anh ta, nhưng cô vẫn muốn mình có một thân phận bình đẳng, có ý trí và suy nghĩ tự do.

Cô không muốn làm vật cưng để anh ta độc chiếm, coi cô là món đồ có cũng được, không có cũng không sao.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Trả thù lính đánh thuê

Nửa năm sau.

Một chiếc máy bay chiến đấu Báo Săn được trang bị đầy đủ các động cơ, lừng lừng đáp xuống một tiểu hành tinh. Thoạt nhìn chỉ giống như một vật cực kỳ bé nhỏ nhô ra ngoài hành tinh.

Nhị Cầu là một gã lính đánh thuê lâu cá lão luyện, thân hình cao lớn, diện mạo nhả nhặn có khí chất, tuổi không đến ba mươi. Thực ra anh ta là một kẻ từ tù ở thành phố Hòa Bình, sau khi vượt ngục thì gia nhập lực lượng lính đánh thuê, từ đây càng thêm phách lối kiêu ngạo. Lúc này anh ta đang ngồi ở vị trí điều khiển chính của Báo Săn, nhìn chăm chăm mục tiêu trên radar, khỏe miệng hiện lên nụ cười đắc ý.

Ngồi ở vị trí điều khiển phụ là một chàng trai trẻ tên là Tiểu Hắc, mới gia nhập lính đánh thuê chưa đến hai năm, có khuôn mặt thật thà và tay chân nhanh nhẹn. Anh ta lo lắng hỏi: "Trung Úy, như vậy thật sự có thể câu được cá lớn sao?"

Nhị Cầu bí hiểm đáp: "Không phải là cá lớn, mà là cá cực lớn! Không quân liên minh đều là những tên ngu xuẩn, bị chúng ta cướp hơn mười lần rồi, ngay cả rắm cũng không dám đánh, chẳng lẽ còn có thể giờ trò ư?"

Tiểu Hắc gật gù đồng ý.

Đúng lúc này, ánh mắt Nhị Cầu sáng lên: "Bọn chúng xuất hiện rồi!"

Đó là một chiếc Báo Săn khác, từ phía trước một hành tinh nào đó ở tầng khí quyển xuất hiện giữa không trung. Trên đầu nó có biểu tượng ngôi sao năm cánh màu trắng sáng rõ, đại diện cho không quân liên minh của tinh hệ Vĩnh Hằng. Một ánh sáng bạc đột nhiên xuất hiện, Báo Săn biến mất sau khi thực hiện bước nhảy siêu quang tốc.

Nhị Cầu mở máy thăm dò nguyên tố, sau vài giây, lập tức lộ ra nụ cười "quả nhiên là thế".

"Vanadi, crom, niken..." Tiểu Hắc theo thứ tự nói ra kết quả thăm dò nguyên tố, hưng phấn ngẩng đầu: "Anh Cầu, lần này chúng ra lời to rồi!"

Báo Săn khởi động động cơ, toàn tốc chạy theo hướng hành tinh mà không quân liên minh vừa mới rời đi. Trên thân máy bay, biểu tượng chữ thập màu bạc tỏa sáng trong suốt.

Từ sau khi lính đánh thuê chính thức tuyên bố đóng quân ở tinh hệ Vĩnh Hằng, ở trong tinh hệ coi như an phận thủ thường, thanh danh cũng bình thường. Nhưng ở ngoài tinh hệ thì tính cách lưu manh và tác phong ngoan độc, lập tức lộ rõ. Đứng mũi chịu sào ném mũi đau khô của bọn họ, chính là không quân liên minh.

Tài nguyên ở các hành tinh là có hạn. Không quân ngoài chuyện hằng ngày làm tốt việc phòng vệ bên ngoài, thì nhiệm vụ quan trọng nhất, chính là ra khỏi tinh hệ tìm kiếm tài nguyên khan hiếm, nhất là một ít nhiên liệu trọng yếu. Sau khi lính đánh thuê đến tinh hệ này thì tự nhiên nảy sinh xung đột lợi ích.

Tuy rằng trình độ khoa học kỹ thuật của hai bên không sai biệt lắm, nhưng so với sự chăm chỉ cần cù của không quân liên minh, thì lính đánh thuê đương nhiên không bằng được. Bọn họ cũng phát hiện vài hành tinh có tài nguyên, kết quả đều đến sau không quân liên minh, cho nên bắt đầu sử dụng các thủ đoạn bỉ ổi.

Không thể cướp đoạt một cách trắng trợn, hơn nữa mọi người đều trung thành với đại liên minh nhân loại. Thủ đoạn hay dùng nhất, chính là lạng lẹ đi theo sau không quân liên minh, nhanh chóng chiếm lấy những tài nguyên mới bọn họ phát hiện ra nhưng chưa kịp đưa vào khai thác.

Sau khi sự việc diễn ra liên tiếp, quân đội loài người cũng kháng nghị lên trụ sở lính đánh thuê ở thành phố Tự Do. Thị trường của thành phố Tự Do tỏ ra khó có thể can dự vào sự vụ quân đội; mà bên phía lính đánh thuê lại càng là chính thức phát biểu thanh minh, nói chuyện này tuyệt đối không có khả năng xảy ra, đồng thời công kích liên minh tùy tiện hoài nghi lính đánh thuê, không tôn trọng thể diện cho lính đánh thuê như không quân liên minh, vv... ———— cãi nhau dây dưa kéo, không có cách giải quyết thích đáng.

Nhị Cầu cùng Tiểu Hắc, chính là những kẻ nổi bật trong đám lính đánh thuê.

Báo Săn tiến vào tầng khí quyển đục ngầu, bề mặt hành tinh này đều là nham thạch trụi lủi, thoạt nhìn tựa như một hạt hạch đào vĩ đại. Bọn họ đi theo tín hiệu của máy thăm dò nguyên tố dò, lập tức bay đến khu vực có tín hiệu mạnh nhất.

Quả nhiên, ở trên sườn của một ngọn núi đá, bọn họ nhìn thấy một cột mốc cỡ nhỏ. Trên nóc của cột mốc là cờ liên minh đang đứng trơ trọi. Đây là loại cột mốc sản xuất với số lượng lớn đơn giản của liên minh, dùng loại hợp kim mới cực cứng cực nhẹ chế tạo thành, trực tiếp chôn xuống mặt đất hai mét, cứng rắn vững chắc. Cái cột mốc này, hẳn là chính là do Báo Săn vừa mới rời đi, tốn công cả ngày để lại.

Đây là cách làm thường thấy của không quân liên minh, sau khi phát hiện ra hành tinh có tài nguyên thì cắm cột mốc để quân đội mặt đất lên khai thác, thứ nữa là đánh dấu để bọn Trùng tộc, theo như hiệp ước hòa bình, thì phải đi đường vòng.

Mà lính đánh thuê bình thường thực hiện rất đơn giản —— cho phá hủy cột mốc, tuyên bố đây là hành tinh do chúng tìm ra.

Tiểu Hắc thuận thực bố trí thuốc nổ, vui sướng hải lòng nhìn xem cột mốc bị phá hủy, sẽ đem những thứ còn sót lại ở bên trong còn hữu ích thu gọn lại sạch sẽ. Lúc này anh ta mới cùng với Nhị Cầu tìm kiếm địa điểm chính xác của tài nguyên

Nhưng lần này, Nhị Cầu thật hoang mang.

"Sao vậy anh?" Tiểu Hắc hỏi.

"Một mỏ quặng, bình thường sẽ có diện tích tương đối trải rộng. Cho nên khi chúng ta ở trong khu vực đó thì sẽ phát ra cường độ tín hiệu giống nhau." Anh ta ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn dưới chân, "Nhưng tín hiệu ở điểm này lại mạnh hơn rất nhiều so với các nơi khác."

"Chẳng lẽ..." Tiểu Hắc kích động đứng lên, "Chúng ta tìm được mỏ quặng cực lớn?"

"Rất có khả năng!" con cáo già Nhị Cầu cũng có chút kích động đứng lên.

Phía dưới cột mốc bị nổ tung, tầng nham thạch đã vỡ tan, lộ ra thổ nhưỡng màu đỏ. Hai người quyết định mang mẫu của thâm tầng thổ nhưỡng trở về, cầm lấy xẻng bắt đầu đào cật lực.

Mới chỉ đào sâu có ba bốn mét thôi, mà hai người đã vã hết mồ hôi. Lại chợt nghe "Loảng xoảng" một tiếng giòn vang.

Phía dưới đất có cái gì đó.

Nhị Cầu cầm xẻng ném đi, đeo bao tay thật dày, liền bắt đầu nỗ lực gạt đất. Rất nhanh, một vật to bằng cái chậu rửa mặt được lấy lên.

Tiểu Hắc không hiểu nhìn vật Nhị Cầu đang cầm trên tay, Nhị Cầu rõ ràng tức giận rồi.

"... Thiết bị phát tín hiệu? do liên minh Vĩnh Hằng chế tạo?" Nhị Cầu nghiêng răng nghiêng lợi. Bọn họ mất công như vậy, theo dõi chiếc Báo Săn kia ba ngày ba đêm, vật vỡ khắp tinh hệ, cuối cùng lại đào lên một thứ đồ chơi như vậy?

"Có phải phía dưới còn có tài nguyên khoáng sản không?" Tiểu Hắc ôm tâm lý cầu may nói.

Động tác của Nhị Cầu xác minh cho câu hỏi của anh ta —— tắt đi thiết bị phát tín hiệu, vì thế máy thăm dò nguyên tố cũng im bất, không hoạt động.

"Khốn kiếp!" Nhị Cầu kéo Tiểu Hắc chạy tới Báo Săn, "Đó là một cái bẫy!"

Hai người giẫm giẫm giẫm, tiến tới Báo Săn, đóng cửa khoang thuyền, khởi động máy bay. Tiểu Hắc lòng còn sợ hãi: "Anh Cầu, anh không phải nói quân liên minh đều là bọn ngu, làm thế nào có thể cho chúng ta vào bẫy như vậy?"

Nhị Cầu còn chưa có trả lời, máy bay lại đi trước phát ra tiếng nổ "Loảng xoảng", vừa bay lên mấy mét, lại ngã mạnh trên mặt đất, hai người bị ngã, đầu đụng phải đỉnh cabin, choáng váng đầu hoa mắt.

"ĐM! Núi từ tính!" Nhị Cầu đỡ mũi bảo hiểm của mình, "Mẹ nó, ai đem chúng ta dẫn tới nơi này? Quá độc ác!"

Tuy rằng máy bay chiến đấu Báo Săn được kết cấu từ hợp kim chế tạo cực nhẹ, nguyên tố ở bên trong vẫn hàm chứa tương đương một số lượng sắt nhất định. Nhưng bởi vì cả ngọn núi từ tính cũng hiểm gặp trong vũ trụ, cho nên đại bộ phận Báo Săn sẽ không mang theo máy tiêu diệt từ tính.

Này tuyệt đối không phải là trùng hợp, Báo Săn liên minh vừa mới thuận lợi rời đi, nhất định mang theo máy tiêu diệt từ tính.

Cho nên...

"Cho nên, chiếc Báo Săn này vì muốn đem chúng ta vây ở chỗ này, mà đã phải nhiều lần trải qua thiên tân vạn khổ* tìm được núi từ tính, sau đó khiến cho chúng ta chú ý, mang nhóm chúng ta đi dạo ba ngày, lại mất thêm một ngày kiến hảo cột mốc; lại tốn mấy phát tín hiệu dẫn chúng ta tiến đến đây?" Nhị Cầu ngơ ngác ngồi ở cabin, có chút không thể tin được mà nói, "Hao phí tâm tư phức tạp như vậy, làm được như vậy tự nhiên..." Anh ta bỗng chốc nhảy lên: "Mẹ nó, tên này đúng là có bệnh!"

*: cực kỳ khổ sở

Tiểu Hắc hoảng hồn: "Anh Cầu, làm sao bây giờ? Tìm các an hem khác cứu chúng ta sao?"

"Thúi lắm!" Nhị Cầu nổi trận lôi đình, "Mày muốn anh mày bị bọn nó chê cười đến chết sao? Hơn nữa hiện tại chịu ảnh hưởng của lực từ, số liệu tọa độ của chúng ta cũng không chính xác, chờ bọn nó tìm đến thì chúng ta cũng chết đói rồi."

"Thế làm sao bây giờ?"

"Đợi!" Nhị Cầu hung hăng cắn răng, "Chờ người chinh chúng ta xuất hiện! Nếu hấn không muốn cho chúng ta đói chết!"

"Anh Cầu... Người này đáng sợ quá!"

Cùng lúc đó, bên ngoài tầng khí quyển của hành tinh này, chiếc Báo Săn vừa mới rời đi lại xuất hiện.

Ngồi ở vị trí điều khiển phụ là một anh chàng đẹp trai tuấn tú, anh ta bất an nhìn về phía cấp trên: "Trung Úy, bọn họ sẽ mắc mưu sao?"

"Đi nhìn xem chẳng phải sẽ biết ư?". Trung Úy tiếng nói trầm thấp nhu hòa, nghe qua hoàn toàn vô hại.

"Hiện tại sao?"

"Không, thiếu úy." Trung Úy thanh âm có vài phần ý cười, "Trước làm cho bọn họ ở trong này uống gió trời cái đã. Chúng ta sẽ ở trên này nghỉ ngơi."

"Nhưng là... Trung úy, nếu hạm trưởng biết chúng ta trả thù lính đánh thuê, có lẽ sẽ tức giận."

"Chúng ta có trả thù đâu? Ai trả thù? chúng ta đào hố ở hành tinh này, tự bọn họ nhảy xuống. Chúng ta rõ ràng là ân nhân cứu mạng của bọn họ."

"... Được rồi."

Hai ngày sau, giữa trưa.

Tiểu Hắc cùng lão Cầu, đều tự kỷ ở một góc cabin, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh.

Thân là lính đánh thuê, lưu lạc là chuyện cơm bữa. Nhưng đây là lần đầu tiên bọn họ bị vớt ở một hành tinh chết cô độc, đèn đường khí còn chẳng có. Cho dù là con người rần ròi, ở nơi trống trải hoang vắng giữa đêm khuya thanh vắng, cũng sẽ kinh hồn táng đảm. Càng khủng bố hơn là, buổi tối, ở dưới mặt đất, lúc nào cũng truyền đến tiếng gào rú đỉnh tai nhức óc, không biết là do mạch nước ngầm, hay là sinh vật, chỉ làm hai người ôm nhau khóc không ra nước mắt.

Người ám toán bọn họ, tâm tư thật sự là vất vả quá!

Rốt cục, bọn họ nhìn đến trên bầu trời một đường ánh sáng xuất hiện giữa không trung, đó là Báo Săn liên minh từng đã bị bọn họ khinh thường, bình thân chạy về phía bọn họ. Phía sau lớp kính thủy tinh ở khoang lái, hai bóng người đang ngồi ngay ngắn.

"Tôi là lính đánh thuê thuộc tiểu đoàn bảy tiểu đội ba, trung úy Nhị Cầu." Nhị Cầu bắt đầu dĩ cảm lấy bộ đàm nói, "Không quân liên minh, xin hãy trợ giúp, giúp chúng tôi thoát khỏi hành tinh này."

Một lát sau, trên kênh thông tin truyền đến giọng nói của một chàng trai trẻ, nghe qua rất là nghiêm trang: "Trung úy Nhị Cầu, tôi là thiếu úy Lưu Khiết thuộc chiến hạm Chiến Hoàng, đã xảy ra chuyện gì vậy? Các người vì sao lại bị mắc kẹt ở chỗ này?"

"..." Nhị Cầu mặt đến mức đỏ bừng, trừng mắt to nhìn Báo Săn nửa ngày, Tiểu Hắc ở một bên thật đáng vẻ phần nộ. Một lát sau, Nhị Cầu như là thật dài thở phào nhẹ nhõm, lớn tiếng đường: "Tốt rồi tôi nhận thua! Về sau tôi gặp được các người liền đường vòng được chưa! Tuyệt không chủ ý đánh các người nữa!"

Trên kênh thông tin truyền đến một tiếng cười thấp.

Là giọng của phụ nữ.

Ngồi ở khoang sau của Báo Săn liên minh, Nhị Cầu nhìn lên chiếc máy bay chiến đấu đang bay trên không, rốt cục rời khỏi cái hành tinh biểu hiện cho sự sỉ nhục của anh ta. Anh ta nhìn không được, nhìn lại người đang ngồi trên ghế điều khiển.

Ngay từ đầu anh ta cùng Tiểu Hắc còn nói thầm, quân liên minh quá thoải mái, mẹ nó, làm nhiệm vụ còn mang theo đàn bà. Nhưng khi nhìn vào cabin lái mới biết, cô ấy đang ngồi ở vị trí điều khiển chính, có nghĩa cô ấy mới là lão đại của bọn họ.

Vẫn là đáng người phụ nữ thật bé bỏng cô gái, cho dù cách mặt nạ bảo hộ, mơ hồ cũng có thể thấy được hình dáng thanh tú đẹp mắt.

Cái sự thật này làm cho cảm giác bị sỉ nhục của Nhị Cầu rõ ràng giảm bớt. Tuy rằng thua trên tay phụ nữ thật đáng xấu hổ, nhưng là thua trên tay một người phụ nữ đẹp*, thì phải là anh hùng không qua được ái mỹ nhân. Thân là lính đánh thuê, cho dù tương lai việc này bị truyền ra ngoài, cũng tránh không được mang chút hương vị ngọt ngào.

*: chỗ này nguyên văn là ngon miệng cô gái nhưng dịch và thấy không ổn nên em đổi thành đẹp.

Chính là cô gái này, thoát nhìn trầm mặc hướng nội, khi nhìn bọn họ, thậm chí còn lộ ra một nụ cười dè dặt cẩn thận. Nếu không là chính mắt nhìn thấy,

anh ta tuyệt không tin rằng cô là kẻ chủ mưu...

Tiểu Hắc cũng là nhìn phía sau trong khoang thuyền, một linh kiện phế liệu mà đau lòng không thôi.

Lính đánh thuê thực hiện chế độ tư hữu tài sản. Máy bay chiến đấu vốn là tài sản lớn nhất của hai người. Nhưng vì ảnh hưởng của lực từ, mà chiến máy bay chiến đấu này không thể rời khỏi hành tinh được nữa.

Cho nên... Bọn họ phá hủy của người ta một cột mốc giản đơn, vì thế mà người ta hủy đi của bọn họ một chiến máy bay chiến đấu? thật là lỗ quá đi!

"Này! Cô tên là gì?" Nhị Cầu nhìn chăm chăm kia thất lung mảnh khảnh kia, "Phải để cho tôi biết, tôi thua trên tay ai chứ?"

Cô gái đó không quay đầu: "Anh chỉ cần biết rằng, sau này không được đụng vào đồ chiến hạm Chiến Hoàng nữa là được."

"Hả?" Nhị Cầu hí hóp mắt, "Vậy có nghĩa là cướp đồ của chiến hạm khác vẫn được ư?"

Cô gái tựa hồ cười cười: "Trung Úy, chúng ta đâu thêm được nhiều như vậy?"

Nhị Cầu nhất thời cảm thấy cô gái này thật biết tiến thoái, hơn nữa không có sự trung thành ngu xuẩn của quân nhân liên minh. Hưng phấn nói: "Được, Nhị Cầu tôi đáp ứng với cô, tôi sẽ nói cho các anh em khác, sau này không chạm vào đồ của chiến hạm Chiến Hoàng." Chớp mắt, "Nha đầu, em thật thông minh, em có hứng thú gia nhập lính đánh thuê không?"

Hai tay của cô gái đang điều khiển máy bay, rõ ràng bởi vì câu này mà hơi ngừng lại. Một bên thiếu úy Luru Khiết đã lên tiếng: "Đừng vọng tưởng! Trung Úy là quân nhân ưu tú nhất của Chiến Hoàng, tuyệt đối sẽ không theo các người thông đồng làm bậy!"

Nhị Cầu căn bản không để ý lời nói của tiểu tử đó, cười hắc hắc: "Ai chẳng biết lính đánh thuê chúng ta, người nào cũng anh tuấn tiêu sái, thân thể khỏe mạnh. Toàn bộ thiếu nữ của thành phố Tự Do, đều có giấc mơ lớn nhất chính là cùng lính đánh thuê phong lưu một đêm. Cô em đi theo chúng ta làm cô dâu hàng đêm, tuyệt đối so với thẳng nhai này thì mạnh hơn nhiều!"

Luru Khiết tức giận đến muốn mắng chửi người, lại nửa ngày không nói ra được. Ngay lúc này, Trung Úy bỗng nhiên xoay người, nhìn Nhị Cầu bọn họ cười tươi sáng.

Cách mặt nạ bảo hộ, dung nhan cô gái không tính là đứng đầu, nhưng thanh thuần xinh đẹp khuôn mặt mười phần ảm áp dễ thương. Đặc biệt là đôi mắt ngời sáng như muôn vạn vì sao, mà cũng thâm sâu như hồ nước thăm thẳm.

Nhị Cầu cùng Tiểu Hắc tức thì đều nhìn đến ngay người.

Lúc này, ngón tay cô gái vừa nhấc, nhấn một cái...

"A!" Nhị Cầu Tiểu Hắc kêu thảm thiết vang vọng cabin, cùng với cabin bên ngoài vũ trụ.

Ba người khác không thể tin nổi vào những gì nhìn thấy!

Đã bị ném ra ngoài! Cô gái đem hai gã lính đánh thuê quăng ra ngoài cabin! Tuy rằng đội mặt nạ bảo hộ mặc đồ du hành vũ trụ không có nguy hiểm đến tính mạng, nhưng động tác của cô thật sự quá nhanh! Đột nhiên mở ra cửa khoang thuyền đột nhiên nghiêng thân máy bay, làm cho bọn họ chột không trọng lượng mà ngã xuống!

Bên trong cabin, độ ẩm cùng dưỡng khí dần dần khôi phục bình thường, Luru Khiết ngơ ngác nhìn xem hai bóng người trôi nổi phía trước máy bay, bọn họ đều có vẻ mặt kinh sợ đến đại ra.

Lúc này, bên cạnh thanh âm Trung Úy, bình tĩnh truyền đến: "Thiếu úy, đây mới là trả thù."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Tới Thành phố Tự Do

Tô Di tính toán để cho bọn họ ở bên ngoài đến khi không còn sức chịu đựng mới ra lệnh cho Luru Khế, "Kéo từng người một lên". Lúc này hai người đều im lặng, cứ thế im lặng trên cả quãng đường tới chiến hạm Chiến Hoàng.

Lính đánh thuê nhận được tin tức từ chiến đấu cơ cho nên đã tới chờ sẵn ở Chiến Hoàng. Sau khi máy bay của Tô Di hạ cánh, Nhị Cầu không nói năng gì, cùng Tiểu Hắc lên luôn máy bay của đồng đội.

"Trung Úy, bọn họ có khi nào không giữ lời hứa không?" Luru Khế nhìn Báo Săn rồi đi nhanh chóng liền hỏi.

“Không đâu” Trung Úy lẳng lẳng đáp, “Lính đánh thuê mặc dù vô si nhưng vẫn có thể coi là giữ chữ tín. Hon nữa tôi đã ghi âm đoạn đối thoại rồi.”

“Trung Úy”

“Trung Úy”

Mấy phi công đã chờ đợi trên boong thuyền từ lâu đang vội đi tới. Nghe Luru Khế tường thuật lại những việc đã xảy ra, mọi người đều vỗ tay, trầm trồ khen ngợi.

“Đúng là một việc gay cấn ác liệt” Có người cảm thán.

Cũng có người lo lắng “Hạ trưởng luôn sợ đắc tội lính đánh thuê, có khi nào lại trách chúng ta không?”

“Trách gì chứ?” Luru Khế học theo cách nói của Trung Úy “Chúng tôi không hề làm gì cả”.

Mọi người ngạc nhiên xong thì cười ha ha...

“Thông báo, thông báo”

Bất chợt có âm thanh trên loa truyền đến, giọng nói của sĩ quan truyền tin trầm ổn. Mọi người sửng sốt, sao lại có thông báo?

Qua mấy giây, âm thanh lần nữa lại vang lên “Trung Úy Tô Di, xin lập tức tới trung tâm chỉ huy tác chiến.”

Tô Di rời đi trong lúc mọi người nhìn theo với ánh mắt bất an. Cô vừa bước vào trung tâm chỉ huy tác chiến, một thân ảnh cao lớn xông tới chặn trước mặt cô, một bạt tai hung hăng giáng xuống trên mặt cô.

Một bên mặt đau rất, cô ngẩng đầu nhìn rõ người vừa động thủ. Chính là Hạ trưởng mới được điều đến nhậm chức ở Chiến Hoàng vào nửa năm trước – Thượng tá Minh Trạch. Hắn xuất thân con nhà quan, tốt nghiệp loại ưu học viện quân sự, trước kia làm việc tại bộ tham mưu trong quân đội của Liên Minh.

Từ sau ngày hắn đến Chiến Hoàng nhậm chức, Tô Di luôn luôn không được thoải mái.

“Trung Úy!” Gương mặt gầy gò của Hứa Minh Trạch xanh mét, “Ai cho phép cô gây hấn với lính đánh thuê?”

“Tôi...”

“Cho cô ta xem!” Hứa Minh Trạch không nghe cô giải thích.

Trên màn hình tinh thể lỏng, hiện lên hình ảnh không gian mênh mông. Nhìn vào bối cảnh không gian, Tô Di dễ dàng nhận ra đây chính không gian ngay phía trước chiến hạm Chiến Hoàng.

Trong không gian yên tĩnh bỗng xuất hiện hai luồng đạn xẹt qua ngay phía trước phi cơ, thiếu chút nữa đã bắn trúng Chiến Hoàng. Một chiếc Báo Săn có in chữ thập màu bạc, hung hãn bay sát thân Chiến Hoàng.

Thanh âm tức giận của Nhị Cầu truyền đến từ tần số phát sóng: “Thì ra là nữ phi công duy nhất của Chiến Hoàng - Trung Úy Mèo Hoang! Hừ...! Tôi giữ chữ tín không đụng đến Chiến Hoàng, nhưng không bao gồm cô.”

Cuối cùng là tiếng thét lớn của Nhị Cầu “Tô Di, tôi nhất định sẽ biến cô thành phụ nữ của tôi.”

Hình ảnh biến mất, Hứa Minh Trạch quay đầu nhìn Tô Di, ánh mắt kinh bỉ đằng sau kính gọng vàng, “Đây là thời điểm 5 phút trước khi phát sinh sự kiện bất ngờ.”

“Hạ trưởng, tôi.....”

“Không cần nói nhiều! Hắn ta vừa gây náo loạn như thế, chắc chắn toàn bộ liên minh đều biết chúng ta đắc tội với lính đánh thuê!” Hứa Minh Trạch quan trọng hóa vấn đề: “Cô có biết đây là phạm vi mà Tổng Thống liên minh và sĩ quan chỉ huy Lính đánh thuê đã có hiệp nghị? Cô có biết là đã gây phiền toái cho tôi thế nào không? Tôi đã khó nhọc duy trì cục diện ổn định, bây giờ bị cô phá hỏng rồi!”

“Tô Di, cô không biết cái gì gọi là lấy đại cục làm trọng hay sao?” Hắn ta nhìn Tô Di “Nhất định phải nói lời xin lỗi với vị quân nhân kia cùng cấp trên của hắn. Cô mang theo chút lễ vật đi, lễ vật sẽ được trừ vào tiền lương của cô”.

Tô Di nắm chặt hai tay thành quyền, nhẫn nhịn, cất giọng nhỏ nhẹ “Tuân lệnh”.

Nhưng thái độ tốt của cô cũng không được hồi đáp, Hứa Minh Trạch tiếp tục nói “Sau này cô không cần tham gia nhiệm vụ tìm kiếm tài nguyên.”

“Thượng tá!” Tô Di mặt liền biến sắc, “Tôi nhất định phải tham gia!”

Hứa Minh Trạch nâng mắt kiếng “Trung Úy, đây là mệnh lệnh.”

“Thượng tá, thật ra bọn chúng đã đoạt của chúng ta rất nhiều thứ, hôm nay tôi chỉ dạy dỗ bọn chúng một chút, sau này nhất định sẽ không để tình huống như thế tái diễn. Sau này Chiến Hoàng tìm kiếm được tài nguyên sẽ nhiều hơn so với các chiến hạm khác. Sát hạch cuối năm Chiến Hoàng nhất định ở vị trí dẫn đầu.”

Tô Di dùng âm thanh ôn hòa để nói chuyện: “Hơn nữa đó chỉ là binh lính cấp thấp của Lính đánh thuê, đối phương sẽ không báo cáo thượng cấp. Ngài xem, chúng tôi bị thua thiệt cũng không đem chuyện đi báo cáo. Thật ra không đánh không biết, chúng tôi và lính đánh thuê đều ngưỡng mộ nhau. Ngài là người dùng binh nhất định cũng thấy được điều đó. Lần này cách làm của tôi có chút không khéo léo, nhưng tôi đảm bảo, lần sau, lính đánh thuê đó nhất định sẽ tới chiến hạm của chúng ta uống trà.”

Hứa Minh Trạch nghe thấy thế, sắc mặt cũng dịu xuống nhưng vẫn nói: “Vậy sau khi cô đi xin lỗi về mới có thể trở lại làm nhiệm vụ cũ.”

“Vâng” Tô Di bình tĩnh đáp.

Ra khỏi trung tâm tác chiến, cô trở về kí túc xá của phi công.

“Hứa Minh Trạch đúng là quả trứng thối!” một người phi công trung niên lên tiếng. “Nếu là Thượng tá Liên Đạc vẫn còn ở đây thì không đến lượt bọn lính đánh thuê coi thường chúng ta.”

Người khác lại nói “Thượng tá Liên Đạc bây giờ đã ở phe đối lập”.

Mọi người im lặng một lúc.

Nửa năm nay, Tô Di luôn có cảm giác lật thuyền trong mương. Cô đã suy tính lựa chọn trở lại Chiến Hoàng, không ngờ cục diện lại thay đổi đến mức này.

Hồi đó Liên Đạc mang theo mấy phi công trung thành dưới trướng rời đi. Phó Hạm Trương cũng bị liên đới vì để Liên Đạc chạy mất, hiện tại anh ta bị điều chuyển sang chiến hạm khác đảm nhiệm công việc hành chính.

Liên minh phái Hứa Minh Trạch tới đây, ít nhiều cũng làm giảm sự khác biệt đặc trưng của Chiến Hoàng – Dù sao khi Liên Đạc rời đi, chiến hoàng hình như đã mất đi niềm tin? Từ Hạm trưởng, phó hạm đến các sĩ quan tham mưu tác chiến đều trở thành vây cánh của Hứa Minh Trạch.

Cũng may, đội trưởng không quân bây giờ được cất nhắc từ một phi công trước kia mà lên, đối với Tô Di tương đối tốt, bổ nhiệm cô làm tiểu đội trưởng.

“Chớ nói linh tinh” Tô Di ngăn trở đồng đội bàn luận., “Thượng tá có suy tính của anh ta, lấy đại cục làm trọng”.

Cô lựa chọn 4 người cấp dưới cùng mình tới Thành phố Tự do. Ai nấy được chọn đều vô cùng vui vẻ.

“Nghe nói nơi đó tập trung toàn bộ vũ nữ xinh đẹp nhất liên minh” Bọn họ lập tức trở nên háng hái bàn luận về đề tài này.

Tô Di khẽ mỉm cười, cô lặng lẽ về phòng, nằm xuống giường suy nghĩ.

Thành phố Tự Do bây giờ đã là địa bàn của Thương Chủ.

Không, phải là Mạnh Hi Tông mới đúng.

Trong đầu cô thoáng hiện lên gương mặt cứng rắn lạnh lùng.

Ở lại Chiến Hoàng là một lựa chọn vô bổ, nhưng nếu ở bên Mạnh Hi Tông có thể cái gì cô cũng không còn.

Ba ngày sau, Báo Săn của Liên minh lặng lẽ đáp xuống cảng không gian của thành phố Tự Do.

Đây không phải lần đầu Tô Di đi tới thành phố Tự Do. Thực ra trong nửa năm qua, cô đã đến tất cả các tỉnh cầu của Liên Minh.

Thành phố Tự Do vì có anh ta nên trở nên khác biệt đối với những tỉnh cầu khác. Mới chỉ qua nửa năm ngắn ngủi mà đã thay đổi hoàn toàn theo phong cách của Lính đánh thuê.

Đoàn người Tô Di thay thường phục, đi vào nội thành. Dễ dàng bắt gặp những tốp lính đánh thuê, tám năm tùm ba. Người mặc quân phục màu đen cũng có, người mặc thường phục cũng có nhưng dễ dàng phân biệt được họ là lính đánh thuê, bởi vì trên người bọn họ cũng toát ra khí chất lạnh lùng, khác hẳn dân thường.

Đầu đường này là khu vực rất hỗn loạn, không khí ở đây không được trong lành. Những người dân buôn bán nhỏ đều tùy ý bày biện hàng quán, người người đi lại nơi đây rất sôi nổi, náo nhiệt.

Lính đánh thuê mua bán rất hào phóng cho nên chủ các cửa hàng ai nấy đều vui vẻ. Tô Di chưa gặp qua dân thường ở tỉnh cầu nào có được nụ cười vui vẻ như thế.

Ngoài ra cũng dễ dàng bắt gặp các cô gái làng chơi, có người thì đứng cố định ở các tiệm ăn, có người trực tiếp đứng ở ngoài đầu đường đang cùng những người đàn ông cao lớn lính đánh thuê tán tỉnh.

Bọn họ dường như không hề để ý đến ánh mắt của người đi đường. Thậm chí ngoài đường bọn họ còn sờ soạng nhau rồi cùng cười nói ngả ngớn. Nhưng trong đoàn người, trừ Tô Di đỏ mặt tía tai ra còn những người khác cảm thấy rất bình thường.

Khách sạn lớn vốn dành cho người giàu có, nhưng bọn họ đã rời khỏi Thành phố Tự Do cho nên đã trở nên hoang phế. Mới đây được sửa sang lại thành những quán bar nhỏ và đơn giản. Ở đây có chút lộn xộn, trong các quán rượu ven đường cũng có thể gặp cảnh tượng khiến người khác giật mình.

Từng nhóm đàn ông da ngăm đen, đồng phục màu xanh lam tụ tập, uống rượu, bình luận rồi cười vang không ngừng. Đây chắc hẳn là những người thợ mỏ của tỉnh cầu Tự Do.

Là một trong vùng đất có nguồn tài nguyên dồi dào nhất Liên Minh, nơi đây lượng công nhân làm trong ngành khai thác rất đông đúc và đương nhiên cũng có vô số những nhà máy sản xuất công nghiệp. Thợ mỏ nhiều không đến 8 vạn thì cũng phải tới 5 vạn người, bọn họ chung sống cùng thành phố với lính đánh thuê rất vui vẻ.

Trong quán rượu thì thoải mái cũng có lính đánh thuê và thợ mỏ ẩu đả, đánh đấm liên hồi khiến đối phương sưng mặt, sưng mũi. Đám người xung quanh thì bàn luận, tựa hồ như không để ý tới, có người thậm chí còn trầm trồ cổ vũ.

“Bọn họ thật ung dung tự tại” Lưu Khê nhìn bọn họ vừa mới đánh nhau xong lại bá vai bá cổ cùng nhau đi uống, trong âm thanh của Lưu Khê có vài phần ngưỡng mộ.

Đúng vậy, ung dung tự tại, chính là loại cảm giác này. Phóng đảng, không quy tắc gò bó, tự do tự tại.

Đây cũng chính là cảm giác mà cô cảm nhận được trên người Mạnh Hi Tông, có điều anh ta so với những lính đánh thuê bình thường thì cuồng ngạo hơn nhiều.

Đoàn người Tô Di mặc dù mặc thường phục, nhưng khí chất nghiêm túc, cẩn trọng, những người trẻ tuổi còn có phần căng thẳng. Trên đường đi không ít người có thể nhận ra điều đó. Cuối cùng bọn họ đi tàu lửa nhỏ tới căn cứ của quân đoàn lính đánh thuê.

Tô Di báo muốn gặp Nhị Cầu lại nhận được hồi báo là hắn đi ra ngoài chưa về, nhưng cấp trên của hắn thì có ở căn cứ. Tô Di và Lưu Khê đi gặp cấp trên của hắn. Đó là một người đàn ông trung niên có ánh mắt rất狡 hoạt. Vừa nhìn thấy lễ vật đất giá lập tức vui vẻ ra mặt, vỗ ngực bảo đảm sẽ lệnh cho Nhị Cầu nói xin lỗi với Chiến Hoàng. Sau đó hắn lập tức gọi điện cho Minh Trạch, hai người nói chuyện tựa hồ rất vui vẻ với nhau.

Cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ xui xẻo mà Hứa Minh Trạch giao cho cô. Đoàn người của cô rời khỏi quân đoàn lính đánh thuê. Tô Di còn chưa nói cái gì thì mấy cậu lính bên cạnh đã đùn đùn đẩy đẩy nhau, Lưu Khê sắc mặt hơi hồng: “Trung Úy, chúng tôi xin phép đi quán rượu một chút.”

Tô Di nhìn ánh mắt sáng ngời mong đợi của bọn họ, suy nghĩ một chút rồi gật đầu: “Được, nhưng tuyệt đối phải giữ gìn, không được gây chuyện.”

Đây là quán rượu tuyệt nhất thành phố Tự Do.

Bóng đêm thanh tĩnh, ánh đèn neon rực rỡ, hoa lệ khiến quán rượu nổi bật hơn hẳn trong dãy phố, giống như một vùng nước xanh trong, sáng bóng, phẳng phất như ánh trăng trong đêm, thanh nhã thoát tục.

Bây giờ là đầu mùa xuân, khí trời rét lạnh. Hơn mười nữ nhân xinh đẹp khoác áo lông cừu, duyên dáng yêu kiều đứng ở khoảng sân trước quán bar. Khác với các cô gái trong quán rượu nhiệt tình, niềm nở thì các mỹ nữ đó lại rất lạnh lùng, thờ ơ. Ánh mắt lộ ra vẻ bất cần, hư hỏng. Thuốc lá cháy dần giữa hai ngón tay.

Ngay cả Tô Di khi gặp nữ nhân có khí chất độc đáo như thế cũng không khỏi bị chấn động.

Tô Di không biết rằng đàn ông còn rung động hơn nhiều. Thấy các cô gái cao ngạo lại sa ngã như thế, hormone nam tính trời dậy càng khiến cho đàn ông muốn chinh phục, càng muốn hành hạ bọn họ.

Bước vào quán rượu, Tô Di lập tức kinh hãi, những người trẻ tuổi đi theo cô ngược lại lộ rõ ánh mắt hưng phấn.

Ánh đèn sáng chói, mê loạn, âm nhạc đinh tai nhức óc. Ghế sa lon dài, bàn nhỏ, quầy bar, không gian rộng rãi trải ngoài tầm mắt.

Trong quán có những người thợ mỏ áo xanh, ngồi ở một bàn đánh bài, bàn khác thì có những lính đánh thuê, trên đùi mỗi người là một cô gái, mà bọn họ một tay uống rượu, một tay không kiêng kị dờ vào trong cổ áo hoặc trong váy, các cô gái vui mặt trong ngực bọn họ, nụ cười sáng rực, thậm chí còn có cô gái tỏ ra e thẹn, nhìn đáng vẻ có lẽ là cô gái thường dân không phải kĩ nữ.

Bởi vì thời gian vẫn còn sớm, người đến quán rượu chưa đông lắm. Bọn họ tìm một bàn trong góc tương đối kín đáo.

Tô Di lẳng lặng ngồi uống nước, bốn chàng lính bên cạnh nhấp nha nhấp nhồm.

“Muốn tìm mỹ nữ thì đi đi.” Tô Di kéo vành mũ xuống thấp, “Sáng mai, chúng ta trở về.”

Trên quầy bar không ít các cô gái độc thân đang ngồi uống rượu, chờ làm quen với các chàng trai. Mà Tô Di một mình ngồi với bốn chàng trai đều cao lớn, tuấn lãng, thanh tú, so với đám thợ mỏ đen đúa cùng lính đánh thuê thô thiển tự nhiên hấp dẫn bao ánh nhìn của các cô gái.

Còn chưa đợi bọn họ lấy dũng khí đứng lên đi cưa gái, đã có người nhìn họ với thái độ không ưa.

“Bốn thanh niên và một cô gái?” Có người đi tới, một tay khoác lên bả vai Lưu Khế, “Người anh em, mặc dù thành phố tự do có mười vạn lính đánh thuê nhưng mà tất cả ‘gà’ của Liên minh cũng nghe tiếng mà đến. Các cậu có cần tiết kiệm như thế không? Các cậu thích ăn chung sao? Vậy thì thêm anh vào nữa được chứ?”

“Ha ha ha...” Đám đàn ông xung quanh cười rầm rộ, các cô gái thì có người cười ngượng ngùng có người không khỏi phát run.

Người đàn ông kia dáng vẻ cao lớn, tướng mạo oai hùng, nhưng miệng đầy mùi rượu, ánh mắt say lơ đãng. Lưu Khế đẩy người đàn ông kia ra rồi đứng lên.

Anh ta vừa hành động, lập tức mấy thanh niên khác vừa uống vài chén, khí thế phùng phùng, cũng không chịu ngồi yên, tất cả sắc mặt u ám đứng dậy.

“Mẹ nó, đừng có mà ăn nói bậy bạ” Một thủ hạ trẻ tuổi của Tô Di hiệu là Tiểu Bạch quát lên. “Cô ấy là cấp trên của chúng tôi đấy.”

“Ngồi xuống” Tô Di nhẹ giọng quát “Đừng gây chuyện, mặc kệ hắn đi.”

Người đàn ông kia bị khiêu khích lại càng cười đến khoát trá.

“Cấp trên?”

Hắn xách theo chai rượu, bước lảo đảo qua trước mặt Tô Di. Nhìn cô đội mũ lưỡi trai che khuất hơn nửa khuôn mặt, ha ha cười nói “Người đẹp, phụ nữ đến đây chỉ có hai loại, một là loại để chúng ta chơi đùa, hai là nữ lính đánh thuê. Cấp trên, cô thuộc loại nào?”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

“Chúng ta là người của ‘Cáo trọc’.” Tô Di ngẩng đầu lên, không nhanh không chậm nói ra danh hiệu thủ trưởng của Nhị Cầu.

Chẳng biết từ lúc nào, những người xung quanh dường như bắt đầu nhìn về bên này, như thể sự xuất hiện của bọn họ vô cùng bất ngờ.

“Người của hắn? Không có hứng thú.” Tên gây hấn kia rõ ràng hơi thất vọng, xách theo chai rượu, đi về bàn mình bên kia. Những người khác hình như cũng không còn chú ý đến bọn họ nữa. Xung quanh lại chơi đồ số* uống rượu, say sưa đánh bài tâm tình.

(* Đồ số: khi uống rượu, hai người cùng giơ ngón tay ra một lúc rồi đoán số, ai nói đúng là được, nói sai bị phạt uống rượu, cả hai người đều nói sai thì hoà.)

Đám người Lưu Khế vừa mới trải qua chuyện xảy ra ban nãy, hơi kinh hãi; nhưng phải đi như vậy thì lại cảm thấy không cam tâm.

Tô Di thấy kẻ gây hấn lúc nãy đã nhập hội chơi bài ngồi ở bàn kế bên nhưng không biết là vô tình hay cố ý, thỉnh thoảng cứ đảo mắt nhìn qua. Cô liền hạ giọng quyết định: “Bây giờ mà đi thì rất dễ bị phát hiện, ngồi thêm nửa giờ nữa đã.”

Mọi người đành phải gật đầu. Ai nấy đều bắt đầu buồn bực uống rượu.

Một lát sau, Tô Di đi vào toilet. Dù vóc người nhỏ nhắn, nhưng khí chất quân nhân lại rất rõ ràng; cũng nghe thấy mấy tiếng huýt sáo, nhưng không ai dám quấy rầy.

Tuy nhiên đến khi cô trở lại chỗ ngồi, lại phát hiện thiếu đi mấy người.

“‘Tiểu Bạch’ đâu? ‘Người cô nói đến là một cậu nhóc đáng đáp thanh tú xinh đẹp nhưng tính cách thì nhão nhọt.’

Đám người hơi xấu hổ: “Mới rồi có một cô gái xinh đẹp tới đây mời tên ấy đi khiêu vũ..... Nhưng cậu ta nói chắc chắn sẽ quay lại trong vòng một tiếng.”

Tô Di im lặng.

Đàn ông, hầu như đều dùng nửa người dưới suy nghĩ hay sao ấy?

Hơn một tiếng sau, “Tiểu Bạch” rốt cuộc đã trở lại. Chỉ là không phải đi về theo chiều thẳng, mà là trở về theo chiều ngang.

Mà tên dẫn đầu đang ôm ấp một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn, sau lưng là năm sáu tên đàn ông cường tráng. Kể lúc đầu mượn rượu gây sự nhìn thấy cô gái này thì chẳng còn vẻ say xỉn gì nữa, đứng lên cột nhà, có hai ba kẻ còn huyếch vai nhau.

Bọn chúng ném “Tiểu Bạch” mặt mũi sưng vù xuống đất, tên cầm đầu nói với một tên sau lưng mình: “Tiểu Hắc, tao tự hỏi thằng nào không muốn sống nữa dám quyến rũ cô em của tao ? Thì ra là ‘Mèo hoang nhỏ’!”

Người xung quanh đều cất tiếng cười vang, toàn những ánh mắt không rõ ý đồ nhìn chằm chằm vào nhóm người Tô Di.

Tô Di vẫn giữ dáng điệu từ tốn, tiện tay bung lên ly đồ uống trên bàn lên, uống một hớp rất bình thản. Sau đó mới đứng lên: “Nhị Cầu, danh xưng ‘Mèo hoang nhỏ’ này anh mà cũng dám gọi sao? Trận so tài trên hành tinh Tây Bắc Phong còn chưa đủ mất mặt à?”

Người chung quanh sùng sốt, càng cười vang. Có người còn cao giọng mắng: “Nhị Cầu, mẹ nó, mày đúng là đồ yếu sinh lý**!”

(**Nguyên văn là nhuyển đản: trứng mềm, ám chỉ cái gì thì mọi người hiểu rồi đấy.)

Nhị Cầu xấu hổ không chịu nổi, nhìn chằm chằm vào cô, giận quá hóa cười: “Hôm nay nếu ông mày thả người đi, thì tao đây không phải là lính đánh thuê nữa!”

Đám người Lưu Khê cũng quay đầu nhìn nhau. Trong ấn tượng của mình, Tô Di nghĩ bọn lính đánh thuê dù đánh nhau đến sức cùng lực kiệt, nhưng vẫn nhã nhặn khiêm tốn. Sao hôm nay lại hung hãn như vậy?

Thật ra thì Tô Di cũng chỗ bắt đắc dĩ. Cô biết dù Nhị Cầu bị cô chèn ép đi chăng nữa, hắn cũng vô cùng sĩ diện. Nếu cô tỏ ra yếu thế, chỉ sợ hôm nay thật sự không thể rời khỏi chỗ này; còn nếu quậy lớn chuyện, Nhị Cầu sẽ không dám dùng thủ đoạn mờ ám để đối phó cô.

Quả nhiên, càng ngày càng nhiều người vây xem. Chuyện kinh điển ngày đó khi Nhị Cầu bại dưới tay nữ sĩ quan của liên minh, mặc dù bị Nhị Cầu tự ý bôi nhọ thành chuyện nam nữ nhăng cuội, nhưng cũng làm cho rất nhiều lính đánh thuê kỳ vọng vào cô. Hôm nay nhìn thấy người thật việc thật, lại là cô gái mảnh mai xinh đẹp mà ngạo mạn, đúng như danh hiệu “Mèo hoang nhỏ”, khiến cho tâm tình mọi người đều phấn chấn.

Dưới tình huống này, Nhị Cầu đúng là không tiện xông lên bắt người. Tô Di lại nhàn nhã giữa hai đám đàn ông cao to, lộ vẻ khinh bỉ: “Nhị Cầu, tôi thắng anh một cách quang minh chính đại, mà anh vẫn còn mặt mũi so đo sao?”

Nhị Cầu giận đến thiếu chút nữa hộc máu, quang minh chính đại cái con mẹ nó. Cần gì phải vạch ra sự túng quẫn ngày đó của hắn trước mặt nhiều người như vậy, mặt mũi của hắn biết để đâu bây giờ, hắn thật sự hoài nghi con nhãi này đã tính trước, nên mới không thêm kiêng kỵ chút nào.

Chỉ là Tô Di đánh giá sự độ lượng của hắn hơi bị cao. Hắn đảo mắt lướt qua tư thế oai phong và vẻ mặt phẫn khích của Tô Di, nở nụ cười.

“Bắt lấy cô ta!”

Nhóm lính đánh thuê vừa định tiến lên, đám quân lính phía sau Tô Di làm gì chịu để cho bọn chúng bắt người, trong nháy mắt hai bên đã rút súng ra giương co, bầu không khí lập tức căng thẳng.

“Nhị Cầu..... Anh đúng là chẳng khá lên nổi.” Có tiếng thở dài trầm thấp nhẹ nhàng, đột ngột chen vào không khí grom súng sẵn sàng này.

Nghe thấy tiếng nói này, thần sắc Nhị Cầu cứng đờ. Tô Di theo tiếng gọi quay đầu nhìn lại, đó là một cô gái, ngồi trong bàn đánh bài. Lúc Tô Di vừa vào tới, cũng chú ý tới cô ta. Chỉ không ngờ tới cô ta sẽ lên tiếng. Cô gái này mặc quân trang màu đen của lính đánh thuê, tóc ngắn, mặt tròn mày thô, mắt to môi mỏng, không tính là xinh đẹp, nhưng cũng khá lạnh lợi.

Cô ta vừa dứt lời, toàn bộ những người xung quanh đều yên tĩnh lại. Có thể thấy được cô ta rất có địa vị trong nhóm lính đánh thuê này.

Ngay cả Nhị Cầu cũng phải đáp lời: “Ly Từ, chuyện này vốn không liên quan đến cô?”

“Anh khi dễ đàn bà con gái thì liên quan tới tôi chứ.” Cô gái được gọi là “Ly Từ” châm một điếu xì gà, cánh tay mảnh dẻ gác lên chỗ tựa lưng, thần sắc lười biếng lạnh lùng, “Anh thử động vào cô ta xem?”

Người xung quanh cười to ầm ĩ, phần lớn đều lên tiếng ủng hộ Ly Từ. Nhị Cầu nổi giận nói: “Người của cô ta động vào cô gái của tôi, không thể không tính sổ?”

“Tiểu Bạch” bị đám người Nhị Cầu đánh đến sưng cả mặt mày lúc này mới bức tức nói: “Là cô này chủ động rót rượu cho tôi, nói là ngưỡng mộ sĩ quan của liên minh, đến cả tay của cô ta tôi cũng chưa đụng đến.....”

Hai mắt Ly Từ nhú lại, chậm rãi nói với Tô Di: “Đây là do người của cô không đúng, không ăn được là bởi chính bản thân hắn vô dụng.”

Tô Di trầm giọng nói: “Vậy cô nói nên làm thế nào đây?” Bây giờ kẻ cầm đầu bên đối phương, hiển nhiên đã đổi thành cô gái này.

Ly Từ nghe vậy, mắt sáng lên, trên mặt lại hiện lên một nụ cười mỉm có thể nói là ngọt ngào. Ngón tay rất dài của cô ta chỉ về phía Tô Di, Nhị Cầu: “Anh, cô, đánh bài với tôi! Nếu Mèo hoang nhỏ thắng, Nhị Cầu sẽ lấy tất cả tiền trên người hắn ra cho mèo hoang, thả bọn họ đi; Nhị Cầu mà thắng, Mèo hoang nhỏ đưa toàn bộ tiền cho Nhị Cầu, và còn để lại chiếc “Báo Săn” của các người, rồi các người có thể đi.”

“..... Được.” Nhị Cầu cắn răng nói. Mặc dù lấy lại danh dự rất quan trọng, nhưng một chiếc ‘Báo Săn’ còn đáng tiền hơn, hơn nữa nếu mà thắng cô ta, cũng lấy lại được không ít thể diện.

“Nếu tôi thắng, sau này anh ta gặp tôi thì phải đi đường vòng.” Tô Di nói thật lớn.

Mọi người cười ha ha, đều nói ván cược này quả là rất hay. Ly Từ cũng vui vẻ trở lại, gõ nhịp kêu cứ làm thế đi.

“Nếu cô thua thì sao?” Tô Di đột nhiên hỏi Ly Từ.

Ly Từ cười ha ha, từ bên hông móc ra một xấp tiền liền liền mình, đập lên bàn, cười híp mắt: “Cộng thêm tôi nữa.”

Đám lính đánh thuê với thợ mỏ xung quanh hoàn toàn sôi trào.

Tin tức về ván bài ba người trong nháy mắt đã truyền khắp cả quán rượu. DJ chính giữa sân khấu cũng hết sức nhiệt tình tuyên bố trận đánh cuộc này. Cả lâu một, mấy trăm người hưng phấn vọt về bên đó, chen lấn bên quầy rượu đến nỗi nước chảy còn không lọt;

Mà lâu hai lại tương đối an tĩnh. Không ít người trong số những vị khách giàu sang trong phòng bao nghe được lời DJ giới thiệu, đi ra, từ lối đi bên trong lâu hai, thò đầu nhìn xuống dưới.

Mới đầu, thấy bộ dạng hưng phấn thềm thường danh lợi của Tiểu Ly, Tô Di cho rằng cô ta hẳn là một cao thủ tầm trung, tập trung tinh thần cố gắng nhớ bài, không dám có một chút sơ xuất nào. Ai ngờ ván đầu tiên chỉ trong năm phút đồng hồ đã kết thúc, Tô Di toàn thắng, Nhị Cầu kém hơn một chút, Tiểu Ly..... thua đến rối tinh rối mù.

Cô ta giống như đưa đám rút ra một xấp tiền đẩy tới trước mặt Tô Di, còn thuận tay cởi áo khoác quân trang ra, lộ ra chiếc áo sơ mi xinh đẹp trên người : “Chơi lại!” Tô Di hiểu ra, người này đúng là dân ghềnh bài tầm cỡ rồi.

Người chung quanh hưng phấn trầm trồ khen ngợi. Người của Tô Di biết kỹ năng chơi bài của cô không tệ, nhìn thấy cục diện này liền vui vẻ trở lại, gia nhập nhóm người trầm trồ khen ngợi.

Ván thứ hai, Tô Di lại thắng. Lần này Nhị Cầu tính sai, thua nhiều nhất. Tên này sầm mặt, móc ra một xấp tiền trong ngực áo, đếm, ném tới trước mặt Tô Di. Sau lại cười cười, cũng cởi bỏ áo khoác quân trang ra. Lộ ra phần lưng rắn chắc nổi rõ bắp thịt chỉ mặc một cái áo lót trong.

Đám người Lưu Khê đã uống chút rượu, giờ phút này dường như đã sớm quên việc vừa mới đụng chạm với lính đánh thuê, lại kẻ vai sát cánh với bọn họ, uống rượu xem đánh bài. Chỉ có Tô Di mở hơi lạnh tủa ra đầy trán —— không thể thua không thể thua.....

Vậy mà qua ba trận, rốt cuộc thế cờ lại đảo ngược. Bốc trúng lá bài tốt, Nhị Cầu thiếu điều ngửa mặt lên trời cười dài. Mặc dù trên người hắn ta đã cởi sạch sẽ, lại vẫn hung hãn nhìn chằm chằm vào Tô Di: “Cời !”

“Lúc đầu ngoài tiền đánh cuộc cũng không nói đến việc này!” Tô Di ném xấp tiền ra.

Nhị Cầu rất căm tức, biểu lộ không thể tin nổi: “Cô dám ăn vạ?”

“Em gái à.....” Ly Từ đã cởi hết chỉ còn lại nịt ngực, cần phải dùng một bàn tay che chỗ kín của, cũng không đồng tình, “Nam và nữ đánh bài, thua phải cởi quần áo, đây là quy củ của lính đánh thuê, chẳng lẽ cô định ăn vạ công khai thế này?”

Tô Di thật xui xẻo, lúc vào đây đã ngại nóng cởi áo khoác ra. Hiện tại nếu cởi áo thì trên người chỉ còn lại nịt ngực, nếu cởi quần chỉ còn lại quần lót. Sắc mặt cô không thay đổi: “Trước tiên cứ nợ một ván đã.”

“Cái gì! Như vậy cũng được sao !” Nhị Cầu tức giận nói.

“Tôi vốn không biết quy củ này.” Cô không để ý tiếng la ó của Nhị Cầu và những người xung quanh, bắt đầu chia bài.

Nhưng hôm nay Tô Di quả thật xui xẻo. Ván này Ly Từ lại ăn trắng.

Tô Di đâm lao phải theo lao.

“Cời ! Cời ! Cời !” Những tên đàn ông xung quanh sôi trào! Tô Di mặc áo sơ mi quần dài đã để lộ vóc người cân xứng, đám người này gấp gáp, không thể chờ muốn xem đường cong lá lướt dưới lớp áo quần của cô. Hơn nữa cô gái này là Mèo hoang nhỏ tiếng tăm lừng lẫy cũng đủ để khiến họ mơ màng.

Thậm chí ngay cả đám người Lưu Khê, cũng mất say lơ đãng mê ly nhìn Tô Di chằm chằm. Trong bầu không khí hưng phấn này, hình như bọn họ cảm thấy cời cũng không có gì lạ, chỉ giải trí mà thôi.

Mặt Tô Di nóng hừng hực. Mặc dù chỉ mặc quần áo lót ở tuổi của cô cũng không đáng gì, nhưng đối với cô mà nói thì quả thật là khiêu chiến rất lớn. Nhưng bây giờ, dù là thế nào thì không thể chối cãi nữa.

Nhìn hai người gần như lửa thế trước mặt, phần thắng của cô vẫn còn rất lớn. Cắn răng một cái, nhất quyết, bắt đầu cởi nút áo sơ mi ra.

Trong mắt đám thuộc hạ, một Tô Di từ trước đến nay luôn trấn định lần đầu tiên tay chân run rẩy. Đến khi đôi tay mảnh khảnh trắng nõn nắm lấy cổ áo, kéo xuống, lộ ra đôi vai trắng như ngọc, toàn thể nhất thời yên lặng.

Mọi người ngừng thở, nhìn cái eo mảnh mai xinh đẹp nõn nà, nhìn nịt ngực màu nâu ôm lấy cặp tuyết lê đầy đặn trắng tươi, nhìn đôi chân thon dài mịn màng.

Trong quán bar an tĩnh kỳ dị, tự dưng mọi người đều cảm thấy bầu không khí càng thêm nhiệt liệt.

Mặt Tô Di đã đỏ ran như muốn nhỏ máu, ước chừng là tác dụng của rượu còn cùng với bầu không khí khàn trương làm cô hơi choáng váng.

“Chơi lại!” Tiếng nói trong trẻo của cô vang dội khắp phòng.

“Được!” Tất cả các tế bào của những người đàn ông ở đây bất giác gặp lời khiêu chiến hào sảng của cô, đã hoàn toàn bị thiêu đốt.

“Đề tôi đánh cược thay cô ấy.” Đúng lúc này, một tiếng nói thuần hậu an tĩnh đột ngột vang lên. Xung quanh rõ ràng rất ôn ào, tiếng nói kia nghe không lớn, lại vang dội rõ ràng bên tai mỗi người.

Mà Tô Di nghe thấy tiếng nói này, tim đột nhiên nhảy lên. Chỉ cảm thấy như có con rắn nhanh chóng bò lên lưng mình, trong nháy mắt cả người đã cứng đờ mồ hôi lạnh đầm đìa.

Mọi người đồng thời quay đầu lại, đám người ngờ vực tránh ra.

Một người đàn ông cao lớn, hai tay thoải mái cắm vào túi quần lính, thần sắc lạnh lẽo từ cầu thang lầu hai đi xuống.

Đồng phục lính đánh thuê bình thường nhất, mặc trên người anh ta lại anh tuấn bức người, vai rộng eo hẹp chân dài, vừa có sự lười biếng ngang tàng của lính đánh thuê, vừa có sự lạnh lùng kiên quyết của lính liên minh. Khiến cho tất cả phái nữ ở đây hai mắt tỏa sáng.

Bên trên quân trang màu đen, người này khẽ nâng mặt lên, mày rậm sắc nhọn, tròng mắt đen như mực. Dưới ánh đèn cánh mũi của anh ta hắt xuống một bóng mờ rất nhạt, mà nụ cười lạnh nhạt của anh ta vẫn thường trực như cũ, làm người ta tự dưng cảm thấy khí thế bức người.

Anh ta từ trong đám người chậm rãi đi tới, tất cả mọi người xung quanh đều trở thành phông nền. Mà con người tối mờ sâu thẳm của anh ta giờ phút này lại sáng quắc nhìn chằm chằm vào thân thể bóng loáng trắng như tuyết của Tô Di, tuy vẫn còn giữ nguyên nụ cười, nhưng sắc mặt lại càng lạnh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Tiểu Tô kiêu ngạo

Tô Di nhìn Mạnh Hi Tông vui đùa giữa hai chân cô, bàn tay màu lúa mạch nắm lấy đùi cô, mái tóc đen ngắn chà nhẹ vào vùng bụng phẳng mềm mại của cô.

Bỗng nhiên cô cảm thấy hơi buồn buồn.

Tuy rằng, anh từng cưỡng ép cô, nhưng thật ra trong thời gian chung sống ngắn ngủi, cho tới bây giờ, anh đều yên lặng, điềm đạm, lại càng không hề thốt ra lời nói hạ lưu. Vậy mà lời nói lúc này, anh lại muốn làm cho cô phải van xin tha thứ ở trên giường?

Rõ ràng, anh đang tức giận.

Nhưng vì sao anh lại tức giận?

Dường như cảm nhận được sự cứng ngắc của cô, anh ngừng đầu, môi anh ướt át của anh sáng bóng.

"Cởi quần áo cho tôi." Anh ra lệnh.

"Có thể đừng làm ở chỗ này được không?" Hai tay cô nhẹ nắm lấy cánh tay rắn chắc của anh, "Ở đây người qua kẻ lại." Nam nữ ưng ý nhau trong quán bar, đều sẽ thuê phòng ở lầu hai.

"Phòng này được tôi bao dài hạn rồi." Anh lẳng lặng nhìn cô.

"Vậy gọi người đổi drap giường đi." Cô theo dõi anh, từ từ nói "Tôi không thích drap giường đã bị người khác dùng rồi." Càng không thích nếu người phụ nữ khác dùng qua.

"Chỉ có tôi ngủ ở đây." Anh nhú mày nhìn cô "Em chê tôi bẩn?" Bàn tay đang nắm đùi cô càng dùng sức.

"Không" Mặt cô hơi nóng lên "Không phải chê anh."

Anh yên lặng trong chớp mắt, bỗng nhiên nở nụ cười, cánh tay dài vòng quanh lấy người cô, ôm cô lên. Anh ngồi dậy, đặt cô trên bắp đùi, cúi đầu hôn thật mạnh lên thân thể cô.

"Có chút tâm tư." Một tay anh đỡ gáy cô, tay kia đỡ thân thể cô đặt lên nơi nóng rực giữa hai chân anh.

Tô Di chỉ cảm thấy toàn thân mình đều bị động tác của anh châm lửa, tựa như có dòng điện chạy qua tê dại, theo dục vọng của anh, lan tỏa đến cô. Tâm tình của cô vẫn căng thẳng hoảng loạn như cũ, nhưng hình như có hơi khác với lần đầu đón trước đây.

Giống như ngấm hiểu được nụ cười của anh, trong nháy mắt thấy con tức giận của anh tiêu tan, khiến cho đáy lòng cô dâng lên một niềm vui sướng mong manh. Cô giờ tay, ôm lấy vòng eo gầy của anh.

Anh gần như lập tức nhận ra được sự chủ động hiếm có của cô, vòng ôm càng siết chặt, tựa như muốn khảm cô vào trong thân thể của mình.

"âm âm âm" Tiếng đập cửa dồn dập, giống như từ trong mơ truyền đến, xua tan bầu không khí cảm dỗ trong phòng.

Mạnh Hi Tông thả Tô Di ra, đặt cô lên giường, nhanh chóng cởi áo của mình phủ lên người cô. Giọng nói khàn khàn "Chờ tôi quay lại."

"Vâng."

Anh mở cửa, âm nhạc vang lên rền trời và âm thanh náo động ồn ào lập tức ủa vào. Chỉ là trong đó có xen lẫn tiếng la hét của rất nhiều người.

"Cháy rồi!"

"Tránh ra!"

Mạnh Hi Tông thì thầm với người đứng ở cửa vài câu, liền đi ra ngoài cửa.

Tô Di lập tức mặc xong quần áo, đi đến bên cạnh cửa. Nhưng cửa bị khóa trái, mà hiệu quả cách âm rất tốt, không nghe thấy gì cả.

Ước chừng qua 5-6 phút, chỉ nghe một tiếng nổ âm âm vang lên, Tô Di lập tức nghiêng người nằm sấp dưới sàn bên cạnh giường. Chợt cửa bị bên ngoài phá mở, sau màn khói mù, hai gương mặt thanh niên hiện ra.

Bọn họ mặc quân trang của lính đánh thuê, vì căng thẳng nên sắc mặt ửng hồng, nhưng đôi mắt lại sáng ngời vô cùng, trong chớp mắt nhìn thấy Tô Di, xém chút khóc thét lên.

"Trung úy, cô chịu khổ rồi." Lưu Khê và Tiểu Bạch xông vào, đỡ Tô Di dậy từ trên mặt đất, ngang nhiên dẫn cô đi ra ngoài. (Kaoru: hai thằng cha này đúng là rảnh rồi sinh nông nổi =.=)

"Các cậu phóng hỏa?" Cô nhìn quán bar vô cùng hỗn loạn và xung quanh mịt mù sương khói.

"Trung úy, đã mạo phạm chị rồi." Lưu Khê bồng cô lên, Tiểu Bạch quàng áo khoác đến, che kín mít người cô, bọn họ lập tức lẩn vào đám người hỗn độn.

"Đợi một chút." Lòng Tô Di căng thẳng, đồng thời bắt lấy trước ngực áo Lưu Khê. Nhưng xung quanh quá ồn, nên Lưu Khê không nghe rõ tiếng của cô, cho rằng động tác của cô là căng thẳng sợ hãi, nên chân lại bước nhanh hơn.

Vào lúc rạng sáng, sắc trời vẫn còn u tối, không khí ẩm ướt.

Năm người dựa lưng vào một con ngõ nhỏ, thở phì phò.

"Rốt cuộc cũng tránh được lính đánh thuê." Mặt mũi Tiểu Bạch vẫn bị bầm dập, nhìn vào mắt Tô Di, hàm ý xin lỗi.

"Các cậu vất vả rồi." Tô Di lẳng lặng nói.

Bốn chàng thanh niên đều cười. Luru Khế ngừng một chút nói "Chúng tôi tìm Nhị Cầu và Ly Từ hỗ trợ. Cô đã nói, kẻ địch của kẻ địch chính là bạn."

Tô Di gật đầu "Bọn họ hẳn vẫn chưa phong tỏa giao thông bên ngoài, chúng ta lập tức chạy về cảng không gian, rời khỏi nơi này."

Tiểu Bạch kinh ngạc "Chúng tôi làm rất gọn gàng. Hơn nữa có điều tra cũng không tra ra được là chúng ta, hẳn cũng không đến mức phong tỏa cảng không gian." Bỗng nhiên Luru Khế dùng cánh tay chụp cậu ta một cái, cậu không nói thêm gì nữa.

Chưa đến mức sao?

Thuộc hạ liều chết cứu viện, cô không thể không để ý đến sống chết của bọn họ, cô phải cùng đi với bọn họ. Nhưng lúc này, anh biết cô chạy trốn, còn có thể dung túng được sao? Lời hứa dẫn cô đi tìm trái đất thì sao? Chính miệng anh nói, kêu cô đợi anh quay lại thì sao?

Đám người Tô Di đến cảng không gian, dưới sự chỉ đạo của cô, Luru Khế mua được vé tàu lên thuyền buôn. Mà Báo Săn của bọn họ, đành phải để lại ở cảng không gian trước, chờ khi bọn họ an toàn, lại phải người quay lại lấy về.

Ngay lúc bọn họ định lên thuyền, lại nhìn thấy một nhóm quân cảnh, về mặt lạnh lùng đứng ở cửa ra vào thuyền buôn, cầm trong tay bức hình, lần lượt kiểm tra từng hành khách một. Tô Di đưa mắt nhìn xung quanh, phát hiện chẳng biết bắt đầu từ lúc nào, xung quanh đều rải rác bóng dáng của quân cảnh.

"Các cậu đi trước đi." Tô Di quyết định thật nhanh.

"Không được, trung úy" Tất cả đám người Luru Khế mặt biến sắc.

"Thật ra ban đầu tôi cũng tính. sau khi đưa các cậu trở về Chiến Hoàng, rồi rời đi." Cô lấy huy chương trung úy không quân của liên minh ở trong túi ra, nhét vào tay Luru Khế.

"Trung úy, chị."

"Tôi quyết định rời khỏi không quân liên minh. Xin thay tôi từ chức với Hạm trưởng." Tô Di nhìn gương mặt mong mỏi của bọn họ "Các cậu làm cho tốt, tương lai có lẽ sẽ có chiến tranh, các cậu ai cũng phải nỗ lực, tranh thủ làm nên thành tích."

Mọi người quay mặt nhìn nhau. Một lát sau, Luru Khế nhìn thẳng cô "Trung úy, chị muốn đi tìm người đàn ông ngày hôm qua sao?"

Tô Di im lặng không nói.

"Cuối cùng hẳn ta là loại người nào? Có thể tin được không?" Luru Khế nhìn cô tha thiết. Bọn họ biết, một khi cô quyết định, rất ít khi thay đổi.

"Hắn ta là tội phạm chạy trốn." Tô Di cười nhạt nói "Nhưng cũng là người tốt nhất với tôi trên đời này."

Sau khi luru luyện rung rung với bọn nhóc thủ hạ, Tô Di tránh né được mấy đội quân cảnh điều tra. Cô cũng không đi đến quân đội lính đánh thuê hoặc là phủ thị trường tìm Mạnh Hi Tông, mà dựa theo địa chỉ Luru Khế cho, ở một quán bar nhỏ, tìm được hai kẻ nghèo túng Nhị Cầu và Ly Từ đang uống rượu.

"Này, người đẹp." Ly Từ hào phóng tươi cười trước "Bỏ cúp trên của tôi ở lại giường bò xuống đây sao?"

Tô Di không để ý lời trêu đùa của cô ta, lập tức ngồi xuống cạnh hai người bọn họ.

"Ly Từ, chúng ta sắp phát tài rồi." Nhị Cầu cảm ly rượu lên, híp mắt nhìn Tô Di "Quân cảnh đầy đường đều đang tìm một người phụ nữ. Cô nói bọn họ sẽ đem bao nhiêu tiền để đổi lấy cô gái này."

"Một phân tiền bọn họ cũng không đưa." Tô Di lấy một xấp tiền liên minh trong túi ra, ném lên trên bàn "Ngược lại, bọn họ còn có thể bắt được hai kẻ phóng hỏa."

Nhị Cầu ngẩn ra, Ly Từ cười ha ha, nói "Mèo hoang, cuối cùng là cô chọc phải ai vậy? Ngay cả đội quân cảnh cũng được cử đi tìm cô?"

"Không liên quan đến các người." Tô Di đẩy tiền đến trước mặt bọn họ, nói "Tôi muốn làm lính đánh thuê. Tôi đồng ý gia nhập hội với các người."

Nhị Cầu nhìn cô lấy xấp tiền kia ra, ánh mắt liên đêm đêm. Nhưng vẫn thờ phỉ phỉ nói "Hợp tác con mẹ nó! Máy bay của chúng tôi, ngày hôm qua đã thua sạch rồi."

Tô Di nở nụ cười "Ở cảng không gian, tôi có một chiếc Báo Săn của Liên Minh, các người đem ra chợ đen bán. Chắc chắn sẽ đủ trang bị được 3 chiếc Báo Săn mới cho chúng ta. Thế nào, có làm không?"

"Vì sao không liên quan?." Ly Từ nở nụ cười, giọng nói uyển chuyển "Cấp trên đẹp trai ngày hôm qua, ít nhất cũng là Hạm trưởng, vì sao không đi tìm anh ta?"

Tô Di còn chưa trả lời, Nhị Cầu lại đáp "Người của cô ta không ngại phóng hỏa, liều chết cũng phải cướp cô ta lại, tôi thấy bây giờ cô ta đã cùng đường

rồi. Mèo hoang, nói cho rõ trước, anh đây tổn thất nặng nề trên tay cô. Tiền kiếm được trong hội, anh đây muốn chiếm 45%."

Ly Từ biến sắc, Tô Di lại bình thần mở miệng "Các người chia 50 - 50, tôi không cần."

"Vậy cô muốn cái gì?" Nhị Cầu không hiểu.

Tô Di không hé răng, Mắt Ly Từ say lơ dờ mê man, cười ha ha "Chẳng lẽ cô muốn vị cấp trên đẹp trai kia?"

Tô Di cười không ra tiếng.

Nhị Cầu nhìn bộ dạng hai người phụ nữ hiểu nhau không cần nói ra lời, thăm mắng một câu, quát lên khinh bỉ "Không hiểu nổi phụ nữ các cô. Muốn thì trực tiếp leo lên, vậy cũng tranh luận. Anh đây chỉ cần tiền, chỉ cần đàn bà."

Phân chia lợi ích xong xuôi. Xế chiều hôm đó, Nhị Cầu phải đi mua Báo Săn mới. Tô Di không lo hấn sẽ đi tố giác, bởi vì bản thân hấn cũng là tên phóng hỏa. Hơn nữa so với chuyện chịu thiệt trên tay một phụ nữ như cô, chỉ sợ hấn sẽ càng chú ý đến ngày hôm qua, Mạnh Hi Tông thắng toàn bộ gia sản của hấn, còn khiến hấn xấu mặt trước bao nhiêu người.

Cấp bậc của Ly Từ là Thượng úy, đương nhiên trở thành thượng cấp cao nhất. Tô Di và Nhị Cầu có quân hàm ngang nhau, mỗi người chỉ huy một chiếc Báo Săn. Bọn họ lại tìm vài tên lính cấp thấp, gia nhập đội ngũ. Ba chiếc Báo Săn tạo thành tiểu đội mười người, cánh quân còn lại đang đăng ký lập hồ sơ ở chỗ Ly Từ. Hơn nữa, đã có nhiệm vụ mới một cách nhanh chóng-- Vận chuyển nhiên liệu cho quân lính đánh thuê viễn chinh đang trình sát ngoài tỉnh hệ.

Kỳ thực tâm tình Tô Di hơi phức tạp. Theo bản năng, cô cảm thấy mình đã bị lời nói của Mạnh Hi Tông hấp dẫn, thậm chí cô có trực giác cảm thấy nhất định sẽ trở lại bên cạnh anh. Nhưng khi cô cân phải hạ quyết tâm, đem tương lai của mình phó thác cho anh, từ đây mặc anh muốn làm gì thì làm, lại cảm thấy khó chịu.

Cô nói với Lưu Khê, Mạnh Hi Tông đúng là người tốt nhất với cô. Nhưng trong lòng cô biết rõ, anh là người luôn chỉ biết lợi ích, tàn nhẫn nham hiểm. Cũng là anh, nhẫn tâm cưỡng ép lãng nhục chiếm lấy thân thể cô.

Cô tuyệt đối không tin anh sẽ yêu mình, nhiều lắm chỉ có một chút hứng thú và cảm tình thôi. Nhưng một chút này tuyệt không đủ để cho anh đối tốt với mình vô điều kiện. Ngày hôm qua, anh xác thực đã phủ định có người phụ nữ khác, nhưng lại không trả lời, cái giá cô phải trả khi anh mang cô đi tìm trái đất sẽ là gì.

Nhưng thật ra cô vẫn có một chút cảm động, vì thế sau khi cân nhắc, ở lại tỉnh cầu Tự Do, gia nhập lính đánh thuê, dường như là lựa chọn tốt nhất. Một mặt, có lẽ Mạnh Hi Tông sẽ không nghĩ được cô sẽ ở lại. Mặt khác, nếu một ngày kia, cô hạ quyết tâm sống cùng anh, việc cô luôn luôn ở trong quân đội của anh chưa từng rời khỏi, cũng là một kiểu lấy lòng.

Tô Di tránh được đội quân cảnh lùng bắt toàn thành được 5 ngày. Khi đội trưởng quân cảnh ừ rừ báo cáo với Mạnh Hi Tông vẫn chưa tìm được người phụ nữ kia, lửa giận của Mạnh Hi Tông cũng đã bắt đầu nguội ngoai.

Anh nhìn bức hình của cô, rất sống động trên tay, trong đầu hiện ra thân thể trắng nõn chờ đợi anh. Xa cách nửa năm, anh còn chưa kịp nhắm nháp, cô lại chạy thoát.

Lại một lần không theo lẽ thường, dường như cô cố ý lặp lại khảo nghiệm tính nhẫn nại của anh. Cảm giác này khiến anh hơi không thoải mái. Nếu một ngày nào đó, cô thật sự chạy trốn đến nơi anh tìm không thấy, thì phải làm sao đây?

Cũng may, hiện tại Mèo con vẫn chưa có sức mạnh như vậy. Cô nhất định còn ở trong thành. Xét theo tính tình và lá gan của cô, cô sẽ trốn ở chỗ nào chứ?

Anh chợt bật cười.

Nhưng 10 vạn lính đánh thuê, cho đến bây giờ, quân kỷ rời rạc, vàng thau lẫn lộn. Muốn tìm ra một Tô Di nhỏ nhoi, thật là khó như lên trời.

"Điều tra những kẻ ngày đó đánh bạc với tôi." Anh nói thần nhiên.

"Vâng"

Sau khi quân cảnh rời đi, Mộ Tây Đình đến.

Hắn mặc quân trang lính đánh thuê, quân hàm trung tá. Tay anh ta cầm một chồng tư liệu, nụ cười hưng phấn trên mặt gần như không kìm nén được.

"Ngài chỉ huy." Anh ta cười cười "Tôi nghĩ, chúng ta tìm được một văn minh nhân loại khác."

Mạnh Hi Tông ngược mắt.

Mộ Tây Đình đưa tài liệu trong tay giao cho anh "Ở ngoài 1500 năm ánh sáng, có một tinh hệ nhỏ là Hằng Tinh. Đây là ảnh của vệ tinh tuần tra chụp được. Ngài chỉ huy, tài nguyên nơi đó, thật phong phú. Hơn nữa đã kiểm tra kỹ không có sự uy hiếp của vũ khí."

Mạnh Hi Tông xem ảnh chụp và tư liệu trong tay. Anh nhìn nước biển xanh thăm trải rộng tinh cầu, cũng nhìn thấy từng dãy thành trì, phòng ốc tinh xảo xinh đẹp. Đó là phong cách kiến trúc anh chưa bao giờ thấy qua, có thể nói là yên tĩnh tuyệt đẹp.

Đương nhiên, còn có những gương mặt loài người, nhìn từ bề ngoài, không khác gì với con người ở Tinh hệ Vĩnh Hằng. Thần sắc mỗi người bình thản, ánh mắt ôn hòa, dường như cuộc sống thật sự hạnh phúc.

Trong đầu anh, tức thì hiện lên gương mặt Tô Di.

Đó là ngày sau khi cô bị nhiễm trùng dịch, nước mắt ràn rụa khắp cả mặt.

Ngày đó, cô nói với anh, cô đến từ Trái đất. Nếu tương lai anh phát hiện Trái đất, nhất định phải nói với cô, Trái đất thật sự tồn tại.

Anh hoàn hồn, chú ý đến phía trên mảnh đất lớn, một đường dài dường như khắc lên trên bề mặt.

"Đó là cái gì?" Anh chỉ vào đường dài.

"Đại khái tất nhiên là một loại phòng ngự quân sự." Mộ Tây Đình cười nói.

"Giữ bí mật nghiêm cẩn về hành tinh này." Mạnh Hi Tông đứng lên, gương mặt hơi mỉm cười "Tây Đình, dưới sự liên minh loài người của Tinh hệ Vĩnh Hằng, dưới danh nghĩa chính phủ tự trị của tinh cầu Tự Do."

Thần sắc Mộ Tây Đình cung kính lắng nghe.

Về mặt Mạnh Hi Tông lạnh lùng "Chúng ta có thể hợp pháp đi chiếm đóng tinh cầu văn minh thấp hơn rồi."

Quân cảnh phụ trách tìm kiếm Tô Di, nhanh chóng đã tìm được đội quân từ chỗ Nhị Cầu và Ly Từ. Nhưng mà tin tức thu được, chỉ là bọn họ đã lái Báo Săn đi vận chuyển năng lượng khoáng thạch cho quân viễn chinh lính đánh thuê ở ngoài 1500 năm ánh sáng.

"Trong đội bọn họ có cô gái này không?" Quân cảnh đưa ra bức họa.

Tên cầm đầu đội quân nhìn nhìn người quân cảnh hai tay trống không vênh váo, lại đánh giá xấp tiền dày bọn Ly Từ cho để trong túi, làm ra biểu cảm nghi ngờ, lắc lắc đầu "Tôi không rõ, chưa thấy qua."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Súng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: TRONG KHOẢNH KHẮC

Lúc này Tô Di, cũng không biết hiến binh đã tìm được điểm dừng chân của mình. Cô đang lái một chiếc Báo Săn, trải qua nhiều cú nhảy không gian và trạm không gian bổ sung nhiên liệu, tiến tới mục tiêu.

Phải ở đến năm ngày trong tuyến đường dài vắng vẻ, thú vui duy nhất chính là nghe Ly Từ và Nhị Cầu cãi vã. Bọn họ là lính đánh thuê rất điển hình —— háms lợi, ngang ngược nhất đời, tính tình côi mờ, chữ nghĩa làm đầu. Trong quãng thời gian này kết hợp cùng bọn họ, Tô Di cảm thấy hoàn toàn khác hẳn trước kia.

Ngày trước ở Chiến Hoàng, bán kính bay lớn nhất của cô chỉ là 500 năm ánh sáng, còn phải dưới sự chủ động tiền đề của bản thân; nhưng gia nhập lính đánh thuê chưa tới một tháng, đã lên tới được 1500 một cách dễ dàng; thân là không quân Liên Minh, có rất nhiều trói buộc, cần phục tùng mệnh lệnh của cấp trên vô điều kiện; mà ở lính đánh thuê, chỉ cần không phải là mệnh lệnh tác chiến thống nhất của sỹ quan chỉ huy, bạn có thể tiếp nhận nhiệm vụ theo tính chọn lựa; hơn nữa thù lao của nhiệm vụ, hoàn toàn tự hữu.

Nhưng Tô Di lại chưa bao giờ nhìn thấy sự tranh đấu giữa những đội quân khác nhau.

"Có thể cạnh tranh." Ly Từ nói, "Cạnh tranh ác ý, sẽ bị tiểu đoàn 7 trừng phạt."

"Tiểu đoàn 7?"

"Ừ. Cô đã từng nghe nói một người tên là Lý Tích Trung chưa? Hẳn phụ trách chỉ huy tiểu đoàn 7. Ngài chỉ huy mới vừa thống nhất quyền chỉ huy tất cả lính đánh thuê mấy năm đầu, vẫn còn tình hình khiêu khích, mưu toan lẫn nhau. Ngài chỉ huy cho Lý Tích Trung xử lý nghiêm khắc." Ly Từ lắc đầu, "Đó chính là kinh nghiệm không mấy vui vẻ."

". Đã từng nghe nói."

Tô Di cũng nghe đến nhiều về "truyền thuyết" của Mạnh Hi Tông hơn. Vốn dĩ anh ta không phải là nhà quyền thế giàu sang gì, thậm chí lúc ban đầu còn

trà trộn trong tầng lớp thấp nhất của lính đánh thuê. Chỉ có một người như vậy, mười năm trước chột nổi lên, mỗi lần đều làm nhiệm vụ nguy hiểm nhất, không ai dám nhận, đi tới tỉnh xa nhất, tranh chấp, thầu tóm không ngừng, cuối cùng từng bước một thống nhất toàn bộ lính đánh thuê lưu vong trong 3000 năm ánh sáng về dưới trướng.

Anh ta dùng lợi ích để hấp dẫn lính đánh thuê về một chỗ; sức hấp dẫn của cá nhân anh ta, lại khiến đại đa số lính đánh thuê điên cuồng quyết một lòng trung thành.

"Sỹ quan chỉ huy nói, ngài có thể vì mỗi người chúng tôi mà chết, cho nên cũng muốn chúng tôi có thể chết vì ngài bất cứ lúc nào." Nhị Ly than thở trong tâm sở truyền tin.

"Anh ta nói vậy anh tin luôn?" Tô Di không tin.

"Tôi tin." Nhị Cầu chen miệng nói, "Chúng tôi đều tin."

Tô Di nghĩ ngợi, phát hiện ra mình lại có thể cũng tin. Không phải là bởi vì cô cảm thấy Mạnh Hi Tông có lòng yêu lính như con, mà anh ta chẳng quan tâm tới gì cả, bao gồm tính mạng của anh ta.

"Nghe nói tuổi sỹ quan chỉ huy đã qua bốn mươi rồi." Giọng nói của Nhị Cầu lộ ra vẻ sùng bái, "Người mà Nhị Cầu tôi bội phục đúng là chẳng nhiều nhận gì, sỹ quan chỉ huy là thần tượng của tôi."

"Bốn mươi?" Tô Di im lặng.

Nhị Ly rất lấy làm tiếc: "Đáng tiếc sỹ quan chỉ huy không thích phụ nữ."

Tô Di: "Không thích. phụ nữ?"

Nhị Ly cười ha ha: "Cái này cô cũng không biết sao? Haiz, cô nói lính đánh thuê nữ khan hiếm như vậy, ai ai cũng nguyện ý ngủ cùng sỹ quan chỉ huy. Nhưng ngài chẳng muốn cô nào cả; nghe nói cũng chưa từng thích những thực nữ đảng hoàng làm bộ đó. Thật ra trong lòng mọi người đều rõ, ngài thích đàn ông. Nghe nói trợ lý nam của ngài gần chung ngủ chung với ngài, trẻ tuổi tuổi tràn trề sức sống."

Khuôn mặt lạnh lùng của Mạnh Hi Tông hiện lên trong tâm trí, mặc dù hình tượng này rất nghiêm túc, Tô Di vẫn không nhịn được mà cười: "A, đáng tiếc."

Ánh bạc lóe lên, cú nhảy cuối cùng hoàn thành.

Mục tiêu lần này, là trạm không gian mà bộ đội viễn chinh đã dựng lên ở quỹ đạo đồng bộ ngoài tầng khí quyển hành tinh nào đó.

Cho dù đã biết điểm này từ trước, nhưng khi Tô Di nhìn thấy hải dương xanh thẳm và lục địa đá màu vàng của tinh cầu, vẫn không nhịn được mà kinh ngạc. Phía trên cũng chưa nói rõ tài nguyên khoáng sản chủ yếu của hành tinh này, nhưng theo quan điểm của Tô Di, nơi này quả thật không có gì khác hoàn cảnh của trái đất, quá thích hợp cho loài người cư ngụ.

Cô liền giữ lại tâm tư. Báo Sản dừng sát phía sau chiến hạm vũ trụ, hậu cần mặt đất bắt đầu dỡ hàng, cô đi theo Ly Từ và Nhị Cầu, tiến về phía phòng nghỉ ngơi của phi công. Bởi vì có rất nhiều đội quân cùng nhận được mệnh lệnh, cho nên trong phòng nghỉ ngơi rộng lớn, mà lại tụ tập ít nhất 30 phi công.

Nhị Cầu thân quen với rất nhiều người, chạy hết một vòng quay lại, đã mang sắc mặt vui mừng thần bí.

"Ly Từ, Mèo Hoang, trên hành tinh này lại có văn minh nhân loại!" Trong mắt Nhị Cầu là tia hưng phấn, "Nghe bọn họ nói, sỹ quan chỉ huy đã tuyên bố mệnh lệnh thực dân hóa, chúng ta ở lại. Lần này phát tài lớn rồi!"

Ly Từ cũng vui mừng hẳn lên, tay duỗi ra đập tay với Nhị Cầu dưới bàn. Mà Tô Di rõ ràng phản ứng chậm một nhịp, cũng không đưa tay ra.

"Văn minh nhân loại?" Cô cười cười, "Thực dân hóa của chúng ta là khái niệm gì?"

Ly Từ mở miệng cười cao thâm: "Nghe lời thì giữ lại làm việc, không nghe lời thì giải quyết. Đây chính là thực dân hóa."

"Ồ. Khi nào thì bắt đầu?"

"Nghe nói đã tiếp xúc với loài người ở dưới." Nhị Cầu nói, "Nghe nói đáng đáp giống y hệt chúng ta."

Tô Di đứng dậy: "Tôi đi tìm một người bạn cũ, mọi người đừng đợi tôi, buổi tối tôi sẽ quay về."

Nhìn bóng lưng cô về bình tĩnh lại vội vã rời đi của cô, Ly Từ và Nhị Cầu liếc mắt nhìn nhau.

"Cô ta còn có bạn cũ gì chứ?"

"Chắc là đi tìm người đàn ông kia?" Ly Từ rất chắc chắn nói, "Nghe nói lần này người chuẩn bị chỉ huy trận chiến đổ bộ lên mặt đất chính là hạm trưởng Liên Đặc, anh nói tình nhân ngày đó của cô ấy, có thể chính là Liên Đặc hay không?"

Nói về đề tài này, ánh mắt của hai người rõ ràng mang theo một chút bất chính. Không hẹn mà cùng quyết định chủ ý, chờ tối nay sau khi Mèo Hoang trở về, phải hỏi cô ấy "cảm thụ" gặp tình nhân.

Chiều hôm đó, vô ý bị cuốn vào vụ tai tiếng với Liên Đạc, đích xác là ở trên chiến hạm vũ trụ. Mạnh Hi Tông cũng ở đó.

Thân là hạm trưởng thủ hạ đắc lực nhất của Mạnh Hi Tông, Liên Đạc được trọng dụng rất nhanh chóng. Hắn cũng tận tụy trung thành trước sau như một. Vậy mà Lý Tích Trung dưới sự xúi giục của Mạnh Hi Tông mà bày mưu đặt kế, luôn khiến hắn canh cánh trong lòng. Muốn tìm một cơ hội, chỉnh ngược lão đại của mình.

Cho nên khi hắn đang ở ngoài cửa phòng chỉ huy tác của chiến hạm vũ trụ, nhìn thấy bóng dáng mảnh khảnh có chút quen mắt đó, chút tán thưởng và thương tiếc đối với Tô Di, bị ý tưởng trả thù tình quái nuốt mất nhanh chóng.

"Mèo Hoang?" Hắn gọi cô lại. Mà bóng dáng của cô dừng lại, ngay sau đó xoay người, mỉm cười nhìn lại.

"Thượng tá."

"Đã lâu không gặp. Sao cô lại tới đây?" Hắn cười cười, "Tìm tôi có việc?"

"Không. Tôi đi tìm sỹ quan chỉ huy." Tô Di nói với giọng điệu đần đo, "Anh ấy có ở đây không?"

Liên Đạc nhìn Tô Di.

Ngày đó hắn cũng không biết Thương Trung chính là Mạnh Hi Tông, còn tưởng rằng thằng nhóc Mộ Tây Đình kia đã thật sự rời khỏi lính đánh thuê để hoàn lương. Hắn cũng cho là Tô Di là phụ nữ của Mộ Tây Đình. Sau đó lúc uống rượu với Mộ Tây Đình, mới biết cô ấy là người của sỹ quan chỉ huy. Hơn nữa sỹ quan chỉ huy đối với cô, dường như còn có chút say đắm.

Nhưng nhìn dáng vẻ của cô ngày hôm nay, đột ngột xuất hiện trên chiến hạm của hắn, rồi lại không biết hành tung của sỹ quan chỉ huy? Cô tự tìm tới đây hay sao?

Bất kể cô ấy có quan hệ thế nào với sỹ quan chỉ huy, nếu cô ấy là người phụ nữ mà sỹ quan chỉ huy ngủ cùng trong suốt nhiều năm như vậy.

Liên Đạc thờ ơ nói: "Tôi đang định đi tìm anh ta, cùng đi đi."

Tô Di đi theo sau Liên Đạc, đi trong hành lang hẹp kim kẹp dài, cảm thấy có chút bất thường.

Không rõ là bất thường ở chỗ nào, nhất định là cảm thấy phản ứng khi Liên Đạc nhìn thấy mình không đúng, quá bình tĩnh quá như lẽ đương nhiên.

Có lẽ với thân phận của hắn, đã sớm tự biết tất cả; cũng có lẽ với quan hệ của hắn và Mạnh Hi Tông, hoàn toàn không quan tâm ngày đó bị oan uổng, nếu không Mạnh Hi Tông cũng sẽ không trọng dụng. Nhưng sao cô lại cảm thấy ánh mắt của hắn có chút kỳ quái?

Nhưng mà cô biết, bất kể Mạnh Hi Tông đối với cô như thế nào, cũng sẽ không cho phép người khác đụng vào một sợi tóc của cô, huống gì còn là thuộc hạ của anh ta.

Cô quyết định đi một bước tính một bước.

Hành động về sau của Liên Đạc, lại hết sức quang minh chính đại.

Hắn dẫn cô đến một khoang độc lập của phần trung tâm chiến hạm, ở cửa có hai cánh vệ cảm súng dựng thẳng. Hắn mở cửa, đi vào trước một bước.

"Sau khi anh ta đến chỉ huy, khoang làm việc của tôi liền giao cho anh ta." Liên Đạc dường như có thể nhìn ra cô có chút băn khoăn, ý bảo cảnh vệ không cần đóng cửa khoang.

Tô Di hơi yên tâm.

Sau khi cô vào, phát hiện đây chỉ là khoang nghỉ ngơi, bên trong có một cái giường lớn, một hàng ghế sa lon. Trái lại bố trí giống hệt với khoang nghỉ của Liên Đạc lúc ở Chiến Hoàng.

Trên tường khoang còn có một cánh cửa. Cô nhìn sang, xuyên qua cửa kính tối màu, thấy bố trí khoang bên cạnh giống như một khoang làm việc.

"Cô đợi ở đây một chút." Liên Đạc đứng dậy, "Một thì nghỉ ngơi, chắc sỹ quan chỉ huy về ngay thôi. Tôi không đợi anh ta được, đi tuần chiến hạm trước."

"Vâng" Tô Di cung kính nói.

Liên Đạc rời khỏi khoang nghỉ, khép hờ cửa phòng.

Một mình Tô Di ngồi đợi, nội tâm rối bời thấp thòm.

Rời khỏi Chiến Hoàng, đã sớm quyết định xong xuôi. Có ở lại bên Mạnh Hi Tông hay không, cô vẫn cứ cân nhắc mãi. Nếu như nhất định phải chạy

thoát khỏi người này, cũng không phải là làm không được. Lưu lạc khắp tỉnh hệ, có rất nhiều người, anh ta không nhất thiết phải tìm cho ra, cũng không nhất thiết phải tốn tinh lực đi tìm một Tô Di.

Nhưng anh ta rõ ràng đã nói, muốn dẫn cô đi tìm trái đất.

Nếu như cái giá là làm phụ nữ của anh, nhưng một ngày nào đó anh mất hứng thú với cô, có lẽ cô sẽ bị anh coi như rác mà vứt bỏ. Nhưng trong mờ mịt, cô lại cảm thấy anh đối với bản thân hình như có chút khác biệt. Ai cũng biết thật sự chưa từng có phụ nữ bên cạnh anh. Nhưng mỗi câu nói, mỗi một lần đụng chạm của anh với cô, đều có thể khiến cô cảm thấy dục vọng chiếm hữu mãnh liệt.

Cho nên một bước trở về bên cạnh anh ta này, cô bước có chút khó khăn. Cô thừa nhận hấp dẫn anh đưa ra quá lớn, nhưng cô sợ rằng mình một bước liền ngã chết.

Nhưng hôm nay nghe được tin tức thực dân hóa hành tinh này, cô lại gần như lập tức quyết định đến tìm anh ta. Có lẽ tình cầu này, là một viên sỏi anh ta vứt bỏ, nhưng nếu như thật sự là trái đất?

Cô rất muốn đi nhìn tận mắt. Hơn nữa cô hiểu trái đất hơn anh nhiều, nếu như anh ta khẳng khái thực dân hóa, cô nghĩ ít nhất có thể vì trái đất tranh thủ nhiều ích lợi hơn.

Tô Di đợi một lát, liền nghe được một loạt tiếng bước chân. Sau đó, cô nghe được một giọng nói quen thuộc: "Ai đang ở trong khoang nghỉ?" Đó là Mộ Tây Đình. Nhưng vậy tỏ rõ rằng Mạnh Hi Tông rất có thể cũng tới cùng.

"Báo cáo ngài, không có ai." Ngoài dự liệu của Tô Di, cảnh vệ trả lời như vậy.

Lại có tiếng bước chân vang lên.

Sau đó Tô Di nghe thấy giọng nói của Liên Đạc: "Cậu nhất định phải cho cô gái này gặp sỹ quan chỉ huy?"

Tô Di có chút nghi ngờ, nghe thấy Mộ Tây Đình đáp: "Cô ấy là lãnh tụ của loài người dưới mặt đất, sỹ quan chỉ huy nói muốn gặp cô ấy." Mộ Tây Đình cười cười, "Mấy ngày trước chưa bắt được Tô Di, không phải sỹ quan chỉ huy nổi giận sao? Có lẽ sỹ quan chỉ huy thích phụ nữ loài người kiểu này."

"Cậu muốn giảm nhiệt cho sỹ quan chỉ huy sao?" Liên Đạc nói sâu sắc.

Hai người đàn ông đều cười nhẹ. Mộ Tây Đình nói: "Lúc tôi phát hiện ra cô ấy, bọn lính đã lột sạch quần áo của cô ấy, nếu không phải là tôi tới mau. . . ."

Tô Di chỉ lặng yên trong chớp mắt, yên lặng không tiếng động đứng dậy, cúi người như mèo, tiến gần tới khe cửa.

Giữa hai người đàn ông cao lớn mặc quân trang, một cô gái nhỏ gầy, cúi đầu đứng lẳng lặng. Xem ra chiều cao tương đương với Tô Di, mái tóc dài như mực buộc đơn giản sau gáy, mặc chiếc áo choàng xanh lá, bọc thân thể kín mít.

Nhưng mà chỉ thoáng nhìn qua dáng vẻ, đó cũng là một cô gái rất bắt mắt. Mày như viền son, con mắt như hồ sâu, dung nhan thuần khiết. Cô không chỉ thanh tú, tiếp tục nhìn kỹ, trong sự thanh tú lại rực rỡ bức người. Đặc biệt là ánh mắt luôn luôn bình lặng, như thể nước chảy không tiếng động.

Lãnh tụ loài người dưới mặt đất? Một cô gái?

Lời nói mập mờ của hai người đàn ông, giống như cô gái kia không tồn tại, cô gái có vẻ như không nghe gì; mà Liên Đạc dường như không biết Tô Di đang ở trong khoang nghỉ, hoặc là, căn bản là muốn cô nhìn thấy nghe thấy màn này.

Lại có một loạt tiếng bước chân trầm ổn vang lên. Tô Di nhận ra âm thanh đó. Cô từ từ lùi về trên ghế sa lon, giữ yên lặng mấy giây, lại dán sát vào vách tường, đứng ở bên cánh cửa đó. Nhìn xuyên qua cánh cửa kính tối màu cực kỳ cẩn thận.

"Sỹ quan chỉ huy, chúng tôi đi trước." Giọng nói của Mộ Tây Đình vang lên ngoài cửa.

Tô Di khẽ quay đầu, liền nhìn thấy Mạnh Hi Tông cả người mặc đồ đen, vẻ mặt lạnh lùng ngồi xuống sofa.

Cửa khoang bên kia đóng lại. Cô gái kia đứng dựa vào cửa một lát, vẻ mặt kiên quyết, cười nhả nhẹn với Mạnh Hi Tông. Cô từ từ đi tới trước mặt anh.

Cô mở miệng nói mấy câu gì đó, Tô Di thấy chân mày Mạnh Hi Tông nhíu lại, cũng nói mấy câu gì đó. Vẻ mặt của anh lạnh lùng, ánh mắt không chớp dừng trên mặt cô gái.

Một lát sau, Mạnh Hi Tông chột gờ tay lên, cởi bỏ áo choàng của cô gái. Tư lụa màu xanh chảy xuống nhẹ nhàng, thân thể cân xứng trắng như tuyết, giống như một khối băng không hề có tỳ vết, trong nháy mắt khiến cặp mắt của Tô Di khẽ nhíu lại. Cô nhìn thấy hai tay của cô gái siết chặt thành nắm đấm bên người, đứng tại chỗ, ngăn trở nơi riêng tư của thân thể mình, giống hệt. Tô Di ngày đó.

Mạnh Hi Tông cúi đầu nhìn cô, ánh mắt như thể tìm tòi nghiên cứu.

Sau đó, Mạnh Hi Tông chột vươn tay tới ngực cô gái, bóp một bên trắng nõn đầy đặn. Dường như là trong nháy mắt, cô gái bởi vì anh ta đột nhiên đụng

vào, lao đảo một cái, ngã vào trong ngực anh. Mà anh không đẩy cô ấy ra, tay kia vẫn đặt trên ngực cô, một tay khác, đặt lên khuôn mặt cô. Mặc dù cô gái đưa lưng về phía Tô Di, Tô Di không thấy rõ động tác cụ thể. Nhưng cô gần như lập tức có thể nhớ tới, cảm giác ngón tay thô ráp đỏ của Mạnh Hi Tông, miết chặt cầm mình.

Tô Di chợt cảm thấy cổ họng có chút khô cạn; một cơn chua xót từ lồng ngực nhanh chóng trào lên hốc mắt, trong chớp mắt đã đầm nước. Cùng lúc đó, tim dường như có một vực sâu, phẳng phất sụp đổ rất nhanh.

Cô lấy lại bình tĩnh, không nhìn nữa. Giống như anh không biết rằng cô đã tới nơi chỉ ngăn cách với anh bằng một vách tường, cô lặng yên không tiếng động ra hiệu với cánh vệ, nhanh chóng rời khỏi gian phòng này.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: ĐỊA CẦU NÀY

Tô Di trở về thẳng ký túc xá phi công, chiếu theo số thứ tự ở chỗ ghi danh, tìm thấy giường của mình nằm ở tầng trên. Rèm của giường dưới kéo kín mít, nhưng khó che được sự lắc lư kịch liệt. Thấp thoáng xen lẫn tiếng kêu vui thích của nam nữ.

Cô yên lặng leo lên giường trên, lặng lẽ nằm nhìn trần nhà một lúc. Nhưng cuối cùng lại chỉ cười nhẹ.

Người ở giường dưới có vẻ đã cảm nhận được động tĩnh, nhưng động tác không giảm, một lúc sau, mới thấy Ly Từ lộ ra hơn nửa bả vai trắng như tuyết, thò đầu ra nhìn lên.

Tiếng reo hò của phi công nam xung quanh vang lên. Một chàng trai trẻ tuổi, vóc người gần như hoàn mỹ, nửa trên để trần, mặc quần rằn ri, đứng lên từ giường dưới.

"Cung ơi. . . ." Trên trán Ly Từ còn một tầng mồ hôi mỏng, sắc mặt đỏ ửng ánh mắt nghiên cứu tìm tòi, "Cô em không sao đấy chứ?"

Tô Di lắc đầu, cô thật sự không muốn nói chuyện.

Ly Từ quan sát cô, chợt mỉm cười.

"Chưa thấy cái vẻ mặt hết sức sống này của cô bao giờ." Ly Từ cười lạnh nói, "Người đàn ông kia cho dù có tiền có thế, thì cũng có hiểm gì đâu. Đàn ông tốt đầy khoang thuyền này, chỉ đây tìm bữa cũng được một người ân cần gấp trăm lần, chung thủy gấp vạn lần hẳn cho cô."

Nếp sống của Liên Minh vốn dĩ cởi mở, có thể nhìn ra từ sự phóng đảng của tất cả người dân vệ tinh Ôn Toa. Đội quân lính đánh thuê lại càng hết sức chú trọng việc hưởng lạc. Từ khi Tô Di gia nhập lính đánh thuê tới nay, chưa bao giờ lên giường với đàn ông, luôn hành động độc lập. Cho nên khi giọng nói không lớn không nhỏ của Ly Từ vừa dứt, lập tức liền có người đàn ông ở giường đối diện, giọng nói trầm ấm nửa đùa nửa thật vang lên: "Nếu đi theo anh, cả đời chỉ cung chiều mỗi mình em."

Đám đàn ông cười vang ầm ĩ. Tô Di tướng mạo thanh tú nhìn có vẻ hiền lành an phận, vốn dĩ là sự lựa chọn hàng đầu để bầu bạn. Nếu như đám đàn ông biết cô chính là Mèo Hoang Liên Minh một thời, chỉ sợ càng gia tăng hứng thú. Vì vậy lại có mấy người đàn ông lên tiếng dò xét.

Ly Từ cũng vui vẻ xong, vung tay lên: "Tất cả đều xếp hàng cho tôi. Loại liệt nữ trong trắng như cô ấy, toàn Liên Minh cũng thiếu hàng, sao có thể tùy tiện cho các người được lời."

Tô Di lại lôi kéo Ly Từ, thuận thế kéo lên giường trên. Kéo màn, liền nghe thấy tiếng xì không hài lòng của đám đàn ông truyền tới. Ly Từ trừng mắt nhìn cô. Nhưng Tô Di rất nghiêm túc.

"Ly Từ, tôi muốn xuống mặt đất."

Ly Từ lắc đầu ngay lập tức: "Không được! Cái này phải có mệnh lệnh của sỹ quan chỉ huy. Cô. . . . Không phải là không quan tâm đến của cải sao? Tại sao vội vã xuống dưới như vậy?" Cô ấy tưởng Tô Di muốn xuống trước để cướp phần.

"Không phải vì tiền." Tô Di kinh ngạc nhìn cô ấy, "Tôi đi thăm dò một chút, sẽ trở về nhanh thôi. Không giấu gì cô. . . . Người thân của tôi, rất có thể ở tình cầu này."

"Người thân?"

"Ừ. Nhiều năm trước bọn họ đáp phi thuyền vũ trụ rồi đi, tôi vẫn chưa tìm thấy họ. Có lẽ họ đặt chân ở nơi văn minh nhân loại này. Nếu như sắp có thực dân hóa, tôi hi vọng tìm được họ trước lúc đó. Ly Từ, đó là người thân duy nhất của tôi. Chỉ có sự yểm trợ của các người, tôi mới có thể xuống được."

Bởi vì nói với tình cảm chân thành, hốc mắt Tô Di cũng trào ra nước.

Đây là lần đầu tiên Ly Từ nhìn thấy cô khóc, thoáng chút rung động nhỏ. Nhưng Ly Từ cũng không muốn mạo hiểm như vậy, từ từ nói ra: "Được, tôi yểm trợ cho cô. Nhưng nếu chuyện này bị bại lộ, thì không có gì liên quan gì tới tôi. Hơn nữa sau khi cô trở về, Báo Săn của cô thuộc về tôi."

Cái giá rất hợp lý, Tô Di ôm vai Ly Từ tỏ vẻ biết ơn.

"Cô định làm thế nào?" Ly Từ hoài nghi, "Quyết định hành động của bất kỳ chiếc Báo Săn nào, đều hiển thị trên rada của trung tâm chỉ huy tác chiến. Cô phải tránh bọn họ thế nào?"

"Tôi sẽ trực tiếp nhảy không gian đến gần mặt đất. Dưới sự quấy nhiễu của tầng khí quyển, rada không có cách nào xác định được tôi đi đâu. Nếu như bọn họ hỏi, cứ nói tôi trở về Liên Minh."

"Cô điên rồi, ngộ nhờ người mặt đất tấn công cô." Ly Từ nói lời thành khẩn hiếm hoi, "Tốt nhất cô nên tìm người tình của cô giúp đỡ."

"Tôi không có người tình." Tô Di nói thản nhiên, "Cũng không cần giúp đỡ."

Nhưng Ly Từ lại cười: "Còn tưởng cô chỉ là một em gái ngây thơ, thì ra cũng vì yêu mà đau khổ."

Người đi tìm Tô Di, đến còn nhanh hơn tưởng tượng.

Một giờ sau, khi Tô Di và Ly Từ chuẩn bị tắt cả ôn hòa, thì thấy một đội hiến binh thần sắc nghiêm chỉnh xuất hiện ở hành lang xa xa. Hai người chia đông rẽ tây trên chiến hạm, mới né tránh được bọn họ, đi tới boong thuyền.

Hai chiếc Báo Săn, len lén bay theo phía sau đội tuần tra an ninh, vừa mới rời khỏi chiến hạm vũ trụ, đã nghe thấy mệnh lệnh lạnh lùng truyền tới từ tần số truyền tin.

"Thượng úy, hai người không được phép bay, xin hạ cánh lập tức, xin hạ cánh lập tức."

Máy bay chiến đấu của Ly Từ rất nghe lời đột nhiên dừng lại, còn máy bay của Tô Di xông thẳng lên, kéo dài khoảng cách với chiến hạm vũ trụ trong nháy mắt. Ánh bạc chợt lóe lên —— cô đã làm cú nhảy không gian chạy trốn. Trung tâm tác chiến báo cáo, cô đã nhảy khỏi phạm vi dò xét tình hệ.

Năm phút sau, Ly Từ bị trôi gô giải tới khoang thuyền làm việc của hạm trưởng. Nhị Cầu bị bắt quỳ giống hệt, gương mặt còn mơ màng chưa tỉnh rượu.

Nhìn người đàn ông đẹp trai lạnh lẽo trên ghế sa lon, Ly Từ nặn ra nụ cười vô lại: "Hạm trưởng, chúng tôi cũng không lệ thuộc vào chiến hạm vũ trụ này, ngài không có quyền giam giữ chúng tôi."

"Tôi không có quyền giam giữ?" Người đàn ông đứng lên, đi tới trước mặt bọn họ, từ trên cao nhìn xuống bọn họ. Hai người đều là kẻ vô cùng thông minh, lập tức thấy rõ quân hàm chữ thập màu bạc của người đàn ông, chỉ sợ đến mức hồn bay phách tán.

Thì ra là không phải Hạm trưởng.

Nhị Cầu lập tức không kiềm được, chửi Ly Từ âm lên: "Đm! Các người đã làm chuyện tốt gì vậy?"

"Tô Di đâu?" Người đàn ông hỏi hờ hững.

Hai người không lên tiếng.

Giọng nói của sỹ quan chỉ huy không rõ vui giận: "Tôi sẽ không trách phạt cấp dưới vì người phụ nữ của mình. Nhưng bao che cô ấy chạy trốn, lại là chuyện khác."

Nhị Cầu và Ly Từ, đều bị cụm từ "người phụ nữ của mình" mà chấn động một lúc. Ngay sau đó, Ly Từ trả lời trung thực: "Cô ấy trở về Liên Minh."

Sỹ quan chỉ huy không hề nghĩ ngợi, trực tiếp rút súng ra, nhắm ngay mi tâm của Ly Từ: "Cô còn một cơ hội nữa."

Ly Từ nhể nhại mở hôi lạnh trong nháy mắt: "Cô, cô ấy xuống mặt đất! Xuống mặt đất!" Trong lòng cực kỳ áy náy, nhưng cô không có cách nào cả, chỉ có thể xin lỗi Tô Di. Bởi vì người đàn ông trước mặt không phải là người khác, mà là sỹ quan chỉ huy đó! Tất cả bọn họ đều thuộc về người đàn ông này, bao gồm tính mạng và trung thành.

Trên độ cao cách mặt đất 2000m gần hành tinh.

Cú nhảy mang đến sự xóc nảy mãnh liệt, khiến toàn thân Tô Di tê dại gần như rã rời. Tầng mây màu xám lượn lờ như sương mờ đập vào mặt, trong đôi mắt đen nhánh, cả vùng đất giống như một con thú lớn ngủ say.

Để ngăn ngừa sự chú ý của loài người trên mặt đất, cô nhảy đến điểm cuối ở nửa bán cầu trong đêm tối. Qua ống kính nhìn đêm của máy bay, cô có thể nhìn thấy vùng đất rộng lớn một cách mơ hồ, con sông uốn khúc hẹp như khe nhỏ, từng dòng nước lượn quanh các quả đồi, còn có những kiến trúc thành lũy—— có vẻ giống kiến trúc của vùng nông thôn lạc hậu.

Hình dáng vùng đất càng lúc càng quen thuộc, khiến nhịp tim của cô đập càng lúc càng nhanh. Cuối cùng khi nhìn thấy dấu vết kiến trúc hành lang ở Bắc bán cầu mà mắt thường cũng có thể quan sát được, rốt cuộc quyết định hạ cánh ở khu vực này.

Đó là Trường Thành, không nghi ngờ chút nào. Nhận thức này khiến cặp mắt cô ươn ướt trong nháy mắt.

Nhưng việc kỳ quái là, cô đã có chuẩn bị là sẽ bị máy bay dưới mặt đất chặn lại, nhưng bay lượn nửa tiếng rồi, mà vẫn chưa gặp phải bất kỳ cuộc tập kích và trở ngại nào, rada cũng không phát hiện ra bất kỳ mục tiêu nào.

Cho dù yên ắng hết sức có thể, nhưng khi Báo Săn hạ xuống rừng cây, gió lớn vẫn khiến cây cối bị uốn cong. Tô Di để máy bay dừng ở một mảnh đất trống trong rừng, rồi khỏi ghế lái, bắt đầu lắp ráp vũ khí, tính việc lên vào thành phố, hành sự tùy theo hoàn cảnh.

Thật ra thì hành vi này vẫn có chút kích động, hơi ngoài phạm vi khống chế cảm xúc nhất quán của cô. Nhưng nếu nơi này thật sự là trái đất, vậy cô nhất định phải mau chóng tìm ra vị lãnh đạo ở đây.

Là cô gái đó sao? Sao có thể là cô gái trẻ tuổi như vậy?

Cô còn có thể trở về mặt đất sao? Hay là trở thành cái giá của cuộc đàm phán, bị Mạnh Hi Tông giữ lại bên cạnh?

Trước mặt hình như lại hiện lên một đường chói mắt, xẹt qua viền mắt khô khốc. Khiến đầu óc của Tô Di trống rỗng một lúc.

"Dừng! Dừng! Dừng! Dừng——" Đột nhiên, một loạt tiếng vang nhón nháo, giống như mưa đá rơi xuống lòng kính buồng lái. Tô Di nhanh chóng rút súng ra, quay đầu lại, nhưng chỉ thấy trong kính nhìn ban đêm, mưa tên đầy trời mà bay đến!

Đúng vậy, mưa tên. Đầu mũi tên bằng sắt mới tinh, lông vũ trắng nõn, gió bão sấm chớp dày đặc chẳng chịt, tập kích Báo Săn.

Tuy nhiên loại binh khí lạnh với lực sát thương cực thấp này, trên lòng kính chống đạn mức độ cao của Báo Săn, không để lại một vết xước.

Tô Di bước nhanh về phía trước, chỉ thấy trong rừng cây trước thân máy bay, lại lơ mơ có rất nhiều người. Nhưng mà tại sao bọn họ lại dùng mũi tên? Ở nơi không có kiến trúc cao tầng này, chẳng lẽ là thợ săn nông thôn.

Không có cách nào trình bày được vận mệnh tinh cầu với những người này. Tô Di quả quyết dứt khoát, khỏi động máy móc, định bay khỏi khu vực này.

Trong lúc phản đuôi Báo Săn đang phun ra ngọn lửa gia tốc xanh nhạt, thân máy bay hướng thẳng lên cao, một bóng đen đột ngột lao thẳng tới tầm mắt của Tô Di từ phía dưới. Trong bóng đêm, bóng dáng đánh tới mạnh mẽ của người đàn ông, giống như đại bàng giương cánh. Tô Di không thấy rõ khuôn mặt của hắn, nhưng có thể nhìn rõ bằng mắt thường một cú đâm nặng nề của hắn đánh về phía thủy tinh ——

"Rắc rắc ——" một tiếng vang nhỏ.

Tô Di sau khi nghi ngờ trong chốc lát, thật sự choáng váng. Không thể nghĩ ra nổi, kéo cần điều khiển vũ khí, bóp cò súng liên thanh bắn càn quét! Trước tầm mắt nhất thời như thể sấm sét vang dội, sáng sáng tối tối, Tô Di thấy một kẻ nứt giống như hoa văn quanh co, từ trên đỉnh kính, lan xuống dưới ít nhất 20 cm.

Sau kẻ nứt, một người đàn ông cao lớn mặc đồ đen, khuôn mặt chỉ cách một lớp kính, gần trong gang tấc với Tô Di. Mày rậm giống như bút lông vẽ lên, ánh lửa chiếu đầy cặp mắt đen như mực của hắn.

Đây là một người đàn ông ngoài sức tưởng tượng, bởi vì hắn chỉ bằng một tay đã suýt nữa phá huỷ vật liệu còn vững chãi hơn kim loại dày của tàu vũ trụ;

Đây cũng là một người đàn ông cực kỳ cương nghị, vị trí của hắn chắc chắn khiến hắn trúng đạn, nhưng đau đớn vậy mà chỉ làm hắn khề cau mày, đôi mắt u tối vẫn nhìn chằm chằm vào Tô Di, giống như muốn nhìn rõ diện mạo thật sự sau lớp mặt nạ của cô, nhìn rõ xem người xâm lăng xa lạ, rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Tuy nhiên đứng trước Báo Săn, đại biểu thực lực quân sự của tinh hệ Vĩnh Hằng, người đàn ông dũng mãnh này cũng chỉ sau vài giây, hai mắt nhắm lại hôn mê, nặng nề ngã xuống đất. Mà những bóng người trốn trốn tránh tránh phía sau hắn, cũng ném cung tên đao kiếm đầy đất, chạy mất tăm.

Mười phút sau.

Tô Di dùng vật liệu khẩn cấp để phục hồi kính của Báo Săn, sau đó ngồi trong khoang thuyền, nhai đồ hộp, nhìn người đàn ông bị còng tay trước mặt ở khoang sau. Bọn bè của hắn bỏ rơi hắn, để Tô Di có cơ hội bắt hắn làm tù binh kéo về máy bay, rồi tìm thấy địa điểm bí mật hơn, an toàn hơn —— trong sơn động giữa sườn núi. Rừng núi lớn như vậy, tin rằng bọn họ không thể tìm được nơi này trong thời gian ngắn.

Chiều cao của người đàn ông trên 1m8, thể trạng càng cường tráng khỏe mạnh, nhưng cũng không thô thiển, chỉ cảm thấy cân đối. Hắn nằm trên đất, khoang sau vốn dĩ rộng lớn lên chật hắn đi. Dưới ánh đèn êm dịu của cabin, khuôn mặt người đàn ông có một vẻ lãng tử đầy anh hùng, trong vẻ lãng tử đẹp trai lại có phần gọn gàng sạch sẽ. Đặc biệt là hai đường mày rậm đen nhánh, cho dù hắn nhắm chặt hai mắt, cũng mang đến cho người cảm giác sắc bén vững vàng.

Rốt cuộc hắn là người nào đây?

Trên người hắn có nhiều chỗ bị đạn sát thương, nhưng không trúng một viên đạn. Điều này làm cho Tô Di có chút kinh ngạc —— trong hỏa lực dày đặc

như vậy, thế nhưng hấn gần như an toàn. Nguyên nhân khiến hấn hôn mê, chắc là do đụng vào máy bay, mà không phải do vết thương đạn bắn. Xử lý vết thương đơn giản cho hấn, Tô Di cầm lên áo choàng đen mà lúc trước nhặt được trên mặt đất, trang bị vũ khí rời khỏi rừng cây, đi về phía thành phố.

Đọc theo đường đi, Tô Di đụng phải vài nhóm người đi đường lác đác. Có người mang vẻ bình thường, có người trong tình thế vội vã. Tô Di nhìn trang phục của bọn họ, trong lòng đã sớm nổi lên sóng to gió lớn, trên mặt vẫn trấn định tự nhiên, không ai phát hiện ra sự khác thường của cô. Cùng lắm là có người nhìn mấy lần mái tóc dài xõa trên vai của cô.

Ước chừng đi mất ba tiếng, hình dạng thành phố rõ rệt cũng hiện lên. Tô Di hít sâu một hơi, nhìn tường thành màu nâu chạy dài trước mặt, và tám biển công thành màu đen khảm sâu vào đá.

Thế chữ phía trên quen thuộc như thế, hai chữ phồn thể ngay ngắn, rõ ràng trùng lặp với một đoạn lịch sử nào đó trong đầu Tô Di.

"Trường An".

Đang trong lúc ngẩn ngơ, trong đám người cổ trang đi qua đi lại, đã có một chàng trai trẻ mắt tinh miêng bén, trên người là trường sam, quần dài vải thô, để hai chòm râu, đội đầu mũ, mặt mũi tươi cười nghênh đón.

"Cô nương, là lần đầu tiên đến Trường An sao? Muốn ở trọ không? Nhà trọ Phúc Ngọc chỗ ta là nơi sạch sẽ, giá cả phải chăng nhất thành Trường An. . . ." Thấy Tô Di cau mày, tiểu nhị vội vàng nói, "Dù là cả Đại Đường này, đây cũng là độc nhất vô nhị."

Tiếng Trung đặt sệt giọng địa phương, nhưng Tô Di cơ bản có thể nghe hiểu được.

Tô Di chỉ cảm thấy huyết mạch toàn thân đều sắp đông cứng lại.

Đại Đường? Trường An?

Hơn một nghìn năm trước?

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: NGƯỜI ĐÀN ÔNG NÀY

Tô Di đứng trên con đường ồn ào, tất cả mọi thứ xung quanh, cô còn cảm thấy xa lạ hơn lúc mới tới tỉnh hệ Vĩnh Hằng.

Những người bán rong rao hàng dọc phố, bọn họ đều có khuôn mặt thô ráp vì phơi nắng phơi sương, giống như khắc lên tang thương của tòa thành này, lại tràn đầy vẻ mong đợi cuộc sống khấm khá; nhà cửa hai bên đường phần lớn là nhà gỗ thấp, cũng có những nhà giàu tường đỏ mái xanh, ở cửa là hai con sư tử đá mới toanh tràn đầy sinh lực.

Tô Di dùng tiền vàng mang theo bên người, đổi quần áo, đồ ăn và một thanh bảo kiếm sắc bén.

Cô biết được từ ông chủ hiệu may, hiện giờ là giai đoạn Đại Đường “Văn Kỳ”, Hoàng đế mới băng hà, trưởng công chúa chấp chính. Tô Di là sinh viên khoa học tự nhiên, nào có nhớ được triều đại, niên hiệu và những việc xảy ra trong lịch sử, hoàn toàn mù tịt.

Ông chủ có nhắc tới ba ngày trước, nghĩ lại còn thấy rùng mình —— nghe nói một đám “yêu quái” khổng lồ màu đen đột nhiên rơi xuống từ trên trời, trực tiếp dùng “yêu lực” kinh khủng phá hủy phần nửa kiến trúc của hoàng cung. Yêu quái còn có thể “nói” ngôn ngữ kỳ quái, nhưng không ai nghe hiểu. Tất cả mọi người đều không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể quỳ dưới đất thỉnh cầu trời cao khoan thứ.

Trong thời khắc sống chết này, là trưởng công chúa dũng cảm bước ra, ra lệnh cho quân đội dùng đá và cung tên nhanh chóng đánh trả —— bọn yêu quái sau lúc yên lặng ngắn ngủi, quả nhiên bị kinh hãi —— nhưng bọn chúng cũng bắt mất công chúa điện hạ đứng ở trên cổng thành.

Nghe nói chiều hôm qua trưởng công chúa mới được thả về mặt đất, không ai biết cô đã gặp phải chuyện nhục nhĩ ra sao, nhưng cả nước đều vui mừng trước sự trở về của anh hùng. Quân đội đã phòng bị, nhân sĩ võ lâm cũng góp sức bảo vệ quốc gia. Những người dân thường vô cùng sự ngạc nhiên và sợ hãi với yêu quái, nhưng lại không cảm thấy yêu quái thật sự có thể hủy diệt quốc gia này.

Tô Di không hiểu vì sao Mạnh Hi Tông lại thả công chúa. Nếu như anh ta cảm thấy hứng thú với công chúa, dựa theo cách làm của anh ta đối với Tô Di, ít ra cũng phải giữ bên người một thời gian, chứ không thả ra nhanh như vậy.

Nhưng không thể nghi ngờ, đối tượng Tô Di muốn tìm là trưởng công chúa —— nhận thức này khiến cô hơi khó chịu. Sự xuất hiện của cô ta, phá vỡ ảo tưởng không thực tế của Tô Di. Sự tan vỡ này cho dù Tô Di dón hết tâm trí để quên đi, nhưng vẫn không cách nào xóa đi được.

Nhưng cô nghĩ lại, cô ta giống hệt mình, không thể không hiến thân cho Mạnh Hi Tông. Thậm chí ở mức độ nào đó mà nói, cô ta là một người vĩ đại hơn cô gấp bội. Nghĩ tới đây, Tô Di chỉ có thể bất đắc dĩ mà nhẹ nhõm.

Sao cô có thể không cam lòng với cô gái đó?

Trên đường vẫn luôn có người mặc võ phục, dáng vẻ vội vã đi nhanh về một hướng. Có thiếu nữ trẻ tuổi xinh đẹp cầm kiếm; có hòa thượng ni cô trên đầu là vết sẹo đốt hương; còn có tên ăn xin cầm gậy trong tay. Tô Di suy nghĩ một chút, đi theo sau bọn họ.

Rất nhanh đã đến cánh cổng đình viện màu đen cực lớn. Ló đầu vào nhìn, trong đình viện đầy người. Bởi vì trang phục của Tô Di, "nhân sĩ võ lâm" xung quanh vẫn chưa phát hiện ra vẻ khác thường, thậm chí còn có người nói với cô bằng vẻ mặt ôn hòa: "Cô nương, phải Không Động ở gian phòng phía tây." Tô Di nào dám đi, chỉ ngơ ngẩn trong góc đình viện.

Yên lặng nghe lời bàn luận của bọn họ, Tô Di cảm thấy đây là một cộng đồng kỳ lạ. So sánh với những thường dân trên đường, trong số họ có người mặc cẩm y hoa phục, có người quần áo lam lũ, nhưng từng ánh mắt đều rực sáng, tinh thần phấn chấn. Đứng giữa bọn họ, có thể cảm thấy được chính nghĩa và nhiệt huyết lộ ra từ trong lòng.

Mà đề tài họ thảo luận chỉ có một—— Võ Lâm Minh Chủ - Nguyệt Mặc, đêm qua đã bị "yêu quái" bắt đi.

Thì ra là từ khi "yêu quái" hiện thân, nhân sĩ võ lâm liền tự phát tổ chức đội tuần tra, tuần phòng cả trong và ngoài thành. Đêm qua nơi mà Tô Di hạ cánh, lại đúng là nơi minh chủ đại nhân tuần tra. Cho nên mới xảy ra hành động Minh Chủ không biết sợ dùng thân thể tấn công Báo Săn.

Nhưng mà bọn họ thảo luận ồn ào lộn xộn nửa ngày, vẫn chưa có kết luận. Có người nói xin công chúa phái quân đội giúp một tay, bởi vì công chúa vẫn luôn ngưỡng mộ Minh Chủ; có người nói hạ độc "yêu quái"; có người nói đi cầu xin thần linh. Tô Di nghe được một lúc, liền xoay người rời khỏi.

Lần này cô mua một con ngựa, chưa tới nửa tiếng đã trở về trên núi nơi Báo Săn ẩn náu. Buộc ngựa lại xong, với tâm sự nặng nề cô đi vào hang núi, bước vào Báo Săn, mở đèn sáng lên.

"Yêu quái?" Một giọng nói thuần hậu trầm ấm, bình tĩnh cất lên.

Tô Di quay đầu, nhìn người đàn ông ngồi lẳng lặng trên mặt đất, khuôn mặt lẳng từ đáy vẻ tìm tòi nghiên cứu, nhưng không sợ hãi kinh hoàng chút nào.

"Tôi là người." Tô Di cời áo choàng, rút súng ra để phòng, đi tới trước mặt hắn rồi đứng lại, "Tôi cứu các người."

Người đàn ông đánh giá cô kỹ lưỡng từ đầu đến chân, gật đầu: "Cô không có đuôi, tại hạ tin cô là người."

". . . ." Tô Di yên lặng một lúc, "Từ đầu tới đuôi cũng không có yêu quái, chỉ là người của một thế giới khác, muốn tới xâm lược các người. Tôi tên là Tô Di."

"Thế giới khác?" Người đàn ông cau mày, "Tại hạ là Nguyệt Mặc."

Giải thích với một cổ nhân về tình hệ và cú nhảy không gian, hiển nhiên không phải sở trường của Tô Di. Nhưng cô đã có chuẩn bị từ trước, trực tiếp khởi động màn hình vi tính, phát một đoạn băng ghi hình vũ trụ mà bản thân đã bay qua, cũng không quan tâm hắn có thể hiểu được bao nhiêu, cứ để cho hắn xem.

Mười phút này chỉ nhìn thấy chân mày của Nguyệt Mặc nhíu lại càng chặt. Xem tới cuối cùng, thế mà lại thở một hơi thật dài. Tô Di yên tĩnh chờ. Hắn nghĩ một lúc lâu, mới gật đầu với Tô Di: "Ta hiểu, các cô là người trên trời. Nhưng tại sao cô lại cứu bọn ta?"

Tô Di thật đúng là không có chứng cứ chứng minh sự thật lòng của mình, cười khổ nói: "Đây là nhà của tôi. Trước kia. Tôi giống hệt trưởng công chúa, chỉ là bị bắt mất đi."

Không ngờ Nguyệt Mặc nghe thấy lời giải thích điên khùng của cô, ánh mắt lại hết sức bình thản.

"Tại hạ tin tưởng cô nương." Hắn nhìn chằm chằm vào cô, "Cô nương có một đôi mắt tinh khiết. Hơn nữa đêm qua cô cũng không đuổi tận giết tuyệt bọn ta."

"Tôi không quan tâm anh tin hay không." Tô Di lại nói, cô chỉ vào cái rương lớn cao cỡ nửa người trong góc khoang sau, "Trong đó là mười trái bom nguyên tử. Không thể phá hủy cả tinh cầu, nhưng đủ để ô nhiễm nước và tài nguyên khoáng sản. Dùng cái này uy hiếp người trên trời, để cho bọn họ rời đi, không cho phép chắm mắt vào tình cầu này—— nếu không bọn họ không có được bất cứ thứ gì."

Đĩ nhiên Nguyệt Mặc nghe không hiểu, sau khi Tô Di phát một đoạn video về cảnh thả bom nguyên tử, hắn mới nửa tin nửa ngờ gật đầu: "Thà làm ngọc vỡ, chứ không làm ngói lành?"

Tô Di gật đầu: "Chỉ với chiếc máy bay này của tôi. chính là cái đồ vật có thể bay này, cũng đủ để phá hủy toàn bộ quân của các người, huống chi trên trời còn có mấy trăm chiếc. Các người không có sự lựa chọn nào khác."

"Chuyện này tại hạ cần phải thương nghị với trưởng công chúa điện hạ." Nguyệt Mặc nghiêm nghị nói, "Điện hạ đã nói, tuyệt đối không đầu hàng kẻ địch."

"Phải nhanh lên." Tô Di nói, "Tôi chôn những bom nguyên tử này xuống, ít nhất cũng phải mất nửa ngày. Nói không chừng lúc nào đó, bọn họ đã phát động tập kích rồi."

Nguyệt Mặc gật đầu, nhìn tay mình: "Tôi cô nương, có thể tháo gông xiềng cho tại hạ được không?"

Tô Di quét mắt một lượt lên công tay hợp kim trên tay hắn: "Không được, anh có vẻ rất biết đánh nhau." Tô Di tin rằng tập luyện thể dục và võ thuật, có thể tăng cường thể chất và kỹ thuật giao đấu của con người. Nhưng vượt nóc băng tường, xẻ vàng tách đá giống như trong ti vi thì cô không tin.

Nguyệt Mặc gật đầu: "Vậy tại hạ tự mở."

Rắc rắc —— một tiếng vỡ vang lên, Tô Di trơ mắt nhìn công tay hợp kim ngay cả bom nổ không đứt, gãy thành mấy khúc trong lòng bàn tay hắn.

Một giây sau, bóng dáng người đàn ông giống như báo săn nhào tới Tô Di. Hắn khác hẳn bất kỳ cao thủ đầu vật nào mà Tô Di từng gặp qua, thân tràn đầy sức mạnh, nhanh như tia chớp, nhưng lại nhẹ như gió. Trong nháy mắt, hắn đã đứng sát vào Tô Di, hơi thở nóng rực phả trên cổ của cô, một tay giữ lấy cổ của cô.

"Đắc tội." Mắt hắn như chùm sao nhìn chăm chăm vào cô, có lẽ bởi vì quá gần, lập tức hắn hơi ngượng ngập quay mặt qua chỗ khác, trầm giọng nói, "Tại hạ cũng không phải là không tin cô nương —— cô nói nhà cô ở đây, chỉ cần tra được hộ tịch của cô ở hộ bộ, tại hạ lập tức khuyên điện hạ làm theo lời cô nói."

Tô Di im lặng trong chốc lát, nói: "Được. Anh có thể buông tôi ra không, anh thấy tôi chưa từng luyện võ, hoàn toàn không phải đối thủ của anh. Hơn nữa nam nữ thụ thụ bất thân, anh như vậy rất không thích đáng."

Nguyệt Mặc một tay nhanh như chớp phát qua cổ tay của cô, trầm tư một chút, gật đầu: "Được." Hắn lập tức buông lỏng cổ của cô, lùi về phía sau một bước.

"Bằng!" Một tiếng vang nhỏ.

Mặt Tô Di không tỏ ra gì, chân trái Nguyệt Mặc run run, bàn tay lập tức ôm chặt lấy bắp đùi, máu tươi từ từ chảy ra từ kẽ tay hắn. Giận dữ bùng lên trong con mắt đen thẫm: "Cô dùng ám khí!?"

Tô Di giờ sùng sục vào ngực hắn: "Đại hiệp, tôi không thích bị người khác khống chế. Chờ anh tra ra hộ tịch của tôi, máy bay trên trời đã chiếm lĩnh tất cả tài nguyên quan trọng của các người rồi. Anh có thể quả quyết chút không? Hoặc là tôi trực tiếp đi tìm trưởng công chúa. Còn tưởng rằng một người đàn ông như anh có thể dứt khoát một chút, không ngờ rằng còn thiếu quyết đoán hơn cả phụ nữ. Tin, không tin, một câu thôi. Tôi cũng không phải rảnh rỗi nhất định tới cứu các người, nếu như không phải nhìn thấy nơi đây đã từng là quê hương của tôi, tôi không muốn tất cả tài nguyên của các người bị anh ta. Bị đào hết sạch, các người chết hay sống, có liên quan gì tới tôi?"

Làm cho chân mày của hắn ta nhíu càng chặt thêm, một lúc sau lại gật đầu một cái: "Cô nương nói rất đúng. Là tại hạ hoài nghi cô nương trước, tại hạ tiểu nhân. Lời nói của cô nương, tại hạ tin."

Hắn giờ tay phải lên, nghiêm mặt nói: "Nguyệt Mặc thề, sau này sẽ đối xử thẳng thắn với Tô Di cô nương, nếu phạm lời thề này, sẽ bị trời đánh không được chết từ tế." Nói xong, con mắt đen nhánh còn nhìn chăm chăm vào Tô Di.

Tô Di nói sang chuyện khác: "Anh định thuyết phục công chúa tin tưởng tôi thế nào?"

Nguyệt Mặc nói lời chính nghĩa: "Tại hạ sẽ dùng đầu người để bảo đảm với Điện hạ." Hắn chuyển chủ đề, "Nhưng nếu cô nương làm trái với lời thề hôm nay, tại hạ sẽ tận tay, tiễn cô nương lên đường."

Tô Di liếc mắt nhìn hắn, nói lạnh nhạt: "Tôi thề lúc nào há?" Nói xong cũng không để ý đến hắn, lấy băng và thuốc kháng viêm từ trong hòm thuốc ra, đưa cho hắn: "Tự xử lý đi."

Nguyệt Mặc hơi bất đắc dĩ với hành động phủ nhận lời thề của cô, ngẩn ra một lúc rồi lắc đầu: "Tại hạ không biết."

Tô Di chỉ học qua chút cứu chữa đơn giản, lúc này đành phải vén tay áo lên, cầm kéo cắt bỏ quần đen trên đùi hắn.

Cũng may cô dùng súng lục đường kính nhỏ, lực sát thương không lớn, mà hắn né cũng nhanh, đạn cắm không sâu.

"Anh tốt số đấy, tôi có thể xử lý." Cô không ngần ngại lên nói, "Rất đau phải không? Anh chịu đựng một chút."

Cô dùng cồn xoa lên, nghe thấy hô hấp của người đàn ông chợt tăng thêm. Cô nhỏ giọng nói: "Rất nhanh, yên tâm."

Cô thành thạo, dùng cái kẹp rất nhanh, gấp viên đạn nhỏ xiu ra ngoài, rồi thoa thuốc kháng viêm, quấn băng lên.

Làm xong tất cả, cô đã mồ hôi đầy đầu. Ném băng gạc nhuộm đầy máu tươi đi, chợt nhớ ra mình quên dùng thuốc tê.

Cô có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Nguyệt Mặc —— thậm chí ngay cả hừ cũng không hừ một tiếng?

Vậy mà trên khuôn mặt màu mạch của người đàn ông, không có vẻ đau đớn nào cả. Ngược lại đỏ bừng, dưới lớp lông mi dài thô đen bén nhọn, mắt hắn

thẹn thùng, lảng lạng nhìn Tô Di.

"Sao vậy?" Tô Di kinh ngạc.

Người đàn ông liếc nhìn bắp đùi lộ ra ngoài của mình, lại nhìn đôi tay trắng nõn nhuộm vết máu của hân của cô, đỏ mặt, giọng trầm như nước: "Cô, rất tốt."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: THẤT SÁCH CỦA TÔ DI

Mặt trời đã nhô cao, trong rừng cây hoang vắng, một con ngựa đen được buộc ở bên cạnh gốc cây lớn.

Tô Di ném ba lô lên yên, xoay người lên ngựa, quay đầu đưa tay "Lên đi"

Nguyệt Mặc vốn đi phía sau cô, khập khễnh bước ra khỏi hang núi, thấy thế liền yên lặng trong chớp mắt, nói "Cảm ơn hảo ý của cô nương." Nói xong cũng không dựa vào cô đỡ, hai tay nhẹ nhàng ấn lên lưng ngựa, cái chân bị thương cũng nhẹ nhàng nhấc lên.

Bây giờ Tô Di đã tin tưởng hân có "võ công", mặc dù chuyện này thật không thể tưởng tượng nổi, hơn nữa còn vượt khỏi phạm vi khoa học cô có thể hiểu được. Trên đường núi hoang vắng quanh co, hai người đều yên lặng, chỉ có tiếng vó ngựa vang nhẹ lên.

Một lát sau, Nguyệt Mặc lên tiếng trước "Tô cô nương, một lát sẽ gặp được người đến tiếp viện tại hạ. Hôm nay, lúc lâm mỗ tỉnh lại, đã liên hệ được với vài vị hiệp khách trong tộc mình. Vì sự an toàn của Tô cô nương, tại hạ cho là chỉ cần để trưởng công chúa biết được thân phận của Tô cô nương là được rồi. Đối với những người khác, chỉ cần nói cô nương là người đã cứu tại hạ là được."

Tô Di nói "Được"

Nguyệt Mặc tuy có chút ngây thơ cổ hủ, nhưng không hề mất đi can đảm và cẩn thận.

Đi chừng mười phút, quả nhiên nghe được tiếng chim kêu lên. Tô Di còn chưa thấy bóng người, hơi nóng đã phả trên cổ cô, tiếng Nguyệt Mặc vang lên "Bọn họ đã đến. Trưởng công chúa đang ở đó."

Tô Di hơi rùng mình, nghĩ thầm, trưởng công chúa này quả nhiên đối với Nguyệt Mặc thâm tình. Song, vẫn chưa đợi cô xuống ngựa, đã nghe được một tiếng xé gió, một mũi tên bay tới nhanh như điện.

Tô Di chỉ cảm thấy có một sức mạnh nắm ở bên hông mình. Ngay sau đó, sau lưng lại dán lên một lồng ngực ấm áp, trong nháy mắt trời đất chuyển đổi. Mà mũi tên xẹt qua gò má của cô, cùng đẩy lực sát thương.

Thân thể Tô Di vừa mới chạm đất, gần như đã lập tức móc súng ra bắn trả. Sau đó, chỉ nghe Nguyệt Mặc quát lên một tiếng sau lưng "Không thể." Nhưng sau đó lại thấy có vài bóng đen bay trên trời, đập vào tầm mắt là ba bóng người.

Lúc này Tô Di mới thấy rõ, đó là 3 tên lực lưỡng mà cô đã gặp được trong đám võ lâm nhân sĩ ở trong thành. Đột nhiên Nguyệt Mặc ra tay bảo vệ Tô Di, hiển nhiên đã làm cho bọn họ hơi dờ ra, rồi rít dừng tay lại, lui về sau mấy bước, không hề tấn công nữa.

"Minh chủ" Bọn họ chấp tay hành lễ với Nguyệt Mặc.

"Ai cho phép các ngươi ra tay?" Nguyệt Mặc quát lên phần nộ.

"Bôn cung ra lệnh" Một giọng nói lạnh lùng vang lên, Tô Di nhìn từ phía sau Nguyệt Mặc, chỉ thấy trong rừng có một đội binh lính mặc áo giáp. Bên trong vòng vây của binh lính, là cô gái ngày đó, trưởng công chúa điện hạ, mặc một chiếc váy đen viền vàng, yên lặng bước ra. Trang phục trên người cô ta, càng tôn lên sắc mặt tái nhợt và dung nhan tươi đẹp.

"Điện hạ..." Nguyệt Mặc kinh ngạc.

"Hôm qua bốn cung ở chỗ yêu quái đã thấy cô ta." Thần sắc công chúa lạnh như băng "Nguyệt Mặc, huynh có biết mình đang làm gì hay không?"

Tô Di hiểu ra - Có lẽ buổi sáng ngày hôm qua, ở chiến hạm vũ trụ, cô ta đã thấy được mình đang núp ở khoang nghỉ ngơi. Song, không thèm hỏi thẳng lại sai người ra tay ác độc -- Lòng dạ cô ta còn độc ác hơn về bề ngoài rất nhiều.

"Không. Tại hạ nguyện lấy đầu mình để đảm bảo..." Tiếng nói Nguyệt Mặc vang vọng cả rừng cây "Tô cô nương không phải gian tế, cũng không phải là

yêu quái. Cô ta tới để cứu chúng ta. Điện hạ, xin thu hồi mệnh lệnh đã ban."

Trong nháy mắt, cả rừng cây đều yên tĩnh.

Giọng công chúa vang lên từ phía xa xa "Nguyệt Mặc đại ca đã đảm bảo -- Bỏ cung đường đột rồi."

Nguyệt Mặc gật đầu yên lặng, chỉ nghe công chúa lại nói "Haizzz.. Bỏ cung bị yêu quái bắt đi, cũng chưa từng chịu sự nhục nhã như thế bao giờ, nhất thời kích động, Nguyệt Mặc ca ca đừng trách."

Nguyệt Mặc chưa lên tiếng, lòng Tô Di đã hạ xuống lộp bộp, trong tim hơi chua xót. Tay cô cầm súng chặt lại, vừa muốn bắn giết, vừa lại có cảm giác tự giễu.

Nguyệt Mặc chỉ yên lặng trong chốc lát, nói "Điện hạ, là chúng ta vô dụng, để cho thân thể yếu đuối của điện hạ chịu nhục." Lời nói xoay chuyển "Nhưng điện hạ, cái mình không muốn thì đừng đẩy cho người khác. Huống chi, Tô cô nương là đến giúp chúng ta."

Câu này khiến cho Tô Di hơi kinh ngạc cảm động. Nguyệt Mặc đối với cô mà nói, chỉ là một cổ nhân lạc hậu, nhưng hẳn lại có đầy tình thần nghĩa hiệp, hẳn tự có tín ngưỡng của mình, kiên cố không bị bất kỳ ai ảnh hưởng. Mặc dù hai người chỉ gặp mặt qua một lần, thậm chí cô còn bắn hắn hai lần, vậy mà hắn lại không vì vậy mà làm trái với đạo đức đại nghĩa. Thật là đáng quý.

Dường như lời của hắn đã đánh động đến công chúa, cô ta nói "Nguyệt Mặc ca ca, huynh nói đúng. Tô cô nương, xin lỗi chuyện vừa rồi."

Tô Di gật đầu "Mục đích mọi người giống nhau, sẽ hiểu được nhau thôi."

Công chúa lại nói "Nguyệt Mặc ca ca, huynh đến đây, Bỏ cung có lời muốn nói với huynh."

Nguyệt Mặc gật đầu, vừa định cất bước đi qua, Tô Di mặc kệ, khẽ nói "Đợi chút đã, anh đi, có người ám sát tôi thì làm sao?"

Nguyệt Mặc quay đầu lại, kinh ngạc liếc nhìn cô "Tô cô nương, điện hạ sao lại là người nói mà không làm chứ? Cô yên tâm đi." Nói xong, không màng đến ánh mắt phản đối của Tô Di, đi thẳng về phía công chúa.

Tô Di bất đắc dĩ, xốc vác lên, rút ra một cây súng nhỏ tự động ở trên bắp đùi, hai tay cầm hai súng, nhắm vào đám binh lính phía trước.

Những người đàn ông xung quanh thấy vậy liền chết lặng, con mắt cũng giống như muốn lọt ra ngoài.

Vốn là lưng của Nguyệt Mặc hướng về Tô Di, lại phát hiện không khí xung quanh mình kỳ quái, đột nhiên quay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy chiếc váy phủ xuống, ôm trọn lấy cặp chân mảnh khảnh trắng mịn.

Thần sắc Nguyệt Mặc chấn động kịch liệt, ánh mắt từ từ dời lên phía trên, dừng ở trên mặt Tô Di.

Tô Di không phải kẻ ngu, lúc này cũng ý thức được hành động vừa rồi của mình cũng đủ để cho những người đàn ông cổ đại phun máu mũi. Nhưng nàng không thêm quan tâm chuyện này, trợn mắt nhìn Nguyệt Mặc "Anh nhìn cái gì. Ám khi này còn mạnh hơn cái buổi sáng gấp trăm lần, để cho anh không được hành động thiếu suy nghĩ."

Lời cô nói không khéo, nhưng Nguyệt Mặc cũng không giận chút nào, gật đầu "Cô yên tâm."

Cho nên, đám người xung quanh càng ngây người. Bọn họ không nghĩ tới, một minh chủ đại nhân khô khan không biết dịu dàng, thậm chí ngay cả công chúa tôn quý, cũng giữ vững khoảng cách nhất định, sau khi nữ nhân dữ tợn này lại có vẻ mặt như vậy.

Song, sự thật chứng minh Tô Di cảnh giác không sai. Lúc Nguyệt Mặc đi đến bên cạnh công chúa, đám binh lính kia như đã chuẩn bị sẵn từ lâu, chia ra làm hai. Một nửa bao vây Nguyệt Mặc, một nửa kia cầm giáo trong tay, yên lặng xông đến Tô Di..

Tô Di đã có chuẩn bị từ sớm, giờ súng lên càn quét một vòng. Vòng đạn bắn vào trên đất trước chân của đám binh lính, làm cho đám binh lính vô cùng sợ hãi.

"Có ám khí." Có người kêu lên, những người khác tay chân nhanh nhẹn nhanh chóng ngã nhào.

Súng trên tay trái của Tô Di nhắm thẳng vào công chúa "Tiếp nữa, cũng sẽ không phải bắn vào trên đất đâu."

Nguyệt Mặc gần như lập tức chắn trước người công chúa, quát to "Tô cô nương, không nên." Đồng thời kinh ngạc, quay đầu căm tức nhìn công chúa "Điện hạ, kêu bọn họ dừng lại. Lập tức."

Dường như công chúa còn do dự, chỉ nghe "dừng" một tiếng, đã thấy người cao lớn bên cạnh cô ta ngã xuống, ngay cả bản tính trầm ổn trời sinh của cô ta cũng bị làm cho hoảng sợ kêu lên, nhào vào lòng Nguyệt Mặc.

Tô Di nói thân nhiên "Xin công chúa điện hạ suy nghĩ tĩnh táo, có tiếp nhận sự trợ giúp của tôi hay không. Tôi chỉ hỏi cô lần này, thời gian đã không còn kịp. Nếu như không chấp nhận, tôi rời đi, các người chết hay sống không có liên quan đến tôi."

Nguyệt Mặc lập tức cúi đầu, nhìn công chúa mong đợi, công chúa cắn môi dưới, tựa như còn do dự. Cũng trong lúc này, Nguyệt Mặc bỗng ngừng đầu,

thấy được Tô Di bỗng phun ra một ngụm máu tươi, trên mặt tái nhợt, thân thể mềm nhũn, nặng nề ngã trên đất.

Phía sau cô, một gã đạo sĩ cách chừng 10 mét, thu hồi hai tay, phẩy phát tràn lên, ẩn vào rừng cây.

Nguyệt Mặc nhìn công chúa khó tin "Cách Không Quyền? Điện hạ cho người ám sát cô ấy?"

Công chúa nhìn Tô Di đang hôn mê, ánh mắt bình tĩnh "Nguyệt Mặc ca ca, huynh cho rằng bốn cung là người lòng dạ hẹp hòi sao? Có lẽ cô ta là lợi thể duy nhất để chúng ta điều đình với đám yêu quái, Bốn cung không thể thả cô ta."

"Ta không hiểu ý của người."

"Hôm bốn cung bị bắt đi..." Công chúa từ từ nói ra "Đã từng thấy cô ta ở phòng kế bên, cô ta nhất định là nữ nhân của tên kia. Nguyệt Mặc ca ca, chúng ta giữ cô ta uy hiếp những người đó, nếu như bọn họ tấn công, cô ta sẽ là người chết đầu tiên."

Nguyệt Mặc nhìn công chúa khiếp sợ, rất lâu cũng nói không ra lời. Hắn đã thề với Tô Di, song, đang mang an nguy của quốc gia trên người, nhất thời hắn cũng không có cách nào phản bác ý của công chúa.

Tô Di không biết mình hôn mê bao lâu, khi ý thức khôi phục lại, toàn thân giống như bị xe cán qua. Cô cảm thấy sức lực cả người như bị rút đi, vừa bủn rủn vừa đau đớn.

Bài học lần này cô phải ghi nhớ cả đời, cô vẫn còn quá mềm lòng. Nổ súng bắn vào người bọn họ, cô lại mang cảm giác phản bội. Đồng thời cô cũng cảm thấy kỳ quái, phía sau rõ ràng không có ai, sao lại giống như bị vật nặng đập vào, trong nháy mắt máu lại dâng lên làm choáng váng, mất đi ý thức.

"Tô cô nương." Một giọng nói trầm ấm vang lên, một bóng dáng cao to lập tức đi tới, gương mặt lạnh từ của Nguyệt Mặc hiện lên trong mắt cô "Xin lỗi, là Lâm mỗ..."

"Dừng lại." Tô Di khoát khoát tay "Tại sao tôi?"

"Cô nương đã hôn mê cả buổi tối -- là điện hạ sai người dùng Cách Không chương đã thương cô." Nguyệt Mặc nhìn gương mặt tái nhợt của cô "Cô không có nội lực, vì vậy... Nhưng cô nương yên tâm, Lâm mỗ đã dùng chân khí chữa thương cho cô nương, thân thể cô nương đã không còn nguy hiểm, chẳng qua là... Sau này lúc dầm mưa, sẽ có chút khó chịu khó tránh. Bất quá chỉ cần Lâm mỗ liên tục chữa thương cho cô nương trong năm năm, là có thể trừ được tận gốc..."

"5 năm?" Tô Di đưa tay với hắn, hắn lập tức đỡ cô lên.

Còn Cách Không chương? Lần này là cô thất sách, đám võ lâm nhân sĩ không thể suy đoán theo lẽ thường. Rõ ràng không có ai ở gần, cũng có thể làm cô bị thương.

"Đưa tôi trở về Báo sơn" Cô nói "Chính là chỗ lần trước tôi trốn anh."

Hắn giật mình "Cô muốn đi?"

Cô nhìn hắn "Tôi ở lại còn ý nghĩa sao? Có lẽ vận mệnh của các người đã định, tôi muốn thay đổi, vốn chính là sai lầm."

Nguyệt Mặc không lên tiếng.

"Không được?" Tô Di nói thản nhiên "Lời hứa của anh chỉ là thứ vứt đi?"

Nguyệt Mặc hạ giọng nói "Cô yên tâm, chỉ cần cô ở đây mấy ngày. Tôi sẽ bảo vệ cô an toàn. Công chúa vì sự an nguy của bá tánh mới bắt cô để điều đình với yêu quái. Cô sẽ không có nguy hiểm."

"Tại sao cô ta không chấp nhận phương pháp của tôi?" Tô Di nhìn vào mắt của Nguyệt Mặc, hiểu ra "Muốn cô ta tin tôi, đúng là không dễ dàng."

"Tôi tin." Nguyệt Mặc nói "Cho nên Tô cô nương, trước tiên chúng ta chôn đạn hạt nhân đi."

Ngược lại, Tô Di cười "Cho nên các người chuẩn bị hai tay? Tôi không chỉ cung cấp đạn hạt nhân cao quý cho các người, mà còn đem chính mình đưa cho các người luôn rồi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: CUNG CẤP ĐẠN HẠT NHÂN

Dù cho ấn tượng về công chúa vô cùng kém, nhưng Tô Di lại định trợ giúp cho họ. Cô sẽ không bao giờ bỏ qua cả một hành tinh nếu chỉ vì một cá nhân.

Nhưng tuyệt đối cô không thể để bọn họ đẩy mình tới trước mặt Mạnh Hi Tông.

Bị Nguyệt Mặc ôm lên trên chiếc kiệu êm, một nhóm kiệu phu tráng kiện vững vàng, khiêng đến nơi chiếc Báo Săn đậu tại rừng núi. Tô Di chỉ cảm thấy chưa bao giờ một môi như vậy, nhanh chóng ngủ thiếp đi trên kiệu.

Lúc tỉnh lại, lại nằm trong một cái ôm ấm áp vững chãi. Cô ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn lên, đôi mắt đen của Nguyệt Mặc gần trong gang tấc, thoáng qua có hơi ngượng ngùng.

"Thiếu chút nữa cô té xuống từ trên kiệu." Hần giải thích.

Tô Di gật đầu, biết người cổ đại hay đề phòng khoảng cách nam nữ, cũng không hỏi nhiều. Chỉ là người đàn ông làm ơn đừng có nảy sinh cảm giác muốn chịu trách nhiệm gì với cô. Cô nói: "vâng, tại thể giới kia, giữa nam nữ trợ giúp lẫn nhau rất bình thường."

Nguyệt Mặc gật đầu, vươn cánh tay dài tới bế cô xuống kiệu.

Một lần nữa trở lại Báo Săn, được Nguyệt Mặc thả xuống khu vực điều khiển chính, Tô Di dường như lơ đãng hỏi: "ám khí của tôi đâu?"

Nguyệt Mặc phui ghế ngồi xuống, ngẩng đầu lên nói: "Lâm mỗ giúp cô nương bảo quản cho."

Tô Di đã sớm đoán được, thế nhưng lại cúi đầu, hơi ngượng ngùng mà nói: "Trong bao đồ của tôi có mấy viên hình cầu gì gì đó, trong đó để vật dụng của con gái, anh có thể trả lại cho tôi không?"

Một lát sau, Tô Di bình tĩnh nhận lấy từ Nguyệt Mặc mấy viên lựu đạn do thủ hạ đưa tới đặt trong tay. Lựu đạn màu trắng bạc có hình dáng rất đẹp, bóng loáng như gương. Chắc là họ không tìm được ám khí có miệng để "bắn" nên mới trả lại cho cô.

Lựu đạn đã vào tay, Tô Di bình tĩnh lại khá nhiều.

Mười phút sau.

Báo săn đã đi lên 1000 mét trên bầu trời. Tô Di liếc nhìn ghế trước có Nguyệt Mặc, khóe miệng từ từ cong lên.

Đại hiệp nổi danh thời đại này, Vô Lâm Minh Chủ Nguyệt Mặc, đang dùng hai tay giữ lấy cái túi đựng nôn mưa, ói ra mật xanh mật vàng đến chết đi sống lại. Cứ coi như là có nội lực, nhưng chưa trải qua khóa huấn luyện nào cho phi công, nên chống cự không nổi mấy pha lật nghiêng lộn nhào của Tô Di.

Trong khi Tô Di cầm bột dinh dưỡng lên uống vào cho cơ thể ở sau khoang thuyền, tinh thần rõ ràng đã tốt hơn nhiều. Cũng không để ở trong lòng chuyện về vết thương của mình.

Máy bay đến mục tiêu thứ nhất —— bầu trời trên vùng biển.

Báo Săn chậm rãi giảm tốc xuống, mắt thường có thể nhìn thấy được vùng biển, trống vắng như biển Chết. Tô Di cảm thấy nơi đó có điểm không thích hợp, nhưng nhất thời nhớ không nổi là gì.

Cô chỉ huy Nguyệt Mặc mang lên một trái bom nguyên tử. Bụng dán chặt vào bột biển. Cửa khoang mở ra, đôi tay Nguyệt Mặc vừa để xuống, quả đạn hạt nhân thứ nhất đã chậm rãi chìm vào đáy biển.

"Cô nương, cô làm sao điều khiển cái vật. đạn hạt nhân này?" Nguyệt Mặc ngạc nhiên nhìn quả đạn hạt nhân cao gần nửa người ồm một tiếng rơi vào lòng biển nhưng không có động tĩnh gì hết.

"Bộ điều khiển từ xa." Tô Di lười phai giải thích, tăng tốc độ, bay về phía nơi khác khỏi đại dương.

Cái khiến Nguyệt Mặc kinh ngạc vẫn còn ở phía sau. Là người cổ đại, hẳn vẫn cho Đại Đường chính là toàn bộ thế giới. Đến khi Báo Săn tăng gấp ba tốc độ siêu âm, bay vọt khỏi mặt biển, bay xuyên qua sa mạc, bay đến một lục địa có hình dạng khác, hẳn mới biết, thì ra cái được Tô Di gọi là "Hành tinh", lớn đến thế nào.

Trong khi Tô Di giao vào tay hần "Khí cụ dò xét hóa học", có thể dự đoán chính xác địa điểm tài nguyên khoáng sản. Hần không thể không liên tưởng, nếu như Đại Đường có thể lấy được vật này, là có thể mở mang khai khoáng biết bao nhiêu mỏ thiết, mỏ vàng. Tuy vậy lập tức lại cảm thấy hơi buồn —— Đại Đường quá chênh lệch với những người này không chỉ có một chút.

Trước đó, hần đi theo trường công chúa, còn ôm lời thề đánh một trận sống còn. Hôm nay bay một vòng rồi, mới hoàn toàn hiểu phe mình chỉ có một con đường chết. Mà Tô Di lại chịu tới cứu họ, thật sự là phúc khí ngàn đời. Ánh mắt hần nhìn về phía Tô Di bực lộ sự kính nể.

Nhưng tinh thần Tô Di lại bắt đầu từ từ không tốt, cho dù có uống bột dinh dưỡng vào nữa cũng không giúp ích được gì. Nguyệt Mặc không nói lời nào, hai bàn tay chống đỡ sau lưng cô, giúp cô đưa "Chân khí" vào . Thật làm cho thần kinh cô run lên.

Gần nửa ngày đã qua, mười trái bom nguyên tử đã toàn bộ thả xuống xong. Sắc mặt Tô Di biến thành rất kém, dù sao đã bị trọng thương, còn liên tục phải làm việc lâu như vậy.

Trong lòng cảm thấy có trực giác nào đó không đúng, càng ngày càng mãnh liệt. Giống như có một ý nghĩ nào đó, sắp được thông suốt. Đáng giận, sao máu huyết yếu ớt làm cho óc cô dường như hoàn toàn hỗn loạn.

Cuối cùng, cô chỉ vừa kịp bắt lấy cổ áo Nguyệt Mặc, gào nhẹ một câu: "Anh mà đem tôi cho trường công chúa thì không phải là đàn ông!"

Nói xong lập tức ngủ mê man.

Nguyệt Mặc đỡ lấy thân thể mềm mại của cô, gạt đầu kiên định với cô đã hôn mê.

Tô Di tỉnh lại lần nữa thì đã là sáng sớm ngày thứ hai.

Cô vừa mở mắt, trong lòng cả kinh, ánh mặt trời từ song cửa sổ chạm trở chiếu vào ấm áp, một khoảng không yên tĩnh quanh mình, hiển nhiên cuộc tấn công trên trời còn chưa phát động.

Cô ngẩn ngơ nhìn lên trần nhà.

Cuối cùng, vẫn có chút hả hê. Vừa hả hê đối với cái địa cầu này, cũng là hả hê đối với Mạnh Hi Tông. Tuy làm bày trí không được tốt như anh, nhưng cũng không phải chỉ ích kỷ lo cho bản thân mình.

Nếu như ngày đó không thấy chuyện anh đã làm với công chúa, thì sẽ ra sao? Cô sẽ về lại bên cạnh anh, sẽ lại như trước đây, dịu ngọt nhu nhược thậm chí hầu hạ cam tâm tình nguyện. Sẽ nói cho anh biết, đây chính là Địa Cầu, xin hãy giữ cao đánh khẽ.

Có lẽ anh sẽ không vì một cô gái mà bỏ qua cho cả một hành tinh. Nhưng cô đã từng cho rằng cô là người phụ nữ duy nhất mà anh từng chạm qua nhiều năm nay, nên phải có khác. Có lẽ thực dân và tự trị , có thể tìm được một lối thoát cho cả hai bên.

Vậy mà khi thấy được cảnh đó, cô mới phát hiện mình vẫn còn đề cao mình quá. Thì ra cô cũng không phải loại gì đặc biệt, thậm chí có lẽ đúng như theo lời nói của Mộ Tây Đình, Mạnh Hi Tông ưa thích thể loại như cô, chỉ cần đúng thể loại này là được rồi.

Cô quả là may mắn làm sao, vừa khớp là “gu” của anh. Thì ra là trong lòng anh, hai chữ "Tô Di" không hề có bất kỳ giá trị và ý nghĩa gì.

Như vậy mà cô còn đi xin anh thì còn ý nghĩa gì nữa ? Nhất định là tự rước lấy nhục. Mà bây giờ, cô cũng không bao giờ còn tình nguyện khúm núm với anh nữa. Nếu như cô thật trốn không khỏi bàn tay của anh, vậy ít nhất hãy để cô bảo vệ quê hương của chính mình, có trở thành thú cưng để anh cung chiều rồi lại vứt bỏ lần nữa, cũng không có gì hối tiếc.

"Đã tỉnh rồi hả ?" Một tiếng nói khẽ từ một dáng người mảnh dẻ. Chính là công chúa mang vẻ mặt lạnh nhạt bước vào cửa.

Tô Di sờ vào đầu gối, chạm vào chỗ bóng loáng mát lạnh trong tay —— Lựu đạn vẫn còn ở đây.

"Cô yêu gã kia?" Công chúa hỏi thẳng không ngại ngần, làm cho Tô Di hơi kinh hãi.

Cô ngẩng đầu, hướng về phía con mắt sáng quắc của trường công chúa.

Tô Di hiểu được, đây là trò tâm lý chiến của công chúa, trước hết khiến cho cô rối loạn từ đầu trận tuyến . Vì vậy cô đáp: "Tôi có yêu hắn, đại khái cũng không nhiều bằng cô yêu Nguyệt Mặc."

Công chúa ngẩn ra, cười: "Cô cho rằng Bồn cung vì ghen, mới dả thương cô?"

"Trừ nguyên nhân này, tôi không nghĩ ra được nguyên nhân gì khác." Tô Di nói, "Tôi chỉ là tới cứu các người , cứu xong, sẽ không còn qua lại gì với bất cứ kẻ nào trong các người nữa."

Công chúa lắc đầu: "Cô sai lầm rồi. Sau khi bị tên yêu quái cột nhả. Bồn cung đã đoạn tuyệt cái ý niệm muốn sống cùng Nguyệt Mặc." con mắt sắc của cô tối dịu dàng, "Bởi vì chỉ có người con gái hoàn mỹ nhất, mới có thể xứng đáng với Nguyệt Mặc."

Tô Di luôn luôn sợ nhất phải nghe hai chữ "Hoàn mỹ". Hoàn mỹ mang ý nghĩa cố chấp, người cố chấp thì cái gì cũng dám làm.

Lại nghe công chúa nói: "Cô rất tốt, nếu như không phải là thân phận cô đặc biệt, Bồn cung đồng ý nhận cô làm thị nữ thân tín."

Tô Di bình tĩnh: "Tôi đã nói, sẽ không ở lại chỗ này."

"Đương nhiên cô sẽ không ở lại." Công chúa lạnh nhạt nói, "Bồn cung kêu hộ bộ tra khảo cả đêm, trên dưới cả nước, không có ai có trường hợp mất tích con gái giống như cô. Cô không phải là con dân Đại Đường."

Vấn đề này Tô Di khó mà giải thích, chỉ nói là: "Tôi đã nói từ lâu, nếu như hoài nghi, tôi sẽ đi ngay lập tức, cho các người tự sinh tự diệt. Lời đã nói như vậy, các người còn cần sự giải thích của tôi sao?"

Công chúa lại cười: "Bồn cung cũng không phải là hoài nghi ước nguyện ban đầu của cô. Chỉ là tò mò, hôm qua cô đã cho khiến Nguyệt Mặc nhìn thấy gì? Vì sao hẳn biết rõ cô không phải là con dân Đại Đường, lại vẫn kiên trì làm theo lời cô nói như cũ?"

Cô ta nâng ngón tay nhỏ xinh với móng tay đỏ tươi, dường như muốn xoa mặt của Tô Di, nhưng rồi lại dừng lại giữa không trung.

"Bồn cung hỏi Nguyệt Mặc, có nguyện ý kết làm vợ chồng với cô không. Bồn cung có thể đứng ra gả cưới cho các người."

Tô Di cau mày, công chúa thấy thần sắc của cô, ánh mắt lại lạnh mấy phần: "Quả nhiên. Nguyệt Mặc cự tuyệt lời đề nghị của tôi, tự nhiên hẳn lại đỏ mặt. Hẳn nói, mình không xứng với cô."

Tô Di không thể nhìn được nữa, gần từng chữ: "Công chúa điện hạ, tôi rất khâm phục năng lực trị vì đất nước của cô, cũng hiểu cô đã hy sinh vì quốc gia. Nhưng mà những thứ mà cô nói này, xác thực không quan hệ với tôi. Tôi chỉ biết, bọn họ sẽ tới rất nhanh, nói không chừng phút tiếp theo đã tới rồi. Tôi đề nghị nắm chặt thời gian và đối sách thương nghị, chứ không phải vương vãi với Nguyệt Mặc."

Công chúa gật đầu, chợt cất giọng nói: "Cô nói đúng."

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, mấy bóng dáng rất nhanh nhảy vào từ cửa và cửa sổ, nháy mắt đã ngăn cách giữa cô và công chúa. Cô ta tới hét lên một tiếng, Tô Di liền đoán ra có âm kế. Trên người đang bị thương, cô không có cách nào đánh đòn phủ đầu, bắt giữ công chúa được, chỉ có thể tro mắt nhìn bọn người xông vào.

Nhất định đây là Võ Lâm Cao Thủ, Tô Di vô cùng sợ "cách không chưởng" lần trước. Cô có cảm giác nếu lại trúng một chưởng nữa, e là không còn mạng.

Cô hỏi: "Công chúa, cô muốn làm gì?"

Công chúa lạnh nhạt nói: "Tôi thật vất vả mới dụ được Nguyệt Mặc đi, hiện tại đây là cơ hội mà cô có thể cứu chúng tôi —— đang chính cô thôi. Có được tù binh này, yêu quái nhất định sẽ không dám xâm lăng."

"Cô đã cảm thấy hẳn là yêu quái." Tô Di khẽ cười nói, "Cô cho rằng hẳn sẽ vì một người phụ nữ, bỏ qua cho cả một hành tinh? Bỏ qua cả quốc gia của các cô ư?"

"Thử một lần thì biết." Công chúa cũng cười, "Thử đem cô cột vào như lần trước tôi bị bắt đi trên công thành, ồ, có lẽ không cần mặc quần áo, như vậy mới có thể hấp dẫn yêu quái trên trời kia chú ý."

Tô Di cũng không vì uy hiếp của cô ta mà hốt hoảng, cuối cùng đã hiểu rõ.

Công chúa làm cô bị thương, hoàn toàn chính xác không phải bởi ghen. Bên ngoài vẻ hiểu rõ đại nghĩa của cô ta có một linh hồn cực kỳ cố chấp kiêu ngạo.

Chỉ vì bị Mạnh Hi Tông làm ô nhục thân thể, phá hư cảm giác hoàn mỹ của cô ta, cho nên nhất định trả thù trên người Tô Di. Vì tranh nhau chữ vinh nhục với kẻ khác, cô ta mất đi lý trí, cam nguyện bỏ qua cả nguy hiểm của hành tinh.

Người phụ nữ như vậy, không xứng làm lãnh đạo của quốc gia này.

"Làm cái trò này, không sợ Nguyệt Mặc trách cô à?" Tô Di hỏi.

Công chúa nói: "Vốn là sợ, cho nên mới mặc cho hẳn hôm qua đi theo cô hồ đồ. Nhưng trong lòng hẳn đã có cô, Bồn cung cũng không còn gì thấy đáng sợ."

Tô Di im lặng chốc lát, biết có nhiều lời cũng vô ích. Cô lạnh nhạt nói: "Công chúa, cô để cho người của cô đi ra ngoài, tôi thay quần áo. Chẳng lẽ cô phải để tôi trong bộ dạng này đi ra ngoài ư? Dĩ nhiên đối với tôi như vậy nhục nhã nặng hơn, nhưng rêu rao khắp nơi để người người chú ý, Nguyệt Mặc lại rất nhiều thù hằn, chỉ sợ sẽ chạy tới rất nhanh."

Đoán chừng bị Tô Di nói trúng, công chúa phát tay một cái, đám người cứ thế theo lời lui ra ngoài.

Tô Di làm gì mà muốn thay quần áo. Cô rón rén từ từ nhích đến cửa sổ, liếc thấy đám Võ Lâm Cao Thủ đứng yên, tháo chốt, ném một quả lựu đạn ra.

Nổ vang ầm ầm, ánh lửa ngất trời, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp. Tô Di ngược mắt nhìn lại, những cao thủ kia trong nháy mắt ngã xuống rất nhiều, lại không nhìn thấy bóng dáng công chúa đâu. Cô cũng không ngẩng đầu lên mà ném ra cái thứ hai.

Tiếng ầm của quả thứ hai vang lên, những cao thủ kia không chết cũng trọng thương. Đây là lần đầu tiên Tô Di ra tay ác độc với người khác, trong lòng hơi lo lắng, nhưng cô không lo được nhiều như vậy. Cô cao giọng hét nói: "Đây là âm khí có độc của tôi, các người dám bước vào cửa phòng nửa bước, tôi còn tung âm khí gấp mười lần nữa. Các người sẽ chết hết không còn một mống nào. Lập tức kêu Nguyệt Mặc mang cho tôi bọc quần áo tới đây."

Nếu như bây giờ đối mặt với cô là kẻ địch hiện đại, mấy viên lựu đạn căn bản không có tác dụng. Nhưng lần nổ tung vừa rồi, đối với cô nhân này là chấn động khổng lồ. Cho tới giờ bọn họ chưa hề nghe nói đến loại ám khí có thể sát thương mấy người nhiều góc độ trong nháy mắt, phạm vi to lớn, uy lực cực mạnh. Cho nên khi nghe Tô Di kêu lên sẽ uy hiếp gấp mười, bất kỳ cao thủ nào cũng không dám dấn lên nữa —— chuyện cười, mấy chục năm mới luyện thành một thân cao thủ, nếu như chỉ vì thế mà bị hủy vì ám khí trong tay của yêu nữ, thật không đáng giá chút nào.

Ngoài cửa toàn là những tiếng vang hỗn độn. Sau mớ hỗn độn đó, tất cả động tĩnh đều biến mất, tạo thành một khoảng yên tĩnh chết chóc. Yên tĩnh làm trong lòng Tô Di cũng hơi tê dại. Qua hơn 10 phút sau lại vang lên tiếng nói của Nguyệt Mặc: "Tô cô nương, là tôi."

Tô Di thờ phào nhẹ nhõm. Để cho Nguyệt Mặc mang bao quần áo đi vào, không phải không thể tách rời hẳn, mà là sợ những cao thủ hạ độc gì đó trên súng ống của mình.

"Một mình anh đi vào."

Nguyệt Mặc đen mặt đi vào: "Tô cô nương, công chúa rút cuộc đã làm cái gì với cô? Nàng kêu phụ thân cầm giữ tôi."

"Trước tiên đưa bọc quần áo cho tôi." Tô Di nói.

Nguyệt Mặc gật đầu, đặt bao đồ đến trước mặt cô. Tô Di nói: "Anh dẫn tôi trở về Báo Sơn trước đi, chúng ta vừa đi vừa nói."

Sáng sớm hôm nay, Nguyệt Mặc liền nhận được tin truyền miệng, nói phụ thân bệnh tình nguy kịch. Hắn đành phải giao Tô Di cho tâm phúc đắc lực nhất, vội vã chạy tới nhà cũ ở ngoại ô. Nhưng về đến nhà, mặc dù về mặt phụ thân buồn thiu, nhưng cũng không có gì khác thường. Chỉ nói mấy ngày gần đây yêu quái quấy phá, cha mẹ đều hết sức run sợ, mới nói dối bệnh tình, muốn hắn về nhà bảo vệ. Hắn cất bước muốn đi, phụ thân lại nổi trận lôi đình, chết sống không để cho đi.

Hắn liền nói dối là đi nhà xí, trực tiếp leo tường định rời đi. Lại nhìn thấy ở cửa nhà có mấy kẻ theo dõi. Hắn cẩn thận, len lén trốn đi từ cửa sau.

Kết quả mới vừa vào thành, liền nghe đến hai tiếng nổ mạnh. nguồn gốc tiếng động lại là từ phủ đệ của hắn.

Hắn gấp gáp xông vào, lại nghe thị nữ mà mình bắt được, khóc sụt sùi nói, công chúa bị yêu nữ làm bị thương bằng ám khí, thái y đang cấp cứu, sống chết chưa biết.

Mà tâm phúc phụng mệnh bảo vệ Tô Di cũng vọt tới, nói bị ám vệ của công chúa giao đấu với ám vệ của hắn, không thoát được.

Hắn lập tức lấy bao quần áo của Tô Di chạy tới.

Nhìn thấy ngoài cửa là những vũng máu hỗn loạn, hắn mới hiểu là Tô Di ra tay trừng phạt công chúa.

Điều này làm hắn không nhịn được thở dài, nếu không phải công chúa hôn mê, mà thù hạ của hắn cũng không làm khó nàng, nếu là thù hạ của công chúa lúc ấy có người nào có oai lực mạnh mẽ mà nắm giữ cục diện, chỉ sợ là hiện tại quân đội đã bao vây Tô Di làm cho cô khó có thể sống sót.

Cho nên hiện nay khẩn yếu nhất, là cứu cô đi ra ngoài trước.

"Đắc tội." Hắn nói nhỏ, duỗi tay ra, ôm ngang eo Tô Di, đi tới phía cửa.

Lối mòn trong đình viện yên lặng. Hàng rào chạm trổ bị nổ bung đã biến đổi, chỉ còn trơ lại cái cọc gỗ đen, lại càng không có lấy một bóng người.

Chẳng biết tại sao, tàn cuộc hỗn loạn không chịu nổi, lại làm Nguyệt Mặc bản tính cẩn thận trời sanh có chút buồn cười.

Hắn nói với Tô Di: "Trong thiên hạ, dám không để công chúa điện hạ vào trong mắt, chỉ có một người đó là Tô cô nương."

Tô Di lại không vì khoảnh khắc hắn hiếm khi cười giòn mà vui vẻ, chỉ nói lạnh nhạt: "Nàng định lột bỏ y phục của tôi rồi cột tôi vào trên cổng thành."

Nguyệt Mặc lập tức nói không ra lời.

Cũng đang lúc này, chợt một tiếng nổ sấm sét vang dội trên đình viện trống trải. Một luồng sáng chói rực đã chiếu sáng cả bầu trời trong nháy mắt, như thể bao phủ lấy cả đất đai Đại Đường.

Toàn thân Nguyệt Mặc căng cứng, khẽ quát một tiếng: "Tô cô nương, ôm chắc." Không đợi Tô Di ra tiếng, hắn đã ầm ầm nhảy lên, nhẹ lướt lên nóc nhà. Mũi chân mới vừa chạm đất, liền giống như mũi tên rời cung, tung hoành bay vút trên những nóc nhà cao thấp nhấp nhô.

Tất cả xung quanh như biến thành hình ảnh mơ hồ. Nguyệt Mặc liên tiếp phát ra tiếng huyết sáo trong trẻo ngân nga, mà các nơi gần xa cũng có tiếng huyết gió truyền đến.

Vậy mà tốc độ của hắn dù có mau hơn nữa, Tô Di vẫn có thể thấy phía trên đình đầu mình, liếc mắt không tới 1000m trên trời, một chiếc chiến hạm vũ trụ màu đen, giống như con quái vật sắt, sấm vang chớp giật xuất kích.

Anh đã tới.

Chương 31: Cảnh giới Cấp 1

Trên nền trời xanh trong veo, xuất hiện 20 chiếc Báo Săn, dàn thành hình quạt chia thành các đội công kích, dùng tốc độ nhanh như sấm chớp, xẹt thấp qua thành cổ. Hỏa tuyến vàng ánh, vẽ ra một bức tranh ánh sáng xinh đẹp trong trời đất, phát ra tiếng nổ rền vang. Cả thành kêu khóc thê lương trong biển lửa.

"Bọn họ muốn làm gì!" Lòng ngực Nguyệt Mặc phập phồng kịch liệt, như thể tức hận không thể xông lên, lấy thân thể mình ngăn trở đạn pháo.

"Dàn trải chiến đấu, từ đó có thể giảm bớt tổn thương cho người đương thời trên mặt đất." Tô Di đáp, "Yên tâm, thương vong của dân chúng sẽ không nhiều lắm đâu."

Xẹt qua nóc nhà, đường núi, rừng cây, khoảng cách xa xôi dưới chân Nguyệt Mặc, như dòng nước chảy cực nhanh. Chẳng bao lâu hai người đã đến hang núi - nơi chiếc Báo Săn đang ẩn náu.

"Chúng ta sẽ chờ bọn chúng đổ bộ xuống mặt đất." Nguyệt Mặc lạnh lùng nói.

Tô Di hiểu tính cách của hắn, tiếng huyết sáo mới đây chắc là dùng để triệu tập mọi người. Tổ chức cao thủ võ lâm này đã chuẩn bị liều chết chiến đấu với bọn xâm lăng. Nhưng Mạnh Hi Tông để gì để kế hoạch cận chiến của bọn họ xảy ra, e là nếu gặp phải lực lượng kháng cự, thì chỉ cần dùng hỏa lực mạnh mẽ tầm xa giết chết.

"Lấy trứng chọi đá." Tô Di không nề hà gì vạch ra sự thật, "Tôi tin chắc từ khi đổ bộ đến khi chiếm lĩnh, cục diện sẽ không vượt quá một canh giờ, chỉ khoảng nửa canh giờ thôi."

Nguyệt Mặc mãi không cách nào mở miệng phản bác được. Mặt hắn rất căng thẳng, mang Tô Di đến phòng điều khiển, đột nhiên nghiêng người, cúi đầu thật thấp.

"Tô cô nương." Giọng nói hắn vang lên mạnh mẽ, "Công chúa đến giờ chắc vẫn còn hôn mê. Tôi nghĩ nếu như cô ta tỉnh lại, thấy được thảm trạng này, cũng sẽ hối hận đã làm những chuyện như vậy với cô nương. Mong cô nương bỏ qua hiềm khích trước đây, Đại Đường xin nhờ vào cô nương."

Khi lái máy bay vòng quanh Địa Cầu trước đó thì đã có cảm giác không ổn xông lên đầu. Nhưng Tô Di nhất thời không nhớ nổi là vì sao.

Thời gian gấp rút, cô không thể nào nghĩ ra được gì, chỉ có thể nhẹ nhàng đỡ Nguyệt Mặc lên mà nói: "Tôi sẽ cố hết sức."

Tô Di phán đoán không sai, Liên Đạc phụ trách chỉ huy tiền tuyến lần chiếm đóng này, hoạch định thời gian tấn công, vừa đúng một giờ. Đó là còn tính luôn cả thời gian Báo Săn oanh tạc công kích.

Lúc này, Liên Đạc cùng với một đám nhân viên chỉ huy, đang đứng trước màn hình Ra đa khổng lồ để chỉ huy tác chiến, quan sát tiến độ tấn công của toàn bộ các phân đội. Mạnh Hi Tông yên lặng, chấp tay đứng bên cạnh Liên Đạc.

Tô Di chạy trốn, tin tức truy nã từ vị chỉ huy toàn chiến hạm, đã sớm truyền vào tai Liên Đạc. Điều này làm hắn có chút giật mình—— vốn hắn đã thấy ngài chỉ huy đối với Tô Di không tầm thường, có ý khiến Tô Di nhìn thấy ngài chỉ huy ở chung với phụ nữ khác, tính tình Tô Di kiên cường, nổi giận với ngài chỉ huy cũng làm cho ngài chỉ huy điên tiết một phen.

Ai ngờ con nhỏ này lại còn bỏ chạy xuống đất mất. Liên Đạc không nghĩ ngài chỉ huy sẽ yêu người phụ nữ này, nhưng ít nhất thì giai đoạn hiện thời, ngài chỉ huy rõ ràng vẫn còn hứng thú với cô ta. Cái này làm cho Liên Đạc có cảm giác mình chơi hơi quá. Chỉ có thể giả vờ ngu ngơ, không thể nhắc đến lần đó dẫn Tô Di đi "vây xem" chuyện của ngài chỉ huy.

Sắp triển khai đổ bộ lên mặt đất, tất nhiên phải có không ít thương vong cho người trên hành tinh này. Nhưng hắn không lo lắng cho an toàn của Tô Di. Người phụ nữ kia làm sao có thể đẩy mình vào hoàn cảnh khốn khổ được?

Chắc hẳn là ngài chỉ huy cũng nghĩ như vậy nên khi Liên Đạc hạ lệnh tác chiến, mới không chút chần chừ, ngược lại còn mỉm cười bí ẩn.

Bởi vì trước đây Lĩnh Đánh Thuê chiếm lĩnh các hành tinh có tài nguyên, nhưng lại không có văn minh nhân loại. Cho nên lần xâm lược này, Mạnh Hi Tông coi như cũng vô cùng coi trọng, không chỉ sai phái Liên Đạc mở màn, thậm chí bản thân cũng quan sát cuộc chiến. Thật ra hành động đổ bộ lần này, đối với Liên Đạc mà nói, chỉ đơn giản như nhúc nhích ngón tay. Hắn hoàn toàn không thể nghĩ rằng, một hành tinh vẫn còn trong giai đoạn nông nghiệp sẽ có chút xú uý hiếp nào.

Thế nên, khi bên sĩ quan kỹ thuật kinh ngạc quay lại báo cáo với bọn hắn về kiểm tra đo lường tín hiệu hạt nhân của đối phương thì thật sự làm cho Liên Đạc phải thất kinh.

"Thượng tá , đã phát hiện tín hiệu mười đầu đạn hạt nhân , phân bố ở các vị trí khác nhau trên hành tinh . Đạn hạt nhân mới vừa mở khóa an toàn ." Người sĩ quan kỹ thuật chỉ vào màn ảnh máy tính trước mặt .

Mạnh Hi Tông cười cười , Liên Đặc nhìn thần sắc của anh cũng kịp phản ứng. Hắn hỏi không hề biến sắc : "Bảo cáo vị trí , cự ly , năng lượng cấp bậc của đạn hạt nhân ."

Sĩ quan kỹ thuật nhanh chóng báo ra một chuỗi tọa độ . Liên Đặc lập tức cau mày , nhìn về phía Mạnh Hi Tông : "Đều là vị trí quan trọng của tài nguyên khoáng sản cùng với tài nguyên dưới nước , ngài chỉ huy , làm thế nào đây ?"

Mạnh Hi Tông còn chưa trả lời , sĩ quan truyền tin đã đứng lên: "Ngài chỉ huy , nhận được mã nhập của Linh Đánh Thuê , yêu cầu truyền tin . Đối phương nằm trong băng tần mã hóa ."

Dường như sớm đoán được sẽ có cuộc điện đàm này , Mạnh Hi Tông lên tiếng vào máy điện đàm đài chỉ huy , chỉ một câu đi thẳng vào vấn đề chính : "Lá gan em rất lớn ."

Dù đó là một câu nói đơn giản , cũng làm Tô Di bên đầu dây này kinh sợ trong lòng . Đối diện với ánh mắt ân cần của Nguyệt Mặc , Tô Di lấy lại bình tĩnh , không chút hoang mang dịu dàng đáp : "Ngài chỉ huy , nơi này là nhà của tôi."

"Mười quả đạn hạt nhân mà em cho là có thể ngăn trở tôi ?" Trong tiếng nói của anh tự nhiên lại có mang theo vẻ cười cợt . Tô Di dường như có thể tưởng tượng ra bộ dạng giận quá hóa cười của anh , giống như lần đó anh xâm chiếm thân thể cô , cười thờ ơ đến lạnh lùng.

"Không thể ngăn lại ." Cô đáp , "Nhưng sẽ ô nhiễm hành tinh này , vậy là đủ rồi . Ngài muốn lọc bớt ô nhiễm , ít nhất phải tốn từ nửa năm đến một năm . Khoảng thời gian này đủ để Trung tộc và liên minh phát hiện ra hành tinh này . Đối với ngài mà nói , thật là không đáng đâu ."

Mạnh Hi Tông lạnh lùng nói : "Em muốn cái gì ?"

"Quyền tự trị cho hành tinh , cùng nhau khai phá ." Nói ra yêu cầu này , Tô Di vẫn hơi cảm thấy khản trương . Lỡ mà Mạnh Hi Tông cự tuyệt thì làm thế nào ? Nhưng sẽ không , anh chiếm đóng thuộc địa là vì ích lợi , không phải vì thống trị , thôn tính .

Đầu dây bên kia yên lặng . Thậm chí Tô Di có thể nghe được bên cạnh Mạnh Hi Tông có người hỏi , có cần phải cho Liên Đặc đổ bộ theo kế hoạch không .

Thời gian chỉ qua thêm có vài phút đồng hồ nhưng đối với Tô Di tựa như là cả một năm dài . Xa xa trong thành vang lên tiếng đạn pháo , tựa như cảnh tượng xa xăm trong mơ . Cô chỉ có thể nghe thấy tiếng thở nặng nề của chính mình vang lên bên tai .

"Em đang sợ hãi ?" Mạnh Hi Tông chợt ép giọng rất thấp , giống như thì thầm bên tai cô , "Mèo con ?"

Lúc này Tô Di mới phát hiện ra , trên khắp lòng bàn tay đều thấm đẫm mồ hôi . Trong đầu cô hiện lên tư thế trầm tĩnh sáng ngời của Mạnh Hi Tông , hình ảnh ngày hôm đó cũng thoáng qua khi bàn tay to lớn của anh ta hướng về phía công chúa .

"Phải ." Cô nhắm mắt lại đè xuống một chút cuộn cuộn trong lòng ngực . Dù anh không nhìn thấy cô , cô lại gật đầu một cái , "Đúng vậy , tôi sợ anh tức giận ."

Mạnh Hi Tông ở đầu bên kia , chợt cười trầm ấm . Tiếng cười trong veo , nghe không ra cảm xúc vui buồn gì : "Chiến dịch tác chiến lên đất liền tạm ngừng , tôi sẽ cho người đưa xuống hiệp ước ký kết xin thuê . Mèo con , em đoán rất đúng , mấy ngày nay nếu như không phải đang phải ứng phó với liên minh , làm sao cho em có đủ thời gian giấu đi đạn hạt nhân . Tất cả chỉ vì lợi ích , tôi đồng ý với em , hành tinh tự trị , cùng nhau khai phá ."

Tô Di hồi hộp trong lòng . Cô biết lời hứa của anh đáng giá nghìn vàng . Thật sự mục tiêu đã đạt thành , cô lại không có cảm giác thỏa mãn như đã từng nghĩ .

"Cảm ơn ngài." Cô dừng một chút , lại nói : "Chỉ huy , anh trách tôi sao ?"

Mạnh Hi Tông yên lặng một hồi , rồi đột ngột nói : "Mèo con , đây là lần cuối cùng tôi cho phép em thoát khỏi tôi ."

Trong lòng Tô Di hơi khổ sở , nhưng cô không để lộ ra , mà đáp vững vàng : ". Đã rõ ."

Ngắt điện đàm , Tô Di hơi ngẩn ra nhìn về phía Nguyệt Mặc : "Hắn đồng ý . Lập tức sẽ phái người mang hiệp ước tới đây , tôi sẽ giúp các người đàm phán với đối phương . Chỉ cần có cam kết về quyền tự trị trên hành tinh , tôi nghĩ ít nhất thì các người sẽ không gặp phải quá nhiều khó khăn . Hơn nữa nhờ có bọn họ mang khoa học kỹ thuật đến , có lẽ sẽ mang đến tương lai phát triển tốt cho hành tinh này."

Nguyệt Mặc nhìn chăm chú vào cô , gương mặt càng lúc càng tái nhợt , gật đầu : "Đại ân không sao có thể cảm tạ cho hết được ."

"Trở về thành thôi ." Tay Tô Di lạnh lùng chạm vô nút khởi động .

Bão Săn tăng tốc độ , vút thẳng lên trời . Quan sát ra bên ngoài , nhiều chỗ khói dày đặc cuộn cuộn , ánh lửa ngất trời . Đội Bão Săn đã rút lui sạch sẽ , hoảng hốt thoáng nhìn chỉ thấy còn chút ánh sáng màu đen biến mất trong đám mây . Trên mặt đất , nhà cửa nhỏ bé như viên gạch , hàng đoàn người trời giạt đi như con kiến nhỏ bé hèn mọn giăng khắp nơi trên đường phố.

Thấy anh chỉ dùng một tay mà cả một tòa thành chìm trong khói lửa tro tàn , Tô Di không kiềm được hồi tưởng lại cuộc đối thoại mới vừa rồi của hai người , một chút đầu mối và khái niệm lại hiện lên rất rõ .

Làm thế nào mà trực giác cô cảm thấy nhất cử nhất động của mình từ khi tới mặt đất đến nay đều nằm trong kế hoạch của Mạnh Hi Tông ? Mặc dù Linh Đánh Thuê phát hiện ra hành tình này trước , gạt liên minh ra để giành quyền độc chiếm hoàn toàn , cũng phải gặp phải chút khó khăn . Áp đảo chiếm lĩnh lại càng khiến cho Trùng tộc, liên minh và khắp nơi lấy cớ dễ công kích .

Nhưng bây giờ lại cùng nhau khai phá thật là bất đồng . Không dính dáng gì đến chính trị , không làm trái với chủ nghĩa nhân đạo , hoàn toàn xuất phát từ góc độ kinh tế , chẳng có ai tìm ra được đúng sai gì ở đây . Chỉ vì sự uy hiếp những đầu đạn hạt nhân này mà phải ngừng hành động chiếm đóng, làm cho cả đám lính đánh thuê như lang sói , tức đến nghiêng răng nghiêng lợi nhưng cũng phải chấp nhận sự thật...

"Cô nương có dự định gì ?" Tiếng nói đột ngột cất lên , cắt ngang suy nghĩ của Tô Di —— là Nguyệt Mặc đang dùng con mắt thâm trầm nhìn cô , "Phải trở về bên cạnh người kia kia sao ?"

Tô Di im lặng trong chốc lát : "Không, sẽ không bao giờ nữa ."

Nguyệt Mặc quay đầu lại , nhìn ra bầu trời mênh mông bên ngoài khoang tàu, thành thị hỗn độn . Nhìn về phía Tô Di , ánh mắt chân thành : "Tô cô nương , Lâm mỗ chỉ có thể chúc cô được thuận lòng như ý , vô bệnh vô tai . Sau này nếu có bất luận điều gì cần Lâm mỗ giúp , cả Đại Đường, cùng mấy ngàn võ lâm chí sĩ cứ mặc cô sai khiến, dù phải vượt lửa qua sông cũng không chối từ ."

Tô Di nhìn hẩn mỉm cười : "Cám ơn ."

Báo Săn tiến đến bầu trời phía trên Hoàng Cung thì không nỡ nhìn thấy cảnh tượng thê thảm nơi đây . Tất cả kiến trúc cao lớn cơ bản cũng bị san thành bình địa , đám Vương tộc trong tầm cung càng thêm máu chảy đầy đường . Mà suốt trên đường tới đây , mặc dù thấy rất ít thi thể , nhưng Tô Di không hề ngạc nhiên nhìn thấy tòa kiến trúc hoa lệ —— bình thường là dinh thự quan viên cao cấp nay bị nổ cho nát nhừ .

Tô Di hoài nghi trong khoảng thời gian này , Mạnh Hi Tông đã phải người đáp xuống mặt đất , thăm dò tất cả đầu mối có thể dùng được . Việc tiêu diệt Vương tộc cùng quan lại cao cấp , rất đơn giản , đó là để tạo thành một chính phủ bù nhìn trong tương lai .

Nhưng cô chỉ có thể làm được đến bước này . Tương lai cũng phải dựa vào những người như Nguyệt Mặc , ra sức tìm đường phản kháng . Trong khi đó , hướng đi của lịch sử, cuối cùng là tiến về phương nào thì cô cũng không cách nào biết trước được .

Ánh lửa ngất trời bên trong những phế tích còn sót lại của Hoàng Cung , thị nữ và bọn thái giám chạy trốn tứ tán . Nguyệt Mặc che chở cho Tô Di , đi ngược lại dòng người , từng bước xâm nhập vào . Đến vùng gần khu vực triều đình , Nguyệt Mặc vất vả lắm mới bắt được một tên quan lục phẩm , lạnh lùng hỏi : "Công chúa đâu ? Tể Tướng đâu ?"

Mặt tên quan hoảng sợ : "Chết rồi , chết hết rồi ! Vị Ương Cung sụp đổ , triều đình ngã nhào , toàn bộ đều chôn vùi bên trong cả rồi !"

Mười phút sau .

Mặc dù Báo Săn đã rút về chiến hạm vũ trụ , công kích cũng tạm ngừng . Nhưng chiếc chiến hạm vũ trụ màu đen trôi nổi trên bầu trời , đương nhiên khiến cho người dân Đại Đường ai nấy đều cực kỳ hoảng loạn .

Cục diện chính trị của đất nước này đã tan rã , vị công chúa đã hôn mê trước đó , nghe nói bị chôn vùi bên trong Vị Ương Cung , thi thể còn chưa tìm được . Cuối cùng , chỉ còn lại một đám võ lâm nhân sĩ , cùng với ít võ quan cấp thấp hết lòng trung thành , và với mấy ngàn binh sĩ tập hợp khẩn cấp , đứng trước phế tích Hoàng Cung , đang nhìn vật thể “Yêu quái” yên lặng trên trời .

"Lâm minh chủ ." Có vị quan nói thấp thỏm , "Bọn chúng có thật sẽ không tấn công lần nữa ? Đại Đường của ta còn có thể tiếp tục tồn tại được không ?"

Cũng có những hiệp khách võ lâm đỏ hoe mắt , la hét ầm lên : "Liều mạng với bọn chúng ! Nếu không phải lũ chúng nó có yêu thuật , chính tay ta đã sớm đâm vào những con yêu quái này !"

Còn có kẻ lạnh lùng nhìn vào Tô Di : "Minh Chủ , ngài thật sự tin tưởng lời nói của yêu nữ này ?"

Không khí dồn nén trong dòng cảm xúc hỗn loạn , Tô Di chẳng thèm để ý tới , cô ngẩng đầu , từ mắt thường chợt trông thấy một chiếc Báo Săn , bay ra từ chiến hạm thẳng đến vùng đất này .

Đó là người mang tin tức của Mạnh Hi Tông , mang theo hiệp ước của Linh Đánh Thuê . Một khi đã ký tên thì vận mệnh của hành tinh này thay đổi từ đó .

Tô Di cũng nên đi theo sau lưng người mang tin tức , ngoan ngoãn trở lại bên cạnh Mạnh Hi Tông .

Như vậy cô muốn chạy trốn thế nào đây ?

Tô Di nhìn chiếc Báo Săn đang thành hình từ từ mà hơi mất hồn . Cô nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy chiếc Báo Săn là ở Thương phủ , màu xanh lá cây trên mặt cỏ , rồi đổi sang sắc xám đậm lúc chiến đấu , giống như con điều hầu , từ đó nằm trong tay Mạnh Hi Tông thay đổi vận mạng của cô .

"Bùm !" Một tiếng động kịch liệt vang lên , Tô Di mở to mắt , không thể tưởng tượng nổi nhìn lên .

Hướng phía trên đỉnh đầu, chiếc Báo Săn đại diện cho Mạnh Hi Tông, đại diện cho Linh Đánh Thuê uy nghiêm, lại nghiêng ngả khi bất ngờ trúng phải một phát hỏa lực mãnh liệt! Có tiếng kêu dữ dội sau làn khói tro, chiến đấu cơ trong nháy mắt đã nổ thành nát bấy! Trên bầu trời chỉ còn dư lại khói mù mịt không! Mà kim loại cùng cả thân thể nát rữa, như mưa đá rớt đầy đất trong nháy mắt!

Bị tiêu diệt rồi! Người mang tin tức của Mạnh Hi Tông!

Tô Di sợ ngây người, hỏa lực mạnh mẽ như vậy từ đâu tới?

Đây cũng không thể là trình độ làm binh khí như Đại Đường có thể làm được hỏa lực mạnh đến thế! Thế này rõ ràng là hỏa tiễn đạn đạo bắn ra từ mặt đất, nháy mắt đã phá hủy một chiếc Báo Săn!

Trên mặt đất, Nguyệt Mặc cùng những người liên can cũng mang sắc mặt biến đổi mãnh liệt. Bọn họ quay đầu đồng thời, nhìn về phía phương hướng hỏa lực bắn tới—— đó chính là phế tích Vị Ương Cung.

Công chúa, nơi bị chôn của công chúa?

Trong khi đó, bên trong chiến hạm vũ trụ trên trời, viên sĩ quan kỹ thuật đột ngột đứng lên, hạ giọng nói: "Ngài chỉ huy, máy bay chiến đấu của chúng ta bị tấn công phá hủy mất rồi. Gọi phi công không trả lời, bước đầu nhận định đã gặp nạn. Xin ra chỉ thị."

Tất cả các sĩ quan trong trung tâm tác chiến biến sắc trong nháy mắt, cùng nhìn về phía Mạnh Hi Tông.

Mạnh Hi Tông lạnh lùng nhìn vào màn ảnh ra đa, nghiêm nghị nói: "Cảnh giới Cấp 1, chuẩn bị chiến đấu."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: VỊ THẦN DUY NHẤT

Trong đồng hoang tàn của Vị Ương Cung, giữa khói bụi đầy trời, một vật thể kim loại màu bạc khổng lồ cao bằng tòa nhà hai tầng, chẳng biết xuất hiện lảng lảng đứng sững ở nơi đó từ lúc nào. Nhìn từ hình dáng, nó có đầu hình elíp, thân máy bay hình giọt nước ngắn nhỏ, còn có cánh máy bay hẹp dài sắc nhọn, giống như con điều hâu kim loại, chiếm giữ mặt đất.

Cái đó rõ ràng là một chiếc máy bay chiến đấu! Ông đại bác trên bụng máy bay đang nhắm lên trời—— đạn pháo mới vừa phá hủy Báo Săn, chính là bắn ra từ nơi này!

Tô Di chưa từng thấy máy bay chiến đấu tạo hình kiểu này, tại sao bỗng nhiên lại xuất hiện ở đây? Là lực lượng vũ trụ chưa được biết đến, hay là. Sau tiếng gầm rú ngăn ngừa của động cơ, máy bay chiến đấu màu bạc chậm rãi bay lên không, chao đảo hơn 10 mét, rồi chợt tăng tốc độ, bay thẳng về phía trời cao.

Lúc này, thân thể Tô Di lung lay, được Nguyệt Mặc bên cạnh nâng đỡ mới đứng vững được. Cô đưa mắt nhìn lại, tất cả mọi người ngã trái ngã phải—— Mặt đất đang rung động!

Động đất?

Không, không phải động đất.

Tô Di nhìn thấy, lớp đất phía trước giống như bị một lực lớn xé rách, vết nứt vừa sâu vừa thô lan tràn phát triển như măng mọc sau mưa, cả vùng đất chia năm xẻ bảy.

Sau đó, mặt đất bị phá vỡ, người đứng bên trên, giống như bị đinh cú đánh vô hình, bị ném ra xa.

Mà ở nơi xảy ra vỡ tung, một chiếc, hai chiếc. từng chiếc lại từng chiếc máy bay chiến đấu màu bạc, giống như bỗng nhiên được đánh thức, chợt có sinh mạng, bộc lộ tài năng từ trong lòng đất, phá đất mà ra, lần lượt bay lên trời. Sau khi chiếc máy bay chiến đấu thứ ba mươi bay lên trời, bọn chúng tự động tạo thành đội ngũ tấn công hình nón, giống như đang đội người ra lệnh.

Chuyện gì xảy ra vậy? Đây không phải là máy bay của linh đánh thuê, cũng không phải Liên Minh, càng không phải là Trùng tộc. Đây là một loại máy bay chiến đấu Tô Di chưa từng thấy qua, mỗi chiếc có vẻ đều cực kỳ cũ kỹ, có thậm chí còn có chút hỏng hóc, nhưng cánh máy bay sắc nhọn, thân máy bay tối thẫm, còn có ống đại bác loang lổ rỉ sét trên bụng máy bay, mang đến cho người cảm giác áp bức và uy hiếp khó hiểu.

Bọn chúng nổi lên từ lòng đất, như vậy, ai đang lái chúng?

Hay là, đó căn bản là máy bay không người lái?

Nghi hoặc vẫn luôn loáng thoáng trong lòng Tô Di, chợt rõ ràng.

Cô nhớ tới tình hình khi đưa Nguyệt Mặc đi vòng quanh hành tinh một vòng, những chi tiết cô nhận thấy trong khi thể lực cạn kiệt bị xem nhẹ, những cảnh sắc mà khóe mắt liếc thấy kia ——biển rộng yên lặng như đã chết; sa mạc ngàn dặm liên miên; còn có Châu Âu, Châu Phi, Nam Mỹ không một bóng người. Có lẽ là trên tuyến đường bay của cô, vừa vặn không gặp được loài người, dù sao thời đại này, xã hội cũng không phát đạt, dân số cực kỳ thưa thớt. Nhưng cô luôn cảm giác có cái gì bất thường, thiếu cái gì đó.

Loài người, sa mạc, biển, động vật, thực vật.

Đúng rồi! Động thực Vật!

Không chỉ có không người, mà cũng không hề có bất kỳ động thực vật nào cả! Địa điểm chôn bom nguyên tử ngoài lãnh thổ Đại Đường, cô chưa từng nhìn thấy một bụi cỏ xanh, một con linh dương nào! Không nhìn thấy loài người còn có thể nói là vấn đề xác suất, nhưng nếu không nhìn thấy bất kỳ sự sống nào khác.

Tinh cầu này, thật sự là Địa Cầu ư?

Nhưng vì sao loài người nơi này đều có bề ngoài gốc Hoa, còn nói tiếng Trung? Thậm chí còn có nhân sĩ võ lâm, còn có võ công? Thậm chí còn có Đại Đường, Trường An, Trường Thành?

Đây là không gian khác song song với Địa Cầu ư? Hoặc là, lịch sử của Địa Cầu, và lịch sử ghi lại mà Tô Di biết, căn bản là hoàn toàn ngược lại?

Sự thật, rốt cuộc là cái gì?

Tô Di lập tức chạy tới Báo Săn của mình, mở động cơ, chuẩn bị chạy trốn.

Lúc này, Nguyệt Mặc chợt lên tiếng.

"Điện hạ?" Hần kinh ngạc nhìn về phía Vị Ương Cung, vẻ mặt khó có thể tin.

Tô Di nhìn sang, chỉ thấy từ trong khói bụi, một bóng dáng gầy yếu, quần áo tả tơi, dần dần hiện ra. Người đó cúi thấp đầu, búi tóc tôn quý thường ngày đã xóc xếch, rối bù, giống như tên ăn xin.

Nhưng cô ta bước từng bước kiên định đi về phía mọi người. Động tác của cô ta dường như rất chậm, nhưng chỉ chớp mắt, cô giống như ma quái, đã tới trước mặt mọi người.

Công chúa? Máy bay chiến đấu?

Cô không phải bị lựu đạn của mình làm bị thương nặng chôn trong Vị Ương Cung sao? Tại sao hiện tại ngoại trừ váy áo cũ nát, hình như chẳng xảy ra chuyện gì cả?

Sự thức tỉnh của cô ta, chẳng lẽ có quan hệ gì đó với những máy bay chiến đấu thần bí này? Chẳng lẽ nơi này đã từng có nền văn minh cấp cao?

Dần dần, công chúa tới gần. Cô dừng lại trước mặt Nguyệt Mặc, ngẩng đầu lên.

"Không ai có thể phá hoại thế giới của ta." Giọng nói của cô ta vẫn trong trẻo dịu dàng nhỏ bé như cũ, giọng điệu xa xăm hồ hững, khiến cho người ta rợn cả tóc gáy.

Mà trên khuôn mặt đẹp đẽ của cô ta, là một vẻ rất kỳ quái. Lạnh lùng, hồ hững, trông mắt đen nhánh vừa có chút cực kỳ sáng ngời, lại có một loại ánh sáng hưng phấn không rõ nhờ đâu mà có.

Sau đó, cô bỗng nhiên quay đầu lại, cách khoảng kính của Báo Săn, thế nhưng giọng nói của cô ta lại truyền vào trong tai Tô Di rõ ràng.

"Tô Di, cảm tạ cô vì cố gắng duy trì thế giới này."

Ánh mắt của hai người trầm mặc giao nhau, công chúa khẽ cười dời ánh mắt đi. Cô ngẩng đầu, nhìn lên trời. Ánh mắt yên tĩnh này, giống như đang xuyên qua tầng khí quyển, nhìn cả vũ trụ.

"Điện hạ!" Máy ngàn người vui mừng thất thanh, cùng quý xuống, đầu chôn rất thấp. Nguyệt Mặc liếc mắt nhìn Tô Di từ xa xa, hỏi trước: "Điện hạ, những máy bay trên trời này. Chẳng lẽ Điện hạ biết lai lịch?"

Công chúa hoàn toàn không nhìn bọn họ, cũng không đáp lời Nguyệt Mặc. Cô ta giống như tiến vào thế giới của mình, khóe miệng từ từ cong lên.

"Ta không thích bị quấy rầy." Giọng nói của cô ta rất nhẹ, lại khiến mọi người ở đây nghe thấy rõ ràng, "Các chiến sĩ Huyết Ưng, hãy tiêu diệt kẻ xâm lăng."

Lúc đầu khi công chúa xuất hiện trở lại, trực giác Tô Di cho thấy tình hình cô ta thay đổi rất nhiều. Đây không phải là công chúa có vẻ bề ngoài thấu hiểu

đại nghĩa, nội tâm cố chấp độc ác đó. Ánh mắt siêu nhiên, giọng nói ngạo mạn này không thể giả được. Giống như hoàn toàn thay đổi thành người khác. Hơn nữa công chúa trước kia, tuyệt đối sẽ không cảm ơn vì cố gắng của Tô Di đối "thế giới" này.

Cô ta nói "thế giới" .

Sau khi bị lựu đạn của Tô Di làm bị thương, sau khi bị Báo Săn trên trời oanh tạc chôn xuống lòng đất, cô ta giống hệt những Huyết Ưng này, thức tỉnh một lần nữa.

Cô ta còn nói "Các chiến sĩ Huyết Ưng, hãy tiêu diệt kẻ xâm lăng."

Những máy bay chiến đấu không người lái với hỏa lực cực mạnh được kêu là Huyết Ưng kia. Mà cô gọi lính đánh thuê thành "kẻ xâm lăng". Không phải yêu nhân, không phải yêu quái, không phải kẻ địch. Là kẻ xâm lăng.

Nhưng Tô Di căn bản không có thời gian ngẫm nghĩ, bởi vì những Huyết Ưng, giống như thật sự có thể nghe hiểu một câu mệnh lệnh nhẹ nhàng của công chúa. Bọn chúng chọt lật nghiêng trên trời, giống như từng mũi tên rời khỏi cung, mang theo tiếng rít sắc bén bay với tốc độ cao, lao thẳng tới phía chiến hạm vũ trụ!

Mạnh Hi Tông!

Tim của Tô Di trong nháy mắt nhảy tới cổ họng.

Nhân sĩ vô lâm và đám quan binh quý đồng nghị trên mặt đất, cũng ngây ngốc ngẩn đầu nhìn biến cố đang xảy ra này. Việc công chúa chọt dẫn một đám máy bay phản kích kẻ địch, cũng không khiến bọn họ mừng rỡ như điên. Bọn họ chỉ là vừa kinh sợ vừa lại kinh ngạc mở to mắt, nhìn lên trời.

Đây là cuộc tấn công dũng mãnh nhất Tô Di từng nhìn thấy, cũng là chiến dịch quy mô lớn cô nhìn thấy lần đầu tiên ở thời bình.

Dưới trướng Mạnh Hi Tông, chiến hạm vũ trụ do Liên Đặc chỉ huy, cho tới bây giờ đều là bá chủ vũ trụ, không ai dám khinh thường, không ai dám đánh chính diện. Nhưng 30 chiếc Huyết Ưng, giống như mũi tên bắn ra dày đặc, phút chốc đã tới chiếm thế thượng phong trước chiến hạm vũ trụ. Cùng lúc khi chúng đồng loạt đến nơi, còn có vô số đạn pháo màu bạc. Hỏa lực lớn mạnh trong nháy mắt đánh trúng thân thể nặng nề của chiến hạm, kóe lên từng tia lửa sáng lạn.

Mất thường cũng có thể quan sát được, đòn tấn công khổng lồ khiến chiến hạm vũ trụ rung rinh, lắc lư. Tô Di gần như có thể tưởng tượng ra những người bên trên, sẽ ngã trái ngã phải, đụng bô đầu chảy máu như thế nào.

Dù cho đánh trả như thế nào, thân thể chiến hạm vũ trụ to lớn cồng kềnh như vậy, cũng không thể tránh thoát công kích của kẻ địch. Tô Di tin tưởng Mạnh Hi Tông và Liên đặc nhất định sẽ thực hiện cú nhảy không gian chạy đi, nhưng khởi động động cơ tốc độ siêu ánh sáng ít nhất cũng phải mất hai mươi giây. Hơn nữa bọn họ mới vừa chịu đựng cú đánh mạnh như vậy —— bọn họ còn có thể chống đỡ tới lúc thực hiện cú nhảy không?

Khi mọi người đang ở dưới mặt đất phát ra tiếng thở dài khó tin đối với trận chiến oanh liệt trên trời, từng chiếc Báo Săn màu đen, nối đuôi nhau ra khỏi bụng chiến hạm —— Lính đánh thuê đánh trả rồi!

Không gian trong tầng khí quyển quá nhỏ, bất cứ chiến thuật chiến đấu theo nhóm nào cũng trở thành nói suông. Máy bay chiến đấu hai bên trong nháy mắt lẫn vào thành một đám, mỗi một chiếc máy bay chiến đấu gần như đều là từng binh sĩ tác chiến, chiến trường gần như trải rộng khắp bầu trời bao la mà thị lực con người dưới mặt đất có thể chạm tới.

Từng chiếc Báo Săn, giống như từng đợt mưa sao băng đen, tiếng rít xẹt qua phía chân trời. Sau làn hỏa lực bức bách dày đặc, luôn có thể có một đạn pháo, bắn chính xác lên thân Huyết Ưng.

Tuy nhiên Huyết Ưng không hề yếu thế, mặc dù độ chính xác, nhanh nhẹn của thao tác kém hơn Báo Săn. Nhưng là thân thể của chúng ít nhất lớn gấp đôi Báo Săn, hơn nữa sau khi trúng hai loạt đạn, vẫn có thể giữ vững quỹ tích bay như cũ, ngược lại dùng một đạn pháo để tiêu diệt Báo Săn tấn công mình.

Hơn nữa bọn chúng dường như hoàn toàn không e ngại chết chóc. Bởi vì hỗn chiến, đám Báo Săn luôn phải tránh né đạn pháo, tránh khỏi đụng nhau. Nhưng đám Huyết Ưng dường như hoàn toàn không sợ chết, dù là cái giá của phá hủy một Báo Săn, là đụng phải chiến hạm vũ trụ, bọn chúng dường như cũng không hề chần chừ chút nào —— dưới tình huống như vậy, sau cuộc tấn công lẫn nhau ngắn ngủi đầu tiên, hẳn là Huyết Ưng chiếm thế thượng phong.

"Tiêu diệt bọn chúng!" Giọng nói của công chúa gần như vang dội khắp bầu trời. Những Huyết Ưng cực cung kính kia, trong nháy mắt giống như bị thuốc kích thích, đồng loạt gia tốc, lao thẳng tới chiến hạm vũ trụ!

Nhưng lúc này, đám Báo Săn đồng thời quay đầu, bay thẳng vào buồng thuyền, bụng của chiến hạm. Trong nháy mắt, Báo Săn trên trời đã rút lui sạch sẽ. Mà cùng thời khắc đó, loạt đạn pháo thứ hai của đám Huyết Ưng, còn nhanh hơn chính chúng, đồng loạt tập trung áp tới từ mọi phương hướng, bắn về phía chiến hạm vũ trụ.

Ánh bạc mãnh liệt rót cuộc cũng kóe lên, chiến hạm vũ trụ với vết thương chồng chất, thoát khỏi một kích trí mạng của đám Huyết Ưng, thực hiện cú nhảy biến mất!

Cả quá trình tác chiến không quá hai phút, ít nhất Báo Săn bị phá hủy tám chiếc, Huyết Ưng rơi xuống bốn chiếc, chiến hạm vũ trụ bị tổn thất nghiêm

trọng, nhưng toàn bộ rút lui thành công. Tô Di nhìn mà sợ hết hồn hết vía, tay đã để trên động cơ siêu tốc độ ánh sáng đã làm nóng rất lâu, nhưng trước sau vẫn chưa nhả xuống.

Cô không cam lòng. Mặc dù cô công chúa này quái dị khiến cho người khác sợ hãi, nhưng cô lại bị kích động kỳ dị giục dã, muốn ở lại, làm rõ nơi này rốt cuộc là nơi nào.

Tay của cô rời khỏi bảng lái. Cô ngẩng đầu nhìn ra xa.

Giống như cảm ứng được ánh mắt của cô, công chúa quay đầu chậm rãi, nghênh đón ánh mắt của cô.

"Cô gái ngoan." Công chúa cười lẳng lặng, giọng nói truyền đến rõ ràng, "May là cô không thực hiện cú nhảy, nếu không đã chết rồi, rất đáng tiếc phải không?"

Tô Di chấn động trong lòng, mở ra ống kính dò bên ngoài xét cabin, vừa nhìn thấy, lại sợ hãi đến mức toát mồ hôi lạnh toàn thân —— thì ra đã sớm có một chiếc Huyết Ưng, lặng yên không một tiếng động đỗ sát cạnh Báo Săn. Có lẽ bởi vì chưa mở động cơ bay, trên ra đa cũng không hiển thị. Nhưng trong cự ly gần như vậy không gian nhỏ như vậy, nếu như Tô Di thực hiện cú nhảy, cả Báo Săn sẽ bị sức mạnh dội ngược từ Huyết Ưng trực tiếp xé thành mảnh nhỏ!

Đám Huyết Ưng hạ xuống từng chiếc một, dừng rất ngay ngắn trên đồng phế tích hoàng cung. Đây là một màn cực kỳ quái dị hùng vĩ —— đám người mặc cổ trang, run run rẩy rẩy chậm rãi tập trung lại; trong bức tường đổ tàn tạ của kiến trúc cổ, máy bay chiến đấu không người lái đại biểu cho nền văn minh tiên tiến, yên lặng đứng sừng sững, lại giống như đã tồn tại trong lòng đất này cực kỳ lâu, dường như lòng đất là người bảo vệ tự nhiên của chúng.

Trong vạn ánh nhìn chăm chú, công chúa lại chỉ hờ hững nhìn xung quanh một vòng, giọng nói chậm rãi vang dội khắp thành đô.

"Ta không phải công chúa, cô ta đã chết."

Đám người thì thầm với nhau, nhìn nhau ngơ ngác.

Ngay sau đó, mọi người nghe thấy giọng nói rõ ràng của cô ta: "Ta là thần của các ngươi —— vị thần duy nhất."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: ĐAU XÓT CỦA NGUYỆT MẠC

Tô Di dựa lưng vào vách khoang, vẻ mặt căng thẳng.

Khi công chúa nói với mọi người, công chúa đã chết, sau này cô ta là thần, mấy ngàn người dưới mặt đất hoảng sợ mà yên lặng. Có lẽ Huyết Ưng của công chúa và Báo Săn quá giống nhau, mà lúc trước Báo Săn vẫn bị coi là "yêu quái". Cho nên sau khi công chúa trở mình biến hóa, dân chúng cũng không vì chiến thắng mà kích động, ngược lại càng thêm sợ hãi.

Các cao thủ đại nội của công chúa, lúc này đang nhanh chóng đứng ra xa. Bọn họ bị tập kích từ trên không, không có thương vong gì cả, xua đuổi dân chúng trở về nhà mình, cũng tuyên bố —— thần thú mà công chúa gọi ra, sẽ diệt sạch bọn yêu quái.

Sau đó, mấy cao thủ đại nội, đi tới bên ngoài Báo Săn.

Cửa Báo Săn bị xô mạnh, cao thủ đại nội dùng cái giá là tính mạng của ba người, chế phục Tô Di. Hạ súng của cô, lấy đi toàn bộ vũ khí của cô.

Sau đó, công chúa tới ngay lập tức.

Tô Di cảnh giác nhìn chăm chăm vào công chúa đang bước vào Báo Săn. Nhưng cô ta mỉm cười liếc nhìn cô, đi thẳng tới ghế lái của Báo Săn, thông dong ngồi xuống, bàn tay trắng nõn như ngọc, nhẹ nhàng lướt qua bảng điều khiển, thần thái rất dịu dàng, động tác tay rất quen thuộc. Như thể đang vuốt ve người tình của mình.

"Sự thật là gì?" Tô Di hạ giọng nói.

Công chúa quay đầu chậm rãi, ánh mắt hòa ái: "Tô Di, nơi này chính là Địa Cầu, Trung Quốc cổ đại, quê hương của cô —— nơi đẹp đẽ nhất vũ trụ này. Không phải cô đã dùng tất cả sức lực để bảo vệ nó sao?"

Tô Di ngừng một chút: "Cô là ai?"

Công chúa nhìn cô chăm chú, đôi mắt treo veo giống như chứa mây mù mỏng lung: "Ta nói rồi, ta là thần của thế giới này. Là sóng xung kích từ lựu đạn của cô, giết chết thân thể ta, khiến ý thức của ta thức tỉnh."

"Hả?" Tô Di không hề bởi vì lời nói quái lạ của cô ta mà buông tha, "Như Lai, Quan Âm, Jesus Christ, cô là vị thần nào đây?"

Công chúa lặng yên trong chốc lát, nói: "Đại khái, ta tương đối giống Nữ Oa của các người."

Nữ Oa? Nữ Oa vá trời, Nữ Oa tạo ra con người?

"Những máy bay chiến đấu kia là sao vậy?" Tô Di hỏi.

Công chúa khẽ nghiêng đầu, ánh mắt lướt qua những Huyết Ưng đậu chỉnh tề bên ngoài Báo Săn, ánh mắt kiêu ngạo: "Tô Di, chẳng lẽ cô thật sự tin, cái gọi là cổ đại, thật sự là cổ đại ư? Văn minh nhân loại đã trải qua rất nhiều kỷ nguyên, sự tồn tại của Đại Đường, sự tồn tại của cô, chẳng qua chỉ là một lát cắt hình ảnh. Cho nên tất cả, đều có khả năng."

"Tô Di, ta rất thích cô. Ở lại bên ta, ta sẽ cho cô tất cả những thứ tốt nhất—— Cuộc sống vĩnh hằng, năng lượng, của cải, đàn ông đẹp trai nhất, chỉ cần cô muốn, ta đều có thể cho cô."

Tô Di trầm mặc.

Nếu như cô ta nhớ là chính xác lịch sử, như vậy nơi này nhất định không phải là Địa Cầu; có lẽ là một nền văn minh nhân loại khác. Nhưng vì sao hết thấy mọi thứ nơi này, đều giống như Trung Quốc cổ đại?

Bất kể đáp án là loại nào, cô phải tự vệ trước đã.

Về mặt cô trầm tĩnh: "Tôi tin cô là thần. Nếu không tất cả mọi thứ trước mắt, đều không thể giải thích được."

Công chúa nghe vậy, khẽ mỉm cười. Chợt đứng dậy, đi tới trước mặt cô. Cô ta rõ ràng còn thấp hơn Tô Di mấy phân, nhưng cô ta giờ tay nâng cằm Tô Di, làm vô cùng tự nhiên.

"Ta chấp nhận sự thần phục của cô, cô bé. Cô luôn làm rất tốt." Mặt của cô ta từ từ tiến tới gần, cách mặt của Tô Di không tới 10 cm. Trong mắt của cô ta là vẻ tán thưởng, giống như giấy tiếp theo, sẽ hôn xuống.

Vậy mà cô ta chợt buông Tô Di ra, thờ dài lắc đầu: "Đáng tiếc bây giờ ta lại mang thân thể phụ nữ —— nhưng mà tương lai còn dài. Hiện giờ."

Cô ta hình như nghĩ đến thứ gì đó, cười: "Đem thân thể cô, giao cho Nguyệt Mặc vậy."

"Tại sao?"

"Bởi vì ta muốn nhìn các người giao hợp." Tay của cô ta trượt xuống từng chút một theo má của Tô Di, phảng phất tràn đầy tình dục, nhưng khuôn mặt chân thành thẳng thắn, "Cô thật sự hoàn mỹ như vậy, thân thể như vậy, chính là mơ ước mà ta theo đuổi trọn đời——"

Về mặt Tô Di không hề thay đổi: "Kẻ địch có lẽ sẽ đến rất nhanh, chờ đánh lui bọn họ, rồi."

"Đừng sợ." Về mặt của công chúa khinh miệt, "Bọn họ không phải là bị Huyết Ưng của ta đánh cho tè ra quần sao? Đến bao nhiêu cũng không sợ. Không ai có thể chiến thắng Huyết Ưng, mãi là như vậy."

". Được." Tô Di cũng khẽ cười, nhưng trong lòng lại thờ dài một tiếng. Hiện giờ chính là giai đoạn mấu chốt quyết định thắng bại, nếu như công chúa có một chút đầu óc quân sự, nên lập tức tổ chức những cao thủ võ lâm kia chuẩn bị phòng ngự dưới mặt đất, sơ tán dân chúng. Nhưng công chúa lại hết lòng muốn đoạt lấy thân thể của cô. Mặc dù cô ta có 30 chiếc Huyết Ưng, nhưng hoàn toàn không có chút đầu óc quân sự gì cả.

Cô ta căn bản không phải người, cô ta rốt cuộc là quái vật gì vậy? Nơi này cũng không phải là Địa Cầu.

Như vậy đám người Nguyệt Mặc, là thú nuôi cô ta bắt tới từ Địa Cầu ư?

"Ta đi kiểm tra Huyết Ưng, trở lại ngay thôi." Công chúa đứng lên, đi tới cửa khoang, cười một tiếng, "Tin rằng lúc đó, các người còn chưa kết thúc."

Một lát sau, một bóng người cao lớn, đi ngược ánh sáng vào Báo Săn.

Cửa khoang đóng lại một cách chậm rãi, ngăn cách tất cả tầm mắt từ bên ngoài. Nguyệt Mặc ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn Tô Di: "Tô cô nương, công chúa không làm gì cô chứ?"

Tô Di lắc đầu.

Nguyệt Mặc ngừng một chút, nói: "Công chúa rốt cuộc là yêu quái gì? Cô hiểu biết sâu rộng, có biết cô ta vì sao chợt thay đổi tính tình, còn có máy bay không?"

"Tôi không biết." Tô Di nói, "Nhưng cô ta chắc chắn không phải là người."

Về mặt Nguyệt Mặc căng thẳng, thoáng qua một tia cay đắng trong mắt: "Đây là trời muốn tiêu diệt Đại Đường ta sao?"

"Anh có thể giúp tôi thoát thân được không?" Tô Di hỏi.

Nguyệt Mặc lấy một khẩu súng lục từ trong tay áo đưa cho cô. Khi ngón tay thô ráp của hắn lướt qua lòng bàn tay của cô, thế nhưng hắn lại giống như chạm phải bàn ủi, nhanh chóng rút về. Trong miệng lại có thể rên lên một tiếng nhỏ không thể không chế.

"Anh."

Trên mặt Nguyệt Mặc thoáng qua sắc đỏ do thẹn, giọng nói buồn bực: "Không cần phải để ý đến tôi, tôi chỉ hơi. Lát nữa người của tôi sẽ ra hiệu, bọn họ sẽ tạm thời giữ chân công chúa và thị vệ của cô ta, khi đó cô liền chạy trốn đi."

Tô Di cũng không nhiều lời, gật đầu nói: "Có lẽ các người không cần xung đột trực tiếp với cô ta, tôi sợ cô ta còn giấu điểm mạnh khỏe nào đó. Nếu như tôi đoán không nhầm, lính đánh thuê sẽ trực tiếp hạ cánh tác chiến nhanh chóng. Đến lúc đó các người đừng phản kháng, bọn họ sẽ trừng trị cô ta."

Thế nhưng Nguyệt Mặc có vẻ không nghe thấy lời cô nói, hai tay hắn chợt nắm chặt lấy bả vai mảnh khảnh của cô, trên khuôn mặt ngẩng lên đột ngột, lại là mồ hôi dày đặc, mà con ngươi kiên nghị điểm tĩnh dừng cảm thương ngày, lúc này lại là vẻ mờ mịt.

Chẳng lẽ.

Tô Di im lặng, công chúa dĩ nhiên biết tính tình của Nguyệt Mặc, chẳng lẽ vì để cho Nguyệt Mặc XXOO với cô, lại còn dùng mẹo này với hắn? Một điểm này, chẳng khác biệt lúc trước khi thức tỉnh.

Cô đẩy hắn ra, mở tủ chứa đồ bên cạnh, lấy bình nước ra, dốc ngược lên đỉnh đầu hắn.

"Như vậy có khá hơn một chút không?" Cô nhìn chăm chăm vào khuôn mặt ướt nhẹp của hắn.

Hắn vô cùng lúng túng quay người sang chỗ khác, yên lặng.

Ngoài cabin, tiếng động vẫn không ngừng. Một lát là tiếng bước chân dày đặc, một lát là tiếng đụng chạm đánh nhau, rõ ràng đang xảy ra một cuộc ác chiến kịch liệt. Công chúa cũng không trở về ngay lập tức như lời cô ta nói, nhưng tín hiệu hẹn trước, vẫn không thấy truyền đến.

Cùng với thời gian trôi đi, hô hấp của Nguyệt Mặc càng lúc càng nặng nề. Hai tay hắn siết chặt thành nắm đấm rồi lại buông ra, giống như cực kỳ kiềm chế muốn làm điều gì đó, nhưng lại cố gắng nhẫn nại.

Đúng lúc này, sắc mặt hắn thay đổi, "phụt" một tiếng, một ngụm máu phun lên trên vách cabin.

"Có chuyện gì vậy?" Tô Di đỡ lấy hắn.

Nguyệt Mặc lại đẩy mạnh cô ra. Hắn dựa lên tường, cả khuôn mặt rõ ràng đỏ bừng, lại có loại cảm giác tái nhợt bệnh tật.

"Người tập võ, khí huyết loạn nhanh hơn." Hắn thở hổn hển nhìn về phía Tô Di, "Nếu tôi ra tay với cô, cô hãy dùng ám khí giết chết tôi." Thân thể của hắn có vẻ cực kỳ cứng nhắc, hoàn toàn không hề mang vẻ thoải mái tự nhiên như Võ Lâm Minh Chủ lúc trước.

Song khi hắn lại phun ra một ngụm máu lớn, Tô Di nhìn hắn mồ hôi đầy đầu gân xanh nổi lên, thấy bàn tay của hắn hình như có chút không kìm hãm được mà sờ phía dưới của mình, nhưng cuối cùng lại dừng giữa chừng. Tô Di chỉ có thể xoay người sang chỗ khác.

"Anh. Coi như tôi không tồn tại." Cô nói, "Tôi không nhìn thấy, không nghe thấy cái gì cả."

Người đàn ông sau lưng im lặng, chỉ thở dốc nặng nề như trước, tỏ rõ hắn đang kiềm chế cơn giãy vò ra sao. Tô Di đứng lặng lẽ, tay phải lại giữ chặt cò súng.

Cuối cùng, có tiếng sột soạt vang lên từ sau lưng, sau đó là một loại âm thanh của động tác có quy luật. Sức mạnh của hắn rất lớn, tiếng vang càng lúc càng nặng; hơi thở đã theo động tác của hắn, càng ngày càng gấp rút.

Đây là lần đầu tiên Tô Di nghe thấy âm thanh như vậy, chỉ cảm thấy cả Báo Săn, cũng bởi vì vang động sau lưng, mà trở nên đòi bại. Tuy nhiên sau khoảng thời gian ngắn tim đập cấp tốc, cô từ từ bình tĩnh trở lại. Điều từ từ dâng lên trong lòng, thật ra lại là sự khâm phục đối với quân tử chính trực này. Việc đang làm, có lẽ khiến hắn tự cảm thấy mình bị ối, nhưng Tô Di cảm thấy, đây chính là chỗ cao quý của hắn.

Sau một hồi tiếng động tốc độ nhanh và tiếng gầm nhẹ đè nén, là khoảng yên lặng trong chốc lát. Tô Di thả lỏng một chút, nhẹ giọng hỏi: "Xong chưa?"

Giọng nói của người sau lưng cực kỳ khô khốc khàn khàn, mang theo chút lúng túng, lại nhiễm vẻ khó đề nén rõ ràng: ". Chưa."

Lại một vòng chạy nước rút bắt đầu, thân thể oai phong đầy sức mạnh của Võ Lâm Minh Chủ, động tác và hơi thở dốc hình như càng thêm kịch liệt so với lần trước. Tuy tâm tư Tô Di trong sạch không nhiễm bẩn, lúc này cũng khó tránh nóng hết cả mặt. Trong lòng cô âm thầm kêu hồng hét —— ước chừng có lần phát giới hạn đầu tiên, Nguyệt Mặc hình như. có chút buông thả, hay là mới vừa được phóng thích dục vọng, đẩy hắn xuống vực thăm khảo khát càng sâu hơn.

Cánh mũi đã tràn ngập cái loại mũi đồ mị đó, lòng bàn tay Tô Di đầy mồ hôi, cô có chút sợ hãi.

Tại sao thủ hạ của Nguyệt Mặc còn chưa truyền tín hiệu? Nếu như bọn họ thất bại, công chúa biến thái còn muốn vào quan sát cô và Nguyệt Mặc chiến đấu, nhưng bây giờ Nguyệt Mặc, có lẽ đã trầm luân vào dục vọng.

Mà Mạnh Hi Tông nói không chừng một giây sau sẽ tới. Mặc dù chiến đấu vừa nãy thất bại, nhưng nếu như Tô Di là anh, trước tiên là hồi phục xong sau đó sẽ phản kích lại —— Nguyên nhân rất đơn giản, mặc dù Huyết Ưng lợi hại, nhưng chỉ có thể xưng bá trên bầu trời. Anh có thể để cho Báo Săn trực tiếp thực hiện cú nhảy không gian xuống gần mặt đất, trực tiếp từ khe hở của Báo Săn, cho quân đội hùng hậu đổ bộ, đám Huyết Ưng tuyệt nhiên bất ngờ không kịp phòng ngự. Đây chính là ưu thế tự nhiên của chiến đấu đổ bộ đất liền đối với phe tấn công.

Nghĩ tới đây, tay trái cô nắm chặt lưu đạn, tay phải giữ chặt cò súng. Vốn dĩ cô định tìm cơ hội chạy trốn, từ đó bắt đầu cuộc sống lưu lạc; nhưng hôm nay công chúa lại còn muốn để cho cô cùng Nguyệt Mặc. Cô lại không biết rốt cuộc rơi vào trong tay Mạnh Hi Tông tốt, hay là ở lại chỗ này thì tốt.

"Tô cô nương." Một tiếng khàn khàn nhỏ giọng kêu lên, cắt đứt suy nghĩ của cô. Toàn thân cô căng lên, trên lưng lại là một tầng mồ hôi lạnh.

Lại nghe Nguyệt Mặc nhỏ giọng nói: "Cô nghe đi. Họ thành công rồi."

Tiếng huyết thanh trầm, truyền tới từ ngoài khoang. Tô Di ngẩn ra, lập tức gạt đầu, bước một bước dài tới ghế lái, mở động cơ.

"Anh." Cô quay đầu lại nhìn hắn.

Bởi vì mồ hôi bê bết, búi tóc của hắn có chút xóc xếch, áo khoác trên người vẫn còn dính tèm, cánh tay phải rắn chắc, lại thăm dò dưới trường bào. Mà hắn cũng đang ngược mắt nhìn Tô Di, động tác dưới áo đành dừng lại.

"Tô cô nương, cô qua đây." Hắn xoay người, đưa lưng về phía cô, "Xin hãy đánh mạnh vào huyết phế du của tôi. Tôi đã tàn chân khí nơi này, một khi bị đánh mạnh, tôi sẽ hôn mê. Rồi cô ném tôi ra ngoài."

Tô Di đi tới sau lưng hắn, hỏi: "Ở chỗ nào?"

"Ở chỗ dưới vai phải ba tấc."

Nắm tay phải của Tô Di ấn lên tám lưng rộng của hắn.

"Sang trái hai tấc. Xuống dưới ba phân. Sang phải nửa tấc." Hắn lặng lẽ nói. Tô Di là người hiện đại, dĩ nhiên không thể tìm chính xác được huyết phế du. Bởi vì khoảng cách rất gần, cái mũi kia càng thêm nồng nặc, trong lúc vô tình mắt cô lướt xuống phía dưới, thậm chí còn nhìn thấy tay phải ướt nhẹp của hắn.

"Chính là nơi này." Hắn khàn giọng nói.

Tô Di thở phào nhẹ nhõm, đang định đắm xuống, người trước mặt lại đột nhiên xoay người. Gương mặt tuấn tú nhìn cô từ trên cao, con ngươi đen thẳm dường như có ngọn lửa màu đen đang thiêu đốt.

"Tô cô nương." Hắn tóm lấy hông cô, vừa cúi đầu, bờ môi nóng rực trong nháy mắt chặn môi cô, mang theo tình dục vì đè nén cực độ mà gần như bộc phát, "Đắc tội."

Vừa mới chạm vào, môi lưỡi đó tựa như người chết đuối cuối cùng cũng được hít thở không khí, mạnh mẽ xâm nhập, điên cuồng dây dưa đòi hỏi.

Khuỷu tay của Tô Di liền muốn đánh về phía bụng hắn. Tuy vậy cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm thì cô đánh lên sao nổi. Hắn gần như ngay lập tức trở tay bắt lấy hai tay cô, gấp về phía sau, vắt chéo, rồi trói hai tay cô lại sau lưng. Một bàn tay khác, ấn mạnh lên ngực của cô.

Sự vuốt ve mạnh mẽ của người luyện võ, khiến cô đau đớn. Mà mạnh hơn, là sự ức hiếp tùy tiện của hắn đối với môi cô. Cô cắn ngược lại, muốn khiến hắn thanh tỉnh; nhưng hắn lại không trốn không tránh, vẫn mặc máu tanh tràn giữa môi lưỡi hai người, hắn càng cắn nuốt môi lưỡi cô mạnh hơn, như thể dờ xương cô vào bụng.

Tô Di lại giơ chân đá vào giữa chân hắn, nhưng vẫn uổng phí hơi sức, hai chân hắn kẹp lấy, thế mà lại dễ dàng khiến cô không có cách nào nhúc nhích. Mà hành động này của cô, dường như trong nháy mắt đánh sâu vào thần trí trầm luân của hắn, bàn tay vốn dĩ trói buộc đôi tay cô, chợt dời về phía giữa đôi chân dài của cô, giống như cực kỳ đè nén cực kỳ khao khát bắt đầu thăm dò.

Một tiếng "âm" vang lên.

Thân thể nặng nề căng cứng của người đàn ông, rốt cuộc sụp đổ, đè nặng xuống Tô Di. Cuộc tấn công lần thứ 3 của Tô Di rốt cuộc cũng có hiệu quả —— Cô dùng sức lực đánh mạnh vào huyết đạo sau lưng hắn. Nhưng cú đánh này, cũng khiến Tô Di vốn dĩ sức yếu thờ hồng hộc. Cô cật lực đẩy hắn xuống đất. Hai mắt hắn nhắm nghiền, sắc mặt ửng hồng, nghiễm nhiên hôn mê bất tỉnh.

Tô Di lập tức dán vào khoang kính phía trước, nhìn vòng quanh không thấy bóng người. Vì vậy cô mở cửa khoang ra, kéo thân thể của hắn, kéo từng chút một xuống khỏi Báo Săn.

Cuối cùng lòi hẳn xuống mặt đất, cô liếc mắt nhìn hẳn.

Hắn là người tốt. Tin rằng thuộc hạ của hắn sẽ bảo vệ hắn. Mà Mạnh Hi Tông nhất định cũng sẽ không làm khó cao thủ như vậy, không chừng còn có thể cho vào đội quân.

Cô xoay người đi vào Báo Săn, ngồi về ghế lại, ấn nút điều khiển, cửa khoang bắt đầu đóng vào chậm rãi.

Chân cô giẫm lên bàn đạp cất cánh.

Tạm biệt, Địa Cầu vô căn cứ này; Tạm biệt, Mạnh Hi Tông.

Cô ấn nút khởi động.

"Bíp bíp bíp ——" Cảm giác chấn động không trong dự liệu dâng lên từ mặt đất, thật ra là tiếng còi báo động truyền đến dồn dập. Cô hoảng sợ kinh hãi ——máy kiểm soát cho thấy có vật cản cửa khoang đóng lại?

Chẳng lẽ Nguyệt Mặc đã tỉnh lại?

Cô nhanh chóng rút súng quay đầu lại ——

Cửa khoang đen xám, xem ra cũng không khác thường. Nặng nề, nguội lạnh, vẫn không nhúc nhích. Vậy mà phía ngoài cùng bên phải, vốn là vị trí rìa kết hợp bí mật với thân máy bay, một bàn tay loài người, dần dần len vào.

Đó là một bàn tay phụ nữ, xương cốt mảnh khảnh, móng tay sơn đỏ. Tô Di không hề chần chừ, nhắm vào đó "bằng bằng bằng" mấy tiếng!

Bàn tay kia bị bắn nát trong nháy mắt, thịt nát xương tan ngay lập tức tung tóe khắp cửa khoang mặt đất. Vậy mà bàn tay theo như lẽ thường mà nói là gần như tê liệt, lại chuyển động chậm rãi, nhả lên trên cửa khoang.

"Tô Di, sao cô có thể rời khỏi ta?" Giọng nói khiến người rợn cả tóc gáy truyền đến, Tô Di nhìn cửa khoang vật liệu du hành vũ trụ bền chắc không thể phá, bị cổ tay xương khô thịt thối này, chậm rãi đè xuống.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: CON ĐƯỜNG SỐNG CHẾT

Công chúa bước vào cabin. Cô đôi bộ váy dài hoàn hảo, mặt và tóc dài cũng chỉnh lại gọn gàng sạch sẽ, cả khuôn mặt lộ ra vẻ sáng bóng trong suốt trong nín. Và đối lập rõ rệt với hình dáng này, là vết máu loang lổ trên chiếc váy dài trải rộng của cô.

Cô ta thành cao thủ võ lâm từ lúc nào vậy? Thậm chí còn lợi hại hơn Nguyệt Mặc ư? Tay không mà có thể chống cự động lực của Báo Săn, bóp nát cả cửa khoang?

"Cô không nghe lời." Cô ta khẽ mím bờ môi mỏng, thân thể đi vào thông thả.

Việc đã đến nước này, Tô Di cũng không giả bộ nữa, thậm chí không dài dòng với cô ta, giờ súng bắn một trận mãnh liệt, súng nhắm ngay vào trái tim của cô ta!

Vậy mà thân thể gầy yếu của công chúa giống như ma quỷ mà nhanh nhẹn ngoài sức tưởng tượng, một giây trước, cô ta còn đứng chỗ cửa khoang; một giây sau, Tô Di chỉ thấy bóng dáng lóe lên trong chớp mắt, chốc lát cô ta đã tới trước mặt Tô Di.

Cổ tay Tô Di đau nhức, súng lục tuột khỏi tay ngay lập tức. Mà trên cổ cũng lập tức đau đớn, hai chân đột nhiên rời khỏi mặt đất!

Cô định thần nhìn lại, khuôn mặt cười của công chúa gần trong gang tấc, cánh tay mảnh khảnh đã tóm lấy cổ của cô, thế mà lại dễ dàng nhắc cô lên!

Hô hấp của Tô Di lập tức trở nên khó khăn, cô thở gấp từng hơi, nhắc chân đá mạnh về phía đầu gối của công chúa! Nhưng mà phản ứng của công chúa nhanh đến kinh người, không ngờ một tay bắt lấy bắp chân của cô, nắm ngón tay siết lại!

Đau đớn không lời nào có thể diễn tả được truyền đến từ bắp chân Tô Di! Cô thậm chí còn nghe rõ tiếng xương chân mình vỡ vụn vang lên giòn giã! Công chúa tay không bóp vỡ xương cô!

Công chúa khẽ nghiêng đầu, dường như thương thức vẻ đau đớn trên mặt cô. Giọng nói lại nhẹ nhàng giống như thì thầm với người tình: "Sau này đi theo

ta, không được phép không nghe lời nữa."

Tô Di đã đau đến mức chết đi sống lại, hô hấp lại càng lúc càng khó khăn, sự choáng váng và đau đớn cùng hành hạ cô, chỉ khiến cô vừa kinh sợ vừa tuyệt vọng. Tay cô chúi lúc này mới buông lỏng, thân thể Tô Di trượt xuống mặt đất, cô như một người chết chìm có được không khí, hít thở từng hơi.

"Cầu tạo cơ thể của cô mặc dù hoàn mỹ, nhưng quá yếu." Công chúa ở trên đỉnh đầu cô, nói chậm rãi, "Cô như vậy, chịu đựng ta thế nào được?"

Tô Di thẫn thờ một tiếng kẻ điên trong lòng, xoay người bò ra ngoài khoang! Cô biết công chúa mạnh mẽ kinh người, nhưng còn ở ngoài khoang Nguyệt Mặc, cô còn có chút hi vọng!

Đau đớn trên chân khiến chân trái của cô gần như không thể dùng sức được, nhưng cô vẫn gắng sức bò một cách khó khăn. Cử động này ở trong mắt công chúa, có lẽ hết sức thú vị. Bởi vì cô ta lại không lập tức ngăn cản sự trốn chạy nhỏ nhoi của Tô Di, ngược lại khẽ cười ra tiếng.

"Thật là đáng yêu." Cô ta khen, "Một cô gái rất ngoan cường, Tô Di, ta càng lúc càng thích cô rồi. Chờ ta đổi thân thể của đàn ông."

Tô Di gần như là ngã lộn nhào khỏi Báo Săn, ngẩng đầu liền thấy Nguyệt Mặc đã ngồi dậy tại chỗ, giơ tay lên xoa xoa đôi mắt.

"Nguyệt Mặc! Cứu tôi!" Cô hét lớn một tiếng.

Thân thể Nguyệt Mặc cách mấy mét cứng đờ, ngược mắt nhìn sang, cặp mắt kia, lại đen thẫm nhiệt huyết như cũ.

Nhưng lúc này, thân thể Tô Di bỗng nhiên nhẹ hẫng, bay vọt lên! Sau lưng là một bàn tay mềm mại, không ngờ công chúa lại nâng cô lên!

"Xoẹt" một tiếng vang nhỏ, đầu vai Tô Di chợt lạnh, cúi đầu nhìn, áo lại bị công chúa xé nát, lộ ra hơn nửa phần ngực trắng như tuyết! Một giây sau, bị người đẩy sau lưng, cô giống như món đồ chơi, bị ném về phía Nguyệt Mặc!

Tốc độ của Nguyệt Mặc như điện, cánh tay dài chụp tới đỡ cô. Ánh mắt của hân gần như không chịu đựng được lướt qua phần da lộ ra của cô, hô hấp chợt nặng nề!

"Ta muốn xem các người giao hợp." Giọng nói hờ hững của công chúa truyền tới, "Nếu không, sẽ giết chết hai người."

Thân thể Tô Di vốn dĩ yếu, phen giầy vò này, đã sức cùng lực kiệt. Nhưng cô biết, Mạnh Hi Tông sẽ lao tới rất nhanh. Cô chỉ cần kéo dài thời gian, liền có thêm chút hi vọng.

"Nếu cô muốn tôi, tại sao lại muốn tôi giao hợp với hân?" Tô Di hỏi.

Công chúa cười cười, đang định mở miệng, rồi lại hình như nhìn thấy gì đó, mỉm cười dừng lại. Tô Di thẫn thờ không ổn trong lòng.

"Tô Di." Người đàn ông ôm cô, chợt thở dài nặng nề một tiếng. Tầm mắt của cô quay cuồng trong nháy mắt, liền bị người đặt xuống mặt đất. Ngay sau đó, một đôi bàn tay thô ráp dịch tới, sờ thắt lưng của cô, "xoẹt" một tiếng liền xé thành hai nửa.

Tô Di sao có thể là đối thủ của hân? Trong bóng đêm, màu mắt hân đục ngầu tối thẫm, nắm chặt bả vai của cô, hôn dồn dập lên chiếc cổ mảnh khảnh trắng như tuyết của cô.

Tô Di dùng hết hơi sức toàn thân mà giãy giụa, nhưng hoàn toàn phí công. Hân đè cô sát sao, không thể nào nhúc nhích. Tiếng hét khàn khàn của cô khiến Nguyệt Mặc tỉnh lại. Nhưng cô không biết, phần trắng nõn mềm mại bị tay đụng đến, chỉ khiến thân thể người đàn ông bị lửa tình dục thiêu đốt càng trầm luân.

Hân gần như không dừng lại chút nào, xé quần dài của cô.

Thân thể trắng như tuyết của cô gái, ở trong màn đêm mướt mà vô cùng như một loại đồ sứ tinh tế. Điều này cực kỳ kích thích thị giác của Nguyệt Mặc.

"Xin lỗi! Xin lỗi!" Trong miệng hân thấp giọng lầm bầm lung tung, miệng và tay di chuyển khắp người cô. Lòng Tô Di chìm thẳng xuống vực thẳm—— cô cảm thấy mình xong rồi.

Mà trên đỉnh đầu lại có thêm một bóng đen—— đó là công chúa đứng phía sau hai người, lặng lẽ nhìn.

Tô Di thật sự không biết nói gì—— hai quân sắp giao chiến, điều công chúa hết lòng mong mỏi, lại là để cho người đàn ông dưới tay cưỡng hiếp cô! Tại sao cô ta lại có suy nghĩ cổ chấp này? Tại sao lại muốn theo đuổi thân thể phái nữ cô ta cho là hoàn mỹ?

Trong nháy mắt, Nguyệt Mặc đã lấy vật khổng lồ to chắc của mình ra. Giống như một cục long đen đỏ, hân nắm nó trong tay. Toàn thân Tô Di đều phát run, cô đã không còn chút hơi sức, trơ mắt nhìn cử động của hân. Lòng cô hoàn toàn trầm xuống, vừa hối hận vừa tuyệt vọng.

Tuy nhiên Nguyệt Mặc bao lấy nó, nặng nề thở gấp, căng thẳng, nhưng trước sau vẫn chưa tiến vào Tô Di. Con người nóng rực của hân vẫn nhìn chăm chăm vào Tô Di, từ thân thể của cô, đến mặt của cô. Ánh mắt bởi vì ham muốn mà đục lại, giống như có vẻ đau thương đang lóe lên.

Tô Di hiểu được, đây là ý chí cuối cùng Nguyệt Mặc dùng để chống lại khát khao. Cô thật sự muốn khóc lớn, nhưng ngay cả hơi sức khóc cô cũng không có. Công chúa đang ở bên cạnh, hai người sẽ chết bất cứ lúc nào, nhưng cô cũng không quan tâm nữa. Cô chậm rãi giơ tay lên, vỗ nhẹ nhẹ lên

sau lưng hắn, không ngừng nhỏ giọng trấn an hắn: "Không sao, không sao, bình tĩnh lại, anh có thể làm được."

Dần dần, động tác của Nguyệt Mặc, chậm lại thật, hơi thở cũng gần như bắt đầu ổn định.

"Xin lỗi!" Hắn thì thầm một tiếng, nâng tay giữ chặt trán mình.

"Thế này thật chán quá đi." Giọng nói của công chúa lảng lảng vang lên, lộ ra chút giận dữ. Một giây sau, Tô Di thấy mắt hoa lên —— thân thể cao lớn nặng nề của Vô Lâm Minh Chủ Nguyệt Mặc, thế mà lại giống như trẻ con, bị ném đi.

Dưới ánh trăng âm đạm, cặp mắt của công chúa có vẻ cực kỳ trong veo, cô ta nhìn chăm chăm thân thể xóc xếch quần áo của Tô Di từ trên cao xuống, cười.

Khom lưng, cúi người, đôi tay cô giữ chặt thân thể Tô Di, cúi đầu, hẳn là muốn hôn lên môi Tô Di.

Tô Di chỉ cảm thấy toàn thân run sợ tê dại, khuôn mặt cô gái trước mắt còn đẹp hơn mình. Nhưng trong con ngươi trong suốt như vàng trắng sáng, ánh đục niêm chắc thẳng lóe lên rõ ràng. Cô nghiêng đầu tránh nụ hôn của công chúa theo bản năng, lại thấy một bóng đen như mảnh hổ, lao thẳng về phía công chúa!

Bàn tay giữ chặt Tô Di của công chúa chợt buông lỏng, không thể không đứng thẳng người nghênh đón đòn tấn công bất ngờ của Nguyệt Mặc! Trong ánh trăng, bóng dáng của hai người quấn lấy nhau với tốc độ cực nhanh! Đó là tốc độ mà mắt thường của Tô Di hoàn toàn không thể nào phân biệt được, loáng thoáng chỉ có thể nhìn thấy động tác mờ ra đóng vào của Nguyệt Mặc, còn bóng dáng của công chúa nhanh nhẹn bén nhọn!

Tuy nhiên công chúa chiếm thượng phong nhanh chóng! Trong lúc đánh nhau, nghe thấy tiếng tiếng thân thể bị đánh mạnh, tiếng hừ nhẹ của Nguyệt Mặc vang lên không ngừng. Rốt cuộc, ngực Nguyệt Mặc bị công chúa đâm mạnh một phát, thân thể nặng nề ngã xuống đất cách Tô Di không tới một mét, giữa giữa một chút, dường như rất khó để bò dậy lần nữa.

Trên khuôn mặt thanh lệ của công chúa, không hề có chút ý cười nữa. Cô ta khẽ quát một tiếng, hai tay nhấc lên, rõ ràng cách với cự ly hơn 10m, nhưng lại đánh tới hướng hai người!

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Nguyệt Mặc giống như dùng hết hơi sức cuối cùng, lật người, phủ lên người Tô Di.

Thân hắn đè nặng cô, giống như phải chịu sức đánh không lồ, thân thể của hắn chấn động mạnh, đôi mắt trợn to, khoe miệng bỗng nhiên chảy xuống chất lỏng màu đen. Tô Di ôm lấy thân thể gần như tê liệt của hắn, cảm giác mình quả thật sắp phát điên rồi!

Lúc này, ánh bạc chợt lóe lên rồi biến mất.

Mấy tuyến lửa vững chắc, giống như tia chớp màu vàng giáng xuống từ trên trời, trong nháy mắt xé đôi màn đêm mờ mịt!

Đó là súng của Báo Săn, sau cú nhảy trong chớp mắt, cần quét thẳng vào mục tiêu dưới đất!

Tô Di được Nguyệt Mặc thôi thúc ôm chặt lấy, ngược mắt chỉ thấy trong mưa bom lửa đạn, bóng dáng công chúa như du long màu trắng, dùng tốc độ cực nhanh, tránh thoát từng lượt từng lượt bắn cần quét!

"Huyết Ưng! Cất cánh!" Cô ta quát lên một tiếng lớn, nhưng bản thân lại ở trong lượt bắn cần quét như hình với bóng của súng máy, gần như không có chỗ nào để trốn tránh!

Trả lời cô ta, là tiếng nổ rung trời và ánh lửa truyền từ xa tới!

Tô Di nghe hiểu tiếng động kia —— Mạnh Hi Tông sao có thể cho công chúa cơ hội đánh trả? Chiến hạm vũ trụ và Báo Săn trực tiếp thực hiện cú nhảy đến gần mặt đất, ngay lập tức sẽ ném bom phá hủy Huyết Ưng từ không trung, bắn phá giết chết quân đội, sau đó là nhanh chóng đổ bộ, dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai, chiếm lĩnh toàn cảnh!

Quả nhiên, một lát sau, chỉ có vài chiếc Huyết Ưng bị nổ còn nửa thân máy bay, chao đảo trên bầu trời, nhưng bị hỏa lực trên trời bắn rơi nhanh chóng!

Cũng bị thương nặng như Huyết Ưng, là công chúa mạnh mẽ đến mức quái lạ.

Lính đánh thuê đã đổ bộ, từ mấy góc tối, dùng súng tự động bắn lên công chúa thuận lợi. Thân thể gầy yếu của cô ta lung lay, chợt ngã xuống đất. Lập tức có lính đánh thuê lao ra từ góc tối, kéo thân thể bị thương nặng của cô ta lên từ mặt đất. Vô số khẩu súng nhắm về phía cô ta, khiến cô ta quỳ trên mặt đất.

Có lính đánh thuê mắng: "Mẹ nó! Trúng vài viên đạn còn chưa có chết, người phụ nữ này thật khủng."

"Các ngươi sẽ phải trả giá đắt." Tóc dài xõa tung của công chúa che mất khuôn mặt, còn giọng lại yếu ớt truyền đến từ trong con gió.

Lính đánh thuê không hiểu ngôn ngữ của cô ta, thấp giọng chửi câu gì đó, báng súng đập mạnh vào gáy cô ta, cô lập tức ngã xuống đất, không biết sống chết.

Mấy lính đánh thuê đi tới, kéo Nguyệt Mặc từ trên người Tô Di lên. Nguyệt Mặc cũng giống như công chúa, bị chĩa súng quỳ bên cạnh Tô Di. Dưới ánh

mắt khinh miệt của lính đánh thuê, không ngờ Nguyệt Mặc lại coi trường bào của mình một cách khó khăn, nhét lên người Tô Di, che thân thể chồng chất vết thương của cô. Vậy mà động tác này, khiến hân lại bị đám lính đánh thuê hung hăng đá mấy phát.

Sau đó, xung quanh là sự yên tĩnh dài đằng đẵng. Chỉ có tiếng bước chân nhẹ của đám lính đánh thuê, cùng với tiếng súng truyền tới rài rác.

Rốt cuộc, một đôi bóng đen sáng bóng, hiện ra trước mắt Tô Di. Bóng dáng cao lớn trong nháy mắt chắn toàn bộ ánh sáng trên đỉnh đầu cô.

"Người phụ nữ ngoan cố" Anh thở dài một tiếng, bàn tay mạnh mẽ nắm lấy hông cô, nhắc cô lên.

Cô rên lên một tiếng, đau đớn trên bắp chân chợt tăng lên. Động tác của người chỉ có chút dừng lại, một tay thành thạo ôm cô vào lòng, giống như người lớn ôm lấy đứa trẻ nhỏ gầy.

Tô Di thiếu chút rơi lệ. Vì cô cho rằng nơi đây là Địa Cầu trước kia, cho nên dùng bom nguyên tử uy hiếp anh. Cô trung thành với tổ quốc, nhưng lại phản bội anh. Vậy mà dường như anh biết tâm tư của cô, nói cho phép cô trốn đi một lần này.

Cô là một trong vô số đồ chơi của người đàn ông này, nhưng cuối cùng, vẫn phải dựa vào sự cứu vớt của anh; Cuối cùng, lồng ngực của anh, lại là nơi an toàn nhất, yên bình nhất, yên bình đến mức khiến cô muốn từ bỏ sự chống đối, sau đó lâm vào giấc ngủ mê man.

"Ai làm?" Giọng nói lạnh lùng của anh vang lên, con mắt quét qua vết hôn tím bầm trải dài khắp người cô. gương mặt với đường nét cương tráng, không còn chút ý cười. Tầm mắt của anh chệch đi, rơi xuống người Nguyệt Mặc, "Hân?"

Tô Di đang đau đớn thở từng hơi, lại bị câu hỏi ngắn gọn này làm giật mình trong nháy mắt vô cùng tỉnh táo.

"Anh ta không làm gì tôi." Cô nắm nhẹ lấy vạt áo trước ngực anh, "Ngài chỉ huy, anh ta có thể vì anh mà."

Nhưng mà Mạnh Hi Tông hoàn toàn không nghe lời nói của cô. Quần áo xốc xếch, mùi trên người hai người, gần như nói rõ tất cả.

Anh cười lạnh lạnh, rút khẩu súng đeo bên hông, nhắm về phía Nguyệt Mặc, "bằng bằng bằng" mấy tiếng súng. Nguyệt Mặc bị thương nặng ngay cả hừ cũng không hừ một tiếng, ngã thẳng xuống đất. Đám lính đánh thuê ở bên, lập tức kéo thi thể của hân đi.

Tô Di giật mình nói không ra lời.

Còn Mạnh Hi Tông hoàn toàn không quan tâm đến sự khiếp sợ của cô, anh coi bỏ chiếc áo thuộc về người đàn ông khác trên người cô, nhận lấy quần trang sạch sẽ người khác đưa tới, trở mình bọc cô lại, sau đó bước đi thật nhanh đến Báo Sân đang đậu bên cạnh.

Công chúa đang hôn mê ở đó, anh không thèm liếc mắt nhìn, thấp giọng hạ lệnh: "Mang đi!"

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: CÁI CHẾT CỦA NGƯỜI MÁY

Hàng tinh Trình Hồng dường như vĩnh viễn là hóa cầu bốc cháy vô tận, thiêu đốt chút năng lượng của mình. Hàng tinh xanh thăm yên ổn quay tròn quanh Hằng Tinh, chính xác hơn cả bất cứ đồng hồ cao cấp nào.

Theo vòng quay của các hành tinh, đại lục rộng lớn lại nghiêng đón ánh sáng huy hoàng một lần nữa. Nhìn lại từ trong không gian, một nửa tinh cầu vẫn chìm trong bóng tối, một nửa còn lại thì trong ánh sáng, tựa như người trên tinh cầu này làm cho người ta có cảm giác... nhu nhược, nhưng quá lạ.

Mạnh Hi Tông không nhìn ra cửa sổ nữa, mà nhìn lại người phụ nữ nằm trên giường.

Tối hôm qua, sau khi mang cô và Báo Sân trở về, không đợi anh tỏ ra vẻ bất kỳ nào thì cô đã hôn mê. Kết quả chuẩn đoán bệnh của quân y cho thấy "Từng bị va đập rất lớn, da thịt toàn thân bị tổn thương, nhiều chỗ xuất huyết bên trong; mặc dù đã được tỉ mỉ điều trị, nhưng ít ra phải cần nghỉ ngơi trong một tháng mới có thể khôi phục lại sức hành động. Không có dấu hiệu bị xâm phạm"

Tô Di nằm trên chiếc giường lớn, da trắng tóc đen, mặt mũi còn tái nhợt. Khấp thân đều là dấu hôn xanh tím rõ ràng là thuộc về một người đàn ông, làm cho Mạnh Hi Tông trầm lặng rất lâu.

Anh cũng có cảm giác mình thích Tô Di không nhiều, nhưng không phải không thêm để ý đến tất cả về cô. Người phụ nữ này rõ ràng có ý nghĩ đặc biệt của riêng mình, mỗi lần ở trước mặt anh, lại như một con mèo ngoan ngoãn nghe lời, cố ý lấy lòng anh. Cho dù biết cô lợi dụng ý nghĩ thương xót của mình, nhưng anh lại không hề bài xích, thậm chí còn có vài phần yêu thích cô.

Anh cũng thích thân thể của cô. Thân thể cô không giống với lời nói của cô, luôn không thể che giấu được gì. Ở trên giường, cô ngây ngô như vậy, dù cự tuyệt, nhưng cuối cùng dưới sự tấn công của anh, lại khó không chế sự luân hãm của mình. Quá trình chinh phục một trinh tiết liệt nữ như vậy không thể

nói là không vui. Hơn nữa, vóc người cô thuộc loại mềm mại nhỏ nhắn trắng trẻo mà Mạnh Hi Tông yêu thích, ôm vào lòng cũng rất thoải mái.

Cô lập đi lập lại chạy trốn nhiều lần, anh cũng không thể nói là dung túng... Bởi vì anh cũng không cảm thấy được cô có thể chạy thoát. Thế nhưng mỗi lần cô đều gây ra chuyện để người ta chú ý. Ví dụ như lần này, sau khi anh cho là cô đã biết được tin tức của tỉnh cầu này, sẽ đến gặp mình cầu xin tha thứ, vậy mà cô lại quật cường một mình xuống mặt đất, còn chôn đạn hạt nhân uy hiếp anh.

Đêm ở Thành tự do, nếu không phải hòa hoãn, rõ ràng cô đã động tình... Nhưng bây giờ lại dùng cách thức quyết liệt như vậy để giằng co với anh ư?

Điều này khiến Mạnh Hi Tông giận tím mặt... Mặc dù hành động của cô, thật ra cũng là ý nguyện của anh. Dù anh sớm biết, nơi đây cơ bản không phải địa cầu, không phải cố hương của cô.

Mạnh Hi Tông lại nhớ đến cái ngày ở phủ cục trưởng tại tỉnh cầu Hi Vọng, khi quân gia báo cáo tình hình với mình "Tô tiểu thư sử dụng internet... tìm tôi những thứ kỳ quái... Địa Cầu, Trung Quốc..."

Đồng thời, còn đưa cho anh xem băng ghi hình giám thị ở phòng cô. Chỉ thấy cô bé nhỏ gầy yếu, thất thần ngồi trước màn hình Computer, đôi môi mấp máy. Khi âm thanh được chỉnh to hơn, Mạnh Hi Tông nghe được một ngôn ngữ vừa quen thuộc vừa xa lạ. Anh nghe được rõ ràng cô dùng ngôn ngữ của một quốc gia khác "Mẹ... Con muốn về nhà."

Không hề nghi ngờ, anh đã từng nghe qua, thậm chí còn biết nói loại ngôn ngữ này.

Nhưng trong đầu trống rỗng. Anh đã nhiều năm lưu lạc, hiểu được loại quá khứ mơ hồ này sẽ dấu giếm nhiều khả năng mạo hiểm. Đương nhiên anh sẽ không để cho Tô Di biết tất cả những điều này, nhưng Tô Di và anh có trăm mối liên quan, anh đành phải đưa cô vào phạm vi thế lực của mình.

Ngón tay của anh, cũng nhẹ nhàng sờ vuốt thớ bài cũ kỹ trên cổ mình. Mười năm trước, chữ viết trên đó còn có thể nhận được mờ mờ, những người xung quanh không ai biết những chữ viết này, nhưng anh lại có thể đọc được rõ ràng 3 chữ "Mạnh Hi Tông". Mà nay, sau 10 năm chinh chiến, chữ viết dường như cũng bị mài mòn, Nhưng bởi vì ngôn ngữ của Tô Di, thớ bài kia dường như nóng rực trên tay anh lần nữa.

Nghĩ tới đây, tay Mạnh Hi Tông mò vào chần. Bên trong là thân thể mềm mại, mịn màng của cô. Anh vuốt nhẹ qua làn da của cô, nơi đầy đặn của cô, nơi tư mật của cô, giống như muốn xác định, mỗi tác thân thể của người phụ nữ này, đều thuộc về anh.

Cô thông minh, nhu mì và thần bí. Cô giống như đã từng tồn tại trong đầu óc của anh, nhưng bị xóa bỏ triệt để như một giấc mơ, làm anh vừa đề phòng, vừa không đành lòng. Cô thuộc về sở hữu của riêng anh, không cho bất cứ kẻ nào được phép đụng vào.

Có lẽ, anh cho cô tự do quá nhiều, nhiều đến mức, người đàn ông khác xem chút nữa đã đoạt lấy thân thể của cô.

Chắc chắn sẽ không có lần tiếp theo.

Hôn mạnh lên trán cô, thấy lông mày cô vô thức cau lại. Anh nhìn trong chốc lát, đứng dậy rời khỏi khoang nghỉ ngơi.

Đến phòng tra tấn được thiết lập tại một góc hẻo lánh trên chiến hạm vũ trụ. Mạnh Hi Tông bước vào một căn phòng kim loại kín, nhìn thấy Lý Tích Trung đang nhìn chăm chăm vào đỉnh đầu của người phụ nữ.

Người phụ nữ đó được gọi là công chúa, hiện tại gần như chỉ còn xương thịt máu chảy đầm đìa. Cả người có rất nhiều vết thương bị súng bắn không có xử lý, máu tươi đã bị đông khô lại, trôi đầy đất. Mái tóc dài xốc xếch xơ xác xuống, che kín gương mặt nhỏ của cô ta. Rõ ràng là có rất nhiều vết thương trí mạng bị súng bắn, nhưng cô ta vẫn chưa chết.

Cô bị đóng đinh thành hình chữ thập ở trên kệ, dây xích siêu chắc xuyên qua tay chân và bụng của cô. Có lẽ, rốt cuộc đã tốn hao nhiều sức lực, nên người phụ nữ mạnh mẽ phi nhân loại này từ đầu đến cuối chỉ cúi thấp đầu, hấp hối.

Thấy Mạnh Hi Tông, mấy hiến binh lập tức đứng lên chào. Lý Tích Trung lắc đầu với anh "Không nói gì hết. Chúng tôi nói hơn nửa tiếng cũng không thông."

"Đi ra ngoài hết đi." Mạnh Hi Tông nói nhẹ nhàng. Lý Tích Trung hơi chần chờ nói "Ngài chỉ huy, cô ta rất nguy hiểm" Mạnh Hi Tông gật đầu, đi đến trước mặt cô ta chừng nửa thước thì dừng lại.

Tất cả mọi người đều lui ra ngoài, cô ta từ đầu đến cuối vẫn cúi đầu như cũ, dường như đã chết vậy. Mạnh Hi Tông chấp tay nhìn một lát, bỗng nhiên lên tiếng "Thì ra cô thật sự là người máy."

Đầu của cô ta giật giật, từ từ ngẩng lên. Dung nhan xinh đẹp xuất chúng ngày xưa, hôm nay lại nhìn như ma quỷ nhuộm đầy máu đen, màu da tái nhợt như sắp chết.

"Là anh? Anh cũng nói Hán ngữ?" Cô ta cười hơi khốn khó "Anh là ai? Anh và Tô Di là người địa cầu giống nhau sao? Đồng thời ta lại gặp được hai người địa cầu ư?"

Thần sắc Mạnh Hi Tông bất động "Cô đã đến Địa Cầu sao?"

Cô ta lắc đầu, giọng nói thành kính hơi khác thường "Không có... Ta không biết nó ở đâu, đó là vùng đất trong mộng tưởng của ta." Tựa như lâm vào trầm tư, đôi mắt mơ màng, nhưng dần dần lại sáng lên.

Như nhớ ra cái gì, cô ta thu ánh mắt lại, ngó chừng Mạnh Hi Tông "À, đã nhiều năm như vậy, lại là một người địa cầu đến đánh thức ta, ai cũng không phân biệt ra chủng tộc của ta. Lúc nào thì anh biết ta là người máy?"

Mạnh Hi Tông trầm giọng nói "Ngày cô lên chiến hạm."

"Lúc đó, ý thức của ta còn chưa tỉnh..." Công chúa như suy nghĩ một chút, rồi cười nói "Thì ra là việc anh làm... là muốn xác định nhịp tim đập của ta ư? Đối với nhịp tim của ta, có phải rất thất vọng hay không?"

Mạnh Hi Tông nhớ lại hôm đó, giây đầu tiên khi công chúa bước vào khoang thuyền, trong lòng anh đã dâng lên cảm giác khác thường. Thậm chí anh còn cảm thấy được mình như được một mùi kim loại kỳ dị. Mùi kia vô cùng nhạt, nhưng lại làm anh liên tưởng đến người máy trong truyền thuyết.

Chẳng qua là lời đồn về nền văn minh máy móc này đã bị hủy diệt từ mấy ngàn năm trước, nếu như anh gặp phải, tại sao người máy này lại có dáng vẻ giống con người? Nhưng anh vẫn đưa tay, muốn xác định xem cô ta có nhịp tim đập hay không.

Nhưng công chúa có nhịp tim đập.

Song...

"So với tận mắt nhìn thấy..." Mạnh Hi Tông nói thản nhiên "Tôi tin tưởng vào trực giác của mình hơn."

"Thật là một người đàn ông tự đại..." Công chúa thờ dài một tiếng.

"Phán đoán sai lầm duy nhất của tôi... là cô còn có một đội máy bay chiến đấu. Nhưng bây giờ bọn chúng đã trở thành một đồng sắt vụn." Mạnh Hi Tông giờ tay bắt lấy cái cổ mảnh khảnh của cô ta, bóp mạnh làm cô ta nghẹt thở.

Mắt công chúa bỗng trợn to, dường như cực kỳ đau lòng "Anh đem Huyết Ưng..."

"Nói đi." Mạnh Hi Tông chợt buông cái cổ đã bị nghẹn thở của cô ta ra, xoay người đi đến bàn, ngồi xuống "Tại sao các người xuất hiện? Nếu như không nói, 130.423 người ở mặt đất đều phải chết."

Công chúa nói "Nếu như ta nói, anh sẽ bỏ qua cho bọn họ ư?"

"Không nhất định."

Mắt công chúa hiện lên vẻ tàn khốc, cô ta im lặng rất lâu.

"Thôi." Cô ta thờ dài một tiếng, "Ta sắp chết rồi, mà bọn họ... Ta khẩn cầu anh, ít nhất hãy tha cho một trong số bọn họ. Bởi vì nếu như bọn họ chết sạch, vũ trụ này, sẽ không còn chủng tộc người máy. Không biết lại phải mất bao nhiêu ngàn năm, mới có thể ra đời một nền văn minh máy móc."

Mạnh Hi Tông cũng không đáp ứng thỉnh cầu của cô ta, chẳng qua chỉ lẳng lặng nhìn cô ta "Nói đi."

Cô ta cắn môi, mang một vẻ mặt có thể nói là hết sức chân thành và dịu dàng. Sau đó, cô ta mở miệng.

Dường như lập tức thay đổi thành người khác, trong tiếng cô ta phát ra, không còn là một giọng nữ ôn hòa, mà là một giọng nam khàn khàn. Bởi vì vô cùng khàn khàn nên lộ ra sự cứng nhắc của máy móc.

"Ta là Hình Thương. Đến từ nền văn minh máy móc đầu tiên, nhưng điều này đã không còn ý nghĩa..."

Trước đây rất lâu, thỉnh thoảng ta nhận được một chút tài liệu cổ xưa về địa cầu các người. Có lẽ trong mắt đồng tộc, ta chính là kẻ điên. Ta không thích đánh giấc... Ta bỏ ra ba trăm năm, mới hiểu hết tất cả những tư liệu kia, chữ viết, ngôn ngữ và lịch sử. Trên đó miêu tả Đại Đường thịnh thế, làm ta suy nghĩ không dứt về những chuyện xưa, như tài tử phong lưu, hiệp khách nghĩa đảm trung can, còn có nữ hoàng để tài ba xuất chúng, khuynh quốc khuynh thành...

Năm ngàn năm trước, ta mang theo đội bảo vệ của mình, rời khỏi tinh hệ. Ta tìm suốt hai ngàn năm, nhưng vẫn không tìm ra Địa Cầu trong truyền thuyết. Sau đó, nghe nói thủ đô đế quốc máy móc vĩ đại đã bị mất đi vì chiến tranh, ta là kẻ cuối cùng trong tộc người máy còn sống sót, nhưng ta tìm hơn một vạn năm ánh sáng, lại chỉ tìm được một hành tinh hoang vu.

Ta không có hứng thú đi phục hưng chủng tộc. Nhưng ta nghĩ, ít nhất ta có thể thực hiện giấc mộng của mình... sáng lập lên "địa cầu" này, năng lượng của ta đã hao hết từ lâu. Bây giờ, ta chết trên tay một người địa cầu, thì cũng chính là phần thưởng của chân thần ban cho ta... Bởi vì, rốt cuộc ta đã biết, giấc mộng của ta không phải vô căn cứ, Địa Cầu thật sự có tồn tại. Chỉ tiếc là ta không tận mắt nhìn thấy địa cầu của anh..."

Ánh mắt của cô ta cực kỳ dịu dàng, bình tĩnh. Cô ta nhìn Mạnh Hi Tông, nhưng hình như thông qua anh, nhìn thấy thế giới vài ngàn năm trước.

Khi mà cô ta nói ra ý nghĩ đơn thuần có chấp như thế, cũng đủ để khiến cho bất cứ kẻ nào nghe được đều kinh ngạc im bật. Nhưng thần sắc Mạnh Hi Tông lạnh lùng nhìn cô ta, cũng không có chút suy nghĩ thương xót và đồng tình nào.

Cô ta cũng không để ý, tự mình lăm bằm, dường như đã tiến vào thế giới của mình "Ở trong mắt người của Tộc người máy, ta vẫn là kẻ điên, đại khái

trong mắt các người cũng thế. Nhưng khi ta còn sống, cũng vì mục đích tìm kiếm địa cầu xinh đẹp, ta sống như một con người... Ta đã đạt được sự nghiệp mà không có bất cứ người máy nào đạt được, ta... dù chết cũng không tiếc."

Khi cô ta nói xong những lời này, hai tròng mắt đen cũng sáng lên một tia sáng đỏ thật mỏng, nổi bật trên gương mặt tái nhợt của mình. Song, như xác mình quyết tâm chịu chết của mình, tia sáng đỏ kia chỉ sáng chói trong một cái chớp mắt, từ từ giảm xuống, cuối cùng, khóe miệng cô ta nở một nụ cười hài lòng, nhẹ nhàng khép mắt lại.

Mạnh Hi Tông nhìn thi thể cô ta vài phút, mới gọi hiến binh ngoài cửa.

"Ném vào lò thiêu." Anh hạ lệnh không chút biểu cảm.

Đang lúc ấy thì, điện thoại phòng tra tấn vang lên. Hiến binh nhận lấy, chỉ nói nhỏ đơn giản mấy câu, đưa qua cho Mạnh Hi Tông "Ngài chỉ huy, Thượng úy Liên Đạc đang ở kênh mã hóa."

Liên Đạc từ trước tới giờ luôn hứng thú với việc đánh giặc, lần này lại xung phong đảm nhiệm việc dọn dẹp mặt đất và nhiệm vụ khai thác tài nguyên. Giọng hân ở bên đầu kia điện thoại, vừa quan trọng vừa hưng phấn "Ngài chỉ huy, dưới phế tích Hoàng Cung, chúng tôi phát hiện ra một số đồ."

"Nói"

"Cái này giống như, một dây chuyền sản xuất chế tạo người máy." Trước đó Liên Đạc cố ý đè nén giọng nói, rốt cuộc cũng vút cao lên "Trời ơi, bán thành phẩm nơi này quả thực... không khác gì với loài người, trừ chip và mạch bảng bên trong trái tim, à, còn có một tinh thể màu xanh trong suốt, lớn nhỏ không đều. Tôi chưa từng thấy qua loại tinh thể khoáng thạch này."

Mạnh Hi Tông im lặng ở đầu dây bên này.

Trên mặt đất, Liên Đạc đứng trước Báo Săn, nắm chặt máy truyền tin, vừa ngẩng đầu nhìn đám người quỳ đầy nghệt trước mặt.

Từ chỗ quảng trường hoàng cung hân đứng, cho đến hẻm to hẻm nhỏ của thành thị, đều quỳ đầy người. Những người đó bị lính đánh thuê dùng súng lửa tập trung lại. Thần sắc bọn họ khấn trương, có kẻ tức giận phản kháng, có kẻ chết lặng. Nhưng bất luận ai cũng có vẻ mặt hết sức sinh động chân thật.

Liên Đạc liếc môi mình, khẽ nói "Ngài chỉ huy, người của chúng ta đã mở ra mắt cái xác trên mặt đất, xem xét cấu tạo nội bộ... Tôi nghĩ, hơn một vạn người trên mặt đất này, chắc đều là người máy."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Súng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: VỰC SÂU VẠN TRƯỢNG

Tại phòng làm việc của Hạm trưởng trên chiến hạm vũ trụ.

Đây là lần đầu tiên sau khi vây công tinh cầu Hi Vọng nửa năm trước, Hạm trưởng của tám chiếc chiến hạm vũ trụ đều tề tụ lại một chỗ.

Thần sắc Liên Đạc trịnh trọng nhìn quanh một vòng, Mạnh Hi Tông thân nhiên gật đầu. Liên Đạc giờ tay lên, nhấn nút phát hình chiếc LCD khổng lồ.

"Tầng hầm của hoàng cung" Liên Đạc giải thích.

Ánh mắt mọi người tập trung vào địa đạo âm u trên màn hình. Đèn pha của Lính Đánh Thuê chiếu vào cuối địa đạo, bọn họ thấy một nơi thông thoáng sáng rõ.

Mà khi máy quay di chuyển đến nơi thông thoáng, ánh mắt hứng thú của mọi người dần trở nên kinh ngạc.

Đó là một không gian cực kỳ rộng lớn dưới lòng đất, trên vách tường được trát 1 lớp kim loại, được làm từ hợp kim vô cùng tốt, hoàn toàn mới tinh dưới ánh đèn. Ở một đầu gian phòng, có rất nhiều hộp linh kiện kim loại được xếp chồng lên nhau chỉnh tề, mà một đầu khác, có hơn 10 bộ cơ thể con người, được ướp lạnh trong lồng thủy tinh, thoạt nhìn trông rất sống động.

Hai đầu còn lại, là một đường truyền thiết bị lớn. Toàn bộ đều màu bạc, có đường vân tinh tế, ngoại hình tinh xảo, cho thấy trình độ tinh vi.

"Tôi chửi con mẹ nó chứ...." Có hạm trưởng rít thuốc mãnh liệt "Thật sự có người máy tồn tại..."

"Liên Đạc, nếu là người máy..." Một người khác nhíu mày "Tại sao lại sống ở vùng hoang dã lạc hậu chưa được khai phá, còn bị hạm đội của cậu giết chết ngay lập tức?"

Liên Đạc không trực tiếp trả lời vấn đề này, hân lấy trong túi một tinh thể màu xanh nhạt to cỡ ngón tay, đầu tiên là đưa đến trước mặt Mạnh Hi Tông,

sau đó nói với những người khác "Cho các người mở mang tầm mắt... biết đây là gì không? Đây là tinh thể trong đầu người máy. Khối này là lớn nhất, là từ cái kia... Khụ, lấy ra từ trong đầu của tên đàn ông bị ngài chỉ huy giết chết. Tôi đoán, đây là nơi phát năng lượng của người máy. Con mẹ nó, chỉ một khối nho nhỏ này, mà lại trâu bò như vậy."

Mạnh Hi Tông nhận lấy tinh thể xanh nhạt trong suốt như nước, tập trung nhìn nó, cảm thấy trong tinh thể mỏng manh kia, dường như có đám mây nhiều màu trôi như nước, nhưng không cách nào thấy rõ bên trong thật ra là cái gì.

Liên Đạc nói ra suy đoán bí hiểm của mình "Chúng tôi lên đất liền, có một số người máy, một người có thể hạ gục 3 người chúng ta, mẹ nó, năng lực tác chiến vượt khỏi mức cao nhất của con người."

"Cuối cùng, người của tôi phát hiện một đồ vật kinh khủng." Liên Đạc cầm lấy một cái disc ở trên bàn, cho vào computer "Lần trước lúc chúng tôi tấn công, khai quật được chiếc máy bay không người lái. Trong cabin xác máy bay, tôi phát hiện bản ghi hình của camera có dung lượng lớn."

Mọi người gật đầu... chuyện này rất bình thường, bởi vì bất kể là Liên Minh hay Lĩnh Đánh Thuê, đó là yêu cầu kỷ luật cơ bản của quá trình bay... bảng ghi hình camera của máy bay có thể mở ra bất cứ lúc nào, ghi chép lại tình huống bay để phân tích thao tác phi công, phòng ngừa những tình huống đột phát.

Màn hình tinh thể lỏng hiện lên một mảnh Tinh Vân tái nhợt, một tinh cầu xanh thẫm cô đơn, lông mày Liên Đạc nhướng lên, trên mặt biểu hiện vẻ sùng kính "Ngài chỉ huy, mặc dù nữ người máy cổ chấp bị bỏ vào lò thiêu... Nhưng Liên Đạc tôi không thể không nói, ngoại trừ ngài chỉ huy, người tôi bội phục nhất, chính là nó."

Về mặt hân nghiêm chỉnh "Mẹ kiếp, nó chính là một kẻ điên, kẻ ngu... Nhưng tôi lại thích loại người như thế. À, người máy mới đúng."

Trong màn ảnh hiện lên tinh cầu kia, rất khác với hiện nay. Hình dáng đại lục hoàn toàn không giống, có hơn phân nửa đại dương và đất đai bị đóng băng.

Mà sau khi Huyết Ưng đáp xuống bãi cỏ xanh trên đất bằng, trước ống kính xuất hiện một bóng người.

Đó là một người máy toàn thân màu trắng bạc. Đầu hình ê lip, tứ chi thon dài, thân thể đẹp. Dưới ánh mặt trời, cả người nó lóe sáng tinh xảo. Tròng mắt đỏ ngầu giống như từ ngọc Hồng Bảo Thạch đúc nên, vừa trong suốt vừa mờ mờ.

Nó đứng trên cỏ, ngắm nhìn bốn phía, đứng một lát, về mặt lúc ngồi xuống như có chút thất bại.

Liên Đạc vừa tua nhanh vừa nói "Thời gian ghi chép từ camera luôn biểu hiện, một mình nó ngồi 30 năm. Chắc, sống bất tử thật là tốt, mẹ nó, dùng 30 năm để ngắm người."

Rốt cuộc, hình ảnh lại được phát hình tiếp. Lần này là chiếc Huyết Ưng bay thấp dưới tầng khí quyển. Phía trước bầu trời có rất nhiều Huyết Ưng đang bay lượn bận rộn; mà trên mặt đất, vậy mà có nhiều đáng người. Thân thể bọn họ trần trụi, dĩ nhiên là dung mạo của loài người.

Nhưng khi Huyết Ưng dừng lại trước mặt số "người" kia, thì người máy đó lại xuất hiện lần nữa trước ống kính, trên tay nó cầm mấy tờ giấy bản vẽ cũ kỹ, đưa tới trước mặt Huyết Ưng.

Mọi người thấy trên bản vẽ có vô số đường nét không giống nhau, cũng không hiểu được gì.

Bỗng nhiên Mạnh Hi Tông mở miệng "Đó là hình dáng lục địa hiện giờ. Nó để Huyết Ưng chuyển đất lấp biển, cải tạo đại lục theo như hình dáng này."

Mọi người kinh ngạc không nói ra lời "Cải tạo đại lục?"

Liên Đạc kinh ngạc bội phục Mạnh Hi Tông vô cùng ".... Ta chửi con mẹ nó chứ... Lão đại đúng là lão đại, không hiểu tiếng nói bọn họ, cũng có thể đoán ra bọn họ đang làm gì. Không sai, tôi đã so sánh qua những bản vẽ kia, chính là hình dáng đại lục hiện giờ."

Mọi người vừa nghe, toàn bộ đều xì xào... cải tạo đại lục? Tên người máy này điên rồi sao? Chuyện này có cần thiết không.

Liên Đạc cười cười, chỉ vào góc khuất nhất của ống kính có một bóng người nho nhỏ "Nhận ra ai không?"

Mọi người hí mắt nhìn, có người than lên sợ hãi "A, trong hình ảnh vừa rồi cậu nói, có người đàn ông kia...."

Mạnh Hi Tông nhìn Liên Đạc một cái thân nhiên nói "Tên bị tôi bắn chết."

Mọi người đều là tướng lĩnh cao cấp, hoặc ít hoặc nhiều cũng nghe nói mấy ngày trước Ngài chỉ huy giận dữ trước mặt quân lính vì hành động của người đẹp. Nhưng không ai dám lên tiếng.

Liên Đạc không dám dây dưa nhiều về đề tài này, ngược lại gương mặt nghiêm túc hơn "Biết họ cải tạo bao lâu không?" Hắn hít sâu một hơi "Một ngàn năm. Suốt một ngàn năm."

Sự kiện được ống kính ghi chép tiếp theo tương đối vụn vặt. Có chuyện Huyết Ưng đi đến những tinh hệ xa xôi khác, khai thác tài nguyên chỗ về hành tinh này, dùng đạn hạt nhân tạc lại hình dáng của đại lục. Cũng có người máy sử dụng thiết tạo, từ từ xây dựng từng cung điện mang màu sắc cổ xưa; Còn có Huyết Ưng vận chuyển thiết bị máy móc khổng lồ, điên cuồng khai thác nước biển và tất cả sinh vật hữu cơ của lục địa.... dùng để chế tạo da và

xương của người máy. Bởi vì khai thác quá độ nên bị ô nhiễm, thế nên tinh cầu này, ngoại trừ đại dương ra, đều trở thành vùng đất chết.

Cuối cùng, là người máy màu trắng bạc lúc ban đầu đi tới, nhẹ nhàng vuốt ve Huyết Ưng đã nguội lạnh, nói vài câu gì đó. Sau đó nó không hề báo động trước, đưa năm ngón tay kim loại sắc bén cắm vào sọ mình.

Trong xương cốt kim loại như có tia lửa chớp động. Mà bàn tay kim loại khuấy trong sọ chốc lát, lại móc ra một viên tinh thể màu xanh lớn bằng quả trứng gà. Sau đó, người máy lao đảo đi đến trước một cơ thể nữ, nhét tinh thể vào trong cái đầu chưa có khép kín lại.

Vì năng lượng hao hết nên người máy ngã xuống. Ước chừng mấy phút đồng hồ sau, người nữ kia đứng lên.

Những hình ảnh sau đó có chút kỳ lạ.

Không có người máy kim loại, cũng không có huyết ưng. Hình ảnh này được quay ở vị trí rất cao, có thể quan sát cả kiến trúc cung điện; còn có một con đường náo nhiệt đầy người tới lui.

Mà tình cảnh trong hoàng cung, bắt đầu gián đoạn tái diễn... Trong hoàng cung treo đầy lụa trắng, có nam nữ ăn mặc cung trang, khóc lóc chạy vạy; lụa trắng được thu hết xuống, vô số người máy hình người quỳ lạy ở con đường lớn ngoài hoàng cung, cùng nhau hô to gì đó; lại còn có cờ xí đỏ lòm, trang trí khắp cả hoàng cung, thậm chí ngoài hoàng cung, mỗi con đường đều giăng đèn kết hoa...

Những tình cảnh này, ít nhất lặp lại ba lần, hơn nữa tựa như không ngừng lặp lại.

"Chuyện gì xảy ra?" Có người hỏi "Huyết Ưng không ở dưới đất sao, sao có thể chụp được những thứ này?"

Liên Đạc lắc đầu buông tay "Tôi cũng không biết. Có thể nó chụp khi bay chăng? Những thứ này tái diễn, chắc là do máy móc trục trặc."

"Không phải là trục trặc." Mạnh Hi Tông lên tiếng.

Mọi người nhìn anh, vẻ mặt anh vẫn lạnh như băng "Hình ảnh rất rõ ràng, không thể nào là chụp khi bay. Những Huyết Ưng kia, chắc là ở nơi bất mất nhất ở cung điện. Hình ảnh thứ nhất, là hoàng đế của bọn họ đã chết; hình ảnh thứ hai là công chúa kế thừa ngôi vua, hình ảnh thứ ba, là đám cưới của công chúa. Mấy chữ dưới góc phải của màn hình, chắc chắn là thời gian quay. Căn cứ vào sự khác biệt, mỗi một năm, những chuyện này tái diễn một lần."

"Tái diễn?" Liên Đạc cũng khó hiểu.

Sắc mặt Mạnh Hi Tông lạnh lùng "Trình tự được thiết lập sẵn... Huyết Ưng đại khái vẫn ở chỗ nào đó, có lẽ là vì trình tự thiết lập, để bọn họ không nhìn thấy sự tồn tại rõ ràng của Huyết Ưng, tự cho đây chính là nền văn minh nhân loại. Sau đó, bởi vì nguyên nhân khác chìm xuống lòng đất. Ngày đầu tiên hàng năm, trình tự bọn họ lặp lại, những sự việc theo như trình tự thiết lập mà phát sinh; đến cuối năm, toàn bộ quay trở lại. Qua năm mới, bắt đầu tái diễn. Sự xuất hiện của chúng ta, làm rối loạn trình tự và tiến triển của bọn họ."

Tất cả mọi người tròn mắt há mồm, Liên Đạc há miệng to ra, nhanh chóng cúi đầu, xem xét thời gian ghi hình. Một lát sau, ngẩng đầu nhìn mọi người "Thật sự là như vậy..."

Tầm mắt mọi người lại quay trở lại màn hình một lần nữa, quả nhiên nhìn thấy những năm khác nhau trong nhật ký, hình ảnh cứ đơn điệu tái diễn. Mà trước ống kính, sự bi thương, kích động, vui sướng trên mặt mỗi người, cũng đều chân thật như vậy. Dường như mới vừa trải qua lần đầu tiên.

Phát hiện này làm người ta im lặng sợ hãi. Các sỹ quan Lính Đánh Thuê cảm thấy khó hiểu, không hiểu tại sao tên người máy kia lại hao tổn tinh lực, thậm chí cái tạo hấn một cái tình cầu, chỉ vì tái diễn một trò chơi? Mà trong năm tháng vũ trụ mênh mông, những người máy này ở trên một tình cầu vắng vẻ, cứ dựa theo thiết kế trình tự, tái diễn một năm rồi lại một năm, cô độc tồn tại không ai biết. Giống như vĩnh viễn không tỉnh mộng, nền văn minh máy móc đẳng cấp cao của vũ trụ lại cam chịu trầm mê, sáng lập vận hành một thế giới hoang dã lạc hậu?

Mạnh Hi Tông đứng lên, ra kết luận "Đây chỉ là một tên người máy điên, chế tạo thế giới máy móc."

Một hạm trưởng lão thành nhất, bỗng nhiên lên tiếng "Ngài chỉ huy, hơn một vạn người máy trên mặt đất, tính làm sao đây?"

Mọi người đều nhìn Mạnh Hi Tông. Mặc dù Lính Đánh Thuê trước nay hoành hành không sợ ai, chiến đấu trong không gian khá nhiều, nhưng cho tới bây giờ không lần nào có nhiều tù binh như vậy. Huống chi lần này lại là người máy.

Mạnh Hi Tông yên lặng, tên Hạm trưởng đặt câu hỏi lại lên tiếng "Ngài chỉ huy, quy tắc trước đây của Lính Đánh Thuê... không thể không giữ."

Những lời này, lại làm Mạnh Hi Tông hồi tưởng lại 8 năm trước, lúc đó mình còn theo lão đại Gian Mục An làm nhiệm vụ, từng gặp gỡ một đội người máy lưu vong.

Đó là ở gần ngoài 5000 năm ánh sáng, ở Tinh Vân bị nhiễm phóng xạ nghiêm trọng. Bọn họ vô tình gặp được một chiếc máy bay chiến đấu cũ kỹ màu xám bạc, giống với máy bay chiến đấu của công chúa như đúc. Còn chưa chờ có bất kỳ trao đổi nào, đối phương đã khai hỏa. Lính Đánh Thuê phải trả giá bằng ba chiếc Báo Săn, mới phá hủy được máy bay chiến đấu của đối phương. Lúc ấy có ba tên người máy kim loại màu trắng bạc rơi ra khỏi cabin điều khiển. Bởi vì do đường đạn xung kích, thân thể đã bị bắn thủng, tử vong trong nháy mắt.

Bọn họ kiểm tra xác máy bay chiến đấu của người máy, sau khi đo nguyên tố, phát hiện ra năm sản xuất lại cách năm đó ít nhất mấy ngàn năm.

Chuyện này, Giản Mục An và Mạnh Hi Tông vẫn giữ bí mật, không nói với bất cứ ai. Giản Mục An yên lặng nói với Mạnh Hi Tông, muốn xóa hết tất cả về dấu vết tồn tại của những người máy này. Bởi vì thế hệ Linh Đánh Thuê trước từng bí mật truyền cho nhau một nguyên nhân không rõ quy tắc: Nếu như gặp phải người máy... thì giết không cần hỏi. Ngay từ lúc đầu nên văn minh máy móc đã bị tiêu vong vài ngàn năm trước, mấy người máy này, có lẽ chính là những kẻ may mắn còn sống sót của thời đại văn minh máy móc xa xưa, lưu vong ven vũ trụ.

Sau khi đó, Mạnh Hi Tông không còn gặp được những người máy khác. Cho đến khi gặp lại công chúa. Trên người cô ta có một mùi giống những người máy kia. Rõ ràng là nhạ đến mức không thể ngửi được, những linh đánh thuê khác cũng không có chú ý, nhưng anh lại nghe được.

Anh cho rằng sau lưng công chúa còn có người điều khiển, nên để cô ta trở về mặt đất tránh bút dây động rừng. Thật không nghĩ ra, người máy công chúa vì giấc mộng này trở nên hoàn mỹ, ngay cả ý thức của mình cũng dùng trình tự khổng chế niệm phong cất vào kho, hòa mình vào cuộc sống loài người. Cho đến khi không biết gặp phải biến cố gì, có lẽ là không thể lại nhìn đồng tộc mình bị giết, cho nên ý thức mới thức tỉnh lần nữa.

Nghe tới đây, giọng nói Mạnh Hi Tông trầm xuống "Liên Đạc."

Liên Đạc nghiêm nghị "Vâng"

"Trong một tháng, tôi muốn lấy hết toàn bộ tài nguyên tinh cầu này." Giọng nói của anh không chút do dự "Sau khi lấy hết tài nguyên, dùng đạn hạt nhân phá hủy tinh cầu này. Tôi muốn toàn bộ người máy ở hành tinh này, không để lại một dấu vết thừa nào trong không gian... tựa như chúng chưa từng tồn tại."

Đường bay về tinh hằng Vĩnh Hằng dài vô cùng, lúc Tô Di tỉnh lại lần nữa, liền thấy được ánh đèn mờ tối trong khoang thuyền, cùng với ánh sao ngoài cửa sổ.

Ý thức dần dần rõ lại, trí nhớ từ từ khôi phục. Hình ảnh sau cùng, là sắc mặt lạnh thấu xương của Mạnh Hi Tông, cùng với thi thể của Nguyệt Mặc bị linh đánh thuê lôi đi.

"Bị thương lúc nào?" Một giọng nói trầm ấm chột vang lên, cô ngẩng đầu kinh ngạc, bàn tay to của người đàn ông đã vắt qua, ôm ở hông và bả vai của cô, xoay người cô lại, đối diện mặt mình.

Gương mặt đẹp trai của anh đập vào mắt, lòng Tô Di lại đau xót.

Cô cảm giác được sự rung động đang dâng lên trong lòng khiến cô lo sợ, thì ra là vì gặp lại anh mà không thể ức chế tình cảm như vậy. Ánh mắt anh nhìn an tĩnh như vậy, lại dường như mang theo sức mạnh làm người ta khẽ choáng váng.

Ánh mắt cô né tránh chéch qua, dừng ở bả vai kiên cố của anh "Mấy ngày trước... đại nội cao thủ - thủ hạ của công chúa."

"Cao thủ?" Trong giọng nói của anh có vài phần châm chọc, nhìn gương mặt tái nhợt của cô nói "Người đàn ông kia cũng là cao thủ?"

"Tại sao?" Cô hỏi "Tại sao giết anh ta?"

Tuy là Nguyệt Mặc rất tốt, anh ta bị giết cũng khiến cô đau lòng. Nhưng Mạnh Hi Tông không phải kẻ dung túng cho ham muốn cá nhân, tuyệt đối sẽ không bởi vì một người đàn ông chạm vào cô, cũng không cần hỏi đã giết chết anh ta. Trong chuyện này nhất định có nguyên nhân khác.

Không có sự căm thù và chất vấn như trong chờ đợi, chỉ có giọng nói bình tĩnh của cô hỏi thăm lý do. Điều này làm trái tim Mạnh HI Tông khẽ động. Anh giờ bàn tay lên vuốt ve gương mặt của cô "Mèo con, bọn họ không phải con người."

Trong lòng Tô Di chấn động, hỏi run run "Tất cả sao?"

Mạnh Hi Tông cầm một cuốn băng để bên giường vút xuống trước mặt cô "Có rảnh thì xem, tất cả đều là người máy."

Tô Di cầm lấy cuốn băng kia, trong lòng ngổn ngang trăm mối. Cô có rất nhiều nghi ngờ cần người giải đáp.

Song, người đàn ông biết đáp án, cũng không có tính nhẫn nại giải thích từng chuyện cho cô. Anh nhìn cô, gần như trong mắt chỉ có cô. Ngón tay thô ráp nắm chặt chiếc cảm mềm mại của cô, đôi môi lạnh như băng đặt lên.

"Người máy phải chết" Anh nói khi đang giữa môi và lưỡi cô "Còn nữa, không nên để cho bất kỳ người đàn ông nào chạm vào em nữa."

Chiếc lưỡi nóng bỏng của anh cướp đoạt lưỡi cô, lồng ngực kiên cố áp chế giam cầm bả vai và vòng eo của cô. Tấn công ác liệt làm cho sự nghi ngờ của Tô Di vút ra chín tầng mây. Trong lòng giờ chỉ còn người đàn ông trước mắt này.

Nhưng mà... Khi đó, anh biết công chúa là người máy sao? Anh không biết thì sao? Khi đó, lời nói của Liên Đạc và Mộ Tây Đình..., thân thể thiếu nữ trắng như tuyết, còn có bộ dáng anh tìm tòi nghiên cứu trên thân thể của cô ta...

Tô Di cũng không hỏi ra miệng. Cô lấy tư cách gì để hỏi?

Nhưng cô biết, có một số việc đã khác. Trước kia làm thú cưng, là cô vì mạng sống, có thể chủ động lấy thân thể trao đổi với anh, có thể chủ động vượt qua điểm mấu chốt, ngậm xxx của anh, có thể tổn công tổn sức lấy lòng anh.

Nhưng nếu trong lòng cô đã có sự mong đợi khác với anh, có sự hy vọng xa vời hơn thân phận thú cưng, cô nên tự xử như thế nào đây?

Người đàn ông này trong mắt cô, đã từng là người bụng dạ nham hiểm, kiêu ngạo điên cuồng, cao không với được. Nhưng bây giờ, trừ những thứ này, anh còn có cảm tính, sự tín nhiệm, quyền lực vô hạn, mạnh mẽ chín chắn, sức hấp dẫn của đàn ông. Từ ngày đầu tiên cô ở bên cạnh anh, đã nhiều lần bỏ trốn cho đến nay, anh càng ngày càng dung túng cô, hoàn cảnh của cô càng ngày càng nguy hiểm... Bởi vì trái tim của anh chính là vực sâu vạn trượng, nếu như cô muốn lấy, có lẽ sẽ là tan xương nát thịt.

Nếu như bên cạnh anh lại xuất hiện một cô gái tương tự Tô Di và công chúa, thì sẽ như thế nào? Sao cô lại có thể lâm vào tình cảnh như vậy? Chỉ sợ có một số việc cô không cách nào không chế, nhưng tuyệt đối không để càng lún càng sâu, phải dừng bước trước bờ vực, không thể để cho người đàn ông này biết.

"Vâng" Cô nhẹ giọng đáp "Tôi sẽ không có người đàn ông khác."

Cô tự nhiên vâng lời khiến anh chú ý. Anh nhìn cô gái đang cúi mặt xuống, nghĩ đến trước đây cô còn to gan lớn mật chôn 10 đầu đạn hạt nhân uy hiếp mình, nhưng cuối cùng lại như mèo con ngoan ngoãn nằm trong ngực mình. Môi của anh nở lên một nụ cười, bàn tay to sờ vào dưới cằm, dọc theo ngực lưng eo của cô, vuốt ve theo thói quen.

Song, thân thể trong tay, lại cứng ngắt như vậy. Mỗi một nơi anh chạm vào, cũng có thể cảm giác được sự kháng cự không tiếng động của cô. Mà khi đến nơi tư mật, hai chân gần như khép lại theo phản xạ có điều kiện. Mặc dù động tác này chỉ duy trì trong thời gian cực ngắn, lập tức lại thả ra, nhưng vẫn làm anh nhận thấy được cô không giống như thường ngày.

Lòng vừa nghĩ, tay của anh cũng đột nhiên rút về, nâng mặt cô lên.

Trên hai gò má gầy gò tái nhợt, hai mắt ửng đỏ chứa nhiều nước mắt. An tĩnh như thế, trong veo như thế, dường như đã có nước mắt từ lâu, đau thương yếu đuối lắng đọng. Cảm nhận được cảm xúc yên lặng của cô, trong lòng Mạnh Hi Tông chấn động.

Anh đè lại đầu vai của cô, xoay mình ép chặt cô, giọng nói lạnh đi "Không muốn?"

Sao cô lại không muốn chứ?

Hay bởi vì tên người máy kia bị anh giết chết?

Cô không lên tiếng, tròng mắt buồn thong có mấy phen quật cường nhìn vào tầm mắt bức người của anh, từ đầu đến cuối cũng không trả lời.

Anh cũng không lên tiếng mà nhìn cô, một lúc lâu, bỗng nhiên anh buông cô ra, đứng lên.

Cô vẫn quật cường cúi đầu, từ đầu đến cuối không nhìn anh một cái. Mà anh, ở trên cao nhìn xuống thân thể chồng chất vết thương lớn nhỏ của cô, sắc mặt hoàn toàn kiềm nén.

"Cho em thời gian một tháng, dưỡng thân thể cho tốt."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: SAU KHI GẶP LẠI

Edit : Wendy , Beta : Loyal

Nước sông xanh biếc , giống như một dải đai ngọc lưu động , bao quanh một thị trấn nhỏ yên tĩnh. Bờ bên kia thị trấn là dãy núi thấp nhỏ um tùm . Lác đác trên đó có mấy căn nhà gỗ nhỏ . Tại nơi dồi dào xanh tốt nhất trên sườn núi , một tòa nhà gỗ được dựng lên hướng về phía dòng nước , phong cách lịch sự tao nhã , vắng vẻ sạch sẽ . Chỉ cần liếc mắt nhìn, đều khiến cho những người đi ngang qua trấn nhỏ có cảm giác thư thái cả người.

Tô Di mặc đồ ngủ , để chân trần ngồi cạnh cửa sổ hướng ra dòng sông . Trên dòng sông , những chiếc thuyền câu lớn bé trật tự lướt qua , ngư dân ai nấy đều mang theo nụ cười thật thà chất phác trên gương mặt , khiến lòng người này sinh cảm giác nhẹ nhàng tĩnh lặng . Thậm chí cô còn có thể nghe được tiếng dòng sông đang chảy qua , kể cả tiếng lá cây xào xạc khắp núi .

Cô thật sự ước gì mình có thể cứ thế được ngồi mãi thế này .

Di Triệu ở bên cạnh nhìn thấy biểu lộ của cô, lập tức xách dép lại , đặt cạnh chân cô . Cô ngẩng đầu mỉm cười cảm ơn , liền đi dép vô hai chân.

Di Triệu chính là dân ở gần đó , được mời tới chăm sóc sinh hoạt hàng ngày của cô . Bà vô cùng phấn khởi đi xuống nhà bếp : "Tiểu Di , tối nay tôi mua măng tươi với chim trĩ , để hầm canh cho cô uống."

Tô Di im lặng rồi chớp mắt , nói : "Hôm nay. có thể không cần ."

Tầng hai là phòng ngủ của cô , bên cạnh chiếc giường lớn mềm mại , để đầy chai thuốc trên bàn . Cô mở tủ kế bên , chứa đầy quần áo sang trọng bên trong —— chính là quà cáp biếu xén riêng tư mà lúc ở thành Hy Vọng, những nhân vật có tiếng tăm đã biếu tặng cho vị Thương Trưng huyền thoại .

Không ngờ tới Mộ Tây Đình còn chưa quên, vác theo các thứ này mang đến hành tinh Tự Do . Phải chăng ngay cả trong lòng Mộ Tây Đình từ lâu đã cho rằng Tô Di cô nhất định trốn không khỏi tầm kiểm soát của Mạnh Hi Tông ?

Trên đường trở về hành tinh Tự Do , phần lớn thời gian cô đều vì suy nhược mà ngủ mê man . Mà Mạnh Hi Tông đêm nào cũng ôm lấy cô ngủ , nhưng lại chưa từng chạm vào cô . Hai người cũng rất ít khi nói chuyện được với nhau , giống như có một bức tường vô hình , ngăn cách bên trong . Tô Di biết bức tường trong lòng của mình là gì , nhưng suy nghĩ riêng của Mạnh Hi Tông cô lại không đoán ra được . Cô nghĩ , có lẽ là do cô không biết suy nghĩ chọc giận phải anh , hoặc có lẽ là ham muốn chiếm hữu của người đàn ông trong anh nổi loạn .

Nhưng cô không thể cúi đầu , cũng không cách nào cố ý lấy lòng được nữa . Bởi vì về bên ngoài của anh và suy nghĩ trong lòng anh không hề giống nhau . Có lẽ cô trong lòng anh , từ đầu đến cuối chưa hề thay đổi gì .

Một ngày kia , sau khi cô tỉnh lại , thì đã ở tại cái thị trấn nhỏ này rồi . Mộ Tây Đình gọi điện tới , dặn dò cô dưỡng bệnh cho tốt , cứ vài ngày cũng có bác sĩ đến kiểm tra cho cô . Mạnh Hi Tông lại biến mất từ đó , không thấy xuất hiện nữa .

Không khó nhận biết rằng thị trấn nhỏ này là địa danh nghỉ mát trong hành tinh , giáp ranh với thành phố Tự Do , môi trường lại hoàn toàn không bị ô nhiễm , thanh tĩnh mát mẻ như nông thôn . Cơ thể cô nhờ điều kiện này mà hồi phục rất nhanh , trước đó hai ngày , bác sĩ đến từ thành phố Tự Do không nghĩ ngờ gì cho cô hay , cơ thể cô đã hồi phục lại bình thường .

Mà hôm nay , là ngày thứ 30 mà hai người căng thẳng . Anh từng nói qua , cho cô một tháng .

Chọn một chiếc váy dài đơn giản màu beige , áo khoác nhẹ màu đen . Thay vào đôi ủng gót nhỏ , tô son mỏng . Cô gái trong gương đã hồng hào đầy sức sống rất nhiều so với một tháng trước đó , chỉ là đã qua một năm , bỏ bộ quân phục ra , mặc lại trang phục nữ tính , giữa hai lông mày vẫn toát ra nhiều nét khí thế hào hùng .

Nhìn mình như vậy , cô lay động tâm niệm .

Trong vũ trụ rờ rờ vô tận tinh tú , chiếc Báo Săn chao lượn , cảnh quang đó giống như vừa lóe lên trong đầu cô , cái cảm giác tự do tự tại đó , vừa mới nghĩ đến một chút thôi mà đã khiến cô vẫn cứ say mê mãi không dứt .

Mà chỉ vì Mạnh Hi Tông nên bị đè nén , mất mát , dường như cũng vì vậy mà giảm bớt .

Đúng đó nhỉ , có gì tốt đâu mà phải đưa đám khổ sở chứ ? Ít nhất cô còn sống , cô còn là phi công ưu tú , cô thậm chí suýt nữa đã đi tìm Trái Đất . Cô còn thời gian rất nhiều , dù là cả đời không thể tìm được Trái Đất , không biết từ khi nào cô đã yêu cái cảm giác bay lượn , hơn nữa còn tự nguyện được tiếp tục như thế .

Mà Mạnh Hi Tông mạnh mẽ như vậy , dường như anh không gì là không làm được . Có lẽ cô vĩnh viễn cũng không thể chống lại anh . Nhưng mà có quan hệ gì ? Nếu anh không yêu cô , cô cũng sẽ không động lòng nữa . Anh đã từng đem đến cho cô những thứ run rẩy cùng cảm động , hưng phấn cùng sợ hãi , những thứ ấy làm cho cô nghĩ lại có cảm giác run sợ , coi như một trò mơ mộng vọng tưởng hão huyền của cô .

Dù là trong thời gian ngắn không thể không khuất phục trước anh như cũ , nhưng chắc chắn sẽ có một ngày , có lẽ anh sẽ không hề cảm thấy hứng thú gì với cô nữa , có thể cô sẽ có năng lực dứt khoát rời bỏ .

Nhất định sẽ có ngày đó .

Cô đi xuống cầu thang , trên mặt có nét cười thân thiện . Di Triệu thấy cô , ngược lại là bất ngờ : "Tiểu Di ăn mặc như thế thật là đẹp mắt ." Liên sau đó là tiếng cười hiền lành , "Tôi biết rõ rồi , hôm nay muốn đi thành phố Tự Do gặp tiên sinh phải không ?"

Tô Di không đáp lại . Cô biết Di Triệu tám phần coi cô là nhân tình bé nhỏ được đại gia nào đó bao nuôi ở đây , chỉ là không khác biệt lắm cứ coi như vậy đi .

Đang suy nghĩ , ngoài cửa vang lên tiếng xe hơi . Sau đó là tiếng gõ cửa lễ phép không nặng không nhẹ . Di Triệu vội vàng đi mở cửa , Tô Di hít sâu một hơi , ngồi trên ghế sa lông bất động .

"Phu nhân đâu ?" Ngoài cửa vang lên tiếng của Mộ Tây Đình . Trong lòng Tô Di run lên một chút , liền nghe Di Triệu đáp : "À đang ở phòng khách ."

Mộ Tây Đình đi vào , nhận thấy ánh mắt gắt gỏng của Tô Di , trong nụ cười của hắn có chút ý vị sâu xa . Nhưng hắn cũng không nhiều lời , chỉ hơi khẽ khom người với Tô Di : "Tô tiểu thư , ngài chỉ huy đang đợi cô ."

Xe hơi chống đạn lao vun vút qua xa lộ cao tốc , chỉ cần hơn nửa tiếng là đến được thành phố Tự Do . Tô Di hầu như yên lặng cả đường , Mộ Tây Đình và hiến binh ngồi trước , ngược lại lại thảnh thơi trò chuyện vài câu .

Nhìn cảnh thành phố nhộn nhịp từ từ ngoài cửa sổ, Tô Di có vẻ không cách nào kiềm chế căng thẳng được. Cô nghĩ đại khái Mộ Tây Đình hiểu lắm cái gì, cho nên mới có xưng hô "phu nhân" thế này. Nhưng hai chữ đơn giản này, lại làm trong lòng cô nổi sóng không ngừng. Cô chỉ có thể tự nói với bản thân, đừng cố tình ngăn chặn tâm trạng căng thẳng —— đây chỉ là phản ứng bình thường, bởi vì người đó, là Mạnh Hi Tông người người phải kính sợ.

Gần tới năm giờ chiều, ánh mặt trời trở nên dịu lại, không khí đầu mùa xuân có hơi lạnh. Xe dừng lại ở khu biệt thự ngay trung tâm thành phố —— nơi đây đã từng là nhà thị trưởng, hiện nay đương nhiên trở thành dinh thự của Mạnh Hi Tông.

Ngoài cửa là lính thủ vệ hiến binh mặc sắc phục màu đen. Ở thành Tự Do, bầu trời là do Lính Đánh Thuê định đoạt. Còn ở dưới mặt đất, là đội duy trì trật tự của Hiến Binh. Tô Di đi theo Mộ Tây Đình, đi dọc theo thảm cỏ xanh lá trên sân về phía căn biệt thự màu nâu, trên đường thấy mấy Hiến Binh quen mắt, khẽ nở nụ cười ngạc nhiên với cô.

Cửa tầng một mở ra, dường như có tiếng người vang lên. Họ đi qua hành lang lối vào, trước mặt là phòng khách lớn rộng rãi thoáng đãng. Toàn bộ pha lê từ sàn đến trần, chiếu vào chiếc cầu nhỏ nước chảy sóng gợn lăn tăn ở bên cạnh phòng khách. Mà phía trên ghế sofa to lớn màu đen, mấy người đàn ông cao lớn ngồi nhàn rỗi. Nhìn thấy hai người Tô Di, tất cả ngừng nói chuyện, ngẩng đầu nhìn lại.

Tô Di nhẹ nhàng nắm lại hai tay trong áo khoác.

Lý Tích Trung, Liên Đặc, còn có ba người đàn ông mà cô không biết, mắt cũng sáng quắc nhìn chăm chăm vào cô. Mà người ngồi ngay chính giữa, đẹp trai bắt mắt nhất không thể nghi ngờ, thần sắc cũng xa cách lạnh nhạt nhất. Ánh mắt của anh lặng lẽ ngừng mấy giây trên người cô, mở miệng thân nhiên: "Ngồi đi" Sau đó nói với Liên Đặc: "Tiếp tục."

Người đàn ông ngồi bên trái Mạnh Hi Tông cười một tiếng, đứng lên nhường chỗ ngồi, tự mình tới ghế sa lon đối diện ngồi xuống. Trừ Liên Đặc nghiêm trang tiếp tục nói về tình hình khai thác tài nguyên tư nhân của hành tinh người máy kia, trên khuôn mặt của những người đàn ông còn lại cũng xet qua nụ cười bất đồng.

Lòng bàn tay Tô Di đều là mồ hôi, ánh mắt Mạnh Hi Tông cũng đúng lúc lặng lẽ nhìn sang. Tô Di lập tức cup mắt, đi tới cạnh anh, nhẹ nhàng ngồi xuống.

Mạnh Hi Tông bắt chéo chân, cũng không nhìn Tô Di lấy một cái. Thần sắc anh rất tập trung, dường như nghe một cách vô cùng nghiêm túc. Chờ Liên Đặc báo cáo hết một phần, anh dựa người về phía sau, một cánh tay khoác lên ghế sa lon sau lưng Tô Di. Lưng Tô Di trở nên căng cứng, rõ ràng hai người không hề đụng chạm tay chân, cô lại cảm thấy khắp người đều không được tự nhiên. Lúc anh ngước mắt, uống nước, nói chuyện, hơi thở lạnh lùng nam tính, dường như vây lấy cô, làm cho cô không thể động đậy.

Nhưng khi Liên Đặc mở ra hình ảnh chiếu lơ lửng trong không gian, đã thu hút sự chú ý của Tô Di. Cô nhìn thấy từng máy móc khổng lồ, xâm nhập khai thác tài nguyên khoáng sản của tinh cầu kia; cũng thấy cả thực vật và lương thực của thành "Trường An" bị máy nén công suất ép ra thành chất dinh dưỡng, còn cặn bã vẫn dục dư lại, cho đổ vào biển lớn.

Bên rìa mỗi cảnh sau ống kính, đều có mấy thi thể như thế, không ai chú ý đến bị vứt bỏ bên góc bản thu. Đến khi trong màn ảnh xuất hiện thi thể nào đó, bị Lính Đánh Thuê tò mò phanh ngực mổ bụng để tra xét cấu tạo máy móc bên trong thì trong đầu Tô Di đột nhiên thoáng qua đôi mắt sáng và khuôn mặt đỏ ngầu của Nguyệt Mặc, chỉ thấy vô cùng đau lòng.

Sau một tiếng đồng hồ báo cáo chính thức, mấy người đàn ông tán dóc với nhau một chút, cuối cùng cũng kết thúc. Những người này mặc dù ai cũng đối bụng, nhưng lại biết điều đứng dậy ra về. Nhưng họ nhìn về phía ánh mắt của Tô Di, ít nhiều cười cười thiếu tự nhiên. Người đàn ông nhường chỗ cho Tô Di ngồi, thậm chí còn nói với Mạnh Hi Tông: "Lão đại, nhịn mười năm mới khai trai* Vạn lần nhớ bảo trọng sức khỏe."

(* tín đồ Phật giáo hoặc tín đồ của các tôn giáo khác bắt đầu ăn mặn, sau khi hết kỳ ăn chay)

Tô Di vừa xấu hổ lại vừa khổ sở tự giễu, mà mặt Mạnh Hi Tông lại bình tĩnh. Chỉ khi Mộ Tây Đình định rời đi dinh thự thì anh mới gọi giật lại phụ tá của mình.

"Trước 12h trưa mai. . . ." Tiếng nói của anh trầm như nước, "Từ khi có quân tình khẩn cấp, không được quấy rầy."

Mộ Tây Đình ngẩn ra, ngậm cười hồi đáp vang dội: "Tuân lệnh." Tô Di phản ứng không kịp, hoàn toàn ngơ ra. Anh cứ tự nhiên nói ra bình thân như vậy khiến người ta mơ tưởng lung tung, làm cho tinh thần cô căng thẳng hoảng hốt không ngừng.

Trong khi anh lại như hoàn toàn không thấy được cô gái trước mắt mình đang cuống quýt —— anh cúi đầu nhìn khuôn mặt có phần tái nhợt của cô, cau mày: "Vẫn tội nghiệp người máy như thế à?"

Anh hiển nhiên chú ý đến cảm xúc chần chừ vừa rồi của cô. Không đợi cô trả lời, cánh tay dài của anh đã ôm lấy cô: "Ăn cơm."

Nhìn một bàn đầy thức ăn nhẹ bổ dưỡng, Tô Di lại vô cùng khó khăn nuốt xuống. Có thể là từ những giây đầu tiên bước vào căn phòng này, cô đã ở trong tâm trạng căng thẳng. Đến mười hai giờ trưa mai, đến mười hai giờ sao? Bây giờ mới bảy giờ tối, còn tới mười bảy tiếng nữa.

Anh dường như ở trước mặt người khác, không chút nào che giấu công khai biểu hiện chiếm hữu cô.

Bữa cơm này hương vị như nhai phải sáp nến, Tô Di vẫn im lặng, mà Mạnh Hi Tông có vẻ cũng không có ý định nói chuyện. Chỉ khi Tô Di ăn được gần nửa chén lại bỏ đũa xuống, anh mới có chút không hài lòng nói một câu: "Em ăn ít quá."

Tô Di đành phải bung chén lên lại , ăn bậy bạ một chút . Cuối cùng chờ anh cũng ăn xong , cô bỏ chén xuống , hơi lo lắng nhìn anh .

"Đi tắm ." Tiếng nói của anh dường như thấp xuống một chút .

Ngắn gọn một câu nói , làm Tô Di giật mình.

Nhưng không phải tắm chung đáng sợ như trong lòng đã nghĩ , chỉ có người làm chuẩn bị nước nóng cho cô . Khi cửa phòng tắm trong phòng ngủ chính được cô khép lại thì anh liền lặng lẽ ngồi trên ghế sa lon trong phòng , không bật đèn , khuôn mặt cũng ẩn trong bóng tối .

Trong lòng cô rối rắm , nước nóng hầu như làm cho toàn thân cô nóng đỏ rực lên , anh vẫn không đi vô

Trong nhà anh , dĩ nhiên sẽ không y phục cho cô sau khi tắm . Thay cho y phục đã được người làm mang đi , cô chỉ có thể sử dụng khăn tắm bao lấy mình , im lặng mở cửa phòng tắm ra .

Phòng ngủ rộng lớn , đầu giường có một ngọn đèn màu cam dịu dàng . Mạnh Hi Tông an vị ở bên giường . Vậy mà ngoài suy nghĩ dự đoán của Tô Di , anh đã tắm xong .

Anh ở trần , còn có vài sợi tóc ngắn màu đen uơn ướn , sát với khuôn mặt sáng sủa đẹp trai , làm anh trông như trẻ hơn vài tuổi , gương mặt cũng có vài nét mềm mại của tuổi trẻ .

Bờ vai rộng vững chắc , đôi tay căng tràn cơ bắp , hai chân thon dài rắn chắc , dưới ánh đèn hiện ra màu lúa mạch chìm trong bóng tối . Hồng ngẫu nhiên quần cái khăn tắm màu trắng , cũng là món đồ che đậy duy nhất trên người anh .

Một điều thuốc lá kẹp giữa ngón tay anh đã sắp cháy hết , trong gạt tàn ở chiếc bàn thấp đầu giường cũng có mấy tàn thuốc , hiển nhiên là đã chờ một lúc lâu sau khi tắm xong . Lúc này , cũng cặp mắt tối mờ đêm đó , đang nhìn xuyên qua làn khói mờ , sáng quắc nhìn chăm chăm vào cô , không nói được lời nào , lại khiến cho cô cảm thấy ý đồ xâm lược đầy tràn trong mắt .

"Tới đây ." Anh cầm tàn thuốc trong tay dụi vào gạt tàn .

Tô Di đi tới cạnh anh . Tầm vóc anh rất cao lớn , dù là ngồi thẳng người , cũng khiến người khác cảm thấy khí thế áp đảo . Mà khi hai cánh tay anh duỗi ra một cái , bắt lấy eo cô , đặt lên trên đùi mình .

Khăn tắm trên người Tô Di suýt nữa rớt xuống , mà phần bắp đùi mềm mại nhất của cô , đụng chạm vào làn da khô ráp dẻo dai của anh , còn có nơi nào đó đang dần dần ngẩng đầu dưới khăn tắm ,. Trong nháy mắt cô bị hoảng loạn .

Đây rõ ràng mới chỉ là lần thứ hai của họ . Nhưng Mạnh Hi Tông tựa như có lẽ đã hết sức quen thuộc với thân thể của cô . Một cánh tay của anh vòng qua ôm chặt lấy thân thể của cô , mái tóc ngắn đen tuyền , đôi mắt thâm trầm : "Hơn một năm còn nhớ tôi không ?"

Đây là lời nói có ngụ ý , làm cho toàn thân Tô Di đều hết như bị lửa đốt . Cô yên lặng nói : "Suýt nữa thì chết rồi , làm sao có thể quên được ?"

Anh liếc nhìn cô một cái , bàn tay nóng rực mang theo ẩm ướt , mạnh mẽ thăm dò vào phía dưới khăn tắm , nhỏ tiếng nói : "Vậy thì nhớ rõ ràng hơn một chút ."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Dịu dàng như thế

Dù đã ôm toàn bộ người cô vào lòng , nhưng Mạnh Hi Tông dường như vẫn còn cảm thấy tư thế này không đủ thỏa mãn . Một tay nâng hông cô lên , thoải mái đặt cô trên giường , không để cô có cơ hội nào để nhúc nhích , thân thể cao lớn đã đè xuống .

Khăn tắm của cô hầu như đã lỏng ra ; mà mảnh khăn quấn bên hông của anh , vì anh đứng dậy mà cũng trượt xuống . Lúc cơ thể nóng rực của anh đến gần thân thể nóng bỏng của cô , làm cô định rút vào trong tấm chăn theo bản năng . Nhìn thấy cô kháng cự , mày anh nhíu lại , lấy tay bắt lấy hai tay cô cố định trên đầu , một bàn tay to lớn khác cùng với bờ môi đầy đặn nồng mùi thuốc lá bắt đầu lần theo cô , lưu luyến từng tác da thịt .

Cuối cùng , khăn tắm cũng bị lột xuống , lộ ra thân thể trắng nõn của cô . Khác hẳn với lần cưỡng bức chiếm đoạt trước , lúc này , tựa như anh muốn để lại ấn ký trên khắp người cô , ngay cả đầu năm ngón tay mảnh khảnh cũng bị anh hôn từng cái . Dưới thế tiến công chặt chẽ không còn kẽ hở của anh , Tô Di chỉ cảm giác toàn thân cô cũng mềm nhũn , vừa mê vừa lo sợ —— Tại sao anh có thể dịu dàng như thế ?

Cuối cùng anh cũng đi vào giữa hai chân cô , cũng không dùng ngón tay thô lỗ làm nhục cô nữa , anh nhẹ nhàng vùi đầu , liếm láp tỉ mỉ , vô cùng kiên nhẫn , dường như cố ý muốn cô phải trầm luân mới chịu bỏ qua . Một chu kỳ kết thúc , tựa như cô khó có thể tự kiềm chế được , hai tay nhanh chóng cầm chặt drap giường suýt nữa thét lớn lên ; thế nhưng đôi tay anh vẫn giữ vững đuôi cô từ đầu đến cuối , trầm ổn , bình tĩnh , thận trọng .

Cho đến khi cô run rẩy trong tay và miệng của anh , anh mới nắm lấy vòng eo mềm mại của cô lần nữa, từ từ tiến vào . Lúc này cô đã giống như một nắm bùn nhão , cô chút tức giận trước phản ứng của chính mình . Tuy nhiên , cảm xúc của anh có vẻ không tệ , thân thể cường tráng mạnh mẽ va chạm không ngừng , trong ánh mắt sáng ngời hình như có nụ cười thân thiện .

Cô nhìn thấy nhưng không hiểu nụ cười kia nghĩa là gì , nhưng lúc này cô mới biết rõ , sự tiến công chính thức của anh cũng kéo dài quá đi... Sau khi làm hai lần, rốt cuộc cô cũng không chịu nổi, đành phải xin tha . Thật sự phải cầu xin thôi, vì cơ thể cô hầu như chịu không nổi cái cảm giác cực hạn chưa bao giờ nếm trải này. Nhưng anh lại vào lúc cô gần như chịu không nổi, cứ lặp đi lặp lại nhiều lần cảm giác lên đỉnh, cho đến khi ép cô đến ranh giới chuẩn bị sụp đổ.

Nhưng cô không biết , giây phút này, lời cầu xin được tha mới chính là chất xúc tác .

Anh nhìn khuôn mặt ửng đỏ và đôi mắt đê mê của cô dưới người mình, nghe được tiếng cô kêu rên xin anh dừng lại —— đôi mắt luôn luôn trầm tĩnh của anh cuối cùng cũng nhiễm vẻ hưng phấn khó đè nén . Nhiều lần anh mềm lòng với cô , giây phút này dù thế nào cũng không màng đến vẻ yếu đuối của cô , lại càng mạnh mẽ nhanh chóng tiến vào ...

Trán anh bắt đầu lấm tấm mồ hôi , nhưng đối với sức lực khỏe mạnh của một thủ lĩnh quân nhân, thế này chỉ là mới bắt đầu. Tiếp tục được một lúc, rõ ràng đã bước vào giai đoạn anh hưởng thụ . Động tác của anh cũng trở nên tùy hứng . Anh lại áp cô trên tường , hoàn toàn giam cầm cô trong phạm vi của anh , để cho cô phải đau khổ mà cắn răng rên rỉ sung sướng , mà tốc độ và sức mạnh của anh luôn dao động , nhìn thấy sắc mặt cô biến đổi không ngừng , hoàn toàn bị anh khống chế .

Đêm nay , anh muốn cô rất nhiều lần . Đến khi hưng đông, cả người cô đều đau nhức , vết hôn chi chít . Để mặc anh ôm đến phòng tắm, rửa sạch thân thể cho cả hai.

Lúc tay anh lướt qua phần dưới đã hơi sưng đỏ của cô , lời nói hơi ngập ngừng hiếm thấy: "Bị đau sao?"

Tô Di tựa vào bồn tắm rộng rãi , uể oải "Ừm" một tiếng .

"Em phải tập quen với tôi ."

"..."

Trở lại giường , anh đặt cô trên cánh tay của mình , tay còn lại thì ôm chặt eo cô . Tư thế chiếm hữu hoàn toàn, anh hôn lên mái tóc dài của cô : "Ngủ đi."

Cả đêm anh vừa dịu dàng vừa buồng binh như thế , làm cho cô không thể không sinh nghi ngờ trong lòng . Thế nhưng toàn thân đều bủn rủn, cơn buồn ngủ lập tức ập đến . Cô lấm vào giấc ngủ say .

Quả nhiên Tô Di ngủ đến một giờ chiều mới tỉnh lại , bên kia giường trống không , đã không còn thấy bóng dáng Mạnh Hỉ Tông đâu . Quần áo cô được giặt sạch sẽ gấp lại để trên giường .

Cô thay quần áo ra khỏi phòng ngủ chính , người hầu đã chuẩn bị cơm trưa đầy đủ . Cô vội vàng ăn được chút ít thì thấy một bóng dáng quen thuộc đi vào phòng ăn .

Là vị bác sĩ luôn phụ trách sức khỏe cho cô . Nhìn thấy cô thì mỉm cười , mang đến một hộp thuốc viên .

"Đề uống lâu dài ." Thái độ bác sĩ bình tĩnh , "Loại này tuyệt đối là hoàn hảo , hơn nữa cũng không làm hại gì đến cơ thể cô ."

Tô Di dùng đầu ngón chân mà nghĩ cũng biết thuốc này dùng để làm gì . Không đợi người hầu mang nước lên , cô đã lấy ra một viên nuốt vào . Chịu đựng cơn khô khốc trong cổ họng , cô cười nhìn bác sĩ : "Yên tâm , tôi còn sợ gây ra tai nạn chết người hơn anh ấy ."

Bác sĩ chưa nói gì đã đi mất . Tô Di có chút không vui trong lòng , cô đứng dậy nói với người hầu : "Tôi về đây ."

Người hầu đi gọi hiển binh , Tô Di không hề phản đối , bước vào xe hơi .

Cứ đại đi . Cô nghĩ, đêm qua chỉ là lộn xộn cả lên , cô cũng không muốn để ý , nghĩ cũng chẳng rõ . Người đàn ông kia muốn cô cả đêm , mục đích của anh kỳ thật rõ ràng —— xác lập quyền sở hữu với cô . Bất kể hành vi sau lưng của anh cuối cùng che giấu bí mật gì , nếu không có tính thần bình đẳng và sự chung thủy tuyệt đối , cô tuyệt đối sẽ không giao ra tấm chân tình của mình .

Trở lại thị trấn nhỏ đã là hai giờ chiều . Có lẽ đi Triệu được Mộ Tây Đình dặn dò, nên làm một bàn toàn đồ ăn ngon . Trong lòng Tô Di không thoải mái , ăn qua loa chút ít , trở về phòng ngã xuống liền ngủ ngay . Vừa nhắm mắt lại , khắp trong đầu đều là cảnh tấm lưng lực lưỡng như báo hoang của Mạnh Hỉ Tông yên lặng ra vào.

Cô cất tiếng ca thán, cầm lấy chiếc gối chặn lấy đầu mình .

Không biết ngủ được bao lâu , lúc cô tỉnh lại, trời bên ngoài đã tối hẳn . Tâm trạng bình tĩnh lên hơn nhiều , cùng đi Triệu ăn cơm chiều, ngồi phòng khách xem TV . Quá mười giờ đêm , hai người đang định nghỉ ngơi thì lại vang lên tiếng chuông cửa .

Bởi vì gần đó có một đội lính đánh thuê đóng quân, căn nhà nhỏ cũng nằm trong phạm vi giám thị của bọn họ, cho nên Tô Di không cần lo lắng vấn đề an toàn. Đi Triệu ra mở cửa, "A" lên một tiếng, lâm bẫm nói: "Lại tới nữa?"

Trong lòng Tô Di hồi hộp , đứng lên đi tới cửa . Đúng là người hiến binh trẻ tuổi đã chờ cô về lúc trưa , mang theo vẻ tươi cười xin lỗi : "Phu nhân , ngài chỉ huy vừa trở về nhà —— kêu tôi tới đón chị ."

Tô Di nhất thời im bặt , yên lặng một lát , đành phải nhấn lại với đi Triệu, mới lên xe cùng hiến binh .

Đến nơi đã sắp mười một giờ , Tô Di đi vào phòng ngủ chính liền nhìn thấy Mạnh Hi Tông tựa vào giường đọc sách . Nhìn thấy cô bước vào , anh buông sách ra . Dáng vẻ của anh làm lòng Tô Di ngẩn ngơ.

Khác hẳn vẻ lạnh lùng uy nghiêm ngày thường , mới vừa rồi anh ngồi dưới ánh đèn màu cam , khuôn mặt an tĩnh , vẻ mặt tập trung . Vì đường nét khuôn mặt có hơi mờ mờ , làm cho khi thoát nhìn qua anh chỉ giống như người thanh niên đẹp trai với đôi mắt sáng ngời , hoàn toàn không phải thủ lĩnh của lính đánh thuê đầy tai tiếng kia .

"Có việc gì không ?" Cô hỏi . Rõ ràng là cô mới rời đi giữa trưa mà .

Mạnh Hi Tông không trả lời , đôi mắt sáng quắc nhìn chăm chú vào cô một lát , miệng nở nụ cười .

"Lại đây ." Anh khẽ giọng nói . Đợi cô tiến đến cạnh anh , anh vươn cánh tay bắt lấy , kéo cô đứng giữa hai chân , chỉ vài động tác đã khéo léo kéo chiếc váy dài của cô xuống , ôm lấy cô đặt trên đùi .

"Lại làm nữa ? !" Cô thật sự giật mình .

"Không chịu ?" Mạnh Hi Tông xoay người đem cô áp trên giường .

Ngẫu nhiên hôn liền tiếp , anh rời khỏi đôi môi của cô , nâng tay sờ vào đùi cô : "Mở ra ."

Tô Di yên lặng một lát , không thể nhìn được nữa , đá một cước hung hăng vô bụng anh !

Cô biết là không nên , cô biết mình căn bản không phải đối thủ của anh . Tuy anh từng cưỡng ép cô , nhưng luôn có biểu hiện không đòi hỏi ham muốn . Thế mà giờ đây, lại là đáng về đòi hỏi vô độ...

Chân cô bị một tay anh dễ dàng bắt lấy . Anh liếc nhìn cô một cái , ánh mắt có phần u ám . Cô còn muốn giãy dụa tiếp , nhưng anh đã dùng một tay giữ chặt các ngón tay cô : "Còn động đây nữa sẽ bẻ gãy ."

Tô Di không dám nhúc nhích .

Anh cũng không buông tay , tay kia thì lần trên tủ đầu giường tìm thuốc mỡ , lấy chút ít bôi lên ngón tay mình .

Anh cúi đầu , tỉ mỉ bôi lên chỗ kín của cô . Thái độ bình tĩnh : "Tây Đình nói , cái này có thể làm bớt sưng rất nhanh ."

Mặt Tô Di nóng lên .

Nơi hơi bị sưng đỏ tức thì có một cảm giác mát rượi thoải mái . Mà ngón tay dài đó lại nhẹ nhàng thâm nhập vào trong , cũng một kiểu bôi trét lung tung phía bên trong vách , cô thỏa mãn khe khẽ thở ra .

Bôi xong , anh mới lần nữa quay lại phía trên cô , từ trên cao nhìn thẳng xuống cô , giọng nói thấp xuống nguy hiểm : "Dám đá tôi ?"

Tô Di : "..."

Lại là hàng loạt những cái hôn môi và đụng chạm liên tiếp, cho đến khi làm Tô Di thở hổn hển . Thế nhưng anh lại không có đối mặt với cô, mà là ở phía sau gương mặt đỏ tới mang của Tô Di, xuyên vào cơ thể cô , phả ra hơi thở bên tai cô : "Thành thật chút ."

Cô dựa lưng vào anh , vật cứng rắn của anh lại đặt trên mông cô , làm cả người cô không được tự nhiên . Nghe hơi thở của anh dần dần vững vàng , cô lại lặng yên mở hai mắt ra , nhìn chăm chăm vào màn đêm u tối ngoài cửa sổ .

Dường như nhận thấy cô phân tâm, tiếng nói của anh chợt vang lên : "Em cũng không yêu tên đàn ông người máy kia , thế tại sao lại không toàn tâm toàn ý đi theo tôi ?"

Lòng Tô Di chấn động , trong lòng người đàn ông này , phụ nữ đều phải nhất mực theo anh sao. Mà cô trước đây lại cũng là tự nguyện ...

Thế nhưng cô không thể nói ra , nếu nói ra thì sẽ mất hết tất cả .

Nghĩ đến đây , từ từ bình tâm lại . Cô hỏi lại : "Vậy thì vì sao anh nhất định phải giữ lại tôi bên cạnh anh ? Tôi nghĩ chắc không phải là vì sức quyến rũ của tôi làm cho ngài chỉ huy thần hồn điên đảo chứ."

Lúc này , đôi lại là Mạnh Hi Tông im lặng. Chỉ có bàn tay to lớn vẫn như cũ , nhẹ nhàng yên lặng vuốt ve vòng eo của cô . Được nửa vòng , phía sau lại vang lên tiếng nói trầm tĩnh của anh : "Mèo con ... Phụ nữ quá bình tĩnh chẳng phải chuyện tốt ."

Quả nhiên ... Vẫn là ôm ấp mục đích nào đó sao?

Tô Di cười cười trong im lặng . Trong lòng dâng lên cảm xúc phức tạp . Có chút khổ sở , càng thêm bất đắc dĩ . Đến cùng là vì sao ? Anh cũng không nói thêm gì nữa .

Ngày hôm sau Tô Di tỉnh lại rất sớm .

Là bị Mạnh Hi Tông đánh thức . Anh chỉ cúi đầu nói câu "Sáng hôm nay còn có việc", giữ lấy mặt cô liền bắt đầu lưu luyến hôn nhẹ. Đầu Tô Di thật ra vẫn còn mơ màng , bị anh không kiêng kỵ kiểm tra vùng đã hết sưng đỏ đang ướt át , lập tức bị anh mạnh mẽ tiến vào .

Ước chừng quần nhau được nửa giờ , anh mới buông cô ra . Mặc trang phục chỉ huy chính tề, dường như so với vẻ trầm tĩnh uy nghiêm ngày thường , còn có vẻ mỹ mãn ung dung thoải mái hơn vài phần .

"Ở lại đây ." Anh bỏ lại một câu liền rời đi , buổi chiều hôm đó , toàn bộ đồ đạc của Tô Di ở thành nhỏ đều bị mang vô trong thành .

Cứ như vậy tiếp tục ở lại dinh thự họ Mạnh . Không phải hằng đêm Mạnh Hi Tông đều muốn cô , nhưng bất kể trở về thế nào , vẫn nhất định ôm cô ngủ chung . Tô Di vốn tưởng rằng mình sẽ không thích ứng được, nhưng khi ở chung được một thời gian , lại phát hiện chính mình hoàn toàn không chán ghét cảm giác này . Thậm chí đã hình thành thói quen , nằm trong lòng ngực ấm áp vững vàng đó mà đi vào giấc ngủ .

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: BAY ĐẾN NƠI ĐÂU

"Tôi muốn ra ngoài làm nhiệm vụ."

Mạnh Hi Tông đang trong thời điểm sung sướng vẫn còn ở trong cơ thể cô. Nghe vậy nhìn bàn tay thon của cô đặt lên ngực mình, cũng không cự tuyệt thẳng: "Tại sao?"

Mặc dù Tô Di mệt vô cùng, nhưng vẫn không quên lợi dụng thời cơ, nhỏ giọng nói: "Tôi buồn lắm rồi. Tôi đã ở đây rảnh rỗi một tháng, dạo khắp cả Tự Do Thành rồi. Cực kỳ buồn chán."

Ban ngày Mạnh Hi Tông đều không ở nhà, chỉ có cô và một đám người làm đằng hoàng kín kẽ, nhìn nhau chẳng nói gì. Từng ngày sống cuộc đời chìm lòng cá chậu, chỉ có trời mới biết cô nhớ những ngày tự do tự tại tại lá Báo Sơn ngoài vũ trụ đến cỡ nào. Nghe nói ý chí của đàn ông trong khi XXOO là thấp nhất, thừa dịp này nói điều kiện là vô cùng thích hợp.

Nhưng cô đã tính lắm rồi, ánh mắt Mạnh Hi Tông vẫn còn mờ mịt, ngữ điệu lại trầm ôn lạnh lẽo: "Có thể. Điều kiện tiên quyết là phải thỏa mãn tôi bất cứ lúc nào."

"Bất cứ lúc nào?" Tô Di chỉ cảm thấy giờ phút này bị thân thể nặng nề của anh áp chế, không chỉ riêng thân thể của mình, còn có trái tim của mình.

"Ừ." Anh ôm cô, xoay người, khiến cô nằm trong lòng ngực mình không thể nhúc nhích, "Mỗi đêm khi tôi trở về, đều muốn nhìn thấy em." Anh không muốn tình huống cô suýt nữa bị người đàn ông khác đoạt lấy lại xảy ra lần nữa.

Hai ngày sau, Tô Di mặc quân trang, đi tới một quán rượu nhỏ trong thành phố. Đi theo phía sau là một thanh niên đáng vẻ không có gì đặc biệt—— đó là người hiến binh Mạnh Hi Tông phái tới.

Từ xa đã nhìn thấy Nhị Cầu và Ly Từ ngồi trước bàn nhỏ, trông vẻ mặt đều có chút nôn nóng lo lắng. Thấy Tô Di, vẻ mặt hai người cũng hơi phức tạp.

Tô Di đi tới, chẳng nói gì cả, ngồi xuống uống cạn hai cốc trước.

Thế là Nhị Cầu không bình tĩnh nổi nữa, nói quái gở với Ly Từ: "Đúng là kỳ quái, đã là người đàn bà của ngài chỉ huy rồi mà còn muốn làm nhiệm vụ, đây không phải là có bệnh hay sao?"

Ly Từ lườm hần một cái, nói: "Câm miệng! Không cho người ta phát bệnh được à?"

Tô Di thích hai người ở điểm này. Dù đã biết quan hệ của cô và Mạnh Hi Tông, nhưng vẫn hung dữ châm chọc cô như trước. Huống chi cô hiện tại, hoàn toàn không muốn được coi là "người đàn bà của Mạnh Hi Tông" mà có được đối đãi đặc biệt của người khác. Nếu như vậy, cái ngày Mạnh Hi Tông không cần cô nữa, thì cô là cái gì đây?

"Đúng, đúng là tôi có bệnh. Tôi xin lỗi!" Tô Di mỉm cười nhìn Ly Từ, "Báo Săn của tôi không phải đã để lại cho các người rồi sao?"

Cô không đề cập tới thì thôi, nhắc tới Nhị Cầu liền nổi giận, không để ý tới ánh mắt khuyên can của Ly Từ, cá giận nói: "Mẹ kiếp còn dám nói cái này. . ."

Tô Di ngẩn ra.

Nhị Cầu lòng đầy căm phẫn nói ra. Tô Di thế mới biết, ngày đó cô cấu kết với Ly Từ trộm mìn quả bom nguyên tử trên chiến hạm của Liên Đạc. Bởi vì các cô được cho phép thông hành, hơn nữa chưa từng có người nào dám trộm đồ của Liên Đạc, cho nên mới vừa ra tay đã thành công. Sau đó trên máy móc kiểm tra đo lường hành tinh thấy tín hiệu của bom nguyên tử, người mù cũng biết bom nguyên tử bị trộm.

Mặc dù về sau đã tìm lại được bom nguyên tử, nhưng cán bộ phụ trách kho đạn trên chiến hạm vẫn nổi giận đùng đùng. Bọn họ cũng không biết quan hệ của Tô Di và Mạnh Hi Tông, cũng không tìm thấy hung thủ Tô Di này, vì vậy tức giận đều trút trên hai người Ly Từ. Hai người ở trên chiến hạm vũ trụ gần như không ngóc đầu lên nổi, cũng không vơ vét được bất kỳ món béo bở nào nữa. Thậm chí có một lần còn bị người ta trói đến kho vũ khí đánh đắm một trận, cướp tất cả tiền của trên người. Hai người chỉ có thể lái một chiếc Báo Săn duy nhất, ào ạt trở lại Tự Do Thành.

Tô Di nghe xong, trong lòng hết sức áy náy. Yên lặng rất lâu, cuối cùng chỉ biết nói chân thành: "Tồn thất của hai người, tôi nhất định sẽ bồi thường cho hai người."

Mắt của Nhị Cầu xoay xoay, suy nghĩ trong chốc lát, nói thẳng: "Tôi muốn thăng chức! Lên thượng úy! Không, thiếu tá!"

Ly Từ lườm hần một cái, quay đầu nói với Tô Di: "Tôi muốn một căn nhà."

"Không có!" Tô Di sông phẳng dứt khoát, "Quan hệ của tôi với anh ta, không phải theo kiểu các người nghĩ đâu."

"Là kiểu gì?" Ly Từ không tin, "Sỹ quan chỉ huy hào phóng như vậy, ban đầu chỉ vì cô, lấy mìn chiếc Báo Săn làm tiền đánh cược!"

Tô Di cười nhạt: "Đợi đến một ngày lúc anh ta không có hứng thú nữa, tôi cũng không bằng cả một chiếc Báo Săn."

Nhị Cầu và Ly Từ lập tức cũng không nói gì, liếc mắt nhìn nhau, Nhị Cầu hừ một tiếng, Ly Từ là chồng cầm nhin Tô Di chăm chú.

"Tôi giúp các người làm nhiệm vụ." Tô Di nói, "Nhưng mà bây giờ, tiền kiếm được mọi người chia đều."

"Tại sao!" Nhị Cầu kháng nghị.

"Ngu à!" Ly Từ đập vào gáy Nhị Cầu một phát, nhìn Tô Di, "Cô kiếm một chiếc Báo Săn nữa, nếu không chẳng nhận được nhiệm vụ gì cả."

Tô Di cười, đây mới là nguyên nhân hai người còn đồng ý tới gặp cô. Bọn họ chỉ còn một chiếc Báo Săn, cùng lắm là làm được chút nhiệm vụ vận chuyển đơn giản, tiền kiếm được quá ít. Có hai chiếc Báo Săn luân phiên phối hợp, mới có thể nhận chút nhiệm vụ béo bở khác.

"Được, tôi sẽ nghĩ cách. Đưa điện thoại cho tôi."

Tô Di trực tiếp gọi điện thoại vay tiền các chiến hữu của chiến hạm Chiến Hoàng, xin bọn họ giúp đỡ, trực tiếp thuê một chiếc Báo Săn khác từ chiến hạm vũ trụ Liên Minh —— Thời bình, trên nửa số Báo Săn của Liên Minh ngừng hoạt động, có vài chiến hạm quản lý lỏng lẻo, sẽ lấy ra một phần cho người khác thuê.

Nhìn cô kiếm ra được một chiếc Báo Săn đơn giản như vậy, hai người Nhị Cầu và Ly Từ vô cùng ngạc nhiên. Lĩnh Đánh Thuê thi hành tài sản tư hữu, đi khắp nơi kiếm tiền, làm sao có Báo Săn nào bỏ trống chứ?

"Cô làm nhiệm vụ, anh ta cho phép sao?" Ly Từ hỏi. Nói thật ra, Tô Di đúng là cộng sự rất tốt. Không riêng gì chiếc Báo Săn vừa mới kiếm ra, kỹ thuật lái cũng tốt nhất trong ba người, cũng không so đo khổ cực được mất, hợp tác rất vui vẻ.

"Anh ta đồng ý." Mặt Tô Di thâm nóng lên, "Chẳng qua tôi tạm thời chỉ có thể nhận nhận nhiệm vụ trở về trong ngày."

Nhị Cầu phản ứng lại trước tiên, ánh mắt lang sói trong lập tức bắn ra bốn phía: "Không phải chứ! Trước kia tưởng là ngài chỉ huy thích đàn ông, lại hằng đêm đều muốn con mèo hoang nhỏ này sao!"

Ly Tử cũng vui vẻ, khoác lên bà vai Tô Di: "Cô còn già bộ đáng thương nói anh ta không hứng thú với cô hử? Cô là người phụ nữ đầu tiên bên cạnh ngài chỉ huy, nói mau, anh ta có bạo lực không? Nhất định rất bạo lực nha!"

Trong lúc ba người đối thoại, hiến binh đi theo Tô Di an vị trong góc của quán rượu, yên tĩnh uống rượu một mình. Đến lúc Tô Di đập tay rời đi với hai người, cũng chỉ là đề thấp vành nón, mỉm cười với hai người rồi tạm biệt.

Chiều hôm sau, hai người Ly Tử còn đang vui đùa trong quán rượu khác, chờ người của đơn vị môi giới thông tin nhiệm vụ. Một đội hiến binh áo đen lập tức xuất hiện, nói có người muốn gặp họ. Nhị Cầu còn chưa kịp phản ứng, Ly Tử đã trực tiếp kêu xong rồi.

"Tôi đã hối hận vì việc liên quan tới Tô Di." Ly Tử nói.

"Đừng có con mẹ nó nói vuốt đuôi." Nhị Cầu nói, "Ngày hôm qua cô dám cự tuyệt không? Ngài chỉ huy cũng đồng ý cho cô ta ra ngoài làm nhiệm vụ rồi."

Lại gặp ngài chỉ huy lần nữa, Ly Tử càng sợ hơn lần trước; Nhị Cầu lại cảm thấy ngài chỉ huy thân thiết hơn chút —— bởi vì quan hệ với Tô Di, luôn có chút đặc chí, như mình là người nhà mẹ đẻ.

Ngài chỉ huy với khí chất trầm ổn ngồi ở đó, sau lưng là hiến binh xếp hàng im lặng, trong nháy mắt trở thành vật làm nền.

Ly Tử trao đổi ánh mắt với Nhị Cầu, sau đó Ly Tử cất lời nói trước: "Ngài chỉ huy. hôm qua Tô Di tới tìm chúng tôi, cô ấy nói ngài cho phép cô ấy đi làm nhiệm vụ với chúng tôi."

Mạnh Hi Tông gật đầu, bên cạnh chỉ chứa một hiến binh, những người khác lui ra ngoài. Hiến binh này đưa tới một xấp tiền mặt cực lớn cho Nhị Cầu. Nhưng Nhị Cầu và Ly Tử lại không dám nhận.

"Cho các người nhiệm vụ." Mạnh Hi Tông nói lạnh nhạt.

Hai người lập tức nhận tiền, chào theo nghi thức quân đội: "Ngài chỉ huy, xin hạ lệnh."

"Báo cáo hàng ngày." Thần sắc anh tự nhiên, "Báo cáo hàng ngày về Tô Di."

Thấy hai người chưa kịp phản ứng, hiến binh bên cạnh cười giải thích: "Từng lời phu nhân nói, từng việc phu nhân làm, từng người phu nhân tiếp xúc. . . . Chính là nội dung của báo cáo hàng ngày."

Nhị Cầu và Ly Tử bị hai chữ "Phu nhân" gây chấn động, nghe giọng nói bình tĩnh của Mạnh Hi Tông: "Cô ấy là người đàn bà của tôi, cho nên hành vi của các người, là trung thành không phải phản bội."

Nhị Cầu và Ly Tử là hết sức phấn khởi rời khỏi phủ chỉ huy. Một người làm quan cả họ được nhờ, Tô Di càng quan trọng, kiếp sống quân sự của bọn họ dĩ nhiên càng thuận buồm xuôi gió.

Lúc đó Tô Di bị cách ly, cũng không biết hai người đã tới. Nhưng ngược lại Mộ Tây Đình và Liên Đặc ở căn phòng nằm chéch trong biệt thự, thấy hai bóng dáng rời đi có chút cảm khái.

"Tôi luôn cảm thấy." Mộ Tây Đình nói, "Giữa phu nhân và lão đại, còn có chút khúc mắc. Nhưng không hiểu được, lão đại yêu thương phu nhân như vậy, chẳng lẽ phu nhân còn không hài lòng?"

Liên Đặc ung dung thần nhiên uống một ngụm nước, nói: "Không phải chứ? Sao cậu lại cảm thấy như vậy?"

Mộ Tây Đình nói: "Nếu như phu nhân cam tâm tình nguyện, tại sao còn muốn chạy ra ngoài mãi? Lão đại còn chưa đủ để cho cô ta dựa vào sao? Phụ nữ không phải đứng sau lưng đàn ông sao?"

Liên Đặc lắc đầu: "Tô Di không phải loại phụ nữ đó."

Mộ Tây Đình suy nghĩ một chút, gật đầu: "Mà tôi cảm thấy cô ấy luôn tự giữ lại đường lui cho mình. Hơn nữa làm ngài chỉ huy có lúc không quá vui vẻ. Anh nói xem, cô ấy và lão đại có thể có hiểu lầm gì không?"

Liên Đặc thiếu chút nữa sặc nước trong cổ họng.

Đêm đó, trong lúc Mộ Tây Đình sửa sang lại hành trình mấy ngày gần đây của Mạnh Hi Tông, thấy tuần tiếp theo đã sắp xếp đi công tác đâu đó, chợt nảy ra một ý. Sáng sớm hôm sau, hắn lấy bản sắp xếp hành trình ra cho Mạnh Hi Tông.

"Căn cứ Nam Bán Cầu?" Mạnh Hi Tông liếc nhìn hắn, "Không phải cuối tuần mới đi sao?"

Mộ Tây Đình nói: "Cảnh quan Nam Bán Cầu rất đẹp, dân địa phương lương thiện thật thà, ngài chỉ huy có thể đưa phu nhân đi giải sầu."

Mạnh Hi Tông nghe vậy ngẩn ra, cau mày: "Cậu để cho tôi lấy lòng cô ấy?"

Mộ Tây Đình sùng sốt, vẻ mặt Mạnh Hi Tông có chút lạnh lùng: "Tây Đình, cô ấy là đàn bà của tôi, phải tuyệt đối phục tùng, phải tuyệt đối nghe lời. Tôi

có thể cung chiều cô ấy, nhưng tuyệt đối không vắt óc tìm cách lấy lòng. Nhớ lấy!"

Thoáng một cái, một tuần đã trôi qua. Tô Di đã cùng hội Nhị Cầu làm xong nhiệm vụ đơn giản đầu tiên; Mới nhận được nhiệm vụ thứ hai —— chở cả nhà phú thương Liên Minh nào đó đi du lịch vũ trụ. Nhiệm vụ này mặc dù đơn giản, nhưng quá trình cũng có hứng thú, cũng khá béo bở.

Nhiệm vụ thứ ba, là đưa cả nhà phú thương đi xem tinh hệ tinh vân, và vùng xung quanh cự thạch vũ trụ. Tuyến đường này Tô Di đã rất quen thuộc, hơn nữa nhiều lần đậu lại ở cự thạch trận. Bản thân cô cũng rất thích cái vẻ thô kệch tang thương của cự thạch, cho nên tâm trạng cũng rất vui vẻ.

Bởi vì cả ngày đều xếp kín lịch, từ sáng sớm cô đã phải lái Báo Săn lên đường. Vừa mới ngồi lên Báo Săn, liền nhìn thấy đám người Mạnh Hi Tông, Mộ Tây Đình đi vào bãi đậu máy bay, về phía một chiếc Báo Săn khác.

Điều này khiến cô hoảng sợ —— Mạnh Hi Tông đã rời giường từ sáng sớm, cô tưởng đã đi từ lâu rồi. Không ngờ rằng vẫn còn ở nhà. Hơn nữa mấy ngày nay anh phải đi Nam Bán Cầu đi công tác, trong lòng cô còn mừng thầm rằng mình có thể ở bên ngoài mấy ngày.

Nhưng mà hình như bọn họ không thấy cô, cô lập tức cúi thấp người, định đợi bọn họ cất cánh rồi mới đi.

Mà Mạnh Hi Tông yên lặng đứng ở bên cạnh Báo Săn, khỏe mắt nhìn thấy trên ghế lái của Báo Săn phía xa xa có một thân thể nhỏ nhắn co rúc lại, gần như không dễ thấy chút nào.

Mấy ngày nay, anh đã cảm thấy tâm trạng vui vẻ của Tô Di, thậm chí thỉnh thoảng lúc anh về đến nhà, còn nghe thấy cô vô thức ngâm nga một bài hát trong phòng tắm. Rõ ràng kể từ khi cô bắt đầu làm nhiệm vụ, từng ngày trôi qua tốt hơn nhiều.

Mà bây giờ, mấy ngày anh phải ra ngoài, hình như cô càng thêm vui vẻ.

Trong ánh mắt kinh ngạc của đám người Mộ Tây Đình, Mạnh Hi Tông đi thẳng tới phía trước chiếc Báo Săn đó, gõ cửa sổ thủy tinh.

Tô Di vốn dĩ núp trong ghế lái, có chút lúng túng, có chút kinh ngạc mở cửa khoang ra. Cô chưa kịp phản ứng, một trận gió lớn đã phả vào mặt. Trong nháy mắt, bên hông đã bị một sức mạnh ôm lấy, ngay lập tức, thân thể được khiêng lên!

Chân đã cách mặt đất, bị buộc kè sát với anh, cảm giác lên quân trang phẳng phiu trên lồng ngực của anh. Gương mặt tao nhã của anh gần sát trong gang tấc.

"Tôi đi công tác, em rất vui về hả?" Giọng điệu của anh không nghe ra bất kỳ tâm tình gì.

". Không có."

Anh im lặng, bồng cô lên, xoay người đi về phía Báo Săn của mình.

"Anh không thể như vậy!" Tô Di ra sức giãy giụa, "Tôi đã nhận nhiệm vụ rồi, hơn nữa Mộ Tây Đình nói tôi không cần đi theo anh!"

Mộ Tây Đình ở phía trước giống như không nghe thấy gì cả, mặt không chút thay đổi nhìn Mạnh Hi Tông ném Tô Di ở chỗ ngồi ở khoang sau của Báo Săn.

"Tôi không thể?" Anh một tay siết chặt hông cô, quát khê phi công, "Cất cánh!"

Ngay cả Tô Di luôn luôn tự kiểm chế, giờ phút này bỗng chốc cũng nổi giận. Như thể dưới bề mặt cuộc sống chung yên ổn nhiều ngày của hai người, sự bức dọc âm thầm tích tụ, không cam lòng khi bị cưỡng chế ở lại bên anh, và sự lệ thuộc mơ hồ trong lòng không muốn xa rời anh ngày càng sâu nặng, đan vào thành một khối tức giận khó có thể đè nén, bộc phát trong nháy mắt.

"Mạnh, Hi, Tông!" Cô đột nhiên đâm mạnh về phía ngực của anh, "Anh có biết là mình rất ích kỷ hay không!"

Nhưng bị anh dễ dàng tóm lấy đôi tay, thuận thế đè trên vách khoang. Mấy sỹ quan lính đánh thuê ở khoang sau, toàn bộ đều quay mặt nhìn vào góc. Tô Di không quan tâm, chân hung hăng đá đầu gối anh. Thân thể anh dịch sang né tránh, một tay nắm hông cô "bụp" giam lên vách khoang.

Lưng Tô Di bị đau, rên lên một tiếng, sức lực ở tay anh lập tức buông lỏng. Cô canh vào khoảnh khắc này, chọt nhào tới trước, hung hăng cắn lên cổ anh!

Mạnh Hi Tông nắm lấy cổ của cô nhấc cả người cô lên, ngay sau đó nhét vào trong lòng mình. Lần này, siết chặt lấy cô, không cho cô nhúc nhích thêm chút nào nữa. Mộ Tây Đình ở một bên vội vàng đưa băng gạc, ấn lên vết rướm máu trên cổ Mạnh Hi Tông.

Mạnh Hi Tông một tay nhận lấy băng gạc ấn lên, giống như hoàn toàn không cảm thấy đau đớn, anh nhìn chằm chằm về mặt tức giận lại rõ ràng có chút sợ hãi của người phụ nữ trong ngực, chọt mỉm cười trầm lắng.

"Tô Di. . . ." Mặt anh ép đến rất gần, hơi thở phả trên mặt cô. Tô Di cúi đầu, không lên tiếng.

"To gan thật." Anh dường như hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của người xung quanh, cũng không suy tính sẽ ảnh hưởng đến hình tượng hà khắc máu lạnh của mình. Trong mắt anh chứa ý cười nhẹ nhàng, cúi đầu, đôi môi lạnh lẽo áp mạnh lên môi cô, chiếc lưỡi nóng như lửa mạnh mẽ dây dưa với máu tanh trong miệng cô, gần như khiến cô không thở nổi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: CHUYẾN ĐI PHÍA NAM

Sau khi từ Báo Săn chuyển sang chiến hạm cỡ trung, Tô Di bị Mạnh Hi Tông nhốt trong khoang riêng biệt, cho đến khi chiến hạm đáp xuống thành phố nhỏ rét lạnh có duy độ rất cao ở Nam Bán Cầu, Mộ Tây Đình mới tuân mệnh tới mở cửa khoang, thả Tô Di ra.

Tô Di mới vừa đi tới nơi cửa khoang, liền thấy Mạnh Hi Tông đứng ở phía trước. Mặt cô không hầm hầm đi qua anh, anh cũng yên tĩnh như nước, cường chế giữ chặt hông cô, đưa xuống chiến hạm.

Đoàn sĩ quan cũng đi theo phía sau, mặc dù Tô Di không đến nổi trình diễn màn bạo lực trước mặt mọi người một lần nữa, nhưng sau khi phản kháng thất bại nên tiếng bước chân cũng đậm mạnh hơn, cô hoàn toàn không có chút tâm tư lấy lòng anh, vẫn cứ im lặng mãi.

Song khi bọn họ đặt chân xuống mặt đất, thấy cảnh đẹp dưới bầu trời xanh lam trong veo, Tô Di nín thở trong chốc lát..

Trên mặt đất rét lạnh, từng dòng sông nhỏ đóng băng, giống như ngọc bích trong vắt sáng ngời. Nước đó cực kỳ sạch sẽ, có màu xanh thẳm. Cây lớn màu trắng chìm trong nước, rõ ràng là đã mục nát, nhưng lại mang cho người ta cảm giác tinh khiết nhất.

Cách đó không xa, là những căn nhà gỗ san sát, xinh xắn đơn giản, lại ấm áp; Nơi xa hơn, dãy núi giống như người khổng lồ, tay chân bị mây mù che khuất, nhìn mọi người từ xa.

Tô Di sinh ra ảo giác như lạc vào thế giới thần tiên. Nơi này sạch sẽ ôn hòa, tách biệt hẳn với những nơi khác.

Đội Linh Đánh Thuê lái xe việt dã, chở mọi người tới căn cứ trong núi. Suốt chặng đường 20 phút, Tô Di lẳng lặng ngồi trong xe, nhìn những con sông, hồ nước như đá quý ngũ sắc hai bên đường không chớp mắt.

Trên cổ Mạnh Hi Tông dán băng y tế, bàn tay khoắc lên tựa lưng phía sau cô, cũng yên lặng không nói gì. Mộ Tây Đình thấy bên trong xe vô cùng an tĩnh, liền cười nói với Tô Di: "Phu nhân, nơi này rất đẹp phải không?"

Tô Di gật đầu: "Nước ở đây tại sao lại có đủ mọi màu sắc vậy?"

Mộ Tây Đình cười nói: "Nguyên nhân từ khoáng sản trong đất và nước. Nhưng mà bởi vì bức xạ hạt nhân sau lần trải qua chiến tranh với Trùng tộc, cho nên người đến đây rất ít. Nhưng tài nguyên khoáng sản ở đây phong phú, là căn cứ khoáng sản lớn nhất của Liên Minh."

Thảo nào Mạnh Hi Tông đặt chiến hạm căn cứ chế tạo ở đây. Chỉ là tại sao phải mang cô theo chứ!

Dưới chân núi là đồng bằng, mấy nhà xưởng chiếm phần đất bạt ngàn, mấy cột khói đen thẳng lên tận trời, tiếng gầm rú của máy móc vang lên mờ hồ. Ngay giữa nhà xưởng là bãi đậu máy bay khổng lồ, trên 20 chiếc Báo Săn, Tuyết Phong có mới có cũ, đậu ở chỗ đó, rất nhiều kỹ sư mặc đồng phục màu xanh dương, đang vây quanh máy bay chiến đấu sửa chữa.

Mọi người vừa bước vào bãi đậu máy bay, liền chạm mặt với người đàn ông cao lớn vừa đi ra. Hắn mặc bộ quân trang Linh Đánh Thuê hơi cũ, tướng mạo oai hùng, ánh mắt trong trẻo, xem ra đã tầm 34-35 tuổi. Khác với những Linh Đánh Thuê khác, khác với Mạnh Hi Tông, hắn chỉ mỉm cười đứng ở đó, khiến người ta cảm thấy có khí khái anh hùng chính trực.

Nhưng cấp bậc quân hàm trên vai hắn lại là Thiếu tướng —— đây là lần đầu tiên Tô Di trông thấy người mang cấp bậc tướng quân trong linh đánh thuê, không nhìn được nhìn hắn thêm mấy lần.

"Ngài chỉ huy!" Hắn và Mạnh Hi Tông chào quân lễ với nhau xong, không ngờ hai người lại ôm nhau. Tô Di thấy nụ cười thân nhiên hiện lên trên mặt Mạnh Hi Tông.

"Anh cả." Anh đứng cạnh người đàn ông đó, người đàn ông kia vỗ bờ vai của anh.

Tô Di có chút giật mình, có người có thể khiến cho Mạnh Hi Tông gọi anh cả ư?

Ánh mắt ấm áp của người đó quét qua mọi người, Mộ Tây Đình chờ chào theo nghi thức quân đội tiêu chuẩn với hắn: "Thiếu tướng!" Về mặt của hắn bình tĩnh thông dong, vô có khiến lòng người sinh cảm giác yên tĩnh có thể tin tưởng.

Cuối cùng, ánh mắt của hắn rơi lên người Tô Di. Tô Di phản xạ có điều kiện hành lễ: "Thiếu tướng!" Thế nhưng hắn lại cười rồi gật đầu, ánh mắt lại nhìn về phía Mạnh Hi Tông: "Em dâu?"

Mạnh Hi Tông không hé răng, Tô Di cũng không trả lời. Thiếu tướng lại dường như không nhận thấy sự im lặng của hai người, đưa tay về phía Tô Di: "Xin chào, tôi là Giản Mộ An."

Tô Di nắm lấy bàn tay khô ráo ấm áp của hắn: "Thiếu tướng, tôi là trung úy Tô Di."

Giản Mộ An như hiểu ra nói: "Ồ? Mèo Hoang Nhỏ chôn mười quả bom nguyên tử uy hiếp Hi Tông?"

Mặt Tô Di không đổi sắc gât đầu, Mạnh Hi Tông bị gạt sang một bên lại đưa tay vòng lấy cô, nói với Giản Mộ An: "Anh nói nhảm nhiều như vậy từ lúc nào thế?"

Giản Mộ An cười ha ha, đích thân đưa họ đến ký túc xá.

Tô Di thừa biết sẽ ở cùng phòng với Mạnh Hi Tông. Giản Mộ An nói ngắn gọn lịch sắp xếp buổi chiều với Mạnh Hi Tông xong, rồi đi đến phòng ăn trước. Tô Di vừa mới đặt hành lý của mình lên trên bàn, liền rơi vào lồng ngực vững chãi.

"Cách xa anh ấy một chút." Anh xoay người cô lại, siết lấy cằm cô. Con ngươi đen nhánh của Tô Di bình tĩnh nhìn anh chăm chú, không trả lời mà hỏi ngược lại: "Anh ta là ai?"

Mạnh Hi Tông nói lạnh nhạt: "Đã từng là lão đại. Người đáng kính trọng nhất."

Tô Di có chút giật mình. Mặc dù sớm nghe nói Mạnh Hi Tông là từ Lính Đánh Thuê nhỏ bé mà leo lên, nhưng vẫn không tưởng tượng nổi, anh ta đi theo người khác chịu gian khổ là tình huống gì. Mặc dù bây giờ Giản Mộ An đã là cấp dưới của anh, nhưng anh vẫn gọi Giản Mộ An là anh cả như cũ. Điều này có chút không phù hợp với hình tượng cao quý hơn người ngạo mạn của anh.

Nhưng vì sao muốn cô cách xa Giản Mộ An một chút?

Buổi trưa ăn cơm đơn giản xong, Giản Mộ An liền dẫn Mạnh Hi Tông và Tô Di đi xem dây chuyền sản xuất chế tạo máy bay. Sau khi vòng quanh trong nhà xưởng, hai người đàn ông bàn bạc chuyện sắp xếp tiền nong và kế hoạch sản xuất. Đang trò chuyện, Giản Mộ An chợt nhớ tới chuyện gì đó, hỏi: "Đúng rồi, người mấy lần trước chú phát hiện ra đâu?"

Tim Tô Di siết chặt, liền thấy Mạnh Hi Tông nói với vẻ mặt nặng nề: "Đã tiêu hủy toàn bộ."

Giản Mộ An cười bất đắc dĩ: "Sao chú không giữ lại mấy con? Công chúa đó nghe nói rất đẹp, nên để lại làm vợ!" Nói xong cười nhìn về phía Tô Di: "Đừng kinh ngạc, thứ anh thích nhất chính là mấy móc. Nếu như được cưới vợ người máy, anh cũng đồng ý dùng tất cả tài sản để trao đổi."

Mạnh Hi Tông mang vẻ không kiểm chế được nói: "Anh ấy cuồng người máy."

Tô Di không đáp lời của anh, ngược lại nói với Giản Mộ An: "Rốt cuộc người máy đến từ đâu?"

Giản Mộ An lắc đầu: "Những Lính Đánh Thuê thế hệ trước đã nói, mấy trăm năm trước từng có nền văn minh máy móc, nhưng là chưa bao giờ nhìn thấy bọn họ. Lần này Hi Tông bắt gặp, cũng rất bất ngờ."

"Tại sao phải tiêu hủy toàn bộ?" Tô Di hỏi tiếp.

Giản Mộ An cười cười nói: "Yêu cầu cổ chấp của những người già, tóm lại có lý của các ông ấy."

Ngày hôm sau Tô Di rất tự tại, bởi vì cả ngày Mạnh Hi Tông đều ở trong nhà xưởng nghiên cứu máy bay với Giản Mộ An, không rảnh để quản cô. Giản Mộ An phái Lính Đánh Thuê nữ, dẫn cô đi tham quan thành phố nhỏ, làm cô mở mang tầm mắt, tinh thần thoải mái.

Nữ trung sĩ tên là Ngôn Khanh, là cô gái còn rất trẻ, xem ra chỉ có mười tám mười chín tuổi, tướng mạo thanh tú, tính tình dịu dàng. Tô Di đi với cô ấy rất vui vẻ, đến gần tối, đã dạo khắp tất cả các cảnh xung quanh, còn có chút vẫn chưa thỏa mãn.

Ngôn Khanh lóe lên một ý, liền dẫn Tô Di tới Ôn Tuyền Quán nổi tiếng trong thành. Hình thành sự đối lập rõ rệt với toàn thành phố nhỏ vắng lặng, bên trong đại sảnh tiếp đãi của Ôn Tuyền Quán là tiếng người huyền ảo—— gần như tất cả những Lính Đánh Thuê không trực ban, ban đêm đều tụ tập ở đây.

Thấy hai vị nữ sĩ quan quân nhân, đám Lính Đánh Thuê đều nhìn ngó mấy lần. Tô Di đã quen với sự lưu manh của Lính Đánh Thuê, cũng không ở để ý. Nhưng lúc hai người cuốn khăn tắm đi vào suối nước nóng, Tô Di lập tức kinh hãi——

Nam nữ tắm chung

Thật ra thì thành phố lớn ở Địa Cầu cũng có nơi như vậy. Nhưng Tô Di chỉ là một sinh viên còn học trong trường, chưa hề trải qua trường hợp này. Huống chi Ôn Tuyền Quán đông đảo Lính Đánh Thuê nam, bầu không khí nhiệt liệt cũng đủ để khiến tất cả phụ nữ lúng túng.

Cũng may Ngôn Khanh có chừng mực, dẫn Tô Di thẳng đến chỗ sâu nhất bên trong quán, mở một phòng đơn, bên trong suối nước trong suốt, không có người nào

"Trung Úy, chị ở đây đi, bên ngoài quá rối loạn." Ngôn Khanh mỉm cười nói.

"Thế còn em?"

Ngôn Khanh cười trong sáng: "Ồ bên ngoài thôi, mấy đứa bạn gọi. Trung úy, chị có thể ngủ một giấc thoải mái, loại suối nước nóng có thuốc này, rất có ích cho thân thể. Đại khái một tiếng nữa em đến gọi chị."

Tô Di dĩ nhiên hiểu hàm nghĩa cái gọi là "đứa bạn". Mặc dù ở nơi đông người không đến nỗi làm được cái gì, nhưng phụ nữ và mấy người đàn ông ngâm mình trong hồ, dưới mặt nước, luôn có chút sự ve vãn mập mờ không nhìn thấy. Cô chỉ là không ngờ rằng Ngôn Khanh có vẻ trong sáng, thực chất bên trong lại có thể thoải mái như vậy.

Cô mặc đồ bơi tiến vào suối nước nóng. Gian phòng lộ thiên, ngẩng đầu có thể thấy được ánh sao lạnh lẽo ngày đông. Mà khí nóng bốc hơi lên, ảm áp tràn vào trong xương tủy. Sau khi Tô Di bị thương nặng, sức khỏe lại càng yếu, trong hoàn cảnh thoải mái như vậy, đầu dựa vào thêm đá dọc theo bờ ao, mơ màng nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

Lúc tiếng bước chân vang lên, Tô Di hé mắt ra, mơ hồ thấy dưới ánh đèn có bóng người. Tô Di lấy tay che ánh đèn trước mắt, nhẹ giọng nói: "Cô đã đến rồi?"

Người nọ ngồi xổm cạnh bờ ao, cúi xuống nhìn Tô Di. Gần như ngay lập tức, Tô Di cảm thấy hơi thở nam tính quen thuộc. Cô chợt mở mắt ra, quả nhiên thấy thân thể cao lớn và khuôn trầm tĩnh anh tuấn của Mạnh Hi Tông.

Mà ánh mắt của Mạnh Hi Tông, dọc theo khuôn mặt có chút kinh ngạc của cô, trượt đến bả vai bị nước nóng ngâm mà đỏ lên, còn có thân thể mềm mại mảnh khảnh chỉ mặc đồ bơi dưới mặt nước, cũng yên lặng không nói gì.

Buổi chiều xong việc, anh bất ngờ được Giản Mộ An thông báo: "Em dâu còn chưa trở lại". Tưởng là chỉ tham quan bên ngoài, không hề để ý; Một lát sau, Giản Mộ An lại mang vẻ mới vừa phản ứng: "Nguy rồi, quên nói cho chú, họ đi Ôn Tuyền Quán rồi."

Ôn Tuyền Quán là nơi nào? Mặc dù không đến nỗi toàn những kẻ ô hợp, nhưng mà nam nữ tắm chung, thậm chí không mặc gì ngâm trong suối nước nóng, đều là thói quen công khai của Lĩnh Đỉnh Thuê. Mạnh Hi Tông biết rõ anh cả của anh, bề ngoài có vẻ chính trực cương nghị, thật ra lại là kiểu hồ ly quỷ kế đa đoan luôn tự cho là đúng. Cho nên mới bảo Tô Di cách xa hẳn chút. Bây giờ, cô tất nhiên là bị người của hắn cố ý mang đi. Mục đích, dĩ nhiên là khiến anh tức giận.

Nhưng mà chỉ nghĩ đến thân thể cân đối trắng như tuyết của Tô Di, phơi bày trước mặt bao nhiêu binh sĩ. Trong lòng Mạnh Hi Tông liền dâng lên tức giận. Dĩ nhiên, anh không cảm thấy đây là ghen. Nhưng mà Tô Di đã sớm được anh đưa vào tư hữu, người của anh, không thích bị bất cứ kẻ nào rình mò nhúng chàm.

Chỉ đành phải bỏ lại câu "Anh kiểm chế một chút", liền thấy trong ánh mắt Giản Mộ An như cười như không, vội vã chạy tới Ôn Tuyền Quán.

Cũng may Giản Mộ An không dám đùa đến mức quá đáng, cô cũng biết bảo vệ mình, chỉ ở căn phòng độc lập. Nhưng khi Mạnh Hi Tông thấy cô ngủ ở trong suối nước nóng, lại không đánh thức cô ngay lập tức, mà đứng bên suối nước nóng ít nhất nửa giờ, cho đến khi cô tỉnh lại.

Hình ảnh Tô Di ngủ một mình, và lúc ngủ ở trong ngực anh, có chút không giống nhau.

Mái tóc dài của cô cuộn sau gáy, càng thêm mấy phần khí chất nhã nhặn lịch sự hơn ngày thường. Khuôn mặt trắng ngà lạnh mịn hơi ửng đỏ. Lòng mày đen nhánh cực kỳ bắt mắt. Còn có đôi môi đỏ tươi, nổi bật dưới ánh đèn đầy hơi nước mờ mờ lung lung, làm cho anh trong nháy mắt nhớ tới mùi vị thơm mát của đôi môi đó.

Đây là lần đầu tiên Mạnh Hi Tông sinh ra cảm giác kinh diễm với Tô Di, cảm giác đó hơi khó hình dung. Vì vậy anh cúi đầu, lảng lảng nhìn cô, cho đến khi cặp lông mi dài thăm ảm hơi nước của cô khẽ rung, đôi mắt trong suốt giống như đầm sâu mở ra.

Mạnh Hi Tông và cô nhìn nhau trong chốc lát, anh không hề chậm trễ bắt đầu cởi quần áo.

Thấy động tác của anh, tâm tình Tô Di liền hết sức phức tạp. Không thể phủ nhận, anh như suối nước nóng trong đêm đông rét lạnh, đẹp trai mạnh mẽ, khiến người khác không thể kháng cự mê mẩn. Cô nhìn thân thể khỏe khoắn của anh dần dần lộ ra trước mặt mình, trong đầu liền không tự chủ được mà hiện lên hình ảnh hai người trên giường nhiều ngày nay. Mặc dù Tô Di chỉ mới cùng với anh, nhưng không thể không thừa nhận, đơn giản từ giác quan mà nói, cô cũng hết sức kích thích vui sướng.

Cô đã không muốn rồi rắm vấn đề công chúa người máy nữa, vấn đề giữa bọn họ không phải công chúa kia, mà là địa vị và tấm lòng chân thật. Mặc dù cô đối với anh, dường như đã càng lún càng sâu.

Song, cô đã không rảnh để nghĩ tiếp nữa. Thân thể Mạnh Hi Tông tiến vào trong nước, mạnh mẽ đè cô ven bờ hồ nước, vùi đầu hôn cô.

Ánh trắng lạnh lạnh dịu dàng trên đỉnh đầu, ngón tay của anh giống như có ma lực, mỗi tác da thịt mà anh chạm qua đều run rẩy. Anh dịu dàng hôn lên gương mặt của cô từng chút một. Đôi lúc cô thỉnh thoảng mở mắt, phát hiện ra anh nhìn thẳng vào cô, dùng ánh mắt nghiêm túc chưa bao giờ có.

Trong phòng yên lặng, âm thanh của thân thể cũng bị chìm dưới nước. Chỉ có hơi thở gấp trầm ảm của anh, và cả tiếng rên nhỏ khó có thể nhận được mà cô thỉnh thoảng cắn răng phát ra; Hoặc là lúc thật sự không chịu được nữa mà ép giọng nỉn anh mấy câu. Còn chưa được bao lâu, cô đã choáng váng đầu óc sức cùng lực kiệt.

Mê man, mí mắt không thể mở ra nổi nữa. Cảm giác kích thích biến mất nhanh chóng, xung quanh yên tĩnh. Trong sự mộng lung, dường như có người lảng lảng vuốt ve hôn lên toàn bộ người cô, mà cái ôm nóng bỏng đó, khiến cô không thể chống cự được cơn ngủ say bất tỉnh của mình.

Lúc Tô Di tỉnh lại, nghe thấy có giọng hỏi: "Ngủ thiếp đi?" Là Giản Mộ An.

Cô nhận thấy được mình đang trong ngực Mạnh Hi Tông. Anh đang ôm cô, đi từng bước về phía trước.

Cô nghe được Giản Mộ An lại hỏi: "Suối nước nóng không tệ chứ?"

Hình như Mạnh Hi Tông cười một tiếng, nói: "Không tệ."

Giản Mộ An nhỏ giọng nói: "Mười năm rồi, thật khó khăn mới thấy bên người chú có phụ nữ, lại còn chưa giải quyết được? Người mù cũng nhìn ra được cô đang đang giận dữ. Chú không định dỗ dành sao?"

Mạnh Hi Tông yên lặng một lát rồi nói: "Đại khái cô ấy không cam tâm tình nguyện. Nhưng mà chuyện này không quan trọng."

Tô Di nghe vậy, trong lòng phát run, chỉ nghe Mạnh Hi Tông tiếp tục nói: "Có bằng lòng hay không, cô ấy cũng không chạy thoát nổi."

Tô Di chợt rất muốn nhìn thái độ giờ phút này của anh. Cô mở mắt ra, đúng lúc anh cúi đầu, ánh mắt dò xét của cô, đối lại với tầm mắt trầm tĩnh của anh. Trong nháy mắt cô liền hiểu được —— lời của anh rõ ràng là nói cho cô nghe.

Bóng đêm trên đỉnh đầu anh tạo thành cảnh nền u tối đen sẫm. Còn sâu thẳm hơn bầu trời màu mực, là đôi mắt lảng lảng nhìn cô của anh. Trong ánh mắt trầm tĩnh như hồ nước, cất giấu dự vọng chiếm hữu không hề che giấu của người đàn ông. Điều này khiến cô hoảng loạn —— Anh khiến cô cảm thấy càng ngày càng khó nắm bắt, khó có thể dứt bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: DẠ TIỆC VŨ NỮ

Ngày hôm sau, lúc khi Tô Di tỉnh lại, Mạnh Hi Tông đã không còn bên cạnh nữa. Tô Di biết nhiều năm qua, anh đều có quy luật làm việc và nghỉ ngơi nghiêm khắc. Dưới bề ngoài mang vẻ không gò bó, thực chất bên trong người đàn ông này lại cực kỳ kín kẽ và tự kiểm chế.

Anh ấy như vậy, ngấm lại đều làm cho cô rung động.

Suy nghĩ này khiến cô cảm thấy mình hơi thất bại, vừa mới mở cửa phòng, liền thấy Ngôn Khanh mỉm cười đứng ở hành lang, dường như đã đợi rất lâu.

"Trung úy!" Ngôn Khanh chớp đôi mắt to, "Ngày hôm qua ngài chỉ huy cứ thế mà ôm chị đi, không cho em đi theo."

Tô Di vừa bực mình vừa buồn cười liếc nhìn cô ta: "Em biết rõ Ôn Tuyên Quán là kiểu đó, còn mang chị đi à?"

Ngôn Khanh tròn to mắt: "Kiểu đó? Kiểu nào cơ?"

Tô Di biết cô ấy đang giả ngu —— Tối hôm qua Mạnh Hi Tông nói cho Tô Di, Giản Mộ An và lính của hắn, đều giống hệt hồ ly. Ý đó rất rõ ràng, con nhỏ này và lão đại của cô ta đều là loại bề ngoài chất phác bên trong đen tối.

Nhưng Tô Di cũng không dây dưa vấn đề ngày hôm qua nữa, chỉ điềm đạm bình tĩnh nói: "Nếu tái phạm, sẽ bảo ngài chỉ huy điều em đến chiến hạm vũ trụ quét dọn vệ sinh."

Ngôn Khanh ngưng ngưng, vẻ mặt thất bại nói: "Phu nhân! Chị trung thành tận tâm với ngài chỉ huy như vậy à!"

Tô Di: "."

Theo kế hoạch chuyển đi, Mạnh Hi Tông vốn dĩ ở lại căn cứ này ba ngày. Nhưng sau hai ngày, lại thông báo Tô Di phải nán lại đây ba ngày nữa, để anh và Giản Mộ An nghiên cứu lợi dụng kỹ thuật Huyết Ưng của người máy như thế nào.

Mặc dù có Ngôn Khanh dẫn đi tham quan, nhưng thành phố nhỏ dù thế nào cũng không thể sánh với đô thị lớn như Tự Do Thành, lại tốn nửa ngày nhìn cảnh sắc Nam Bán Cầu lần nữa; lại lãng phí nửa ngày ở công xưởng máy bay cho đến khi Tô Di nhắm hai mắt cũng có thể mơ màng tượng ra quá trình và linh kiện chế tạo máy bay, Tô Di buồn chán đến cùng cực, ban ngày chỉ có thể đi theo Ngôn Khanh lang thang xung quanh căn cứ.

Buổi sáng ngày thứ ba, Ly Tử gọi điện thoại cho cô, điều này khiến tâm trạng cô hơi vui vẻ chút. Lần trước sau khi cô bị Mạnh Hi Tông ép buộc bắt đi, cũng không kịp thông báo cho Ly Tử, trong lòng rất thấp thòm bất an. Nhưng Ly Tử làm nhiệm vụ, cô lại không liên lạc với họ được. Bây giờ mới biết, ngày đó Mạnh Hi Tông đã khẩn cấp phải một phi công ưu tú đi tìm Ly Tử thay cho Tô Di.

Giọng nói của Ly Tử trong điện thoại còn vẫn chưa thỏa mãn: "Mèo Hoang à. Thượng úy đó, thật đúng là đẹp trai cường tráng nha."

Tô Di bật cười, cúp điện thoại, lại thấy Mạnh Hi Tông đã ngồi ở ghế sa lon đối diện chẳng biết từ lúc nào, cảm quyền sách, có vẻ cực kỳ chuyên tâm.

Cô hồ hững hờ ti vi, chuyển đến kênh Liên Minh. Trong bản tin, biên tập viên nữ xinh đẹp đang công kích với thái độ kịch liệt về lời đồn Lính Đánh Thuê chiếm lĩnh một tỉnh cầu vồng nhân loại, mãnh liệt yêu cầu thủ lĩnh Lính Đánh Thuê giải thích với dân chúng Liên Minh.

Tô Di không nhịn được liếc mắt nhìn Mạnh Hi Tông, nhưng vẻ mặt anh vẫn trầm lặng, như không nghe thấy gì. Ngược lại tại vì ánh mắt của cô, khiến anh khẽ ngẩng đầu nhìn cô.

"Buồn chán?"

"Cái gì?"

"Vừa nãy em nói chuyện điện thoại, nói rất buồn chán."

". Đúng vậy." Tô Di bình tĩnh, "Nhưng mà tôi nghĩ bản thân nên quen dần." Hiện giờ, ngoại trừ buổi tối hiến dâng cho Mạnh Hi Tông ăn sạch sành sanh, hình như cô cũng không có bất kỳ giá trị nào khác.

Lời nói của cô dường như làm cho Mạnh Hi Tông xẹt qua niềm vui nhẹ nhàng trong mắt.

"Cải tiến máy bay rất quan trọng." Anh đứng dậy, xoay người bỏ lại một câu, "Sáng mai bố trí máy bay, em trở về trước."

Tô Di ngẩn ra hồi lâu mới phản ứng lại, anh đang giải thích với mình tại sao lại ở lại lâu như vậy ư?

"Vậy tôi đi làm nhiệm vụ được không?" Cô hỏi.

Anh không trả lời, lại ra ngoài đi công xưởng máy bay, dáng vẻ kia giống như là chấp nhận.

Tô Di vui vẻ ngồi xuống ghế sa lon, cầm điện thoại lên vừa gọi tới cho Ly Tử, nhưng lại dừng lại.

Những ngày ở nơi này đã phát ngán rồi, nhưng. Dáng người anh tuần vừa mới xoay người rời đi của anh, lúc này lại xuất hiện trong đầu cô lần nữa một cách kỳ dị.

Được rồi, thật ra cô có hơi lưu luyến.

Tâm trạng rối rắm chỉ kéo dài được chút ngắn ngủi, liền do Ngôn Khanh đến mà phân tán.

"Trung úy, hôm nay sắp xếp một ngày thưởng thức món ăn!" Ngôn Khanh hân hoan tuyên bố, "Không say không về!"

Tô Di bật cười.

Hai người đi xuống lầu, lúc lên xe riêng, không ngờ Tô Di phát hiện, hôm nay người trong doanh trại dường như đông hơn bình thường rất nhiều. Rất nhiều binh lính sĩ quan chạm mặt với họ, trên mặt đều vui vẻ phấn khởi. Thậm chí còn có xe tải lôi kéo tấm bảng lớn, phía trên còn vẽ hình ảnh mỹ nữ gọi cảm nôi bật bắt mắt.

"Tối nay có kế hoạch đặc biệt gì vậy?" Tô Di hỏi.

Ngôn Khanh xem thường: "Không phải theo dự định ngài chỉ huy sẽ trở về vào ngày mai sao, cho nên đã sớm bố trí bữa tiệc vào tối nay. Mặc dù ngài chỉ huy nán lại ba ngày, nhưng ngày tiệc từng không hề thay đổi. À, trung úy, bữa tiệc tối nay chỉ có nam giới mới có thể tham gia."

"Tại sao?"

"Chủ nghĩa đàn ông đó mà!" Ngôn Khanh bĩu môi, "Sẽ có rất nhiều vũ nữ xinh đẹp ở bên ngoài được đưa đến, trung úy, đám đàn ông lính đánh thuê chính là loại người hormone nam tính tiết ra quá thừa thãi, khinh bỉ bọn họ!"

Trong lòng Tô Di khẽ động. Bữa tiệc toàn đàn ông, vũ nữ xinh đẹp, đúng là việc mà quân đội Lính Đánh Thuê phóng khoáng sẽ làm. Cô cũng sẽ không bởi vì vậy mà cảm thấy ghen tuông, cô nghĩ ngày mai sau khi mình đi, có lẽ sẽ không chế được trái tim của mình một cách hiệu quả.

Ngôn Khanh đưa cô đến một cửa tiệm nhỏ vắng vẻ, hương vị lại cực kỳ ngon. Sau khi ăn no nê, tiếp tục lái xe tới bên cạnh một dòng suối nhỏ đóng băng. Binh sĩ đi theo đập lớp băng, Ngôn Khanh lấy ra hai chiếc cần câu và hai chiếc ghế nhỏ.

Không cách nào phủ nhận thả câu nơi băng tuyết bao phủ như vậy cũng có sự thoải mái yên tĩnh. Nếu như bình thường, Tô Di có lẽ cũng thích. Nhưng hôm nay, khi cô nhìn lớp băng dày cộp và hồ nước đá âm ỉ, lại có chút không yên lòng.

Sắc trời dần dần tối, xem ra lại hơi âm u trống trải. Ngôn Khanh không đề cập tới việc trở về, cô cũng không muốn nói. Vũ hội toàn đàn ông kia, có tiến hành với khí thế hùng hực hay không? Mà khi vũ nữ quyến rũ gợi cảm, gửi ánh mắt ngưỡng mộ tới ngài chỉ huy đẹp trai, ánh mắt của anh, có dừng lại trên người các cô hay không? Tính cách không chịu gò bó của anh, lại coi trọng tình nghĩa với cấp dưới, có phải sẽ gặp dịp thì chơi vui vẻ với mọi người một phen hay không?

Suy nghĩ này khiến cô dâng lên một cảm giác mệt mỏi trong lòng. Rồi lại hơi có chút thoải mái khi sắp được giải thoát dứt khoát. Cô cảm thấy mình nên trở về nhìn xem Mạnh Hi Tông trong loại hoàn cảnh này, sẽ có biểu hiện gì?

Nếu như. Anh ấy thật sự cũng sẽ hưởng thụ những phụ nữ khác giống như hưởng thụ cô, như vậy cũng cho cô một lý do xác đáng, có thể dừng lại những suy nghĩ âm thầm mong đợi kia của mình ở đây. Nếu như anh không. Như vậy có phải cô nên hỏi một câu, hỏi xem ngày đó anh đối với công chúa, có phải cũng có nguyên nhân khác hay không? Nếu như vậy, cho dù anh cũng không phải yêu thích duy nhất một mình cô, nhưng trong khoảng thời gian cô thích anh, ít nhất cô đối với anh là độc nhất vô nhị. Tương lai nếu như có rời đi, có lẽ cũng sẽ không có gì tiếc nuối.

. Nhưng thì ra, cô vẫn còn thích anh.

Nghĩ tới đây, sự không cam lòng mơ hồ tích tụ trong lòng nhiều ngày, trong nháy mắt bỗng nhiên rõ ràng. Cô ngược mắt nhìn về phía Ngôn Khanh: "Chị muốn trở về. Bây giờ."

Ngôn Khanh sùng sốt một chút, gạt đầu, thuận tay đưa tới bình nước uống dinh dưỡng: "Môi chị cũng bị gió thổi khô mất rồi, uống chút đi. Hương vị này không tệ."

Tô Di nhận lấy uống vài ngụm, đứng dậy thu hồi cần câu: "Đi thôi."

Ngôn Khanh ở phía sau, không hề vang lên tiếng trả lời. Đột nhiên, Tô Di cảm thấy cảm giác nặng nề choáng váng đánh úp tới đầu. Cô kinh ngạc xoay người, thế nhưng trước mắt cũng tối sầm, mơ hồ thấy Ngôn Khanh phát tay, mấy Linh Đánh Thuê bước nhanh tới, đỡ lấy thân thể thiếu chút nữa cảm đầu ngã quy của cô.

Cô mất ý thức.

Tám giờ tối.

Màn đêm hoàn toàn hạ xuống, khắp bầu trời là những ngôi sao rực rỡ. Vùng quê trống trải, núi xanh yên tĩnh, trời đông có vẻ thê lương bàng bạc.

Tạo thành sự đối lập rõ rệt, là cảnh tượng náo nhiệt trong thao trường trước căn cứ của Linh Đánh Thuê. Sân khấu nhỏ ở trung tâm đã được dựng xong, tơ lụa màu đỏ và ống thép trắng sáng, như thể báo trước màn biểu diễn tươi đẹp làm người ta sôi máu sắp mở màn.

Những sĩ quan trung cấp, thượng cấp trong 5000 quân đóng tại căn cứ, tất cả ngồi vây quanh sân khấu, mọi người hết sức phấn khởi, tiếng cười nói huyên náo.

Đám người Mạnh Hi Tông và Giản Mộ An, ngồi ở chiếc bàn đối diện sân khấu. Khác với những sĩ quan khác đang hoàn toàn đắm chìm trong trong hưng phấn chờ mong, hai vị đại lão này có vẻ mặt bình tĩnh, thậm chí còn đang thảo luận vấn đề kỹ thuật khó khăn buổi chiều chưa giải quyết được.

Ngược lại Mộ Tây Đình thông minh, canh một khoảng thời gian tiến tới bên tai Mạnh Hi Tông: "Phu nhân còn chưa trở lại."

Về mặt Mạnh Hi Tông không đổi gạt đầu: "Trở lại thì nhắc tôi."

Giản Mộ An nghe thấy đoạn đối thoại của hai chủ tớ này, không khỏi bật cười: "Sợ cô ấy ghen?"

Mạnh Hi Tông chưa bao giờ để ý đến lời làm nhảm của hần, cảm bản vẽ trên bàn lên, tiếp tục hỏi hần chi tiết. Nhưng nói được mấy câu, trong lòng lại dừng lại.

Ghen? Ý nghĩ nhảm chán. Nhưng mà khúc sau của kiểu bữa tiệc này, quả thật quá rõ ràng, hôm nay lại còn nghe nói Giản Mộ An sắp xếp vũ nữ thoát y. Mặc dù anh không có hứng thú, nhưng nếu như cô về nhìn thấy, tình huống này dường như có chút kỳ quái.

Nếu như vậy, mèo con có vui đầu trong chăn, buồn bực chống cự anh hay không?

Anh chợt hơi buồn cười.

Giản Mộ An thấy sắp tới giờ, thu hồi bản vẽ, cầm ly rượu, đi tới giữa sân khấu. Mọi người theo cử động của hần, nhanh chóng yên tĩnh trở lại.

"Gửi tới ngài chỉ huy ——" Hần nâng cao ly rượu, "Người anh em tốt nhất của tôi, mang cho chúng ta của cải và phụ nữ vô cùng vô tận! Các anh em, nâng ly lên, hoan nghênh Thượng tướng!"

Lời nói đơn giản, lại giống như nhen lên cảm xúc mạnh mẽ nhiệt liệt nhất trong lòng đám đàn ông. Bọn họ đứng dậy đồng loạt, nâng ly rượu lên, tiếng thét vang vọng cả núi sông, gần như muốn lật ngược bầu trời tối thẫm trên đỉnh đầu: "Hoan nghênh Thượng tướng!"

Mạnh Hi Tông mang nụ cười thần nhiên trên mặt, cầm ly rượu đứng dậy. Ánh mắt trầm tĩnh chậm rãi nhìn quanh một vòng, nâng ly rượu lên uống một hơi

cạn sạch: "Mời mọi người!"

Mặc dù anh không nói hơn một câu, dáng vẻ lạnh lùng kiên quyết uy nghiêm, đã đủ để khiến tất cả các sĩ quan khác hăng hái sôi nổi. Mọi người cùng nâng ly rượu lên, phóng khoáng uống một hơi cạn sạch.

Mỹ thực và rượu ngon, được bùng lên như nước chảy, vượt quá bữa tiệc tụ tập của 300 người, thỉnh thoảng truyền đến tiếng ồn ào và tiếng cười vang. Bởi vì các sĩ quan trong căn cứ rất hiếm khi được gặp Mạnh Hi Tông, đương nhiên phải lớn gan đi lên mời rượu.

Trong thời điểm này Mạnh Hi Tông chưa bao giờ từ chối bất kỳ ai cả, nghe cấp bậc tên họ của đối phương, bất kể chức vị đối phương thấp đến đâu, vẫn uống một hơi cạn sạch. Mấy chục ly rượu xuống bụng, ngài chỉ huy vẫn ngồi vững như bàn thạch nói cười như cũ, chỉ khiến đám sĩ quan quả thật sắp phát điên không màng sống chết.

Không khí từ từ đạt tới cao trào. Trong nội bộ đã chuẩn bị xong công việc từ lâu, chính ngọn đèn trong thao trường tối xuống. Trong vẻ âm đạm, tất cả mọi người yên tĩnh trở lại. Sau đó, ánh đèn năm màu đẹp mắt, và tiếng nhạc cảm dỗ chột vang lên —— Những vũ nữ thoát y mặc bộ đồ da màu đen bó sát, vóc người bốc lửa khiến bất kỳ người đàn ông nào cũng phải liếc mắt, diêm dúa bước lên sân khấu.

Không có tiếng đàn ông cao giọng ồn ào xôn xao, cũng lắm chỉ nhỏ giọng bình luận. Vậy mà không khí lại càng sôi động hơn lúc trước, tất cả bởi vì cảm giác say sưa và bản năng mà cặp mắt mơ màng của phái nam, đều nhìn chăm chăm vào vòng eo thon gọn và phần đầy đặn trên thân thể của các vũ nữ. Các vũ nữ cũng hết sức chuyên nghiệp, giống như hoàn toàn không nhìn thấy ánh mắt ham muốn dưới sân khấu, theo âm nhạc mà bộc lộ thân thể mềm dẻo, giống như đắm chìm trong thế giới vũ điệu.

"Đây là vũ nữ thoát y đẹp nhất Hòa Bình Thành." Giản Mộ An nhìn Mạnh Hi Tông bình tĩnh ngồi bên cạnh, "Cũng đẹp nhất toàn Liên Minh, thế nào?"

"Ừ." Mạnh Hi Tông khẽ giọng đáp một tiếng. Nhìn dáng vẻ lạnh lùng bình tĩnh như thường ngày của anh, Giản Mộ An không hề nghi ngờ, anh là người đàn ông duy nhất ở đây không hứng thú lắm với những vũ nữ. Nhưng mà.

Âm nhạc ngưng hẳn, những vũ nữ dừng điệu nhảy lại, ánh mắt ngạo nghễ nhìn đám đàn ông dưới sân khấu, nở nụ cười thần nhiên bên khóe miệng.

Nhưng lúc này Giản Mộ An lại đứng dậy, lớn tiếng nói, "Tất cả đều yên phận cho tôi! Tổng cộng là mười vũ nữ, còn muốn ai ai cũng có phần ư? Các cô ấy là đẹp nhất Liên Minh, mỗi người ít nhất cũng trị giá một hai chiếc xe việt dã!"

"Oh oh ——" Mọi người nghe hẳn nói càng gia tăng hưng phấn.

Giản Mộ An nén cười, nói tiếp: "Dĩ nhiên. Tôi đã trả tiền, đêm nay họ cũng bằng lòng. Một chu kỳ chế tạo máy bay này, chúng ta có mấy vị sĩ quan kỹ thuật đạt được tiến triển đột phá, nên được ngợi khen. Bọn họ là ——"

Hắn lần lượt kêu tên, những sĩ quan được gọi tên hân hoan trả lời rồi đứng dậy, lập tức có một vũ nữ đi tới bên cạnh người đó. Những sĩ quan vô cùng vui vẻ, ôm hông vũ nữ, trong ánh mắt mỉm cười của mọi người, thân mật một hồi.

Gọi xong mười người, tất cả vũ nữ cũng đưa đến xong xuôi. Thế nhưng hắn lại dừng một chút, lớn tiếng nói: "Dĩ nhiên, cuối cùng vì ngài chỉ huy đường xa tới đây của chúng ta, chuẩn bị người phụ nữ tốt nhất."

Mọi người vỗ tay ào ào. Về mặt Mạnh Hi Tông bình tĩnh như núi ngồi nguyên tại chỗ. Giản Mộ An như thể không thấy sự yên lặng của anh, phát phát tay, lập tức có mấy người, kéo chiếc xe vận chuyển xác đạn đạo cỡ lớn, đến trước mặt Mạnh Hi Tông.

Xác đạn đạo kim loại chừng cao ngang người, phía dưới khéo léo lắp đặt bốn chiếc bánh xe nhỏ, có thể trượt đi êm ro. Bên trong xác kim loại màu vàng lạnh tanh, một người phụ nữ mặc bộ váy voan đen, gục đầu xuống, tóc dài như tơ lụa xoắn tung. Mái tóc quý giá sáng ở vành tai và cổ, dưới ánh đèn lại mang vẻ rực rỡ óng ánh bóng loáng.

So với trang phục kiểu hành xác của các vũ nữ khác, dưới lớp voan đen mỏng dính của người phụ nữ này, có thể thấy được hình dáng tứ chi mờ mờ. Nhưng dưới sự che giấu của voan đen, lại không thấy rõ gì cả.

Mấy sĩ quan xung quanh Mạnh Hi Tông, chỉ thấy tứ chi mảnh khảnh cân đối của người phụ nữ trước mặt. Mà cánh tay và mắt cá chân trắng nõn, lộ ra ngoài lớp voan đen, 2 màu trắng đen rõ ràng, thậm chí so với những viên đá quý làm đẹp kia, còn hấp dẫn ánh mắt của người hơn.

Kim loại và phụ nữ, cứng rắn và mềm mại, tạo thành sự tấn công không tiếng động vào thị giác. Làm cho người ta rất muốn nhìn một chút, dưới mái tóc đen, người phụ nữ sẽ có khuôn mặt như thế nào. Có lẽ không phải khuynh quốc khuynh thành, nhưng thân thể của cô có vẻ mềm mại tuyệt đẹp, dung nhan thanh tú, có lẽ thích hợp hơn với cô gái tinh khiết như vậy.

Tất cả mọi người mong đợi nhìn Mạnh Hi Tông. Ánh mắt hồ hững của Mạnh Hi Tông trượt khỏi xác đạn đạo, lại dừng trên người một sĩ quan trẻ tuổi trong đám người.

"Quần cộc." Anh gọi biệt danh của người đó, chàng trai đó hơi kinh ngạc lập tức đi lên phía trước.

"Công lao của cậu không bằng những người khác. Nhưng cậu lại là nghiên cứu viên trẻ tuổi nhất ở đây." Mạnh Hi Tông không hề nhú mày nói, "Cô ta là của cậu."

Sau khi "Quần cộc" khiếp sợ, nở nụ cười mừng rỡ như điên. Có người ở bên cạnh cười nắc nẻ: "Nó vẫn còn là thằng nhóc." Quần cộc ở trong sự bình

lượt của mọi người hơi không được tự nhiên, nhưng vẫn can đảm tiến lên phía trước, đang định vươn tay ôm người phụ nữ lên, lúc này Giản Mộ An lại cười hi hi đi lên trước, chắn trước mặt cậu ta.

Trong lòng Mạnh Hi Tông hơi bất an, ánh mắt lại trở lại trên người phụ nữ kia. Đúng lúc đó, cô gái lúc trước vẫn còn đang trong giấc ngủ say sưa, lại động dậy, nâng cánh tay mảnh khảnh lên dụi mắt, ngẩng mặt lên nhìn xung quanh, thân thể dường như cứng đờ ngay lập tức.

Vậy mà giống như cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của Mạnh Hi Tông, cô từ từ quay mặt sang, bốn mắt giao nhau cùng anh.

Dung nhan thanh tú ngày trước, lúc này được người trang điểm điểm nhẹ. Trên khuôn mặt trái xoan dưới mái tóc dài màu đen, giữa trán là một viên đá quý màu lam nhạt; lông mi dài đen được chuốt cong, trên đôi mắt trong suốt, là lớp phấn mắt màu tím mờ. Đường đuôi mắt được vẽ dài thẳng tới thái dương, vẻ yêu mị lạng lạng động lòng người. Má hồng nồng nàn, đôi môi nhỏ nhắn được thoa lên màu hồng đào long lanh. Khuôn mặt thuần khiết được trang điểm quyền rũ, trong con mắt bất cứ người đàn ông nào, đều đáng thêm thưởng.

Rõ là cô đang khiếp sợ, cúi đầu nhìn quần áo gần như khoe cả thân thể của mình, lập tức dán chặt vào vách đạn đạo phòng ngủ để lộ cảnh xuân. Sau đó bất đắc dĩ nhìn Mạnh Hi Tông.

Mà Mạnh Hi Tông cũng nhìn cô, ở phút im lặng ngắn ngủi, anh nhìn "Quần cộc": "Thiếu úy, tôi không thể không rút lại lời của tôi."

"Quần cộc" có chút ngượng ngùng gãi đầu, nhưng vẫn lập tức tránh sang một bên. Mà những người khác nghe được ngài chỉ huy luôn luôn nhất ngôn cửu đỉnh, lại có thể sau khi nhìn thấy khuôn mặt của người phụ nữ, đổi ý trước mặt mọi người, tất cả đều kinh ngạc. Bọn họ ngần ngại một lúc, lợi dụng chất cò, cười lớn bật phát kháng nghị mãnh liệt.

Ánh mắt lo lắng của Mạnh Hi Tông nhìn chòng chọc vào Giản Mộ An, Giản Mộ An lại làm ra vẻ thờ ơ cười không ngừng.

"Đưa cô ấy về phòng!" Mạnh Hi Tông khẽ quát Mộ Tây Đình một tiếng. Mộ Tây Đình sau khi nhìn rõ người phụ nữ đó là Tô Di, đã sấm trợn mắt há mồm. Nhận được mệnh lệnh, hần lại không dám vươn tay ra ôm, đành phải cầm áo khoác của Mạnh Hi Tông lên, khoác lên người Tô Di, trong ánh mắt tò mò của mọi người, lập tức đẩy cả cô lẫn xác đạn đạo người mang tới về phía phòng của Mạnh Hi Tông.

Trong khí áp yên lặng không tiếng động của Mạnh Hi Tông, cũng không có ai dám hỏi tới nữa. Bữa tiệc tiếp tục tiến hành. Giản Mộ An tiến tới bên tai Mạnh Hi Tông: "Thế nào? Chưa từng thấy qua dáng vẻ này của cô ấy hả? Phụ nữ có rất nhiều khuôn mặt, chú có thể tiếp tục khám phá."

Mạnh Hi Tông ngẩng đầu nhìn hần: "Em thấy anh không muốn sống nữa rồi."

Giản Mộ An cười ha ha.

Tuy nhiên dáng vẻ dịu dàng trang điểm đậm vừa nãy của Tô Di lại thỉnh thoảng lại hiện lên trong đầu Mạnh Hi Tông. Anh chưa bao giờ thích mùi phấn của phụ nữ, cô có vẻ cũng không thích trang điểm.

Nhưng anh không biết, thì ra là cô ăn mặc đẹp dễ như vậy, lại cũng khiến mọi người kinh ngạc. Mà đường mắt mông và đôi môi đỏ mọng long lanh đó, còn có thân thể dưới lớp voan đen càng thêm trắng nõn nổi bật, thế nhưng khiến anh trong bữa tiệc ồn ào âm ỉ, có chút lòng dạ rối bời, nội tâm rục rịch.

Bữa tiệc đến mười hai giờ mới kết thúc.

Các sĩ quan có người tản đi, hơn phân nửa lại lăn ra ngủ trong thao trường. Giản Mộ An sai người kéo từng người vào nhà.

Mộ Tây Đình vươn tay muốn đỡ Mạnh Hi Tông, lại bị anh đẩy ra. Giản Mộ An thấy thế cười híp mắt nói: "Cuối cùng cũng chúc được cậu ta rồi." Trả lời hần là một quả đấm của Mạnh Hi Tông, chỉ khiến hần lập tức ngã trên mặt đất, nửa ngày không bò dậy nổi.

Ánh mắt của Mạnh Hi Tông rất sáng, bước đi cực kỳ vững vàng, đi từng bước về phòng mình. Anh thậm chí còn cực kỳ tỉnh táo giao cho Mộ Tây Đình chuẩn bị máy bay cho Tô Di rời đi vào ngày mai. Chẳng qua khi Mộ Tây Đình mở cửa phòng ra, anh lẳng lặng đứng ở cửa ra vào mấy giây, mới cất bước đi vào.

"Mèo con." Đôi tay thon dài của anh nhẹ nhàng đút vào trong túi quần, trong giọng nói lại mang theo chút ý cười tàn mạn, "Tôi đã về."

Lời của tác giả: Hey hey hey, Tiểu Mạnh không phải là ông chú, là thanh niên đẹp trai mà, về sau không cho phép gọi là Lão Mạnh Đại Mạnh, chỉ cho gọi Tiểu Mạnh Mạnh thiếu, tránh cho các bạn làm tôi loạn lên luôn!

Hôm nay 5300 chữ, coi như bù quyền lợi cho ngày quốc tế phụ nữ 8 – 3 hôm qua ~~

Chương sau là Tiểu Mạnh uống rượu say a, che mặt.

Chịcbjbj: Đúng dịp quá à nha)))))

Loyal1502: Bé chịcbjbj đang mơ màng mà tưởng tượng =))

Chịcbjbj: Em chong xáng mà T_T

Chương 42: EM THÍCH KHÔNG?

Tô Di nhìn cô gái trong gương, hoàn toàn không còn gì để nói.

Trong phút chốc hôn mê đó, lòng cô lo sợ bất an vô cùng. Cô hoàn toàn không ngờ được, bên cạnh Mạnh Hi Tông, lại có người dám ra tay với cô. Nhưng sau khi tỉnh lại, ngẩng đầu thấy ánh đèn chói mắt, và vô số ánh mắt nóng rực... còn có ánh mắt của Mạnh Hi Tông.

Nếu như cô nhìn không lầm, trong ánh mắt của anh, có phải có vài phần kinh ngạc hay không?

Quần áo như ẩn như hiện, đồ trang sức đeo đầy người, trang điểm theo kiểu yêu nữ.... Bây giờ, cuối cùng cô cũng đã hiểu được ý của Mạnh Hi Tông muốn cô tránh xa Giản Mộ An rồi... Người đàn ông này rõ ràng không giống như vẻ bề ngoài cương nghị chất phác của mình, hẳn ta chính là một yêu nghiệt không sợ trời không sợ đất. Mạnh Hi Tông lại gọi người như vậy là đại ca ư?

Đáng xấu hổ hơn chính là, cô lại chẳng tìm được một bộ quần áo nào trong phòng mình. Nếu như tối nay Mạnh Hi Tông bị cho uống thuốc kích thích, cô cũng không kỳ lạ... Chẳng lẽ, trong mắt của Giản Mộ An, cô và Mạnh Hi Tông cần người khác tác hợp như vậy sao?

Cô tháo mở trang sức đeo tay rườm rà ra, trong phòng tắm rửa rất lâu mới có thể rửa sạch son phấn trên gương mặt. Sau khi tắm xong, không có quần áo để thay, chỉ có thể trốn vào trong chăn thôi.

Thật ra Mạnh Hi Tông còn chưa về, cô cũng không ngủ trước. Chập chờn đến nửa đêm, bỗng nhiên trước mắt lại xuất hiện một chiếc bóng cao lớn.

Mùi rượu nồng nặc xông vào mũi làm cô nhúm mày. Song, trong bóng tối, người đó như có thể nhận thấy được phản ứng của cô, mạnh mẽ vươn tay đè hai tay của cô lại.

"Em tỉnh rồi hả." Giọng nói thân nhiên quen thuộc.

Ý này cũng rất dễ hiểu. Nếu tỉnh, dĩ nhiên là anh muốn làm rồi. Tô Di im lặng, chỉ khẽ nói "Anh đi tắm đi."

"...Ừ" Giọng nói của anh rõ rệt cũng hơi khác thường chút. Nhưng anh buông Tô Di ra, leo xuống giường, đứng yên ở đó.

Tô Di không hiểu tại sao anh yên lặng bất động, giờ tay lên mở ngọn đèn bàn cạnh giường.

Dưới ánh đèn êm dịu, ánh mắt của anh dần dần chệch đi, dừng ở trên cánh tay trắng nõn của cô. Bỗng bàn tay của anh đưa qua, nắm cánh tay của cô, từ từ kéo lên, làm cô phải quán chân ngồi dậy.

Anh nắm tay cô, đặt lên nút áo của quần trang, giọng nói hơi nghèn "Em giúp tôi tắm đi."

Mặt Tô Di chợt nóng lên.

Ánh đèn phòng tắm sáng ngời, trong bồn tắm lượn lờ bốc lên hơi nước. Anh giang hai cánh tay đặt trên bồn tắm, cơ thể màu mạch chìm trong dòng nước lay động, cao lớn cường tráng như một con sư tử được điều khiển.

Tô Di tay cầm khăn lông, người quần khăn đứng bên cạnh, mặt cô nóng hổi. Mặc dù vô cùng quen thuộc từng chỗ một trên cơ thể hai người. Nhưng dưới ánh đèn sáng chói, khỏa thân cùng nhau tắm, thì đây là lần đầu tiên.

Mặc dù hôm nay anh xem ra cũng vừa trầm ổn vừa bình tĩnh, nhưng làm thế nào cô cũng có cảm giác hơi khác lạ.

Rốt cuộc là hôm nay anh có say rượu hay không? Nếu như anh say, tại sao ánh mắt anh thoát nhìn lại trấn tĩnh như vậy?

Đang lúc đó thì, đôi mắt đen đang chìm trong nước kia từ từ quay sang, nhìn Tô Di trong vòng vài giây, bỗng cười "Mèo con."

Tô Di kiên trì "Đề tôi chà lưng cho anh trước." Nói xong thì vòng ra sau lưng anh, ai ngờ cánh tay dài của anh giờ lên, ôm ngang hông cô kéo vào trong ngực. Một cánh tay khác của anh nhấc lên, kéo khăn tắm của cô vút sang một bên, làm cơ thể mềm mại của cô dán chặt vào trong ngực của anh.

Lòng dạ Tô Di rối bời, ngẩng đầu lên, bắt gặp đôi mắt đen của anh đang nhìn cô chằm chằm, ánh mắt đó... thậm chí có phần hơi đắc ý.

"Thích không?" Anh hỏi đột ngột.

Tô Di ngẩn ngơ, không kịp phản ứng "Thích gì?"

Anh giờ tay, chạm vào bộ ngực mềm mại của cô, cúi đầu hôn lên vài cái, sau đó mới nâng cầm cô lên, nhìn tỉ mỉ "Thích làm với tôi không?"

Tim Tô Di đập mạnh "... Ừ"

Anh cười thỏa mãn, cầm tay cô dưới nước, nhẹ nhàng đặt tại nơi nào đó đang ngẩng đầu từ từ của anh "Tôi cũng thích vậy."

Tô Di chỉ cảm thấy gân trên trán mình đang nhảy thình thịch... Người này là Mạnh Hi Tông sao?

Anh... Anh bị say rượu sao? Mạnh Hi Tông bình thường vô cùng trầm tĩnh, mạnh mẽ và tự tin, căn bản sẽ không hỏi cô có thích hay không.

"Anh uống bao nhiêu rượu rồi?" Cô gan dạ hơn xịu, nhìn thẳng vào mắt anh hỏi.

Anh khẽ nhún mày, tập trung suy nghĩ một chút, chân mày giãn ra "Chứng 4 bình, có nhiều hơn nữa cũng không vượt quá ba chén."

"... À" Thật sự anh uống rất cừ. Quả nhiên là cô đoán không ra, Giản Mộ An không có bỏ thuốc kích thích, nhưng lại chuốc say anh.

Cô chợt tỉnh ra... Giản Mộ An muốn cho cô thấy anh như vậy sao?

Cô nhìn cười không được nên khoe miệng khẽ cong lên, bị anh nhảy cảm bắt gặp. Bàn tay anh chợt tách hai chân của cô, làm cô giật chân ngồi trên người anh, chỗ kia của anh chống vào trên da của cô.

"Em đang cười tôi?" Bộ dáng của anh hơi khó xử.

"Không có..." Mặt cô đỏ lên, tay cầm khăn chống vào lồng ngực của anh "Để tôi giúp anh tắm đã."

"Ừ" Hai mắt sâu khê nhướng lên, như rất hưởng thụ quá trình bàn tay cô đang kỳ cọ làn da mình. Đầu ngửa về sau một chút, hai mắt híp lại.

Dưới ánh đèn, thân hình chắc khỏe của anh đầy những vết thương, nhìn thấy hơi dữ tợn khiến cô giật mình. Mặc dù lời đồn về anh cô cũng nghe rất nhiều, Tô Di hoàn toàn không tưởng tượng nổi anh đã trải qua bao nhiêu đau khổ thế nào, mới bò lên được vị trí ngày hôm nay.

"Em đang sờ tôi hả?" Đột nhiên anh lên tiếng, đôi mắt vốn đang đóng lại bỗng mở ra, nhìn Tô Di chằm chằm.

Lòng Tô Di thầm than, ông trời ơi, tại sao người đàn ông này sau khi uống rượu say không nằm xuống bất tỉnh, mà tinh thần lại ngày càng minh mẫn vậy chứ?

Không đợi cô trả lời, anh đã tiếp tục nói "Ừ... Tôi thích em sờ tôi."

"..." Mặt Tô Di nóng rần lên.

Tắm rửa sạch sẽ qua loa, nước cũng chưa lau khô, anh đã ôm ngang cô lên, đi ra khỏi phòng tắm, ném cô lên giường, anh cũng trở mình đè lên.

Sức nặng của thân thể đè lên cô, nhưng đôi mắt trên gương mặt đẹp trai của anh lúc trước u tối uy nghiêm, giờ đây lại còn sáng hơn cả sao trên trời, lấp lánh có thần nhìn cô.

"Thích tư thế gì nhất?"

"..." Đột nhiên Tô Di cảm giác được, trạng thái yên lặng làm chủ bình thường của Mạnh Hi Tông ở trên giường, thật ra lại tốt hơn.

Vốn là ... Cô quyết tâm tối nay sẽ tan xương nát thịt, hỏi rõ ràng với anh. Một là làm cho cô hết hi vọng, còn không thì cô sẽ đặt hết chân tình cho anh. Nhưng cô không ngờ tới, bị Giản Mộ An lập mưu đem cô vứt xuống trước mặt anh, ai ngờ anh uống say lại có bộ dạng như thế.

Song, anh cũng không có vừa lên giường đã làm ngay giống như ngày thường. Thấy cô không có trả lời, anh cũng không để ý, bàn tay thô ráp của anh bỗng đưa lên, nhẹ nhàng vuốt mặt của cô, chỉ như vậy thôi cũng làm cô dựng tóc gáy lo lắng đề phòng.

"Hôm nay em rất đẹp." Anh nói bình tĩnh, dường như cảm thấy chưa đủ cường điệu, lại bổ sung "Hết sức xinh đẹp, tất cả phụ nữ ở trên thảo trường cũng không đẹp bằng em"

".... Cảm ơn" Mặc dù biết là anh đã say đến mức không biết mình nói gì rồi, nhưng không biết vì Tô Di nhìn gương mặt anh gần trong gang tấc, hay bởi vì giọng nói chân thành kỳ lạ của anh, mà cảm thấy hết sức khâm phục.

Anh ngần ngừ, ánh mắt tiếp tục chuyển xuống, dừng ở khe rãnh sâu thẳm của cô. Ánh mắt anh càng tối hơn, từ từ vươn hai tay ra, sờ bộ ngực cô mềm mại, cúi đầu gục xuống, ngậm lấy một bên ngực cô.

Tô Di chỉ cảm thấy bàn tay to này rất mạnh, và lời lẽ trêu chọc dịu dàng kia, quả thật đã đốt lên ngọn lửa trên người mình, trong nháy mắt cả người mình đều bốc cháy. Ánh đèn trên đỉnh đầu thoát nhìn chóiáng vàng như thế, làm cô thật nghĩ mình đã trầm mê bất tỉnh.

"Mạnh Hi Tông" Cô nhẹ gọi tên anh.

"Ừ..." Anh không dừng động tác, hàm hồ đáp lại.

Cô hít sâu một hơi, hỏi "Ngày đó, lần đầu tiên anh thấy công chúa người máy, tại sao muốn chạm vào cô ta?"

"À..." Anh cũng không ngẩng đầu lên, như cố gắng suy nghĩ một chút, mới trả lời "Cô ta có tim đập...."

Tô Di ngăn ra, lập tức hiểu được ý của anh... Lúc đó, anh chỉ vì xác định công chúa có tim đập sao?

Lòng của cô không thể ức chế được sự rung động điên cuồng, dường như cô nghe được trong đầu mình có người lớn tiếng hò reo, làm tâm tư cô rối loạn. Cô lại hỏi "Vậy sao anh phải nhất định giữ tôi ở bên người? Là vì lợi ích, hay là anh cũng yêu thích tôi?"

Trả lời cô, là sự yên lặng rất lâu.

Cô cũng khản trương đợi thật lâu, nhưng cũng không đợi được đáp án. Cô dò tìm mắt xuống, lúc này mới phát hiện hai bàn tay anh đang nắm ngực của cô cũng không có nhúc nhích. Mà mái tóc đen ngắn, đang dán chặt lấy nơi nóng rực giữa hai chân cô, lông mi dài nhắm chặt lại... như đã ngủ rồi.

Tô Di yên lặng nhìn dáng vẻ của anh rất lâu... lại thấy tư thế nằm ngủ khi anh uống rượu say có điểm giống như một đứa bé...

Cô cẩn thận tỉ mỉ kéo anh lên, để anh an tĩnh nằm xuống bên cạnh mình. Anh ngủ vô cùng say, ngay cả hừ cũng không có một tiếng. Mà Tô Di quan sát gương mặt trầm tĩnh của anh lại hơi cảm thấy buồn cười.

6h sáng hôm sau, Mạnh Hi Tông say rượu lại tỉnh giấc đúng giờ. Tô Di nhận thấy được động tĩnh của anh, vừa mở mắt ra, liền thấy đôi mắt đen của anh đang nhìn mình chăm chăm.

Trong đầu hiện ra thần thái hôm qua của anh, đầu óc của cô còn ngái ngủ chưa tỉnh, nhin cười không được.

Mà lần đầu tiên anh thấy được, cô nằm trong lòng mình nở nụ cười vào lúc sáng sớm, anh im lặng trong chốc lát, rồi hỏi "Vui mừng sao?" giọng nói anh vừa chậm vừa nặng, hơi thở ấm áp quen thuộc.

Nụ cười cô cứng lại trên mặt.

Anh là người vô cùng thông minh, lập tức hiểu ra, khẽ bóp lấy hông cô, nhiu mảy "Hôm qua tôi say?"

Cô yên lặng gật đầu.

"..." Vậy mà anh lại im lặng trong chốc lát, bàn tay anh buông lỏng, đứng lên mặc quần áo vào "Lúc tôi về Tự Do thành, tốt nhất là em đã ở đó."

"À..." Tô Di cũng rời giường, quay người lại, thấy anh giờ tay xoa xoa môi, đầu lưỡi như liếm liếm mùi vị trong miệng. Cô chưa kịp thấy lúng túng, mắt anh đã sáng quắc như ngọn đuốc nhìn qua đây.

Về mặt Tô Di trấn tĩnh nhìn thẳng anh. Anh cũng từng "ăn" cô mấy lần, làm sao không biết được đây là mùi vị gì? Nhưng nghĩ đến dáng vẻ anh say rượu hôm qua, Tô Di đã cảm thấy không còn sợ anh như lúc trước nữa.

"Mùi vị không tệ." Anh bình thản bỏ lại một câu, rồi đi ra khỏi phòng ngủ.

Nhiệt độ trên mặt Tô Di bỗng tăng mạnh sôi trào.

Chín giờ sáng.

Tô Di ngồi ở sau khoang thuyền Báo Săn, ngó đỉnh khoang thuyền đến xuất thần. Lúc này người hiến binh ngồi đối diện bỗng lên tiếng "Hôm nay tâm tình phu nhân rất tốt."

Tô Di hoàn hồn, lúc này mới phát hiện ra chẳng biết từ lúc nào khóe miệng đã cong lên.

Hic... Cô chỉ suy nghĩ đến bộ dạng say rượu của Mạnh Hi Tông tối qua, và lời nói mặt dày bá đạo "Mùi vị không tệ" sáng nay của anh. Rõ ràng là anh không nhớ rõ mình đã làm gì, tại sao về mặt anh bình tĩnh chỉ nói một câu lại khiến cô ngượng ngùng vô cùng?

Bất quá....

Thật sự rất vui mừng ư. Lúc anh nói chẳng qua muốn xác định tim đập của công chúa, mặc dù khi nhớ tới cảnh đó cô vẫn cảm thấy khó chịu, nhưng nếu trong mắt anh, công chúa chẳng qua là một người máy, vậy cô còn có gì không thể thoải mái chứ?

Sau đó.... Tại sao anh chỉ muốn một mình cô? Mặc dù không biết sau lưng thật ra có mục đích gì, nhưng hai người sống chung nhiều ngày như vậy, từng ánh mắt của anh, từng cử chỉ dịu dàng của anh, bộ dạng anh trầm mê ở thân thể cô... Cô biết những thứ kia không phải giả dối... Có lẽ một người đàn ông khác, sẽ vì một mục đích nào đó mà cố ý yêu chiều một người phụ nữ. Nhưng với người cuồng vọng như anh, nếu không có hứng thú, đừng nói là cảm ứng, căn bản là ngay cả đụng đến cũng khinh thường, càng sẽ không có giả làm cử chỉ và vẻ mặt yêu thích kia.

Cô chỉ cảm thấy trên mặt nóng nóng, trong lòng cũng ấm áp. Bị người hiền binh khôn khéo nhìn thấy, thì chôn mặt vào trong khuỷu tay cười thầm.

Báo Săn bị xóc nảy một trận, phi công Linh Đánh Thuê nói giọng áy náy "Phu nhân, xin lỗi, gặp phải khí lưu."

"Không sao" Mặc dù chỉ là bay vào tầng khí quyển, nhưng bởi vì miền nam mới được khai phá, căn cứ không có cabin chở khách, cho nên chỉ có thể đi tới đi lui bằng Báo Săn.

"O, thiếu úy, cô nhìn xem?" Phi công phỏ chỉ vào một miếng bông tuyết trên màn ảnh, cơ trưởng cũng cúi đầu nhìn xem.

Đúng lúc ấy, một ánh sáng trắng chói mắt như một viên ngọc, cấp tốc xẹt qua trước cửa kiếng máy bay. Theo dòng khí lưu khổng lồ, bay thẳng như đánh một cái mạnh trên Báo Săn, trong nháy mắt long trời lở đất, xóc nảy rung chuyển.

"Toàn thể quân lính đánh thuê, toàn thể quân lính đánh thuê, tôi là chỉ huy tác chiến của chiến hạm trung tâm." Một giọng nam trầm ổn xa lạ vang lên từ tần số truyền tin. "Tình cầu Tự Do phát hiện ra hai chiếc chiến hạm vũ trụ của Trùng tộc, đã phát động đánh chính diện với ta. Hệ thống phòng ngự đã khởi động, tất cả quân lính đánh thuê tạm dừng nhiệm vụ, tiến vào trạng thái canh gác màu cam. Lặp lại..."

Chiến hạm vũ trụ. Quân chính quy của Trùng tộc.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: TINH CẦU THIÊN KHÔNG

Tại tinh cầu Thiên Không - hành tinh thứ nhất của Liên Minh.

Mấy trăm năm qua, tổng thống đều trú đóng tại tinh cầu có tài nguyên phong phú nhất, trình độ hiện đại hóa cao nhất này để làm việc. Từ trên bầu trời nhìn xuống, những tòa nhà cao tầng có hình dạng khác nhau dưới mặt đất, giống như mô hình tinh xảo, tạo nên thế giới khoa học kỹ thuật sống động như thể trong giấc mơ.

Mà hôm nay, giấc mơ này đã tan vỡ.

Mặc dù tinh cầu Thiên Không đã đánh lui Trùng tộc, nhưng cả tinh cầu cũng bị thương tích chồng chất. Khi đoàn người Mạnh Hi Tông bước xuống Báo Săn, lập tức thấy được cả thành thị đã không còn vẻ huy hoàng như ngày xưa nữa.

Mặc dù không đến nỗi trở thành phế tích, trong trận chiến chỉ có căn cứ quân sự nổi bật phải chịu những trận tấn công chủ yếu. Nhưng kiến trúc hình giọt nước, hình bầu dục xinh đẹp kia, hoặc nhiều hoặc ít cũng nhuộm màu tro đen của lửa đạn —— giống như viên minh châu sạch sẽ, rốt cuộc cũng dính đầy bụi bặm và vết máu.

Tuy nhiên càng khủng khiếp hơn lửa đạn, chính là đám người lang thang khắp nơi dưới đất.

Những người đàn ông từng mặc đồ Tây, những người phụ nữ từng mặc bộ váy tuyệt đẹp, hôm nay ai ai cũng áo quần xóc xếch, vô cùng kinh hoàng hoảng sợ. Bọn họ vội vã chạy trên đường, có người mặt đầy nước mắt, có người cố gắng dùng áo khoác bao kín mình chặt hơn, như thể làm vậy sẽ có thêm chút an toàn.

Trên đường thỉnh thoảng có từng vết máu đã khô hoặc còn mới; cũng có thi thể máu me be bét trên mặt trên người; thậm chí có người còn chưa chết hẳn, có lỗ máu khắp thân, nằm rên rĩ. Có một con trùng cắn da thủng mặt hấn bò ra ngoài, lập tức người này kêu thảm thiết, giật bắn dậy từ trên mặt đất. Binh lính đi theo Mạnh Hi Tông nhìn thấy, cau mày bắn một phát vỡ đầu hấn, người đó mới nằm thẳng xuống đất. Mà con trùng béo màu tím tiếp tục ăn lóp ngoài của thi thể hấn.

Cũng có người bị thần kinh la hét điên cuồng, bị một người bạn đuổi theo, cùng chạy toán loạn trên đường. Người đuổi theo hấn hai tay ôm đầu mình, sắc mặt dữ tợn, có vẻ cực kỳ đau đớn. Nhìn thấy đám người Mạnh Hi Tông, liều mạng nhào tới há mồm ra cắn —— bị mấy viên đạn bắn chết tươi trên mặt đất.

Thỉnh thoảng thấy một đội Hiền Binh địa phương, cầm tấm chắn và súng tự động, vây mười mấy tên sắc mặt tái nhợt trong hẻm nhỏ. Hiền Binh dẫn đầu kêu gọi bọn họ đầu hàng: "Các người đã bị lây nhiễm! Phải rời đến khu cách ly! Yên tâm, chính phủ sẽ cứu chữa cho các người!"

"Giết tôi đi! Tôi không muốn biến thành kẻ điên ăn thịt người!" Có người kêu gào. Nhưng làm sao mà các hiền binh xuống tay được? Cũng có người cố gắng phá vỡ vòng vây của Hiền Binh, hai bên tiếp tục giằng co liên tục. Cũng có người trúng đạn bị thương ngã xuống.

Trùng dịch đã bộc phát.

"Tôi nói Liên Minh sao lại có thể lỗ nặng như vậy?" Lý Tích Trung đi theo, thờ dài nói, "Dưới tình huống này, có thể giữ được hai tỉnh cầu, đã rất khó rồi. Bọn chúng rất lợi hại."

Về mặt Mộ Tây Đình cũng khó coi: "Không biết tỉnh cầu Hi Vọng và Tự Do có bị Trùng tộc chiếm lĩnh."

Hắn nói còn chưa dứt lời, nhưng ai cũng có thể tưởng tượng ra, Trùng tộc ồ ạt đổ bộ lên mặt đất, e rằng loài người ở hai tỉnh cầu này, tình hình càng thảm hơn.

"Trùng dịch chẳng lẽ là còn để lại từ vệ tinh Ôn Toa lần trước?" Lý Tích Trung hỏi, "Nhưng không phải Liên Minh đã thanh trừ hơn một trăm người bị lây nhiễm rồi sao?"

"Bị tái lây nhiễm." Sắc mặt Mạnh Hi Tông lạnh lẽo, "Đám người đã từng tiếp xúc trực tiếp và gián tiếp với người bị lây nhiễm."

Mộ Tây Đình gật đầu: "Ngài chỉ huy anh minh. Thi hành biện pháp thanh trùng khử độc nhiều lần đối với toàn bộ người dân của tỉnh cầu Tự Do, đưa hơn năm trăm binh lính từng tiếp xúc hai lần với người lây bị lây nhiễm, ném tất cả xuống khu vực phóng xạ, mới giúp chúng ta tránh được một kiếp nạn. Chi tiết Liên Minh không cần thận như vậy."

Mạnh Hi Tông lại lắc đầu: "Du Lân Cừ không phải đồ bỏ đi. Hắn nhường tỉnh cầu Tự Do cho tôi, chính là đã đoán được sẽ có ngày này."

"Vậy tại sao hắn không đẩy mạnh các biện pháp thanh trùng phòng vệ tương tự?" Mộ Tây Đình nói.

Lý Tích Trung hừ một tiếng: "Anh biết chính phủ, quân đội, hệ thống tư pháp của Liên Minh phức tạp thế nào không? Hao tổn của cái khổng lồ cho các biện pháp thanh trùng như vậy, chỉ bởi vì việc tái lây nhiễm rất có khả năng không tồn tại này, tôi nghĩ đề án các biện pháp thanh trùng toàn bộ thành viên này, không chừng còn đặt trong đồng tài liệu nghị viện của bọn họ."

Mạnh Hi Tông và Lý Tích Trung đoán không sai.

Giờ phút này Du Lân Cừ đang ngồi trong phòng nghị sự ở Phủ Tổng Thống, ý nghĩ của vị lãnh đạo tuổi đã hơn bốn mươi có quyền hành cao nhất của Liên Minh này, chính là là sự tức giận mơ hồ và hối tiếc sâu thẳm. Thân là tổng thống Liên Minh, tính tình ông ứng biến linh hoạt, mặc dù không thể so sánh với mấy vị tổng thống kiệt xuất nhất, nhưng theo như phân nửa nhiệm kỳ thứ hai, uy tín của ông càng ngày càng cao lên.

Nếu như không phải việc tỉnh cầu Hi Vọng bị uy hiếp và yêu cầu phân chia tỉnh cầu Tự Do của Mạnh Hi Tông, ít nhiều gì cũng khiến ông phải chịu sự kết tội của nghị viện, ông sẽ không buông lời việc dọn sạch đám người tái lây nhiễm này. Song, khi sự nghiệp chính trị của ông gặp phải nguy cơ, điều quan trọng nhất của ông, đương nhiên là giữ được địa vị của mình. Mà vào lúc này, một trong những vết mực đen trong sự nghiệp chính trị của mình đó là thổ phi Trùng tộc, một lần nữa mang tới vụ lây nhiễm mới. Rõ ràng đó không phải là hành động sáng suốt.

Vì vậy chỉ hạ lệnh Bộ Y tế tăng cường phòng dịch, nhưng từ đầu đến cuối lại không thanh tra triệt để giống như lính đánh thuê.

Thật ra ông tự nhận thấy mình là một người rất có tầm nhìn chiến lược. Sau khi Trùng tộc thanh toán xong khoản bồi thường kénch xù vì vụ việc lây nhiễm năm đó. Tất cả mọi người đều cảm thấy Trùng tộc còn mong môi hòa bình hơn cả loài người, thế nhưng ông lại cảm thấy vụ việc lần này không phải là ngoài ý muốn đơn giản như vậy. Ông không hề nghi ngờ đó là Trùng tộc dò xét năng lực quân sự của loài người, vì vậy ông chống đối hết mình, gắng sức yêu cầu quân đội tăng cường bố trí quân đội thường quy. Đúng như ông mong muốn, binh lực từ 50% trạng thái chiến tranh tăng lên đến 80%, đủ để chống cự bất kỳ xâm nhập nào của Trùng tộc.

Quả nhiên cái ngày mà Trùng tộc tấn công đã tới, thế nhưng ông lại không ngờ, trùng dịch lại bộc phát đồng thời. Giống như có cơ chế vận hành cảm ứng nào đó, khi Trùng tộc đánh lên và tuyên chiến mọi tỉnh cầu, thứ đó đã khuếch tán trùng trùng ẩn nấp trong cơ thể vô số người, thức tỉnh cùng một lúc.

Ngồi cạnh Du Lân Cừ, còn có con trai độc nhất Du Mặc Niên, và cả vị lãnh đạo cao nhất trong quân đội —— Nguyên soái Lương Đồng. Khi thấy đoàn người Mạnh Hi Tông dưới sự dẫn đường của cảnh vệ, đi vào phòng nghị sự, Du Mặc Niên và Lương Đồng cùng đứng lên hỏi thăm, còn Du Lân Cừ chỉ mỉm cười trầm ổn, hỏi thăm hậu bối anh tuấn kiệt xuất này.

Hai bên ngồi vào chỗ của mình, Du Lân Cừ đi thẳng vào vấn đề: "Thượng tướng Mạnh Hi Tông, nghị viện Liên Minh đã đồng ý đề nghị của tôi. Chúng tôi hi vọng liên hợp tác chiến với Lính Đánh Thuê, cùng đánh lui Trùng tộc."

Mạnh Hi Tông yên lặng, Lý Tích Trung ở sau lưng mở miệng: "Tổng thống, tôi là nhân viên tài vụ của Thượng tướng. Thương vong trong chiến tranh của tỉnh cầu Tự do rất nhỏ. Nếu như muốn thuê chúng tôi, tôi sẽ mang báo giá đến."

Du Lân Cừ không thay đổi sắc mặt, nguyên soái Lương Đồng đã hơn 50, thái dương hoa râm đang ngồi ở phía sau, sắc mặt đã trầm xuống: "Thừa nước đục thả câu! Các người quên thiên chức của quân nhân rồi sao?"

"Lý, câm miệng." Nhưng lúc này Mạnh Hi Tông lại trầm giọng nói. Anh nhìn Du Lân Cừ, "Tổng thống, lời hứa của tôi có hiệu lực mãi mãi. Chiến dịch này liên quan đến tồn vong loài người —— tôi chấp nhận đánh thuê cho các người." Anh quát Lý Tích Trung, nhưng vẫn dùng cái từ "Thuê" này.

Du Lân Cừ khoát tay: "Việc chi phí có gì đâu, nhất định khiến anh hài lòng, Mặc Niên!"

Du Mặc Niên ngược mắt, nhìn Mạnh Hi Tông, lẳng lặng nói: "Trùng tộc đã đưa ra điều kiện hòa bình —— nữ vương gửi tới thư hàm chính thức, chỉ cần chúng ta từ bỏ hai hành tinh này, chúng bằng lòng ngưng chiến, hơn nữa cứu chữa cho người bị lây nhiễm."

Lương Đồng cười lạnh: "Mơ mộng hảo huyền!"

Du Mặc Niên nhìn Mạnh Hi Tông nói: "Hi vọng trước mắt, người bị lây nhiễm ở hai hành tinh Thiên Không đã chiếm phân nửa tổng dân số. Chúng tôi. . . Không có biện pháp giải quyết nào cả, chỉ có thể nhờ thuốc men mà trị hoãn phát bệnh. Trong đó bao gồm rất nhiều thành viên quan trọng của chính phủ và quân đội. Phần lớn cơ cấu xã hội đã tê liệt."

Tình huống còn gay go hơn so với dự đoán, điều này khiến tất cả mọi người sau lưng Mạnh Hi Tông nhủ chặt chân mày. Vậy mà ánh mắt trầm tĩnh của Du Lâm Cử nhìn quanh một vòng, giọng nói tỉnh táo: "Chúng tôi đã quyết tính tử chiến, tuyệt đối không cho phép bất kỳ dị tộc nào có hành động chia cắt lãnh thổ."

Lúc này Mạnh Hi Tông nở nụ cười. Vậy mà Du Lâm Cử như nhận thấy được vẻ mặt của anh, nhìn anh, trong giọng nói thậm chí có ý cười bình thản: "Thượng tướng, tôi chưa bao giờ coi các anh là người ngoài. Lĩnh Đánh Thuê chẳng qua chỉ là đứa trẻ loài người đã rời khỏi nhà đã lâu. Gửi gắm tính cầu Tự Do cho anh, không phải anh cai quản rất khá sao?"

Lời nói hờn hậu kiểu trường bối này, khiến Mạnh Hi Tông khẽ liếc nhìn ông ta, nhưng vẫn không có bất kỳ lời đáp nào.

"Cũng may các anh không đồng ý ngưng chiến." Mạnh Hi Tông nhìn về phía nguyên soái Lương Đồng, "Nếu không tôi đã đi một chuyến uống công."

Lời này khiến Lương Đồng liếc mắt nhìn anh, ánh mắt vốn dĩ mang vẻ bất mãn rõ ràng đã được cải thiện.

Mạnh Hi Tông nói lạnh nhạt: "Cái gọi là cái đàm phán ngưng chiến của Trùng tộc cũng chỉ là trì hoãn, nếu như trùng dịch ở hai hành tinh này không có cách nào khống chế, Trùng tộc có thể không tốn một binh lính nào đã chiếm được nó —— dưới tình thế chiến lược bây giờ, bọn họ không cần phải đàm phán. Kẻ ngu mới đồng ý."

Lời nói nhảm tâm này khiến sắc mặt ba người Du Lâm Cử đều cứng đờ.

"Thượng tướng, khi nào có thể hợp binh với chúng tôi phản công tinh cầu Mơ Ước và Hòa Bình?" Du Mặc Niên hỏi.

Mạnh Hi Tông liếc mắt nhìn bại tướng dưới tay mình lúc trước, giọng nói bình tĩnh: "Du công tử, tôi không có ý định phản công. Liên Minh hiện tại chỉ có không tới một nửa binh lực, cộng thêm binh lực của tôi, đối kháng chính diện với Trùng tộc, cho dù giành lại hai tinh cầu, cũng là thương vong thê thảm, hơn nữa trùng dịch hậu họa vô hạn. Tôi sẽ không để cho người của tôi chết vô ích."

"Vậy bây giờ làm sao?" Du Lâm Cử nói.

Mạnh Hi Tông: "Phái máy bay trinh sát trước đã, xác định phân bố binh lực của Trùng tộc."

Lương Đồng thể hiện vẻ đồng ý, bốn người quyết định 4 giờ họp một lần, cùng lập ra kế hoạch tác chiến.

Thỏa thuận của Liên Minh và Lĩnh Đánh Thuê đạt được từ đó. Trùng tộc và Liên Minh mỗi bên đều có mục đích riêng, tiếp tục cái gọi là "đàm phán". Thậm chí Mạnh Hi Tông cũng nhận được lá thư của nữ vương Trùng tộc, đại ý là hi vọng Lĩnh Đánh Thuê giữ nguyên vị trí trung lập, Trùng tộc bằng lòng lấy một hành tinh của Liên Minh làm thù lao. Đám người Lý Tích Trung giả vờ đàm phán với đại biểu của Trùng tộc, ép giá tăng lên không ngừng.

Một đêm trôi qua rất nhanh. Đối với loài người Liên Minh mà nói đây là 12 giờ khó khăn nhất. Ngoại trừ một số ít thành viên quan trọng của quân sự và chính trị, bị Mạnh Hi Tông phái binh đưa đến khu vực phóng xạ, một nửa vẫn tiếp tục sống sót. Người bình thường chỉ có thể chạy trốn, giãy giụa dưới mặt đất——quân đội và cục trị an chỉ có thể để lại một lượng nhân lực thấp dưới mặt đất, toàn bộ những binh lực khác được điều tới quân đội, chuẩn bị cho cuộc chiến lớn sắp xảy ra.

Mà sáng sớm ngày hôm đó, Mạnh Hi Tông vẫn chưa ngủ, suốt đêm căng thẳng lập ra kế hoạch tấn công tác chiến ở trung tâm xong, anh cũng không trở về phòng nghỉ ngơi. Anh bước lên một chiếc Báo Sân đã chờ từ lâu, bay tới chiến hạm vũ trụ ngoài tinh cầu Tự Do.

Trong đây khoảng tất cả đều là giường bệnh màu trắng, nằm đầy những phi công và binh lính bị thương trong cuộc tấn công đột một của Trùng tộc. Mộ Tây Đình vừa dẫn đường ở phía trước, vừa nhỏ giọng nói Ngài chỉ huy. Vẫn chưa tìm thấy cô ấy."

Mạnh Hi Tông vẫn mang vẻ mặt cứng ngắc, kiểm tra thương thế của từng người bị thương. Mà những người bị thương thấy quân hàm của sĩ quan chỉ huy, vô cùng kinh ngạc và kích động.

Dò xét hết tất cả những người bị thương xong, hai người đứng ở hành lang. Mộ Tây Đình nhìn sắc mặt của Mạnh Hi Tông nói: "Dù sao tình hình chiến tranh lúc ấy đột nhiên tương đối hỗn loạn, ngài chỉ huy, cô ấy rất có thể đã."

Mạnh Hi Tông nhìn cảnh vũ trụ u ám bên ngoài khoang thuyền, những hành tinh xung quanh óng ánh phát sáng như đá quý. Mạnh Hi Tông cảm thấy, cảm giác trong lòng đã hơi vượt ra khỏi khống chế của mình.

Ví dụ như lúc đầu nghe thấy cô mất tích, nội tâm đột nhiên xuất hiện sự kinh ngạc chấn động. Ý nghĩ đầu tiên lại là sự bài xích không hề lý trí đối với tình hình thật tại —— Cô ấy đã xảy ra chuyện gì? Làm sao cô ấy có thể xảy ra chuyện được?

Mặc dù là vì chiếm hữu mà cưỡng ép, nhưng cô ấy đã là phụ nữ của anh, anh thậm chí còn nhớ sáng nay lúc cô ấy rời đi, vẻ mặt ửng đỏ và ánh mắt long lanh mong mỏi, điều đó khiến lòng anh vui sướng. Nhưng người phụ nữ của anh, lại có thể cứ như vậy mà xảy ra chuyện ư?

Mà bất thường nhất, là tâm trạng biến đổi của anh trong một đêm nay.

Đại chiến sắp tới, Trùng tộc rõ ràng ôm ý niệm diệt toàn bộ loài người, nếu không sẽ không có ý đồ xâm lược từ hơn một năm trước. Anh đương nhiên xóc lại toàn bộ tinh lực để đáp lại, thế phải đánh bại Trùng tộc. Nhưng trong lúc hết sức chăm chú trao đổi kế hoạch tấn công với các hạm trưởng, thế nhưng anh lại thỉnh thoảng mất hồn nhớ tới cô.

Thấy quân trang sĩ quan của Liên Minh, sẽ nhớ tới cô; thấy ghế ngồi bên cạnh trống không trong xe riêng, cũng sẽ nhớ tới cô; mà khi đi Báo Săn thỉnh thoảng chợp mắt, thế nhưng cũng sẽ nhớ tới thân thể mềm mại và nụ cười có chút đau buồn của cô.

Không, có lẽ không phải thỉnh thoảng nhớ tới, mà là suy nghĩ về cô luôn ở trong đầu anh. Giống như bóng dáng mảnh khảnh của cô vẫn đứng ở nơi không tên nào đó, nhắc nhở anh sự tồn tại của cô.

Mà loại cảm giác này, lại khiến nội tâm anh đau đớn âm ỉ. Tiếp theo anh nhớ tới, lúc bắt đầu khi anh gặp được cô, dường như cô vẫn luôn cực kỳ cẩn thận lại cố gắng hết mình để sống sót. Cho dù ở bên cạnh anh, cô cũng thiếu cảm giác an toàn. Cô như thế, thực sự rất đáng thương, để anh không thể làm lơ được.

Mà bây giờ, cô lại đang nơi nào? Anh tuyệt đối không tin, cô sẽ chết trận giống những người khác, ngay cả thân thể cũng ở trong lửa đạn mà hóa thành tro bụi.

Nghĩ tới đây, Mạnh Hi Tông nhìn Mộ Tây Đình, trong giọng nói nghe có vẻ bình tĩnh lại có sự giận dữ xao động rõ ràng: "Tiếp tục tìm kiếm. Cô ấy giỏi nhất việc chạy trốn, sẽ không chết đâu."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: BIẾN THÀNH TÙ BINH

Tô Di vừa mở mắt ra đã nhìn thấy đỉnh khoang màu trắng xám. Trong hơi thở là cảm giác không khí không quá trong sạch quen thuộc —— cô đang ở trên một chiếc phi thuyền.

Cô đưa tay sờ bên hông —— súng lục vẫn còn giấu dưới lớp áo khoác. Cô ngồi dậy, ngây ngẩn cả người. Đây là một khoang phi thuyền ước chừng 50 mét vuông, vách khoang màu trắng, sàn màu đen, trước sau có riêng một cánh cửa nhỏ. Căn cứ vào thể tích và hình dạng, và cả dấu hiệu Ngũ Tinh trên cửa nhỏ mà phán đoán, đây chắc là làm một phi thuyền chở khách cỡ trung thuộc về Liên Minh.

Nhớ lại lúc ấy sau khi lái Báo Săn bay ra ngoài vũ trụ, nằm trong sự truy kích tấn công của một chiếc phi thuyền Trùng tộc, bị đối phương bắn trúng. Hai người phi công ngồi trên ghế điều khiển bị đạn pháo bắn trực tiếp khiến máu thịt tung tóe, mà Tô Di và Hiến Bình mặc đồ du hành vũ trụ, hôn mê trong sóng địa chấn không lồ.

Là ai cứu mình?

Trên đất là mười mấy người, nằm có người có, có hai lính lục chiến Liên Minh, đầu và ngực đều bị thương quần đầy băng gạc; mười người khác đều mặc đồ dân thường, có hai người cúi mặt nằm sấp trên mặt đất, hơi thở nặng nề, vang lên những tiếng động khác thường. Còn có ba người sắc mặt khó coi, mồ hôi đầm đìa thấp giọng hừ hừ, còn những người khác ngồi vội vể mặt mờ mịt.

Lúc ấy, một người phụ nữ cao gầy mảnh khảnh đi vào. Cô ấy mặc áo blouse trắng, tóc dài màu vàng vắn trong mũ. Con ngươi xanh lam, chiếc trán đầy đặn, trong vẻ xinh đẹp lại mang khí khái anh hùng nhiều hơn phụ nữ bình thường chút ít. Cô đi tới trước mặt Tô Di rồi ngồi xổm xuống: "Xin chào, tôi là Rebecca bác sĩ cấp cao đăng ký ở Liên Minh, phi thuyền của chúng tôi trên đường bay từ tinh cầu Tự Do tới tinh cầu Mơ Ước, thì phát hiện ra cô. Xin hỏi cô có khó chịu ở đâu không?"

Tô Di lắc đầu nói: "Tôi cần liên lạc với cấp trên của tôi."

Rebecca có chút kinh ngạc: "Cô là quân nhân? Cô không mặc quân trang?"

"Tôi đang nghỉ phép." Tô Di đứng dậy, "Tình hình trận chiến thế nào rồi?"

Rebecca lắc đầu: "Tôi không biết, hệ thống truyền tin chắc là bị kẻ địch cắt đứt rồi, mãi không liên lạc được."

Hai người đang định đi vào khoang điều khiển, lại nghe thấy một tiếng thét chói tai thể lương đột ngột truyền đến từ phía sau. Rebecca liền vội vàng xoay người lao tới chỗ bệnh nhân thương nặng dưới đất đó. Tay Tô Di tay để bên hông, lao tới theo sau cô ấy.

"Aaaaa ——" Người phát ra tiếng gào thảm thiết là một đàn ông trung niên đeo kính, và một cậu bé nhỏ tuổi mặc đồ thể thao. Thân thể bọn họ giống

như giạt điện mà co giật trên mặt đất, khi Rebecca đến gần cậu bé nhỏ tuổi, giữ chặt thân thể của cậu ta muốn xoay mạnh lại, cậu bé rên lên một tiếng, há miệng cắn về phía Rebecca!

Hai viên lính lục chiến bên cạnh kinh ngạc ngồi thẳng dậy, Tô Di phản ứng nhanh nhất, rút súng ra hung hăng đập vào gót cậu bé! Cậu bé bị đau, cánh tay bắt lấy Rebecca buông lỏng! "Bắt bọn họ lại!" Tô Di hét lên với hai lính lục chiến. Hai người không hề chậm trễ mà nhào tới, áp lên cơ thể của hai kẻ mang bệnh nặng đó.

"Cẩn thận đừng để bị cắn!" Tô Di nói xong, ánh mắt liến nhìn những người xung quanh có vẻ cũng đang nhìn cô, trong đó cũng bao gồm mấy bệnh nhân mắc bệnh nhẹ nghi ngờ lây nhiễm trùng dịch. Tô Di lập tức nói với Rebecca, "Kéo bọn họ tới khoang sau, tiêm thuốc an thần cho họ, như vậy có lẽ có thể truyền giảm bệnh tình, chờ đến mặt đất rồi cứu sau.

Rebecca chần chừ liếc nhìn cô, gật đầu.

Bốn người đeo bao tay lên, kéo bệnh nhân tới khoang sau, đóng chặt cánh cửa nhỏ. Rebecca nhìn Tô Di: "Tiêm thuốc an thần cũng vô dụng." Hai người lính lục chiến cũng nhìn cô.

"Tôi biết." Tô Di nhìn những người bị trói vắn vẹo, hơi khó chịu nhưng vẫn nói với giọng kiên quyết, "Ném vào khoang giảm sức ép."

Sắc mặt Rebecca thay đổi rõ rệt: "Không được! Đây là mưu sát!"

Tô Di lạnh lẽo nói: "Bọn họ đã phát bệnh, thần tiên cũng không cứu được. Nếu như giữ lại, toàn bộ những người trên tàu sẽ bị lây."

"Các người. có quyền gì?" Người đàn ông trung niên trên đất đó kháng nghị dứt quãng, "Tôi là nghị viên thành phố Mor Uớc."

Rebecca vội la lên: "Phải xin chỉ thị của cơ trưởng!" Cô cầm lên chiếc điện thoại ở trên tường khoang thuyền.

Một lát sau, một chàng trai mặc trang phục phi hành Liên Minh tóc bạch kim có đôi mắt khói đi vào khoang sau. Tô Di biết người phương Tây đa phần tập trung ở hai tỉnh cầu Mor Uớc, Hòa Bình, xem ra bọn họ thật sự đến từ nơi đó.

"Bác sĩ, bọn họ không thể cứu được nữa sao?" Sắc mặt cơ trưởng trẻ tuổi khó coi.

Rebecca cắn môi dưới.

Cơ trưởng nhìn Tô Di: "Tôi đồng ý với lời của cô, các cô, mời lên khoang trước, nơi này giao cho đàn ông xử lý đi."

Tô Di trở lại khoang lớn cùng với Rebecca, Tô Di nhìn sắc mặt u ám của Rebecca nói: "Rebecca, cô biết chúng ta không có lựa chọn." Rebecca thờ dãi: "Tôi hiểu, nhưng thân là bác sĩ, tôi."

Một lát sau cơ trưởng và hai người lính lục chiến mở cánh cửa nhỏ ra trở lại. Chừng mười người còn lại trong khoang thuyền tất cả đều nhìn bọn họ. Tô Di dùng cánh tay huych Rebecca, Rebecca hiểu ý, nói với mọi người: "Bọn họ được tiêm thuốc an thần đang nghỉ ngơi. Nếu như các vị cũng không khỏe, xin hãy cho tôi biết ngay khi có thể."

Tô Di đi tới buồng lái. Phó lái tóc vàng mắt xanh giống Rebecca. Tô Di không cần thiết và cũng không thể nào che giấu thân phận thật của mình. Cô báo phiên hiệu vị trí tiêu đoàn của mình, cũng trình ra chứng minh thư của mình. Hai viên phi công cúi chào cô —— Người lái chính tên là Swarch Lynch, thiếu úy; phó lái Mike, chuẩn úy. Tô Di thành thạo điều chỉnh thiết bị truyền tin về máy tần số của chuyên dụng của Lính Đánh Thuê, vậy mà bất kể cô kêu gọi thế nào, trong tần số vẫn yên lặng.

"Trung úy." Swarch Lynch nói, "Chắc là Trùng tộc đã quá nhiều tần số truyền tin, lính đánh thuê có lẽ đã đổi sang tần số khác rồi." Trái tim Tô Di chìm xuống nặng nề. Cô biết chuyển đổi tần số là hành động an toàn cần thiết. Nhưng rõ ràng sáng nay vẫn còn ở bên Mạnh Hi Tông, nhưng giờ phút này thì lại hoàn toàn không có tin tức. Biến cố xảy ra bất ngờ này, khiến cô khổ sở.

Cô không biết rốt cuộc chiến tranh tiến hành được như thế nào rồi, Trùng tộc chỉ đánh lên tạm thời, hay là tấn công toàn diện? Mạnh Hi Tông nhất định sẽ dẫn đầu đại quân đánh lại, tình hình chiến tranh sẽ khiến anh bận rộn tới mức tối mắt tối mũi. Vậy anh ấy có biết mình mất tích hay không? Nếu như không tìm được mình, có. giống như mình vào giờ phút này, chỉ cảm thấy phiền muộn trong lòng, muốn được gặp đối phương lập tức hay không?

Cô đành phải lại điều chỉnh tới tần số Liên Minh, không ngờ sau tạp âm ngắn ngủi, thế mà lại vang lên tiếng trả lời.

"Tôi là trung úy Lưu Khế của chiến hạm Chiến Hoàng Liên Minh, báo cáo thân phận và vị trí của anh." Giọng nói quen thuộc truyền đến, Tô Di vui mừng, mà những người khác sau khi kinh ngạc, tưởng chừng như vui tới mức lệ rơi đầy mặt.

"Trung úy, cô đứng là ngôi sao may mắn của chúng tôi." Mike nói với Tô Di, "Chúng tôi đã chờ suốt hai tiếng, vẫn không có người trả lời."

Tô Di đang định trả lời Lưu Khế, cảm bộ đàm lên rồi lại đặt xuống.

Không đúng. Điều này không đúng.

Nếu như ngay cả Lính Đánh Thuê cũng phải vội vã đổi tần số, tại sao Liên Minh sau vài tiếng không dùng nữa, lại sử dụng trở lại? Điều này quá không an toàn, không phù hợp với tác phong bình thường của quân đội. Tại sao họ lại làm vậy?

"Trung úy, tại sao cô không trả lời?" Mike thấy Tô Di chần chừ, cầm bộ đàm lên nói, "Thưa ngài, chúng tôi là phi thuyền dân sự số 17 tỉnh cầu Mơ Ước Liên Minh, giấy phi hành." Hần báo mã chứng nhận của mình, sau đó nói, "Thưa ngài, tình hình chiến tranh hiện giờ thế nào ạ? Chúng tôi yêu cầu hạ cánh, xin hãy hướng dẫn hạ cánh cho chúng tôi."

Cơ trưởng Swarch cầm bộ đàm lên, trực tiếp thông báo tin tốt này cho những người bên trong khoang thuyền. Về mặt Rebecca cũng vui mừng.

"Mơ Ước số 17." Giọng nói của Lưu Khế có vẻ rất bình tĩnh, "Báo cáo vị trí của các anh, Báo Săn sẽ dẫn đường cho các anh."

Tô Di cúi đầu nhìn rađa — Đúng rồi, trong khoảng không lại có thể có rất nhiều xác máy bay, chiếc phi thuyền này đi xuyên qua đó, cho nên đối phương nhất thời mới không có cách nào xác định chính xác tọa độ của nó. Nhưng bây giờ đã liên lạc thông qua tần số, xác định vị trí cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Tô Di cầm lấy bộ đàm, gần từng chữ: "Lưu Khế, tôi là Mèo Hoang. Chúng tôi không yên tâm lắm tình hình bên kia của anh, có phải anh bị Trùng tộc uy hiếp hay không? Cộng sự Lý Tích Trung của anh có ở bên cạnh anh không? Hần không xảy ra chuyện gì chứ?"

Giọng nói của Lưu Khế một lát sau mới truyền đến: "Trung úy, nghe được giọng nói của cô thật sự quá tốt rồi. Tôi không chịu uy hiếp gì cả, nơi này rất an toàn, Lý Tích Trung đang ở bên cạnh tôi."

"Được, vị trí của chúng tôi là. . . ." Tô Di thông báo tọa độ, lập tức đóng tần số truyền tin, nói với Swarch, "Lập tức thực hiện cú nhảy đến tỉnh cầu Tự Do! Lập tức!"

"Không! Tại sao?" Mike chặn trước người cô, "Tại sao cô nói cho bọn họ tọa độ giả? Tôi không hiểu!"

"Lưu Khế đã từng là cấp dưới của tôi, vừa rồi chúng tôi trao đổi mật ngữ, anh ta bị Trùng tộc uy hiếp!" Tô Di giải thích, "Mau lên, sau khi nói được liên lạc, bọn họ có thể định vị chính xác rất nhanh, lập tức thực hiện cú nhảy!"

"Không được!" Swarch và Mike vội vã liếc mắt nhìn nhau, "Trung úy, tại sao chúng ta có thể trốn vào địa bàn của Lính Đánh Thuê được?" Đúng lúc ấy, cửa khoang sau lưng thuyền đến tiếng gõ. Rebecca hé cửa ra, là người lính lục chiến ghé đầu vào: "Liên lạc được với Liên Minh rồi ư? Thật tốt quá!"

"Nếu như bị bọn họ tìm thấy, chúng ta chỉ còn một con đường chết. Tỉnh cầu Tự Do phòng thủ mạnh nhất, thực hiện cú nhảy tới đó có lẽ còn một đường sống." Tô Di dùng tốc độ cực nhanh, nói ra sự lo lắng của mình về tần số truyền tin.

Tuy nhiên cấp bậc của hai phi công quá thấp, vấn đề liên quan tới tần số truyền tin mà Tô Di nói, đối với bọn họ có vẻ như hiểu như không, cũng không nhất thiết là vấn đề; Họ cũng không biết tình hình dưới mặt đất rốt cuộc như thế nào. Hơn nữa thân phận của Tô Di dù sao cũng là Lính Đánh Thuê, bọn họ gọi cô là trung úy chỉ là bề ngoài, trên thực tế bọn họ vẫn có quyền chỉ huy chiếc phi thuyền này. Huống hồ họ cũng không nhất thiết phải tin tưởng cô — có lẽ cô ta chỉ là vì bản thân muốn trở lại tỉnh cầu?

"Chúng ta bỏ phiếu đi." Swarch nói, "Quyết định đi hay ở."

Tô Di đương nhiên muốn ngăn cản cục diện này, lập tức nói: "Hay là thế này, sau khi chạy trốn tới tỉnh cầu Tự Do, tôi sẽ cùng trở về với các người, dò xét đến cùng. Các người hãy tin tôi, trong chiến tranh của loài người với Trùng tộc, Lính Đánh Thuê và Liên Minh đứng ở một phe. Hơn nữa các người vừa mới thấy rồi đấy, Lưu Khế biết tôi, bởi vì tôi đã từng phục vụ ở Liên Minh hơn một năm."

Lời này khiến hai phi công dao động phần nào, sau đó hai người lính lục chiến ở cửa chẳng quan tâm nữa, bọn họ đồng ý bỏ phiếu.

"Cô nói rất có lý." Rebecca nói, "Bỏ phiếu đi."

Sáu người bỏ phiếu, Swarch dưới sự do dự vẫn quyết định đồng ý với Tô Di, Mike lại không đồng ý; hai đội viên lục chiến cũng không đồng ý; Tô Di nhìn Rebecca, vậy mà Rebecca lúc trước đồng ý với cô, nhưng cũng không đồng ý.

"Tôi hoàn toàn đồng ý với lời của cô." Rebecca thờ dãi, "Nhưng khoang sau đã có bốn người sắp không chịu nổi nữa rồi. Đến tỉnh cầu Tự Do còn không biết như thế nào, nhưng họ phải được chữa trị ngay lập tức, thuyền giảm bệnh tình, dù là chỉ có 1/10 cơ hội. Trung úy, xin lỗi, điều tôi quan tâm nhất chính là mạng người."

Những lời nói này ngược lại làm cho Tô Di nhìn cô với ánh mắt khác xưa.

Tô Di thờ dãi nói: "Được rồi, thiếu số nghe theo đa số, nếu như phát hiện bất thường." Thân thủ cô như điện rút súng nhắm vào gáy Swarch: "Thực hiện cú nhảy ngay lập tức!"

Tất cả mọi người cực kỳ hoảng sợ, Swarch không động đậy, Tô Di bước một bước dài lên phía trước, một tay bắt đầu thiết lập tọa độ nhảy!

Mike hơi chần chừ, vươn tay tóm lấy hông cô, hung hăng ném cô về phía sau! Tô Di không hề chần chừ, "bằng" một viên đạn găm vào bàn đạp dưới chân hắn, khiến hắn sợ hãi chột buống tay.

Phần lớn những thanh niên này chưa tham gia trận chiến thực sự, lần này Trùng tộc đột kích đã sớm khiến họ vô cùng căng thẳng. Bây giờ bọn họ mới biết, Tô Di thật sự sẽ giết người, nhất thời không dám tiến lên. Tô Di bỏ dậy nhào tới bằng điều khiển một lần nữa, điều chỉnh tọa độ xong, tóm lấy cổ áo của Swarch: "Chìa khóa đâu?" Khỏi động động cơ siêu quang tốc cần dùng chìa mở khóa bằng tay, trán Swarch bị nóng súng cứng lạnh của Tô Di đặt

lên, không dám nhúc nhích, lấy chiếc chìa khóa từ trong ngực ra chậm rãi.

Ánh bạc lóe lên, bóng đen đột ngột xuất hiện.

Đám người Tô Di bất ngờ ngẩng đầu lên, thấy hai chiếc Báo Săn xuất hiện phía trước cabin.

"Mơ Ước số 17, tắt động cơ của cô ngay lập tức." Giọng nói có chút lạnh lùng của Luru Khế truyền tới, "Nếu không Báo Săn sẽ phá hủy các người ngay lập tức." Đối với tàu dân sự chỉ trang bị đạn được cơ bản, vũ lực như vậy đủ để ngăn một đội tàu, huống hồ chỉ có một chiếc.

Tô Di tóm lấy chìa khóa từ trong tay Swarch tra vào trong động cơ, tuy nhiên đối phương dường như nhận thấy được động tác của bọn họ, một đường ánh sáng màu đỏ đánh tới trong nháy mắt——"Bùm!" Kèm với nó là tiếng nổ, trong nháy mắt phi thuyền lắc lư long trời lở đất! Ngoài phi công ngồi trên ghế lái, đám người Tô Di tất cả bị văng lên vách khoang, đứng mạnh khiến cả người đau nhức! Bọn họ. đã phá hủy động cơ nhảy siêu quang tốc của phi thuyền!

"Xong rồi." Cho dù là Mike vốn không đồng ý với Tô Di, cũng tại lúc này bởi vì vũ lực của đối phương mà phát hiện ra điều bất thường. Tất cả mọi người đều có chút hối hận nhìn Tô Di. Tô Di vật lộn đứng dậy từ dưới đất, đành phải đè ép cơn giận nói: "Mọi người đi một bước tính một bước, đừng tranh chấp chính diện với bọn họ."

Một phút sau.

Sau phát đạn chuẩn xác đó, đối phương vẫn lặng im. Sau khi nối liền lại với nhau, hành lang bên ngoài cabin vang lên tiếng bước chân. Tô Di, Rebecca, và hai người dân khác giấu vũ khí dưới quần áo, mọi người căng thẳng nhìn đám người tới đây.

Rất nhanh, một quân nhân Liên Minh cao lớn đi vào. Chính là khuôn mặt mà Tô Di quen thuộc —— Luru Khế. Tuy nhiên trong ánh mắt của hắn viết đầy vẻ áy náy và khổ sở, lảng lảng nhìn quanh một vòng. Lúc lướt qua Tô Di, hắn không tỏ ra quen biết cô. Không nghi ngờ chút nào, hắn bởi vì nguyên nhân nào đó, đã đầu hàng Trùng tộc.

Hắn đứng lại ở cửa cabin. Theo sau hắn là ba tên —— Trùng tộc! Thân thể màu đen, mắt kép màu tím, gai sắc bén nhọn. Người chúng lớn khủng khiếp, giống con người, dùng chỉ sau mạnh nhất đứng thẳng, mặc quân trang màu vàng của Trùng tộc.

Sau lưng có người kiềm nén nhỏ giọng kêu lên sợ hãi. Mà Tô Di nhìn thấy kẻ địch đã lâu không gặp, chỉ cảm thấy tiền đồ của mình vô cùng xám xịt.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: SỤP ĐỔ

Tình cầu Mơ Ước.

Vũ khí của đám người Tô Di phải giao nộp nhanh chóng. Dưới sự uy hiếp của súng máy Trùng tộc, bọn họ rời khỏi phi thuyền. Nhưng cảnh sắc trước mắt, khiến tất cả mọi người không nói nên lời.

Đây có lẽ là một vùng công trường bỏ hoang ở vùng ngoại ô thành phố. Xa xa, còn có thể nhìn thấy khu nhà rộng lớn màu trắng của thành phố Mơ Ước, vậy mà có mấy làn khói đen thô độc, từ thành thị bay lên bầu trời. Một hàng dài trên ba mươi con công trùng màu đen vác súng bò trên mặt đất, đôi mắt kép màu tím bình thản như thể âm hồn.

Sau lưng chúng, có trên mấy trăm con người, bị Trùng tộc xua từ phía sau, đi về ba hướng khác nhau.

Một con công trùng quân trang phẳng phiu, cấp bậc Thượng úy dùng chỉ dưới to khỏe "đi" tới, lại có thể có hai nữ y tá loài người đi theo sau lưng. Sắc mặt hai y tá tái nhợt thần thờ, lấy dụng cụ kiểm tra đo lường cầm tay đơn giản ra, xem xét từng chiếc trán của đám người Tô Di, sau đó đi tới bên cạnh một sỹ quan Trùng tộc, nhỏ giọng nói điều gì đó.

Tên sỹ quan Trùng tộc gật đầu, dùng ngôn ngữ của Trùng tộc ra lệnh cho binh lính. Bọn lính lập tức xô đẩy, chia đội người bọn họ thành ba đội khác nhau, ý bảo họ đi theo đám người phía trước, đi về những phía khác nhau.

"Đội đã...!" Rebecca kêu lên, "Tại sao lại tách chúng tôi ra?"

Tên sỹ quan Trùng tộc hoàn toàn không để ý đến cô ấy, xoay người bỏ đi.

"Chuyện gì đã xảy ra vậy?" Swarch tóm lấy quần áo của một y tá, "Toàn bộ thành phố Mơ Ước đều bị chiếm lĩnh rồi sao? Vì sao các người giúp chúng? Các người vô sỉ đầu hàng ư?"

Binh lính Trùng tộc nhắc súng lên xông tới, sắc mặt y tá khó coi hét lên một tiếng, rồi nhỏ giọng nói: "Tôi đã bị lây nhiễm rồi, nếu như không làm theo lời bọn họ, sẽ chết ngay lập tức!"

Tô Di và Rebecca ở phía bên kia, sắc mặt Rebecca trắng bệch, cô ấy nhỏ giọng nói: "Bọn họ đưa những bệnh nhân lây nhiễm độ nặng vào một đội. . . ."

Tô Di lập tức hiểu ra, Rebecca thân là thầy thuốc, tự nhiên mà biết tình trạng thân thể mỗi người.

"Nhưng Swarch, Mike, còn có bọn họ." Cô nhìn hai người lính lục chiến, "Bọn họ khỏe mạnh, tại sao không vào một đội với chúng ta?"

Tô Di nghĩ tới Lưu Khê, hiểu được: "Bọn họ có ích trong chiến tranh, cho nên." Rất có thể sẽ bị cấy vào trùng dịch để khống chế, trợ giúp Trùng tộc thực dân hóa trên mặt đất. Rebecca đã cởi áo blouse trắng ra từ trước, cho nên không bị coi là bác sĩ.

Một thanh niên cao lớn trước mặt xoay người lại, nhìn hai người phụ nữ. Hắn có làn da màu đồng khỏe mạnh và đôi mắt xanh biếc, trong gương mặt sâu lắng lại có phần thanh nhã, là người có dòng máu pha trộn Trung - Tây. Hắn nở nụ cười: "Không ngờ rằng còn có thể được gặp hai cô gái đẹp. Vị tiểu thư này, cô không phải là cư dân tỉnh cầu Mơ Ước phải không?" Lúc hắn nói lời này, nhìn Tô Di mắt đen tóc đen là người phương Đông thuần chủng.

Nhưng tại Tô Di nào có tâm trạng đùa giỡn với hắn, cũng không thèm trả lời.

"Tên tôi là Carlo Chu. Các cô có thể gọi tôi là Carlo." Thanh niên kia thấy vẻ mặt lạnh lẽo của các cô, thờ dãi, "Các quý cô, đừng từ bỏ hi vọng. So với những người khác, chúng ta đã may mắn nhất rồi. Các cô nên mừng rằng mình không phải là quân nhân, bác sĩ và nhà khoa học."

"Tại sao lại nói như vậy? Bọn họ sẽ bị đưa đi đâu?" Rebecca chỉ hai đội người khác.

Carlo mỉm cười không rõ ý tứ.

"Bệnh nặng, là thức ăn của Trùng tộc; bệnh nhẹ, ở đây làm việc cho Trùng tộc. Nghe nói như vậy Trùng tộc mới có thể chữa bệnh cho họ. Nhưng ai biết được?" Trong giọng nói của hắn có vẻ giễu cợt nặng nề, không biết đang giễu cợt lời nói dối của Trùng tộc, hay là sự khuat phục của những người này, "Dĩ nhiên, những quân nhân, y tá, nhà khoa học khỏe mạnh có ích lợi này. Bọn họ sẽ bị cấy trùng, nghe lời Trùng tộc để làm việc giúp chúng nó."

Rebecca nghe vậy mặt trắng bệch, lại che miệng giống như muốn nôn ra. Tô Di xác nhận suy đoán đáng sợ kia, cũng ghé tòm buồn nôn một hồi. Cô nhìn chăm chăm Carlo: "Làm sao anh biết những thứ này? Chúng ta sẽ bị đưa đi đâu?"

Carlo cho tay vào túi quần móc ra một thỏi vàng mỏng dính: "Tôi hồi lộ sỹ quan Trùng tộc —— có tiền có thể bắt quỹ xay cối là đạo lý vĩnh viễn không thay đổi của bất cứ chủng tộc nào."

Hắn chỉ mấy chiếc phi thuyền đang đậu ở phía trước, giọng điệu rất bình tĩnh: "Các quý cô, từ giờ trở đi sẽ là đây tớ của Trùng tộc —— chúng ta sẽ bị đưa đến hành tinh Trùng tộc xa xôi giá rét. Liên Minh đã thất bại, nghe nói ngay cả tỉnh cầu của lính đánh thuê cũng không có sức lực phát động phản công. Hơn nữa không thể nào có người đến hành tinh Trùng tộc cứu chúng ta, những người dân thường vô dụng này. Chúng ta sẽ không còn được gặp lại người thân, người yêu, bạn bè của mình nữa. Tôi nghĩ rằng cả đời này, cũng không thể trở lại quê hương rồi. Đúng là một sự thật làm người ta đau lòng."

Rebecca dùng tay ôm mặt mình, kìm nén tiếng nức nở nhỏ. Mà mấy người ở phía trước nghe thấy giọng nói của Carlo, cũng nước mắt lưng tròng quay đầu nhìn bọn họ. Khói thuốc súng bốc lên khắp nơi dưới ánh hoàng hôn trời chiều, đội người dài đằng đằng, giống như một con rồng không lồ màu đen hấp hối, đi từng bước về phía tuyệt vọng.

Tô Di nhích từng chút một theo đội ngũ, giọng nói tràn đầy giễu cợt đó của Carlo, giống như cơn mưa rào không tiếng động xối ướt cô từ đầu đến chân, lạnh lẽo cực độ. Cô rất hi vọng Carlo chỉ nói bừa, nhưng cô biết những lời đó đều là sự thật.

Cô sẽ bị coi là một kẻ trong số những tù binh loài người nhỏ bé tiện, bị đưa đến mấy hành tinh ngoài kia tha hương. Thời đại chiến loạn sống chết mịt mờ, Mạnh Hi Tông hoàn toàn không thể nào tìm được cô. Từ đó cô sẽ sống trong tầng lớp xã hội thấp nhất của Dị tộc, không còn tự do, sẽ không còn được gặp lại bạn bè, người yêu của mình, cho đến khi cô giống như một con kiến yên lặng chết đi, thậm chí ngay cả hài cốt cũng không thể quay về lãnh địa loài người, càng đừng nói trở lại Địa Cầu.

Cô yên lặng siết chặt hai nắm đấm, bước chân càng nặng nề như sắt đỏ.

Mặc dù nhận thấy Trùng tộc không ngừng có phi thuyền nhảy tới nhảy lui giữa tỉnh cầu của loài người và Trùng tộc. Vậy mà máy bay trinh sát hồi báo lại, đây chẳng qua chỉ là tàu vận binh bình thường, thể hiện rõ Trùng tộc đang tăng nhanh tốc độ chiếm lĩnh mặt đất. Không ai có thể nghĩ đến Tô Di đang ở trên một trong những con tàu đó. Họ cũng không ngờ rằng Trùng tộc ôm hi vọng diệt sạch toàn bộ loài người, lại đưa loài người tới lãnh thổ của mình tiếp tục sinh tồn.

Lần đầu tiên Liên Minh và lính đánh thuê hợp tác chân thành thẳng thắn, lại có thể đạt được hiệu quả tốt đẹp. Khi cấp dưới của Lương Đồng chính là tướng quân Hassa cùng với Liên Đặc, cùng giảng giải kế hoạch liên hợp tác chiến với mọi người, thu được một tràng pháo tay tán đồng của mọi người.

Cũng có người nói lên nghi ngờ: "Chia như vậy, có quá mạo hiểm hay không?"

Du Lân Cừ thân nhiên giải quyết dứt khoát: "Tôi tin tưởng năng lực của thượng tướng Mạnh Hi Tông. Anh ta nhất định có thể dẫn đầu đại quân tấn công hành tỉnh Trùng tộc, khiến cho Trùng tộc không thể quay đầu về cứu ỏ của mình, để chúng ta giành được cơ hội phản công tỉnh cầu Mơ Ước và Hòa Bình."

Mạnh Hi Tông bình tĩnh nhìn Lương Đồng: "Chỉ cần nguyên soái đoạt được quyền không chế mặt đất trong vòng hai tiếng, đồng thời chia quân trợ giúp tiền tuyến."

Giọng nói của Lương Đồng vang lên mạnh mẽ: "Bỏn soái lấy tính mạng đảm bảo! Trong vòng ba tiếng, sẽ có ít nhất năm chiếc chiến hạm Liên Minh đến tiền tuyến để trợ giúp cậu! Xin yên tâm!"

Mạnh Hi Tông gật đầu: "Tôi tin tưởng cam kết của nguyên soái."

Lương Đồng dường như đã hoàn toàn nhìn Mạnh Hi Tông bằng con mắt khác xưa, không để ý đến việc mọi người vẫn còn ở đây, cũng hoàn toàn không để ý đến xích mích từng có giữa lính đánh thuê và Liên Minh, vô vai Mạnh Hi Tông nói: "Tiểu Mạnh! Cậu rất giỏi! Nhưng mà Trùng tộc đã sớm đoán ra được chúng ta sẽ đánh lên, lính trinh sát hồi báo, bọn họ lấp đặt trạm gác bí mật dọc đường, xung quanh hành tỉnh cũng có rất nhiều quân mai phục. Một khi phát hiện có động tĩnh bất thường, chúng sẽ tra ra đại quân của cậu đã rời khỏi Liên Minh, kế hoạch của chúng ta bại lộ, e rằng chúng sẽ tấn công tỉnh cầu Hi Vọng trước! Quân ta có thể mất thời cơ mấu chốt!"

Trong ánh mắt Mạnh Hi Tông hơi lạnh lẽo: "Tôi sẽ có cách."

Lương Đồng cười ha ha, gật đầu: "Bỏn soái không thừa nhận mình già không được rồi. Không thể ngờ những năm còn sống có thể gặp được nhân tài như thượng tướng đây." Ông nhìn Du Lân Cừ: "Ngài tổng thống, ngài rất tinh mắt."

Du Lân Cừ cũng cười, tướng quân Hassa cười nói: "Nghe nói mẫu trùng của trùng tộc không theo quân đội, ở lại quê hương. Lần này thượng tướng có thể diệt sạch bọn chúng rồi."

Mọi người đều cười phá lên, nhưng Mạnh Hi Tông không hề nhần nại để mỉm cười với mọi người chút nào. Anh chỉ nhìn lên bản đồ tỉnh hệ khổng lồ trước mặt, bên trên đánh dấu đầy phân bố chiến hạm của Trùng tộc và loài người.

Vũ trụ mệnh mông, người phụ nữ kia thật sự hóa thành một luồng ánh sáng hay một hạt bụi trong vũ trụ mà biến mất sao?

Anh cảm thấy mình hít thở cũng khó khăn. Giống như trái tim cứng rắn và cô độc đã thành thói quen, rốt cuộc bắt đầu cảm thấy một loại cảm xúc gọi là "Đau điếng người". Con đau đớn này cứ từng chút từng chút, tuy không kịch liệt, nhưng lại như bệnh nhân bị nhiễm ôn dịch, cứ tăng thêm mãi. Anh không biết lúc từ lúc nào, cô lại tạo ra sự ảnh hưởng cảm xúc lớn như vậy đối với anh.

Có lẽ là bởi vì trong lòng cô và anh đều chôn giấu một bí mật nguy hiểm và thân bí giống nhau. Mà anh lại không thể không chế được, cho nên anh mới muốn chiếm giữ cô như vậy. Vì như thế anh mới có thể tiếp tục không chế tất cả.

Cũng có lẽ trong từng ngày dồn hết sức dây dưa và chiếm giữ, dung nhan của cô, thân thể của cô, tất cả tâm trạng vui vẻ và hoảng sợ bởi vì anh của cô, và cả tình yêu dần dần chìm đắm của cô, đều giống như một dây xích vô hình, yên lặng quấn quanh trái tim của anh.

Nhưng thực tế lại nói cho anh biết —— cô rất có khả năng đã chết rồi. Tỷ lệ trên 99,9%, cô không thể nào còn sống được. Anh biết mình không muốn thừa nhận kết quả này, nhưng anh cũng cảm thấy rất rõ ràng, tim của mình cũng đã chết theo người phụ nữ kia. Vì vậy trái tim anh sụp đổ, chôn ở nơi sâu nhất trong vũ trụ cùng với cô.

Đến cuối cùng, anh vẫn không thể không chế được cô. Thậm chí ngược lại, bị cô hung hăng khoét một lỗ vào tim.

Rời khỏi trung tâm chỉ huy liên hiệp tác chiến đặt tại chiến hạm vũ trụ, cả quảng trường Mạnh Hi Tông đều yên lặng, chỉ có đôi mắt nhìn chăm chăm vào vũ trụ u ám, suy nghĩ một cách mất hồn hiếm hoi.

Mộ Tây Đình nhìn dáng vẻ này của anh, lồng ngực dấy lên chua xót. Nhưng hắn biết, đây không phải là lúc buồn rầu, hắn hỏi: "Ngài chỉ huy, mặc dù là liên hiệp tác chiến, nhưng ngộ nhờ Liên Minh không giữ lời hứa, sau khi phản công thu phục hai hành tỉnh, không kịp trợ giúp chúng ta, chúng ta lại một mình xâm nhập."

Mạnh Hi Tông nhìn hắn: "Du Lân Cừ đúng là không đáng tin. Người tôi tin tưởng chính là uy danh và nhân phẩm năm mươi năm của nguyên soái Lương Đồng. Nhưng mà." Anh nhắc lên điện thoại truyền tin trên vách khoang: "Liên lạc với Giám Mộ An thay tôi."

Sau khi Mạnh Hi Tông ngồi phi thuyền cỡ trung rời đi, Du Lân Cừ đứng ở trong khoang riêng của mình, ngược mắt lên nhìn năm hành tỉnh xanh thẫm xinh đẹp mà thờ dài.

Tướng quân Hassa ngồi sau lưng ông châm thuốc, cười nói: "Tổng thống, nếu như giành lại được đất đai bị mất, ngài sẽ trở thành Tổng Thống vĩ đại nhất trong lịch sử, ngài còn có gì lo lắng nữa."

Du Lân Cừ xoay người, về mặt nặng nề: "Hassa, anh biết tôi không lo lắng cho tiền đồ của Liên Minh. Đánh lui kẻ xâm lược, điều này không có chút ý nghĩa nào, hơn nữa cũng không có sự lựa chọn. Nếu như thất bại, chúng ta cũng sẽ chống lại không ngừng, cho đến khi loài người bị diệt sạch. Nhưng kẻ địch nội bộ, cùng tộc với chúng ta, lại như gòi bọ ký sinh, rất khó có thể loại bỏ."

"Ý ngài nói."

"Đúng vậy." Du Lân Cừ nghiêm mặt nói, "Duy trì trật tự bình thường của một quốc gia, cần dân chủ, cần pháp chế. Liên Minh có thể tồn tại nhiều năm như vậy, cũng là bởi vì chúng ta có chế độ và kỷ luật hợp lý, mới có chính trị ổn định và khoa học kỹ thuật phồn vinh. Nhưng đám lính đánh thuê không chịu sự cai quản của luật pháp Liên Minh, bọn họ phản tán tự do, chỉ nghe mệnh lệnh của một mình Mạnh Hi Tông. Nếu như trận chiến này chúng ta thắng, uy danh của lính đánh thuê trong dân chúng sẽ cao hơn. Càng nhiều người sẽ hướng tới cuộc sống ‘tự do’ như Lính Đánh Thuê. Nền móng xã hội dân chủ pháp chế của chúng ta sắp bị dao động, sức tập trung của năm hành tinh tự trị sắp bị suy yếu, sự cân bằng mà chúng ta dựa vào để sinh tồn mấy trăm năm, sắp bị phá hoại."

Hassa biến sắc, hần nghiêm túc suy tư một lát, gật đầu với Du Lân Cừ: "Ngài nói đúng. Vậy trước kia ngài đồng ý đem tinh cầu Tự Do cho lính đánh thuê."

"Hassa, công tác chính khách của chúng ta, sẽ phải thực hiện từng bước một. Tôi sẽ không bởi vì tai họa ngầm trong nội bộ, mà khiến ngoại tộc có cơ hội lợi dụng." Du Lân Cừ cười nhạt nói, "Lúc đánh bại Trùng tộc, chính là thời cơ để tôi trừ khử tai họa ngầm Mạnh Hi Tông này. Bởi vì tôi đã từng tuyên thệ với toàn dân —— thề duy trì sự ổn định của Liên Minh."

Hassa toát mồ hôi lạnh sau lưng: "Tổng thống, ngài muốn."

"Con trai của tôi, tính tình ngay thẳng, sẽ không đồng ý với cách nghĩ của tôi. Nếu như liên minh là của nó, chỉ sợ nó sẽ yêu cầu để Mạnh Hi Tông tiếp nhận xét xử công khai." Du Lân Cừ cười bất đắc dĩ, "Lương Đồng đã già, lại có thể nhìn cái thứ bậy bạ Mạnh Hi Tông này với cặp mắt khác." Ánh mắt sắc bén của ông ta nhìn Hassa, "Hassa, năm nay anh 43 rồi phải không?"

"Đúng vậy, Tổng Thống."

"Liên Minh, cần người trẻ tuổi làm nguyên soái."

Ánh mắt Hassa nhất thời cực kỳ sáng ngời, hần vừa khản trương lại vừa kiềm chế nhìn tổng thống: "Tổng thống, cần tôi làm gì?"

Du Lân Cừ đi tới trước bàn, cầm lên một tờ mệnh lệnh giao cho Hassa: "Sau khi giành lại đất đai bị mất thành công, anh thay tôi tuyên bố chỉ thị miễn nhiệm này với Lương Đồng, anh sẽ là nguyên soái mới. Mà mệnh lệnh đầu tiên tôi giao cho anh là ‘Nghỉ ngơi và hồi phục tại chỗ 24 giờ, cho đến khi tôi giao cho anh mệnh lệnh mới. ’"

Bạn đang đọc truyện *Kiều Súng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: PHẢN CÔNG

Tô Di và Rebecca ngồi ê đít trong góc cabin, xung quanh đều là những người dân vừa bất an vừa tuyệt vọng.

Đây là chiếc phi thuyền chở khách cỡ trung, trong gian này có thể chứa được 30 người, bây giờ lại bị nhét vào hơn 60 người. 5 con công trùng vác súng máy, bỏ ở trên hàng lang cabin tầng 2, giám thị tất cả động tĩnh khả nghi.

Tô Di ngẩng đầu, thấy Carlo cầm hai tay vào túi quần, cười nhạt đi đến từ phía thang lầu tầng 2. Hần ngồi xuống bên cạnh hai người Tô Di, người xung quanh cũng dùng ánh mắt khác thường và hoài nghi nhìn hần.

"Hỏi rõ rồi." Carlo dựa vào bên cạnh Tô Di, lập tức Tô Di né người. Hần cũng không thèm để ý, gương mặt đẹp trai thoạt nhìn có sự lạnh lùng bị đè nén "Tôi nay chiếc phi thuyền này sẽ bay qua dãy cự thạch, tiến vào biên giới trùng tộc. Khi đó chúng ta muốn chạy trốn càng khó khăn hơn."

Tô Di cảm thấy rất kinh ngạc, lẽ ra vàng của Carlo lúc hồi lộ trên mặt đất đã bị Trùng tộc vét không còn gì rồi. Nhưng lên trên thuyền, không biết hần lại lấy ra một xấp tiền dày từ đâu, hồi lộ mấy con công trùng dò thăm tin tức. Thậm chí còn trở thành con người duy nhất được cho phép đi khắp thuyền.

Nhưng mà chuyện quan trọng trong mắt không phải là Carlo, mà là cướp quyền khống chế con thuyền này như thế nào?

Ôm lấy tâm tình muốn thử một lần, Tô Di hỏi Carlo "Anh có vũ khí không?" Mặc dù biết tỷ lệ này rất nhỏ.

Carlo hơi kinh ngạc liếc nhìn cô một cái, suy nghĩ một chút, bỗng gơ tay nắm lấy một tay của cô. Ngón tay lạnh như băng vuốt qua lòng bàn tay cô, cô cảm giác được có một mảnh kim loại lạnh lẽo trong đó. Cô nhìn hần yên lặng bề nhẹ cây dao kia một cái, chuyển một lưỡi dao rất mỏng qua trước mặt cô. Mảnh kim loại có chất lượng cao cấp này hình như là dao giải phẫu của bác sĩ?

"Bảo vật của tôi." Bỗng nhiên Carlo kề sát tai cô "Tiểu thư, cô định dùng cái này để giết chết mấy con công trùng hả?"

Giọng nói Tô Di êm dịu nhưng kiên quyết "Tất cả."

Rebecca nhìn hai người nói chuyện với nhau, đôi mắt màu xanh xinh đẹp trợn lớn. Cuối cùng cô ta đặt đầu lên vai Tô Di, nhìn Carlo "Tĩnh luôn tôi vào."

Carlo lại cầm tay Rebecca như lúc nãy, hiển nhiên là cho cô một cây dao khác. Thấy vẻ mặt quyết tâm của hai người phụ nữ, hắn cười "Có ý nghĩa."

Rất nhanh, có bảy tám người trẻ tuổi xa gần nghe được tin tức, đồng ý gia nhập liền mình phản kháng. Mặc dù đang dưới sự giám thị của đám công trùng, bọn họ không thể nhích đến gần, cũng không thể tùy tiện đi lại. Nhưng rất xa, truyền lại âm ngữ ra dấu tay tầng tầng lớp lớp, mọi người đều nhiệt huyết sôi trào, không cam lòng làm nô dịch.

Tô Di cầm lấy son môi của Rebecca, nhẹ nhàng vẽ kế hoạch đơn giản trên sàn kim loại. Carlo gật đầu tỏ vẻ đồng ý, thống nhất kế hoạch và nhanh chóng truyền bá đến những người khác. Sau đó, Tô Di đứng lên đi theo Carlo.

"Chúng mày làm gì? Ngồi xuống." Hai con công trùng vốn đang bò ở lầu 2 lập tức đứng lên, trong đó có một con có cấp bậc cao quát bọn họ.

"Ngài à. Đừng hiểu lầm. Đừng nổi sùng." Bỗng nhiên Carlo đẩy Tô Di đến trước mặt "Đây là phụ nữ, một phụ nữ xinh đẹp. Cô ta muốn nói chuyện với ngài."

5 con trùng tím cũng hừ hừ, không biết là do vui vẻ hay là tâm tình gì khác. Tô Di đi theo Carlo đến trước mặt tên đội trưởng công trùng. Carlo cười nhẹ nói "Ngài đội trưởng, phụ nữ loài người xinh đẹp. Muốn ngài quan tâm dài hạn, để không phải chịu cực khổ."

Tên đội trưởng trùng dùng đôi mắt kép màu tím quan sát Tô Di một hồi lâu. Tô Di cười cười với nó, ra vẻ vô cùng trấn định. Giọng nói vo ve của tên đội trưởng vang lên "Đến đây." Nó xoay người đi về phía phòng nghỉ ngơi.

Cửa đóng lại, khuôn mặt Carlo tươi cười với vô số ánh mắt quan tâm khẩn trương của tất cả mọi người bị giam ở ngoài cửa. Tô Di xoay người, thấy tên đội trưởng trùng đứng ở chiếc giường đơn nhỏ xiu, giọng nói đầy kích động "Loài người xinh đẹp... Tôi muốn nhìn thấy thân thể cô."

"Đội trưởng, sau khi đến mặt đất, tôi không muốn làm cu li, anh nhất định phải giúp tôi." Tô Di vừa nói vừa đi đến trước mặt nó, giơ hai tay lên, tựa như muốn cởi quần mình ra.

Con trùng vươn nhiều cái chân ra với cô, mắt kép của nó như muốn phun ra lửa "Kỳ lạ. Trùng tộc và con người, thân thể các cô lại mềm mại như vậy lại chịu được bộ phận sắc bén của trùng tộc ư... A...."

Ánh dao bạc trong tay Tô Di xẹt lên.

Con trùng không hừ nổi một tiếng từ từ ngã xuống, cái đầu của nó cũng lia khỏi thân rơi xuống trên mặt đất, trên tường đầy máu hôi tanh. Tô Di hơi kinh ngạc nhìn con dao đang nhuộm máu trong tay... Dao này của Carlo, đúng là hàng cao cấp. Mặc dù cô nắm chắc một phát là trúng, nhưng không nghĩ đến một dao sẽ giết được nó.

Cô lại đâm mấy nhát vào thi thể nó, bảo đảm được nó đã chết. Sau đó ngồi ở trên giường, vừa nghỉ ngơi vừa dùng chân đá học tủ bên giường, làm ra ít tiếng động mờ ám.

Ước chừng hơn 10 phút. Cô nhẹ nhàng mở cửa ra một khe nhỏ. Vừa mở ra, cô thấy trên hành lang, Carlo và Rebecca đứng trước mặt một con trùng, vẻ mặt Rebecca khẩn trương. Dao bạc trong tay Carlo lóe lên, cắm thẳng vào bụng con trùng.

Con trùng kia kêu thảm thiết lùi về phía sau, không thể nghi ngờ gì, tiếng hét thảm này chính là mồi lửa, trong nháy mắt, ba con trùng đang nằm trên mặt đất lìm dìm liền dựng ngược lên, vác súng nhắm vào hai người Carlo.

Trước phòng nghỉ có 2 con, Tô Di không hề do dự, phải thừa thắng xông lên, cô cầm mũi dao, vọt tới hai con công trùng.

Ánh dao sắc bén như một tia chớp màu bạc, xẹt qua cổ một con công trùng. Trong nháy mắt, máu tươi hôi tanh phun lên cả người Tô Di. Song, tốc độ chạy của cô không hề dừng lại, nhanh nhẹn lấy thế đập một cái lên vách tường, né tránh được con công trùng phía trước đột nhiên quay lại bắn đạn càn quét. Đồng thời dao trong tay cũng nhanh như chớp bay đến con công trùng kia.

Dao giải phẫu đâm ngay vào bụng con công trùng, song vết thương này không đủ để nó tử vong. Nó tru lên xoay người, dùng đuôi ấn chuông báo động trên vách tường. Tô Di nhìn thấy bên khoe mắt của mình có mấy người trẻ tuổi kia đang chạy về phía hành lang, đánh một tên công trùng khác. Tô Di chỉ cảm thấy toàn bộ ý niệm cầu sinh tiềm năng trong cơ thể mình bắt đầu bộc phát, người còn đang chạy trốn nhưng quả đấm đã đánh một cú nặng nề vào thân con công trùng kia.

Dường như muốn trút hết phần nộ không cam ở trong lòng, quả đấm Tô Di như mưa rơi vào thân nó. Rõ ràng cơ thể mảnh khảnh của cô giống như một bé con yếu ớt trước thân thể khổng lồ của tên công trùng, nhưng ý niệm giết chóc của cô đã long đả cả mắt, đánh loạn xạ vào con công trùng kia.

"Được rồi, nó chết rồi, buông tay đi!" Giọng nói Carlo vang lên bên tai, một đôi tay to nắm lấy cánh tay nhuộm máu của cô. Cô ngẩng đầu hung dữ nhìn thoáng qua Carlo, rút dao từ người con công trùng ra, một lần nữa cầm vào tay, lúc này mới nhìn xung quanh.

Cuối cùng có một con công trùng cũng đồng thời nằm dưới đất, và hai gã thanh niên bị trúng đạn. Trong đó có một người bị thương rất nặng, Rebecca đang gục ở bên cạnh người còn lại, cố gắng kìm lại vết thương của cậu ta. Điều này làm cho lòng Tô Di đau nhói, mặc dù biết rõ sẽ có sự hy sinh. Song, trong nháy mắt thấy mất đi hai sinh mệnh đang sống, khiến cho người ta đau khổ biết bao nhiêu.

Tô Di nhìn xuống lầu dưới, mọi người gần như cũng đứng lên, dùng vẻ mặt kính sợ và vui mừng nhìn cô. Cô thấy xung quanh hai mắt nhóp nhép, giờ tay lên chùi, cả bàn tay đều là máu của mấy con công trùng màu tím. Cô cũng không biết, lúc này nhìn mình vừa kinh khủng vừa đáng thương ... cứ như có một thùng máu của Trùng tộc đổ thẳng xuống đỉnh đầu mình, mặt mũi và ngũ quan của cô căn bản không còn nhìn rõ, chỉ có đôi mắt đờ đờ sáng ngời sắc bén như băng tuyết cực lạnh.

"Tiểu thư, tiếp theo nên làm thế nào?" Carlo đứng ở sau lưng cô.

"Giữ lại một khẩu súng, đóng cửa khoang lại." Cô biết tiếng súng lập tức có thể đưa đến nhưng binh lính khác của trùng tộc "Dẫn 10 người, mang theo vũ khí, cứu những người còn lại ở những khoang thuyền khác."

Trên chiếc phi thuyền này đang xảy ra một cuộc huyết chiến kịch liệt, là đoạn lịch sử chiến tranh của Trùng tộc không muốn để ai biết. Bởi vì... đại đa số người trên chiếc phi thuyền này, cuối cùng cũng chết trên lãnh thổ của Trùng tộc. Song, từ ngày đầu tiên Trùng tộc xâm lược loài người, sự đấu tranh sống chết như vậy, bất kể là ở trên lãnh thổ của Trùng tộc hay loài người, cũng dường như được tưới lên một ngọn lửa bất diệt không hề lụi tàn.

Đám người Tô Di vừa rời khỏi khoang không được mấy bước, liền chạm mặt 5 tên công trùng tộc đến xem xét tình hình. Hai bên đều không nói nhiều, lập tức tìm chỗ để núp bắn. Tô Di nổ súng bắn chết hai tên, Carlo lại phóng dao làm chết một tên; hai con khác bị những người xả đạn loạn xạ khác bắn chết.

Trên mặt đất lại có thêm 3 thi thể thanh niên tình nguyện gia nhập chiến đấu.

Ngọn lửa đấu tranh phản kháng như bãi cỏ được tưới đầy dầu, hoàn toàn triệt để được đốt lên. Đám người theo Tô Di và Carlo mắt cũng long lên sông sọc, dùng chìa khóa lấy được trên người những con công trùng mở cửa khoang thuyền, đi về phía khoang thuyền trùng tộc kế bên còn chưa biết có bạo động, bắn càn quét vào những binh lính trùng tộc không có phòng bị. Chiếm được vũ khí, càng ngày càng nhiều người tình nguyện gia nhập chiến đấu. Sau đó chiếm lĩnh khoang thuyền cuối cùng, và cuối cùng là buồng lái.

Một giờ sau, 22 con sỹ quan và binh lính trùng tộc trên tàu chiến đều bị giết chết. Mà thuộc hạ của Tô Di, cũng chết hơn 30 người. Song, ngoại trừ người bị mất đi người thân đang khóc rống bên cạnh thi thể, không ai cảm thấy khổ sở. Những người khác quả thực không thể nào tin nổi thế cục có biến chuyển... Trong 1 đêm, bọn họ biến thành dân mất nước, nhưng trong nửa ngày, người phụ nữ cả người đầy máu cùng với người đàn ông đẹp trai luôn cười nhạt đã cứu lại toàn bộ bọn họ.

"Về nhà, về nhà" Người trên ba khoang thuyền, đều hoan hô nhiệt liệt.

Tô Di, Carlo, Rebecca, còn hai thanh niên tay chân nhanh nhẹn giết được nhiều con trùng nhất, ngồi bên trong buồng lái. Trừ Tô Di và Carlo, những người khác đều mang vẻ mặt vui mừng. Tô Di biết sự thắng lợi hôm nay hoàn toàn dựa vào tốc độ và sự dũng cảm, nếu như bọn họ hơi do dự, Trùng tộc có thể sẽ bố trí binh lực rải rác vây bọn họ lại, chỉ sợ bây giờ, những kẻ nằm sau khoang thuyền, chính là bọn họ rồi.

Rebecca cầm lấy khăn tay, lau sạch sẽ tí mĩ vết máu trên mặt và người Tô Di. Tô Di vừa lái máy bay nhanh chóng quay đầu, vừa nói với Carlo "Tôi cần một lái phụ, anh làm được không?"

Lúc này Carlo lắc đầu, dường như biết được tâm tư của cô, anh cười nói "Tiểu thư, tôi không phải là cái gì cũng làm được."

Tô Di chỉ đành phải gọi một người trẻ tuổi khác, nói cho hắn biết những thao tác phối hợp đơn giản. Sau đó, cô tập trung nhìn mọi người nói "Các vị, trên thực tế, tình huống của chúng ta, càng tệ hơn lúc trước khi khống chế được phi thuyền này."

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn cô, trong mắt Carlo vẫn là nụ cười không sao cả như cũ.

Tô Di giải thích "Bay cả đoạn đường dài từ Liên Minh đến đây, nhiên liệu được dùng cũng sắp hết. Không thể thực hiện được cú nhảy không gian, càng không thể bay trở về Liên Minh."

"Vậy bây giờ làm sao?" Rebecca vội la lên.

"Có lẽ tôi có thể tìm được trạm không gian gần đây." Cô nhớ được Liên Minh và Lính đánh thuê có sắp đặt trạm không gian gần cự thạch trận. Trong đó, trạm không gian của Lính Đánh Thuê giấu ở đây cự thạch rất bí mật, tin rằng Trùng tộc cũng không dễ dàng phát hiện ra. Cô cũng trông mong vào điều này, mới quyết định cướp phi thuyền.

Lúc này mọi người thờ phào nhẹ nhõm, lại nghe Tô Di nói "Nhưng mà, việc nguy cấp hơn chuyện nhiên liệu chính là..."

"Tít tít tít..." Màn hình rada chợt vang lên tiếng báo động dồn dập. Tô Di cúi đầu nhìn thấy trên rada có 3 vật đang bay.

Đang lúc mọi người hoảng sợ, Tô Di bình tĩnh tập trung nhìn dây cự thạch phía trước, nói vào loa truyền tin trên toàn bộ thuyền "Các vị, tôi là cơ trưởng, xin ngồi vững. Truy binh Trùng tộc tới."

Trước dây cự thạch hào hùng trong không trung tối đen, có ba con thuyền màu đỏ của Trùng Tộc cùng nhau truy kích. Tô Di lái phi thuyền xung trận tiên phong, lật nghiêng đánh một vòng đẹp mắt. Xông vào dây cự thạch cát bụi mịt mờ.

Chương 47: TIA CHÓP ĐEN

20 chiếc Báo Săn, giống như những con kiến màu đen, yên lặng đậu sát trong khe cự thạch trận. Nếu như không nhìn kỹ, căn bản sẽ không phát hiện được sự hiện hữu của bọn họ.

Ly Tử yên lặng giống như một pho tượng, vẻ mặt nghiêm túc bình tĩnh nắm cần điều khiển. Giữ vững tư thế như vậy chừng 10', cô vận mình một cái, khẽ nói trên tần số truyền tin nội bộ "Nhị Cầu, anh còn có tâm nguyện gì chưa hoàn thành không?"

Một lát sau, giọng nói vô cùng chân thật chưa bao giờ có của Nhị Cầu vang lên "Tiếc nuôi hả? Anh đây còn chưa có ngủ với cô."

".. Đi chết đi."

"Hai đứa ngu. Câm miệng." Giọng nói uy nghiêm của Y Đại thiếu tá - chỉ huy của hành động lần này - vang lên. Cho nên tần số truyền tin lại được khôi phục yên tĩnh như cũ.

Tâm tình Ly Tử buồn bực.

Lúc chiến tranh bộc phát, hai người đang làm nhiệm vụ ở gần cự thạch trận, thông minh tránh khỏi đội biên phòng đột kích tuần tra của Trùng tộc, nhưng lại đụng đến đội tiên phong Lĩnh đánh thuê mai phục bí mật ở đây.

Đương nhiên bọn họ và cả báo săn của mình cũng bị trưng dụng, phục tùng tất cả sự chỉ huy của thiếu tá ... sợ rằng chắc là kêu bọn họ làm vật hy sinh tiên phong rồi.

Bất quá sau khi buồn bực, vẫn cảm thấy thoải mái. Làm một lính đánh thuê luôn luôn kề cận cái chết, chỉ cần chết vinh quang cũng rất đáng giá, không làm ngái sỷ quan chỉ huy thất vọng thì đã không còn gì tiếc nuối.

Chẳng qua là không biết Tô Di kia ra sao. Ly Tử cảm giác mình hơi nhớ cô ta. Nhưng cô ta là người bên cạnh Ngải sỷ quan chỉ huy, làm sao có thể xảy ra chuyện gì? Cô cảm thấy, người với người, số mạng thật không ai giống ai.

Cô buồn chán nhìn dãy cự thạch trận phía trước, cô không rõ nha đầu Tô Di này sao lại thích cảnh vật không gian xấu như vậy chứ? Bất quá cô ta rất quen thuộc với dãy cự thạch này, nếu như cô ta có ở đây, chỉ sợ phi thuyền Trùng tộc có gấp 10 lần đi nữa cũng bị cô ta quay vòng vòng trong cự thạch trận.

Đang trong suy nghĩ miên man, thì giọng nói lạnh lùng của người điều khiển máy bay trinh sát vang lên "Xuất hiện tình huống khác."

Mọi người lập tức tập trung tinh thần... Bây giờ là thời khắc quan trọng nhất, nếu như xảy ra sự cố, thì công sức hai ngày hai đêm ան núp của bọn họ sẽ thất bại trong gang tấc.

Một luồng âm thanh rít lên như ma quỷ, xẹt qua trước mặt bọn họ. Là một chiếc phi thuyền trùng tộc, bay cực kỳ nhanh ở trong khí lưu vẫn đục của cự thạch trận.

Lòng mọi người căng thẳng, không biết Trùng tộc có phát hiện ra tung tích bọn họ hay không.

Trong nháy mắt, có 3 chiếc phi thuyền bám sát theo chiếc phi thuyền đầu tiên, cùng nhau bay sâu vào cự thạch trận. Song, ngoài dự liệu của mọi người, chiếc phi thuyền thứ nhất chột ngừng gấp tại khối đá lồi chỏm của thạch trận rồi xoay lại. Thế nhưng ba chiếc phi thuyền kia lại xông thẳng vào.

Hai bên bùng lên giao chiến, đạn pháo bắn vào khối đá đen, trong chớp mắt, khối đá đen đã vỡ tan tành. Dĩ nhiên là bọn họ đang đối chiến. Hơn nữa, thực lực hai bên cách nhau rất xa, chiếc phi thuyền thứ nhất như có trời thần giúp đỡ, nhanh như tia chớp màu đỏ, tránh thoát được tất cả các làn đạn pháo. Khi bóng dáng nó núp vào một vách cự thạch khác, hai chiếc phi thuyền Trùng tộc mạo hiểm trong làn khói dày đặc bay thẳng vào cự thạch nổ tan tành.

Còn lại một chiếc phi thuyền trùng tộc đuổi theo chiếc phi thuyền kia, cũng biến mất sau cự thạch. Đám người Ly Tử nín thở tập trung, chỉ thấy sau cự thạch có ánh lửa hiện lên mờ mờ.

"Thiếu tá, làm sao đây?" Có người hỏi.

"Xem chút đi." Y Đại nói "Tập trung vào, có lẽ là bẫy của Trùng tộc."

Mọi người vô cùng đồng ý. Trùng tộc là chủng tộc đoàn kết nhất, làm sao lại nội đấu với nhau?

"Nhị Cầu..." Tiếng nói Ly Tử vang lên trên tần số truyền tin "Anh có cảm thấy có gì không đúng hay không?"

"Ừ..." Nhị Cầu đáp "Người lái chiếc phi thuyền kia dùng kỹ xảo... làm cho người điều khiển choáng váng đầu óc, buông lỏng cảnh giác, đến vị trí có lợi lại đột nhiên phát động công kích."

"Các người đang nói ai?" Y Đại cắt đứt cuộc nói chuyện của 2 người.

Ly Từ đáp "Báo cáo thiếu tá, chúng tôi đang nói chuyện về một đồng nghiệp - Trung úy Mèo Hoang. Kỹ thuật của chiếc phi thuyền đầu tiên giết chết những phi thuyền khác, rất giống vị đồng nghiệp này. Bất quá cô ta đang ở Tự Do thành, không thể nào là cô ta."

"Vậy cô còn nói nhầm làm gì?" Y Đại quát lên "Sỹ quan truyền tin cô đi quan sát, xem xét tình huống đột phát ở đây báo cáo tổng bộ."

"Vâng" Ly Từ nhận lệnh, lái Báo Săn với công suất nhỏ nhất, yên lặng không hề gây ra một tiếng động nào, như một con chuồn chuồn nhỏ bay sau cự thạch.

Đám người Y Đại khẩn trương đợi hai ba phút. Trong lúc đó, Y Đại cúi đầu nhìn cổ tay mình, rồi quay đầu nhìn ra không gian sâu thẳm và cự thạch xấu xí bên ngoài khoang thuyền. Hắn biết nơi đây cách tỉnh hệ Vĩnh Hằng vô cùng xa xôi, nhưng hắn vẫn muốn nhìn về hướng kia, dường như chỉ vậy mới đem lại may mắn và lòng tin cho vị thiếu tá chiến đấu kỳ cựu này.

"A" Kênh truyền tin vang lên tiếng hoảng sợ của Ly Từ. Mọi người hoàn toàn căng thẳng, Y Đại và Nhị Cầu lên tiếng cùng lúc "Ly Từ. Ly Từ đã xảy ra chuyện gì?"

Sau cự thạch màu đen, Báo săn của Ly Từ hơi sợ sệt nép sát dưới cự thạch. Nơi đây vốn là vị trí bí mật, giúp cô nhìn từ dưới để dàng quan sát tình hình chiến đấu trong cự thạch. Song, chiếc phi thuyền Trùng Tộc kia còn cao mình hơn, lúc Ly Từ vừa mới lộ đầu chưa tới một phút, chiếc phi thuyền to gấp 10 lần Báo Săn lại nhẹ như ma quỷ, không biết từ góc bí mật nào, bay thẳng tới trước mặt Ly Từ, gần như là hai chiếc dán sát vào nhau, mặt đối mặt, mới dừng lại.

Tiếng hét khi nãy, là vì bỗng nhiên phi thuyền địch lại hiện thân nên làm cô ta sợ hãi kêu lên. Ly Từ cho là mình tiêu rồi... máy bay địch thật lợi hại. Nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy có gì đó không đúng.

Tay cô để lên cần điều khiển bắn, nhưng từ đầu đến cuối không hề đề xuống.

Đề cọng lông nè! Đối phương dễ dàng phát hiện mình như vậy, nếu như muốn tấn công, chắc chắn bây giờ cô đã tan thành mây khói rồi.

Lúc cô bối rối dừng lại, xuyên qua cửa kính chắn thật dày, nhìn vào cabin địch gần trong gang tấc.

Cô ngây dại... Một đám người đứng trong khoang thuyền đối diện, mà chính giữa, kẻ không mặc đồ du hành vũ trụ, ngay cả mũ bảo vệ cũng không mang, không phải là Tô Di thì là ai?

"Thiếu tá..." Cô liếc môi dưới của mình "Có thể hủy bỏ cảnh giới rồi, người điều khiển phi thuyền địch, chính là người tôi mới vừa nhắc tới, trung úy Tô Di... Cô ta đã cướp được một chiếc phi thuyền của Trùng tộc."

Hai chiếc phi thuyền, một trước một sau, bay về khe cự thạch mà nhóm lính đánh thuê đang ẩn thân.

Song, chịu trách nhiệm với nhiệm vụ lần này là Y Đại thiếu tá lại không có thả lỏng như Ly Từ. Trên Báo Săn, pho lái truyền tin quay đầu nói với hắn "Thiếu tá, còn nữa giờ nữa, anh xem..."

Y Đại gật đầu "Trùng tộc tổn thất ba chiếc phi thuyền, lập tức sẽ phái trọng binh tìm hiểu chuyện này. Cậu báo cáo tổng bộ, nhiệm vụ của chúng ta phải hành động trước thời hạn. Đúng rồi, để Tô Di này tham gia chiến đấu."

Phi thuyền Tô Di ngừng sau cự thạch, lập tức có một chiếc Báo Săn nổi vào, đưa cô qua đó. Mà việc phi thuyền này chở đầy con người khiến bọn Y Đại thất kinh.

"Trung úy... Cô đã làm một chuyện vĩ đại. Bọn họ sẽ ở đây, chờ quân cứu viện đến." Y Đại nói với cô qua kênh thông tin "Bây giờ, cô bắt đầu nghe theo tất cả sự chỉ huy của tôi."

Tô Di được bố trí ngồi vào ghế chủ của một chiếc Báo Săn. Cô đã thay một bộ du hành vũ trụ sạch sẽ, phụ lái giờ ngón tay cái lên với cô. Cô cười cười nói vào tần số truyền tin "Cám ơn anh, thiếu tá. Tôi sẵn lòng phục tùng mệnh lệnh. Nhưng giờ tôi cần liên lạc với tổng bộ lập tức."

"Cô có nhiệm vụ khác à?"

"Không có, nhưng mà..."

"Xin yên tâm, sau hai phút nữa Ngài sỹ quan chỉ huy sẽ trực tiếp nói chuyện với chúng ta." Y Đại nói "Tranh thủ thời gian ăn uống nghỉ ngơi một chút."

Tô Di yên lòng.

Nghĩ đến việc cuối cùng cũng nghe được tiếng nói của anh, trong lòng lại vô cùng ấm áp và bình tĩnh. Chiến sự nhất định là khiến anh sút đầu mẻ trán, nếu như cô trở lại bên cạnh anh, không biết có thể giúp anh thư giãn một chút hay không?

Nhưng mà...

Tại sao những người lính đánh thuê này phải ở đây? Tuyệt đối không phải vì cứu mình, chắc là đang thi hành nhiệm vụ trinh sát... cho nên duyên phận mình với anh sẽ như thế nào đây?

Trong tần số truyền tin có một tiếng nói bắt đầu vang lên "Trung úy, những người cô cứu không tin chúng tôi, họ muốn nói chuyện với cô."

"Này, Tô Di!" Cùng lúc đó giọng nói hưng phấn của Ly Từ vang lên trong tần số truyền tin "Nói nhanh lên, sao cô lại chạy đến đây?"

"Cô chờ một chút..." Tô Di nói với Ly Từ. Cô cắt kênh, bật qua kênh trò chuyện với phi thuyền Rebecca "Rebecca, cô trấn an mọi người đi, bây giờ có 20 chiếc Báo Săn, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, chúng tôi sẽ đưa bọn họ về."

Mấy người trẻ tuổi phía sau Rebecca, tựa như đang oán trách việc không cho bọn họ gia nhập chiến đấu. Bên cạnh vang lên giọng nói Carlo lạnh lùng nhắc bọn họ là mấy tên nhóc hi mũi chưa sạch. Làm Tô Di bật cười.

Mà ngược lại, bên trong Báo Săn của Ly Từ, cô ta vừa biết được tin tức nhiệm vụ mới thay đổi, giật mình cả kinh không suy nghĩ gì nổi.

Cô ta lập tức báo với Nhị Cầu, phải báo lại Thiếu tá việc sắp xếp để Tô Di tham gia nhiệm vụ là không thỏa đáng. Nhưng, đã muộn.

"Tu..." Một tiếng vang dài, tất cả kênh truyền tin nội bộ bị tạm dừng, chỉ còn lại sự tập trung yên tĩnh.

Trên chiến hạm vũ trụ, tổng bộ tác chiến Lính Đánh Thuê vang lên tiếng người sỹ quan truyền tin trầm tĩnh "Tiểu đội tia chớp đen, tôi ở chiếm hạm Minh Long. Đây là lần trò chuyện cuối cùng với các bạn. Một tiếng nữa, tần số truyền tin sẽ bị Trùng tộc chặn được, xin lập tức thông báo vị trí hiện tại của các bạn, tạm ngưng truyền tin nội bộ. Tiếp theo, ngài sỹ quan chỉ huy sẽ trực tiếp nói chuyện với các bạn."

Dưới Y Đại, là 25 người trong tiểu đội tia chớp đen, tất cả đều hoàn toàn im lặng. Ánh mắt của bọn họ nhìn vào vũ trụ nhưng lại như nhìn vào boong thuyền chiến hạm Minh Long, chờ đợi Ngài sỹ quan chỉ huy ra lệnh.

Ngay cả Ly Từ và Nhị Cầu cũng im lặng. Bọn họ biết, bây giờ trên tần số truyền tin này, 10 vạn lính đánh thuê trên 8 chiếc chiến hạm vũ trụ đều nghe thấy. Bọn họ đã chờ đợi giờ khắc này rất lâu. Mà khi giờ khắc này thật sự đến, tâm tình của bọn họ lại bình tĩnh dị thường.

Mà sự xuất hiện của Tô Di gia nhập chiến đấu, dường như đã định sẵn trong bóng tối. Trước mặt 10 vạn lính đánh thuê, ngay cả việc bọn họ muốn tổn một phần sức lực vì cá nhân Ngài sỹ quan chỉ huy, nhưng rốt cuộc cũng không thể nói nên lời.

Tô Di cũng giống như bao người khác, ánh mắt rõ ràng nhìn ở phía trước, nhưng đã không biết bay đến nơi nào. Khi cô thấy dấu hiệu trên bảng điều khiển lái, cô đã hiểu được, đây là tuyên ngôn duy nhất của Ngài sỹ quan chỉ huy đối với toàn thể Lính Đánh Thuê. Dường như trái tim cô cũng bị đau đớn mãnh liệt. Cô ở trong đội Báo Săn, nghe Sỹ quan chỉ huy trực tiếp hạ lệnh trên toàn bộ kênh truyền tin... Bỗng nhiên cô cảm giác được gương mặt anh tuần, đáng người rắn rỏi kia giống như một giấc mơ, càng lúc càng xa, không thể chạm tới.

Tại chiếm hạm vũ trụ Minh Long.

Sỹ quan truyền tin đưa một tờ danh sách giao cho Mạnh Hi Tông "Tham gia nhiệm vụ lần này tổng cộng có 26 người. Trong đó có 23 người là đội viên đã được định ra từ trước, 2 người bị trưng dụng khi đang làm nhiệm vụ gần cực thạch trận. Còn 1 người, chính là người vừa cướp được phi thuyền trùng tộc lúc này, tên họ không rõ."

Mạnh Hi Tông nhận lấy danh sách, mặt anh trầm tĩnh, bước lên đài điều khiển trung ương, cầm麥克 lên nói chuyện.

Bên trong trung tâm chỉ huy tác chiến hơn hai mươi người sỹ quan đều đứng thẳng. Gần như bọn họ thành kính trang nghiêm nhìn Ngài sỹ quan chỉ huy của mình, bởi vì bọn họ biết, đây là thời khắc quan trọng nhất trong trận tập kích bất ngờ này và cũng là thời khắc khó khăn nhất.

Mà lúc này, các chiến hạm vũ trụ Lính đánh thuê phân bố rải rác khắp tinh hệ cũng đã làm xong công tác chuẩn bị chiến đấu. Có hàng trăm chiếc phi thuyền chiến đấu cùng mở tần số truyền tin. Hạm trưởng, phó hạm trưởng, phi công, sỹ quan kỹ thuật, phi công điều khiển dưới mặt đất.... Mọi người đều dừng lại công việc đang làm, hai tay chấp sau lưng, đứng nghiêm, nghe Ngài sỹ quan chỉ huy nói lần cuối cùng trên kênh truyền tin với tiểu đội tia chớp đen.

"Tôi là Mạnh Hi Tông." Giọng nói trầm ấm, dường như có một sức mạnh làm người ta rung động, vang dội trong màn tai của mọi người.

"Báo cáo Ngài sỹ quan chỉ huy." Giọng nói trầm ổn của Y Đại đáp lại "Tiểu đội tia chớp đen ân núp điều tra mười ngày, đã chuẩn bị sẵn sàng, phát động toàn lực đánh bất ngờ, thể phá hủy tất cả căn cứ quân sự và công sự trên mặt đất của Trùng tộc, trải bằng con đường vì đại quân toàn diện tiến công."

Mọi người tại trung tâm chỉ huy tác chiến thấy ngài sỹ quan chỉ huy im lặng vài giây, sau đó bình tĩnh, từ từ nói "Các bạn là Lính đánh thuê vinh quang. Sau ngày hôm nay, toàn quân đều nhớ được tư thế oai hùng của các bạn. Liên Minh và toàn bộ loài người, cũng sẽ cảm tạ cống hiến các bạn làm ra.

Tên của các bạn, sẽ khắc trên bia kỷ niệm của tinh cầu Thiên Không. Người nhà của các bạn sẽ nhận được trợ cấp hậu đãi và sự chăm sóc tối ưu nhất. Hôm nay các bạn dấn thân mạo hiểm, giống như chém đứt tay chân tôi, giết đi người thân của tôi.

Tôi đại diện cho tất cả mọi người xin thề, lấy tất cả máu tươi của Trùng tộc chiến bại, để hồi báo lại hành động anh dũng can đảm của các bạn."

Cho dù Y Đại tính cách kiên cường bất khuất, cứng như sắt thép cũng bởi vì lời nói này của Ngài sỹ quan chỉ huy mà ngăn nước mắt. Trong không gian cự thạch trận xa xôi, bỗng nhiên hân đứng dậy, hướng về phía tỉnh hệ Liên Minh, kính cẩn chào theo nghi thức quân đội tiêu chuẩn. "Ngài sỹ quan chỉ huy. Tôi bảo đảm sẽ hoàn thành nhiệm vụ."

"Cậu là ai?" Mạnh Hi Tông nói lảng lạng "Hãy để cho 10 vạn lính đánh thuê, nhớ được tên người thiếu tá tình nguyện mang theo lính của mình, vì hạnh phúc và lợi ích của loài người mà chết đi."

"Tôi là Y Đại - thiếu tá Lâm Á. Danh hiệu Răng Hổ." Giọng cười trầm ấm mang theo vài phần chua xót của Y Đại vang dội vào tần số truyền tin "Khang Dương Khê, người đàn bà thú vị, cho tôi cái biệt hiệu gồm ghêế như vậy. Sau này đừng bao giờ lại ăn hiếp người đàn ông khác."

Trong kênh truyền tin an tĩnh, trên một chiến hạm nào đó, có một nữ sỹ quan kỹ thuật, khuôn mặt đầm lẹ, che miệng không để cho mình khóc thành tiếng.

"Tôi là An Ngưng Đồng, thiếu úy, danh hiệu Tây Phong, phụ lái cho thiếu tá" Giọng nói rất nhẹ nhàng của người sỹ quan truyền tin bên cạnh Y Đại "Chết vì ngài sỹ quan chỉ huy, tôi rất vinh hạnh, hơn nữa không hề cảm thấy áp lực, cảm ơn mọi người."

Rất nhiều người trẻ tuổi bởi vì lời nói này mà bật cười.

"Tôi là Triệu Trùng, thượng úy.."

"Tôi là Lâm Kỳ, trung úy..."

"Tôi là Bạch An An, danh hiệu Ly Từ..."

"Tôi là Nhị Cầu, danh hiệu Nhị Cầu..."

.....

Sau khi toàn bộ 25 cái tên được giới thiệu, người sỹ quan truyền tin làm dấu tay với Mạnh Hi Tông, ý bảo đây là người cuối cùng mới vừa gia nhập tiểu đội.

Giọng nói Mạnh Hi Tông lảng lạng vang lên "Xin báo tên của mình, sỹ quan."

Hoàn toàn bất đồng với sự kích động của những người khác, tần số truyền tin yên lặng một lúc khá lâu, chỉ có thể mơ hồ nghe được như có tiếng người hít thở rất sâu, dường như chỉ có như vậy mới có thể không chế được cảm xúc nhấp nhô của mình.

Cho nên, tất cả mọi người hơi nghi ngờ, tiếng nói người kia rốt cuộc cũng lấy lại được bình tĩnh, giọng nói trong trẻo vang lên

"Tôi là Tô Di, danh hiệu Mèo Hoang..."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: CÁI CHẾT YÊN TĨNH

Mấy ngày qua lưu vong, Tô Di đã tưởng tượng ra rất nhiều cảnh mình sẽ gặp lại Mạnh Hi Tông. Cho dù lúc tuyệt vọng bị cho là lao công áp giải lên phi thuyền, hay lúc chỉ huy cướp phi thuyền, hoặc lúc đánh thắng truy binh của Trùng tộc. Trong đầu cô luôn hiện lên dáng vẻ của Mạnh Hi Tông, trong tai luôn vang lên tiếng nói nồng nàn trầm ấm của anh.

Cô không biết kể từ lúc nào, anh đã trở thành động lực giúp cô chạy trốn.

Cô từng nghĩ, lúc liên lạc được với anh, thậm chí một ngày kia gặp lại về mặt vẫn luôn thân nhiên của anh. Có lẽ anh sẽ nói "Làm không tệ. Ở cạnh tôi, đừng chạy lung tung." Lúc đó, trong ánh mắt sâu thẳm của anh, nhất định sẽ có một nụ cười không thể kìm chế được.

Nhưng cũng không phải như bây giờ, khoảng cách giữa hai người là cả một hành tinh, cách 10 vạn lính đánh thuê, anh là sỹ quan chỉ huy, cô là phi công, bọn họ không thể nói được gì.

Chỉ có chiếc mũ an toàn lạnh như băng dán lên gương mặt nóng hổi của cô, nhắc nhở cô cuộc tử chiến sắp tới. Trong mắt cô chỉ có cự thạch trận yên lặng ngổn ngang, nói cho cô biết tất cả đều không phải là ác mộng.

Thậm chí bọn họ chưa từng gặp lại, đã phải sinh ly tử biệt.

Cô hiểu, anh cũng hiểu.

Từ Hạm trưởng đến những sỹ quan bình thường, phàm là ai biết được quan hệ của bọn họ, cũng sẽ hiểu. Ở thời khắc này, trước mặt 10 vạn lính đánh thuê, trước vài phút nữa đội cảm tử sẽ thi hành nhiệm vụ quan trọng cho cuộc đại quyết chiến ... Ai cũng không thể mở miệng.

Không thể nói cô là người phụ nữ của Ngài sỹ quan chỉ huy, nên có thể không tham gia nhiệm vụ hay không?

Không thể nói cô nên ở lại tại chỗ, bởi vì cô đã đến biên giới Trùng Tộc, ở lại tại chỗ để làm gì?

Trong lúc hai chủng tộc quyết chiến, thời khắc tồn vong của mấy vạn loài người, cô là người phụ nữ của ai đã không còn quan trọng nữa. Bởi vì, cả đội tia chớp đen, cho đến hàng ngàn vạn quân lính, cũng sẽ bước lên con đường này.

Bất quá, cô chỉ là đi trước một bước mà thôi.

Mà trên chiến hạm Minh Long, Mạnh Hi Tông nghe được giọng nói ngọt ngào quen thuộc kia, chân thật vang lên bên tai mình một lần nữa. Dường như có một tia chớp yên lặng rạch sáng nỗi đau tình mạch ngầm ngầm trong lòng đã bị anh áp chế đi từ lâu.

Cô sống, cô vẫn còn sống.

Cả Liên Minh chìm ngập trong lửa đạn, cô cũng không bị bỏ mạng; Trở thành tù binh của Trùng tộc, cô lại phản công cướp được phi thuyền cứu mấy trăm người chạy trốn chết. Mà giờ khắc này, cô lại ở trong quân của anh, đang gánh chịu chỉ thị cao nhất của anh, trong tiểu đội tiên phong chỉ cho phép thắng không cho phép bại của anh.

Tiếng nói trong trẻo cố gắng trấn định kia, dường như là một cây kim, yên lặng nhẹ nhàng cắm vào tim anh không một tiếng động. Anh chợt nhớ khuôn mặt gầy gầy của cô, đầu ngón tay ấm áp trơn của cô, mỗi đêm cô ở trong lòng anh đỏ mặt trợn mắt, còn có lúc cô rời đi ngày hôm đó, hai mắt của cô còn dịu dàng hơn cả ánh sao sáng trên trời.

Hồ hấp của anh vẫn bình tĩnh, nhưng dường như vang lên từ nơi rất xa. Tựa như muốn len vào bên trong kênh thông tin, hợp chung với tần số hồ hấp của người phụ nữ đang ở trong không gian xa xôi của cự thạch trận kia.

Từ lâu cô đã là người phụ nữ của anh, quá khứ, hiện tại hay tương lai... dù còn sống, hay chết đi.

Nhưng anh không những không bảo vệ được cô, lại còn tàn nhẫn đưa cô vào tử lộ.

Như vậy, kẻ sắp chết, tốt cùng là Tô Di hay là một phần thân thể và tâm hồn của anh? Cho nên nỗi đau khổ bị đè nén trong lòng anh nhiều ngày qua, lại lần nữa kéo tới không hề báo trước.

Anh ngẩng đầu, nhìn tất cả sỹ quan trong trung tâm tác chiến, tất cả mọi người cũng đang nhìn lại anh.

Anh chuyển máy truyền tin từ tay trái đổi sang tay phải, đứng vững lại lần nữa.

Song, Mạnh Hi Tông không biết, ở trong mắt mọi sỹ quan, gương mặt anh tuấn của ngài sỹ quan chỉ huy cường tráng đã lạnh lẽo muôn phần.

Không nhiều thì ít, các sỹ quan ai cũng biết chút nội tình của anh và Tô Di, bọn họ còn trầm mặc hơn cả ngài sỹ quan chỉ huy. Mộ Tây Định nắm cổ áo người bên cạnh hỏi "Cô ta nói gì? Cô ta là Tô Di? Phải không?" Sau khi nhận được câu trả lời chắc chắn, Mộ Tây Định há miệng, nhưng từ đầu đến cuối không nói được gì.

Mà bên phía Tô Di, tất cả mọi người đều phát hiện có gì đó không đúng, nhưng chỉ có thể yên lặng. Hai hốc mắt của Ly Từ đã uon ướn, trên phi thuyền Trùng tộc, Rebecca không hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ có tiếng Carlo mắng "Mẹ kiếp."

Song, trong phút yên lặng ngắn ngủi tương đối, Tô Di cũng hiểu được sự trầm mặc của anh.

Lần nữa cô hít sâu vào. Cô có thể không chế mình không nghẹn ngào từng tiếng, nhưng không hề có ý thức lại phát ra một tiếng than nhẹ nhỏ bé.

Một tiếng thờ dài nhỏ, lại giống như một chiếc lông vũ quét qua tim Mạnh Hi Tông... Làm cho Ngài sỹ quan chỉ huy lạnh lùng đã quyết tuyệt, đột nhiên lại như một pho tượng đã chết, toàn thân cứng ngắt.

Cô lấy lại bình tĩnh, trong giọng nói chỉ còn lại sự kiên định "Ngài sỹ quan chỉ huy, cảm ơn anh. Em sẽ tận lực."

Em sẽ tận lực hoàn thành nhiệm vụ, em sẽ tận lực sống sót, sống để trở về bên cạnh anh.

Mà trong trung tâm chỉ huy tác chiến, dường như bởi vì những lời nói này của Tô Di, mà sắc mặt của Mạnh Hi Tông càng lạnh lẽo hơn. Bất luận kẻ nào giờ phút này nhìn thấy gương mặt yên tĩnh của anh, cũng có thể cảm nhận được sự tức giận đang chìm trong đêm tối của anh. Bất luận kẻ nào thấy đôi mắt lạnh như băng của anh, cũng có thể cảm giác được một sự giết chóc được sinh ra không lý do kia.

Sau giây phút trầm mặc ngắn ngủi, giọng nói của anh lại cứng rắn như sắt "Mèo con, phải sống sót."

Đây là mệnh lệnh cuối cùng anh cho cô. Mặc dù biết rằng tỷ lệ sống sót của cô cực kỳ bé nhỏ.

Chẳng qua, vào giờ khắc này, anh không gọi cô bằng cấp bậc. Mà anh đang ở trước mặt tất cả quân đội của mình, cứ thế gọi cô là "Mèo con"

Mèo con, người phụ nữ của anh.

Anh muốn cô sống.

Kênh thông tin dừng lại.

Hốc mắt Tô Di đã nóng bỏng tràn nước mắt, cô cúi mũi an toàn xuống, lau khô nước mắt, không để cho những người bạn đồng nghiệp phát hiện cô đã khóc trong yên lặng.

Y Đại thiếu tá như đã nhận ra được cái gì, ngó chừng vào chiếc Báo Săn màu đen, nhưng vẫn không nói lời nào.

Nơi đây, có ai không phải là chồng của ai, có ai không phải là người yêu thầm thiết của ai? Hơn nữa, bọn họ đang ở nơi này, đội biên phòng của Trung tộc sẽ nhanh chóng chạy đến đây, cho dù tiến lên hay lùi về, cũng khó có đường sống.

Để cô vì nhiệm vụ mà chết vinh quang, có lẽ càng đáng giá hơn làm tù binh chết ở Trung tộc.

"Tiểu đội tia chớp đen, tất cả chú ý" Tiếng nói Y Đại kiên định như núi "Dựa theo tọa độ tôi đưa, thiết lập vị trí thực hiện cú nhảy siêu quang tốc. Sau khi các người nhảy đến tầng khí quyển của hành tinh thứ 1, thứ 2, thứ 3 của Trung tộc. Các người sẽ gặp sự tấn công mãnh liệt của hệ thống phòng ngự Trung tộc trên mặt đất. Các người có 30 giây thời gian, để bắn 10 viên đạn hạt nhân, phá hủy hệ thống quân sự và công sự của bọn chúng. Nếu như sau khi hoàn thành nhiệm vụ, các người còn sống, nhiên liệu cũng không đủ duy trì được cú nhảy tiếp theo. Sau khi rơi xuống mặt đất, có lẽ các người sẽ bị Trung tộc giết chết để trả thù; có lẽ sẽ bị bắt trở thành tù binh sống. Hiểu chưa?"

"Vâng" Hơn 20 tiếng nói đồng thời đáp lại. Trong giọng nói của bọn họ không hề có sự do dự, đau khổ. Mà Tô Di đang ngồi trên ghế chủ của Báo Săn, cố gắng nhắm mắt rồi lại mở ra, không để cho tiếng nói trầm ấm của Mạnh Hi Tông vang lên quanh quẩn trong đầu óc mình nữa. Cũng không để cho sự uy hiếp của cái chết khiến cho tinh thần và ý chí của mình dao động mềm yếu.

Cô chỉ có một ý niệm kiên định trong đầu ... Phải sống sót!

TO BE CONTINUE

Bạn đang đọc truyện *Kiều Súng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: XÚC TU MÀU ĐEN

Dường như có một ánh sáng mờ xuyên qua tầng mây dày cộm nặng nề trên bầu trời bao la. Đây không phải là ánh mặt trời, ánh sáng dịu nhẹ lần lượt lóe lên bầu trời có màu đỏ vàng.

Tô Di biết, đó là đại quân của loài người đang triển khai quyết chiến với Trung tộc. Sau khi nhiệm vụ tập kích mặt đất từ trên không hoàn tất, cô cũng đoán được, loài người chắc chắn mang lực lượng hùng hậu đánh lên hành tinh Trung tộc.

Mạnh Hi Tông đang ở bên ngoài quỹ đạo hành tinh, ngang nhiên dẫn đầu đại quân, phát động tấn công mạnh nhất. Nhận thức này làm cho cô càng muốn sống mãnh liệt.

Sau khi cô rơi vào tay Trung Tộc mới ý thức được anh có ảnh hưởng đến cuộc sống như thế nào. Anh là một kẻ không có gì là không thể làm được, kiên định, mạnh mẽ. Cô cũng không mong muốn sống dựa vào đàn ông, nhưng người đàn ông hống hách lộng hành, độc tài hùng mạnh này lại làm cho cô từ từ quen sống dưới cánh của anh. Cô từng vô cùng không cam lòng, nhưng bây giờ cô mới phát hiện, loại giam cầm này cũng thật ngọt ngào. Trên thực tế, anh chẳng bao giờ giam cầm cô, thật ra anh đã cho cô tự do quá nhiều.

Mà giờ khắc này, cô bị bảy con công trùng mang vũ khí bao vây ở lãnh thổ Trung tộc, trong tay chỉ có một cây súng lục. Có lẽ cô chỉ có thể giết được một hai con, nhưng kết cuộc lại bị những con công trùng khác giết chết còn thảm hại hơn.

Bọn công trùng yên lặng, nhích tới gần cô từng chút. Con đầu lĩnh cao lớn nhất, có nhiều chân đã thoái hóa, chỉ có hai con mạnh khỏe có chi dưới như loài thú lại có vài cái xúc tua màu đen.

Tô Di hít một hơi thật sâu, sau giây phút đấu tranh ngắn ngủi, cô từ từ giơ hai tay lên, súng rơi trên mặt đất.

Bọn chúng sẽ làm gì cô? Giết cô? Ăn cô? Hay là bắt cô làm tù binh? Bây giờ cô chỉ có thể ôm hi vọng bị chúng bắt làm tù binh. Nhưng cô mặc quân trang, hiển nhiên là trong đội tập kích mặt đất trên không. Làm sao mà bọn chúng bỏ qua cho cô được?

Đường như chúng hơi kinh ngạc vì sự phối hợp của cô, tên công trùng đầu lĩnh nói tiếng Trùng tộc gì đó, lập tức sau lưng Tô Di có con công trùng bò lên, nhặt súng của cô xong lại lui xuống.

Một xúc tua nhọn màu đen cứng rắn bò qua bắp chân, đâm thẳng vào chân cô. Tô Di hét lên, đùi phải đau đến tê cứng. Hai tay cô bắt lấy bắp chân đang đổ máu đầm đìa, quỳ một chân xuống đất. Cô nhìn máu dính lên xúc tua của con công trùng, chỉ cảm thấy đau đến muốn ngất.

Song, đau đớn hơn vẫn còn đang ở phía sau nữa.

Dị vật cắm vào thân thể cô một chút rồi lại nhổ ra, lần nữa chà sát vào da thịt bị cắt đứt của cô. Tô Di cảm giác được đau đến thấu xương nát thịt, trong nháy mắt cô ngã xuống, toàn thân đều như chết lặng, chỉ có cái chân bị thương làm cô có cảm giác thế nào gọi là "Lãng trí".

Cả quá trình không tới ba phút đồng hồ. Mặt Tô Di dán trên mặt đất lạnh như băng, nước mắt đã rơi lã chã. Cô không dám nhìn vết thương trên chân mình ra sao, hai tay chỉ bắt lấy đầu gối, đường như chỉ có vậy, cô mới cảm thấy cái chân này còn thuộc về mình.

Nỗi đau đớn bên trong như cào xé, cô mơ hồ nghĩ, mình có nên chết đi hay không? Có nên dùng dao giấu trong túi để tự sát hay không? Để kết thúc nỗi đau đớn hành hạ này.

Nhưng trong thời khắc nguy hiểm, cô lại nhớ tới Mạnh Hi Tông. Nhớ tới đôi mắt yên tĩnh của anh, nhớ tới những pha đụng chạm kiên định của anh. Nhớ tới lúc anh say rượu, cổ chấp như một đứa bé, ngủ vui trong ngực cô, vừa nồng vừa thorn. Mạnh Hi Tông như thế lại làm cho trái tim cô rung động không thể ức chế nổi.

Nếu như anh thấy được tất cả những chuyện mình gặp ngày hôm nay, có thể nén giận hay không, có thể đau lòng đến không nói nên lời hay không. Chỉ có đôi mắt đen sâu lắng nhìn cô lẳng lặng, tựa như có thể nhìn thấu cuộc sống lang bạt sau khi cô đi đến cái thế giới này.

Anh nói "Mèo con, phải sống sót" Đó là yêu cầu cũng là lời hứa hẹn của anh.

Bây giờ, anh đang ở ngoài hành tinh này, cho dù là giữa mấy vạn đại quân Trùng tộc, anh nhất định sẽ lái Bảo Săn cứu cô về.

Cô không thể chết được.

Cô từ từ ngẩng đầu, thấy con công trùng đứng ở trên đỉnh đầu mình, đôi mắt kép màu tím lẳng lặng nhìn cô.

Đúng rồi, đây là trả thù, là hành hạ. Là phát tiết con giận với loài người đã phá hủy đi công sự trên mặt đất của chúng.

Cô nhìn thấy khuôn mặt xấu xí của con công trùng, từ từ cô cười lên, đôi mắt sáng ngời không hề còn đau đớn, ngược lại còn trầm tĩnh hơn.

Còn gì nữa?

Cô yên lặng hỏi nó không hề phát ra tiếng động, mày có thể hành hạ tao như thế nào nữa?

Mặc dù không nói ra tiếng, nhưng con công trùng kia như hiểu được hàm nghĩa trong mắt cô. Nó hơi nghi ngờ nhìn cô, vài giây sau, phát ra mấy tiếng khe khẽ. Những con công trùng khác lại nhanh chóng lui ra.

Bọn chúng bò lui đến sau ngọn đồi, rồi đứng yên ở đó. Tô Di còn nghe được tiếng vo ve của bọn chúng vang lên như nói chuyện với nhau. Trước ngọn đồi chỉ còn Tô Di và con công trùng này.

Nó muốn làm gì?

Nó cúi thấp thân thể trước mặt Tô Di, "xoẹt" một cái, bộ đồ du hành vũ trụ của Tô Di đã bị xé rách, lộ ra mắt cá chân trắng ngần dưới chiếc quần dài. Không khí rét lạnh tràn vào trong nhảy mắt, làm cô như rơi vào hồ băng bị nứt. Đỉnh đầu tròn tròn của con công trùng cúi thấp xuống, nhích tới gần làn da của cô.

Trên đùi vẫn còn máu tươi nồng nặc, chảy xuống theo bắp chân. Con công trùng kia như hít hà, lại vươn chiếc lưỡi vừa dài vừa cứng, nhẹ nhàng liếm sạch sẽ máu tươi trên mắt cá chân của cô.

Tô Di nhìn chăm chăm vào động tác của con công trùng, cô sợ nó cắn đứt chân mình. Bàn tay cô chống đỡ thân thể đã mò vào con dao nhỏ trong túi áo, tìm kiếm tất cả cơ hội có thể.

Cô không biết con trùng này sẽ biến cô thành thức ăn hay là vật cưng, chẳng qua nó chỉ nhẹ nhàng liếm láp. Đôi mắt kép màu tím nhìn cô lẳng lặng, thậm chí nó còn vươn ra một xúc tua khoắc lên đùi Tô Di, nhẹ nhàng di động qua lại. Giờ Tô Di mới hiểu được ... đây là vuốt ve của nó.

Quá trình này ước chừng khoảng 5' đồng hồ, con trùng như chưa đủ thỏa mãn, ngẩng đầu lên nhìn Tô Di một chút, đôi mắt to lớn âm thầm quan sát cô. Nó chép miệng, thân thể hơi cử động, dùng xúc tua tách hai chân của cô ra.

Trong ánh mắt đề phòng của nó, Tô Di từ từ vươn một cánh tay, nhẹ nhàng bắt lấy xúc tua đang vuốt ve trên chân mình. Một cái tay khác thì kéo khóa quần áo của đồ du hành vũ trụ xuống. Bộ ngực trắng tròn lộ ra trong không khí rét lạnh.

Cô nắm xúc tua của con công trùng, kéo đến gần ngực mình một chút. Trong nháy mắt, thời gian như ngừng lại, cảnh vật xung quanh như tan biến. Chỉ

còn Tô Di nhìn thẳng vào mắt kếp của con công trùng, thậm chí ánh mắt của cô như có hơi hiền hòa; Rồi sau đó, nó cũng như cảm giác được cảm xúc dịu dàng của cô, ánh mắt nó cũng theo xúc tua nhìn xuống, chuyển qua trước cái phần trắng mềm lẳng mịn của con người mà nó chưa bao giờ được tiếp xúc...

"Xoẹt..", Một âm thanh rất nhỏ vang lên. Xúc tua của con công trùng kia đột nhiên gãy dựa diên cuồng, tay của Tô Di đang nắm lấy xúc tua của nó cũng đầy máu tươi. Tô Di không hề kêu rên tiếng nào, tay phải đâm mạnh lên trên, cắm con dao nhỏ vào bụng nó, cắt nó như cắt đậu hủ, chém nó thành hai nửa.

Thân thể đã lìa ra của nó vẫn gãy đành đập trên mặt đất, đôi mắt kếp màu tím vẫn mở trừng trừng như không tin nổi Tô Di lại đột nhiên phản công. Tô Di sợ nó còn chưa chết hẳn, một tay chống đỡ thân thể khó khăn, nhịn đau chém nó thêm vài nhát nữa..

Làm xong tất cả mọi chuyện, đầu Tô Di đã đầy mồ hôi. Chân mất máu ngày càng nhiều, càng ngày lại càng đau hơn, toàn thân của cô cũng phát lạnh. Cô cảm giác được tầm mắt mình bắt đầu càng mờ đi. Nhưng cô biết, bây giờ không phải là lúc hôn mê, sau đôi vẫn còn 6 con công trùng khác.

Cô không để nén được giọng của mình, vì đau đớn nên cô khẽ rên lên, làm kẻ địch sau gò núi vững tâm. Song, cô đẩy con công trùng đã chết trên người ra, cầm lấy một cây súng tự động, từ từ bò tới chỗ ngọn đồi của 6 con kia.

"Pằng pằng pằng.." Một loạt âm thanh bắn càng quét nổi lên, cho đến khi hai mắt cô hoa cả đi, cho đến khi toàn bộ công trùng đã nằm trên đất không nhúc nhích, máu tươi màu tím thẩm cả nửa sườn đồi, cô mới thu súng lại. Vết thương bị đông cứng của cô đã đau đến mức đi không nổi. Cô miễn cưỡng mặc lại đồ du hành vũ trụ, bò đến bên cạnh con công trùng, cắt hai cái xúc tua cứng rắn của nó, làm thanh hai cây nạng để mình chống đi.

Sắc trời bắt đầu mờ dần, cô đi dọc theo hướng có ánh sáng, nhích từng bước về phía trước. Cô không biết, cái gì đang chờ mình ở bên ngoài cánh rừng, nhưng cô không bao giờ muốn ở lại rừng cây rét lạnh đầy nguy hiểm này nữa. Chân vẫn còn đang chảy máu, nếu không xử lý, cái chân này không biết có phải bị cưa mất không nữa.

Thật ra thì cô chưa đi đến nửa giờ. Song, đối với cô mà nói, đây là nửa giờ đau đớn dài nhất. Trời đã hoàn toàn tối đen, chỉ có ánh sáng ở phía trước, như một chiếc đèn, chỉ dẫn phương hướng cho cô.

Đó sẽ là gì đây? Cô nghĩ, là doanh trại lớn của Trùng Tộc ư? Hay là máy bay chiến đấu của Trùng Tộc? Nhưng cô đã không còn đường nào cả. Trên đỉnh đồi vẫn còn lóe sáng từng đợt từng đợt, không biết là lửa đạn ác chiến bên ngoài của Mạnh Hi Tông, hay là đèn pha của Trùng tộc. Cô chỉ có một ý niệm trong đầu, bước lên trước, tiếp tục bước về phía trước. Nếu như đó nhất định là con đường chết, cô cũng bình tĩnh bắn cho mình một phát súng để khỏi bị chứng sợ nhện lớn hơn nữa.

Rốt cuộc, cô dừng lại ở một sườn đồi thấp bé.

Có một chiếc xe việt dã, đang lẳng lẳng đậu ở đường cái ven rừng. Trong bóng đêm ma quái, hai bóng đèn pha của xe việt dã lẳng lẳng chiếu vào màn sương mù.

Trên xe không có người, cũng không có con trùng nào. Không khó đoán ra, đây chính là chiếc xe mà đội công trùng kia mới vừa ngồi.

Trong lòng Tô Di không vì vui mừng mà thả lỏng. Chân cô mềm nhũn, lẳng lẳng ngã nhào trên đất. Nhưng điều đó cũng không ngăn cản được ý chí muốn sống của cô. Cô chống hai "cây nạng", từ từ lết xuống sườn núi, lết qua đường cái, bò vào chiếc xe việt dã kia.

Động cơ vẫn còn nóng, chìa khóa vẫn còn được cắm ở đó. Chắc là những con công trùng kia sẽ không nghĩ bỏ mạng ở rừng cây này. Tô Di khó khăn thò người ra phía sau lục lọi, quả nhiên cô tìm được một hộp cứu thương bên dưới ghế.

Cô cắn răng, lập tức khử trùng và băng bó cái chân bị thương của mình lại. Bây giờ nhìn cái chân máu thịt bầy nhầy này giống như đã chết rồi vậy.

Sau khi xử lý xong vết thương, lòng của cô từ từ bình tĩnh lại chút ít. Sau đó cô nhìn sơ các thiết bị trong xe, khóa kỹ cửa xe, mở máy điều hòa, lại tìm được một bình áp suất đựng thức ăn và nước uống, cũng không màn bên trong là thành phần gì, cứ ăn như hổ đói.

Sau đó, thừa dịp bóng đêm, cô lái xe chạy dọc theo đường cái không mục đích.

Ngày bắt đầu từ từ sáng lên, sương mù trắng hiện ra lần nữa, những tia sáng lóe trên bầu trời cũng tạm dừng.

Tô Di không biết chiến tranh đã hạ màn, hay là chỉ tạm thời dừng lại. Cô lái xe cả đêm chỉ dừng lại 2 3 lần để nghỉ ngơi, sau đó lại lập tức lái về phía trước. Cô muốn kiếm một chiếc máy bay, mặc dù biết là rất khó. Nhưng bây giờ, cô đã có xe, lại có vũ khí, thừa dịp đêm tối chắc sẽ có cơ hội lớn hơn.

Nhưng, trời không chiều lòng người. Cô lái suốt cả đêm, thậm chí đã lái đến vùng đồng bằng trống trải. Ngoại trừ gặp mấy chiếc xe việt dã giống như chiếc này, cũng không thấy có chiếc máy bay nào. Cô đề 2 xúc tua của con trùng che ở cửa sổ xe, ngồi phía sau từ từ mặc quân trang của Trùng tộc vào người, cúi người xuống thấp, trên đường không gây ra bất cứ sự chú ý nào.

Đường cái dần rộng rãi, dọc theo mặt đất đóng băng, Tô Di thấy chừng khoảng hơn mấy cây số, có một thành thị, thậm chí còn có khói bốc lên dày đặc. Nơi đó hình như là một nhà xưởng. Sau đó, cô nhìn thấy có vài khung máy bay lao xuống ngừng lại ở chỗ đó.

Cô dừng xe, cúi đầu, yên lặng suy nghĩ đôi giây... Làm sao để có thể cướp được một chiếc máy bay? Sau đó làm sao đánh lạc hướng truy binh dưới đất để bay lên trời?

Trong lúc ấy, sau lưng bỗng nhiên vang lên tiếng động. Tô Di ngồi rụt lại tại chỗ, cầm lấy súng tự động. Nhìn qua kiếng chiếu hậu, cô thấy hai con công trùng đang bò đến từ phía sau đường cái.

Có nên giết chết bọn chúng hay không?

Đang suy nghĩ, thì cô lại thấy được lờ mờ phía sau 2 con công trùng, có mấy chục con người đang đi theo chúng.

Những người kia phần lớn đều là thanh niên mạnh khỏe, tóc tai rối bù, bị đông lạnh đến mặt mũi xanh mét, môi tím tái, hai tay ôm đầu, xếp thành một đội đi theo phía sau con công trùng, yên lặng đi qua xe của Tô Di.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Con dao của Chu thiếu

Tại trạm không gian bên ngoài hành tinh Trùng tộc.

Mạnh Hi Tông cúi đầu nhìn bản đồ phân bố binh lực trên tinh hệ, lông mày cau chặt khấn trượng, ánh mắt trong veo chăm chú. Chẳng qua dưới cảm đã mọc râu lưng phúng xanh đen, cùng với quảng thâm nhân nhật dưới mắt, cho thấy anh đã chống đỡ liên tục trong thời gian rất dài.

Chỉ huy và các sĩ quan kỹ thuật đứng sau lưng anh, cũng sức cùng lực kiệt như vậy. Có người tựa lưng lên lưng ghế, không cần đến một phút đã chìm vào giấc ngủ mê mệt ngán ngủ; có người uống cà phê đậm đặc, vẫn còn đang chống đỡ phân tích số liệu binh lực quân địch.

Mười sáu tiếng, ba lượt tấn công chính diện. Với binh lực của lính đánh thuê, khiêu chiến một chủng tộc, phải chịu áp lực rất lớn không thể nghi ngờ. Tám chiếc chiến hạm vũ trụ đã có ba chiếc hư hỏng nặng, rút lui về phía sau nghỉ ngơi chỉnh đốn; Hơn trăm chiếc chiến hạm cỡ trung, đã bị hư hơn phân nửa. Mặc dù thương vong của Trùng tộc lớn hơn lính đánh thuê, nhưng đối phương như có binh lực bổ sung vào cuộn cuộn không dứt. Nếu không phải quân tiên phong đã phá hủy hệ thống phòng ngự mặt đất, đối phương phải giữ lại một phần binh lực trên mặt đất, thì họ sẽ gặp phải áp lực quân số lớn hơn.

"Bên Liên Minh tiến triển thế nào rồi?" Mạnh Hi Tông hỏi.

"Báo cáo ngài chỉ huy, quân Liên Minh đã đổ bộ lên hai tinh cầu rơi vào tay địch, hai bên đang giao tranh quyền khống chế mặt đất kịch liệt." Sĩ quan thông tin đáp.

Mạnh Hi Tông không hỏi nữa, Lý Tích Trung nhỏ giọng nói: "Đã sắp đến thời gian quan trọng trong dự tính rồi."

Mạnh Hi Tông gật đầu, đúng lúc ấy, một người sĩ quan kỹ thuật nhìn chăm chăm radar trên bảng điều khiển, bỗng nhiên xoay người: "Ngài chỉ huy, bốn chiếc chiến hạm vũ trụ Trùng tộc tấn công."

"Ngài chỉ huy, chúng ta có nên tạm thời nhảy đi hay không." Lý Tích Trung hỏi.

"Đánh." Mặt Mạnh Hi Tông âm trầm như nước, "Dù được càng nhiều binh lực Trùng tộc, càng nhanh thắng được cuộc chiến này."

Cuộc chiến tấn công và phòng thủ oanh liệt ngoài vũ trụ được triển khai lần nữa. Bom nguyên tử và đạn đạo, nổ rộ như pháo hoa ngoài vũ trụ, bao phủ ba tinh cầu Trùng tộc bập bùng trong chớp nháy. Từng chiếc máy bay chiến đấu màu đỏ hoặc màu đen, giống như hai đàn cá chỉ chít lướt qua nhau, sau quãng thời gian tấn công ngắn ngủi, vô số hài cốt và tính mạng rụng xuống như lá khô.

Chiến dịch vũ trụ và chiến dịch dưới mặt đất khác hẳn nhau. Dù là năng lượng sử dụng trong chiến tranh đủ để hủy diệt một tinh hệ, nhưng tất cả ở đây lại vô cùng yên tĩnh và lặng lẽ. Trong chân không vũ trụ, từng chiếc chiến hạm lặng yên vờn bay kiên định, bởi vì niềm tin kiên quyết trong lòng mình—— là sự sống còn và tự do của chủng tộc .

Trên mặt đất của hành tinh thứ nhất Trùng tộc.

Quang cảnh đã 8h, doanh trại lao công phía tây là một dãy núi thấp nhỏ, nhìn xa xa yên ắng giống như một con rồng đang ngủ đông. Khu dân cư Trùng tộc xây dựng hướng về phía mặt trời dọc theo đồi, kéo dài thẳng đến khu vực đồng bằng.

Cuộc tập kích hỗn loạn ngày hôm qua cơ bản đã lắng lại. Chỉ có tốp ba tốp năm loài người bị công trùng đốc thúc quay trở về doanh trại lao công trên đường lớn.

Ánh sáng bên ngoài tầng mây bắt đầu lóe lên một lần nữa, ánh sáng này làm trái tim Tô Di ổn định hơn nhiều.

"Thiếu úy, tiếp theo làm thế nào?"

Tô Di quay đầu, nhìn lại hơn mười người thanh niên được cô cứu lúc sáng. Họ cầm vũ khí đoạt được từ trên tay binh lính Trùng tộc đã chết, đi theo cô tới nơi này.

"Máy bay dừng ở chỗ nào?" Tô Di hỏi.

Một thanh niên nói: "Nửa đêm hôm qua lúc tôi chạy trốn khỏi doanh trại lao công, đã nhìn thấy hai chiếc máy bay đậu ở vùng đất trống ở tận cùng phía bắc. Nhưng mà đó là nơi Trùng tộc canh phòng."

"Anh chắc chắn nhìn thấy máy bay màu đen, phía trên có đánh dấu chữ thập màu bạc?" Tô Di hỏi tới.

"Tôi chắc chắn." Người thanh niên nói, "Lúc ấy đèn pha của Trùng tộc chiếu tới, tôi thấy cực kỳ rõ ràng. Thiếu úy, Lính Đánh Thuê cũng bị Trùng tộc bắt giống chị sao?"

Tô Di gật đầu: "Tình hình canh phòng ở doanh trại lao công thế nào rồi?"

Một người đàn ông trung niên nói: "Vốn là có trên trăm con trùng. Nhưng ngày hôm qua sau khi xảy ra tập kích trên không, ít nhất cũng voi đi hơn phân nửa. Máy bay Trùng tộc đậu ở phía bắc chỉ để lại hai ba chiếc."

Người thanh niên lúc trước kích động nói: "Thiếu úy, có phải viện quân Liên Minh tới cứu chúng ta không?"

Tô Di gật đầu, chỉ bầu trên trên đầu: "Đã quyết chiến rồi."

Tất cả mọi người đều vui mừng trở lại. Tô Di nói mình muốn đi cướp máy bay cứu đồng bọn, ngoại trừ hai ba người muốn nấp ở trong núi rừng đợi viện quân đến, còn lại tất cả đều muốn đi cùng Tô Di, họ muốn cứu người thân bạn bè của mình còn bị giam trong doanh trại lao công.

Cuối cùng còn lại có mười mấy người. Mặc dù phần lớn trong số họ trước kia chưa từng bắn súng, nhưng sau khi trải qua trắc trở lần này, mọi người lấy được vũ khí của Trùng tộc thì sắc mặt lại vui mừng. Trên đường đi theo Tô Di tới đây, thậm chí còn cùng Tô Di giết sạch công trùng lè tè trên đường.

Cái chân bị thương của Tô Di vẫn đau đớn vô cùng, chỉ có thể tiêm thuốc gây tê trong hộp cứu thương trên xe, chân tiêm ít thuốc gây tê cục bộ, mới có thể duy trì khập khểnh đi về phía trước. Điều này cũng khiến những thanh niên kia kính nể không thôi.

Tuy nhiên xung quanh doanh trại lao công đều có cameraghiệp sát, ở cửa lại có thêm hai tên công trùng cầm vũ khí hạng nặng canh phòng. Tô Di to gan đề nghị mọi người thu hồi vũ khí, giả bộ bị công trùng "bắt được". Kiến nghị này khiến những thanh niên kia hết sức rối rắm chần chừ, nhưng cuối cùng vẫn nghe theo đề nghị của cô — bọn họ chôn súng tự động ở nơi nào đó ngoài doanh trại lao công, rồi giấu vũ khí ở dưới lớp quần áo, sau đó trên đường "chạy trốn" "bắt gặp" mấy con công trùng, thành công bị đưa vào trong doanh trại lao công. Một thanh niên đưa áo bông của mình cho Tô Di, để cô không bị phát hiện thân phận quân nhân.

Vào doanh trại lao công, quả nhiên tình hình như Tô Di dự đoán — bởi vì giám thị phòng giữ, hiệu quả hỗn loạn mấy ngày trước vẫn còn ảnh hưởng, đám công trùng chỉ đưa bọn họ tới mảnh đất trống rộng rãi ở chính giữa doanh trại, không có thức ăn, cũng không có thiết bị sưởi ấm. Sau đó phải chờ đợi và yên lặng rất lâu.

Tô Di không biết bọn họ đang đợi cái gì. Cô lẳng lặng quan sát địa hình xung quanh — mảnh đất này tối thiểu cũng chen được 500 người, xung quanh đều là tòa nhà hai tầng. Ở tầng hai có khoảng chừng mười con công trùng, khiêng súng canh giữ từ trên cao, đủ để uy hiếp 500 con cừu này. Mà theo như người ta nói, nơi của Trùng tộc ở phía bắc, đó là một ngôi nhà mái vòm màu đen, không thấy rõ có máy bay hay không.

Những cấp dưới của Tô Di, từ từ di chuyển không gây chú ý trong đám người. Thật ra thì Tô Di biết, để cho bọn họ cầm vũ khí một chọi một, đi làm thịt công trùng trên tầng hai thì nguy hiểm rất lớn. Nhưng thời gian của cô không còn nhiều nữa rồi. Công trùng bị họ giết chết sớm muộn gì cũng sẽ bị doanh trại lao công phát hiện ra số nhân công thiếu hụt này, đến lúc đó, muốn phản kích cũng không có cơ hội, thậm chí sẽ dẫn tới việc bị lực lượng lớn hơn nữa trấn áp.

Mà bây giờ được ăn cả ngã về không, có lẽ có thể cứu được càng nhiều người.

Tất cả mọi người đều dịch chuyển đến vị trí dự định, chờ đợi chỉ thị của Tô Di. Lúc này, ngoài doanh trại vang lên tiếng động cơ xe — một đội công trùng tiến vào, bọn họ áp giải một người đàn ông đầy vết thương chồng chất bị trầy da sứt thịt. Người đàn ông cúi thấp đầu, không thấy rõ vẻ mặt.

Thế nhưng đám trùng lại áp giải tới hơn 10 người! Tô Di định thần nhìn lại, sợ hết hồn hết vía — Rebecca, còn có mấy thanh niên nhìn quen mắt! Bọn họ ẩn nấp ở cự thạch trận, quả nhiên bị Trùng tộc bắt làm tù binh!

Carlo đâu?

Tầm mắt Tô Di chậm rãi chuyển qua trên người đàn ông bị công trùng đè ép quỳ trên mặt đất kia. Nhìn dáng người và quần áo rách nát, vô cùng bất ngờ chính là Carlo!

Tô Di nắm chặt súng lục trong áo.

Con công trùng dẫn đầu nện báng súng lên đầu Carlo, lập tức máu tươi chảy ra đầm đìa. Hắn không hề kêu lên một tiếng, giống như đã chết rồi. Chỉ làm loài người giữa mảnh đất không đành lòng nhìn tiếp.

"Loài người này. . . ." Thủ lĩnh công trùng kia dùng ngôn ngữ loài người hô lên, "Khinh nhờn thi thể binh lính Trùng tộc, bất kỳ vị thần thánh nào, cũng không thể khoan dung!"

Ngay sau đó, có con công trùng ném cái bọc trên lưng xuống đất, một đồng thịt nát xương vụn, tán loạn trước mặt người đàn ông kia.

"Tao tuyên bố." Thủ lĩnh công trùng nói, "Tên tội nhân này, chính là bữa tối hôm nay của bọn tao. Hiện giờ, bọn mày nghiêm túc nhìn tao ăn nó." Mắt kép lạnh lẽo nhìn quanh một vòng, "Sau này, bất kỳ kẻ nào muốn chạy trốn, sẽ bị giống như nó!"

Có người hô nhỏ một tiếng, nước mắt lưng tròng che miệng mình. Nhóm Rebecca trong đám đông không nhận được muốn xông lên phía trước, lại bị súng của công trùng ngăn ở phía sau. Tô Di chỉ cảm thấy tim cũng muốn nhảy đến cổ họng, thuốc tê trên đùi như mất tác dụng, lại đau âm ỉ.

Bây giờ là không phải thời khắc tốt nhất sao? Cô hỏi mình?

Hay là đợi trong quá trình công trùng thật sự ăn com, tất cả công trùng đều bị hấp dẫn sự chú ý, mới là thời khắc tốt nhất?

Tính mạng một người Carlo, và tỉ lệ sống sót lớn hơn của mọi người, cô nên lựa chọn thế nào đây?

Hai con công côn trùng kiểm chặt cơ thể sống dở chết dở của Carlo, con công trùng dẫn đầu tóm lấy tay hắn, cúi đầu há miệng.

Trong nháy mắt này, trực giác quyết định tất cả. Trong đầu Tô Di yên tĩnh như chết rồi, cô nhấc súng lên, nhắm ngay con công trùng.

Vậy mà có người nhanh hơn cô.

Carlo vốn y hệt mê man lại như chợt thức tỉnh, tóc ngắn che khuất mắt hắn, khoe miệng tràn đầy máu tươi của hắn từ từ cong lên, vẫn là nụ cười châm chọc và tang thương đó. Ánh bạc mờ nhạt lóe lên rồi biến mất, hắn và con công trùng kia, đều không nhúc nhích.

Gần như không ai thấy rõ động tác của hắn; tuy nhiên Tô Di đã thấy qua bản lĩnh của hắn —— không biết hắn lại giấu dao ở chỗ nào, mà thoát được vụ soát người của công trùng —— hắn đã giết được con công trùng kia!

Tô Di không chần chừ nữa, nhắm ngay năm con công trùng sau lưng Rebecca "pằng pằng pằng" bắn mấy phát! Đám người bắt đầu la hét chói tai, đồng thời lúc này những cấp dưới của Tô Di kích động giờ súng bắn về đám công trùng ở trên tầng hai! Mà Rebecca và Carlo cũng nhìn tới từ phía xa.

Trận chiến lộn xộn kéo dài được mười phút.

Trong những trận chiến Tô Di đã từng trải qua, mặc dù không đến nỗi lợi dụng thời cơ, nhưng vẫn là bằng chính sự thông minh và lanh lợi của mình, nên thương vong phe mình rất nhỏ. Tuy nhiên, lần trước trên phi thuyền vận chuyển tù binh của Trùng tộc, bên cạnh cô cũng đã ngã xuống mấy thanh niên nhiệt huyết. Hôm nay, lại ngã xuống nhiều hơn.

Cô ngồi dựa bên tường thấp trong căn phòng ở phía tây doanh trại lao công, Rebecca cầm hòm thuốc tìm ra được trong phòng Trùng tộc, vừa rơi nước mắt vừa xử lý vết thương trên đùi cô. Carlo sống dở chết dở nằm bên cạnh cô, được một bác sĩ khác trong đám người xử lý vết thương cho hắn.

"Cô nên nằm xuống." Rebecca nức nở nói.

Tô Di vì cô ấy khóc đến mức mình cũng muốn rơi lệ. Tuy nhiên cô biết hiện giờ hơn năm trăm người này đều trông cậy vào mình, cô không thể lộ ra chút mềm yếu nào.

Đã là buổi trưa. Đám người vẫn chen chúc trên mảnh đất như cũ. Khác biệt với lúc trước là, mặt đất có hơn hai mươi thi thể công trùng, còn có năm con công trùng bị bắt làm tù binh quý trên mặt đất.

Thi thể loài người có hơn năm mươi. Trong số mười thanh niên đi tới cùng Tô Di, có quá nửa cũng nằm trên mặt đất. Mấy người ước chừng là người thân bạn bè của họ, nằm bên cạnh thi thể bọn họ, khóc thút thít không lên tiếng.

Tô Di không dám nhìn cái chết của họ —— Cho tới bây giờ cô đều biết thắng lợi cần trả giá, nhưng khi cái chết tàn khốc này lại xảy ra trên tay cô một lần lại một lần nữa, cô cảm thấy rất khó chịu.

Nhưng vẫn là thắng lợi, 500 người tới đây đều mong mỏi nhìn cô, mong đợi nữ quân nhân này, đưa họ trở lại bầu trời, trở lại Liên Minh. Nhưng mà lời nói của Tô Di lại khiến họ thất vọng: "Chúng ta chỉ có thể chờ đợi cứu viện của Liên Minh."

Cô phái người lục soát qua cả doanh trại, tìm được kho vũ khí của Trùng tộc. Cô chọn ra mấy thanh niên từng theo cô, để đám người phân tổ đi theo họ, cầm vũ khí của Trùng tộc, canh giữ mọi phương hướng của doanh trại.

"Thiếu úy, không phải cô sẽ tiếp tục bảo vệ chúng tôi sao? Cô muốn đi đâu?" Có người hỏi, tất cả mọi người đều nhìn cô.

"Tôi muốn đi cứu cộng sự bị bắt của mình." Cô đáp, "Mặc dù phần lớn thủ vệ đã bỏ chạy, nhưng vũ khí cũng không thiếu. Trừ phi đại đội Trùng tộc tới đây, nếu không, các bạn phòng thủ vài ngày cũng không có vấn đề gì cả —— đến lúc đó chiến tranh đã kết thúc rồi."

"Nếu như Liên Minh thất bại thì sao?" Có người hỏi, "Sự chống cự của chúng ta lại trở thành không có chút ý nghĩa gì."

"Không thua." Cô đáp lại lưu loát dứt khoát, giống như có lòng tin một trăm phần trăm, "Nhất định sẽ thắng."

Anh nhất định sẽ thắng.

Vậy mà lục soát khắp cả doanh trại, lại không phát hiện ra hai chiếc Báo Săn và phi công bị bắt theo như người ta nói. Ngược lại người đàn ông lớn tuổi cung cấp đầu mối bảo rằng —— Ngày hôm qua ông không chạy trốn, thấy Báo Săn bị một chiếc xe lớn lôi đi.

"Bọn họ bị đưa về phía Vương Thành." Ông ta nói, "Không biết vì sao nữa."

"Ông chắc chắn là Vương Thành?" Tô Di hỏi.

"Đúng. Mặc dù tôi không biết chữ viết của Trùng tộc, nhưng Vương Kỳ của Trùng tộc, bất cứ con người nào cũng biết."

Đúng vậy, đối với Vương Kỳ màu xanh dương mắt kép màu đen đỏ, bất kỳ kẻ nào thấy một lần, cũng sẽ không quên được. Cặp mắt kia đẹp đến hẹp dài hơn so với cặp mắt bình thường của Trùng tộc, lại càng lạnh lùng hơn bất kỳ con mắt kép nào của Trùng tộc.

Đó là Vương Kỳ mắt của nữ vương.

Nhưng theo như bản đồ cô từng xem qua lúc phi hành, Vương Thành cách đây một vị trí cực kỳ xa xôi, làm sao có thể phái xe trực tiếp qua lại được?

Nhất định không phải tới Vương Thành. Vậy thì đi đâu?

Tô Di suy nghĩ một chút, dưới sự giúp đỡ của Rebecca, đi tới bên cạnh Carlo đang sống dở chết dở, cúi đầu hỏi: "Sao anh lại khinh nhờn thi thể Trùng tộc?"

Mặt của Carlo đều bị mái tóc rối bời che kín, miệng trên cầm lại cong lên: "Không phải cô đều thấy rồi sao? Bị vây ở trong cự thạch trận, khó tìm thấy được chút gì tiêu khiển."

Tô Di nhớ tới đồng thịt vụn công trùng tức giận ném xuống lúc trước, đã hiểu ra được.

Đợi chút, Carlo Chu.

Chu?

Không thể nào, trùng hợp như vậy?

Nhớ tới tin đồn về hắn, cô sinh lòng ác cảm. Nhưng chơi dao đến tuyệt vời xuất sắc như thế, còn có thể trong lúc nguy cơ trùng trùng, có hứng thú giải phẫu thi thể Trùng tộc, ngoại trừ Chu Thiếu Đồng kia thì là ai đây?

Nhưng cô lại không thể lập tức chán ghét người trước mắt này —— Trên thực tiễn mà nói, nếu như không gặp được hắn, con đường tìm kiếm sự sống của cô có lẽ sẽ khó khăn hơn rất nhiều.

Cô giơ tay lên vỗ vai hắn, sửa miệng: "Chu thiếu, nếu như có Trùng tộc trở lại xâm chiếm, xin anh hãy mở xẻ tất cả bọn chúng. Còn nữa, năm trăm người này đều là của tôi, không được động vào bất cứ người nào."

Carlo —— Chu thiếu dường như hoàn toàn không kinh ngạc đối với việc cô đoán ra thân phận của mình, nói dừng dừng: "Bây giờ tôi cũng chẳng có sức. Cô muốn tôi làm cái gì?"

Người đàn ông đẹp trai thông minh thích làm theo ý mình này, thật sự là cái tên biến thái thích tàn bạo, thích giải phẫu phụ nữ còn sống đó sao? Tô Di để tâm, nhắc nhở mình phải đề phòng hắn, đồng thời cũng phải nhắc nhở Rebecca theo dõi hắn.

Nhưng mà bây giờ, cô tin rằng hắn mới là người mà Trùng tộc sợ nhất. Cô chỉ nắm con công trùng quý dưới đất: "Cầm dao của anh làm đáng một chút, bọn chúng sợ anh muốn chết. Tôi phải khiến chúng nói cho tôi biết, cộng sự và máy bay chiến đấu rốt cuộc bị vận chuyển đến nơi nào."

Chu thiếu hừ một tiếng, ánh dao trong tay chợt lóe lên: "Kéo chúng tới đây."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Người đàn ông đỏ

Tô Di còn đang nghĩ, trong tình huống ngôn ngữ bất đồng, thì phải bức cung kiểu gì. Không ngờ khi năm con trùng bị ném tới trước mặt Chu thiếu. Trước tiên, hấn giờ tay chém xuống, đâm mấy nhát dao lên người một con trùng. Tiếng con trùng bị đâm vỡ òa kêu lên cuồng loạn. Sau đó hấn thờ đốc, mỉm cười, dùng ngôn ngữ của Trùng tộc "Chít chít chi chi" nói với mấy con trùng khác.

Tô Di cũng phải nhìn hấn với cặp mắt khác xưa. Người này là bác sĩ, còn buôn bán vũ khí, thậm chí còn hiểu ngôn ngữ Trùng tộc. Chi tiết là một tên biến thái.

Mấy phút sau, thể lực của Chu thiếu cũng không thể cố gắng được nữa, tái mặt nói với Tô Di: "Cô qua đây, tôi cho cô biết lời khai của chúng."

Tô Di không nghĩ ngợi gì, cúi đầu đến gần. Ai ngờ Chu thiếu một giây trước còn sống dờ chết dờ, bỗng nhiên lại khỏe như vâm, kéo lấy cổ áo cô, miệng tràn đầy máu tanh đê mạnh lên mặt cô, hôn lung tung khá lâu.

Tô Di đẩy hấn ra. Đám người Rebecca xung quanh nhìn kinh ngạc, Chu thiếu cười he he: "Ném thử xem đàn bà của Mạnh Hi Tông có mùi vị gì."

Tô Di nhìn hấn chằm chằm, chà mạnh gương mặt của mình. Hấn làm ra vẻ như chưa có chuyện gì xảy ra: "Cách 10 km về phía bắc, có một thung lũng, có nhân vật lớn của Trùng tộc ở trong đó. Đồng sự của cô và máy bay chiến đấu, cũng đã được chuyển đến đó."

Nửa tiếng sau.

Tô Di không biết, ở nơi cách doanh trại lao công không xa, lại có một vùng đất xinh đẹp như vậy. Có lẽ do nguyên nhân nhiệt độ, nên nơi này núi non xanh biếc, như thể mùa xuân vẫn ở lại đây. Dòng suối phía dưới thung lũng còn đang chảy xuôi, khe suối trong veo thậm chí còn có mấy con cá đang bơi lội.

So với màn chiến đấu ác liệt trên bầu trời và hỗn loạn dưới mặt đất, nơi đây yên tĩnh như thể thiên đường.

Trên cả quảng đường họ tới đây, dọc đường quốc lộ không ngừng có xe tăng của Trùng tộc chạy qua, cho thấy trận chiến trên trời vẫn đang kịch liệt.

Tô Di mang theo mười mấy người, bao gồm Rebecca và Chu thiếu. Bởi vì Rebecca là bác sĩ, nếu như có thương vong thì có thể cấp cứu kịp thời; Còn Chu thiếu là do hấn kiên quyết thể hiện rằng mình có thể đi, không chịu để Tô Di bỏ hấn lại. Cũng may lái xe cả quảng đường, sau khi xuống xe, hấn được người khác dìu dắt cũng không gây cản trở gì.

Đoàn người dọc theo đường núi từ từ men vào trong núi. Dọc đường có rất nhiều suối nước nóng đang bốc hơi, không có bất kỳ người nào, cũng không có Trùng tộc. Chỉ nhìn thấy trong lòng mọi người cảm thán không thôi. Nơi đây, có lẽ được coi là vùng đất quý báu tốt nhất của Trùng tộc, rốt cuộc là nhân vật lớn nào đang ở đây?

Từ xa đã thấy một tòa nhà màu trắng đứng sừng sững trong rừng cây bên khe núi. Ước chừng mười mấy tên lính Trùng tộc mang súng, nhàn nhã phân tán canh giữ trước cửa, một lá Vương Kỳ màu xanh dương, cắm trên nóc nhà —— Dấu hiệu như vậy, khiến cho bất kỳ tên Trùng tộc nào cũng phải tránh xa.

Quả nhiên hai chiếc Báo Săn thuộc về Lính Đánh Thuê đang đậu ở trên bãi đất trống ngoài tòa nhà.

Tuy rằng chỉ có mười tên Trùng tộc, thế nhưng không phải lính Trùng tộc bình thường. Chúng là trùng khổng lồ, cỡ người của mỗi con gần như tương đương với một chiếc xe tải nhỏ, tứ chi trắng kiện, chiếc cẳng màu đen sặc bén nhọn hoắc, da thịt trên thân lờm chờm như sắt, mắt kép màu đỏ. Mỗi một con đều cầm một chiếc đèn lồng lớn, lạnh lùng quan sát cảnh vật xung quanh.

Tô Di từng nghe nói, đây là cận vệ quân của nữ vương —— Vua của loài trùng. Từng con trong số chúng cũng khiêng súng máy hạng nặng, tiểu đội như vậy, nếu trong trận chiến cũng đủ để tiêu diệt kẻ địch gấp mười lần mình.

"Thiếu úy." Có người bắt đầu thấp thỏm không yên, "Chúng ta sẽ không gặp phải nữ vương chứ?"

"Nói xui xẻo, cậu muốn gặp nữ ma đầu kia hả?" Một người khác bon chen, "Nữ ma đầu đương nhiên chỉ huy chiến đấu ngoài vũ trụ rồi, nghe nói ả cũng là nguyên soái toàn quân, sao có thể rảnh rỗi tới nơi này nghỉ phép?"

Tô Di cũng hơi bó tay, làm sao để giết chết những con trùng lớn này đây? E rằng lựu đạn cũng không có tác dụng, cô suy nghĩ, trong đầu dần dần hình thành biện pháp giương đông kích tây.

Đang suy nghĩ, những người bên cạnh lại đẩy cô xuống. Cô ngẩng đầu nhìn, ngay ngắn cả người.

Một người, một người đàn ông cao lớn, đi ra từ trong căn nhà.

Hấn mặc bộ đồ màu trắng, tay chống gậy, mặt cúi thấp xuống, đi rất chậm. Tuy nhiên hấn nhỏ giọng nói câu gì đó, đám trùng lớn dường như hơi do dự, nhưng lại không có cách gì khác. Một lát sau, đội trùng lớn này lại nhấc vũ khí lên, đứng dậy rời khỏi cửa, dọc theo đường núi đi vào lối vào hẻm núi, lúc này mới buông vũ khí xuống tiếp tục canh giữ.

Bây giờ người đàn ông kia mới ngẩng đầu lên, nhìn sang bên này, chống gậy, xoay người trở về căn nhà, đóng cửa lại.

Bởi vì cách rất xa, Tô Di không thấy rõ mặt của người đó. Nhưng lại thấy dáng người hơi quen mắt. Xem ra thân thể người đàn ông kia cũng không khỏe, cử chỉ phong thái không hề giống bất kỳ người nào cô đã gặp qua.

Người đàn ông này, chẳng lẽ chính là nhân vật lớn của Trùng tộc? Một con người, tại sao có thể chỉ huy sai khiến được một đội Trùng lớn?

Tô Di mang theo vài người, lén đi dọc theo rừng cây về phía sau căn nhà kia.

Cửa sổ nhà mở rộng, những người khác lẳng lặng ngồi xổm trong cánh rừng phía sau căn nhà, Tô Di và một người có tay chân nhanh nhẹn tiến lên phía trước, kẻ sát vào bên cửa sổ, có thể cảm nhận từng hơi ấm trong phòng tản ra bên ngoài. Cô cực kỳ cẩn thận ghé đầu vào nhìn, thấy trong sảnh trang trí hoa lệ, có hai bóng dáng quen thuộc, hai mắt nhắm nghiền nằm trên sàn nhà—— Y Đại và Ly Từ!

Hai người rõ ràng đã phải chịu đựng không ít hành hạ, bộ đồ du hành vũ trụ trên người đã rách nát, cả người đều là máu, mặt tím bầm.

"Lộc cộc lộc cộc" mấy tiếng vang nhẹ, người đàn ông chống gậy đó đi tới từ cửa hông của căn nhà. Hắn đưa lưng về phía Tô Di, đi tới trước mặt Y Đại và Ly Từ. Cúi đầu như thể đang quan sát.

"Quân Liên Minh? Linh Đánh Thuê?" Hắn thấp giọng hỏi như lầm bầm.

Thế nhưng tiếng nói này, như sét đánh giữa trời quang vang lên trong tai Tô Di. Hơi thở của cô chợt nặng thêm, vậy mà người đàn ông kia như nhận thấy được sự tồn tại của cô, từ từ xoay người lại.

"Ai? Ai đang ở đó?"

Ngữ điệu trầm ấm bình thản, khác hẳn với cái người trong trí nhớ kia. Tuy vẫn là giọng nói rõ ràng dễ nghe đó, nhưng giọng nói trong quá khứ luôn mang theo sự thoải mái và vui vẻ, mà giờ đây, giống như một vùng nước đọng, sóng dậy cũng không sợ hãi.

Tô Di đứng bên cửa sổ không hề trốn tránh, đối diện với khuôn mặt của người đó. Ký ức đau lòng một thời, tình đồng chí trong khoảng thời gian ngắn ngủi nhưng đậm sâu. Còn có sự thiện vị và yêu mến hắn đã từng trao, trong nháy mắt giống như thủy triều dội thẳng vào trái tim cô.

Hắn còn sống! Hắn vẫn còn sống!

Nhưng tại sao hắn lại biến thành đáng sợ lúc này?

Lăng Tranh!

Hắn mặc bộ quần áo trắng tinh không dính một hạt bụi, chất liệu mềm mại láng mịn hơn bất kỳ loại vải vóc nào cô đã từng nhìn thấy. Tuy nhiên mặt của hắn, gầy hơn trước rất nhiều, bàn tay tái nhợt nắm chặt lấy gậy, như thể như vậy mới đủ để chống đỡ sức nặng cả người.

Mà trên khuôn mặt trẻ tuổi góc cạnh rõ ràng, dưới cặp mày đen nhánh là một mảnh vải trắng, nhẹ nhàng quấn quanh mắt hắn. Hắn không nhìn thấy Tô Di. Đây mới là nguyên nhân hắn cần gậy.

"Lăng Tranh." Tô Di từ từ rút súng nhắm vào hắn, "Em là Tô Di."

". Tiểu Di?" Tên của cô được phát ra như thể có hơi chút khó khăn, môi mòng của Lăng Tranh từ từ cong lên, đó là một nụ cười thật lòng, mang theo một sự dịu dàng ấm áp sau khi nhìn thấu buồn vui của cuộc sống.

Hình như nghĩ đến điều gì đó, nụ cười của hắn từ từ biến mất: "Em vẫn còn sống. Tại sao cũng đến nơi này. Em cũng bị Trùng tộc bắt ư?"

"Cứ xem như vậy đi." Tô Di nhảy qua bậc cửa sổ vào phòng, nhắm vào hắn, từ từ đi vòng qua bên cạnh hai người Y Đại, "Anh đầu hàng Trùng tộc?" Cô giữ chặt cò súng, nhưng trong lòng lại như bị một tòa núi lớn đè nặng.

"Không." Hắn cười khe khẽ, "Anh chưa bao giờ đầu hàng."

Tô Di bảo vệ hai người Y Đại, tiếp tục hỏi: "Tại sao?"

Sắc mặt Lăng Tranh càng tái nhợt, hắn tránh không đáp: "Tiểu Di. Anh sai Trùng tộc đưa bọn họ tới đây, là muốn bảo vệ tính mạng của họ. Dưới sàn phòng anh có giấu nhiên liệu, em đánh thức họ, lái máy bay bên ngoài đi đi."

Lời Lăng Tranh nói cực chậm, nhưng giọng nói lại vô cùng chân thành. Tô Di gần như tin tưởng hoàn toàn—— nếu không tại sao hắn phải điều động trùng lớn ở ngoài cửa đi?

"Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra với anh thế?" Nhìn nụ cười hoảng hốt trên mặt hắn, trong lòng cô đau nhói.

Hắn yên lặng khá lâu, mới nói: "Tiểu Di, em lại đây, để cho anh chạm vào khuôn mặt em."

Tô Di không nhúc nhích.

Hắn cười ha ha: "Lần trước trong lúc chạy trốn, mắt bị đạn làm xước, không thể nào hồi phục được nữa." Hắn nói chậm rãi, "Anh và em cùng đi, cho dù chết trong vũ trụ. Tiểu Di, anh vĩnh viễn nhớ lời thề của mình, trung thành với loài người, trung thành với Liên Minh. Anh sống không phải là bởi vì sợ chết, mà bởi vì cho dù chết, cũng muốn chết ở đất nước của mình."

Lời nói khiến trái tim của Tô Di rung mạnh, liền tưởng đến Vương Kỳ ngoài cửa, cô gần như đoán được thân phận của người đó. Cô không cất lên lời, đi tới bên cạnh hắn, nhẹ nhàng cầm tay hắn: "Em dẫn anh đi."

Lăng Tranh bình tĩnh mỉm cười, cánh tay dài duỗi ra, ném gậy đi, ôm chặt cô vào lòng.

Một lúc lâu sau, hắn mới hơi lưu luyến buông cô ra. Tô Di đưa gậy tới trước mặt hắn, dịu dàng ngồi xuống cạnh bàn. Hai mắt hắn vẫn luôn bị vải trắng che kín, nhưng Tô Di rõ ràng nhìn thấu qua lớp vải kia, thấy ánh sáng dịu dàng và bình tĩnh trong mắt hắn.

Tô Di suy nghĩ nửa roi lệ, vào trong phòng hắn tìm thấy thùng nhiên liệu, hắn vẫn ngồi yên không nhúc nhích. Tô Di tức tối nói: "À quá nhẫn tâm."

Hắn không lên tiếng, yên lặng một hồi, mỉm cười nói: "Em sợ không? Đưa anh đi, có lẽ sẽ gặp phải sự cản trở mãnh liệt nhất của Trùng tộc."

Tô Di không đáp mà hỏi ngược lại: "Anh sợ sao? Kỹ thuật của em kém xa anh, không cẩn thận sẽ khiến anh tan xương trong cự thạch trận."

Hắn khẽ giọng cười cười, đang định nói gì đó, chợt dừng lại.

Cùng lúc đó, người của Tô Di ở ngoài cửa truyền đến tiếng kêu rất nhỏ, ra hiệu tình huống nguy cấp.

Hắn nghiêng tai chăm chú lắng nghe, vẻ mặt trở nên lạnh lùng: "Đại Nữ vương tới."

Tô Di kinh hãi —— Sao nữ vương lại tới? Không phải à nên ở ngoài vũ trụ chỉ huy chiến đấu sao? Đường đường là nữ vương, người thống trị ba hành tinh, thế nhưng trong lúc chiến tranh kịch liệt, lại đi tới cái nơi bé nhỏ này, tới gặp Lăng Tranh ư?

Hay là. Chiến sự có biến chuyển? Trong lòng cô căng thẳng.

"Em lập tức trốn trong phòng anh, khóa chặt cửa, đóng kỹ cửa sổ —— cô ta có thể ngửi thấy mùi hương của em." Lăng Tranh dẫn cô đi, đẩy về phía căn phòng. Bàn tay to của hắn di chuyển nhanh chóng, thế nhưng giống như có thể nhìn thấy, cảm lấy khẩu súng từ trong tay cô.

"Dù thế nào chẳng nữa, cũng đừng mở cửa." Hắn dặn dò.

Tô Di khẽ cắn răng, lập tức ra ám hiệu với cộng sự đang ghé đầu vào từ ngoài cửa sổ, xách theo thùng nhiên liệu xoay người vọt vào trong phòng.

Ngoài cửa vang lên một loạt tiếng bước chân cực kỳ dày đặc và đều đặn, có vẻ như rít đông người đến. Rồi một lát sau, có tiếng bước chân nhẹ vang lên ở cửa ra vào. Không giống nhịp chân bước nặng nề của Trùng tộc, tiếng bước chân của người tới rất thanh nhã, nghe giống như loài người.

Tô Di không dám ghé đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, sợ bị chúng phát hiện. Chỉ dán chặt vách tường vội vã liếc nhìn ra ngoài, nhìn thấy trên phần đất trống ngoài nhà, những con trùng lớn đã đứng dày đặc chỉ chít, ước lượng sơ qua cũng có trên trăm con. Toàn bộ bọn chúng quỳ rạp trên mặt đất, trên thân mặc quân phục quân cận vệ màu xanh dương, khiêng vũ khí hạng nặng, giống như từng chiếc xe tăng, bảo vệ vua của chúng.

Xong rồi, chạy không thoát nổi rồi. Tô Di cắn chặt hàm răng. Nếu khứu giác Trùng tộc nhạy bén, mười mấy người ở bên ngoài kia, quả thật sẽ là mục tiêu sống.

Làm thế nào đây?

Vậy mà đám trùng lớn như thể nhận được mệnh lệnh, cũng không hành động ngay lập tức.

Cửa mở ra, có người bước vào.

Đó là một giọng nữ cực trầm ấm êm dịu, ngôn ngữ loài người chuẩn ngoài sức tưởng tượng, thậm chí còn mang theo hơi hướng giọng địa phương tỉnh cầu Hi Vọng.

"Lăng khanh." Giọng nói của cô ta không rõ buồn vui, "Trẫm tới thăm khanh."

Lăng Tranh không trả lời, giống như đây đã là cách giao tiếp rất lâu của hai người. Tô Di chỉ cảm thấy trong lòng kinh hãi khiếp sợ, không thể nào tưởng tượng ra nữ vương rốt cuộc có dáng vẻ thế nào, tại sao lại ôm suy nghĩ cố chấp với Lăng Tranh như vậy.

"Đây là lần thứ 52 trăm hỏi khanh, có bằng lòng làm vương phu trẫm hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 52: Chạy trốn khỏi hành tinh

Câu hỏi của nữ vương, chỉ nhận được sự im lặng.

Dường như đã quen với thái độ của hắn, trong nhà lại vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng. Có lẽ nữ vương thấy được Y Đại và Ly Tử trên đất, khẽ cười nói: "Đây là quân tiên phong của loài người, khanh muốn cứu chúng? Khanh có biết như vậy là phản quốc hay không? Cho dù là vương phu của Cô, cũng không thể làm như vậy."

"Không hành hạ tù binh đến chết, đây là đạo đức cơ bản trong chiến tranh." Rốt cuộc Lăng Tranh cũng lên tiếng, "Hơn nữa tôi cũng không phải là thần dân của cô."

"Ồ. Cuộc tập kích trên không của đội quân này, phá hủy hơn phân nửa hệ thống phòng ngự mặt đất của tộc ta, người dân lại càng thương vong vô số." Giọng nói của nữ vương kiên định mạnh mẽ, "Chúng là tù chiến tranh, chết không có gì đáng tiếc."

Một lát sau Lăng Tranh nói: "Tôi muốn biết tình hình chiến tranh."

"Tình hình chiến tranh rất đơn giản —— Cô đã nắm giữ quyền khống chế bầu trời." Nữ vương nói chậm rãi, "Quân xâm nhập của Mạnh Hi Tông, đã hao tổn hơn phân nửa. Trong ngày hôm nay, đại quân của Cô sẽ xuất phát đến hành tinh Liên Minh lần nữa, lần này, Cô sẽ chiếm lĩnh toàn bộ hành tinh của Liên Minh."

Trái tim Tô Di hồi hộp, nữ vương nói vững vàng tự tin như vậy, khiến người ta không thể không tin.

Nhưng muốn cô phải tin tưởng thế nào đây, Mạnh Hi Tông cũng thất bại ư? Là nữ vương phô trương thanh thế, hay là Mạnh Hi Tông thật sự lâm vào tình thế nguy hiểm?

Lời này dường như cũng kích động Lăng Tranh, giọng điệu bình tĩnh của hắn rốt cuộc cũng sự lấn tấn: "Lúc này, cô rất xấu xa. Người đàn bà coi mạng người như cỏ rác, khiến tôi cảm thấy ghê tởm."

"Khanh đã nói yêu Cô." Nữ vương lẳng lặng nói, "Cô sẽ nhớ cả đời."

Lăng Tranh cười thê lương ra tiếng: "Nếu như lúc ấy tôi biết cô là Trùng tộc, tình nguyện chết vì trùng dịch cũng sẽ không để cô cứu, và cũng sẽ không coi cô là cô gái thiện lương kiên cường. Lòng của cô thật sự quá độc ác, cho dù chiến tranh mang cái chết cho Trùng tộc các người, cũng không thể khiến cô dừng lại sao?"

Lúc này đây, nữ vương yên lặng rất lâu, mới dùng giọng nói hết sức nghiêm túc đáp lại: "Lăng khanh, anh biết tôi không phải như vậy mà."

Cô ta không xưng "Cô" nữa.

"Anh xem, bây giờ là đầu mùa hè của hành tinh này, nhưng còn lạnh lẽo hơn mùa đông của Liên Minh. Anh biết trong mùa đông năm ngoái, tộc tôi chết rét bao nhiêu không? Là 45000 người dân. Hoàn cảnh sinh tồn của chúng tôi càng ngày càng khắc nghiệt, vậy mà chúng tôi đưa ra đề nghị các chủng tộc cùng chung sống, lại bị loài người từ chối khéo léo nhiều lần.

Tôi không hiểu, trong chiến tranh giữa loài người và trùng tộc lần trước, tại sao nữ vương lại tặng cho loài người tinh cầu có tài nguyên tốt nhất. Chúng tôi lương thiện, đoàn kết như loài người, thậm chí còn đơn thuần hơn loài người, tại sao từ đời này qua đời khác phải sống ở hành tinh sắp cạn kiệt tài nguyên này? Tại sao vĩnh viễn bị loài người coi là chủng tộc cấp thấp tiện?

Nếu như tinh cầu này cần một chủng tộc tối thống trị, vậy tôi sẽ dốc hết toàn lực, thực hiện sự phục hưng Trùng tộc và Nhân tộc. Dưới quyền hạn của tôi, loài người cùng với Trùng tộc, được hưởng tài nguyên, quyền lực và tự do ngang nhau."

Lời nói khiến Tô Di hơi giật mình. Nhưng cô tuyệt đối không thể tán thành hành vi phát động chiến tranh của nữ vương.

Lăng Tranh cũng nghĩ giống Tô Di, hắn đáp: "Chiến tranh chính là chiến tranh, bất kể khoác cái danh tốt đẹp nhường nào, bản chất của chiến tranh, đều là vì lợi ích xấu xa cướp đoạt và giết chóc."

"Cô không chờ mong sự tán thành của khanh. Vì chiến dịch này, Cô đã chuẩn bị mười năm rồi." Giọng nói của nữ vương cuối cùng chỉ còn lại sự lạnh lùng.

"Cô muốn làm gì?" Lăng Tranh khẽ quát một tiếng.

"Cận vệ trưởng!" Cô ta vẫn nói ngôn ngữ loài người, nhưng giọng điệu cuối cùng lại có vẻ lạnh tanh hờ hững của một vị vua, "Lục soát!"

Trong tay Tô Di chỉ có một con dao nhỏ và hai quả lựu đạn, suýt nữa muốn xông ra —— Nếu như có thể bắt được nữ vương, sự cáng đỗi này quá lớn, cô là quân nhân, cô tự nguyện mạo hiểm tính mạng —— Dù cho là ôm nhau chết chung.

Nhưng lý trí đã kìm lại được sự kích động. Nếu nữ vương đã có kế hoạch chiến tranh quy mô lớn như vậy, tuyệt đối sẽ không để mình ở trong hoàn cảnh nguy hiểm. Lăng Tranh hiểu nữ vương hơn cô, hắn bảo cô đừng đi ra, nên tạm thời cô chỉ có thể nghe theo lời hắn, không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Bên ngoài vang lên tiếng bước chân dày đặc, hình như có rất nhiều Trùng lớn xông vào phòng khách.

Giọng nói lạnh lùng của Lăng Tranh vang lên: "Dừng lại."

Sau đó là giọng nói của nữ vương: "Cận vệ trưởng, mời Lăng khanh qua một bên, lời con người trốn trong phòng ra cho Cô."

Tiếng động ở cửa càng lúc càng lớn, Tô Di biết trì hoãn không có tác dụng, cô lùi về phía sau mấy bước, lấy lựu đạn ra chuẩn bị sẵn sàng. Lúc này, giọng nói ồm ồm của một người khác vang lên: "Vương, bắt được mười một con người ở sau nhà."

"Ừ." Nữ vương nói, "Đưa đến đây, kẻ cả hai người trên mặt đất, giết chết toàn bộ."

Tô Di kéo cửa, đứng ra ngoài.

Ngăn cản ngoài cửa, lại là bóng lưng rộng lớn của Lăng Tranh. Hắn nghe được tiếng động vang sau lưng, lập tức xoay người: "Tiểu Di em!"

Tô Di nhìn nữ vương ngồi trên sofa đối diện, cực kỳ hoảng hốt.

Vua của trùng tộc tiếng tăm lừng lẫy, rõ ràng là đáng vẻ phụ nữ loài người.

Vóc người của cô ta hết sức cao ráo cân đối, mặc quân trang màu xanh dương, tóc dài màu đỏ xõa trên vai. Cô ta có khuôn mặt xinh đẹp kiêu diễm, nhưng gò má hơi cao, trán đầy đặn, thêm vào vẻ mặt là sự nghiêm túc vô cùng, trong vẻ xinh đẹp còn thêm phần kiên cường bất sinh.

Hai mắt của cô ta cực kỳ hẹp và dài, trong màu đen thâm phản chiếu tia sáng thâm thúy, là con lai của người và trùng. Nhất thời Tô Di không nhìn rõ được, cô ta rốt cuộc có mấy phần con người.

Người phụ nữ hoàn toàn mang dáng vẻ con người, lại là nữ vương của Trùng tộc? Đặc thù trùng tộc của cô ta, rốt cuộc thể hiện ở chỗ nào?

Dường như nhận thấy được ánh mắt quan sát của Tô Di, ánh mắt của nữ trùng lớn tộc sa sầm: "Lá gan không nhỏ."

Hai con trùng to đứng cạnh nữ vương, ở cửa còn có bốn năm con cầm súng nhắm vào Tô Di và Lăng Tranh. Dưới tình thế như vậy, Tô Di biết hoàn toàn không có cơ hội phản kháng. Cô chỉ có thể kiên cường nói: "Bên ngoài đều là người của tôi, đừng giết họ."

"Cô là người tổ chức tạo phản ở doanh trại lao công số 7." Nữ vương dùng giọng điệu bình tĩnh nói khẳng định, mắt trùng lạnh tanh.

Tô Di đang định trả lời, Lăng Tranh lại lên tiếng.

"Cô ấy chỉ tới cứu những tù binh này, không phải cứu tôi." Lăng Tranh nhìn nữ vương nói, "Cô đừng tức giận."

"Nếu như cô ta đến vì khanh. . . ." Nữ vương hạ giọng nói, "Hiện giờ đã không thể đứng ở đây từ lâu. Cô ta phải chết."

"Vậy thì cùng chết." Tô Di giờ lên hai quả lựu đạn.

"Thứ này không gây thương tổn được Cô." Nữ vương liếc nhìn Tô Di, giọng nói hết sức hời hợt, "Bắt lấy cô ta!"

Hai con trùng lớn nện từng bước nặng nề đi về phía Tô Di, Lăng Tranh vươn cánh tay dài ra ngăn Tô Di ở phía sau. Tên trùng lớn liếc mắt nhìn nữ vương không hề cử động, một con đi lên trước, kéo Lăng Tranh ra, một đồng xúc tua của một con khác bắt lấy Tô Di. Tô Di trở tay, nhanh chóng cầm dao vào cánh tay của tên trùng lớn. Tên trùng lớn cũng chỉ rên lên một tiếng, xúc tua một con khác lại vung lên nặng nề! Tô Di vươn tay ra muốn ngăn cản, tuy nhiên sức lực chênh lệch quá lớn, cả dao và người cô đều bị quăng ngã xuống đất! Bả vai đau nhức kịch liệt, cô vừa muốn giãy giụa bò dậy, nhưng chỉ sau của tên trùng lớn giẫm mạnh lên lưng cô, làm cô khó nhúc nhích. Xúc tua một con khác đè cổ tay cô lại, con dao nhỏ bị tuột khỏi tay.

"Tiểu Di!" Lăng Tranh chỉ nghe thấy tiếng kêu rên đau đớn của Tô Di, vừa kinh vừa sợ. Hắn tức giận quay về phía nữ vương, sắc mặt trắng xanh.

Khứu giác trùng lớn nhạy bén, ngửi thấy mùi máu tươi, không hề ngập ngừng giơ chân giẫm lên vết thương trên đùi Tô Di. Tô Di không chịu nổi được nữa, phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Tiếng thét này khiến toàn thân Lăng Tranh đều run lên.

Hai người Y Đại hôn mê nằm trên đất cũng từ từ tỉnh dậy, vừa nhìn thấy tình thế trước mắt, giật nảy người. Tuy nhiên họ bị trùng lớn giữ gắt gao trên đất, không thể nào nhúc nhích.

Lăng Tranh bỗng nhiên xoay người về phía nữ vương, gầm lên một tiếng: "Đù rồi! Đại Bích!"

Nữ vương chợt nhíu mày nhìn hắn, đôi mắt đen thâm mang theo vẻ phức tạp khó tả. Đám trùng lớn thấy vậy cũng dừng động tác lại, đau đớn của Tô Di cũng chợt giảm, hít một hơi nhẹ nhàng.

Vậy mà tiếng gầm giận dữ vừa nãy, dường như là Lăng Tranh trút hết hơi khí tích tụ trong lồng ngực, cũng đã tiêu hao hết hơi sức hắn có. Mồ hôi vẫn còn đang khè run, nhưng giọng nói dần dần bình tĩnh lại.

"Đù rồi, Đại Bích." Hắn rút súng lục ra, nhắm vào huyết thái dương của mình, "Thà họ đi, rời khỏi tình cầu này, tôi sẽ trở về Vương Thành với cô —— nếu không tôi chết trước mặt cô."

Nữ vương được hắn gọi là "Đại Bích" đứng bật dậy, bước từng bước tới gần trước mặt hắn: "Khanh thà lấy tính mạng uy hiếp, cũng không muốn đổi mặt với tâm ý của mình? Đã như vậy, Cô sẽ cưỡng ép chiếm đoạt như khanh mong muốn —— Thà bọn họ đi, còn khanh! Ngày chiến thắng chiến tranh, chính là ngày cưới của chúng ta."

Không tới năm phút, tất cả trùng lớn đều rút lui phải sạch sẽ. Những kẻ liên quan cũng bị mang đi, kể cả Lăng Tranh đang tái xanh cũng vậy. Những cộng sự bên ngoài không hề bị thương vọt vào, đỡ ba người trên đất dậy.

Người Tô Di đau nhức, nhưng trong lòng càng đau hơn. Cô không thể nào tưởng tượng nổi Lăng Tranh sẽ gặp phải điều gì, tuy nhiên họ cũng không có sự lựa chọn.

Tô Di nhặt một tờ giấy dưới đất lên —— đó là giấy phép phi hành của cận vệ đội trưởng để lại theo ý nữ vương —— Có cái này, rốt cuộc bọn họ cũng có thể an toàn rời khỏi tình cầu này. Nhưng mà cái giá để họ có thể chạy trốn, là sự tự do của Lăng Tranh.

Hai chiếc Báo Săn lác lác bay lên không, mặt đất đóng băng của Trùng tộc dần dần trở nên xa xôi và mịt mù. Bởi vì nhiên liệu không đủ cho cú nhảy khoảng cách dài, hơn nữa không rõ tình hình chiến tranh ngoài vũ trụ, bọn họ chỉ có thể bay thẳng, rời khỏi tầng khí quyển trước đã. Vì để tránh gặp phải quân đội hùng hậu của Trùng tộc, họ cột Vương Kỳ rút ra từ nóc nhà vào trên bụng Báo Săn, như vậy có lẽ sẽ giúp ích được một chút.

Thế nhưng gần hành tinh lại yên tĩnh ngoài dự đoán, chỉ có hai chiếc chiến hạm cỡ trung của trùng tộc, sau khi họ trình giấy phép, ngơ vờ thả cho họ đi qua. Ngược lại phía cự thạch trận xa xôi, không ngừng có lửa đạn sáng chói tràn ra vũ trụ.

"Minh Long, Minh Long, tôi là tổ Tia Chớp Đen." Y Đại hơi kích động cảm máy truyền tin lên, nói với giọng run run.

Sau một khoảng yên ắng ngắn ngủi, trong tần số truyền đến giọng nói nghi ngờ của sỹ quan thông tin: "Tổ Tia Chớp Đen, tôi là Minh Long. Nghe được giọng nói của các bạn chúng tôi cực kỳ vui mừng. Xin hãy báo cáo vị trí và thành viên của các bạn."

Y Đại dường như nghĩ đến điều gì đó, đưa máy truyền tin cho Tô Di. Tô Di nhận lấy bộ đàm lạnh lẽo, nhưng hốc mắt lại ấm nóng ngay lập tức.

"Minh Long, chúng tôi lái hai chiếc Báo Săn, ở tọa độ B25Z43 của tinh hệ, ngoài tầng khí quyển hành tinh Trùng tộc số một, thành viên có thiếu tá Y Đại, thượng úy Ly Tử, trung úy Tô Di, còn có mười một người dân khác. Ngoài ra dưới mặt đất còn có mấy ngàn dân thường bị giam trong doanh trại lao công, cần quân đội giải cứu."

Một lát sau, rốt cuộc bên kia vang lên giọng nói trầm ấm mà Tô Di vô cùng quen thuộc.

"Làm rất khá." Anh nói rất chậm rãi cũng rất mạnh mẽ, "Quay về đây. Những thứ khác giao cho chúng tôi."

Người trong Báo Săn cùng hoan hô, trong tần số thông tin cũng truyền đến tiếng hoan hô của các sỹ quan bên kia. Nước mắt của Tô Di lăn đều xuống, nắm lấy máy truyền tin nghẹn ngào. Vậy mà người bên kia cũng lặng lẽ yên ắng mấy giây, giống như có thể nghe thấy tiếng thít thút khe khẽ không thể nghe thấy của cô, dường như có thể cảm thấy những giọt nước mắt nóng bỏng của cô. Tất cả đau đớn, do dự, khổ sở và sợ hãi cô gặp phải trong hai ngày ngắn ngủi, giống như cũng bởi vì sự thông cảm dịu dàng yên ắng lúc này, lại trở nên đáng giá, trở nên có ý nghĩa rất nhiều.

Một lát sau, giọng nói của anh mới vang lên một lần nữa: "Sỹ quan kỹ thuật sẽ hướng dẫn mọi người —— mong đợi được gặp lại mọi người."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: NGƯỜI PHỤ NỮ CỦA ANH

Sau khi Tô Di trò chuyện với người sỹ quan kỹ thuật, báo số liệu, mới biết được chiến trường Linh Đánh Thuê và Trùng tộc đã từ từ chuyển qua vùng gần cự thạch trận. Bây giờ xung quanh đang hỗn chiến cả lên, sỹ quan kỹ thuật không có cách nào hướng dẫn tận tình, nên đề nghị bọn họ bay về hướng binh lực Trùng tộc tương đối yếu, áp sát vào lỗ cốt chiến hạm, hắn sẽ điều hai chiếc Báo Săn ở gần đó tiếp ứng.

Đám người Tô Di đồng ý đề nghị này, lái Báo Săn bay về hướng Cự thạch trận.

Lúc đám người Tô Di tràn đầy lòng tin bay về chiến hạm của mình, thì chiếc chiến hạm riêng của nữ vương, cũng bay lên bầu trời cùng lúc đó

Lăng Tranh lặng lẽ ngồi trên ghế salon, im lặng rất lâu. Nữ vương đứng trước đài rada điều khiển, nhanh chóng kiểm duyệt báo cáo chiến đấu của các nơi khác.

Sau khi liên tiếp ra mệnh lệnh ngắn gọn, cô ta quay đầu nhìn Lăng Tranh, phát hiện hắn vẫn duy trì tư thế yên lặng kháng cự như trước... Cho dù hắn đã đồng ý về Vương Thành với cô ta, làm Vương phu của cô...

Người đàn ông này như vô cùng lo lắng tình hình chiến đấu, làm cô cảm thấy nhức đầu.

Sỹ quan truyền tin mới vừa báo lại, loài người đã cướp lại quyền khống chế mặt đất hai tỉnh cầu bị chiếm đóng, quân đội Trùng tộc đóng giữ nơi đó đã hết hi vọng.

Mạnh Hi Tông vẫn kéo đánh, cho dù toàn diệt hết tất cả Mạnh quân, đại quân của Trùng tộc cũng phải bị hao tổn hơn phân nửa. Chỉ sợ tiếp tục tấn công Liên Minh, cũng khó có thể thắng lợi.

Mặc dù có thể nhanh chóng bao vây Mạnh Hi Tông, dưới tình huống không có sự trợ giúp của Liên Minh, Mạnh Hi Tông không thể nào tìm ra con đường sống. Nhưng cô lẳng lặng tự hỏi, cuối cùng có cách nào có thể trả giá thật nhỏ để đánh bại Mạnh Hi Tông đây?

Người đàn ông đó vượt xa so với dự liệu của cô. Căn cứ danh tiếng Lĩnh Đánh Thuê từ đó đến nay, bao gồm những tên lính thuộc hạ của Mạnh Hi Tông, trước kia cũng ân cần hoàn thành rất nhiều nhiệm vụ thay Trùng tộc. Khi chiến tranh bắt đầu, bọn họ lại càng làm như "thật tình" cò kè giá cả với sứ giả của cô. Lại không ngờ, Mạnh Hi Tông lại có quyết đoán này, dốc hết toàn bộ binh lực, cản trở toàn bộ đại quân Trùng tộc vì Liên Minh.

"Tình hình chiến đấu hỗn loạn, cô đồng ý cho bọn người Tô Di an toàn rời khỏi sao?" Bỗng nhiên Lăng Tranh mở miệng hỏi.

"Cô không nuốt lời." Cô nhìn hắn nói, sau đó cúi đầu tiếp tục nhìn kế hoạch binh lực.

Khoan đã.

Tô Di?

Tiểu Di trong miệng Lăng Tranh?

Cô thấy buồn cười, chợt nhớ tới từng nhận được tình báo về Mạnh Hi Tông. Người phụ nữ được cưng chiều như báu vật đang ở bên cạnh tên đầu lĩnh lạnh lùng của Lĩnh Đánh Thuê... Chẳng phải là cùng một người sao?

Thà giết lầm còn hơn bỏ sót.

Mặc dù hơi khó có khả năng như vậy. Nhưng khi nghĩ đến đáng về can đảm của người phụ nữ kia, trực giác cho cô thấy... cô ta chính là Tô Di.

Thiếu chút nữa cô đã bỏ qua lợi thế quan trọng như vậy rồi.

Cô nhìn Lăng Tranh, ung dung thản nhiên "Anh nghỉ ngơi đi, tôi đến buồng chỉ huy."

Lăng Tranh chưa trả lời, về mặt cô trầm tĩnh đã bước đến cửa khoang. Bỗng nhiên Lăng Tranh lên tiếng "Đại Bích, so với sự trung thành của tôi, tình yêu chỉ là thứ nhẹ như lông hồng."

Lòng Đại Bích đau nhói, không thốt nên lời. Cô vừa mới bước khỏi khoang nghỉ ngơi, đội trưởng cận vệ liền đi theo. Bởi vì lời nói của Lăng Tranh, nên giọng điệu của cô càng lạnh lẽo vô cùng.

"Phái Cận vệ quân, bằng bất cứ giá nào, cũng phải bắt được những người trên hai chiếc Báo Săn kia lại."

Không gian trùng trùng điệp điệp tại Cự thạch trận kéo dài hơn mấy trăm cây số, Mạnh Hi Tông chủ trương dời chiến trường từng bước tới nơi này là một sự dũng cảm, cũng là một sự nguy hiểm vô cùng.

Trong địa hình không gian phức tạp, có thể tận lực tránh khỏi giao tranh chính diện, nhưng lại phải đánh du kích lâu dài với đối phương. Cũng giống như trước, đánh được vài trận thì phe mình cũng dễ dàng rơi vào cạm bẫy của phe địch.

Song, khi loài người đã chiếm lại hai hành tinh, tin tức Trùng tộc bị đánh bại truyền đến, Minh Long vẫn không nhận được tin tức viện binh của Liên Minh. Điều này làm cho tất cả tâm tình của quân lính hăng hái chiến đấu đầm máu suốt mười mấy giờ bị ảnh hưởng.

Sau khi Mạnh Hi Tông gián đoạn thông tin với Tô Di, anh ngẩn đầu nhìn màn ảnh tình hệ trước mặt. Sỹ quan kỹ thuật bên cạnh báo cáo, binh lực Trùng tộc vốn để lại Liên Minh, phần lớn đã rút lui, điều đến Cự thạch.

"Ngài sỹ quan chỉ huy, vòng vây của quân địch sắp tạo thành. Xin chỉ thị."

"Ra lệnh các bộ, lần lượt rút lui. Nhảy đến tọa độ khẩn cấp..." Mạnh Hi Tông hạ giọng nói "Giãn Mộ An sẽ tiếp ứng ở tọa độ khẩn cấp. Chiến hạm Minh Long đi sau cùng."

"Ngài sỹ quan chỉ huy" Về mặt phó hạm trưởng biến đổi "Tôi sẽ đi sau, ngài hãy đi theo các đội quân khác rút lui trước."

"Tôi ở lại, đây là mệnh lệnh" Lòng mảy đang cau chặt của Mạnh Hi Tông cũng không hạ xuống "Các chiến hạm theo số thứ tự trong danh sách, thực hiện

bước nhảy rút lui."

Tại lô cốt chiến hạm đang chịu hỏa lực mạnh nhất, sau khi toàn bộ Báo Săn và Huyết Phong về đến boong tàu chiếc chiến hạm vũ trụ chông chát vết thương đầu tiên, nó đóng boong lại nhảy không gian rồi đi.

Nhận thấy được loài người rút lui, Trùng tộc càng tấn công kịch liệt vào các lô cốt chiến hạm khác, làm cho những chiếc máy bay chiến đấu càng thêm gian nan lui về chiếm hạm để thực hiện cú nhảy. Mà khi chiếc chiến hạm thứ 2 của Linh Đánh Thuê hoàn thành cú nhảy khó khăn, phía trên Cự thạch trận cũng kéo đầy mây đen.... Quân đội của Trùng Tộc từ Liên Minh trở về đã tới!

Mạnh Hi Tông ra lệnh quyết định thật nhanh "Trong vòng một phút, tất cả những lô cốt chiến hạm còn lại lập tức thi hành cú nhảy. Máy bay chiến đấu Lạc Đan quay trở về Minh Long."

Sỹ quan truyền tin khó khăn truyền đạt mệnh lệnh này xuống các chiến hạm... Chắc chắn điều này làm tăng thêm gánh nặng cho Minh Long không thể ngờ.

Dường như vì xác minh được hậu quả của quyết định này, mấy đầu đạn hạt nhân, bay tung hoành trong không gian yên lặng, đồng thời bay thẳng vào thân thể to lớn của chiến hạm. Minh Long như sắp lật úp, run rẩy nặng nề trong không gian.

Điện quang lóe lên trong trung tâm tác chiến, mọi người ngã lăn trên sàn, sung mặt sung mũi. Phó hạm trưởng lão đảo đứng lên, lập tức truyền lệnh khẩn cấp sửa chữa toàn bộ thuyền bị trọng thương với tổ hậu cần mặt đất.

Mạnh Hi Tông vịn đài chỉ huy đứng dậy, gương mặt đầy tàn khốc. Anh ngẩng đầu nhìn tốc độ rút lui của các lô cốt chiến hạm khác, quát lớn lên "Cố gắng kiên trì mười phút nữa."

Lúc này, người sỹ quan truyền tin đang đứng sau thiết bị, sắc mặt cũng trở nên rất kỳ quái, buông tay nghe xuống. Hắn do dự trong chốc lát, ngẩng đầu nhìn Mạnh Hi Tông.

"Ngài sỹ quan chỉ huy..." Hắn nói chầm chước "Chúng ta nhận được một tin nhắn đề nghị của Trùng tộc... Bọn họ nói, người phụ nữ của ngài, đang ở trong tay bọn họ."

Đôi mắt lạnh như băng của Mạnh Hi Tông nhìn sang, quát lên phần nộ "Thượng úy Khái Sát! Người cậu phải đi đón Báo Săn của phu nhân đang ở đâu?"

Người sỹ quan kỹ thuật chịu trách nhiệm truyền tin với Tô Di trước đó, vừa bung đầu bị chảy máu, vừa bò dậy từ thiết bị. Hắn liền lăn một vòng vọt tới trước đài điều khiển, nhanh chóng kiểm tra ghi chép Báo Săn ở boong thuyền. Song, hắn không thể tin được ngẩng đầu, nói với Mạnh Hi Tông một cách khó khăn "Ngài sỹ quan chỉ huy, Báo Săn chưa có trở về."

Cùng lúc đó, những lô cốt chiến hạm khác đã rút lui sạch sẽ, chỉ còn lại chiến hạm Minh Long và mười chiến hạm cỡ trung, tạo thành vòng phòng ngự theo thứ tự, bị đại quân Trùng tộc bao vây trùng trùng điệp điệp trong không gian Cự thạch trận.

"Ngài sỹ quan chỉ huy" Sắc mặt Phó hạm trưởng hết sức khó coi "Động cơ nhảy siêu quang tốc của chúng ta bị bắn trúng. Cần 20' để sửa chữa."

Đôi mắt Mạnh Hi Tông sắc lém "Ra lệnh những chiến hạm khác thi hành cú nhảy."

"Ngài sỹ quan chỉ huy" Toàn thể sỹ quan tại trung tâm tác chiến đều hô lớn.

"Ngài chuyển sang những chiến hạm khác trước đi" Phó hạm trưởng nói kiên định "Tôi sẽ chỉ huy Minh Long yểm trợ."

Mạnh Hi Tông sa sầm mặt, lúc này sỹ quan truyền tin lại báo cáo Trùng tộc ngưng tấn công. Hắn ta nói "Ngài chỉ huy, nữ vương Trùng tộc yêu cầu nói chuyện với ngài."

Mạnh Hi Tông gờ tay ấn nút truyền tin trên đài điều khiển, sau giây phút im lặng ngắn ngủi, giọng của nữ vương vang dội cả trung tâm tác chiến.

"Mạnh Hi Tông, Ta không muốn giết cậu, cũng không muốn tiếp tục hi sinh vô vị" Một giọng nữ trầm ấm vô cùng mạnh mẽ và tình tảo.

"Liên Minh cũng không có phái viện binh trợ giúp cậu." Cô ta nói "Các người đã bị vứt bỏ, đầu hàng đi, chỉ cần cậu hứa không can thiệp vào chiến tranh của Trùng tộc và Liên Minh, sau khi chiến tranh thắng lợi, chỉ cần cậu làm con dân của Ta, Ta vẫn cho cậu quyền độc lập thống trị tinh cầu Tự Do. Điều kiện này, Ta chỉ cho một lần thôi."

Màn hình trước mặt Mạnh Hi Tông, bỗng nhiên phát ra một hình ảnh khác. Đó là hình ảnh của Trùng tộc truyền đến.

"Nếu như cậu không đồng ý, Ta sẽ giết người phụ nữ của cậu trước, sau đó phá hủy lô cốt chiến hạm của cậu." Nữ vương nói "Không có Mạnh Hi Tông, Linh Đánh Thuê sẽ chia năm sẻ bảy, sẽ bị Ta đuổi cùng giết tuyệt."

Mạnh Hi Tông ngẩng đầu nhìn hình ảnh kia, trong lòng chột đau nhói.

Đó là khoảng trống giữa hai khối cự thạch cao lớn, có bốn chiếc Báo Săn có ký hiệu chữ thập màu bạc, bị mười chiếc chiến hạm Trùng tộc to gấp 10 lần họ bao vây. Trên bụng chiến hạm Trùng tộc, rõ ràng có dấu hiệu con mắt của nữ vương... Cho thấy đó là Cận vệ quân của nữ vương, là đội quân tinh nhuệ có số lượng thừa thớt nhất trong truyền thuyết của Trùng tộc.

Có lẽ đã trải qua một trận ác chiến, những chiếc Báo Săn kia đã không còn toàn vẹn, có cái bị hư cánh, có cái thì bụng phả ra khói xanh. Rõ ràng Cận vệ quân mang ý định bắt sống, cho nên cũng không vội và bắn rơi bọn họ. Mà nhóm Báo Săn cũng không có đánh trả... hệ thống vũ khí của bọn họ đã bị hư tổn, hoặc là đạn dược và nhiên liệu đã hết.

"Phu nhân!" Mộ Tây Đình kinh hãi hét lớn tiếng đứng bên cạnh Mạnh Hi Tông, rõ ràng ngẩng đầu nhìn Mạnh Hi Tông.

Thân thể Mạnh Hi Tông căng thẳng, hai tay chống lên đài chỉ huy, mười ngón tay nắm chặt mép hộp kim, dường như muốn xé nát máu thịt của thân thể. Anh hơi sụp đầu xuống, mái tóc ngắn màu đen gần như che kín đôi mắt sâu lắng.

Nhưng chỉ qua vài giây đồng hồ, giọng nói trong trẻo lạnh lùng của anh lại chậm rãi vang lên kiên quyết.

"Không. Quyết không đầu hàng."

Tất cả mọi người trong trung tâm chỉ huy đều im lặng.

Có nữ sỹ quan che miệng, nước mắt cuồn cuộn chảy xuống.

Trong nháy mắt, Mạnh Hi Tông nhìn chằm chằm vào hình ảnh dừng lại trước mắt, điều đó chứng tỏ Trùng tộc đã cắt đứt tần số liên lạc, chứng tỏ rằng nữ vương đã quyết định tàn sát.

Toàn bộ sỹ quan đều cúi đầu, bắt đầu yên lặng tiếp tục công việc, phó hạm trưởng tiếp tục ra lệnh nhanh chóng sửa gấp động cơ nhảy siêu quang tốc, đội trưởng không quân ra lệnh cho Báo Săn và Huyết Phong triển khai một cuộc xung phong mới... Mạnh Hi Tông vẫn đứng đó như một tượng điêu khắc, không ngừng có người đến xin chỉ thị của anh, anh cũng không ngừng hạ lệnh mới.

Nhưng trong cơ thể vững vàng bất khuất đầy quyết đoán của Mạnh Hi Tông, anh cảm thấy rõ ràng có một cơn đau nhói, từ trong lồng ngực chậm rãi tăng lên. Cơn đau kia giống như dòng chảy tan của ngọn núi băng, nhẹ nhàng chảy qua toàn bộ thân thể của anh, làm anh chết lặng từ trong ra ngoài.

Cho đến bây giờ, anh vẫn không ngờ tới, anh có lỗi nhiều với một người phụ nữ như vậy. Từ lúc mới bắt đầu, chỉ vì muốn khóa lại trí nhớ đã mất và bí mật của mình, anh không cần hỏi cô có nguyện bằng lòng không, đã cưỡng chiếm thân thể của cô.

Anh biết ước muốn của cô không nhiều, cô chỉ muốn tìm được cổ hương, cô không màng đến quyền lực và tiền tài. Khi cô bị anh biến thành vật cưng nhốt lại nuôi dưỡng, cô lại động lòng... Anh biết, bởi vì trong ánh mắt lơ đãng của cô nhìn anh, đủ khiến cho trái tim của bất kỳ người đàn ông nào cũng phải mềm mại. Nhưng cô có một sự dũng cảm cô độc khác hẳn với những người khác, cô kiêu ngạo, chưa bao giờ chịu giao ra trái tim của mình.

Cho đến khi anh hết lần này đến lần khác đưa cô vào con đường chết. Lần đầu tiên, vì cuộc tập kích trên không đã chuẩn bị nhiều ngày, trước mặt toàn quân, anh không thể giữ cô lại, chỉ có thể cho cô một câu hứa hẹn suông, để cô phải sống sót.

Mà bây giờ, cô dựa vào sự kiên cường phải trở về bên anh trong hoàn cảnh cứu tử nhất sinh, anh lại vì mấy vạn Linh Đánh Thuê không phải chết trận một cách vô ích, vì toàn bộ an bài chiến đấu, để cô lần nữa vui thân nơi tử địa.

Đúng lúc ấy, người sỹ quan truyền tin hồi báo tín hiệu đám Báo Săn của Tô Di, giọng nói nghẹn ngào "Ngài sỹ quan chỉ huy, chúng ta đã mất đi chiếc thứ nhất trong bọn họ... Bọn họ không biến thành tù binh, thiếu tá Y Đại mới vừa hạ lệnh... để bọn họ đâm vào dây cự thạch."

Mạnh Hi Tông cảm thấy huyết mạch toàn thân cũng nghẹn cứng, trong lúc nhất thời không thể thốt nên lời.

"Chiếc thứ hai." Giọng nói của sỹ quan truyền tin như chết dần trong cơn số "Chiếc thứ ba"

"Ngài sỹ quan chỉ huy! Tôi đi cứu phu nhân! Để tôi đi!" Mộ Tây Đình gầm lên một tiếng, chạy ra phía ngoài trung tâm chỉ huy.

Song, người sỹ quan tháo tay nghe xuống, mặt hấn gần như bình tĩnh báo cáo "Chiếc thứ tư. Tất cả đã đâm vào Cự thạch trận tự sát."

Bước chân của Mộ Tây Đình vội vàng phanh lại, sắc mặt Mạnh Hi Tông cũng u tối như ngoài không gian, yên lặng không hề nhúc nhích.

Rốt cuộc, anh đã mất đi người phụ nữ này, anh đã dùng cách dứt khoát thẳng thắn mà khắc cốt ghi tâm nhất.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54: NGƯỜI HÙNG CỦA EM

Mặc dù chỉ có Rada dò xét kết quả, không hề tận mắt chứng kiến. Nhưng đầu Mạnh Hi Tông vẫn không ngừng hiện lên, cảnh tượng thảm thiết của Báo Săn đâm vào cự thạch trận. Anh nghĩ trước khi chết vài giây, nhất định cô rất đau. Anh không thể nào tưởng tượng được thân thể mềm mại mỏng manh

của cô hóa thành thi thể hài cốt thế nào.

Song, tình thế lại không để anh chìm vào tư niệm đối với cô.

"Phía trước có đạn hạt nhân tấn công." Người sỹ quan kỹ thuật gào thét, mọi người dường như bừng tỉnh khỏi cảnh tượng Báo Săn tự sát oanh liệt. Ai ai cũng nhìn Mạnh Hi Tông, chờ đợi mệnh lệnh của anh.

Mạnh Hi Tông bắt buộc mình phải lấy lại bình tĩnh, đè nén sự đau lòng đang sinh sôi như nước biển kia xuống.

"Mạn trái tàu chuyên 35 độ. Bắn chặn lại đường đạn." Anh hạ lệnh ngắn gọn.

Song, anh biết, tất cả mọi người cũng biết, lô cốt chiến hạm đã thương tích chồng chất, có thể chịu đựng được đạn hạt nhân tập kích một lần nữa hay không? Không còn phải là chiến thuật nữa, mà là nghe theo mệnh trời mà thôi.

Trên ra đa, mấy chục đầu đạn hạt nhân với tốc độ cực nhanh, tập trung bay thẳng vào chiếm hạm vũ trụ. Trong khoảnh khắc đó, trong đầu anh đột ngột hiện lên một ý niệm...

Anh không sợ chết. Có thể chết trong một không gian với người phụ nữ mình yêu thương, cũng không uổng sự tự do tự tại của mình khi còn sống.

5 phút trước khi Báo Săn tự sát.

Tần số truyền tin vang lên tiếng nói "Tuyệt không đầu hàng" của Mạnh Hi Tông. Tô Di và những người khác cũng không hề vì vậy mà sinh lòng oán hận và sợ hãi.

Khi bọn họ bị đội binh tinh nhuệ của Trùng tộc vây khốn, không còn sức chống trả được nữa, bọn họ cũng dự cảm được kết cuộc của mình.

Song, khi chiến hạm của Cận vệ quân từ từ đến gần, Y Đại thiếu tá bị trọng thương hừ lạnh "Ông đây nguyện chết cũng không sẽ trở thành tù binh trùng tộc lần nữa."

Hắn lẳng lặng nói với Tô Di trên tần số truyền tin "Phu nhân, thứ cho tôi có mắt không thấy thái son... Ngài sỹ quan chỉ huy sẽ kiêu ngạo vì chị."

Cùng ngồi chung Báo Săn với hắn, giọng Ly Tử khàn khàn vang lên "Mèo hoang, không nhiều lời... kiếp sau chúng ta sẽ hợp tác tiếp."

Trong sự trầm mặc làm người ta khó chịu, Báo săn của Y Đại thiếu tá bỗng nhiên vút thẳng trên đất bằng, như một viên đạn pháo sắp cháy hết, chợt bắn thẳng lên, vọt tới dãy cự thạch còn cứng rắn hơn cả kim loại.

Công nghệ hợp kim cao nhất, đựng vào cự thạch vũ trụ yên lặng ngàn năm. Cự thạch vẫn đứng yên không nhúc nhích, Báo săn tan xương nát thịt.

Có lẽ màn tự sát này vô cùng rung động, nên cả đội cận vệ trùng tộc cũng tạm dừng bước kế tiếp.

Sau đó là chiếc thứ hai, chiếc thứ ba.

Mọi người trong Báo Săn nhìn Tô Di, chờ đợi sự quyết định của cô.

Nước mắt Tô Di xóa nhòa tầm mắt. Cô nhìn từng chiến hữu tan thành mây khói trên dãy cự thạch, tựa như thấy được vận mệnh sắp đến của mình... Oanh liệt, kiên quyết chết trên dãy cự thạch này, chết ở khoảng cách chỉ còn cách vị trí của Mạnh Hi Tông không đến mấy km.

Trong nháy mắt, cô nghĩ đến cha mẹ ở nơi Địa cầu xa, mặc dù cơ hội tìm kiếm Địa Cầu rất xa vời. Song, cho đến hôm nay, kinh nghiệm trong nhiều ngày tìm kiếm, kết quả cuối cùng có được... là cô vĩnh viễn không thể trở về nữa. Cũng không còn có thể thấy được nụ cười của người thân, nhìn thấy được mặt của bạn bè.

Song, làm cô khó chịu gấp bội, chính là gần nhau trong gang tấc, mà biển trời xa cách với Mạnh Hi Tông.

Cô tuyệt đối không oán anh, thân anh mang mười vạn tính mạng, đương nhiên anh phải an bài theo chiến lược, tại sao có thể đầu hàng vì cô?

Nhưng cô không cam lòng, thật không cam lòng. Cô hao hết tâm tư, chịu ngàn cực khổ để trở về bên anh, nhưng cuối cùng lại thất bại trong gang tấc. Chiến tranh như một con dao vô tình, cắt đứt sự ràng buộc của hai người bọn họ.

Sau khi cô chết, anh sẽ như thế nào? Nếu như chiến tranh thắng lợi, khi anh đạt được địa vị và quyền lực cao hơn lớn hơn nữa; Khi anh ngẩng lên nhìn bầu trời đầy sao, có thể nhớ tới một người con gái tên là Tô Di, một người đã hi sinh chết trong không gian đen tối của Cự thạch trận hay không? Anh có giống như cô bây giờ, trái tim đau đớn khổ sở như muốn vỡ nát hay không?

Nếu có một ngày trong tương lai, anh tìm được địa cầu, đứng trên mảnh đất quê hương của cô. Anh có chảy xuống dòng lệ tư niệm hay không? Anh có nhớ tới thân thể của cô, linh hồn của cô hay không? Còn có tấm lòng ái mộ to lớn như có thể bao phủ cả dãy cự thạch trận mà cô chẳng bao giờ nói ra miệng hay không?

Không, hay là không muốn.

Cô khóc nắm lấy cần điều khiển. Cô không muốn anh yêu cô, cô nghĩ.

Cô tình nguyện anh không yêu cô, vì như vậy sẽ không giống như cô bây giờ. Bởi vì không thể chiếm được, mà ruột gan đứt ra từng khúc.

Tay cô nóng, trái tim cũng nóng. Tất cả trong nháy mắt chỉ còn lại điện quang và hỏa thạch, cự thạch trận khổng lồ đã đứng sừng sững trước mắt. Giống y hệt như trước đây, cự thạch màu đen vẫn trầm mặc nhìn cô, tựa như ngàn vạn năm qua, nhìn cô lần đầu tiên bay vào không gian, nhìn cô và Lăng Tranh bước chậm trong không gian, nhìn cô rõ ràng đã thôi nhưng vẫn cố chấp ra ngoài làm nhiệm vụ.

Bây giờ, nhìn cô trở về cát bụi trên người nó.

Cô nhắm hai mắt lại.

Chờ đợi sự kịch liệt rung động khi va chạm. Báo sẵn, cô nghe được tiếng kim loại bị xé nát. Cô biết quá trình này sẽ không lâu, Báo sẵn sẽ nhanh chóng biến thành những mảnh nhỏ. Mà bọn họ sẽ chết vì bị nổ tung, hoặc là bị văng vào không gian, sau 10 giây, nội thể nhất định sẽ bị áp suất mà nứt toác toàn thân.

Quá trình sẽ nhanh như vậy, cô sẽ không đau.

Song, cô ôm chặt đỉnh đầu theo bản năng, tất cả mọi người trong Báo Sẵn đều thấy chết không sờn. Mặc dù hệ thống điều khiển báo sẵn đã bởi vì va chạm xệt lửa nên không còn nhạy. Mặc dù cảm giác chấn động gần như làm xương cốt của bọn họ dao động..

Nhưng không xảy ra cú nổ.

Thời gian va chạm bỗng dừng lại. Thao tác phi hành của Tô Di vô cùng chuẩn xác, vậy mà lại xảy ra sai sót.

Bọn họ vẫn chưa chết.

Tô Di ngẩng đầu... Không thể nào, sao lại có sai sót chứ?

Song, thiết bị máy móc đã không nhạy, cô chỉ có thể dựa vào mắt thường để nhìn ra phía ngoài.

Đây là một màn quái quỷ vô cùng, Báo Sẵn của bọn họ, dán chặt trên cự thạch.

Đây chỉ xảy ra một khả năng duy nhất.... Vào thời điểm va chạm 0 giờ 0 giây, cự thạch xảy ra sự di chuyển vị trí, làm cho sự va chạm bị ngừng lại khẩn cấp.

Đã có chuyện gì xảy ra?

Trong lòng cô nảy lên sự vui mừng khôn xiết... Chẳng lẽ là Mạnh Hi Tông?

Cũng không đúng. Làm sao anh có thể làm cho cự thạch trận di chuyển vị trí có thể tích lớn hơn cả vệ tinh Ôn Toa chứ?

"Trung úy... cô nhìn..." Một người thanh niên trẻ tuổi trong Báo Sẵn há hốc mồm, nhìn ra phía bên ngoài mặt kiếng thủy tinh. Thậm chí ngay cả vẻ mặt của Chu thiếu cũng kinh ngạc, ngời thẳng lên.

Tô Di quay đầu nhìn lại, hoàn toàn ngây dại.

Trong không gian sâu thẳm, được chiếu sáng lấp lờ bởi lửa đạn ở phía xa.

Mà dưới không gian, phía mười chiếc phi thuyền cận vệ quân của nữ vương đang đậu, vốn đang vây quanh bọn người Tô Di trong một khoảng hẹp của cự thạch, đã thay đổi phương hướng.

Nó đang di động, khối cự thạch kia đang di động.

Nó giống như một con rắn cự thạch cứng rắn tạo thành một cánh tay dài, với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được, từ từ đẩy mạnh về phía Cận Vệ Quân. Nhóm cận vệ quân cũng bị màn trước mắt làm sợ ngây cả người, cho nên bọn họ đã bỏ lỡ cơ hội chạy trốn.

Lúc hạm đội cận vệ chuyển hướng đối mặt với cự thạch, thì một bên khác của cự thạch trận, hai tảng đá lớn cùng thể tích dùng tốc độ có thể nói là nhanh nhẹn, nặng nề ép vào hướng hạm đội cận vệ.

Đám người Tô Di trợn mắt há to mồm, nhiệt huyết sôi trào.

Bọn họ nhìn tảng đá lớn sống động ép hạm đội vào một tảng đá lớn khác, không để một chút khe hở nào...

Vài giây sau, hai khối cự thạch kia từ từ tách ra, chính giữa rơi xuống một vật bẹp dí, bay thẳng vào không gian mênh mông... Cả tình hệ, thậm chí cả lính đánh thuê cũng e ngại hạm đội Cận vệ quân tinh anh của nữ vương ba phần, vậy mà hạm đội này lại bị diệt sạch như vậy.

Đĩ nhiên là bọn họ chết ngay lập tức...

"Trung úy, đây là vũ khí gì?" Rebecca run giọng hỏi Tô Di.

Tô Di ngó trừng trừng vào hai khối cự thạch khôi phục sự trầm tĩnh và không hề nhúc nhích kia, dùng giọng nói khô khốc đáp "Đó là... cự thạch trận."

Dường như xác minh lời nói của cô, Báo săn bỗng nhiên rung lên, sau đó khôi phục lại vững vàng.

"Động, chúng ta động" Phó lái hô lên kinh ngạc.

Tô Di nhìn cảnh sắc bắt đầu di dời bên ngoài khoang thuyền, mà dưới tình huống Báo săn hoàn toàn mất đi động lực, cự thạch trận cách bọn họ càng ngày càng xa.

"Mẹ kiếp, tảng đá kia sống" Chu thiếu chủi nhỏ một tiếng.

Những lời này giống như chiếc chùy gõ vào lòng mỗi người. Trong đầu Tô Di không ngừng hiện lên tình hình mỗi lần bay qua Cự thạch trận. Nó chẳng bao giờ xảy ra chuyện chuyển vị trí, cũng chưa bao giờ có hành động bất kỳ nào. Đến tận cùng là nó sống, hay thật ra đang có người điều khiển nó?

Nhưng ai có thể điều khiển tảng đá kia? Thật sự quá kinh khủng.

Không ai điều khiển.

Cánh tay đá vẫn gơ về phía bọn họ, nâng lên một vị trí đủ cao. Bọn họ có thể quan sát rõ ràng trận chiến từ cự thạch trên cao không sót một thứ. Bọn họ đồng thời tin tưởng, cự thạch trận, thật sự sống.

Làm sao có thể gọi là cự thạch trận, rõ ràng là một người khổng lồ.

Cự thạch trận ngày xưa chiếm cứ một không gian rộng lớn. Mà hôm nay, dưới bọn họ ước chừng bằng một phần ba cự thạch, chẳng biết khi nào đã yên lặng di chuyển vị trí không hề gây ra tiếng. Bọn chúng thoát nhìn không hề xóc xệch, càng không yên lặng. Rõ ràng bọn chúng tạo thành một hình dáng con người, lẳng lẳng nằm trong không gian.

Một cánh tay nâng bọn Tô Di, mới vừa rồi ép chết bọn cận vệ, chính là hai ngón chân của nó. Mà gần phần đầu trống trải của nó, là một chiếc chiến hạm quen thuộc, đang giăng co với hơn tám chiếc lô cốt chiến hạm của Trùng tộc.

Không thể nghi ngờ, không biết điều gì đã làm người đá này xúc động. Từ lịch sử ghi lại mấy ngàn năm trong vịnh hằng tinh hệ, nó vẫn yên lặng tồn tại, như một người con của vũ trụ, yên lặng bảo vệ tinh hệ. Mà bây giờ, chẳng biết từ lúc nào nó đã thay đổi hình dáng, nó đã "thức tỉnh".

Tất cả cứ yên lặng như vậy, mọi người trong Báo săn nhìn trân trân lẫn nhau, không ai dám tin tưởng sự kỳ ngộ may mắn này. Song, sau khi tâm tình Tô Di kịch liệt ngấn ngùi, nhìn chằm chằm chiếc chiến hạm phía dưới đang bị Trùng tộc bao vây.

Lửa đạn không ngừng gia tăng vào người nó, làm thân thể nặng nề nó chấn động kịch liệt. Đường như ngay cả cự thạch dưới Tô Di cũng bị chấn động liên đới.

Đó là Mạnh Hi Tông, cô biết đó là Mạnh Hi Tông. Nhưng tại sao anh lại lâm vào tử địa?

"Anh nói xem người cự thạch này có thể nghe hiểu chúng ta nói chuyện không?" Rebecca kinh ngạc hỏi Chu thiếu "Vừa rồi nó mới phá hủy chiến hạm Trùng tộc để cứu chúng ta đó."

"Ngài sỹ quan chỉ huy" Phó lái và Tô Di ngó chừng tình hình chiến đấu bên dưới, gần như muốn rơi lệ.

"Đờ tôi ra khoang thuyền" Tô Di run giọng nói với Phó lái.

Phó lái kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cô, cô nói lại lần nữa "Thiếu úy, sửa sang lại đồ du hành vũ trụ và nón bảo hộ, đờ tôi ra khoang thuyền."

Hai người mở dây an toàn trên người, phó lái đờ Tô Di ra khỏi cửa khoang. Bởi vì đi đứng không tiện, nên Tô Di mới phải giữ vững tư thế trên cự thạch, mới để hân ta đờ đi tiếp.

Đang lúc ánh mắt mọi người khấn trương, hai người từ từ đi đến một tảng đá lớn ở chỗ Báo săn, "đi" lơ lửng đến một chỗ khe hở của ngón tay.

Mặc dù có nhiều kinh nghiệm đi lại trong không gian nhiều lần, nhưng đây là lần đầu tiên đi bộ trên người cự thạch nhân quái lạ. Hơi nghiêng người nhìn xuống, chính là không gian vô biên vô hạn, và lửa đạn liên miên lên xuống trong trận chiến.

Mạnh Hi Tông có thể kiên trì được bao lâu?

Tô Di hít sâu, mở loa phóng thanh trên nón bảo hộ, gần như gục mặt trên tảng đá, la lớn lên "Mày có thể nghe được lời của tao không? Có thể không?"

Cự thạch không hề đáp lại.

Tô Di cũng cảm thấy ý nghĩ của mình rất ngây thơ, cho dù cự thạch có ý thức, làm sao có thể nghe hiểu lời của cô? Cô và phó lái ngồi gục ở khe hở, phó lái lo lắng nói "Chúng ta nên làm gì bây giờ Trung úy?"

Tô Di nhìn Minh Long phía xa xa, chỉ cảm thấy trái tim như muốn nhảy ra ngoài... Cảnh cự thạch ép chết Cận vệ quân lại thoáng hiện ra trước mắt. Cô vẫn chưa từ bỏ ý định, một lần nữa gào to về mặt đất "Tao muốn đi cứu anh ấy. Nếu mày có thể cứu bọn tao, van xin mày hãy giúp bọn tao cứu anh ấy."

Phó lái cảm thấy Tô Di quả thực điên rồi. Mọi người trong Báo săn không nghe được tiếng của Tô Di, nhưng cũng vì hành động kỳ lạ của cô làm cảm thấy kinh ngạc. Tô Di cũng không rõ tại sao mình muốn nói chuyện với tảng đá. Có lẽ bởi vì lúc trước cô từng thăm thi với cự thạch trận này rất nhiều lần, hay bởi vì nóng lòng cho Mạnh Hi Tông, cho nên mới rồi đến mức này?

Nghĩ tới đây, cô lại cảm thấy hơi choáng váng. Có lẽ vì mấy ngày qua bị mất máu và kiệt sức, tâm tình vừa rồi lại quá kích động, nên trước mắt lại biến thành màu đen.

Cô cảm thấy nản lòng thoái chí. Nếu như không có viện binh, Minh Long sẽ phải chống chọi như thế nào đây?

Bỗng nhiên phó lái bên cạnh Tô Di ngẩng đầu kinh ngạc. Tô Di men theo tầm mắt của hắn quay đầu lại, thấy bên trong cửa kiếng, về mặt mọi người đều hoảng sợ vẩy tay la lên, như muốn cảnh báo với họ điều gì.

Tô Di và phó lái lập tức quay đầu lại, ngây dại.

Cự thạch đen, cự thạch đen cứng rắn lạnh như băng. Mấy khối cự thạch khổng lồ màu đen, tạo thành một cái tay lớn của cự thạch nhân, từ nơi xa, chậm rãi đưa đến chỗ bọn họ.

"Nó muốn làm gì?" Phó giả nói lầm nhảm.

Nhìn thấy cự thạch ngày càng gần trước mắt, chỉ cần vỗ tay một cái là bọn họ sẽ nát như cám. Phó lái phản xạ theo điều kiện, rút súng lục bên hông nhắm vào cự thạch, lại bị Tô Di nhẹ nhàng đưa tay ngăn cản.

Trước mắt mọi người đã bị một tảng đá lớn ngăn trở tầm mắt... Đó là một đầu ngón tay của cự thạch nhân.

Sau đó...

Nó đưa ngón tay này xuống.

Đúng vậy, ba khối cự thạch tạo thành một ngón tay, thể tích gần bằng một chiến hạm cỡ trung, nó từ từ khom xuống phía trước, lẳng lặng, dừng trước mặt Tô Di. Tựa như một cái sân banh trống rỗng.

Trong ánh mắt hoảng sợ của mọi người, Tô Di đứng lên.

"Đưa dây thăm dò cho tôi, anh ở đây đi." Cô nói với phó lái. Phi công lính đánh thuê thường xuyên đến tỉnh cầu xa lạ thăm dò, lúc nào cũng mang theo một chiếc khoan thăm dò cỡ nhỏ cùng với dây thùng bên người.

Sau đó, cô chậm rãi, đi lơ lửng trên khối cự thạch rộng lớn khôn cùng.

Trước mắt là một màu đen vô biên vô hạn. Cự thạch trầm mặc hàng vạn năm, lại làm Tô Di cảm thấy vô cùng yên bình ấm áp. Thời điểm cô cho rằng mình chắc chắn phải chết, nó như kỳ tích thức tỉnh, đã cứu cô.

Cuộc gặp gỡ này lại kỳ diệu may mắn như thế. Tô Di chỉ cảm thấy kể từ khi bắt đầu tỉnh lại nơi tình hệ này, chính bản thân đã bị đủ loại khổ cảnh hành hạ, đau lòng và bất an. Tất cả bởi vì sự cứu vớt của cự thạch, mà trở nên vô cùng đáng giá.

Nếu như nói vận mạng đã đưa cô đến mức cuối cùng của cuộc đời. Thì bây giờ, cự thạch trầm mặc ôn hòa này, đã lấy sự may mắn gấp mười lần trả lại cho cô.

Cô lần một vòng đi đến chỗ khe hở. Tựa như có thể cảm nhận được sự trông chừng của cô, bàn tay kia trong quá trình thu về vô cùng vững vàng. Hai ngón tay khác đồng thời duỗi tới đây, thận trọng mang Tô Di về cự thạch trận an toàn tuyệt đối.

Tô Di ngồi vào chỗ của mình, dùng dây thùng thay thế dây an toàn cho mình, tránh khỏi trạng thái không trọng bay vào không gian. Cô móc súng của mình ra... Mặc dù cô biết với sức mạnh và thể tích của cự thạch trước mặt, vũ khí loài người chỉ tồn tại như hạt bụi mà thôi.

"Cự thạch nhân" Sau khi trải qua vui buồn cùng cực, trong giọng nói của cô không còn dè dặt bi thương, chỉ muốn trút hết để thả lỏng tâm tình nào đó "Đi. Đi cứu.... người đàn ông của tôi."

Chương 55: GÁNH NẶNG TRÊN VAI

Cuối vách đá cheo leo của cự thạch màu đen, tám chiếc chiến hạm Trùng tộc sắp thành hình quạt.

Bọn chúng bắn đạn hạt nhân theo thứ tự, những luồng sáng dài về trong không gian, bay thẳng vào chiến hạm Minh Long.

Còi báo động kiểm tra đo lường tín hiệu đạn hạt nhân kêu inh ỏi loạn xạ. Phó hạm trưởng vẫn chưa từ bỏ ý định, rống lên với bộ phận tu sửa "Tôi muốn nhảy, ngay lập tức". Những sỹ quan kỹ thuật đổ mồ hôi đầy tay, khẩn trương nhìn chăm chú vào màn ảnh computer, để bảo đảm độ chệch của chiến hạm. Hệ thống phòng ngự đã đạt đến trạng thái tốt nhất....

Tuy đã bắn chặn lại tất cả các đường đạn, nhưng bộ phận ngăn trở đạn hạt nhân trong quỹ đạo tấn công đã bị bắn thành những đóm lửa khổng lồ màu sáng ngọc. Từng chiếc Báo Săn, Tuyết Phong chở nhóm lính đánh thuê cuối cùng cũng gào thét phát động tấn công dày đặc vào chiến hạm vũ trụ của Trùng tộc.

Song, địch và ta hoàn toàn khác biệt, số lượng đạn hạt nhân ngày càng nhiều, xông phá tất cả mọi chướng ngại ngăn trở, lao thẳng đến chiến hạm Minh Long thương tích chồng chất.

Mọi người khẩn trương như ngồi trên đồng lửa, đợi trận va chạm sát đầu mề trán, thậm chí có thể sụp đổ... Nếu như Minh Long không thể chống chịu được lần tấn công này mà nổ tung, toàn bộ bọn họ sẽ bị ném ra ngoài không gian. Cho dù viện binh có đến kịp để bắt hết cả lũ Trùng tộc chủ lực này hay không, bọn họ cũng sẽ chết.

Chỉ có Mạnh Hi Tông đứng thẳng giữa đài điều khiển. Anh ngẩng đầu nhìn về phía màn hình Ra đa, sắc mặt kiên nghị như nước.

Anh đang đánh cuộc.

Anh tốn nhiều thời gian, thậm chí không tiếc thân xông vào mạo hiểm, tiêu diệt nửa binh lực của Trùng tộc, dự được chủ lực còn lại của Trùng tộc đến đây. Nếu như viện quân chạy đến kịp thời, thì có thể đánh Trùng tộc một phát trí mạng.

Nữ vương Trùng tộc biết rất rõ ảnh hưởng của anh với Linh đánh thuê, cho nên cố ý bắt anh làm tù binh... Chỉ cần anh còn ở đây, binh lực của Trùng tộc sẽ không rút lui.

Chẳng qua có vượt qua cửa ải này được hay không, thì phải xem vào ý trời.

"Cự ly đạn hạt nhân tấn công đợt thứ nhất... 30 giây, 29, 28, 27..." Người sỹ quan kỹ thuật đếm ngược khẩn trương.

Ánh mắt của anh dần dần đi xuống, nhìn vào không gian rộng lớn bên ngoài cửa kính trong suốt trên vách khoang của trung tâm chỉ huy tác chiến.

Trong không gian tối đen, thấy tốc độ đạn hạt nhân chậm chạp của Trùng tộc. Bọn chúng xếp thành nửa vòng tròn hùng hổ bay thẳng vào Minh Long.

Trong lòng Mạnh Hi Tông mặc niệm một cái tên.

Tô Di.

Nhưng có một chiếc bóng đen chợt tới.

Mạnh Hi Tông nhíu mày khó hiểu, nhìn vào chiếc bóng đang che phủ kính cả kiếng thủy tinh trong suốt.

Viện quân? Không phải. Trên rada ngoại trừ tín hiệu chiến hạm của Trùng tộc thì hoàn toàn không có gì khác.

Đây là cái gì? Vũ khí và chiến hạm mới của Trùng tộc ư?

Nhưng khi kiếng thủy tinh của boong tàu cũng bị vật thể lạ che phủ hơn 50%, người sỹ quan kỹ thuật mở cabin lấy ống dòm nhìn về phía trước... Tất cả mọi người đều sợ ngây người.

Đó là tảng đá, tảng đá màu đen, là cự thạch trận bên cạnh bọn họ.

Chúng đứng cách chiến hạm không tới 100 thước, quái lạ từ từ xuất hiện. Các sỹ quan thấy mấy khối cự thạch nối liền xếp thành thạch trận to lớn, từ từ chiếm cả không gian phía trước. Chấn hết tất cả đường đạn hạt nhân.

Cảnh tượng khó tin như thế vượt qua tất cả phạm vi hiểu biết của mọi người. Chỉ làm bọn họ càng sợ hãi khẩn trương hơn cả đạn hạt nhân đợt kích của trùng tộc. Thậm chí cả Mạnh Hi Tông cũng nhíu chặt chân mày, âm thầm kinh hãi.

Trong trung tâm tác chiến an tĩnh kỳ lạ, giọng người sỹ quan đang đếm ngược càng ngày càng nhỏ "5 4 3 2 1...."

Mặt kính trước mặt Mạnh Hi Tông đã trở nên đen thui. Không có một ánh sao nào, cũng không có bất kỳ lửa đạn nào. Chỉ có màu đen, che kín tất cả trước mắt bọn họ.

Đạn hạt nhân nổ tung.

Cự thạch trước mặt chấn động, lung lay. Chấn động lớn như vậy cũng làm cho chiến hạm Minh Long kịch liệt lay động theo sóng xung kích.

Những tia sáng vàng óng trong nháy mắt cũng tràn qua khe hở của cự thạch đen, đó là ánh sáng do đạn hạt nhân va chạm vào cự thạch.

Những cục đá vụn bị nổ bắn ra bốn phía như đạn pháo vỡ tung. Hơn phân nửa số đó bay vào trên thân của Minh Long, làm chiến hạm vũ trụ kịch liệt lay động trong nháy mắt, bên ngoài cũng bị thùng nhiều lỗ xung quanh.

Nổ tung duy trì trong một phút đồng hồ.

Sau đó ánh lửa cũng tắt, Minh Long lại khôi phục vững vàng một lần nữa.

Phó hạm trưởng vừa nghi ngờ vừa kích động kêu tổ kiểm tra đi sửa gấp. Các sỹ quan kỹ thuật lập tức kiểm tra đối chiếu các hạng chi tiết của chiến hạm. Mạnh Hi Tông đứng trước đài điều khiển cứ nhìn cabin tối sầm phía trước từ đầu đến cuối.

"Ngài sỹ quan chỉ huy, đó là viện quân sao?" Có người hỏi Mạnh Hi Tông.

Mạnh Hi Tông im lặng. Ngay cả anh cũng không biết, đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì. Tại sao có cự thạch ngăn trở đạn hạt nhân thay Minh Long? Muốn trợ giúp lính đánh thuê, hay là có những mục đích khác?

Vào lúc này, người sỹ quan kỹ thuật tinh mắt nhanh chóng đứng lên báo cáo "Ngài quan chỉ huy. Cự thạch trận kia.... đã nhanh chóng rút đều về phía sau."

Mạnh Hi Tông quan sát vật chiếm giữ trước kiếng... Cự thạch đang chắn đen cả vùng trời cách bọn họ ngày càng xa.

"Báo cáo, toàn bộ chiếm hạm Trùng tộc tạm dừng tập kích, bất động tại chỗ."

Sắc mặt Mạnh Hi Tông lạnh lùng... Dĩ nhiên trùng tộc sẽ không động, bọn họ cũng muốn biết rõ ràng, đến tận cùng là xảy ra chuyện gì.

Bỏ cuộc chiến tranh bị nghịch chuyển, đáp án cho vận mệnh chiến hạm Minh Long và Mạnh Hi Tông rốt cuộc cũng được công bố.

Cự thạch trận đã chắn hết tất cả đạn hạt nhân cho Minh Long, đang từ từ lui xuống, thì một tấm cự thạch trận khác lại từ từ xiên nghiêng vào. Chẳng qua lần này, chúng cắm thẳng từ trên xuống, hơn nữa còn nhanh hơn lần trước nhiều.

Mọi nhìn nhìn thấy cự thạch trận lõm chồm màu đen đang che chắn trước cabin như 5 ngón tay con người cắm trước Minh Long. Sau đó còn có một mảng cự thạch bằng phẳng như lòng bàn tay.

Mà trong lòng bàn tay màu đen vô tận đó lại có một bóng dáng nhỏ bé màu xám bạc, ngồi ở chính giữa.

Màu xám bạc rất quen thuộc, bởi vì đó là màu sắc đồ phi hành của Lính đánh thuê. Người đó vẫn còn đội nón an toàn, không thấy rõ mặt mũi.

"Hình như là một con người..." Mộ Tây Đình nói phía sau Mạnh Hi Tông.

Mạnh Hi Tông quan sát người đó gắt gao, trong nháy mắt như quên cả hô hấp.

Màu đen vô biên vô hạn kia, như làm cho không gian cũng mờ ảo. Cô ngồi trên cự thạch trận giống như đang cười ngửa, cho đến khi dừng trước chiến hạm vài mét.

Tiếp theo, cự thạch kia có thể dễ dàng phá hủy cả chiến hạm lại yên lặng ngoan ngoãn. Trên đá đen lõm chồm, bóng dáng cô đứng lên dứt khoát, mang theo sự trầm ổn chưa bao giờ có.

Bộ đồ du hành vũ trụ của cô đều dính bụi đất nâu đen và vết lửa đạn. Nón bảo hộ trên đầu cô vì bị va chạm nên hơi biến dạng. Nhưng sau mặt kiếng mỏng của nón, gương mặt của cô như phát sáng trong không gian, giống như ánh trắng chiếu sáng đêm tối khôn cùng, cứ thế chiếu sáng tâm mắt Mạnh Hi Tông.

Mạnh Hi Tông cảm thấy mọi người và cảnh vật đều lu mờ, chỉ có bóng dáng cô an tĩnh đứng đó, như nam châm cướp đi ánh mắt và hô hấp của anh. Gương mặt xinh đẹp kia dịu dàng nhìn anh kiên định, đôi mắt cũng mờ hồ sáng như ngọc.

Trái tim Mạnh Hi Tông thoáng cái bị lấp đầy. Cô như vậy, rõ ràng khác hẳn với trong trí nhớ của anh. Nhìn thẳng vào đôi mắt rực rỡ của cô, đột nhiên anh cảm giác được mình như chạm sâu vào tâm hồn trong thân thể cô. Mà linh hồn tự do tụ tại, kiên cường bất khuất kia, sẽ không để bất cứ ai, thậm chí kẻ cả anh nắm giữ. Hôm nay, cô vẫn còn sống như kỷ tích, thậm chí còn điều khiển cự thạch cứu mọi người. Đồng thời cũng đem linh hồn mình phơi bày ra trước mặt anh không hề ngần ngại.

Song, cô tựa như thấy được vẻ mặt và ánh mắt rung động của anh, khóe miệng cô cong lên, trong mắt cũng tràn ngập nụ cười ấm áp. Lúc mọi người vẫn còn đang kinh ngạc, ngẩn người nhìn chăm chú, cô kiên định giơ tay lên, hướng về phía Mạnh Hi Tông chào theo tiêu chuẩn quân đội. Cô há miệng nói gì đó, sau đó cự thạch trận lại từ từ nâng tay, mang bóng dáng cô xa khỏi tầm mắt của mọi người.

Sau đó hành động che chắn trước chiến hạm cũng từ từ rút lui.

Mọi người nhìn qua kính thủy tinh, sợ đến ngây người...

Tám chiếc chiến hạm vũ trụ và tám cự thạch trận.

Cự thạch trận vốn đang ở phía sau chiến hạm Minh Long, chẳng biết từ lúc nào đã trống không. Mà những cự thạch mới vừa di động xong lại vây tám chiếc chiến hạm vào chính giữa. Có thể suy đoán bọn chúng đang bao vây sát những chiếc chiến hạm kia. Bởi vì từ Minh Long nhìn ra, chỉ có thể thấy khoang chiến hạm màu đỏ hoặc màu xanh của Trùng tộc. Trong khoảng cách gần như vậy, bọn chúng không thể nào nhảy được. Bởi vì năng lượng thực hiện cú nhảy sẽ bị cự thạch đối ngược lại, đủ có thể làm cho những chiếc chiến hạm đó tan thành từng mảnh.

Tô Di ngồi trên cự thạch trận kia, một lần nữa lại xuất hiện trong mắt mọi người. Nhưng mà lần này, cô đứng trên cao của tám cự thạch trận, cao cao tại thượng bề ngẩng nhìn chủng tộc hung tàn thiếu chút nữa đã khiến cho loài người bị diệt tộc.

Sau giây phút ngẩn ngui, mọi người trong trung tâm chỉ huy vô cùng mừng rỡ đến khó tin. Mộ Tây Đình kích động nói với Mạnh Hi Tông "Ngài sỹ quan chỉ huy, phu nhân..."

Mạnh Hi Tông cũng lộ ra một nụ cười đầu tiên từ lúc chiến tranh đến nay.

Trong lúc này, có rất nhiều ánh sáng trắng chói mắt, đột nhiên hiện lên giữa khoảng trống của Minh Long và cự thạch trận. Một chiếc, hai chiếc, ba chiếc.... Dĩ nhiên đó là tám chiếc chiến hạm có ngôi sao năm cánh màu bạc của Liên Minh, cùng với hai chiếc chiến hạm chữ thập màu bạc của Linh đánh thuê, đồng thời nhảy ra.

Mặc dù trên mỗi chiếc chiến hạm đều có dấu vết lửa đạn, nhưng không hề hư hao, mọi người trên Minh Long mừng như điên. Sau đó, giọng nói hơi áy náy của Lương Đồng vang lên tần số truyền tin "Thượng tướng, xin lỗi vì đã đến chậm. Chúng tôi gặp phải chút phiền phức."

Mạnh Hi Tông nhìn chăm chú vào Tô Di bị chiến hạm ngăn cản, lúc này mới cười trầm âm "Không, không muộn."

Giọng nói của Giản Mộ An cũng vang lên "Ngài sỹ quan chỉ huy, quân ta bị hao tổn bốn chiếc chiến hạm, đang đậu ở tọa độ an toàn. Nhưng mà, chúng tôi không rõ bây giờ là tình huống gì? Trùng tộc thua à?"

Trong giọng nói Mạnh Hi Tông rõ ràng có nụ cười "Ừ... người phụ nữ của tôi, đang bao vây bọn chúng lại."

Đúng lúc ấy, một người sỹ quan kỹ thuật kịp thời nhận được một bức văn đồ, nói với Mạnh Hi Tông "Ngài sỹ quan chỉ huy, hành tinh thứ nhất của Trùng tộc ở gần đây đang tăng nhanh tốc độ tự quay."

Một người lính truyền tin lại chen vào "Ngài sỹ quan chỉ huy, nữ vương Trùng tộc lại gọi điện đến."

Mạnh Hi Tông nhắc ống nghe trước mặt mọi người.

Giọng nói lo lắng chưa từng có của nữ vương vang lên "Mạnh Hi Tông, ta yêu cầu ngừng chiến. Lập tức, để cự thạch trận kia trở lại vị trí cũ. Lập tức. Hành tinh thứ nhất sắp lệch khỏi quỹ đạo, đến lúc đó cả tinh hệ Vĩnh Hằng cũng sẽ bị hủy hoại chỉ trong chớp lát."

Mạnh Hi Tông không trả lời ngay, anh khẽ quát "Thượng úy Lăng Yển."

Người này là sỹ quan kỹ thuật ưu tú nhất dường như biết ý của Mạnh Hi Tông, vội vã cầm đầu dùng bút tính toán, giọng nói vang lên "Ngài chỉ huy. Cự thạch trận có trọng lượng khổng lồ, nó di chuyển khiến hành tinh thứ nhất bị mất lực, trong vòng 10' đã rời khỏi quỹ đạo quay vốn có. Quỹ tích sau đó thì phải cần thêm một bước đo lường tính toán... nhưng chúng ta cũng sẽ gặp nguy hiểm"

Ngược lại Mạnh Hi Tông không vội, nhắc loa nói với nữ vương "Tôi sẽ không ngừng chiến, chỉ tiếp nhận đầu hàng."

Sau giây phút yên lặng ngẩn ngui, nữ vương thờ dãi "Thôi, đây chính là ý chỉ của thần... Nếu như giờ phút này đối mặt với Tổng thống Liên Minh, ta nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ. Nhưng ta biết cậu không cần biết tinh hệ này có hủy diệt hay không... Trong vòng hai phút, cậu sẽ nhận được thư đầu hàng của ta."

Mạnh Hi Tông cúp điện thoại, giọng Giản Mộ An lại vang lên kênh trò chuyện "Ngài chỉ huy, phu nhân đã trở về chiến hạm của tôi. Cô ấy nói cự thạch trận sẽ nhanh chóng khôi phục nguyên dạng"

Mạnh Hi Tông xoay người, những sỹ quan trẻ tuổi rất ăn ý với nhau, nhiệt liệt vỗ tay hoan hô.

Tám chiếc chiến hạm của Trùng tộc, nhanh chóng buông vũ khí xuống, lính của loài người đi lên chiến hạm Trùng tộc, bắt đầu chuẩn bị tiếp nhận đầu hàng.

Lương Đồng và Giản Mộ An đi đến Minh Long để họp mặt với Mạnh Hi Tông. Thì ra Giản Mộ An đã liên lạc từ lâu với Lương Đồng. Sau khi quân Liên Minh phản công giành lại quyền khống chế mặt đất, Giản Mộ An đã nguy trang thành quân Liên Minh, đi trước một bước bao vây phủ tổng thống. Sau đó, Lương Đồng ban bố chiến lệnh, trích dẫn vài điều khoản dựa theo hiến pháp Liên Minh... Trong lúc chiến tranh, thủ lĩnh cao nhất của quân đội có quyền quyết định quân sự, Tổng thống và quốc hội không được can thiệp.

Thật ra điều khoản này đã tồn tại từ lâu, chẳng qua Lương Đồng tính ngay thẳng trời sinh, uy vọng lại cao, căn bản không nghĩ tới địa vị của mình sẽ bị uy hiếp. Sau lúc ngăn ngừa tranh đấu gay gắt và bức bách vô lực, phe của Du Lâm Cử và Cáp Tát bị giam lỏng, Phó tổng thống dứt khoát không ủng hộ Tổng thống... Bởi vì sau khi tổng thống rút dài, thì hấn chính là tổng thống mới.

Ba người thương nghị chuyện đầu hàng đơn giản, chiếm đóng mặt đất của Trung tộc, phòng ngừa Trung tộc sẽ phản công trong khi chờ nghị sự. Xử lý xong những chuyện này, cũng đã gần 1 tiếng. Ba người vừa đi ra khỏi phòng họp, người sỹ quan truyền tin của trung tâm tác chiến chạy tới "Ngài chỉ huy, Tổng thống thỉnh cầu nói chuyện với ngài; Còn nữa, sứ giả của nữ vương Trung tộc cũng đến ra mặt. Còn có, đây là báo cáo tổn thất của chiến hạm quân ta."

Mạnh Hi Tông chỉ nhận lấy báo cáo, bỏ lại một câu "Đề họ đợi đi." Rồi lập tức sai bước rời đi.

Lương Đồng hơi kinh ngạc "Thượng tướng vội vã đi làm gì vậy?"

Giản Mộ An cười ha ha "Nguyên soái, cậu ta đi tìm bà xã mình."

Tại chiến hạm Arnold của Giản Mộ An.

Tô Di đã thay quần trang bị dính máu loang lổ, mặc bộ quần dài phi công sạch sẽ, đứng trên boong thuyền. Bởi vì vết thương ở chân chưa lành, nên cô phải vịn vào giá đỡ.

Tâm tình cô đã bình tĩnh lại. Sau khi trở về máy bay của Giản Mộ An, trước tiên cô nói Giản Mộ An phải người đi đón bọn Rebecca ở đây cự thạch; sau đó lại nói sơ qua tình huống của doanh trại lao công ở mặt đất cho phó hạm trưởng biết. Rồi mới đi phòng nghỉ ngơi của phi công thay quần áo sạch sẽ. Thậm chí còn nhanh chóng rửa mặt sửa sang lại một chút. Cô biết, bây giờ Mạnh Hi Tông nhất định bận tới mặt, làm không xong thì có thể đến buổi tối mới đến gặp cô. Cô cũng không gấp, quân sự là quan trọng, nên cô đứng đây chờ chờ bọn người Rebecca.

Từng chiếc Báo Săn và Tuyết Phong đáp xuống boong tàu theo thứ tự. Các phi công nhảy xuống máy bay chiến đấu, thần sắc mọi người kích động.

"Này, thấy cự thạch trận không? Quá cừ, vây chiến hạm Trung tộc kín đến mức gió thổi không lọt."

"Nhất định là vũ khí bí mật của Ngài sỹ quan chỉ huy." Tên còn lại đáp "Ngài sỹ quan chỉ huy vạn tuế"

"Tôi thấy trên tảng đá lớn còn có một người như chúng ta ngồi đó, không biết là ai, thật là thần bí."

"Hình như là phụ nữ. Xa quá nhìn cũng không rõ."

Bọn họ hưng phấn cười nói bước qua Tô Di. Tô Di thấy một người quen mặt nhảy xuống một chiếc Báo Săn, lập tức phát tay với bọn họ.

"Trung úy." Về mặt Rebecca khẩn trương, lao đến đầu tiên "Thật tốt quá. Chúng tôi lo cho cô chết được. Sao cô làm được như vậy?"

Những người khác cũng vây xung quanh, Chu thiếu được người khác dìu, đôi mắt màu lam cũng nở nụ cười "Người phụ nữ này rốt cuộc được ai phái tới đây?"

Tô Di buông tay, cười nói "Trước đây tôi thường xuyên đến đây cự thạch, tôi nghĩ người đá kia có linh tính, thậm chí có phải là một loại sinh vật mà con người chúng ta không biết hay không..." Đang nói, thì thấy về mặt của mấy người trước mắt bỗng nhiên sùng sốt, còn Chu thiếu thì lại cười càng quái dị.

Cô chưa kịp xoay người, bên hông lại có một sức mạnh nắm lấy. Sau đó thân thể chợt bay lên, rồi nhẹ nhàng rơi xuống, sau lưng áp sát vào một nơi rộng rãi ấm áp. Sau giây phút căng thẳng ngăn ngừa, cô lập tức cảm giác được hơi thở và cảm xúc quen thuộc, chỉ cảm thấy trong nháy mắt tim đập gia tốc.

Người đó không có mặt áo khoác quân trang, chỉ mặt áo sơ mi bình thường của lính đánh thuê. Anh thần nhiên gật đầu với mọi người, giơ tay vỗ vỗ bả vai của Chu thiếu, khiêng cô xoay người quay trở về.

Xung quanh có người nhận ra anh thì về mặt kích động hưng phấn. Có người không nhận ra thì cho rằng anh chẳng qua chỉ là một người lính bình thường ném cho anh một nụ cười hàm mộ thiện ý. Mà anh cũng quả thật xem như những tầm mắt chú ý này không tồn tại, sai bước chân đi tới chiếc Báo Săn.

"Người anh em, dịu dàng một chút." Giọng Chu thiếu vang lên bốn cột "Cô ấy vẫn còn bị thương đó."

Tay anh nắm eo cô lại chợt nói lỏng, nện bước đi nhanh hơn.

"Thả em xuống." Cô bắt lấy áo sơ mi của anh.

"Sẽ không thả nữa." Khóe miệng anh nhẹ cong lên, rồi ngồi xuống ghế lái, đặt cô ngồi trên đùi, hai tay anh vòng lên khỏi động Báo Săn.

Chương 56: Lời tỏ tình của anh

Những vì sao dày đặc ngoài khoang thuyền, giống như những mảnh ngọc vụn lấp lánh. Khiến vách tường trong cabin trắng như tuyết, càng lộ vẻ thanh nhã tĩnh lặng.

Nữ vương Đại Bích đứng trước cửa sổ, thở một hơi thật dài.

"Lăng, anh có thể vui vẻ từ tận đáy lòng." Cô khẽ cười rồi nói, "Cô thua rồi. Đây đúng là ý chí của thần. Cô lại có thể thất bại trên tay cự thạch trận này."

Lăng Tranh yên lặng không nói lời nào, mười ngón tay gầy gò nhẹ nhàng đan vào nhau.

"Vừa rồi anh không thấy, Tô Di ngồi trên cự thạch trận." Cô nói tự giễu, "Cô ta ngồi rất cao, như một người phụ nữ cao ngạo. Mà Cô lại là tướng thua trận, thẹn với toàn thể thần dân. Cô. Từ nhỏ bởi vì có huyết mạch ngoại tộc, không được Vương tộc coi trọng. Trải qua trăm nghìn cay đắng ngồi lên vị trí nữ vương, lại gặp phải chuyện khí hậu hành tinh mỗi năm lại càng xấu thêm. Cô chuẩn bị mười năm, mới phát động cuộc chiến tranh này, chỉ để mở rộng không gian sinh tồn của Trùng tộc. Nhưng thất bại trong gang tấc ở thời khắc cuối cùng. Cô."

"Đủ rồi." Lăng Tranh chợt lên tiếng cắt đứt. Hắn ngẩng mặt lên, gò má quăn vãi trắng lộ ra chút khổ sở, "Đại Bích, cho dù không có cự thạch trận, cô cũng sẽ thua. Viên binh của Mạnh Hi Tông đã đến, chủ lực của cô không trốn thoát nổi đâu. Tình hình bây giờ, ngược lại đã khiến Trùng tộc giảm thiểu thương vong."

Trên mặt Đại Bích thoáng qua vẻ giận dữ, cô ta nhìn chằm chằm vào Lăng Tranh một hồi lâu, nhưng cuối cùng quay mặt qua chỗ khác.

"Lát nữa sẽ có người tới đón anh." Cô nói lạnh nhạt, "Đối phương đã đưa ra điều kiện, yêu cầu trả lại tất cả tù binh loài người, đặc biệt bao gồm cả anh."

Thân hình Lăng Tranh di chuyển, lại hỏi: "Cô thì sao?"

"Bọn chúng còn dám làm gì với nữ vương Trùng tộc chứ." Đại Bích nói lạnh lùng, "Cô cũng không sợ chết —— nếu như cô không còn tồn tại, điều đó cũng ngang với sự hủy diệt của Trùng tộc, loài người cứ đợi huyết chiến toàn diện của Trùng tộc đi."

"Cô khóc?" Giọng nói của Lăng Tranh chợt thấp xuống mấy phần.

Hốc mắt Đại Bích đã ướt, nhưng vẫn cố kìm nén. Nghe thấy hắn đột nhiên ân cần như vậy, nước mắt nhất thời lăn đều xuống.

"Đừng nói những thứ vô dụng này nữa." Cô nói lạnh lùng, "Cô tự nhận là mình xui xẻo, anh đi đi."

Nhưng lửa giận của Lăng Tranh lại như thể bị những lời này đốt lên, nói lạnh lùng: "Đại Bích, cô thật sự định quy tất cả cho vận mệnh sao? Cô cứ phải đóng đinh mình ở vị trí nữ vương như vậy sao?"

Toàn thân Đại Bích chấn động, trong mắt trùng đen nhánh thoáng qua ánh tím mơ hồ: "To gan!"

Lăng Tranh chợt đứng dậy, đi tới trước mặt cô. Hắn không nhìn thấy, gờ tay lên tóm đại, thế mà cũng tóm được mặt của cô. Cô bị đau đầy hấn ra, hấn lão đảo suýt nữa đụng trúng bàn làm việc của cô. Cô bước lên một bước đỡ lấy hắn vững vàng lại. Mặc dù mắt hắn không thể nhìn, nhưng có thể đè chặt lấy bà vai cô, ép mạnh cô lên vách khoang.

Mắt Đại Bích thay đổi hình dạng trong nháy mắt, cặp mắt dựng thẳng lên hẹp dài lạnh lẽo.

"Đừng, Đại Bích, đừng biến thân." Lăng Tranh quát mạnh một câu, chấn động hai tai Đại Bích tê dại. Vậy mà những lời này giống như có ma lực, khiến cô sắp tách ra thành cơ thể còn trùng không lồ dần dần ngừng lại. Trán của cô đã sinh ra lớp vảy thô ráp, hàm răng cũng biến thành sắc nhọn, phần đỉnh nhọn của hai tay thậm chí đã sinh ra những xúc tua cứng rắn màu đen. Nhưng hắn cứ liều mạng đè cô trên vách khoang như vậy, vãi trắng che hai mắt của hắn lại, nhưng làm cho khuôn mặt của hắn càng lộ vẻ tuần lãng động lòng người. Cô nhất thời quên mất đáng vẻ của mình, quên lửa giận của mình, xúc tua nhẹ nhàng chạm lên mặt hắn.

"Đại Bích." Nước mắt thấm ướt vãi trắng, giọng nói của Lăng Tranh hơi khàn, "Dừng tay đi, Đại Bích. Cô đã là người phụ nữ cao ngạo, chuyện trên đời này nếu như có không như ý muốn, hãy cứ chấp nhận nó. Cô không thể mãi mãi không có việc gì không làm được! Ép buộc mình sẽ không mang lại hạnh phúc, càng sẽ không mang lại cho thần dân của cô hạnh phúc thật sự. Cô là một nữ vương tốt, cô vì thần dân, bằng lòng thua cuộc chiến tranh này. Cô còn có điều gì không cam lòng chứ?"

"Vậy sao? Ép buộc sẽ không hạnh phúc? Giống như tôi ép buộc anh?" Cô hỏi với giọng run run.

Lăng Tranh bắt lấy xúc tua của cô. Gai nhọn sắc bén trên đó, lập tức đâm sâu vào lòng bàn tay hần khiến máu tươi chảy ròng ròng. Đôi mắt dựng thẳng của cô trong nháy mắt lộ ra vẻ đau lòng, thể nhưng hần lại không nhìn thấy.

"Tôi sẽ không đi cùng loài người." Lăng Tranh nói dịu dàng ngoài dự liệu của cô. Hai tay hần lại có thể bắt được xúc tua của cô, nắm thật chặt. Khuôn mặt tuấn lãng của hần nhích gần tới cô, hơi thở lành lạnh phả lên mặt cô. Đại Bích chỉ cảm thấy thế giới của mình đứng im trong nháy mắt, cô từ từ nhắm đôi mắt dựng thẳng lại, cô giống như được quay trở lại ngày đầu tiên cứu hần, hần nằm trên giường bệnh, mở đôi mắt giống như thể ánh trăng trong veo.

"Người đẹp." Khi đó hần nhìn cô đứng bên giường cười, "Đã xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao tôi lại ở trên giường cô?"

"Xoẹt——" Một tiếng vang lên. Đại Bích đột nhiên mở mắt ra, đôi mắt đã khôi phục dáng vẻ con người, cô nhìn thấy sắc mặt Lăng Tranh xanh mét. Máu xúc tua của cô lại bị hai tay hần nắm chặt hết kim sắt—— cắm vào bụng hần.

"Anh!" Đại Bích quả thật không thể nào tin nổi vào những gì mắt mình nhìn thấy nữa, muốn rút xúc tua ra, rồi lại sợ vết thương của hần nặng hơn, trong lúc rối rắm, lớn tiếng quát, "Đội cận vệ! Đội cận vệ!"

Thế nhưng sắc mặt hần tái nhợt ngã vào trong lòng cô, giọng nói rất nhỏ: "Không nỡ giết em, chỉ có thể tự giết mình."

Nước mắt Đại Bích lăn xuống không ngớt: "Anh điên rồi!"

Hần mỉm cười nói: "Đại Bích, hứa với tôi, đừng bao giờ khai chiến nữa."

"Không! Tại sao anh muốn chết?!"

"Tôi đã là chồng của em, em đã. soạn xong. chiếu thư rồi." Lăng Tranh nói, "Cho dù tôi trở lại. Liên Minh, cũng là phế nhân. nhục nhã." Hần lặng lẽ nói, "Đại Bích, tôi yêu em. cho nên tôi. muốn em nhớ rằng, người em yêu. Bởi vì chiến tranh mà chết, đừng bao giờ khai chiến nữa. Đừng bao giờ khai chiến nữa."

". Không bao giờ khai chiến." Đại Bích gần như nói thầm theo hần như thể nói mơ. Sau đó nhìn thấy nụ cười có thể nói là hải lòng dịu dàng lộ rõ trên mặt hần. Mà khi hô hấp của hần ở trong ngực chợt biến mất, đôi mắt sắc bén dựng thẳng của Đại Bích chợt rụt lại.

"Khônggggg——" Cô ngẩng đầu lên, rít lên một tiếng thê lương thật dài, cả chiến hạm dường như cũng bởi vì tiếng rít này của cô mà rung động. Trong sâu thẳm thân thể cô truyền ra tiếng xương thịt xé rách mảnh liệt, vô số lớp vảy, vuốt nhọn và râu, từ thân thể dần dần bành trướng của cô vuron ra dữ tợn. Da của cô không hề trắng nõn nữa, thân thể của cô không hề mảnh khảnh nữa. Người cô mang dáng dấp của con người, toàn bộ bị lớp da còn trùng y hết áo giáp bao trùm.

Thân thể cứng rắn không lồ hơn bất kỳ Trùng tộc nào, không ngừng bành trướng, bành trướng, trong nháy mắt chiếm toàn bộ không gian của khoang thuyền nghỉ ngơi. Đèn thủy tinh bị đụng trúng nát bấy, vách tường hợp kim chịu lực cao nứt ra khe hở dài ngoằng. Mà trên cơ thể còn trùng xấu xí to lớn, một đôi xúc tua trước ngực nó, lại thân mật dịu dàng nâng thi thể lạnh băng của người đàn ông lên. Trên chiếc đầu trùng hình tròn, bắp thịt quăn bện, da như cây khô, trong mắt kép màu tím, nước mắt long lanh bị thương như nước thủy triều tràn đầy.

"Cô hứa với anh." Nó kẻ sát thi thể của người đàn ông tới gò má của mình, "Không bao giờ khai chiến. Không bao giờ khai chiến."

Trên boong thuyền chiến hạm Minh Long.

Tin tức ngài sỹ quan chỉ huy một mình lái một chiếc Báo Săn đi đón người, đã lan khắp cả boong thuyền từ lâu. Cho nên khi chiếc Báo Săn đó rút cuộc cũng đậu vững vàng trên boong thuyền, các phi công, các hậu cần mặt đất, đều cố tình hoặc vô ý quanh quẩn ở gần đó, ghé đầu quan sát kết cục.

Cửa khoang tự động mở ra, ngài sỹ quan chỉ huy cao lớn đẹp trai trẻ tuổi đi ra, thể nhưng trong ngực lại ôm một người phụ nữ.

Người phụ nữ mặc thường phục phi công loại thông dụng nhất, chiếc áo ba lỗ màu xám tro bó sát người phác họa những đường cong mảnh khảnh nhấp nhô, chiếc quần rằn ri bọc lấy đôi chân thon dài của cô. Nằm trong ngực ngài sỹ quan chỉ huy, có vẻ cực kỳ nhỏ nhắn. Cô chỉ nghiêng đầu vội vã liếc nhìn những ánh mắt nóng bỏng xung quanh, liền vuron tay nắm lấy áo sơ mi quân trang trên ngực ngài sỹ quan chỉ huy, dường như muốn kháng nghị sự mạnh bạo của anh.

Nhưng ngài sỹ quan chỉ huy nghiêm mặt lạnh lùng, dường như hoàn toàn không để ý đến sự kháng nghị của cô, mắt nhìn thẳng, bước nhanh lên boong thuyền.

Cứ ôm cô dằng hoàng cả quãng đường như vậy, đi đến khoang thuyền nghỉ ngơi của hạm trưởng chính giữa chiến hạm. Mặt Tô Di nóng ran, chỉ cảm thấy nấy ngày không gặp, thái độ của anh đối với mình, hình như có biến chuyển cực lớn.

Vẫn bá đạo y hệt như trước, nhưng hình như lại có thêm thứ gì khác.

Anh đặt cô lên chiếc giường lớn, động tác nhẹ nhàng trước nay chưa từng có. Cô nằm ngẩng đầu lên nhìn anh, anh cũng cúi đầu yên lặng nhìn cô.

Sau đó, một nụ hôn nặng nề rơi xuống. Dường như muốn phát tiết sạch nỗi khổ riêng kìm nén nhiều ngày của anh, anh gần như tàn bạo mút môi lưỡi của cô. Một chân của anh còn đứng trên đất, một chân quỳ lên giường, hai bàn tay ôm chặt lấy cô, khiến cô hoàn toàn nằm trong lòng anh.

Một lúc lâu sau, anh mới buông cô ra, nhưng hai tay vẫn ôm cô như cũ. Trong đôi mắt đen sẫm vẫn còn lửa tình dục chưa dứt.

"Bị thương ở đâu?"

Trái tim Tô Di đập mạnh một nhịp.

Cô không ngờ rằng, câu nói đầu tiên của anh không hỏi cô đã trải qua điều gì, không hỏi cô điều khiến cự thạch trận thay đổi chiến cuộc như thế nào. Bất luận kẻ nào e rằng cũng tràn đầy kinh ngạc tò mò đối với cự thạch trận, thế nhưng điều đầu tiên anh hỏi, lại là bị thương ở đâu?

Có chút muốn roi lệ, nhưng lại không muốn khóc trước mặt anh. Cô nâng ngón tay chỉ đùi phải của mình: "Ở đây."

Mây của anh chau lại, giờ tay nhẹ nhàng cời quần dài của cô. Khi vải trượt qua bắp chân phải thì cô rên nhẹ một tiếng.

Đôi chân dài trước mắt vẫn trắng như tuyết, mảnh khảnh như xưa, nhưng trên bắp chân cân đối, quần đầy băng dày đặc. Mặc dù đã từng xử lý, nhưng cũng có vết màu mờ mờ rỉ ra. Ở địa bàn của Trùng tộc có thể có điều kiện chữa trị tốt đến đâu chứ? Như vậy đã coi là không tồi rồi. Anh không nói lời nào, chỉ lấy ra công cụ thường dùng ở bên cạnh, nhẹ nhàng cời lớp băng trên chân cô.

Vết thương dữ tợn khó coi, có vài vết máu không biết đã khô bao lâu, thậm chí còn có vẻ hơi nhiễm trùng. Anh chỉ ghé sát vào nhìn mấy giây, chợt đứng dậy bấm điện thoại trên tường: "Bác sỹ Lam Khả Tĩnh, tôi là sỹ quan chỉ huy, đến khoang nghỉ ngơi của tôi ngay lập tức."

Trong thời gian chờ đợi bác sỹ, anh kéo ghế ngồi bên cạnh cô. Cô tròn mắt nhìn anh, anh cũng nhìn lại cô.

Và rồi lại một nụ hôn sâu rơi xuống, như thể hôn thế nào cũng không đủ.

Lúc bác sỹ nữ tiến vào, ho khan hai tiếng. Lúc này anh mới buông cô ra với vẻ mặt bình thường, ngồi thẳng dậy lùi qua một bên. Sắc mặt Tô Di hơi đỏ.

Nhưng vừa thấy tình trạng vết thương trên đùi Tô Di, bác sỹ Lam Khả Tĩnh liền nhíu chân mày: "Bị thương nặng như vậy? Phải chuyển tới phòng bệnh ngay lập tức."

". Không được." Mạnh Hi Tông đứng sau lưng cô, giọng trầm như nước, "Cô ấy phải ở lại trong phòng ngủ của tôi."

Mày Lam Khả Tĩnh nhíu lại càng chặt hơn: "Ngài chỉ huy, anh biết mỗi ngày tôi phải khám cho bao nhiêu người bệnh thương tật ốm đau không? Mỗi ngày chạy tới chỗ của anh mấy lần, sẽ lãng phí rất nhiều thời gian của tôi!"

Mạnh Hi Tông không chịu nhường bước nào: "Nếu không tôi dời khoang nghỉ ngơi của tôi đến khoang làm việc của cô."

Lam Khả Tĩnh liền vội vã lác đầu —— để hai vợ chồng ngài chỉ huy ở địa bàn của mình ư? Cảm giác đó thật sự quá quái lạ. Cô lại cúi đầu nhìn tình trạng vết thương của Tô Di, đành phải thỏa hiệp: "Được rồi." Sau đó hàm ý sâu xa nói với Tô Di: "Phu nhân, đây chính là lần đầu tiên ngài chỉ huy yêu cầu đặc quyền. Trước kia chính ngài bị thương, đều theo như quy định đến khoang của bác sỹ đứng xếp hàng chờ chữa trị."

Lòng Tô Di ngọt ngào, ngược mắt lên nhìn Mạnh Hi Tông đứng sừng sững sau lưng bác sỹ như cột điện. Anh vẫn nhìn chăm chăm lên vết thương trên chân cô, sắc mặt còn hơi chút lạnh lẽo.

Lúc bác sỹ xử lý lại vết thương lần nữa cho Tô Di thì không dùng đến thuốc tê —— Bởi vì lúc trước Tô Di đã tự mình tiêm loạn thuốc tê, bây giờ để tránh cho thần kinh bị tổn thương không thể hoạt động được nữa. Tô Di đành phải cắn răng chịu đựng. Nhưng có lẽ là có anh ở bên cạnh, lúc đau đớn cực kỳ, cô cũng không dốc sức nhẫn nhịn nữa, kêu khe khẽ vài tiếng.

"Chịu đựng." Anh trầm giọng nói, giống như đang ra mệnh lệnh, không hề an ủi dịu dàng.

Nửa giờ sau.

Bác sỹ ném găng tay, lau mồ hôi trên đầu rồi cười nói: "Khá lắm, chỉ kêu mấy tiếng. Nhưng mà phu nhân, lúc sinh con sẽ đau hơn đây."

Mặt Mạnh Hi Tông lạnh như hồ nước, dường như không nghe thấy điều này. Tô Di không biết trả lời thế nào, chỉ có thể mỉm cười lịch sự.

"Trong vòng một tháng, đừng để cho cái chân này của chị ấy đi chuyển lộn xộn nữa." Trước khi đi bác sỹ nói, "Lần này chân suýt nữa phải bỏ đi rồi."

Trong phòng lại khôi phục sự yên tĩnh.

Thân thể của cô vùi sâu vào trong chăn đệm, trên khuôn mặt sắc nét, đôi mắt trong veo nhìn anh chăm chú, giống như còn có ngàn vạn lời muốn nói —— Thật như một con mèo con yếu đuối động lòng người.

"Chờ anh." Anh đặt một nụ hôn sâu thắm lên trán cô, đứng dậy đi vào phòng tắm.

Mạnh Hi Tông làm việc liên tục rất nhiều ngày, lúc này cũng mệt mỏi tới cực điểm. Anh vào phòng tắm rửa, quàng khăn lên cổ đi ra ngoài. Mới vừa đi gần tới bên giường, lại thấy hai mắt Tô Di nhắm nghiền, đã mệt mỏi tới mức ngủ thiếp đi trong chốc lát. Anh lặng lẽ nhìn cô một lúc, nằm xuống bên cạnh cô, ôm cả người cô vào trong lòng, cũng chìm vào giấc ngủ say.

Khi Tô Di tỉnh lại, bên trong khoang thuyền đã tối om. Chỉ có ánh sao ngoài cửa sổ, chiếu ánh sáng mờ mờ vào trong khoang.

Cô tỉnh dậy do vết thương ở chân đau nhức. Cô quay đầu, liếc nhìn phải gương mặt lạnh lẽo của Mạnh Hi Tông. Cảm thấy cô đã tỉnh giấc, Mạnh Hi Tông vốn dĩ đang say ngủ gần như mở mắt ngay tức thì, hai mắt trong bóng đêm, bình tĩnh nhìn cô.

Những uất ức và tuyệt vọng ngày nay, những lúc ở bên trong bước đường cùng, những lời muốn nói với anh, nhưng khi cuối cùng tất cả đều kết thúc, lại không biết mở lời thế nào.

"Mạnh Hi Tông." Cô nói với giọng run run, "Em có lời muốn hỏi anh, anh phải nói thật."

"Lá gan càng lúc càng lớn." Ánh mắt sáng quắc của anh nhìn chăm chăm vào cô, giờ tay, bật đèn ngủ trên tường.

Nhưng cô sẽ không bao giờ sợ sự uy nghiêm mạnh mẽ của anh nữa, ngược lại nhìn thẳng vào anh không sò. Cô cảm thấy mặt mình từ từ nóng lên, nhưng điều này không thể ngăn cản câu hỏi chần chờ nghìn lần trong lòng cô.

"Tại sao anh vẫn giữ em lại bên người? Nhất định phải là em làm người phụ nữ của anh." Cô cảm thấy từng lời muốn đốt bỏng cổ họng của mình.

Mạnh Hi Tông nhìn cô chăm chú, hồi lâu không lên tiếng.

Sau đó, anh lật người, nhẹ nhàng đè lên cô, cực kỳ cẩn thận không đụng phải hai chân cô. Anh đè lại hai tay cô, đôi mắt sâu lắng nhìn chăm chăm vào cô từ trên cao. Dần dần, đôi mắt đen nhánh đó không tiếng động dấy lên ngọn lửa nóng bỏng, tựa như muốn đem cô cùng đốt cháy không còn gì cả.

"Tô Di, anh cũng vừa mới biết đáp án." Giọng nói của anh trầm ấm như thể có sức mạnh ngàn quân, "Bởi vì anh yêu em."

Tô Di chỉ cảm thấy thế giới của mình như dừng lại trong nháy mắt, những vì sao đầy trời ngoài cửa sổ tối sụp xuống như thủy triều; tiếng động cơ cabin ro re cũng biến mất sạch sẽ. Chỉ có gương mặt đẹp trai mạnh mẽ của Mạnh Hi Tông, vô cùng rõ nét nổi bật.

Cô hoàn toàn không nói được bất cứ lời nào, nhưng mười ngón tay theo bản năng nắm lại tay anh thật chặt.

Anh nhìn cô chăm chú rồi nói: "Tất cả mọi thứ của anh đều là của em. Quân đội, tiền tài, đất đai. Tất cả những thứ em muốn, anh đều giúp em thực hiện. Nhưng anh chỉ có một điều kiện —— Từ thân thể đến trái tim của em, phải hoàn toàn thuộc về anh."

Tô Di bị lời nói của anh làm dao động, những thứ anh nói, cô thật sự chẳng quan tâm. Nhưng sự dứt khoát của anh, lại làm lòng cô nảy sinh sự vui sướng không cách nào nói rõ.

Mà anh dường như bởi vì sự yên lặng không trả lời của cô mà có hơi không vui. Một tay anh giữ chặt lấy mặt cô, gần từng chữ: "Em có thể có tự do của bản thân, nhưng phải ở trong phạm vi anh cho là an toàn; Vì anh mà sinh con dưỡng cái, luôn thỏa mãn nhu cầu của anh; Kẻ nào còn dám làm em bị thương, anh sẽ khiến hắn phải trả giá gấp mười lần; Nếu như em có người yêu khác, anh sẽ tàn nhẫn giết chết kẻ đó. Nhớ lấy lời của anh."

"Em Nhưng mà. Đây là mệnh lệnh?"

"Không." Ngón tay anh vuốt ve mặt cô như hương thụ, "Đây là một thông báo."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Lời cầu hôn của anh

Thời gian Mạnh Hi Tông thổ lộ là hai ba giờ sáng, cách lúc hai người đi ngủ đã mười mấy tiếng, lúc này hai người không hề buồn ngủ chút nào.

Tô Di nằm ở trong ngực anh, nói sơ sơ với anh về phỏng đoán và kinh nghiệm khổng chế cự thạch trận của cô. Anh thể hiện sự đồng ý với phỏng đoán rằng cự thạch trận thật ra là một loài sinh vật khác trong vũ trụ.

"Trước lúc rời khỏi đây, em muốn tạm biệt nó." Cô nói.

"Ừ." Tay anh vuốt ve trên eo cô, "Không được đi lại nữa, anh ôm em đi."

Lời tỏ tình thân mật vừa nãy của anh, mặc dù khiến cô cảm xúc dâng trào, nhưng cũng có chút không quá tự tại. Nhưng cô biết trải qua chuyện lần này, anh nhất định sẽ trông coi cô càng thêm chặt. Những thứ khác, đành nói vào ngày khác thôi.

"Anh không cần phải làm việc sao?" Cô hỏi. Sau chiến tranh còn rất nhiều chuyện nan giải khẩn cấp chứ?

"Bọn họ đang lo liệu." Anh trầm giọng nói, "Ngày buổi tối hôm nay." Trời mới biết anh không chớp mắt bao tiếng rồi, hồi trước Mộ Tây Đình đều nói rằng anh là người duy nhất trên chiếm hạm không cần nghỉ ngơi.

"Nói cho anh biết." Anh nói, "Những điều em đã trải qua trong mấy ngày nay." Cô đã làm thế nào vậy? Cướp một chiếc phi thuyền Trung tộc, cứu Chu thiếu, còn đoạt lại hai chiếc Báo Săn?

Lòng Tô Di khẽ đau xót, liền nói từ cái ngày Báo Săn cô lái bị rơi.

Mạnh Hi Tông vốn dĩ vẫn nghe nghiêm túc, nhưng nhìn thấy đôi môi đỏ mọng hơi tái nhợt của cô, hé ra ngậm lại không ngừng dưới đèn ngủ nhu hòa, liền yên lặng hôn một lần rồi lại một lần. Hôn cho đến lúc môi cô sưng đỏ, anh mới vẫn chưa thỏa mãn mà bảo cô nói tiếp.

Cô cũng nói chậm rãi, chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần đều muốn trầm mê trong vòng ôm và nụ hôn của anh. Chẳng biết từ lúc nào, anh cởi áo ba lỗ và áo ngực của cô, còn xé toang quần lót, khiến cô toàn thân trên dưới chỉ còn lớp băng quần trên bắp chân phải.

Đôi mắt của anh tối sầm giống như dòng sông trong bóng đêm, ôm lấy mặt cô, bả vai của cô, ngực và eo cô, hôn xuống từng chút một. Cô được hôn đến mức cả người mềm nhũn, ngẩn ngơ nhìn bóng dáng anh nằm trên người mình, thế nhưng anh lại mơ hồ ra lệnh: "Nói tiếp đi, sau khi chiếm lĩnh doanh trại lao công, xảy ra chuyện gì?"

Thứ cứng nóng giữa hai chân anh để trên da cô, chỉ khiến cô cảm nhận được ** nóng bỏng. Nhưng đợi cô kể hết toàn bộ những chuyện đã xảy ra, anh gần như hôn khắp người cô, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không tiến vào.

Nhìn anh vẫn chưa thỏa mãn nghiêng người trở lại, khóa cô vào trong lòng. Cô thì thảo hỏi: "Anh. . . . phải làm sao?"

Anh liếc nhìn cô với màu mắt cực thắm: "Sau khi vết thương liền."

Cô "Ừ" một tiếng, trong lòng cảm động một hồi. Là tình yêu đích thực, mới có thể kiềm chế **. Nói như vậy, ngay từ lúc ở thành Tự Do, một tháng dưỡng thương đó.

Anh có vẻ cũng nghĩ đến cùng một vấn đề, đột nhiên hỏi: "Lúc ở thành Tự Do, tại sao mỗi lần làm đều không tình không nguyện?"

Cô lặng lẽ: "Anh chạm vào công chúa người máy —— Em thấy được, trong khoang nghỉ ngơi của Liên Đạc."

"Sao em lại ở đó?" Tia sáng rực rỡ trong mắt hần chột lóe lên, không đợi cô giải thích đã hiểu được, ". . . . Liên Đạc?"

"Em đã buồn bã một khoảng thời gian." Cô cười khan mấy tiếng.

Anh nắm tay cô rồi hôn lên: "Giao cho anh."

"Giao cho anh cái gì cơ?"

Anh không trả lời, ngược lại nhìn cô chăm chăm mấy giây, nắm tay cô xuống phía dưới từ từ, cho đến chạm được thứ cứng nóng của anh.

Mặt cô nóng bỏng.

Ánh mắt và giọng nói của anh đều khàn khàn: "Giúp anh."

Tô Di được anh kéo vào trong lòng, ngực kề ngực, tay nắm tay, chỉ có ôm lấy bàn tay kia của anh, có thể di chuyển dưới eo anh.

Cô làm những thứ này vốn là không lưu loát, cũng chỉ trải qua với anh, chỉ có thể lên xuống liên tiếp từng lượt có chút cứng nhắc.

Nhưng khi hô hấp của anh dần dần trở nên nặng nề, đôi mắt nhìn chăm chăm vào cô có màu càng lúc càng đậm, khi đôi chân dài rắn chắc của anh hơi run rẩy, quần quanh chặt chẽ hơn với thân thể của cô, Tô Di cảm thấy rõ ràng trong thân thể mình ** nhanh chóng dâng lên. ** này khiến cô xấu hổ với việc lên tiếng; đồng thời, cô còn phát hiện mình lại có thể muốn nhìn thấy Mạnh Hi Tông. phản ứng kịch liệt hơn.

Vì vậy tay của cô di chuyển càng nhanh, mắt càng thêm sáng trong nhìn biểu hiện trên mặt anh. Mà anh rõ ràng nhận thấy mảnh khóe và ý đồ của cô, cúi đầu, hôn cô tới tấp, thân thể cao lớn cường tráng bắt đầu theo tần suất của cô, tấn công chủ động mà mãnh liệt.

Không biết đã qua bao lâu, rốt cuộc anh cũng kêu rên một tiếng thật thấp, thân thể chột căng lên, sức lực ôm lấy Tô Di chột gia tăng, khiến Tô Di có chút không động đậy nổi.

Cứ duy trì như vậy mấy giây, anh mới ngẩng đầu lên từ hõm vai cô, màu mắt tối thắm hơn bất kỳ lúc nào trước kia.

"Dưỡng thân thể cho tốt." Anh nói với giọng khàn, "Đừng để cho anh đợi lâu quá."

Tô Di cảm thấy tình cảnh này, quả thật cảm giác còn kích thích hơn lần đầu tiên lên đỉnh của mình. Cô đỏ mặt gật đầu, hai tay và bụng đều ướt nhẹp. Anh đứng dậy cầm khăn lông tới, dưới ánh đèn lau sạch sẽ cẩn thận từng chút một cho cô.

Đến lúc sáng sớm, hai người ước chừng đã dây dưa với nhau trên giường mấy tiếng. Lúc này Mạnh Hi Tông mới thay quần trang đi đến trung tâm chỉ huy

tác chiến. Linh cần vụ nữ đi vào ngay sau đó, giúp đỡ Tô Di bắt đầu cuộc sống ăn uống hàng ngày.

Đến lúc xế chiều, Rebecca và mấy trước thanh niên hồi trước đi theo Tô Di tới đây thăm cô. Sau khi Rebecca biết được quan hệ của cô và ngài sĩ quan chỉ huy, hết sức vui mừng vì cô. Mấy người trẻ tuổi càng thêm hăng hái định gia nhập lính đánh thuê.

Sau khi họ rời đi, Tô Di thiếp đi một lát. Lúc chạng vạng, cũng là lúc Chu thiếu đến thăm cô.

So với vẻ nghèo túng ở hành tinh Trùng tộc, lúc này hẳn ta như thể người khác vậy. Thay áo sơ mi sạch sẽ, râu ria cũng được cạo sạch sẽ. Mặc dù trên mặt vẫn còn sưng tấy, nhưng dung nhan vẻ mặt phóng khoáng tự đắc rõ ràng.

"Quả nhiên phụ nữ cần đàn ông làm dịu." Chu thiếu ngồi trên ghế sofa đối diện, nhìn chăm chăm vào cô rồi cười, "Một đêm không gặp, nét mặt rạng rỡ."

Linh cần vụ nữ trẻ tuổi bên cạnh che miệng cười, Tô Di có chút không biết nói gì. Hai người dù gì cũng coi như cùng chung hoạn nạn, cô hỏi: "Lúc đó sao anh lại bị Trùng tộc bắt vậy?"

"Xui xẻo chứ sao." Ý cười trong đôi mắt xanh của hắn không ngớt, "Chuyến cơ của tôi vừa mới bay lên không rồi khỏi thành Mơ Ước, quân tiên phong của Trùng tộc đã tới rồi. Đi sớm năm phút, thì đã không đụng trúng rồi."

Hai người lại rảnh rồi nói mấy câu, hắn đã muốn cáo từ. Tô Di liếc mắt nhìn mấy người đàn ông mặc đồ Tây đợi hắn ở cửa, viện cớ đẩy linh cần vụ nữ đi, hỏi: "Carlo. Những tin đồn kia là thật sao?"

Vốn dĩ hắn đã đứng lên, nghe vậy xoay người nhìn cô, màu mắt hơi lạnh: "Thật. Đều ở trong phòng làm việc của tôi, muốn xem không?"

". Không cần." Cô nhìn thẳng vào hắn, "Tại sao? Tại sao phải làm như vậy?"

Hắn nhìn chăm chăm vào vẻ mặt cực kỳ bình tĩnh của cô, chợt cười.

"Bởi vì tôi là người tốt, người tốt biến thái." Hắn đáp, "Nếu làm như vậy, có thể ngăn cản tôi làm việc ác hơn nữa. Cô có hiểu không?"

". Không hiểu." Cô trả lời thành thực. Mặc dù đã loáng thoáng đoán ra hàm nghĩa sau lời của hắn.

Hắn chỉnh lại cổ áo sơ mi của mình, nói chậm rãi: "Tô Di, hai năm trước, Mạnh Hi Tông đưa ảnh của cô cho tôi. Lúc ấy vì nghênh đón cô đến, tôi còn dốc sức chuẩn bị rất lâu. Tôi đã chuẩn bị công cụ và địa điểm tốt nhất cho cô. Đáng tiếc sau này Mạnh Hi Tông lại luyến tiếc.

Cô có biết cô hấp dẫn đàn ông ở chỗ nào không? Rõ ràng rất yếu ớt, nhưng lại không bao giờ khuất phục. Chính phục cô chiếm giữ cô, quá trình dùng hết thấy tất cả thủ đoạn làm nhục cô, nhất định sẽ rất thú vị. Chỉ tiếc tôi không có cơ hội này. Nhưng nếu như cô đã từng là một trong số những đàn bà của tôi, sẽ biết ngay tôi thích màu tươi như vậy, tựa như một loại bản năng. Và quá trình giải phẫu chậm rãi mà chính xác, có thể áp chế thần kinh sắp cấu tiết của tôi. Giải thích như vậy, cô hiểu chưa? A, nếu như không phải là bởi Mạnh Hi Tông phải gọi cô một tiếng chị dâu, tôi thật sự không cần phải làm nhảm với cô nhiều như vậy."

Sau khi Chu đi, Tô Di có chút không hiểu lắm.

Tô Di vẫn cực kỳ không ủng hộ hành động máu me kinh khủng kia. Nhưng hôm nay sau khi hắn nói những lời đó, cô lại cảm thấy bất kể là Chu thiếu tàn nhẫn khát máu trong lời đồn, hay là Carlo bắt cần đòi chung hoạn nạn cả quãng đường với bọn họ này, có phải đều không phải con người thật của hắn.

Cô cảm thấy trên người hắn rõ ràng có một loại bi thương và tuyệt vọng khó tả. Cô không biết vì sao lại như vậy, nhưng cô cảm thấy mơ hồ.

Cô lại nghĩ tới Ly Tử và Nhị Cầu, và cả đại thiếu tá Y Đại. Điều này khiến lòng cô buồn bã một hồi.

Lúc Mạnh Hi Tông trở về, liền nhìn thấy cô ngồi trên giường, nhìn trần nhà yên lặng mất hồn, hốc mắt đỏ hoe. Vốn dĩ định nói cho cô biết tin Lăng Tranh đã chết, không biết sao lại không muốn đề cập tới ngay lập tức lắm.

Anh vừa cời áo khoác vừa hỏi: "Tại sao lại khóc?"

"Nhớ lại những người đã chết." Cô đáp, "Và cả Chu thiếu."

"Cậu ta?" Mạnh Hi Tông đi tới, giọng nói trầm thấp, "Tại sao lại nhớ tới cậu ta?"

"Luôn cảm thấy anh ta có chuyện đau lòng không muốn cho người khác biết." Cô nói, "Có thể là em nghĩ nhiều."

Mạnh Hi Tông nắm lấy mặt cô, nặng nề hôn xuống, sau đó nói: "Cha giết mẹ sau đó phát điên, em gái duy nhất tự sát, có tính là chuyện đau lòng hay không?"

"." Tô Di không đáp lời nào.

"Chuyện Trùng tộc đầu hàng tiến hành thế nào rồi?" Cô hỏi.

"Bọn chúng cam kết lập tức cứu chữa tất cả những người mắc trùng dịch của Liên Minh. Sau đó rút quân, cắt đất, bồi thường. Không có gì khác ngoài những thứ này." Anh nói hồ hững, "Lý Tích Trung và Giản Mộ An phụ trách công việc cụ thể."

"Các anh đã từng nghĩ tới, hoàn cảnh sinh tồn của hành tinh Trùng tộc đã rất kém." Cô nói, "Cho dù lần này chiến bại, tài nguyên sinh tồn trong tương thiếu hụt nghiêm trọng, chúng lại đành phải phát động chiến tranh."

Mạnh Hi Tông liếc mắt nhìn cô rồi nói: "Chúng bằng lòng trả giá cao thuê một hành tinh nhỏ ngoài khu vực 300 năm ánh sáng trên tay anh."

Tô Di hồ hững, cho nên người cuối cùng kiếm được một món hời đều là anh sao? Mặc dù khách quan mà nói đối với Trùng tộc là chuyện tốt, nhưng anh quả nhiên là "Không bao giờ giúp đỡ người khác chỉ trao đổi ích lợi".

"Nhưng cũng phải phòng ngừa sau khi chúng khôi phục lại thực lực sẽ phản công." Tô Di nói.

"Đúng vậy, suy tính chu toàn." Anh ôm lấy hông cô, "Cho nên nữ vương Trùng tộc bằng lòng làm con tin, bị nhốt ở thành Tự Do mãi mãi."

Tô Di hỏi: "Lăng Tranh đâu? Em tưởng hôm nay được gặp anh ấy."

Mạnh Hi Tông nhìn chăm chăm vào hốc mắt còn có chút ướt át đỏ hoe của cô: "Hắn tự sát rồi."

Trái tim Tô Di chợt siết chặt, Lăng Tranh! Lăng Tranh cởi mở phong lưu đó, Lăng Tranh tiêu tụy tái nhợt đó. Thế mà hắn lại lựa chọn tự sát. Nước mắt lập tức tràn đầy hai mắt của cô, Mạnh Hi Tông nhìn thấy vậy, chỉ cảm thấy trái tim khẽ ngừng lại. Cũng không có lời an ủi, nắm lấy mặt cô, nặng nề hôn lên nước mắt cô.

Năm ngày sau, đại cục chiến tranh đã đến hồi kết thúc. Mạnh Hi Tông để lại một nửa số quân khác phục hậu quả, liền muốn đưa Tô Di trở về tinh cầu Tự Do.

Nghe nói tổng thống Du Lâm Cử đã đệ đơn từ chức, trước khi lựa chọn tổng thống kế nhiệm, Phó Tổng Thống tạm thay thế chức vụ của Tổng Thống. Lương Đồng thân thiết với Mạnh Hi Tông, hai tinh cầu lạnh băng của Trùng tộc cho Mạnh Hi Tông thuê sử dụng với giá thấp. Nhất thời, thế lực của Mạnh Hi Tông ở tinh hệ Vĩnh Hằng không người nào có thể địch nổi.

Trên đường trở về ngày đó, Mộ Tây Đình lái Báo Sản, Mạnh Hi Tông ôm Tô Di đi tới cự thạch trận lần nữa. Thật ra thì sau mấy ngày nghỉ ngơi, Tô Di tự cảm thấy đi đứng đã dễ dàng hơn nhiều rồi. Nhưng Mạnh Hi Tông ghi nhớ lời dặn của bác sĩ, hơn nữa cũng yêu thích cảm giác ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, cả đường đều khóa cô trong lòng. Thỉnh thoảng hôn thân mật. Mộ Tây Đình ở một bên mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, nụ cười trên mặt từ đầu đến cuối.

Cự thạch trận đã khôi phục hình dạng từng có, nhìn sơ qua hết sức rối loạn. Nhưng Tô Di đã biết, từ trên cao nhìn xuống, rõ ràng là một người khổng lồ đang cuộn tròn ngủ say. Cô chỉ dẫn Báo Sản đi tới vị trí đầu của cự thạch nhân, Mạnh Hi Tông cũng hết sức tò mò, ôm cô, buộc dây thừng an toàn, "đi" lên đỉnh đầu người đá.

Môi trường vũ trụ là chân không, nhưng nơi này lại có đá vụn và một vài tinh thể không rõ bồng bềnh như mây trôi. Tô Di la lớn: "Cự thạch nhân, tôi đi đây. Anh bảo trọng."

Cự thạch trận không có phản ứng gì cả. Nếu như không phải là ngày đó thấy nó "thức tỉnh" cứu mọi người, hoàn toàn không thể nào tưởng tượng ra nó thật sự có thể nghe thấy cô nói.

Tô Di suy nghĩ một chút, lại nói: "Anh ấy là. . . ." Cô dừng lại một chút, "Người đàn ông của tôi, cảm ơn anh vì ngày đó giúp tôi cứu anh ấy."

Sau mặt nạ, khóe miệng Mạnh Hi Tông hiện lên nụ cười thần nhiên.

Lúc này, hai người chợt cảm thấy cự thạch dưới chân có chút lay động. Mạnh Hi Tông cau mày, ra dấu tay với Mộ Tây Đình, lập tức kéo hai người trở về Báo Sản.

Sau đó, nơi xa chợt dâng lên một hàng cự thạch, tạo thành cánh tay đá trắng kiêu hãnh dài, dâng lên chậm rãi, tới trước mặt hai người. Cánh tay cự thạch to gần bằng một chiếc chiến hạm vũ trụ, từ từ, vẫy vẫy trước mặt hai người mấy phút. Chấn động kịch liệt, chỉ làm Báo Sản xiêu vẹo, suýt nữa không đựng trúng cự thạch xung quanh.

Sau đó cánh tay cự thạch mới từ từ trở về chỗ cũ, giống như trở về với giấc mộng ngàn vạn năm nay của nó, không nhúc nhích chút nào nữa.

"Nó tạm biệt chúng ta đấy." Tô Di thì thầm nói.

Mạnh Hi Tông lại hình như có chút mất hồn, sau chốc lát yên lặng, nói thẳng với Mộ Tây Đình: "Ngày mai sẽ cử hành hôn lễ, anh đi sắp xếp."

Tô Di ngẩn tò te, Mộ Tây Đình há miệng: "Ngài chỉ huy, thật sự là không kịp. Hôn lễ của ngài và phu nhân, không thể khó coi vội vàng được."

"Đợi chút. Sao lại là ngày mai?" Tô Di cố ngắt lời.

Mạnh Hi Tông không hề trả lời, lại hỏi Mộ Tây Đình: "Vậy anh cần bao nhiêu thời gian?"

Mộ Tây Đình cắn răng tính toán: "Chuyện chiến tranh quá bận rộn, ít nhất phải một tháng sau."

"Được, nhiều nhất là một tháng." Anh gật đầu, "Lúc đó vết thương trên chân cô ấy cũng gần khỏi rồi."

Mộ Tây Đình mỉm cười khởi động Báo Săn trở về chiến hạm. Tô Di ở trong lòng anh trừng anh, nhỏ giọng kháng nghị: "Em đồng ý gả cho anh sao? Anh cũng chưa có cầu hôn!"

"Anh cầu hôn rồi." Sắc mặt anh không thay đổi, "Đêm hôm đó, anh muốn em sinh con đường cái cho anh, trung thành với một mình anh. Em không từ chối."

". Anh nói đó là thông báo!" Cô tức giận đẩy lồng ngực anh. Lại bị anh ép chặt hơn. Mặc dù hai người mới thể hiện tâm lòng chưa được mấy ngày, nhưng tình yêu của cô đối với anh, dường như đã từ rất lâu về trước đã bắt đầu nảy sinh yên lặng không tiếng động. Nhưng mà Mới vừa yêu đã kết hôn, không phải nhanh quá rồi sao? Người đàn ông này làm cái gì cũng như sấm rền gió cuốn, một khi nhận định sẽ phải cưỡng ép chiếm đoạt sao?

Thế nhưng anh lại giống như hoàn toàn không nghe thấy kháng nghị của cô, ngược lại giống như bởi vì đưa ra quyết định này mà cảm thấy hạnh phúc, nhìn cô chăm chú rồi nói, "Tô Di, kéo dài không có ý nghĩa gì cả. Cứ quyết định như vậy đi."***** Kịch bản trong lòng Tiểu Mạnh:

Cự thạch vẫn vẫy cánh tay mai một nhớ ghé lại đây chơi nha...

Tô Di lưu luyến không thôi "Nó đang tạm biệt chúng ta đó."

Tiểu Mạnh trầm nghĩ: Mẹ nó, cáo biệt ở đâu chứ? Rõ ràng là đang khiêu khích. Đừng hỏi tại sao, tính khí của đàn ông, phụ nữ như em không hiểu đâu. Nó bánh bảo làm anh hùng cái thế trước mặt ba quân, nếu như nó có hình dạng con người, nhất định sẽ theo đuổi em. Ông đây bị tác giả thiết kế, chỉ có thể lập đi lập lại đưa em vào chết. Nghĩ đến Lăng Tranh, Du Mặc Niên, Chu thiếu, Cự thạch nhân... Thôi, lập tức cưới về là tương đối ổn thỏa. Người phụ nữ này bảo thủ sâu tận xương, một khi có danh nghĩa hợp pháp, chắc chắn sẽ nhất mực theo mình. Cứ quyết định như vậy đi."

Tác giả: Tiểu Mạnh, cậu thật suy nghĩ nhiều quá rồi. Cự thạch nhân thích Tô Di, chỉ là tựa như con chó ngoan ngoãn thích chủ nhân thôi. Người ta chỉ cảnh cáo, không phải khiêu khích, chỉ cảnh cáo cậu đừng đối với Tiểu Tô không tốt, nếu không, sẽ tiêu diệt cả tình hệ của cậu, có hiểu hay không. Hơn nữa, kết hôn chóng vánh, cũng không hỏi ý nguyện của con gái người ta sao? Không phải là trực tiếp hạ lệnh ra tối hậu thư à? Cậu còn có thể bạo tàn cỡ nào nữa chứ?

Loyal: Ủng hộ, Tiểu Mạnh. Phải tiên hạ thủ di cường, vậy mới hoàn toàn thuộc về mình, danh chính ngôn thuận, ai nhảy vào là hốt nó kekeke.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Bóng đêm mê say

Ngoài bến đậu cảng không gian thành Tự Do là một đại lộ thẳng tắp. Hôm nay, gần như toàn bộ xe hơi cao cấp của thành Tự Do, đều chạy băng băng trên đường cái nơi đây.

Trong chiếc xe hơi dài màu đen u tối, Mạnh Hi Tông ngồi bên cạnh Tô Di, mặc dù người phụ nữ yêu thương ở trong lòng mình, muốn hôn thì hôn, muốn ôm thì ôm, nhưng sắc mặt của anh vẫn hơi u ám.

Tô Di nhìn ra ngoài cửa xe màu đen, gương mặt nhiệt tình của những người dân, giống như bức tranh liên hoàn không bao giờ gián đoạn vụt qua ngoài cửa. Trong lòng cô khẽ thở dài một hơi. Chiến tranh vừa mới kết thúc, thuốc giải của Trùng tộc cũng đã được đưa đến. Mặc dù chiến tranh đã cướp đi một phần mười dân số Liên Minh, nhưng những người sống sót, gần như lập tức hòa mình vào niềm vui sướng thắng lợi.

Đặc biệt là sự ủng hộ nhiệt liệt, sự sùng bái đối với vị anh hùng Mạnh Hi Tông. Thế cho nên ngày hôm nay khi đại quân vào thành Tự Do, những người dân mang tâm tình kích động, gần như muốn bao vây đoàn xe của Linh Đánh Thuê.

Trên đường có người đồng thanh hô to cái tên "Mạnh Hi Tông", tiếng hô gần như muốn lật tung mũ xe; có người treo banner, giơ bảng hiệu, viết đầy câu chữ ngưỡng mộ thật lòng. Trong đó phái nữ vượt qua 80% —— có lẽ phụ nữ ở những tỉnh cầu khác của Liên Minh, cũng chạy tới đây nghênh đón đại quân Linh Đánh Thuê.

Tô Di cảm thấy không sao cả, nhưng Mạnh Hi Tông rõ ràng rất không thích cái loại nhiệt tình này của dân chúng. Làm mặt lạnh ngồi cạnh cô, một tay ôm hông cô; ngón tay của bàn tay kia, gõ nhịp nhịp lên đầu gối mình. Mặc dù không nói gì cả, nhưng rõ ràng đã không nhịn nổi.

"Tây Đình, nói cho những người này." Anh nói hờ hững, "Tất cả phụ nữ của thành phố này, đều thuộc về Linh Đánh Thuê. Nếu như đến trời tối, họ còn lòn vồn ở đây, bắt kẻ lính của tôi có làm gì với những cô gái đó, đều hợp pháp."

"Vâng" Mộ Tây Đình mỉm cười lên tiếng, "E rằng không ít người cũng bằng lòng."

Tô Di suy nghĩ, nếu như không phải là Mạnh Hi Tông, bây giờ chắc mình đã ở ngoài xe, mà không phải ở trong xe. Cho nên cô có thể hiểu được tình cảm hâm mộ của quần chúng, nên nói với Mạnh Hi Tông: "Có anh hùng tồn tại, sẽ làm cho người dân sống những ngày sau chiến tranh nhàn hạ hơn nhiều. Những người khác muốn làm anh hùng còn không được nữa kia."

Mạnh Hi Tông liếc nhìn cô: "Em muốn làm?"

Tô Di gật đầu: "Nếu như có năng lực giúp đỡ nhiều người hơn, tại sao không thử chứ?"

Mạnh Hi Tông lãnh đạm: "Vậy bọn họ tốt nhất đừng nhiệt tình quá mức với em."

"Bọn họ" ý chỉ là quần chúng.

Tô Di bèn im lặng. mấy ngày trước - lúc anh vừa mới tìm được cô về, hận không thể lúc nào cũng giữ ở bên người, ngày ngày trong những lúc dây dưa với nhau ngoại trừ sự mạnh bạo, phần nhiều là sự dịu dàng thâm tình. Nhưng dần dần, anh vẫn từ từ khôi phục tên Mạnh Hi Tông lạnh lạnh uy nghiêm đó. Cô hiểu người đàn ông như anh, về thâm tình chân tình lúc trước vốn là do lúc đó tình cảm khó kiềm chế. Có lẽ anh sẽ dùng hành động yêu thương cô, nhưng không phải cả ngày đều dùng lời ngon tiếng ngọt.

Nhưng ham muốn chiếm giữ có thể dùng mạnh như vậy được không?

Xe quẹo vào khúc quanh, tiến vào đường lớn của khu phố trung tâm. Dân chúng vây xem càng đông đúc, từ xa đã thấy các hiến binh đứng gác, cứ cách ba bước là có một người, nhằm duy trì trật tự của đám đông. Ngay vào lúc này, chợt vang lên một giọng nam kích động: "Tô Di ——"

Một tiếng kêu này, chỉ làm toàn bộ quần chúng xung quanh chuyển sự tập trung chú ý, cũng làm Mạnh Hi Tông, Mộ Tây Đình, Tô Di cùng ngẩng đầu lên. Vừa nhìn thấy, Tô Di sốc nặng ——

Không phải một người, là một đám người, số người ít nhất cũng phải trên hai mươi. Bọn họ mặc áo khoác cam có kiểu giống nhau, rất giống thành viên trong tổ chức đoàn thể xã hội. Bọn họ đều rất trẻ tuổi, nữ có nam có, nhưng phái nam nhiều hơn. Bọn họ giơ một tấm banner bắt mắt, trên đó viết "Nữ anh hùng cự thạch! Cứu tinh của Liên Minh!" Còn có người giơ hai tấm ảnh phóng đại cao ngang người, một tấm là hình Tô Di mặc đồng phục phi công Liên Minh, vẻ mặt nghiêm túc đang đứng chào quân lễ tiêu chuẩn; một tấm khác là hình cô mặc áo ba lỗ và quần rằn ri, nở nụ cười làm đầu tay chiến thắng với ống kính.

Thấy chiếc xe hơi này lướt qua, đồng người kia giống như thấy được hi vọng, bộc phát một tràng pháo tay cực nhiệt liệt, sau đó đồng thanh hô to "Tô Di! Tô Di!" Dáng vẻ rất sùng bái.

Cho đến khi xe hơi lái đi rất xa rồi, tiếng hò hét của đám người kia vẫn còn ở trong tiếng rầm rĩ ồn ào của đám đông.

Bên trong xe yên lặng như tờ.

Tô Di hơi cảm động. Cô chưa bao giờ được người ta coi là anh hùng minh tinh mà đeo đuổi. Khi thấy có người hoan nghênh mình, cô chỉ cảm thấy, tất cả những khổ đau mà mình phải chịu đựng trong chiến tranh Trùng tộc, thì ra cũng có người biết. Nhưng cô may mắn hơn nhiều so với ngàn ngàn vạn vạn chiến sĩ chết trận, sự tích anh hùng của họ, còn có ai biết đây?

Song, Mạnh Hi Tông rõ ràng không nghĩ như vậy.

"Ảnh chụp là sao đây?" Anh cau mày nhìn cô, bàn tay dọc theo bả vai hướng lên, bắt đầu quần mái tóc đen dài của cô.

"Lúc ghi danh nhập ngũ, chụp ảnh chung với chiến hữu." Cô đáp.

Mạnh Hi Tông ngẩng đầu lên: "Tây Đình. Xử lý đi."

Giọng nói bắt đầu của Mộ Tây Đình vang lên: "Ngài chỉ huy, chuyện này thật sự là không thể làm được. Internet lưu thông tự do, không có cách nào ngăn cản truyền bá hình ảnh."

Mạnh Hi Tông yên lặng.

Mặc dù Tô Di cũng không ưa thích náo động, nhưng khi nhìn thấy Mạnh Hi Tông cường thế ngang ngược kinh ngạc, trong lòng lại cảm thấy hơi chút vui vẻ, khóe miệng nở nụ cười.

Vậy mà ánh mắt của Mạnh Hi Tông vốn dĩ đang nhìn thẳng, lại cực kỳ nhạy bén liếc qua bắt được nụ cười của cô, nhìn cô lạnh lùng.

Một lát sau, trên mặt anh cũng nở nụ cười, trong đôi mắt đen thẳm thoáng qua vẻ thư thái.

"Phụ nữ đúng là yếu điểm. . ." Anh nhẹ giọng nói, "Có thể khiến đàn ông làm chuyện không lý trí." Không đợi cô đáp lại, anh quay đầu lại nói với Mộ Tây Đình: "Cứ sử dụng bất cứ thủ đoạn gì, mua về toàn bộ cho tôi."

". Vâng" Trong giọng nói của Mộ Tây Đình khó tránh khỏi ý cười.

Tô Di cảm thấy người đàn ông này đúng là kiêu ngạo tự tin không coi ai ra gì, cho nên đối với ham muốn chiếm giữ không lý trí, cũng có thể dùng thái độ thân thiện để đối mặt, sau đó dùng cách làm cực đoan quán triệt tới cùng.

Cô cảm thấy vừa ngọt ngào vừa bất đắc dĩ.

Bởi vì toàn bộ Báo Săn dùng để chở người bị thương, cho nên đoàn xe chạy được một giờ, mới tới dinh thự của Mạnh Hi Tông.

Xe dừng trước tòa nhà chính, Mạnh Hi Tông xuống xe trước, Tô Di chống gậy vừa định xuống xe, bàn tay Mạnh Hi Tông đã đón lấy, dễ dàng chặn lại bế cô lên.

Tất cả hiến binh ngoài xe đều nhìn thấy, sắc mặt Tô Di ửng đỏ. Cô đã quen với tính cách của anh, cự tuyệt sẽ bị anh làm ngơ, không thể làm gì khác hơn là mặc cho anh ôm cả quãng đường, đi vào phòng ngủ.

Mạnh Hi Tông đặt cô lên ghế sofa, sau đó cởi áo khoác quân trang của mình, mở tủ lấy một bộ quần áo thường ngày ra, nhân tiện cũng giúp cô cởi váy dài màu xanh lá mạ và áo gió. Anh quay đầu, liền thấy ánh mắt của cô thân nhiên đảo xung quanh, hình như đang đánh giá cách bày trí căn phòng này.

Anh không khỏi phát hiện, bố trí phòng ngủ vẫn luôn rất đơn giản, trừ sàn nhà tông màu lạnh, giường và bàn làm việc, gần như không có vật gì khác. Không có gì khác biệt với lúc anh sống một mình, khắp nơi vắng lặng lạnh tanh. Mà lúc trước cô sống ở đây, cũng không có bất kỳ thay đổi nào.

Cô cứ ngồi trong căn phòng như vậy, đáng vẻ hiền lành lại yên tĩnh, chợt khiến anh cảm thấy hoàn toàn không hợp nhau.

"Em có thể thay đổi cách bài trí phòng ốc tùy thích." Anh lãnh đạm nói, "Em là nữ chủ nhân."

Mặt Tô Di nóng lên, gật đầu: "Cảm ơn."

Anh liếc nhìn cô, cởi áo sơ mi của mình.

Thân trên cường tráng hoàn toàn bại lộ trước mặt Tô Di, cơ bắp cân đối màu mạch, lưng rộng, hông dẻo dai, giống như một con báo hoang yên tĩnh, đủ để khiến bất kỳ phụ nữ nào mặt đỏ tới mang tai. Tô Di nhớ tới cảm giác được lồng ngực này ôm thật chặt, cổ họng hơi khô khốc.

Mà anh cũng không phát hiện ra, vẫn tự nhiên cởi hết quần áo toàn thân, ôm cô vào phòng tắm.

Bởi vì vết thương không thể thấm nước, mỗi lần tắm cho cô đều phải đặc biệt cẩn thận. Mà Mạnh Hi Tông quen cảm sùng lại có thể làm công việc tỉ mỉ thế này hết sức thành thạo. Dùng băng treo một chân cô lên giá treo khăn tắm, sau đó ôm cô chìm vào trong nước.

Bởi vì quân y nhắc nhở thân thể Tô Di suy yếu, những ngày qua Mạnh Hi Tông thật sự không đụng vào cô, ngay cả số lần báo cô dùng tay cũng cực ít. Nhưng lúc này da thịt gần kề ngâm trong nước nóng, không cần bất kỳ ngôn ngữ nào cũng có thể cảm thấy nhiệt tình bị đè nén của nhau. Mỗi lườn của anh bắt đầu lưu luyến thành thạo trên làn da cô.

Tắm rửa xong xuôi nhanh chóng, Tô Di gần như trở thành một bãi bùn loãng, hai tay ôm lấy cổ anh, sắc mặt đỏ rực. Mặc dù anh chưa đạt được bất kỳ sự khuây khỏa nào, nhưng dễ dàng khiến cô quăng hết mũ giáp, tinh thần cũng hơi dao động. Cúi đầu hôn ngẫu nhiên xong, mới mặc quần áo hắt hơi cho cô.

"Phải ra ngoài sao?" Cô kinh ngạc.

Anh gật đầu: "Mấy anh em hẹn gấp, cùng ăn cơm tối."

Anh em của anh dĩ nhiên là mấy Hạm trưởng đó, Tô Di nhìn cái chân thương tật của mình: "Em không đi thì hơn."

Anh hoàn toàn như thể không nghe thấy, mặc quần áo cho mình sau, ôm cô đi ra ngoài: "Cũng như nhau."

Lại ngồi lên xe, cô ở trong lòng anh, không hiểu hỏi: "Cũng như nhau gì cơ?"

Anh nhìn chằm chằm vào gương mặt thanh lệ thoá chút phấn mông của cô, váy dài màu xanh lá mạ tôn lên làn da sáng bóng như tuyết của cô, con mắt đen nhánh sáng ngời giống như ngọc đen không tì vết.

Anh nắm cánh tay mảnh khảnh của cô lên đặt xuống một nụ hôn: "Anh vẫn ôm em, có gì không giống chứ?"

Tô Di không ngờ rằng, nơi Mạnh Hi Tông mang mình tới, lại là quán bar lần trước hai người gặp nhau.

Xe lái thẳng đến cửa bên vào sân sau, Mạnh Hi Tông ôm Tô Di đi vào quán bar không tới mấy bước, chính là phòng bao nửa khép kín có vị trí tốt nhất, rộng rãi nhất đại sảnh lầu một. Vậy mà cách bức rèm che rủ như có như không, trong tiếng nhạc lay động nhẹ nhàng, khiêu vũ uyển chuyển của quán bar, làm cho không khí trong nháy mắt vô cùng cảm động.

Mấy vị Hạm trưởng đã tới từ sớm, bên cạnh mỗi người đều có phụ nữ. Nhưng không nhìn thấy Liên Đạc.

Lý Tích Trung cũng ở đây, bên cạnh là một thiếu nữ còn trẻ, vóc người xinh đẹp, mặt mũi hài hòa. Lý Tích Trung ôm hông cô gái, cười với cô ấy: "Đây là

lão đại của anh."

Cô gái kia thấy Mạnh Hi Tông, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc. Nhưng thấy Tô Di ở trong lòng anh, lại có vẻ bất ngờ. Lý Tích Trung cũng không để ý, bảo cô gái nhanh chóng rót rượu.

Hai hạm trưởng khác cũng lớn tuổi, hai người phụ nữ bên cạnh xem ra phải trên ba mươi lăm tuổi. Cũng không xinh đẹp, tuy nhiên đều nhìn Tô Di rất hòa thuận.

"Chào chị dâu đi." Mạnh Hi Tông đặt Tô Di ngồi bên cạnh mình, lãnh đạm nói.

Tô Di lập tức chào họ, sau khi giới thiệu lẫn nhau mới biết hai người là vợ của Hạm trưởng.

Sau khi những người phụ nữ biết nhau, ngoại trừ Lý Tích Trung và một Hạm trưởng trẻ tuổi dẫn theo bạn gái, những Hạm trưởng còn lại, đều đưa bà xã đến. Lòng Tô Di có hơi chút vui vẻ —— Đàn ông tới nơi như thế này đương nhiên là đến tìm vui. Nhưng bọn người cấp dưới của Mạnh Hi Tông, tựa như đã nhìn thấu nhan sắc hồng trần, trường hợp đưa bà xã tới thế này, thể hiện rằng lòng rất tôn trọng vợ mình.

Cho nên Mạnh Hi Tông mới khẳng khái đưa cô tới ư? Nghĩ đến trước kia nếu như có bữa tiệc thế này, Mạnh Hi Tông tất nhiên sẽ một thân một mình, nhìn người khác ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, vừa kiêu căng vừa. cô độc phải không?

Tô Di nhẹ nhàng tựa lên bả vai anh. Mạnh Hi Tông đang nói nhỏ với người bên cạnh về mặt không thay đổi, bàn tay vốn dĩ đặt trên đùi cô, đã nắm chặt tay cô trong lòng bàn tay.

Những người đàn ông trò chuyện về trận chiến vừa mới kết thúc. Còn những người phụ nữ thì có người trò chuyện về quần áo trang sức, có người trò chuyện về con trẻ. Mặc dù Tô Di giao tiếp thân thiện với họ, nhưng thật sự không xen vào quá nhiều lời.

Sau đó cô lại nghe thấy đám đàn ông nói đùa về chuyện vui trong quân đội lúc xưa, hào hứng tràn trề vô cùng.

Một bàn người vừa ăn vừa trò chuyện, thoáng cái đã đến mười giờ hơn. Người trong quán bar càng tới đông hơn, âm nhạc cũng từ nhẹ nhàng chậm chạp dần dần trở nên nhiệt liệt sôi nổi. Một bầu không khí điên cuồng bùng cháy, giống như virus lan tràn trong quán bar. Dưới ánh đèn mờ mờ, khuôn mặt rất nhiều người đều lộ vẻ lười biếng mê say.

Không khí đó cũng lan tới những Linh Đánh Thuê cấp cao trên ở bàn này. Máy gã Hạm trưởng ôm bà xã, hoặc là cột nhà hoặc là đám đuối đưa tình chen vào trong sàn nhảy hỗn loạn. Lý Tích Trung và bạn gái cũng đứng dậy. Cô bạn gái liếc nhìn hai người Mạnh Hi Tông vẫn ngồi yên tại chỗ, chần chừ rồi nói: "Hai người không nhảy sao?"

Lý Tích Trung ôm lấy hông cô ấy rồi nâng lên cao: "Em quán nhiều thế!" Cô gái thét lên ôm lấy đầu hắn, trượt vào trong ngực hắn, hai người hôn nhau nóng bỏng rồi len vào sàn nhảy.

Giữa Hạm trưởng và Mạnh Hi Tông không có nghi thức xã giao, họ muốn đi nhảy thì đi, dường như không hề để ý đến chỉ còn lại hai người Mạnh Hi Tông và Tô Di.

"Anh không đi à?" Tô Di hỏi Mạnh Hi Tông về mặt bình tĩnh. Thật ra thì anh nhảy với phụ nữ khác, cô cũng không để ý. Bên cạnh phòng bao còn có mấy bảo vệ quán rượu đứng sừng sững, cảnh giác chú ý đến an toàn xung quanh, cô cũng sẽ không gặp nguy hiểm.

"Không có hứng thú." Anh không hề do dự, tiếp tục uống rượu một mình.

Tô Di cũng không khuyên anh nữa, ngược cầm lên nhìn sàn nhảy đầy ánh đèn ma mị, đúng là có rất nhiều trai xinh gái đẹp.

"Có muốn nhảy không?" Một giọng nói mềm mại đột ngột, cắt đứt sự im ắng của hai người. Tô Di ngẩng đầu lên, thấy một người phụ nữ cao gầy đứng ở bên cạnh bàn.

Ánh mắt Tô Di vừa mới lướt qua khuôn mặt của người phụ nữ kia, đã không thể rời mắt.

Đây là một người phụ nữ rất cá tính, cũng không phải gương mặt của cô ta xuất chúng tới cỡ nào. Mặc dù cô nàng cũng cực đẹp, nhưng hấp dẫn người khác hơn cả, không phải là vẻ ngoài, mà là cách thức giờ tay nhắc chân, cau mày mím môi của cô ấy, chính là vẻ thần nhiên lười biếng tự nhiên đó.

Ánh mắt của cô ta dừng trên người Mạnh Hi Tông, yên lặng, lại mang theo ý vị khiêu khích nào đó. Không nghi ngờ chút nào, cô ta rất tự tin về bản thân, đồng thời cũng tràn đầy hứng thú đối với Mạnh Hi Tông.

Đĩ nhiên, cô ta hoàn toàn không liếc qua Tô Di, mặc dù cô ngồi dán chặt bên Mạnh Hi Tông.

Thật ra với vẻ ngoài phong độ của Mạnh Hi Tông, cho dù yên lặng ngồi ở góc khuất nhất, Tô Di cũng không hề nghi ngờ rằng có rất nhiều phụ nữ chú ý đến anh. Nhưng cô không nghĩ tới, dưới tình huống có mặt mình, vẫn còn có phụ nữ đến thẳng đây mời nhảy.

"Không có hứng thú." Mạnh Hi Tông chỉ ngẩng đầu thần nhiên liếc nhìn người phụ nữ kia, ánh mắt rồi đi ngay đó.

Người phụ nữ kia hình như hơi giật mình, lúc này mới liếc nhìn Tô Di, tầm mắt trượt theo mặt cô xuống thân thể, trượt tới cái chân quần băng dưới nếp váy, lắc đầu bật cười: "Thật đúng là."

Người phụ nữ xoay người rời đi. Để lại ba chữ nhưng lại đầy hàm nghĩa. Mạnh Hi Tông căn bản coi như người phụ nữ kia không hề tồn tại. Tô Di cũng sẽ không quá để bụng giọng điệu khinh miệt của cô ta. Nhưng ít nhiều cũng có chút ngọt ngào, lại nghĩ tới những chuyện khác, liền giờ tay lên tóm lấy ngực áo sơ mi của Mạnh Hi Tông.

"Có chuyện em muốn hỏi anh đã lâu rồi." Dưới ánh đèn mờ ảo, âm nhạc rung trời, khiến lá gan của cô cũng cực lớn.

Tròng mắt của anh nhìn cặp mắt sáng ngời khác thường của cô, khẽ động lòng: "Nói đi."

Trong tiếng nhạc đỉnh tai nhức óc, cô đưa môi tới bên tai anh, trong hơi thở mềm mại, giọng nói của cô vang lên rõ ràng: "Trước khi gặp em, anh đã từng nghiệm hàng qua những người phụ nữ khác không?"

Anh chợt buồn cười, thế nhưng chỉ cười nhẹ ra tiếng. Không đợi cô rút lại, anh ôm hông cô nhấc lên, đặt vào lòng mình. Một tay nâng đùi cô lên, làm cho cô dặng chân ngồi trên người anh.

Tư thế dính sát càn rỡ như vậy, khiến cô phản xạ có điều kiện muốn đẩy anh ra. Nhưng anh chưa bao giờ đặt phản kháng của cô ở trong mắt, mặt dán mặt với cô, đôi mắt tối sẫm như màn đêm: "Không có. Trừ em ra, không có ai hết."

Cô lập tức không giãy nữa, mở to mắt nhìn anh: ". Tại sao?"

"Chỉ có em. Cảm giác rất sạch sẽ." Anh trầm giọng nói, một tay ôm lấy eo cô, vùi đầu xuống, ở trong mái tóc dài của cô tìm kiếm cái tai trắng như tuyết mềm mại mà nhạy cảm của cô, "Anh vẫn không thấy cần phụ nữ. Lúc ấy giữ em lại, cũng là để hối lộ cho Chu thiếu." Anh lấy khăn ướt từ trên bàn, lau tay mình cẩn thận sau lưng cô.

Tiếng nhạc càng lúc càng vang vọng mãnh liệt, giống như phát tiết nhiệt huyết và bi thương không biết đặt nơi đâu của Lính Đánh Thuê. Ánh đèn chớp nháy, đan vào âm nhạc trong sân nhảy thành đêm mê loạn, như thể không có tận cùng.

Nhưng tất cả những thứ này đối với Tô Di chỉ là cảnh nền.

Trên chiếc ghế sofa ở một góc, trong ánh đèn mờ ảo, âm nhạc chất chứa, cô bị Mạnh Hi Tông khóa vững vàng vào trong ngực, hôn đến mức mê say. Cho đến khi ngón tay của anh kiên định thăm dò vào, dẫn tới sự rung động còn sục sôi hơn âm nhạc, cô mới phát hiện ra anh đã lặng yên không tiếng động mà công thành đoạt đất.

Tiếng nhạc vẫn còn vang vọng, giống như cơ thể cô bị trêu ghẹo càng lúc càng bồn chồn, bồn tẩu khắp nơi muốn tìm một lối ra. Đây là chuyện mất hết hồn vía, lúng túng xấu hổ vô cùng, xung quanh tất cả đều là người! Nhưng dường như anh cố ý muốn khiêu chiến cực hạn của cô, cố ý bắt cô khuất phục, làm ra vẻ bình thản, bàn tay càng lúc càng nhanh ở nơi đông người này.

Váy cô được vén lên trên đầu gối một tác vuông cho phép, che kín tất cả hình ảnh mập mờ; một bắp chân cô thậm chí vẫn còn quần băng; anh giam cô thật chặt trong ngực như vậy, khiến hai tay của cô chỉ có thể vịn lên ngực anh. Mà theo sắc mặt càng lúc càng hồng của cô, anh cúi đầu hôn cô thật sâu, nuốt hết tất cả tiếng động của cô.

Cô lo lắng giãy dụa, kháng cự, rõ ràng gần như cuồng loạn ở trong lòng anh, lại bị anh phủ kín không thể lùi bước, cũng không có đường tránh né. Toàn thân cô đều đang run rẩy kịch liệt, vừa thẹn vừa tức, gần như muốn sụp đổ. Nhưng anh lại không bỏ qua cho cô, hết lần này tới lần khác làm cô càng lúc càng nóng cháy mẫn cảm.

Nhìn từ bên ngoài vào, chỉ là một đôi tình nhân ôm hôn đắm thiết, người phụ nữ tách chân ngồi trong lòng người đàn ông. Không ai thấy cô nghiêng răng nghiêng lợi mặt đỏ tới mang tai; lại càng không có người nhận thấy được toàn thân cô nhạy cảm run rẩy giống như điện giật, nhưng lại không thể nhúc nhích, không thể phát ra chút âm thanh nào.

Gương mặt Mạnh Hi Tông trầm tĩnh, quần áo chỉnh tề, đôi mắt đen thăm nhìn cô chăm chú, dường như không muốn bỏ qua bất kỳ biểu tình trầm luân nào trên mặt cô.

Mà ngón tay dài ướt sũng, lại gần như xâm lược đến nơi sâu nhất trong linh hồn cô, khiến cô ở trong lòng anh, gần như điên cuồng không hề có tiếng động.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: TÊN CỦA ANH

Sáng sớm ngày hôm sau, khi Tô Di tỉnh lại, đứng lúc nhìn thấy Mạnh Hi Tông đẩy cửa phòng đi vào.

Anh mặc quần áo thể thao màu xám tro, gương mặt hơi ửng đỏ, trên trán cũng đỏ đầy mồ hôi. Nhìn thấy Tô Di thì mở to hai mắt, ném khăn lông đang lau mồ hôi trên tay, đi vào phòng tắm.

Tô Di ngồi dậy, hơi ngượng ngùng. Dưới chân là thân thể lỏa lồ một mồi. Tối hôm qua anh giằng vò cô bao nhiêu lần, cô cũng nhớ không rõ. Anh cứ nghiệm chứng hết lần này đến lần khác, cái gì cũng thích làm đến cực hạn, chỉ là chưa chân chính chiếm hữu cô lần nữa thôi.

Cô chỉ nhớ được từ lúc anh ôm cô từ quán bar về, đôi mắt đen sâu lắng của anh như có ngọn lửa thiêu đốt. Mới vừa vào phòng ngủ, anh đã đè lên, cởi sạch quần áo của cô, lưu luyến hôn lên từng tấc da thịt.

Song, khi cô bị anh hôn đến ngực, nhột nên ho khan mấy tiếng, động tác anh dừng lại một chút, rồi sau đó cười tự giễu.

"Nắm chặt của anh đi" Anh nói, mặc dù thân mật như vậy không hề làm anh thỏa mãn.

Nhưng mấy ngày liên tiếp bay trong không gian, thêm lúc ở quán bar bị anh làm như vậy, kích thích cô đến tột cùng. Nên cô đã mệt mỏi rồi từ lâu, lúc nắm của anh chẳng biết đã ngủ mất từ lúc nào.

Ngủ đến tận bây giờ mới thức.

Anh nhanh chóng đi ra khỏi nhà tắm, thấy cô ngồi trên giường, hai mắt đã tỉnh táo, chần chè hờ dỗi tuyết trắng dưới bờ vai.

"Ủm" Anh ngồi xuống bên giường, ném khăn lông cho cô, ý bảo cô lau khô nước cho mình, nói một câu ý tại ngôn ngoại "Bởi vì Mèo con đã đốt lên ngọn lửa bất diệt"

Rõ ràng là anh hơi nóng rực rồi sao? Ánh mắt Tô Di không khỏi quét qua khăn tắm đang quấn bên hông của anh. Tinh lực đàn ông thật là dồi dào.

Anh mặc quần áo từ tủ, lấy một chiếc lược tinh xảo từ trong túi ra, vút xuống trước mặt cô.

Cô cảm lên "Tặng em lược đeo tay à?" Thật không giống như phong cách của anh chút nào.

Anh liếc nhìn cô một cái "Đó là máy theo dõi định vị tinh hệ. Mang trên tay, trong phạm vi 300 năm ánh sáng, anh có thể xác định được vị trí định vị của em."

Chiếc lược làm từ bạch kim, được nạm đầy kim cương, không biết thiết bị định vị được giấu trong viên kim cương nào. Nhưng có thể làm dụng cụ quân sự tinh xảo đến như vậy, hiển nhiên phải tốn rất nhiều công phu.

"Đây chính là tự do có hạn ư?" Cô đeo chiếc lược vào tay, nhưng vẫn có ý khiêu khích.

Anh nghe vậy cười cười, chợt nằm đè xuống người cô, trong đôi mắt đen vô cùng nghiêm túc "Còn có thể thêm một chút giới hạn."

Mặc dù trong lòng rung động, nhưng cô vẫn hơi mất tự nhiên nói "Sau này em không thể đi một mình ra ngoài sao?"

Thế nhưng anh không có trả lời, coi như là thừa nhận.

Tô Di "Em cũng đâu phải là người thích gây chuyện thị phi, anh thật muốn nuôi em giống như nuôi chim hoàng yến sao? Anh đối xử với bà xã như vậy hả?"

Anh nhìn cô, ánh mắt trầm tĩnh "Tô Di, anh là đàn ông"

Có ý gì đây? Chẳng lẽ không giam vợ lại thì không phải là đàn ông à? Cô nhìn anh không hề sợ hãi.

Anh mặc áo khoác đi đến cửa, không quay đầu lại "Để cho người phụ nữ của mình cứ đi vào chỗ chết hết lần này đến lần khác, cuối cùng còn phải nhờ vào người phụ nữ đó đến cứu mình. Tô Di, chuyện này rất bề mặt, anh cảm giác được mình giống như một thằng ngốc. Anh... quyết không cho phép em lại gặp chuyện không may trong tay anh nữa. Hiểu chưa?"

Ước chừng anh rất ít khi nói ra những lời như vậy, anh vừa nói dứt lời thì đi ra khỏi phòng ngủ. Tô Di nhìn cánh cửa trống rỗng một lúc lâu, ngón tay vừa sờ vào chiếc lược lạnh như băng, hít sâu một hơi, vịn giường đứng dậy.

Cô cảm giác như mình càng ngày càng thích anh.

Bác sĩ để cho Tô Di vận động vừa phải, chân cũng lành nhanh hơn. Cô không cho người hầu đỡ mình, từ từ đi đến phòng ăn để dùng điểm tâm, sau đó thì đi đến phòng khách.

Mộ Tây Đình cúi đầu ngồi trên ghế salon, trên bàn có rất nhiều đồ đặc chủng chất thành mấy đống. Tô Di vừa đi đến thì nhìn thấy mấy quyển tài liệu rất dày.

"Phu nhân, đây là những danh sách cần chuẩn bị cho hôn lễ." Mộ Tây Đình mở một tập tài liệu đưa đến trước mặt cô "Chỉ có thể xem qua. Ngài chỉ huy đã giao quyền hạn cho tôi chịu trách nhiệm chuẩn bị hôn lễ lần này."

Tô Di nghe hắn nói như vậy, hơi cảm thấy xấu hổ lạ kỳ. Mạnh Hi Tông dùng sỹ quan phụ tá như một thói quen, ngay cả hôn lễ của mình cũng bắt hắn phải chuẩn bị. Chuyện này làm sao hắn ta có thể am hiểu hơn phụ nữ chứ.

Mộ Tây Đình đưa tập tài liệu tới, cười nói "Phu nhân, nếu chị có thời gian rảnh, có thể cùng với tôi duyệt danh sách cần chuẩn bị này."

Tô Di nhận lấy nhìn xem, mục lục đầy cả trang giấy, từ việc khách mời đến dự tiệc cho đến rượu chiều đãi, dưới mỗi tờ đều có ký tên "Mạnh Hi Tông", còn có đóng dấu sỹ quan chỉ huy... Cho nên, Mạnh Hi Tông hoàn toàn xem hôn lễ như hành động quân sự mà ra lệnh chính thức ư?

Cô cũng không có việc gì, giúp Mộ Tây Đình xem xét bốn tiếng đồng hồ, cuối cùng chợt nhớ tới một chuyện, hỏi "Áo cưới đâu? Tôi muốn xem kiểu áo cưới một chút."

Trước kia sống ở một nơi nghèo khổ, cô từng thấy người ta kết hôn. Liên Minh không mặc đồ cưới màu trắng như Địa cầu, mà là mặc một chiếc váy lụa mỏng màu vàng nhạt, viền xanh lá mạ, tượng trưng cho tài nguyên và hi vọng. Mặc dù chiếc váy kia không giống với chiếc áo cưới rườm rà ưu nhã của Địa cầu, nhưng cực kỳ thanh lệ đơn giản. Cô hoàn toàn chưa từng nghĩ qua, có một ngày, mình cũng sẽ ở nơi này, mặc chiếc áo cưới đó.

Không ngờ yêu cầu đơn giản nhất này lại làm Mộ Tây Đình ngẩn ra, nói "Chuyện này không có trong quyền hạn của tôi."

".... Anh ấy bận rộn cả ngày, làm sao có thời gian mà đi quản chuyện vô ích này chứ?" Cô giật mình

Mộ Tây Đình cười "Buổi sáng tôi có đưa tài liệu cho ngài ấy xem, ngài ấy lại rút ngay phần áo cưới đi, nói lúc rảnh rồi sẽ giải quyết."

Tô Di "..."

Giải quyết?

Cô biết người đàn ông này trụ lạc vô cùng. Mặc dù Mạnh Hi Tông sẽ không bị dao động bởi sắc đẹp, nhưng anh lại mang chủ nghĩa đàn ông lớn như vậy, nói là hoàn toàn không cần phụ nữ xinh đẹp thì không phải rồi. Mỗi khi cô ăn mặc xinh đẹp một chút, anh luôn sẽ lộ vẻ nhiệt liệt hơn. Cho nên, trong những hạng mục chuẩn bị cho việc kết hôn, anh chỉ hứng thú duy nhất tới điểm là cô sẽ mặc cái gì.

Cô nên cao hứng vì như thế sao?

Lúc tới giờ cơm trưa, Mộ Tây Đình đi khỏi. Tô Di ngồi trên ghế salon không buồn nhúc nhích. Tối hôm qua, Mạnh Hi Tông đã gầy vò cô rất lâu. Bây giờ làm cả người cô vẫn còn nhũn ra. Cô xem ti vi nhưng lại mơ màng thiếp đi.

Trong bóng mờ, có người cầm lấy áo khoác đắp cho cô. Cô mở mắt ra lại nhìn thấy Mạnh Hi Tông mặc quân trang phẳng phiu ngồi xuống ghế salon. Cô không kịp phản ứng.... buổi trưa đã qua rồi sao?

"Tất cả những người ở doanh trại lao công của hành tinh trùng tộc đã được đưa trở về hành tinh." Giọng nói trầm ấm dịu dàng "Anh đã truy tặng danh hiệu liệt sỹ cho Lăng Tranh, cho người nhà của hắn một khoản tiền tử. Những người cảm tử viên trong đội cũng giống như vậy... Ít nhất người nhà của bọn họ cả đời này không cần lo cơm áo gạo tiền."

Tô Di nghe được lời của anh, đưa tay nắm lấy vạt áo anh. Anh cúi người ôm cô lên "Tại sao ngủ trên ghế salon?"

"Cám ơn anh" Trong lòng cô đau xót. Mặc dù cô biết tiền tử và danh hiệu liệt sỹ kia cũng không thể làm cho người anh hùng đã chết sống lại. Nhưng ít ra đã mang đến sự vinh quang và an ổn cho người nhà của bọn họ.

"Không cần cảm ơn anh" Anh ôm cô đi đến bên giường, sau đó để cô xuống, anh cũng nằm bên cạnh cô "Dưỡng thân thể khỏe lại sớm một chút để báo đáp anh... Ngủ đi."

Môi anh lưu luyến sau tai cô, mà cô cũng nằm trong vòng ôm ấm áp của anh, ngủ thật say sưa.

Khi tỉnh lại, sắc trời đã mờ mờ gần tối, Tô Di nhìn gian phòng lạnh lẽo không một bóng người, mới biết được mới vừa rồi Mạnh Hi Tông xuất hiện không phải một giấc mơ. Anh tinh lực tràn trề dĩ nhiên sẽ không ôm cô ngủ vào ban ngày. Cô cũng không hi vọng anh ngủ ngày... vì như thế vào lúc tối, tinh lực của anh chẳng phải sẽ dừng mạnh hơn hay sao?

Cô đi đến phòng khách, lại không thấy bóng dáng của anh đâu. Hỏi người hầu, thì họ nói anh đi đến sân huấn luyện.

Tô Di biết những hiến binh canh gác phủ đệ của Mạnh Hi Tông, bọn họ sẽ ở trong một ngôi nhà lầu bên cạnh. Có một tầng là sân huấn luyện để luyện tập đánh nhau, và một phần sân để tập bắn súng.

Những người hiến binh này cũng từ tinh cầu Hi Vọng theo đến Tự Do thành, ngay cả căn nhà lầu màu trắng cũng duy trì sự lạnh lẽo cứng rắn như cũ. Lúc hoàng hôn bao phủ, Tô Di đi dọc theo lối nhỏ vắng vẻ dưới ánh đèn mờ mờ, đi từng bước vào trong nhà, cảm giác thật hoang vu.

Nhưng khi cô đi tới sân huấn luyện ở cuối đường, cửa tự động mở ra, ánh đèn trắng chói mắt giống như dòng nước chảy trút xuống. Trước mặt là một chiếc sân chiếm diện tích 300 thước vuông, sàn gỗ lóc lên màu sáng nhạt dưới ánh đèn.

Đi qua 20 chiến binh, tất cả đều mặc quần huấn luyện màu xám tro, ở trần, đứng rải rác bên trong sân huấn luyện, vây xem cuộc đọ sức chính giữa sân.

Tầm mắt Tô Di nhìn về nơi đó, thấy tất cả thân thể màu nâu đồng đều chảy mồ hôi ròng ròng trên da thịt, ướt đầm cả lưng áo. Dưới ánh đèn, màu da nâu nhẹ tỏa sáng.

Năm đó Tô Di đã lẫn lộn ở chiến hạm Chiến Hoàng, cũng đã quen với loại không khí này. Cô cũng không để ý, tầm mắt lướt qua những người vai rộng eo thon, cơ ngực cơ bụng, nhìn thẳng vào trung tâm sân.

Hồ hấp cô hơi chậm lại.

Dưới ánh đèn trắng sáng loáng, tám người hiến binh cường tráng, vây quanh một người đàn ông cao lớn, tập trung tấn công. Người đàn ông kia cũng ở trần, gương mặt anh tuấn và sau lưng cũng đồ mồ hôi đầm đìa. Anh mắt nghiêm túc quét qua một vòng, nói thản nhiên "Lên đi"

Các hiến binh như những con báo hưng phấn, cùng nhau vung trọng quyền từ các phương hướng đánh tới anh.

Song, với sức mạnh nguyên thủy dữ dội và kỹ xảo thi đấu, dĩ nhiên anh không hề lo lắng trì hoãn. Thân thủ nhanh nhẹn như tia chớp, dễ dàng tránh được tấn công của từ các phương hướng, sau đó không hề lưu tình đánh trả lại trọng quyền. Sau mỗi lần tránh né, cũng ra những chiêu thức tấn công tàn nhẫn hơn đối với đối phương, đánh thẳng vào người của các hiến binh.

Những thân thể trần quần lấy nhau, khi quyền của anh đánh xuống đùi, quả thật da thịt cũng mềm như xốp. Cũng có hiến binh nhanh nhẹ, hung hăng đánh một quyền vào mặt hoặc vào ngực anh, làm thân hình anh không khỏi chấn động một cái. Nhưng cơn đau đối với anh cơ bản nhỏ không đáng kể, anh lau máu ở khóe miệng, tóm lấy người hiến binh đánh lên mình, vung một quyền ra, làm đối phương té ngã trên mặt đất, đau đến nhăn nhó mặt mày.

Cả quá trình không hơn 5' đồng hồ, tám người đàn ông cao lớn, mỗi người bị tấn công ba lần, cho đến khi tất cả đều ngã trên mặt đất không bò dậy nổi. Bọn họ mặt mũi sưng vù, về mặt không cam lòng, về mặt của những người hiến binh đang vây xem cũng hưng phấn dị thường.

Trên người Mạnh Hi Tông cũng bị đánh không ít, lồng ngực rộng cũng có mấy chỗ bầm tím, bên trái khuôn mặt cũng có chỗ ứ máu, khóe miệng cũng đang chảy máu. Nhưng so với những người hiến binh khác, căn bản anh không tính là bị thương. Anh trầm giọng nói với bọn họ "Đã tiến bộ không ít. Tiết Nhan, tốc độ của cậu quá chậm, dù sức có mạnh hơn nhưng khi gặp gỡ cao thủ cũng phải chết. Tạ Lâm, đánh nhau quan trọng phải nhanh tay lẹ mắt, cậu đánh trúng tôi không tồi, nhưng phải lập tức phải bổ sung thêm cái thứ hai thứ ba, chứ không phải dừng lại xem có bị thương hay không..."

Các hiến binh cười vang, Mạnh Hi Tông khuyên răn ngắn gọn lần lượt từng người đàn ông, mọi người đỡ bọn họ dậy khỏi mặt đất.

"Các cậu cứ tiếp tục" Anh lướt qua bọn họ, mắt nhìn thẳng, đi về phía ghế Tô Di đang ngồi trên sân.

Tô Di đứng lên.

Cho tới bây giờ, cô chưa từng thấy Mạnh Hi Tông như vậy.

Trên người anh rất bẩn, bả vai và lồng ngực có mấy vết máu màu đen, ngay cả trên mặt cũng có, mái tóc ngắn lộn xộn. Anh bị đánh một cú trên mặt, chỗ đó có hơi sưng lên, làm gương mặt vốn anh tuấn lại dữ tợn hơn chút.

Trước đây, anh chưa bao giờ có dã tính và tùy tiện như vậy. Giờ đây dường như đã phóng thích ra toàn bộ sức trẻ của người đàn ông được giấu dưới lớp quân trang sỹ quan chỉ huy kia. Khi anh nhích tới gần, lập tức vây Tô Di trong cơ thể ướt đầm mồ hôi. Thì ra Tô Di không biết, anh cũng đổ nhiều mồ hôi như vậy.

"Tại sao tới đây?" Anh cúi đầu nhìn cô, chú ý ánh mắt cô dừng ở lồng ngực của mình. Anh lại tiến về phía trước một bước, bộ ngực vô cùng bản gầy như dát sắt lấp mắt cô.

"Thì ra anh đánh nhau lợi hại như vậy" Cô bị anh làm cho nóng mặt.

"Vi mạng sống" Anh nói thản nhiên, cánh tay dài nhấc lên, ôm hông của cô, đi ra khỏi sân.

Anh cứ ở trần như vậy, cũng không mặc lại áo, ôm cô, từ từ đi về phòng ngủ.

Lúc trở lại gian phòng, toàn thân cô cũng đều là mùi mồ hôi của anh, trên váy cũng có mấy vết bẩn màu đen nhạt. Bình thường anh rất sạch sẽ, lúc này lại nở nụ cười, không nói lời nào mang cô vào phòng tắm.

Đến khi hai người cũng tắm rửa sạch sẽ ra khỏi phòng, tuy là anh hơi thỏa ước mong. Nhưng nhìn gương mặt người phụ nữ trong lòng lại ửng đỏ và ánh mắt trong veo, anh lại động lòng. Anh dẫn cô đến thư phòng bên cạnh.

Đặt cô ở trên đùi, mở màn hình 3D tinh thể lỏng của computer lên.

"Em tự mình xem đi" Anh thấp giọng nói, mở một cặp văn kiện trên bàn ra. Khi Tô Di nhìn thấy những chữ viết trong cặp văn kiện thì không thể an vị nữa.

Đó là chữ Hán, những chữ Hán được ghi ngay ngắn chỉnh tề. Những chữ đó viết rõ ràng "lịch sử", "văn hóa", "quân sự". Cô duỗi tay mở một sấp văn kiện ra, trong đó đầy tài liệu phân tích báo cáo về "những trang bị tốt".

"Cái này ... đến từ đâu?" Cô run giọng hỏi

"Còn nhớ tình cầu cơ giới kia không?" Anh quan sát vẻ mặt chấn động của cô "Đây là tài liệu trong căn phòng dưới lòng đất hoàng cung của Hình Thương."

Cô mở đại một văn kiện ra, lại thấy được chữ "sử ký", thậm chí còn thấy được bản đồ thế giới. Cô chỉ cảm thấy vừa kích động vừa đau khổ, cuối cùng là Hình Thương làm sao phát hiện những thứ này? Nền văn minh cơ giới đầu tiên đã bị hủy diệt kia, cuối cùng là có quan hệ gì với địa cầu?

Nhưng Mạnh Hi Tông, sao anh lại để cô tự mở những cái này ra?

"Hi Tông" Cô nhẹ nhàng gọi tên anh.

"Ừ"

"Cám ơn anh" Hốc mắt cô hơi cay, cám ơn anh đã giữ lại những thứ này, để cho em biết, địa cầu thật sự tồn tại. Nhưng nền văn minh cơ giới đã bị hủy, làm sao em có thể tìm được địa cầu?

Nhưng không sao, chỉ cần ở bên anh, dù kiếp này không tìm được địa cầu cũng được.

Cảm giác an toàn của anh cho em, dù cho không về nhà được, tựa như cũng không làm em khó chịu nữa.

Nhận thấy được sự thương cảm của cô, anh trầm mặc trong chốc lát, lại móc một thẻ bài kim loại trong cổ áo ra. Sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của cô, anh đeo lên cho cô.

Mặt thẻ bài cũ kỹ nằm trên bộ ngực tuyết trắng của cô, càng lộ ra vẻ tang thương hơn. Ngón tay của anh nhẹ nhàng mon trón dọc theo thẻ bài, nói khẽ với cô "Mười năm trước, anh tỉnh lại ở một tình cầu hoang vu, đầu óc trống rỗng, trên người chỉ có một thẻ bài này, trên đó khắc ba chữ "Mạnh Hi Tông"

Tô Di chưa từng nghe anh nói, cũng chưa từng nghe những người khác nhắc đến lai lịch của sỹ quan chỉ huy. Lúc này nghe anh nói 10 năm trước đột ngột tỉnh giấc, trong lòng không khỏi đau nhói, rồi lại cảm thấy mơ hồ có gì đó không đúng.

Đột nhiên tỉnh lại? Giống như cô ư?

Bắt gặp ánh mắt kinh ngạc của cô, anh cười tự giễu nói "Em biết ba chữ kia không?"

Tô Di gật đầu, viết ba chữ "Mạnh Hi Tông" theo chữ viết Liên Minh trong không trung.

"Không" Anh bỗng nhiên nắm lấy ngón tay của cô, từ từ viết vào không trung, một đường ngang, rồi thẳng, rồi ngang "Viết chữ Mạnh như vậy."

Sắc mặt cô biến đổi kịch liệt, mà anh vẫn nắm chặt bàn tay đang run rẩy của cô, kiên định viết tiếp "...Hi Tông"

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: SAU HÔN LỄ

Tô Di bị Mạnh Hi Tông xoay người, mặt hướng vào trong lòng ngực anh.

Nhìn đôi mắt đen tròn sáng bóng của anh, lòng Tô Di nổi lên sóng to gió lớn, nhất thời cũng không biết mở miệng thế nào, cuối cùng nói ấp úng "Tại sao lại nói cho em biết?"

Anh nhìn cô, nói từng câu từng chữ "Bởi vì em sắp là vợ của anh."

Là quyết tâm muốn cùng cô tay nắm lấy tay, mới nói ra toàn bộ chuyện bí mật được giấu kín sao? Tô Di cầm chặt hai tay của anh, thấy trên mặt anh hiện rõ nụ cười.

Chữ hán trên thẻ bài đeo ở cổ, biết nói biết viết tiếng Trung, tỉnh lại ở một hành tinh hoang vu... trong lòng cô buồn vui lẫn lộn "Thì ra anh cũng là người địa cầu."

Thế nhưng anh lại lẳng lặng lắc đầu "Anh không nhớ rõ bất cứ chuyện gì."

Tô Di cũng cảm thấy nghi ngờ. Tại sao anh lại bị mất trí nhớ, còn cô thì lại nhớ hết tất cả mọi chuyện? Tại sao 10 năm trước anh thức tỉnh ở một tình hệ khác, mà cô lại thức tỉnh lại ở một nơi hoang vu ở Hi vọng thành nửa năm trước?

Anh vẫn lẳng lặng nhìn cô như trước, ngay cả anh cũng không có đáp án.

"Anh sẽ dẫn em đi tìm địa cầu." Anh nhẹ nhàng hôn lên trán của cô "Để tìm ra tất cả đáp án"

Trong lòng cô lại cảm động, lại nghĩ đến lần đầu tiên hai người gặp lại ở quán bar, anh nói dẫn cô đi tìm địa cầu, chợt như đã động lòng của cô, để cô trở về bên cạnh anh. Nói như vậy, ngay từ lúc ở Hi Vọng thành, anh cũng đã biết lai lịch của cô rồi.

"Cho nên anh cho em máy bay, còn đồng ý dẫn em đi tìm địa cầu?" Cô hỏi

Anh gật đầu "Trước đây anh chẳng bao giờ nghĩ đến, một người phụ nữ tâm thương như em, lại có quan hệ mật thiết với anh nhất, hơn nữa còn bị anh cưỡng đoạt"

Bên trong tâm tối, dường như đã có định trước sao?

Bởi vì anh biểu lộ thân phận làm cô khiếp sợ, từ từ cô cũng đã bình tĩnh lại. Tô Di dựa vào trong ngực anh, chỉ cảm thấy quan hệ của hai người càng thân mật hơn... Thật ra thì cô hoặc anh, có phải cùng đến từ địa cầu không, đã không còn quan trọng. Nhưng anh nói ra bí mật anh chôn giấu trong tận đáy lòng nhiều năm, lại làm cô cảm động muôn vàn.

Cô chợt nhớ tới một chuyện, ngược mắt nhìn anh "Trước lúc chiến tranh với trùng tộc, anh giữ em ở bên cạnh, còn ngầm đồng ý cho Mộ Tây Đình kêu em là "Phu nhân" cũng bởi vì em đến từ địa cầu ư?" Cố chấp cưỡng đoạt cô, thậm chí cư xử có hơi dịu dàng với cô, từng bước công chiếm thân thể đến trái tim cô, là vì nguyên nhân này ư?

Mạnh Hi Tông cười khê "Trên người em lại có bí mật của anh, anh đối với em cũng có hứng thú... Đây là biện pháp đơn giản nhất."

..... Quả nhiên, đây là cách làm mà người đàn ông tự đại cho là đúng. Nếu như không phải anh cũng yêu cô, chỉ sợ bí mật của anh, vĩnh viễn sẽ không bao giờ nói ra.

Nhận thấy được cô an tĩnh lại, hai tay Mạnh Hi Tông càng khóa chặt, lẳng lặng nói "Nói cho anh nghe."

"Cái gì?"

"Cái thế giới kia như thế nào? Em đã từng là ai? Nói cho anh nghe."

Cô im lặng trong chốc lát, không tự chủ hít sâu vào, mới mở miệng "Địa cầu là vệ tinh thứ ba trong thái dương hệ, tinh hệ kia có 9 hành tinh... Em học đại học năm thứ 3..."

Bóng đêm mê say như mộng, Mạnh Hi Tông cứ ôm chặt Tô Di như vậy, an tĩnh nghe cô từ từ nói về một thế giới khác. Song, cô hiểu rõ, tất cả những thứ có thể làm cô ngăn ngán nước mắt, thì vẫn là xa lạ với anh, tựa như chẳng bao giờ trải qua. Chỉ có giọng nói dịu dàng của người trong ngực, giống như tiếng thở nhẹ nhàng của người mẹ, dỗ dành trái tim cứng rắn đã lâu của anh.

Một tháng sau, tại quỹ đạo gần tinh cầu Tự Do, chiến hạm vũ trụ "Chiến Thần" lẳng lặng trôi lơ lửng.

Cùng bỏ neo, còn có bảy chiếc chiến hạm khác của Linh đánh thuê, và bốn chiếc chiến hạm Liên Minh. Mười hai chiếc chiến hạm cùng nhau trôi lơ lửng ngoài tinh cầu, rầm rộ chưa từng có trong lịch sử Liên Minh.

Mà lần rầm rộ này, chỉ vì hôn lễ ngài sỹ quan chỉ huy của Linh đánh thuê - tân phó tổng chỉ huy Liên Minh - thượng tướng Mạnh Hi Tông.

Ngày trước, boong tàu đều là mùi dầu máy, hôm nay, toàn bộ đều là những bó hoa tươi thắm đến từ tinh cầu Hi Vọng, màu sắc rực rỡ, hương hoa thơm ngát, chỉ cần bước vào boong tàu, gần như thấy được ý xuân dồi dào kia.

Trên đài trung tâm bày đầy rượu, bánh ngọt và thức ăn... Gần như tất cả đầu bếp nổi danh ở tinh hệ, cũng bị mời đến nấu tại các chiến hạm vũ trụ, làm nên một tiệc cưới ngọt ngào nhất.

Trong truyền thanh là âm nhạc nhẹ nhàng, một giọng nữ uyển chuyển không ngừng lặp lại bài hát "Cả đời không thay đổi tình nhân".

Tất cả những sỹ quan, quân lính, phi công, hậu cần mặt đất... Bọn họ xem hôm nay là một ngày nghỉ chân chính, về mặt nâng rượu tươi cười hàn huyên trêu ghẹo lẫn nhau. Đã bao lâu chưa có cảm giác vui vẻ như vậy rồi? Hơn nữa, hôm nay lại là hôn lễ của ngài sỹ quan chỉ huy vĩ đại và nữ phi công truyền kỳ.

Trên chiến hạm Chiến Thần, Tô Di mặc váy màu vàng nhạt, ống tay áo, cổ áo, và vạt váy đều thêu hoa văn màu xanh lục, vô cùng thanh lệ, nét mặt ửng hồng.

Tay cô bị Mạnh Hi Tông nắm thật chặt, xuyên qua đám người nhiệt liệt vỗ tay, đi thẳng đến chỗ cử hành hôn lễ ở boong tàu. Gần như tất cả mọi người trên tất cả chiến hạm đều đến đây. Thậm chí có rất nhiều chính khách và sỹ quan của Liên Minh, làm cho boong tàu rộng rãi thường ngày lại hết sức chật chội.

Khắp nơi đều là ánh mắt nhìn chăm chú, khắp nơi đều là đầu người lúc nhúc. Tô Di cảm thấy đi vào trong nơi chật chội nhiệt liệt như vậy, làm người khác choáng đầu hoa mắt. Nhưng người đàn ông cao lớn mặc quân trang màu đen mang quân hàm thượng tướng kia, cứ nắm lấy tay cô đi về phía trước, bước chân kiên định, bóng lưng cao ngất, không hề chùn bước dẫn cô đi về khán đài hôn lễ.

Không biết sao, tất cả mọi thứ xung quanh trong tầm mắt Tô Di lại tự động tự giác mờ nhạt hơn anh. Bàn tay ấm áp của anh như truyền cho người khác sức mạnh an tâm, làm cô không nhận được mím cười ngắc đầu, đối mặt với ánh mắt của mọi người.

Hai người đi đến ngay giữa boong tàu, đứng bên cạnh Giản Mộ An và những hạm trưởng khác, cũng với tân tổng thống Liên Minh và nhân vật quân sự quan trọng nhất - Lương Đồng nguyên soái. Khi hai người đứng lại, gần như tất cả quân nhân 12 chiếc chiến hạm cũng đồng thời cất lên tiếng vỗ tay. Tiếng vỗ tay này vang lên liên tiếp trong tần số truyền tin, nhiệt liệt đến mức muốn làm chiến hạm nổ tung.

Giản Mộ An cầm lấy micro, ho khan một tiếng, đi đến bên cạnh hai người.

"Các sỹ quan, quân lính! Hôm nay là ngày quan trọng nhất trong cuộc đời ngài sỹ quan chỉ huy tôn kính của chúng ta. Rốt cuộc cũng muốn kết thúc cuộc sống độc thân vinh quang, chấp nhận làm tù binh của một người phụ nữ."

Mọi người cười vang ha ha. Giản Mộ An tiếp tục nói "Chúng ta đã từng lo lắng khuynh hướng dị thường của ngài sỹ quan chỉ huy, sợ anh ta nhúng chàm các huynh đệ của mình. Hôm nay chúng ta có thể yên tâm, ngay cả trái tim của những nữ sỹ quan cũng hết hi vọng rồi. Từ nay về sau, cả người của ngài sỹ quan chỉ huy, chỉ thuộc về một người phụ nữ, đó là trung úy mèo hoang đáng yêu Tô Di của chúng ta."

Tiếng vỗ tay còn nhiệt liệt hơn cả ban nãy. Khóe miệng Mạnh Hi Tông hiện lên nụ cười, Tô Di ngắc đầu mím cười thăm hỏi với mọi người.

"Không ai có thể xứng đôi hơn bọn họ. Anh là ngài sỹ quan chỉ huy, cô là phi công ưu tú nhất. Anh từng vì thắng bại toàn bộ chiến tranh, đích thân đưa cô ra chiến trường. Cô lại có thể còn sống kiên cường, thậm chí còn cứu được rất nhiều người. Anh vì thắng lợi không tiếc dấn thân vào mạo hiểm, thiếu chút nữa đã táng thân trong lửa đạn của Trùng tộc. Cô lại như một kỳ tích làm cự thạch nhân vĩ đại nhất tình hệ tình lại, giành lại quyền thống trị tuyệt đối của loài người ở tình hệ... Những ví dụ như vậy cũng không thể đếm xuể, nếu như tìm đáp án của bất kỳ người nào ở đây, thì đó cũng chính là tình yêu - tình yêu kiên trì không thay đổi, cùng chung họa nạn thuộc về Linh đánh thuê. Mà hôm nay, chúng ta may mắn chứng kiến tình yêu của bọn họ đạt thành thê ước, chúng ta hãy chào trí kính với ngài sỹ quan chỉ huy và trung úy mèo hoang"

Lời của Giản Mộ An vừa dứt, cả boong tàu đang huyền não ảm ỉ nhiệt liệt bỗng dung yên tĩnh lại. Thần sắc của các sỹ quan và quân lính kích động nghiêm trang, gần như cùng một nhịp chào trí kính với bọn họ.

Sau giây phút trầm mặc, Mạnh Hi Tông và Tô Di cũng đồng thời lấy quân tư tiêu chuẩn, chào theo nghi thức quân đội đáp lễ với bọn họ.

Đây chính là nghi thức hôn lễ của hai người, không cần lời thề, cũng không cần nghi thức tôn giáo. Chỉ là gọn gàng linh hoạt chào theo nghi thức quân đội, biểu đạt được lời chúc phúc của bọn thuộc hạ, cũng tuyên cáo sự kiên trì của đôi vợ chồng ... Bọn họ bảo vệ hôn nhân của mình, cũng giống như bảo vệ chiến hạm và vinh quang của nhân loại.

Lúc này Giản Mộ An mới mở miệng lần nữa "Chè chén say sưa đi, hồi các sỹ quan và binh lính."

Sự nhiệt tình của quân nhân chính thức bị đốt lên, âm nhạc cũng trở nên sôi sục nhiệt liệt. Các sỹ quan bắt đầu khiêu vũ vui vẻ theo âm nhạc, có người ôm nữ hầu xinh đẹp trong yến hội, có người ôm nữ sỹ quan quân nhân, còn không thì hai người đàn ông ôm lấy nhau nhảy múa. Mạnh Hi Tông cũng ôm Tô Di trượt vào sàn nhảy.

Anh cúi đầu nhìn cô, ánh mắt chuyên chú an tĩnh, dường như trong mắt chỉ còn có mỗi mình cô. Mà hai tay vòng qua cổ anh, đã không còn cần bất kỳ lời nói gì, ánh mắt sáng ngời lóe lên, đủ để biểu đạt tâm ý của anh.

"Hôm nay anh nhất định sẽ say." Bỗng nhiên anh khẽ nói bên tai cô.

"À..." Dĩ nhiên cô cũng sẽ không nói chút mong đợi của mình cho anh biết.

"Cho nên..." Anh cúi đầu hôn cô, ngậm lấy môi cô nói thì thầm "Bà xã, đừng chê cười anh."

Nào chỉ có say.

Bên cạnh boong tàu bày mấy bàn đặc biệt, dùng để cho các vị cấp cao ngồi xuống ăn uống nói chuyện phiếm. Mạnh Hi Tông dẫn Tô Di vừa mới ngồi xuống, thì quan viên Liên Minh đã đến mời rượu.

Bọn họ cũng có ý tốt, bởi vì giao tình không sâu, nên đến kính cần mời rượu với phó tổng sỹ quan chỉ huy vinh dự mới được Liên Minh bổ nhiệm, hàn huyên mấy câu, rồi rời đi. Nhưng đến khi các hạm trưởng của Linh đánh thuê bắt đầu thay nhau đến đây mời rượu, Tô Di lập tức cảm thấy áp lực rất lớn giùm Mạnh Hi Tông.

Bọn họ không kính rượu riêng gì Mạnh Hi Tông, còn muốn kính luôn cả Tô Di. Tất cả đều do Mạnh Hi Tông can giúp Tô Di, một người uống hai phần. Bộ dạng lạnh lùng uy nghiêm của anh, uống rượu cùng các bộ hạ không hề giả dối, làm cho Tô Di nhìn thấy đau lòng không thôi.

Chu thiếu cũng đến chiến hạm Chiến Thần, lúc hấn đến đây mời rượu, trong ngực cũng ôm một thiếu nữ xinh xắn. Hấn cũng không nhiều lời, nâng chén với hai người, nói thân nhiên "Chúc hai người trọn đời hạnh phúc."

Mạnh Hi Tông gật đầu, uống ba ly với hấn. Hấn vừa cười gật đầu với Tô Di. Tô Di thấy thiếu nữ trong ngực hấn, chỉ cảm thấy giật mình. Âm thầm đưa tay kéo kéo y phục của Mạnh Hi Tông ở sau lưng.

Dường như có thể cảm giác được tâm ý của cô, Mạnh Hi Tông thân nhiên nói với Chu thiếu "Hôm nay là hôn lễ của tôi."

Chu thiếu tựa như nghe hiểu được lời của anh, ôm thiếu nữ trong ngực hôn một cái, rồi nói "Yên tâm, sau khi trải qua sinh tử, bây giờ tôi cũng không muốn thấy người chết nữa."

Sau khi hôn rồi đi, Tô Di vẫn cảm thấy có điểm gì là lạ, nhưng cũng quản được nhiều như vậy.

Qua đúng bốn tiếng, đã gần đến 10h đêm, Mạnh Hi Tông đã uống đến mức hăng say, đôi mắt trên gương mặt anh tuần kia cũng đặc biệt trong veo, lộ ra vẻ hăng hái muôn phần.

Không ngừng có binh lính đến mời rượu, còn khen ngợi bội phục sát đất sự rộng lượng của ngài sỹ quan chỉ huy. Trong mắt của Giản Mộ An và mấy hạm trưởng cũng đều là nụ cười hài hước. Giản Mộ An vỗ vỗ bả vai Tô Di "Em dâu, hôm nay hãy chăm sóc cậu ta cho tốt." Tay vừa dứt trên vai Tô Di, đã bị Mạnh Hi Tông nhanh tay lẹ mắt phất đi. Sau đó kéo mạnh Tô Di vào ngực, nhìn Giản Mộ An khinh bỉ "Đừng đụng đến vợ em"

Tô Di thấy thế vẻ mặt cũng hơi ửng đỏ, lại có người muốn mời rượu, cô muốn cản lại giúp anh uống... Mặc dù cô căn bản không hề có tư lượng. Nhưng anh cố chấp bắt được hai tay cô, liếc nhìn cô bí hiểm "Anh không cần phụ nữ cản rượu dùm mình" Sau đó nhận lấy ly rượu uống một hơi cạn sạch.

Cho đến khi gần 11h, một số quan viên quan trọng đã rời đi, rất nhiều Lính đánh thuê cũng uống say. Lúc này Mạnh Hi Tông mới nhìn ngắm bốn phía, vô cùng ổn định ôm Tô Di đứng lên, giọng nói bình tĩnh nói bên tai cô "Bà xã, chúng ta về động phòng."

Tô Di "...em đỡ anh"

Anh hơi kinh ngạc nhìn cô một cái, nắm lấy tay cô, vững vàng sải bước đi ra ngoài buồng tàu.

Tân phòng được bố trí ở khoang thuyền hạm trưởng của chiến hạm, mới vừa đẩy cửa vào, đã có mùi hương hoa thơm ngát xông vào mũi... chỉ thấy xung quanh phòng đều trang trí bằng hoa tươi.

Ngay trên mặt giường lớn, cũng là drap trải giường trắng như tuyết. Ngoại trừ những thứ như vậy ra, cũng không có trang trí đặc biệt nào. Đó là một tân phòng đơn giản, nhưng Tô Di đã cảm thấy đầy đủ.

Mạnh Hi Tông ôm cô đứng giữa phòng, yên lặng một lúc lâu. Tô Di hơi buồn cười, thử dò xét dụ dỗ anh "Đi tắm hả?" Bây giờ anh tựa như ngâm cái vò rượu.

Anh gạt đầu, ánh mắt yên tĩnh cực lạnh nhìn cô "Tự anh tắm, em không cần vào theo."

Tô Di nhìn anh đi vào phòng tắm đóng cửa lại, quả thật dở khóc dở cười. Nhớ tới kinh nghiệm lần trước anh ngủ trên người cô, cô thật hơi lo lắng anh sẽ té vào bồn tắm.

Một lát sau, nghe được trong phòng tắm vang lên tiếng nước chảy, cô rón rén đẩy cửa phòng tắm ra một cái khe nhỏ, thấy được hai cánh tay anh giang ra, dựa lưng vào thành bồn tắm, hai mắt nhắm nghiền.

Cho là anh đã ngủ thiếp đi, cô vừa muốn đi vào, lại nghe thấy anh bỗng nói chuyện

"Tô Di" Giọng nói của anh hơi khàn "Anh yêu em"

Toàn thân Tô Di cứng đờ, đứng ở cửa một lúc lâu, cho đến khi bỗng nhiên anh giật mình, mới lui ra ngoài.

Sau khi Mạnh Hi Tông tắm xong, khỏa thân bước ra. Tô Di đang ngồi ở bên giường, thiếu chút nữa kiềm nén không được kích động trong lòng. Đôi mắt đen sâu lắng nhìn cô, rồi gạt đầu "Em cũng đi tắm đi."

Tô Di lại hơi buồn cười, nhần nại nói với anh "Vậy anh lên giường trước."

"Ừ"

Ở trong phòng tắm, khoe miệng Tô Di vẫn cong cong. Cô nhìn gương mặt đỏ ửng và đôi mắt lóe sáng của cô gái trong gương... Kể từ hôm nay, đã chính thức là vợ của người ta.

Nếu như cha mẹ và các bạn thấy anh, nhất định sẽ vui mừng giùm cô. Bởi vì anh sẽ mang lại hạnh phúc mà không ai có thể mang lại cho cô. Đến với nhau không hề dễ dàng, kết cuộc hôm nay là đã quá thỏa lòng mong ước.

Cô cầm lấy khăn tắm, do dự một chút, rút cuộc để khăn tắm xuống, để toàn bộ cơ thể láng mịn hoàn toàn lộ ra, mở cửa đi ra ngoài.

Mạnh Hi Tông chưa ngủ, anh im lặng ngồi ở đầu giường. Khi anh ngẩng đầu, thấy Tô Di để thân thể như vậy bước đến trước mặt mình, hô hấp trong nháy mắt chặm lại.

Trên mặt Tô Di nóng nóng, lần đầu tiên cô chủ động như vậy. Ánh mắt nóng bỏng của anh khiến cô gần như không dám ngẩng đầu. Nhưng sau này bọn họ đã là vợ chồng, không phải sao?

Cô ổn định lòng lại, ngồi xuống bên cạnh anh, ngẩng đầu nhìn anh, không lên tiếng.

Anh cũng nhìn cô, nhưng mà không phải nhìn ánh mắt của cô. Ánh mắt anh không hề kiếng dè trụt từ từ theo bả vai của cô, mê say vui sướng, trải xuống phía dưới. Nhận thấy được tay cô vô thức ngăn trở tầm mắt của anh. Anh nhấc tay cô ra, để tầm mắt mình không còn bị ngăn cản nữa, tiếp tục nhìn ngắm.

Tô Di bị anh nhìn như vậy thì càng ngày càng nóng rang. Khi anh đã hoàn thành tất cả trình tự của mình, mới gật đầu với cô "Càng ngày anh càng thích."

Đầu cô hơi choáng. Thật ra cô cũng dùng khoe mắt ngắm nhìn anh... Mặc dù trên người có vết sẹo dữ tợn, nhưng chỉ làm lồng ngực rộng rãi của anh càng thêm sức hấp dẫn nam tính. Nhìn đến thân thể cường tráng chắc khỏe trước mắt, làm cô nhớ đến sự bá đạo và dũng mãnh của anh trên giường. Chẳng qua chỉ mới nghĩ một chút, đã làm cơ thể cô bắt đầu có phản ứng.

"Để anh sờ chút" Đôi mắt đen nhánh ngó chừng cô.

Rốt cuộc Tô Di biết lúc Mạnh Hi Tông say và lúc tỉnh khác nhau ở chỗ nào. Lúc anh say, vô cùng vô cùng lịch sự, cho dù là nhìn hay sờ, cũng phải hỏi ý kiến của cô, còn đánh giá ca ngợi. Nhưng điều này không phải làm cho một phụ nữ như cô càng thêm xấu hổ hay sao?

Nghĩ tới đây, cô đáp "Không, em không đồng ý cho anh sờ."

Mắt anh tròn to một chút, thậm chí vẻ mặt có vài phần đáng yêu, tựa như hoàn toàn không ngờ tới cô sẽ cự tuyệt. Tô Di buồn cười trong lòng, lại nghe giọng nói anh rất chân thành "Vậy thì anh chỉ có thể bắt buộc thôi."

Anh đã trở mình, đặt Tô Di xuống phía dưới, hành động nhanh nhẹn như đang vật lộn với quân địch. Thân thể nặng nề trong nháy mắt đã áp chế được cô, hai tay cùng đan chặt mười ngón với hai bàn tay cô, tiếp theo đó là những nụ hôn rơi xuống trùng trùng.

"Em rất thơm" Anh đã đi đến trình tự "sờ", đôi môi anh rơi thẳng vào người cô.

Một trận hôn dày đặc, sau bị khi liếm mút không chừa một tấc da thịt nào, cô đã thờ hồn hể, ánh mắt cũng mơ màng. Anh mới một lần nữa quay về mặt cô, ánh mắt càng thêm sáng rõ "Có muốn không?"

"... Muốn"

"Muốn mấy lần?"

"Ặc... Hai lần đi." Mặt của cô cũng đã bị thiêu cháy nhanh chóng.

"Bốn lần trước đi." Rõ ràng là anh lịch sự trung cầu ý kiến, nhưng lại quyết định lần nữa, cùng lúc đó, anh đã từ từ hai hợp làm một cùng cô.

Tô Di khắc sâu cảm giác, người đàn ông này cho dù tỉnh táo hay say rượu, căn bản trong xương không hề thay đổi. Nhưng cô cũng không kịp suy nghĩ nhiều, bởi vì anh đã yên lặng công kích, nhanh chóng làm cho cô vừa đau đớn vừa vui vẻ thần phục.

Lúc trước bởi vì thân thể Tô Di, nên suốt một tháng trời cũng không có chân chính làm qua một lần. Bây giờ anh như một con mãnh hổ, điên cuồng tàn sát thân thể Tô Di. Nhưng trong khi giãy chết, bởi vì uống rượu say, nên anh cũng nói nhiều hơn, cho nên lại phân tâm hơn thường ngày, mà phân tâm thì tự nhiên lại kéo thời gian dài hơn.

"Thoải mái không?" Anh giống như chỉ huy chiến dịch cướp bóc khí thế, trong giọng nói cũng có vài phần nghi vấn chân thành.

Tô Di nào có tinh lực để trả lời, rốt cuộc không nhịn được kêu "a" lên một tiếng.

Cho nên anh phối hợp phán đoán "Ừ, thoải mái"

Sau đó có một khoảng, cô bị anh ôm, áp ở trên tường để anh mạnh mẽ chinh phạt. Bỗng nhiên lại nhớ tới gì đó, lại đem cô xuống, đặt cô quỳ trên giường, trong giọng nói mang theo ý khẩn cầu "Kiểu này được không?"

Tô Di hơi không thích tư thế khuất nhục này, nhưng nghĩ đến hai người đã là vợ chồng, cũng không thể nói là khuất nhục được.

Cô còn đang im lặng, người phía sau đã trượt vào, trong giọng nói còn mang theo sự vui vẻ "Anh thích vô cùng."

Nhiều lúc anh đặc biệt kích động, ước chừng đối với người đàn ông này, tư thế như vậy rất có thể thỏa mãn dục vọng chinh phục. Nhưng Tô Di cũng phải thừa nhận... đúng là rất thoải mái.

Một lát sau, anh lại ôm cô chuyển lên trên, nói nghiêm túc "Để cho công bằng, anh để em ở phía trên, chỉ có lần này thôi, lần sau không được nữa."

Tô Di ngồi trên người anh, sắc mặt đỏ bừng. Nhưng mỗi lần cũng là do anh chủ đạo phối hợp với cô, bây giờ muốn cô chủ động, thật đúng là lần đầu tiên.

Cô hơi quần bách cử động lên xuống, ngược mắt nhìn lên, lại thấy anh gật đầu chân thành với cô như trấn an cấp dưới "Trung úy, làm rất tốt."

".....Hả?"

"Đề anh." Anh bắt được hông của cô, kiên định tấn công ngược lại.

".....A!!" Cô cảm giác mình muốn chết.

Cả một đêm nay, anh hoàn toàn khác hẳn với lần say rượu trước. Tinh thần anh đặc biệt tốt, thậm chí theo y lời anh nói, anh chỉ mới có năm lần, nhưng chỉ vì thể lực Tô Di không chống đỡ nổi nữa, nên mới dừng lại để thỏa ước mong nguyện của cô. Nhưng năm lần của anh, làm sao lại là dừng ở năm lần của Tô Di chứ? Tô Di cũng muốn mắng người ghê. Nhưng đây là kiểu của Mạnh Hi Tông, thật sự không để cho người khác có thể kháng cự mà.

Cho đến lúc rạng sáng, anh mới ngủ thật say, Lúc này còn ôm chặt Tô Di, anh vẫn còn trong cơ thể cô. Mà Tô Di, ước chừng bị anh hành hạ đến choáng đầu, lúc này vô cùng buồn ngủ, nhưng lại không ngủ được. Nhìn gương mặt anh ngủ an tường, cô không nhịn được đưa tay vuốt ve dọc theo vầng trán kiên nghị anh tuấn, đôi lông mày dài, đường viền mặt mũi, từng tác từng tác lưu luyến.

Sống với người đàn ông ưu tú như vậy cả một đời, rất có áp lực, cũng rất phí thể lực. Nhưng cô vẫn cảm thấy không thể nào nói rõ được niềm hạnh phúc trong cô.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: GIỮA NAM VÀ NỮ

Dưới bầu trời bao la màu đỏ, là những gò đất màu nâu sẫm sóng nhấp nhô liên miên không dứt, toát ra vẻ tráng lệ và kỳ dị.

Đây là thắng cảnh du lịch mới mở ra gần đây, tiêu hành tinh ở ngoài 200 năm ánh sáng của tinh hệ Quang Mẫn - thành Dong Binh.

Là vùng đất đóng quân ngày xưa Lĩnh đánh thuê không muốn người khác biết. Bây giờ trở thành vùng lợi nhuận quan trọng trong tay Mạnh Hi Tông. Hàng năm có hơn mấy chục vạn du khách Liên Minh đến đây tham quan núi lửa, thưởng thức thức ăn của Thú tộc, cảm thụ nếp sống dũng mãnh và chất phác của thú tộc lĩnh đánh thuê.

Vào lúc 9h là khi chợ đêm bắt đầu huyền ảo âm ỉ. Có rất nhiều du khách tụ tập tại Đại Liệt Phùng*. (khe nứt lớn)

Đại Liệt Phùng nằm ở vùng ngoại thành phía tây, giống như một con cự long uốn khúc, chia dãy gò đất trải dài đến hai phần ba hành tinh. Nhìn từ phía xa, chỉ thấy cự long dữ tợn kia ẩn trong sương mù dày đặc, có thể nhìn thấy được địa thể lờ mờ mờ ảo, vô cùng nguy hiểm.

Ánh đèn chiếu sáng khắp cả khe nứt lớn.

Một con cự thú cao gần ba thước, đứng trên võ đài được xây dựng đơn giản. Dưới võ đài có chừng mười chiếc Báo Sản cũ kỹ ngừng ở đó. Trên đầu nó đầy u thịt xấu xí không lồ, nanh lập lờ tỏa sáng trong bóng đêm. Còn có hơn mười người thú nhỏ bé hơn nó đứng phía sau.

Người thú thấy càng ngày càng tụ tập nhiều người, lập tức hưng phấn hô to "Lái báo sản bay vọt qua một km, phần thưởng sẽ là tấm vải đặc sản của Thú tộc. Bay nhanh vọt được 10km, sẽ được một khối thủy tinh của hành tinh. Bay vọt 100km, sẽ được một khối kỳ ngọc to lớn của Đại Phùng Liệt. Còn sau đây là phần thưởng trăm năm khó gặp, nếu như ai có thể bay qua toàn bộ hành trình Đại Liệt Phùng, sẽ được giải thưởng thần bí... Dĩ nhiên, năm nay vẫn chưa có ai đạt được giải thưởng thần bí này.

Phí tham gia trò chơi là 100 đồng Liên Minh. Dĩ nhiên, nếu người chơi không biết lái máy bay, có thể chọn binh lính của tôi lái máy bay chở bạn bay trong Đại Liệt Phùng một quãng đường 10km, phí là 500 đồng Liên Minh. Nếu muốn mua đặc sản Thú tộc, chỗ này của tôi có bảng giá cặn kẽ ở bên ngoài. Đây là một trò chơi anh hùng, Thú tộc ca ngợi anh hùng."

Mọi người vây quanh xem, nhanh chóng nghị luận ồn ào --- Có kẻ giàu có không biết lái máy bay, đến hỏi thẳng vấn đề an toàn, trả tiền phí để lĩnh đánh thuê Thú tộc lái Báo Sản dẫn họ đi du lãm. Cũng có du khách là phi công Liên Minh, hưng phấn muốn thử lái Báo Sản bay đi. Cũng có rất nhiều người, đi đến quán nhỏ của Thú tộc, mua đặc sản.

Bởi vì khí trời hành tinh ẩm áp, Tô Di mặc áo tay ngắn và quần cụt, chân dài lộ ra bên ngoài, trải qua hơn cả ngày lữ hành, đã phơi chân đến hơi đỏ lên. Cô đi một vòng đài bày phần thưởng, mới về đứng bên cạnh Mạnh Hi Tông đang đứng sừng sững.

Có vô số ánh mắt Thú tộc Lĩnh đánh thuê nhìn vào đôi chân dài xinh đẹp cân xứng của cô. Về mặt Mạnh Hi Tông bình tĩnh nhìn cô đến gần, cầm lấy chiếc váy dài mới mua trong tay người lĩnh đánh thuê đưa cho cô "Mặc thử đi"

Tô Di nhận lấy, nói "Ồ đây đâu có chỗ thay"

Mạnh Hi Tông chỉ một căn nhà gỗ nghỉ ngơi bên cạnh "Ồ đó không có ai, đi đi" Thấy Tô Di hơi kinh ngạc, anh dừng lại một chút rồi nói "Mặc cho anh xem"

Tô Di không nghi ngờ gì, đi theo anh đến một nhà gỗ nhỏ nghỉ chân, thay chiếc váy dài của Thú tộc đi ra. Mạnh Hi Tông ôm cô thỏa mãn... Ngoại trừ cánh tay và xương quai xanh lộ ra bên ngoài, nhưng chỗ khác đều được che kín mít.

Vừa đi không được mấy bước, Mạnh Hi Tông lại phát hiện càng ngày có càng nhiều thú tộc quay đầu nhìn lại. Chiếc váy bé gái vị thành niên của Thú tộc, được Tô Di mặc vừa vặn. Thêm dung mạo thanh lệ, tư thế oai hùng tỏa ra. Mạnh Hi Tông cũng phải thừa nhận, mình cũng muốn nhìn thêm mấy lần.

Ngay cả Tô Di cũng chú ý có rất nhiều thú tộc đang nhìn mình, cô nhìn Mạnh Hi Tông "Quái dị lắm hả?" cái váy hoa này.

Mạnh Hi Tông im lặng trong chốc lát nói "Chúng ta đi chỗ khác."

Tô Di mặc kệ "Em muốn kỳ ngọc của Đại Liệt Phùng" Vừa rồi cô đã xem kỹ, ngọc thạch của Thú tộc rất đẹp, mặc dù cô không hiểu gì về ngọc, nhưng cô lại có cảm giác với khối ngọc kia. Hơn nữa tham gia trò chơi kiểu này, cô cũng rất có hứng thú.

Mạnh Hi Tông gật đầu, nói với một người lính đánh thuê bên cạnh "Mua cho cô ấy."

Tô Di lập tức nói "Mua thì có ý nghĩa gì. Minh thắng mới hay chứ."

Đúng lúc ấy, phía trước vang lên tiếng hoan hô rần rần. Người thú lúc này giờ cái loa phóng thanh la lớn tiếng "Vị thiếu úy dũng cảm này, vì bạn gái đã thắng được khối thủy tinh quý báu, đây là vị anh hùng thứ nhất đã xuất hiện vào tối nay."

Đám người vây xung quanh hoan hô rần rần, ánh đèn trên sân chột chiếu qua. Chỉ thấy một thanh niên anh tuấn, lòng bàn tay mở ra, nắm một khối tinh thạch sáng ngọc. Bên cạnh hắn, là một cô gái mặc quần cụt có đai đeo đang tươi cười. Hai người cao hứng, kèm theo âm nhạc trao giải, ôm nhau nhảy trên võ đài.

Tô Di thấy vậy lại ước ao.

Mạnh Hi Tông lại thản nhiên nói "Em thích như vậy?"

Trên đường Tô Di và Mạnh Hi Tông đi đến đây trắng mặt, đã bị anh quản đến mức ngọt ngat, vội vàng gật đầu "Em muốn tham gia"

Mạnh Hi Tông nhíu mày "Không được."

Tô Di đã nghe giới thiệu về cái khe từ lâu, mặc dù địa thế hiểm trở, nhưng cũng chẳng khác gì dây cự thạch cô đã bay xuyên qua nhiều lần năm đó. Mà kiểu địa hình chưa trải qua này, đối với một người nhiệt tình yêu thích bay mà nói, đương nhiên là hấp dẫn vô cùng. Cô cho rằng Mạnh Hi Tông hiểu được, ai biết đâu anh chả thêm suy nghĩ đã cự tuyệt.

"Chúng ta đi" Sắc mặt Mạnh Hi Tông lạnh nhạt, tựa như cũng không thích ở chỗ náo nhiệt như vậy. Nhóm lính đánh thuê đi theo cũng cất bước, nhưng Tô Di cứ đứng bất động "Em, muốn, tham, gia"

Thật sự cô chịu đủ rồi. Đúng là anh quan tâm cô, bảo vệ cô, nhưng từ lúc kết hôn đến nay, anh cứ quen thói quyết định tất cả những chuyện của hai người. Mà những gì cô có thể quyết định, bất quá là điểm tâm ăn cái gì, ở phòng hướng Nam hay hướng Bắc. Thậm chí ngay cả quần áo mặc, anh cũng muốn can thiệp. Phàm là quần áo nào anh cảm thấy hở hang (thật ra là tất cả những quần áo thường thấy), anh đều không cho cô mặc.

Những thứ này còn chưa sao. Hai người cùng nhau đi du lịch trắng mặt, đáng lẽ đều phải đi đến những vùng đất vũ trụ đẹp để kỳ diệu hiểm trở, thế nhưng anh vẫn không để cô lái máy bay. Sự kỳ vọng hai người lái máy bay đi hưởng trăng mật tựa như một đôi Thần Điều Hiệp Lữ của cô, biến thành không phải là ở trên giường, thì cũng là ở trong ngực anh. Thật là y như một con chim hoàng yến bị anh nuôi.

Cô cảm thấy hình thức sống chung của hai người ngày càng hồng hét. Tại sao không thể giống như đôi tình nhân tự do tự tại bình thường? Nhưng tựa như anh hoàn toàn không có ý thức được vấn đề này.

Sắc mặt Mạnh Hi Tông khó coi im lặng nhìn Tô Di không lên tiếng, trầm giọng nói "Em không thích?"

Thoáng cái Tô Di muốn phát hỏa -- đây là giọng nói gì? Đây rõ ràng là cảm xúc của thượng cấp đối với hạ cấp không phục sự quản giáo của mình.

Nhóm lính đánh thuê bên cạnh nhìn không khí giữa hai người càng lúc càng đóng băng, một người bèn lên tiếng hòa giải "Hay là để tôi đi lấy phần thưởng về cho phu nhân được không? Phu nhân, ngài chỉ huy cũng chỉ vì muốn tốt cho chị, lỡ như chị bị đụng vào đầu, thì rất đau lòng."

"Ai cũng không cho đi" Mạnh Hi Tông bắt được một cánh tay của Tô Di "Quay về"

"Không" Tô Di tránh khỏi anh, sắc mặt của Mạnh Hi Tông cũng không biến đổi, khiêng cô lên bằng một tay.

Xe việt dã chạy qua một gò đất, tiến vào thành nhỏ, dừng ở trước khách sạn.

Mạnh Hi Tông xuống xe đầu tiên, Tô Di đi theo phía sau anh, cũng không thèm nhìn anh, lướt thẳng qua anh, đi vào gian phòng phía trước.

Nhóm lính đánh thuê làm bộ như không thấy, người dẫn đầu hành lễ với Mạnh Hi Tông, đoàn người đi ra khỏi khách sạn tìm niềm vui khác.

Mạnh Hi Tông đi vào, đóng cửa lại, Tô Di ngồi ở trên giường, mở ra sách giới thiệu khách sạn ngăn trước mặt mình. Mạnh Hi Tông thấy đôi chân mày nhỏ của cô nhíu chặt, ngược lại cười cười, trầm giọng ra lệnh "Bỏ ra"

Tô Di thoáng mờ mắt ra nhìn anh chằm chằm "Mạnh, Hi, Tông! Em làm vợ anh, không phải là thú cưng của anh."

"Vừa là vợ, vừa là thú cưng" Anh đưa mặt tới muốn hôn, về mặt cô phiền chán đưa tay lên ngăn lại.

Về mặt này làm Mạnh Hi Tông hơi lạnh trong lòng, không hôn cô nữa. Ngược lại ôm bả vai cứng ngắt của cô, trợn mắt nhìn "Mèo con... thật không vui mừng à?"

"Mạnh Hi Tông, những ngày trăng mật qua anh vui vẻ không?" Cô hỏi anh

Anh để cô ngồi lên đùi mình, nắm lấy hông của cô "Dĩ nhiên"

"Tại sao?"

Anh khẽ cười, nói "Bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, em cũng hoàn toàn thuộc về anh."

Tô Di hừ một tiếng. Dĩ nhiên, lúc nào muốn làm thì làm, muốn ôm thì ôm. Quả thật cô giống như món đồ chơi anh yêu thích không muốn buông tay. Cách yêu thương này của anh cũng đồng thời đã xâm chiếm từng bước tự do của cô.

Cô nói thản nhiên "Em không vui... Bởi vì cho tới bây giờ cái gì anh cũng một mình quyết định. Nếu như em lệ thuộc làm anh vui sướng, vậy sao anh không lệ thuộc em? Như vậy em cũng có được vui sướng."

Mạnh Hi Tông im lặng chốc lát "Anh là đàn ông"

Tô Di cá giận nói "Chủ nghĩa đàn ông! Phụ nữ không phải là vật lệ thuộc của đàn ông. Anh biết rất rõ em không thích như vậy. Tại sao tất cả mọi chuyện cũng đều là do anh quyết định? Tại sao chỉ cần có hơi nguy hiểm là em không thể đi? Anh cũng không phải là em, sao có thể quyết định thay em, anh cho rằng như vậy em sẽ vui vẻ sao? Anh thật sự coi em như thú cưng vậy. Làm người phụ nữ của anh, là anh thông báo cho em biết. Kết hôn, là anh ra lệnh cho em. Ngay cả buổi tối mỗi ngày làm mấy lần, làm tư thế gì, cũng là anh quyết định. Rốt cuộc anh có biết và có muốn biết em nghĩ gì, em muốn gì hay không?"

Mạnh Hi Tông vẫn quan sát cô không lên tiếng.

Trong lòng Tô Di giận phùng phùng, nhưng cũng cảm giác mình nói thật hơi nặng rồi. Cô hiểu mình yêu cái chủ nghĩa đàn ông của anh, chứ không hề chỉ trích như lời nói ban nãy. Nhưng lời vừa nói ra khỏi miệng, oán khí trong lòng cũng nổi lên. Cô né cánh tay của anh nhảy xuống, bò lên giường, trùm chăn đưa lưng về phía anh.

Qua một lúc lâu, phía sau chăn bị vén lên. Giường hơi lún xuống, bàn tay của anh khoác lên bên hông cô. Cô làm bộ ngủ thiếp đi không nhúc nhích, một lát sau, lại nghe được tiếng hít thở đều đặn vang lên phía sau lưng... anh đã ngủ thiếp đi.

Tô Di hơi giận trong lòng... cô thấp thòm khó chịu, rối rắm, hối hận; lại hơi mong đợi anh có thể nói lời xin lỗi dễ dàng dành mình... Mặc dù anh chẳng bao giờ xin lỗi, nhưng cô cũng chưa từng nổi giận không phải sao?

Nhưng vấn đề khó khăn của cô, ở trong lòng người đàn ông lại hoàn toàn không phải là vấn đề, cứ ôm cô ngủ say sưa. Làm cô tức tối giận sôi cả lên.

Qua hai tiếng, Tô Di vẫn mở to mắt không ngủ được. Cô nghĩ hoặc là không làm, đã làm thì phải làm đến cùng, rón rén đẩy cánh tay của Mạnh Hi Tông đang khóa chặt bên hông mình ra, bò dậy len lén chạy ra khỏi phòng.

Tô Di rời khỏi phòng chưa đến 5 phút, Mạnh Hi Tông cũng đã mở mắt ra, ngồi dậy. Anh nhìn chiếc váy nhiều màu của thú tộc để ở bên giường, trầm mặc trong chốc lát, cũng đứng dậy đi ra ngoài.

Dù đã gần 11h, nhưng thời điểm này chính là lúc náo nhiệt nhất của Đại Liệt Phùng. Những máy bay vốn dừng ở bên cạnh khe lớn đã bay mất sạch sẽ. Cũng không thiếu người xếp hàng dài mịt mù chờ đi dạo cảnh ở khe nứt lớn. Mạnh Hi Tông nhìn trong chốc lát, đi đến khu nghỉ ngơi bên cạnh, chiếm một cái bàn, rầu rĩ ngồi uống rượu.

Thú tộc là chủng tộc rất nhỏ trong vũ trụ, toàn bộ thanh niên khỏe mạnh đều gia nhập lính đánh thuê. Những người khác trong tộc được sự cho phép của Mạnh Hi Tông, sinh tồn ở thành Dong Bình này. Dĩ nhiên, trừ sỹ quan trưởng cao nhất phòng giữ ở đây, không ai biết người đàn ông loài người anh tuần trước mắt này chính là đại Boss của bọn họ. Nhanh chóng có mấy người thú tộc đã ngà ngà say, ngồi xuống bên cạnh Mạnh Hi Tông.

"Ha ha, người anh em, có ngại ngồi chung không?" Các người thú tộc ngồi xuống rồi mới hỏi.

Ánh mắt Mạnh Hi Tông mới thu hồi khỏi Đại Liệt Phùng, thản nhiên gật đầu với bọn họ.

Những người thú tộc hướng về phía rượu thịt trên bàn "Nhiều như vậy, một mình cậu ăn hết không?"

"Các người cứ tự nhiên" Mạnh Hi Tông nói thân nhiên.

Những người thú lập tức nhìn anh bằng cặp mắt khác xưa, nhiệt tình muốn bắt chuyện với anh. Nhưng trong lòng Mạnh Hi Tông đang suy nghĩ chuyện khác, thái độ vẫn cứ hờ hững.

Bắt quả chuyện phiếm của các người thú lại hấp dẫn sự chú ý của Mạnh Hi Tông.

"Cả đêm này có thể làm mấy lần với vợ mày?"

"Năm sáu lần, còn mày?"

"Thật vô dụng. Thân là thú tộc, không làm được bảy tám lần, thì còn là thú đực sao?"

Một con thú khác xen miệng vào "Tao biết Lão đại có thể làm mười lần một đêm." Nó chỉ vào tên người thú đang cầm lấy cái loa phóng đại âm thanh chào hàng đứng ở trước sân "Lão đại quá trâu rồi."

Bảy tám tên người thú kia nói khinh miệt "Ưu điểm của thú tộc chúng ta chính là sức mạnh, nếu không thì sao có nhiều phụ nữ loài người lại đến đây du lịch? Cái của đàn ông loài người vừa ngắn vừa nhỏ, còn không có kinh nghiệm, không thỏa mãn được. Ha ha"

Nói tới đây, mấy người thú đều không hên mà cùng nhìn về phía vẻ mặt trầm tĩnh của Mạnh Hi Tông.

"Này, người anh em, xem cậu không tệ, có muốn đại ca dạy cậu hay không?" Một người thú nồng nặc mùi rượu bước tới, giơ tay nắm lấy bả vai của Mạnh Hi Tông "Cậu được mấy lần?"

Bắt quả Mạnh Hi Tông cũng xem bọn họ như những binh lính dưới cấp binh thường của mình. Nghe bọn họ khoác lác lung tung, chê bai loài người, cũng không tức giận, ngược lại chỉ cười.

Nụ cười này làm các người thú khó hiểu "Cậu cười cái gì chứ? Không tin anh à? Cậu cậu cậu cậu, không phải bị bắt lực chứ?"

Lại có người nói "Anh chàng đẹp trai như vậy lại bắt lực à, có lấy vợ chưa?"

"Mười lần" Bỗng nhiên anh để ly rượu xuống, nói thân nhiên.

Cả đám thú yên lặng như tờ.

Một lát sau, tên đầu đàn người thú lắc đầu điên cuồng "Không thể nào, không thể nào. Thân thể cậu nhỏ nhắn như vậy thôi mà." Thật ra vóc người của Mạnh Hi Tông thuộc loại cao lớn trong loài người. Nhưng cũng không thể cao lớn cường tráng hơn người thú.

Một con thú khác hơi đơn thuần, nói ghen tỵ "Cậu có rất nhiều phụ nữ phải không?"

"Một" Anh uống một hớp rượu

Chúng thú gần như điên cuồng trong nhất thời "Một? Mười lần. Cậu, cậu, cậu khoác lác à?"

"Lần đó là xa cách cô ấy nửa năm" Ánh mắt của anh vừa lướt qua Đại Liệt Phùng trước mặt. Anh phát hiện ra một cảm giác kỳ dị -- Khi anh dùng thân phận là người chồng nhắc đến cô, cũng làm cả lòng anh êm ái.

"Đù chất đàn ông" Một con người thú vỗ vỗ bờ vai của anh, cười hi hi hỏi "Vợ cậu nhất định cũng rất mạnh, kỹ thuật miệng rất tốt sao? Có thử qua %&@\$ không?"

Anh ngược mắt nhìn người thú "Là cái gì?"

Về mặt người thú nhất thời tự đắc "Đây chính là tuyệt chiêu của chúng tôi, thấy cậu là người tốt, mới dạy cậu."

Các người thú cười lẫn, tên người thú lúc nãy sáp vào anh, thấp giọng nói "Ngay cả điều này cậu cũng không biết, chỉ là.... phải đặc biệt chú ý tiết tấu và độ mạnh yếu của phương hướng..." Cuối cùng thêm một câu "Trong thành có phòng trọ đặc biệt, buôn bán 24h, làm theo yêu cầu trong nửa giờ sẽ giao hàng, chất lượng làm tương đối tốt..."

Các người thú náo loạn đã, rồi kẻ vai sát cánh đi uống rượu. Mạnh Hi Tông ngồi tại chỗ, ánh mắt vẫn vững vàng, lại vì lời nói của đám người thú lúc nãy mà tâm tính hơi thất thường.

Bỗng nhiên trước mặt vang lên tiếng huyền não âm ỉ, tiếng hoan hô từ nhỏ biến thành lớn, từ từ giống như thủy triều, quả thật như muốn đánh thức cả thành phố.

Sau đó, giọng nói của người thú lúc trước chịu trách nhiệm giải thích trò chơi lại vang lên kích động "Các quý ông quý bà, loài người và người thú! Một vị dũng sĩ, mới vừa bay qua toàn bộ hành trình Đại Liệt Phùng. Hắn đã đạt được giải thưởng thần bí của chúng ta. Chúng ta cho tiếng vỗ tay hoan nghênh vị anh hùng này... A, là phụ nữ loài người? Này này này này..."

Mạnh Hi Tông đứng phía xa sau lưng đám người và thú đang vây kín xung quanh, nhìn vào trung tâm của sự chú ý, người phụ nữ của mình một tay cỡi ra nón an toàn, thân thể bé nhỏ xinh đẹp đứng trên trung tâm đài trao giải, cười hơi ngượng ngùng, nhưng hơn hết chính là sự hăng hái.

Nhất thời anh không dời được ánh mắt.

Cô nói đúng.

Anh càng phải yêu cô như vậy.

Lần đầu tiên anh ý thức được, anh còn có rất nhiều chỗ phải học tập. Ví như kỹ xảo mà lúc này các anh em thú tộc đã nói, ví dụ như phải làm thế nào để cung chiều vợ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Sự khác biệt của người thú

Vô số mặt người và mặt thú dao động trước mắt, lúc Tô Di đang hăng hái sôi nổi, nhìn lướt qua trong đám đông dường như thấy được một khuôn mặt điển trai quen thuộc, nhưng định thần lại, thì nào có bóng dáng của anh.

Quả nhiên anh không đuổi theo. Cho đến khi cô hoàn thành toàn bộ hành trình bay qua Đại Liệt Phùng, anh cũng chưa phát hiện cô lén lút chuồn ra ngoài sao?

Trái tim hơi tức giận, cô liền quay đầu nhìn người thú cầm microphone: "Sao? Phụ nữ không được sao?"

Những người vây xem dưới sân khấu nghe thấy giọng nói hùng hực của cô, cũng hưng phấn hẳn lên, cười ầm ĩ.

Người thú lúng túng: "Không phải là không được. Haiz, quý cô này xưng hô thế nào đây?"

"Trung úy Tô Di."

"Được, trung úy Tô Di!" Người thú thờ dài nói, "Thú Tộc nói luôn giữ lời, nhưng giải thưởng lớn cuối cùng này, có đến tay cô, cũng chẳng có hữu dụng."

Hắn vỗ lòng bàn tay, những người thú đã chờ được một lúc lâu, cười ha ha rồi kéo —— tấm màn sân khấu màu đỏ làm cảnh nền phía sau bọn họ, từ từ tách ra hai bên.

Tô Di xoay người lại, ngây người.

Đám người dưới sân khấu cũng ngây người. Nhất thời yên lặng kỳ dị.

Một người phụ nữ, một người phụ xinh đẹp không tương tượng nổi mặc sa mỏng ngũ sắc, có thể thấy đường nét thân thể ẩn hiện, ngồi ở phía sau tấm màn, từ từ ngẩng đầu. Cô ta có vẻ còn chưa đến 20, da trắng nõn như ngà, mắt trong veo sâu như nước suối. Một dây xích có cỡ lớn bằng đùi cô, khóa trên vòng eo không đầy nắm tay của cô ấy, trong nháy mắt tràn đầy cảm giác hấp dẫn của sự giam cầm.

Đám thú đực dưới sân khấu đều liếm nước miếng, sắc mặt Tô Di lại thay đổi, lạnh lùng nhìn người thú: "Cô ấy là ai? Ai cho phép các người buôn bán loài người?"

Người thú vội vàng xua tay, có lẽ cảm thấy Tô Di cũng là nhân vật hùng dữ, lấy ra một tờ giấy thật dày từ trong ngực: "Trung úy nhất định đừng hiểu lầm, cô ta tự nguyện bán thân. Tôi đã thanh toán ba vạn tệ Liên Minh! Chúng tôi cũng không dám ép mua buộc bán, ngài sĩ quan chỉ huy đã có lệnh cấm từ lâu, sẽ bị xử bắn đấy!"

Tô Di nghe vậy, lớn tiếng nói với cô gái kia: "Lời hắn nói đều là thật?"

Cô gái nhìn Tô Di, vẻ mặt lạnh lùng hơi giật mình gật đầu.

Tô Di yên lặng trong chốc lát, đột lấy hộp đồng bán thân trong tay người thú, lạnh đạm nói: "Nếu cô ấy là phần thưởng, tôi muốn."

Người thú "A" một tiếng, toàn bộ đám thú đực dưới sân khấu kêu loạn lên. Tô Di mặc kệ bọn chúng, đi thẳng tới.

Tấm màn sân khấu màu đỏ từ từ khép lại, ngăn cách hết thảy tầm mắt nhiệt liệt. Tô Di lấy ra con dao hơn người hiểm thấy của Chu thiếu, chặt đứt dây xích bên eo người phụ nữ như cắt đậu hũ, lạnh nhạt nói: "Cô tự do rồi."

Cô gái run lên như thể bị điện giật, tâm tình cũng hoảng sợ cuộc cũng thả lỏng, ngược mắt nhìn Tô Di: ". Thật sao?"

Tô Di nhìn cô ấy: "Tôi chỉ hỏi một câu —— Cô vẫn bán thân nữa sao?"

"Ha ha! Tôi điên mới bán lần nữa!" Trong đôi mắt của cô gái thoáng qua vẻ kiên nghị, "Nếu như không phải chữa bệnh cho em trai, tôi tuyệt đối không bán thân!"

"Vậy thì tốt." Tô Di gật đầu, xoay người định đi. Nhưng cô gái lại kéo lấy quần áo của cô, nói: "Cô thật cứ để cho tôi tự do như vậy sao?"

Tô Di quay đầu lại nhìn cô: "Tôi là phụ nữ, cần cô để làm gì?"

Cô gái bị Tô Di hỏi mà ngẩn ra, nói: ". Thế nhưng thật sự có người tốt như vậy sao —— biết giá ba vạn tệ Liên Minh của tôi, lại không hề do dự thả tôi đi. Tôi."

Tô Di nhìn dáng vẻ của cô ấy, cũng mềm lòng, giọng nói nhẹ nhàng hơn mấy phần: "Phụ nữ phải quý trọng bản thân, cô xinh đẹp thế này, sẽ có người đàn ông rất tốt yêu cô."

Cô gái cười khỏ: "Không, tôi không muốn loài người nữa. Tôi đã từng ngủ cùng với những người thú kia, sẽ không có người nào muốn tôi."

Mặt Tô Di liền biến sắc, cô gái lại lạnh nhạt nói: "Thật ra bọn chúng đối xử với tôi cũng không tồi, cũng không đánh tôi. Hơn nữa còn là tôi tự nguyện bán thân."

Lòng Tô Di hơi đau xót. So ra, cô may mắn đến nhường nào, mới gặp được Mạnh Hi Tông.

Nghĩ tới đây, sự tức giận đối với anh trong lòng cũng tan đi phần nào. Nghĩ đến anh đối xử tốt với mình, cô lại phát hiện ra mình hơi đau lòng. Được rồi, cô quyết định thỏa hiệp —— thay đổi một người đàn ông không phải chuyện một sớm một chiều, cô chỉ có thể từ từ, để cho anh trong lúc làm chồng, có thể hiểu được thế nào là giành khoảng không gian riêng của hai người.

"Cô yên tâm." Cô trầm giọng nói, "Nếu tôi cho cô tự do, sau này sẽ không có bất cứ người nào ép cô làm chuyện cô không muốn làm nữa. Về sau vị thủ trưởng phòng giữ ở đây, sẽ là núi dựa của cô."

Lần này cô gái thật sự kinh hãi, tròn to đôi mắt long lanh nhìn cô: "Rốt cuộc cô là ai?"

Tô Di không đáp, cười nói: "Những ngày sau này của cô còn dài, hãy sống thật tốt. Tôi phải về rồi, chồng tôi còn chờ tôi." Cô cởi áo khoác phi hành của mình, đắp lên đầu vai cô gái.

Bàn tay nhỏ bé lạnh buốt của cô gái bắt lấy tay cô: "Đợi chút, tôi nhất định phải báo đáp cô. Tôi."

Đang lúc ấy, một giọng nam trầm ấm khàn khàn truyền đến: "Nia, em ở đó hả?"

Tô Di cảnh giác, cầm dao nhìn sang.

Cô gái vội vàng nói: "Không có chuyện gì, anh ta đang gọi tôi —— là người thú phụ trách trông chừng tôi."

Tô Di gật đầu, Nia kêu: "Tây Lỗ, anh vào đi."

Người đến là một bán thú cao lớn hơn bất kỳ người thú lúc trước, mắt thú to đùng nhìn Tô Di đầy cảnh giác, bàn tay vẫn không hề phân bua khóa trên eo Nia. Nia cũng không cự tuyệt, thấp thòm nhìn Tô Di: "Anh ta."

Tô Di gật đầu, nói với người thú này: "Nếu như anh yêu cô ấy, hãy đối xử với cô ấy thật tốt. Cô ấy đã tự do. Nhưng nếu như cô ấy bị ức hiếp, sẽ có người làm chỗ dựa của cô ấy. Nhớ lời của tôi."

Mặt người thú khiếp sợ, nhìn Tô Di rồi lại nhìn Nia: "Cô ta nói là sự thật? Em."

Về mặt lạnh lùng trước kia của Nia hoàn toàn biến mất, thay vào đó là vẻ phụ nữ dịu dàng nói: "Tây Lỗ, cô ấy là người tốt. Em chịu cùng những người đàn ông khác nhau đủ rồi."

Người thú quả thật không thể nào tin nổi tin tức này, mắt thú to đùng đều ngấn ngấn nước mắt, bàn tay thô kệch ôm Nia thật chặt vào trong lòng, vùi đầu hôn lấy cô: "Ồi. Thiên sứ của tôi."

Tô Di thấy hai người động tình, xoay người rời đi. Vừa mới đi được mấy bước, âm thanh thờ đóc của Nia truyền đến: "Đợi chút."

Tô Di quay đầu lại, chỉ nhìn thoáng qua lập tức dời tầm mắt đi —— Nửa thân thể trắng như tuyết của Nia đã lộ ra, bàn tay thô đen của người thú đang vuốt ve trên làn da đó. Nhưng Nia lại nói với giọng run run: "Ân nhân, cô đừng đi vội. Tây Lỗ, anh nằm xuống."

Tô Di kinh ngạc nhìn cô ấy: "Cô muốn làm gì?"

Nia mỉm cười với cô: "Biểu diễn như vậy, tôi đã làm rất nhiều lần rồi. Tôi là người giỏi nhất thành Dong Bình, cấp huấn luyện viên. Hôm nay là một lần cuối cùng, chỉ cho một mình cô xem. Hi vọng cô và chồng của cô hạnh phúc. Đây là lần thứ duy nhất, thứ duy nhất mà tôi có thể báo đáp cô."

"Không cần." Giọng nói của Tô Di đứt đoạn. Thấy bàn tay mảnh khảnh của cô gái, dịu dàng cầm lấy vật giữa đũng quần của người thú, miệng nhỏ đỏ tươi nhẹ nhàng ngậm lấy, đầu lưỡi bắt đầu đảo quanh —— Hoàn toàn không giống cách làm bình thường của cô.

Thật ra thì Tô Di căn bản cũng không có kỹ xảo gì cả, Mạnh Hi Tông cũng dựa vào cảm giác mà tìm tòi. Trong thời gian mấy giây, Tô Di mới nhìn mà đã miệng đắng lưỡi khô —— đây chính là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên sao?

Nhưng lúc này Nia lại cười, nói không rõ ràng: "Cô là người chính trực, nhất định chưa từng làm như vậy. Đêm hôm cô một mình xông vào nơi này. Nia không ngờ, thú Nia học được, có ích với phụ nữ."

Tô Di mặt đỏ tới mang tai yên lặng.

Cơ thể cường tráng của thú nhân nằm trên mặt đất lạnh lẽo, người phụ nữ mảnh khảnh có rất nhiều đáng vẽ, giống như con rắn nhanh nhẹn nằm trên người hân hôn khắp nơi. Mà khi tay của cô ấy, môi của cô ấy, da thịt trơn mềm của cô ấy, ma sát với lớp da thô ráp xấu xí của người thú, màn này cũng không làm cho Tô Di cảm thấy buồn nôn, ngược lại cảm thấy tự nhiên mà dịu dàng như vậy.

Người một thú này rõ ràng không phải lần đầu tiên phối hợp. Mà có lẽ trong lúc phối hợp, lại nảy sinh tình cảm. Dưới sự trêu chọc của Nia, Tây Lỗ phát ra tiếng gầm trầm thấp, lật người đẩy cô ấy ngã xuống đất.

Người một thú theo tần số kịch liệt, bắt đầu đung đưa va chạm trên mặt đất. Kèm theo tiếng rên có tiết tấu của thú, Nia bắt đầu hét lên tiếng cao thấp quyen rũ.

Trên mặt Tô Di giống như lửa thiêu, cô chưa từng nghĩ đến sẽ có một ngày mình quan sát người khác ái ân, còn là một người một thú. Nhưng đây không phải là biểu diễn sao? Đây không phải là kỹ xảo bậc thầy sao? Nghĩ đến mình ở trên giường vẫn luôn cứng đờ phục tùng Mạnh Hi Tông, cô cũng không chỉ một lần ảo tưởng qua, có một ngày có thể chủ đạo nắm lấy cảm giác của anh, làm cho anh đạt đến cực khoái.

Cô cảm thấy không cần nhìn nữa, nghe thấy tiếng kêu của Nia, một phụ nữ như cô cũng có phản ứng. Vì vậy đành phải không đúng lúc mà đặt câu hỏi cắt ngang: "Nia, nhất định phải kêu lên sao?"

Nia đang thờ hồng học dưới thân người thú, đầu đầy mồ hôi trả lời: "Dĩ nhiên. Cô, cô không phải là chưa từng chứ. A, lần trước tôi. chỉ kêu lên thôi, đã khiến anh ấy. A, cao. A! Cao trào! A a a!"

Nửa tiếng sau, đôi tình nhân cuối cùng cũng giải thoát khỏi gian khổ vẫn còn tiếp tục, Tô Di lịch sự cáo lui, lặng yên không tiếng động rời đi bằng cửa sau mà Tây Lỗ tiến vào.

Trước khi cô đến cũng đã biết người dân Thú Tộc coi mờ thuẫn phác —— ** của thú, loài người có thể so bì thế nào đây. Loài người ở đây cùng với Thú Tộc, cũng bị lây nhiễm không ít. Đón cơn gió đêm trong trẻo, cô hồi tưởng lại vẫn không thể tin nổi —— Cô lại có thể xem người khác ái ân để học tập kinh nghiệm!

Có lẽ là Mạnh Hi Tông quá **, khơi dậy tâm lý phản nghịch của cô, cho nên mới làm chuyện quá quắt như vậy. Chỉ là cô tuyệt đối không thể cho anh biết, nếu như anh biết cô nhìn người đàn ông khác. Còn không cắt của người đó hay sao?

Nghĩ như vậy, cô đi dọc theo mảnh đất trống cạnh sân khấu, lẩn vào trong đám người. Đám người hưng phấn vẫn chưa tản đi, tiếp tục có người chơi trò khiêu chiến. Bên cạnh có người muốn bắt chuyện với cô, cô lại hoàn toàn không nghe thấy, cúi đầu tiếp tục đi về phía trước.

Đoạn đường này cô đi mà tinh thần dao động, mới vừa ra khỏi công thị trấn, đột nhiên nghe thấy một giọng nói trầm ấm quen thuộc: "Mèo con."

Cô ngẩng đầu lên, thấy Mạnh Hi Tông đứng bên đường, cách cô không tới năm mét. Trong bóng đêm, khuôn mặt của anh trầm tĩnh Dịu dàng.

Tô Di vừa mới thấy anh như vậy, lập tức quên bống cơn giận của mình ngoài chín tầng mây, đi tới trước mặt anh, giơ tay lên chủ động ôm lấy hông anh, mặt cọ sát trên áo anh: "Chủ nghĩa đàn ông!"

Một loạt động tác và một tiếng mắng nhỏ này, chỉ khiến lòng Mạnh Hi Tông mềm nhũn ướt át, cực kỳ thoải mái khó nói nên lời. Anh nhìn gò má đỏ ửng và ánh mắt dịu dàng của cô, lấy lại bình tĩnh rồi nói: "Sẽ thay đổi."

"Hả?" Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên.

"Anh." Anh nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của cô, "ở cùng với em, bảo vệ em. Em có tự do, cũng có anh."

Lòng Tô Di vừa ngọt vừa ấm, hốc mắt thiếu chút nữa thì đã ướt. Lời ngon tiếng ngọt của người đàn ông này hiếm hoi tới cỡ nào. Một câu nói "Em có tự do, cũng có anh" đơn giản như vậy, lại là lời yêu thương khiến cô cảm động nhất.

"Thật ra thì." Cô thì thầm trong lòng anh, "Tự do của em cũng không cần quá nhiều."

"Ừ." Giọng nói mang theo ý cười của anh vang lên, "Anh cũng không cho quá nhiều."

Cô ngẩng đầu tức giận tròn mắt nhìn anh, lại bị anh nhào xuống bắt chuẩn lấy đôi môi đỏ mọng, hôn lên ngấu nguyền.

Trở lại quán trọ, Tô Di bởi vì toát mồ hôi nên nóng nực cả người, vui vẻ tắm rửa sạch sẽ. Lúc cô trở về phòng, lại phát hiện anh không có ở đây. Nửa tiếng sau, anh mới từ bên ngoài trở lại, cầm trong tay cái hộp cỡ hộp giấy.

"Đó là gì vậy?" Cô hỏi.

"Đồ cho công việc." Anh nói lãnh đạm, liền đi vào tắm rửa. Tô Di cũng không để ý, chỉ là hơi nghi ngờ —— Lẽ ra tối nay trong không khí tốt như vậy, anh lại không có hóa thân thành sói vọt vào phòng tắm, thật sự không phù hợp với phong cách của anh.

Tô Di nằm một mình trên giường, trong đầu lại hiện ra bóng dáng quần quít của Nia và Tây Lỗ. Những hình ảnh kia khiến trái tim cô đập loạn một hồi, hơn nữa lúc ấy Nia vẫn không quên giải thích giảng dạy: "Đầu lười lượn vòng như vậy. Tay đồng thời vuốt ve nơi này."

Mặt của cô lại nóng lên —— không biết Mạnh Hi Tông, có thích hay không.

Cửa phòng tắm mở ra, bên hông anh quần khăn tắm, cơ thể cường tráng yên lặng đi về phía cô. Mái tóc ngắn màu đen ẩm ướt dán chặt trên trán anh, trong đôi mắt đen nhánh là ánh sáng sắc bén trầm tĩnh.

Lòng Tô Di khẽ động —— đây là người đàn ông của cô.

Mạnh Hi Tông nhìn ánh mắt rõ ràng đã động tình của cô, vén chăn lên, ngón tay dài tìm chính xác được nơi nào đó, mò mẫm, màu mắt sẫm hẳn: "Uớt rồi."

Tô Di quýnh lên, kéo ngón tay của anh ra ngoài, nhưng căn bản là không kéo ra được.

Anh ngồi lên giường, ôm cô vào trong lòng, ngón tay không ngừng di động, đồng thời hỏi: "Còn chưa hỏi em, sao ở bên giải thưởng lớn thần bí lâu như vậy?"

Tô Di nào dám nói, vẻ mặt như thường nói: "Em thả cô ấy tự do, cô ấy cảm ơn em, nói một chút về mấy thứ như là lai lịch của cô ấy." Vội vàng nói tránh đi, "Sao, thấy cô ấy xinh đẹp như vậy anh luyến tiếc à?"

"Anh chỉ luyến tiếc em thôi." Anh trầm giọng cười một tiếng, đặt cô lên giường rồi đè lên.

Sau khi hoàn thành lần đầu tiên, đã hơn một giờ đêm. Tô Di cực kì mệt mỏi, hai người liền ôm nhau ngủ thiếp đi.

Không biết đã ngủ bao lâu, Tô Di chỉ cảm thấy cả người cũng bị kích thích. Nhướn mắt nhìn, trong phòng đã sáng choang, ánh mặt trời chiếu vào. Mà Mạnh Hi Tông đang đè trên người cô nặng nề —— dĩ nhiên đồng thời cũng ở trong cơ thể cô.

Tô Di nhất thời quên mất che đậy, hưng phấn đẩy lồng ngực của anh: "Anh nằm xuống, em có điều kinh ngạc cho anh."

Mạnh Hi Tông liếc mắt nhìn cô sâu sắc, rút ra rồi nằm xuống. Hai tay của Tô Di nhấn lên lồng ngực rộng của anh, chui xuống phía dưới.

Một lúc sau, Mạnh Hi Tông rên lên một tiếng, gờ tay vuốt mặt cô: "Học được ở đâu?"

Tô Di nhìn khuôn mặt ửng đỏ của anh, trong lòng dâng lên cảm giác thỏa mãn kỳ dị, cười rất hài lòng nói: "Ở đâu anh cũng không cần phải lo."

Mạnh Hi Tông bật cười. Đợi đến khi cô lại thay đổi chút động tác, Mạnh Hi Tông thở hắt hên một tiếng, không thể nhịn nổi nữa, lật người áp đảo cô.

"Đợi đã nào...!" Cô ra sức giãy giụa muốn dậy, "Vẫn chưa xong!"

"Vậy sao?" Anh nhìn cô với màu mắt thâm trầm, "Giao cho anh trước đã." Anh vùi đầu hôn cô, tay lại vươn tới chiếc tủ bên giường, lấy ra đồ đã chuẩn bị xong.

Vật cứng lạnh lẽo, từ từ len vào thân thể của cô. Xúc cảm xa lạ, khiến cô kinh ngạc cúi đầu, đúng lúc nhìn thấy anh cầm phần tay cầm của vật đó, nhấn một phím.

Vật kia bắt đầu rung động kịch liệt trong cơ thể cô, cô thở gấp giãy giụa, nói cả giận: "Anh hạ lưu!"

Giọng nói của anh nghe có phần khô khốc: "Vậy sao? Làm theo số đo của anh."

Tô Di rên lên một tiếng, lại nghe anh nói chậm rãi: "Nghe nói. Phụ nữ rất ưa thích như vậy."

Ngón tay anh nhẹ nhàng xoa xoa, cũng trượt vào chút xíu. Mỗi dây đồng thời áp xuống, chấn lại tiếng thét vừa sợ vừa đau lại có phần thoải mái của Tô Di. Cho đến khi anh mở tận số của vật đó đến mức tối đa, mà anh cũng nâng cao eo bắt đầu chạy nước rút, Tô Di chỉ cảm thấy mình sẽ hóa thành một vũng nước mất, cảm giác của thân thể khó có thể dùng ngôn ngữ để hình dung.

Giằng co có hai tiếng, anh mới dừng tay. Tô Di bởi vì kích thích chưa bao giờ có, khó có thể khống chế mà chảy nước mắt. Mà anh hôn những giọt nước mắt uất ức của vợ, thật sự là cảm thấy mỹ mãn.

Tô Di gần như là khóc nức nở: "Cảm thú! Biến thái! Dơ bẩn!"

Mạnh Hi Tông bắt lấy tay cô, trầm giọng cười nói: "Em rõ ràng."

Lời của anh còn chưa nói hết, Tô Di liền kêu rên một tiếng vui đầu vào trong chăn.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Hành tinh pha lê

Bóng đêm đỏ ngầu như lửa. Trên thực tế, ở thành Dong Bình, ban ngày và ban đêm không phân rõ rệt mấy, bầu trời vĩnh viễn đỏ mờ, chỉ là ban ngày sáng hơn một chút.

Tô Di và Mạnh Hi Tông ngồi trước quầy bar lớn, nhân viên phục vụ nữ người thú bung lên một khay Teppanyaki* nóng hôi hổi. Đây là món ăn dân dã trên hành tinh, hợp với một chút gia vị màu sắc rực rỡ đặc biệt của Thú Tộc, từ xa đã ngửi thấy mùi cay xông vào mũi.

[*Đồ nướng kiểu Nhật, nướng trên miếng thép trực tiếp tại quầy trước mặt khách, không tiếp xúc với lửa]

Nước bọt thêm ăn của Tô Di cũng chảy xuống, không hề do dự cầm nĩa ăn ngấu ăn nghiền. Trước kia cô chính là không cay không vui, nên khó có thể biểu đạt được sự sáng khoái. Mạnh Hi Tông ngồi bên cạnh nhìn chăm chú đôi môi đỏ tươi do ăn cay của cô, lãnh đạm nói: "Ăn vừa thôi, nếu không dạ dày không thích ứng được."

Tô Di đầu để ý, nhìn anh vẫn cứ ăn trái cây: "Anh không ăn?"

"Vị nặng quá."

Không phải anh thích vị nặng sao! Tô Di oán thầm, lại nghĩ tới màn diễn sáng nay, chỉ cảm thấy ghen uất, xấu hổ vô cùng. Mạnh Hi Tông dường như có thể đoán ra cô nghĩ gì, cười trầm âm. Tô Di hung hăng trừng mắt nhìn anh, làm cho Mạnh Hi Tông hết sức dễ chịu.

Các Linh Đánh Thuê đi theo ngồi ở bàn bên cạnh uống rượu, nhìn lão đại và phu nhân ngọt ngào cứ như không có việc gì, từng ánh mắt giao nhau, đều cười trong lòng.

Đêm nay trở lại khách sạn, Mạnh Hi Tông còn chưa có làm gì, Tô Di đã vuron hai tay ra, làm bộ muốn đẩy anh ngã. Mạnh Hi Tông trở tay kéo cô vào trong lòng, lại nghe cô nhỏ giọng nói: "Em muốn hôn anh."

Mạnh Hi Tông nhớ tới tối hôm qua, kỹ thuật miệng của Tô Di chọt tăng vọt, dù là biết rõ sự chủ động hiểm hoi của cô hiển nhiên không có ý tốt gì, nhưng vẫn đến bên giường, đặt cô ở trên người.

Mặt cô đầy ý cười, đầu tiên là hôn ngấu nghiền lên miệng anh, sau đó từ từ đi xuống.

Anh nhớ lại mùi thơm trong miệng, phía dưới đã được cô nhiệt tình hiểm hoi thâm nhĩ thương thức. Nhưng mới được hai phút, anh đã hơi khó chịu.

Miệng được cô hôn, rất cay, rất tê dại.

Mạnh Hi Tông không khỏi nhẹ nhàng ho khan vài tiếng, lại cúi đầu thấy cô ngậm nó với cặp mắt cực kỳ long lanh. Vì vậy nhin.

Một lúc sau, thật sự không nhịn nổi nữa, anh nhắc cô lên, nhìn chăm chăm vào cô: "Hài lòng chưa?"

"Vừa đủ ngấm." Cô dùng đầu lưỡi liếm môi, còn thở ra một hơi, "Ừm, cay quá, cay quá."

Mạnh Hi Tông lại ho mạnh hai tiếng, nó cũng bắt đầu đau rất. Anh vỗ mạnh lên ngực cô, yên lặng đứng dậy xuống giường, đi tới phòng vệ sinh.

Cọ rửa bằng nước lạnh lập đi lập lại, cảm giác đó mới giảm bớt chút ít. Anh lại súc miệng mấy lần, ho khan mấy tiếng, vừa quay đầu lại, thấy Tô Di đứng ở cửa WC, vẻ mặt có chút hối hận tội lỗi.

"Xin lỗi. Em chỉ muốn trêu anh thôi." Nào biết anh lại ho dã man tới vậy, hơn nữa vật gì kia cũng cay đỏ. Ặc, có phải là cay đỏ cũng nhìn không ra phải không.

Mạnh Hi Tông không nhiều lời với cô, kéo cô tới, áp lên bồn rửa tay: "Súc miệng."

Tô Di tự nhận là đuối lý, ngoan ngoãn súc miệng. Mới súc chưa được một phút, đã không nhịn được mà kêu lên một tiếng, không cần quay đầu lại, đã

cảm thấy thân thể cường tráng của Mạnh Hi Tông dán vào.

Cho đến khi trong phòng vang lên tiếng chuông điện thoại di động, Mạnh Hi Tông mới bế Tô Di ra ngoài. Anh nhận điện thoại, là Liên Đạc đã lâu không gặp.

Liên Đạc báo cáo với Mạnh Hi Tông rằng phát hiện ra một tinh cầu có tài nguyên mới. Ngoại trừ tài nguyên khoáng sản phong phú, còn có cảnh đẹp đặc biệt thần bí, nếu như Mạnh Hi Tông có rảnh, không ngại đưa phu nhân tới tham quan, Liên Đạc sẽ chiêu đãi hết mình, khiến phu nhân lưu luyến không muốn về.

Tô Di thế mới biết Liên Đạc bị Mạnh Hi Tông đẩy đến đội quân viễn chinh khảo sát. Mặc dù quân đội này rất béo bở, nhưng hàng năm ở bên ngoài cũng rất đáng thương.

"Anh ta tự yêu cầu đi." Mạnh Hi Tông lại lãnh đạm nói.

"Hử?"

Mạnh Hi Tông lại nói: "Anh ta là người thông minh. Anh vốn định cử anh ta đến hành tinh Thú Tộc."

"À!" Thì ra là như vậy, hành tinh Thú Tộc là nơi cực lạnh lại nghèo khó, Liên Đạc chịu đi mới là lạ!

Mạnh Hi Tông vuốt ve mặt cô: "Anh rất ít khi mượn việc công báo thù tư." Ngụ ý, đây là một lần hiếm hoi. Tô Di không nhịn nổi cười rộ lên.

Cảnh đẹp có thể làm cho Liên Đạc luôn miệng khen ngợi, chắc hẳn là có điều nổi bật. Chuyến đi trăng mật này của hai người vốn là tính chất nửa công vụ nửa cá nhân, nên quyết định đi thẳng tới hành tinh xa xôi nơi Liên Đạc đang ở.

Trên đường, Mạnh Hi Tông nhận được báo cáo của Giản Mộ An. Hắn nói cho Mạnh Hi Tông biết, thế hệ Bảo Săn mới đã có ở Liên Minh, dưới sự chung tay giúp sức của nhân viên kỹ thuật Chu gia, đã được đưa ra chính thức. Bởi vì máy bay chiến đấu trong chiến tranh với Trùng tộc đã tổn thất rất nhiều, lần này dự định dùng Bảo Săn kiểu mới thay thế toàn bộ máy bay chiến đấu cũ. Đến lúc Mạnh Hi Tông đi tuần trăng mật trở về, có thể bay thử Bảo Săn mới rồi.

Xuyên qua tinh vân đẹp để lộ lấy như màn sương mù, rốt cuộc cũng đặt chân lên tinh cầu, nơi đóng quân của bộ đội viễn chinh. Thoáng cái, Tô Di đã bị cảnh sắc tráng lệ trước mắt làm cho ngây người ——

Cột pha lê.

Nổi bật trong tầm mắt, là toàn bộ cột pha lê. Cao cao thấp thấp to lớn tỉ mỉ, gần như cách mấy bước thì có một cột, chạy dài thẳng đến dưới chân núi phía trước. Thậm chí ngay cả mặt đất cũng trong suốt, liếc mắt đã có thể thấy vài trăm mét ở dưới lòng đất, dưới tầng pha lê lại có nước chảy, dường như có vài sinh vật đủ màu đang bơi lội trong dòng nước.

Bởi vì không khí trên mặt đất hơi loãng, nên họ phải mặc đồ du hành vũ trụ, đội mũ bảo hiểm, mang theo thiết bị trọng lực, mới có thể đi trên lớp pha lê. Nhưng cảnh sắc đẹp lạ thường này vẫn khiến trái tim đoàn người khiếp sợ. Tô Di nâng lên cái bao tay nặng nề, nhẹ nhàng chạm vào một cột pha lê giống một cây thủy tinh nhỏ. Ai ngờ vừa mới chạm vào, cột pha lê như cảm ứng được cô, có một luồng ánh sáng chợt lóe lên.

"Ngài chỉ huy, phu nhân!" Liên Đạc xuất hiện, bước nhanh tới, "Hoan nghênh tới hành tinh pha lê!"

Nghỉ dưỡng ở hành tinh nửa ngày, kiểm tra tình hình khai thác các loại tài nguyên, Tô Di mới biết đây là một tinh cầu vô cùng quý giá. Chưa nói tới cảnh đẹp khoáng thạch rất giống pha lê kia. Dưới tầng khoáng chất kỳ lạ này, lại có thể ẩn chứa chất hóa học môlybden phong phú. Đó là tài nguyên chế tạo máy bay chiến đấu vũ trụ quan trọng nhất.

"Nhưng mà đây không phải là điều quan trọng nhất." Ở hội nghị báo cáo, Liên Đạc nói thần bí, "Lão đại, đội lát nữa tôi đưa hai người tới nơi này."

Hành tinh này một ngày đêm kéo dài hơn 70 tiếng. Lính Đánh Thuê có đủ thời gian ban ngày để khai thác tài nguyên; ban đêm rét lạnh phải trốn trong phi thuyền, mới có thể chống đỡ được gió to mưa đá. Thừa dịp sắc trời vẫn còn sớm, đám Lính Đánh Thuê lái mấy chiếc xe lớn tương tự với xe việt dã trên nền tuyết, lao thẳng đến đám người Mạnh Hi Tông đưa họ tới điểm cuối của dãy cột pha lê ở dưới chân núi.

Trước mắt là hang núi cực sâu cực lớn, cửa động ước chừng bằng cỡ cửa hang ngầm bình thường, bên trong có ánh sáng mờ ảo.

"Vào trong hang động này." Liên Đạc nói với Mạnh Hi Tông, "Tôi mới biết, sự huyền bí của vũ trụ đúng là vô cùng tận."

Đoàn người dọc theo hang động đi khoảng nửa tiếng. Bởi vì vách động đều là pha lê sáng óng ánh, không biết phản xạ ánh sáng từ nơi nào trong lòng đất, làm cho họ hoàn toàn có thể thấy rõ ràng hết thảy trong động. Mà khi họ cuối cùng cũng đi tới nơi sâu nhất trong động, rốt cuộc bị cảnh vật trước mắt làm cho ngây người.

Mười cột pha lê vô cùng xù xì, giống như đại thụ che trời, vươn thẳng lên trên nóc động. Từ đáy động nhìn lên trên, liếc mắt không thấy được điểm tận cùng. Cột pha lê ở đây xem ra còn dày nặng hơn bên ngoài rất nhiều, lằng lằng đứng sừng sững, không lý do nhưng làm cho người ta cảm thấy một kiểu hơi thở đông lạnh.

"Ngài chỉ huy, phu nhân." Liên Đạc liếm môi dưới, "Mọi người đều có thể chạm vào những cây cột này."

Mạnh Hi Tông đặt tay lên một cây cột, Tô Di tự động đặt tay lên một cột khác; các Linh Đánh Thuê đi theo khác cũng tò mò mà vươn tay ra ——

Trong nháy mắt, khi Tô Di chạm tới cột pha lê kia, rõ ràng cảm thấy một năng lượng khổng lồ, dường như muốn từ trong cột pha lê phá kén ra ngoài —— Tuy nhiên trong cột trụ vốn dĩ là trong suốt không tỳ vết, cô lại nhìn thấy cảnh tượng rõ ràng hơi chút khác thường, ánh sáng lấp lánh lướt qua như ảo ảnh! Hình ảnh đó không có tiếng động, nhưng lại rất sống động! Cô nhìn thấy một tinh cầu màu xanh lá cây, khoan thai mà yên tĩnh; thấy hai chiếc chiến hạm vũ trụ chưa từng nhìn thấy, yên tĩnh trôi lơ lửng ngoài tinh cầu.

Chợt! Lửa đạn giống như sao băng xẹt qua không gian xa vời vợi, chuẩn xác bắn trúng hai chiếc chiến hạm! Sau đó cô nhìn thấy máy bay chiến đấu như cuồng phong từ một góc khác tiến vào hình ảnh ——

Huyết Ưng! Tạo hình sắc bén quen thuộc đó, không hẳn là Huyết Ưng từng nhìn thấy ở hành tinh cơ giới! Nhưng xem ra chúng đã nâng cấp, nhanh hơn! Hóa lực mạnh hơn!

Hình ảnh sau đó, là trong tầng khí quyển của tinh cầu màu xanh lá nhanh chóng dâng lên một loạt máy bay chiến đấu, tuy nhiên số lượng Huyết Phong trong hình ảnh đã vượt xa máy bay chiến đấu dưới mặt đất. Chỉ vài giây, Tô Di thấy lửa đạn giống như pháo hoa nổ ngoài tinh cầu! Sau đó, một chiếc chiến hạm vũ trụ màu bạc thoạt nhìn giống như là chiến hạm mới tinh, từ từ xuất hiện trong hình ảnh.

Tô Di nghĩ tới bốn chữ —— Người máy đã tới!

Những cảnh tượng này, chẳng lẽ chính là hình ảnh nền văn minh máy móc tấn công một hành tinh ư? Nhưng tại sao lại xuất hiện kỳ dị trên cột pha lê ở tinh cầu này?

Hình ảnh sau đó hỗn loạn vội vã, Tô Di lập tức đổi sang một cây cột khác, mà cảnh tượng xuất hiện sau này, càng khiến cho cô thêm khiếp sợ ——

Hành tinh cơ giới!

Cô nhìn thấy chiến hạm vũ trụ của Linh Đánh Thuê chạy trốn khỏi tầng khí quyển, cũng thấy bom nguyên tử giống như cuồng phong nổ tung, thay đổi hoàn toàn tinh cầu rất giống Địa Cầu này ——

Cho nên, những ghi chép của cột pha lê này, có thể là một sự kiện có thật? Như vậy tinh cầu xanh lá vừa nãy, là ở nơi đâu?

Cô lại chuyển hai cây cột, gần như đều thấy cảnh tượng người máy Huyết Ưng chinh phục hành tinh chủng tộc nào đó.

Thậm chí còn có Thú Tộc. Đó là ba hành tinh Thú Tộc thống trị, theo như cô biết, Thú Tộc chưa từng lớn mạnh như vậy —— cho nên, đây là sự kiện đã từng xảy ra trong lịch sử? Từng xảy ra ở một nơi nào đó, thời đại nào đó, Thú Tộc cũng từng lớn mạnh chiếm giữ ba hành tinh lớn ư?

Mà khi tay cô chạm tới cột pha lê ở chính giữa, cô sợ ngây người ——

Một hằng tinh, và chín vệ tinh mang sắc thái khác nhau! Hành tinh xanh thẳm ở vị trí thứ ba, đại lục màu vàng sẫm! Cô nhìn thấy Huyết Ưng như đi vào chỗ không người, dốc toàn bộ lực lượng nhào xuống mặt đất! Mà mặt đất hoàn toàn không có dù chỉ là một chiếc máy bay chiến đấu vũ trụ bay lên.

Sau đó, chính là một khoảng yên lặng kéo dài.

Đây có lẽ là lần máy móc hạ xuống nhanh chóng nhất mà cô thấy, chống cự mặt đất yếu vô cùng.

Cô yên lặng trong chốc lát, nước mắt tràn đầy hốc mắt, tầm mắt của cô trở nên mơ hồ, chống vào cây cột nhất thời không thốt lên lời.

Đột nhiên, một lồng ngực vững chắc ấm áp, ôm cô vào. Giọng nói của Mạnh Hi Tông vang lên trầm ấm: "Thấy gì vậy?"

Cô kéo tay của Mạnh Hi Tông, cũng đặt lên cây cột này. Vẻ tàn khốc trong mắt Mạnh Hi Tông thoáng qua, nhìn chằm chằm vào cột pha lê trước mắt.

"Địa Cầu?" Anh nhẹ giọng hỏi cô.

"Ừ." Cô có thể xác định 100%. Không thể nào có một Hình Thương thứ hai tái tạo một Địa Cầu nữa.

Anh nắm lấy tay cô, mắt vẫn nhìn chằm chằm vào cây cột này, lạnh lùng nói: "Người máy? Há."

"Ngài chỉ huy, cây cột này hình như là." Một Linh Đánh Thuê rõ ràng thờ dốt vì kinh ngạc hô lớn, "Tinh hệ Vĩnh Hằng!"

Tất cả mọi người vậy lại, sau khi vươn tay ra, hình ảnh bắt đầu, chính là lửa đạn kịch liệt, đánh úp về phía năm hành tinh quen thuộc.

Sau đó họ thấy người máy Huyết Ưng giống như châu chấu, nhanh như tia chớp bổ nhào tới hành tinh! Mà trên mặt đất, một loạt máy bay chiến đấu dùng tốc độ nhanh tương đương lao lên! Hai bên trong nháy mắt đã triển khai trận giao tranh kịch liệt!

Máy bay chiến đấu ở mặt đất, họ chưa bao giờ nhìn thấy. Không phải Báo Săn, cũng không phải là Tuyết Phong. Thân của máy bay chiến đấu màu vàng kim, xem ra uy mãnh hùng mạnh hơn Báo Săn rất nhiều. Máy bay chiến đấu mang theo hỏa lực lại càng hùng mạnh hơn! Trên thân máy bay, phun về đầu hiệu tia chớp chữ thập, không giống với dấu hiệu của Liên Minh và Linh Đánh Thuê.

Cảnh tượng trên cột pha lê này cực kỳ ngắn ngủi, gần như chỉ lóe lên trong thời gian không tới một giây rồi biến mất. Họ muốn xem nhiều đầu mối hơn nhưng không thể làm gì được.

"Đây có lẽ là trong lịch sử, tình hệ Vĩnh Hằng một thời kỳ nào đó." Liên Đạc thờ dài, giải thích, "Có lẽ trước chúng ta, loài người ở tình hệ Vĩnh Hằng đã từng giao đấu với văn minh máy móc."

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau.

Tại sao những cảnh tượng này, lại được ghi chép ở đây? Tại sao từng cảnh tượng, đều liên quan tới nền văn minh máy móc? Nếu như tình hệ Vĩnh Hằng đã từng xuất hiện văn minh cơ giới, tại sao chưa từng được ghi lại trong lịch sử.

Rời khỏi hang động pha lê quái dị thần kỳ này, Tô Di và Mạnh Hi Tông yên lặng suốt cả quãng đường. Sau khi trở lại căn cứ, Liên Đạc bố trí nhân viên phân tích kỹ thuật báo cáo với Mạnh Hi Tông.

Theo như phỏng đoán của nhân viên kỹ thuật, trong những cột pha lê kỳ dị kia, có thể tồn tại vật chất đặc biệt nào đó. Khi nguồn sáng vũ trụ truyền tới đây, nhất định đã xảy ra biến đổi khúc xạ. Một số ánh sáng liền được ghi chép, xuất hiện lặp lại trong cột pha lê. Cho nên có lẽ "ánh sáng" mấy năm trước, cũng có thể được họ nhìn thấy.

Nhưng giải đáp này không dứt được nghi ngờ trong lòng Tô Di.

Buổi tối, Tô Di và Mạnh Hi Tông ở trong một chiếc phi thuyền. Qua cửa sổ thủy tinh, nhìn cả vùng đất đầy cột pha lê, vẻ rực sáng trong ánh sao như có sóng ánh sáng lưu chuyển, làm cho bề mặt cả hành tinh cũng giống như phủ lên một tầng sáng mờ mờ lung.

Suy nghĩ của Tô Di bay đi rất xa.

Liệu Địa Cầu có bị hủy diệt cùng nền văn minh máy móc hay không? Rốt cuộc là hủy diệt từ lúc nào? Tại sao cô xuất hiện ở tình hệ Vĩnh Hằng? Sao Mạnh Hi Tông lại sống sót?

"Hi Tông, em vẫn luôn nhớ tới cảnh tượng của Địa Cầu." Cô nhỏ giọng nói.

Mạnh Hi Tông không đáp lại.

Cô quay đầu, lại phát hiện một tay anh chống trên trán, tựa vào lưng ghế hình như đang chợp mắt. Có lẽ lai lịch kỳ của hai người, đều làm anh rối loạn?

Cô tiến tới, khẽ hôn lên má anh. Anh gần như lập tức cảm nhận được, trở tay ôm cô vào trong lòng.

"Không cần phải lo lắng." Anh khàn giọng nói, "Có anh ở đây, hãy giao tất cả cho anh."

Thấy vẻ mặt Tô Di còn hơi buồn bã, Mạnh Hi Tông không để lại dấu vết mà nói sang chuyện khác: "Hôm đó Liên Đạc cố ý dẫn em đến xem công chúa người máy, tại sao em không hỏi thẳng anh?"

Tô Di quả nhiên bị vấn đề này hấp dẫn, lẳng lặng nói: "Em lấy thân phận gì mà hỏi anh?"

"Khi đó em đã là người phụ nữ của anh." Anh nhìn cô chăm chú rồi nói, "Rất buồn à?"

"Ừ." Cô gật đầu, "Anh thử đổi vị trí là em mà suy nghĩ đi, nếu thấy một người đàn ông khác chạm vào em, anh sẽ nghĩ thế nào?"

Vụ đổi vị trí suy nghĩ này thành công khiến Mạnh Hi Tông có cảm giác tương tự. Mày râu của anh trầm xuống: "Anh cảm thấy trừng phạt Liên Đạc quá nhẹ rồi."

Cô cười khúc khích.

Lúc ấy, tần số truyền tin vang lên.

"Sung sướng ở chỗ nào vậy?" Lại là giọng cười của Chu thiếu.

"Chuyện gì?"

Chu thiếu rất biết điều "ồ" một tiếng, sau đó nói với giọng điệu nghiêm chỉnh: "Đồ anh đặt đã làm xong hàng mẫu rồi, khi nào thì tới xem?"

Mạnh Hi Tông nhìn Tô Di nói: "Ngày mai."

Tắt tần số truyền tin đi, Mạnh Hi Tông trầm giọng nói, "Có một món quà tặng cho em, ở căn cứ của Chu thiếu."

Chương 64: Ánh sáng từ tương lai

Tại căn cứ nghiên cứu chế tạo vũ khí của hành tinh Chu thị.

Đèn pha lê tỏa ánh sáng lung linh, căn phòng nguy nga lộng lẫy, dường như muốn làm bóng đêm cũng nhuộm đầy màu vàng óng xa hoa.

Trên chiếc giường khổng lồ đủ cho mười người, drap giường màu đen giống như bàn tay ma quỷ, nằm trên đó là thân thể mềm mại trắng như tuyết của người phụ nữ.

Cả đêm giày vò, thân thể người phụ nữ đã sưng đỏ đến mức không thể tưởng tượng nổi, thậm chí đã rỉ ra vết máu. Nhưng thân thể màu đồng vẫn kiên định chạy nước rút, không hề có ý thương hương tiếc ngọc.

Đôi mắt xanh lam mờ mịt. Hắn nhìn màu trắng hấp dẫn lay động trước mắt, nhưng dường như lại thấy một thế giới khác trong đầu. Thế giới kia, màu trắng giống như bão tuyết mênh mông, vô biên vô hạn bao vây lấy hắn, chỉ làm hắn ngạt thở. Ngạt thở đến mức chỉ có thể thông qua sự đánh đập mạnh bạo hơn nữa, mới có thể hóa giải sự lo âu trong lòng.

Chợt, ở một điểm nào đó trên thân thể trắng thuần kia, có lẽ là rất nhiều rất nhiều điểm, màu máu đỏ tươi giống như sương mù dày đặc, trong nháy mắt làm cho mảnh trắng tinh đó, có vẻ bẩn thỉu lại ghê tởm. Nhưng hắn rõ ràng cảm thấy màu máu đó hấp dẫn bản thân, làm hắn muốn màu sắc đỏ ngầu nhiều hơn, nhiều hơn nữa.

Hắn chợt hoàn hồn.

Người phụ nữ dưới thân giống như con chim nhỏ bị thương, thở hổn hển, đôi mắt đắm lệ mông lung, giãy dụa, đập lên lồng ngực của hắn. Khuôn mặt của cô còn mang theo vẻ ửng hồng và co rút sau cơn cao trào, nhưng đôi mắt to xinh đẹp kia lại tràn ngập vẻ hoảng sợ và đau đớn.

Tầm mắt của hắn từ từ dời xuống —— Tay phải của hắn chẳng biết có thêm một con dao nhỏ từ lúc nào, mũi dao có máu nhỏ xuống. Mà vết máu nhỏ xíu bên hông người phụ nữ đang từ từ rỉ ra từng giọt.

Lòng hắn hoảng sợ kinh ngạc —— nếu như vừa rồi không tỉnh táo lại.

Hắn ném dao xuống đất, làm vė mặt như thường nhìn cô: "Kích thích không?"

Thiếu nữ tỉnh một đêm lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cười mắg: "Đau quá! Em còn tưởng rằng anh muốn giết em, kẻ điên!"

"Đúng! Tôi là kẻ điên." Hắn cười, rút ra từ nơi đã quá sưng tấy của cô ấy, đi thẳng tới trước mặt cô, nhét mạnh vào.

"Tiếp tục!"

Thiếu nữ ô ô mấy tiếng không rõ ràng, hai tay bắt lấy mông hắn, ngẩng đầu trừng mắt nhìn hắn, buộc phải bắt đầu vận động.

Mà hai tay hắn nắm lấy nơi mềm mại của thiếu nữ, ra sức vuốt ve, chỉ làm cho cô nàng thở gấp liên tục. Mà trên khuôn mặt điển trai của hắn, hai mắt lại nhắm chặt như thể đau đớn.

Đúng, tôi là kẻ điên.

Hắn tự nhủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, thân thể trần truồng của Carlo Chu, một mình tựa trên ghế sofa khổng lồ bằng da, nhắm chán chuyển kênh tivi. Trong nhà có hai thiếu nữ xinh đẹp cúi mặt đi tới, quỳ trước mặt hắn, lau thân thể cho hắn cẩn thận từng chút một.

Hắn thích phụ nữ, thích buông thả **, nhưng sau khi trở lại từ hành tinh Trùng tộc, hắn vẫn chưa làm thương tổn một người phụ nữ nào.

Có vài lần, hắn suýt nữa không khống chế nổi, ví dụ như đêm hôm qua.

Nhưng ở giây phút cuối cùng, hắn luôn nghĩ tới cảnh tượng máu chảy thành sông, thi thể thối nát nhìn thấy ở hành tinh Trùng tộc. Những thấy máu kia dường như muốn xâm nhiễm thế giới màu trắng đó từng chút một, khiến hắn không thể ra tay được với bất kỳ phụ nữ nào.

Vì vậy ** không phát tiết được, đầu óc càng thêm hỗn loạn. Hắn càng ngạt thở, ngạt thở đến mức muốn chết đi.

Nhưng hắn không đành lòng chết. Hắn biết mình là một kẻ ích kỷ, bất kể như thế nào, đều không đành lòng chịu chết.

Nhìn các thiếu nữ dịu dàng ngoan ngoãn phục vụ mình, trong đầu hắn chợt nhớ tới hôn lễ thể kỷ đã tham dự mấy ngày trước.

Mạnh Hi Tông, Tô Di.

Bọn họ có vẻ hạnh phúc như vậy, làm sao có thể cảm nhận được hấn hỗn loạn như thế, đầu muốn nổ tung bất cứ lúc nào, cùng những ** dâm loạn hoang mị.

Lúc vợ chồng Mạnh Hi Tông tới nơi đã là hai giờ chiều, Carlo Chu tinh thần nhẹ nhàng khoan khoái nghênh đón họ ở bãi đậu máy bay, hoàn toàn không hề có vẻ lo âu của người bệnh thần kinh. Thấy lời nói cử chỉ của Mạnh Hi Tông vẫn lạnh lùng như cũ, lúc nhìn về phía Tô Di, nhưng chung quy lại vẫn có phần phon phớt dịu dàng. Carlo Chu cảm thấy bất ngờ, liếc nhìn Tô Di vài lần liên tiếp, lắc đầu bật cười.

Tiểu hành tinh của Chu gia này, thể tích thật ra chỉ bằng 1/5 vệ tinh Ôn Toa, hơn nữa không khí bề mặt cũng không thích hợp với hô hấp của loài người, nhưng tài nguyên khoáng sản hết sức phong phú. Carlo Chu có tính tình vị kỷ, dứt khoát đặt căn cứ sản xuất vũ khí ở trên tiểu hành tinh này.

Đoàn người vào xưởng, mới cỡi mũ bảo hiểm xuống. Trên phần đất trống trước mắt, chính là một chiếc máy bay cao 2m, dài 3m, vô cùng lung linh đẹp đẽ. Tô Di là người biết nhìn hàng xịn, nên "A" lên một tiếng, tự mình tiến lên phía trước kiểm tra cẩn thận.

Carlo Chu đặc ý dào dạt nói số liệu chính yếu của máy bay chiến đấu cho Mạnh Hi Tông nghe. Ngay cả Mạnh Hi Tông cũng phải nhướn mày khen ngợi: "Rất tốt."

"Hỏa lực ngang hàng với Báo Săn, tính cơ động và tốc độ gấp đôi." Carlo Chu nói, "Dĩ nhiên, còn đẹp hơn nữa. Phụ nữ giống như chị dâu, nhất định sẽ càng thích model loại này."

Vừa dứt lời, Tô Di ở phía trước đã cất giọng hỏi: "Máy bay chiến đấu này thuộc series gì?"

Carlo Chu cười, Mạnh Hi Tông nhìn cô. Nhân viên kỹ thuật ở bên cạnh đã lên tiếng đáp: "Phu nhân, đây là máy bay chiến đấu series Mèo Hoang."

Tô Di không nói lời nào, Carlo Chu cười ha ha đi tới bên cô nói: "Có người trước buổi lễ kết hôn đã đặt ra danh hiệu này." Nhỏ giọng nói: "Không nghĩ tới anh ta buồn nôn như vậy chứ?"

"Chu!" Giọng nói hờ hững của Mạnh Hi Tông vang lên, "Cậu làm nhảm nhiều quá."

Lúc này Carlo Chu mới nhin cười. Mạnh Hi Tông liếc mắt nhìn Tô Di đang ngờ ngác nhìn mình, lẳng lặng nói không coi ai ra gì: "Hi vọng em thích."

Sau đó tiến vào phòng kỹ thuật bên cạnh cùng với Carlo Chu, kiểm tra đối chiếu khoản tiền nong và ngày giao hàng.

Tô Di nhìn máy bay chiến đấu màu trắng viền đen tinh xảo mà không mất khí thế trước mặt —— Đây là quà tặng của anh ư? Dùng biệt danh của cô để đặt tên cho máy bay chiến đấu loại mới ư?

Cô leo lên ghế lái của máy bay chiến đấu, tựa vào lưng ghế, cả người thoải mái hết sức.

So với dị bảo quý hiếm gì đó, quà tặng này khiến cho cô rất bất ngờ, cũng rất vui mừng, rất ưa thích.

Được rồi. Cô ngẩng đầu lên nhìn bóng dáng cao lớn trong phòng kỹ thuật phía trước —— Cô quyết định, quyết định ở trên giường mặc cho anh định đoạt đột phá tới giới hạn cuối cùng.

Giống như có thể cảm thấy ánh mắt của cô, Mạnh Hi Tông đang cúi đầu nói chuyện với Carlo chợt ngẩng lên. Cho dù cách xa hơn 10m, Tô Di cũng có thể cảm thấy ánh mắt sáng quắc của anh. Hai người cứ lẳng lặng nhìn nhau từ xa như vậy.

Một lát sau, Mạnh Hi Tông mới cúi đầu xuống một lần nữa, Tô Di co rụt lại trên ghế lái, cả trái tim đều êm ái tan chảy.

Carlo Chu nhìn hai người tương tác với nhau không tiếng động, trái tim lại có chút mùi vị không rõ. Hắn cười nhạt nói: "Không thể ngờ anh lại yêu thương cô ấy như vậy."

Mạnh Hi Tông hờ hững liếc nhìn hắn: "Đáng giá." Nhìn tia máu trong mắt Carlo Chu, Mạnh Hi Tông hỏi: "Lại muốn giết người?"

Carlo Chu cười ha ha: "Cái này cũng nhìn ra được sao? Muốn đến chết rồi."

Mạnh Hi Tông nhìn hắn chằm chằm mấy giây, nói: "Cho tôi một chiếc Báo Săn."

Carlo Chu ra hiệu, nhân viên kỹ thuật bên cạnh đưa tới một chiếc chìa khóa. Mạnh Hi Tông nói với Carlo Chu: "Chờ tôi." Sau đó bước đi thật nhanh về phía Tô Di trên bãi đậu máy bay.

"Bọn anh ra ngoài một chuyến."

Tô Di gật đầu: "Không có việc gì chứ?"

"Không có việc gì." Mạnh Hi Tông nhẹ nhàng nắm tay cô, "Cậu ta nổi điên."

Ngày hôm nay, Mạnh Hi Tông lại đi đến gần tối mới trở về, theo sau là Chu thiếu bụi bặm đầy đầu.

Tô Di vốn đã ăn cơm tối xong, đang ở bãi đậu máy bay của căn cứ nói chuyện với nhân viên kỹ thuật. Nhưng xoay người lại thấy Mạnh Hi Tông hốc mắt sâu thẳm, gương mặt bầm đen, vừa giật mình vừa đau lòng: "Anh lại tới khu vực phóng xạ?!"

Anh gạt đầu.

Tô Di chưa bao giờ phản đối lại anh trước mặt người khác, nhưng anh không quan tâm đến thân thể của mình, làm cô lại tức giận. Cô không lên tiếng, cắn môi nhìn anh.

Thế nhưng anh lại cười trầm âm, giờ tay lên ôm chặt lấy cô, lãnh đạm nói: "Anh không sao."

Tô Di cắn răng: "Anh hứa với em, về sau không được đi nữa."

"Được." Anh quay đầu lại nhìn Chu thiếu, "Nếu như thằng nhóc này lại lên con điên lần nữa, anh giết chết nó luôn."

Dáng vẻ Chu thiếu có vẻ rất yếu ớt, nghe vậy cười cười: "Biết anh ác, nhưng không ngờ anh ác thế này. Nhưng anh yên tâm đi, bây giờ em cảm thấy rất thoải mái, cực kỳ thoải mái. Có cho em nổi điên em cũng chẳng điên nữa."

Hắn nói lời thật lòng, hẳn cảm thấy rất thoải mái.

Thì ra là chịu đựng cơn đau lớn hơn, là cách tốt hơn để phát tiết đau khổ. Hẳn cảm thấy đầu óc của mình, giống như được tắm trong toàn bộ những ánh sáng phóng xạ. Thậm chí hiện giờ hắn còn không nhớ rõ những cảm giác hỗn loạn khổ sở đã quấy nhiễu mình rất nhiều năm trước đây nữa rồi.

Hắn cảm thấy trong đầu mình cực kỳ sạch sẽ.

Rời đi tinh cầu Chu thiếu, phi thuyền du hành vũ trụ bay thẳng về căn cứ ở Nam Bán Cầu. Theo kế hoạch lúc trước, công việc chính sau chiến tranh của Mạnh Hi Tông là cải tiến máy bay chiến đấu và huấn luyện bộ đội, hai người dự định định cư ở căn cứ Nam Bán Cầu có dân số thưa thớt.

Xuống máy bay rồi đi tới bãi đậu, đã thấy một đồng người vây quanh chiếc máy bay chiến đấu, cực kỳ náo nhiệt. Giản Mộ An đi ra từ trong đám người, bước nhanh tới: "Ngài chỉ huy, mọi người trở lại rồi."

Mạnh Hi Tông hồ hững gạt đầu.

Giản Mộ An hả hê nói: "Xem Báo Sản mới trước không? Chúng tôi vừa mới bay thử."

Đoàn người đi tới trước chiếc máy bay chiến đấu đó, học viên phi hành trẻ tuổi và hậu cần mặt đất đều cung kính tản ra, kích động nhìn vợ chồng ngài sỹ quan chỉ huy.

Giản Mộ An cười nói: "Dấu hiệu tia chớp chữ thập, là lá cờ liên hợp của tổng thống Liên Minh vừa mới phát hành — Điều thay đổi này là để lấy lòng lính đánh thuê chúng ta. Hình dạng tôi đích thân thiết kế." Lời của hắn đột nhiên ngừng lại, bởi vì hắn thấy sắc mặt đoàn người Mạnh Hi Tông biến đổi rất nhanh.

Sắc mặt của Mạnh Hi Tông u ám, sắc mặt Tô Di trầm tĩnh; đám Lính Đánh Thuê đi theo càng thêm trợn to ánh mắt phức tạp. Có người thậm chí lầm bầm nói: "Đây không phải là. Thứ chúng ta nhìn thấy ở hành tinh pha lê."

Mạnh Hi Tông khề quát một tiếng: "Lập tức triệu tập toàn bộ Hạm trưởng cho tôi; đồng thời liên lạc với tổng thống Liên Minh và Nguyên soái Lương Đồng."

Trong vẻ mặt không hiểu nổi của đám người Giản Mộ An, Mạnh Hi Tông bước đi thật nhanh về phía phòng chỉ huy tác chiến đằng trước.

Còn Tô Di đứng nguyên tại chỗ, nhìn chiếc máy bay Báo Sản kiểu mới trên bãi đậu máy bay. Thân máy bay màu vàng kim, ống pháo hỏa lực vững chắc, còn có hình vẽ tia chớp chữ thập, trong lòng vừa khiếp sợ vừa buồn rầu.

Người máy tấn công, một ngày nào đó người máy sẽ thật sự tấn công xuống hành tinh.

Bọn họ thấy, lại là ánh sáng đến từ tương lai. Khi nó lướt qua hành tinh pha lê gấp thời không gấp khúc, được ghi lại, sau đó được họ nhìn thấy lúc này.

Thì ra là những trận chiến liên quan đến tinh hệ Vĩnh Hằng ghi chép trên cột pha lê kia, không phải xảy ra trong quá khứ, mà lại xảy ra ở tương lai.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: MÁY MÓC THỨC TỈNH

Ánh nắng chiều như mảnh vàng óng ánh, vurun vãi trên bãi đáp máy bay rộng lớn vắng lặng. Từng chiếc Báo săn kiểu mới gào thét bay ở trên không, lướt qua từng đường mây tạo thành những đường cong hoàn mỹ, lần lượt hạ xuống theo thứ tự. Thật giống như tất cả Báo Săn đều đậu xuống nhìn chăm chăm vào mặt đất.

Tô Di cẩn thận nhảy xuống Báo Săn, tất cả những nam nữ thanh niên khác trên máy bay cũng tụ tập bước qua. Tô Di bình tĩnh ôn hòa nhìn bọn họ "Các chuẩn úy, kể từ nay mai tôi sẽ không còn dạy các bạn nữa. Hi vọng hai tháng sau tại buổi lễ tốt nghiệp, thành tích của các bạn vẫn giữ vững danh hiệu đội bay hạng nhất của huấn luyện phi hành. Tôi kiêu ngạo vì các bạn."

Những người trẻ tuổi kia mặc dù sáng nay đã được Tô Di thông báo tin tức, nhưng kết thúc ngày cuối cùng Tô Di hướng dẫn huấn luyện bọn họ, vẫn có chút không nỡ. Có người hỏi "Thiếu tá, chị còn tiếp tục dạy không?"

"Có" Cô cười nói "Một năm sau. Đến lúc đó các bạn đã là phi công chính thức rồi."

"Trí kính" Hơn mười người trẻ tuổi đồng thời chào với Tô Di. Tô Di đáp lễ, mặc dù trong lòng có hơi luyến tiếc, nhưng mà...

"Tạm biệt" Cô mỉm cười xoay người, sải bước rời khỏi ánh mắt lưu luyến của các học viên.

Mới vừa đi được vài phút, lại thấy phòng nghỉ của huấn luyện viên ở phía trước, có một bóng dáng cao lớn quen thuộc bước ra. Anh mặc áo sơ mi bình thường của Lĩnh đánh thuê, mặt mũi anh tuấn bất mất, vẻ mặt ôn hòa bình tĩnh. Anh nhìn Tô Di, trong mắt ánh lên nụ cười.

Anh cũng đã thay đổi, Tô Di nghĩ.

Trước kia Mạnh Hi Tông, sao lại có ánh mắt ôn hòa như vậy được? Nhưng hơn một năm, kể từ khi tương cứu trong lúc hoạn nạn, vẻ bề ngoài uy nghiêm lạnh lùng như bị đóng băng kia, ở trước mặt cô đã không còn lại gì từ lâu.

Dĩ nhiên, trước mặt những người khác, anh vẫn là ngài chỉ huy cao cao tại thượng. Hơn nữa, bởi vì chuẩn bị chiến tranh với người máy, nên vẻ nghiêm túc của anh lại càng ngày càng làm cho người ta cảm thấy áp lực. Có lần Tô Di đi với anh đến buổi lễ tốt nghiệp của học viên phi hành, mọi người đều úp mở phê bình ngài sỹ quan chỉ huy u ám kinh khủng -- Bởi vì Mạnh Hi Tông ở ngay trước mặt bọn họ, cùng kháo hạc người mới với các hạm trưởng, làm cho bọn họ toát cả mồ hôi lạnh.

Anh đi đến trước mặt Tô Di, nắm cả hông của cô, nói nhẹ "Trẻ hơn thời gian quy định."

Tô Di cười nói "Có mấy học viên không nắm bắt được kỹ thuật trọng điểm, nên tự em hướng dẫn một chút. Anh cũng đâu có nói trước là quay về?" Trước kia anh đi thị sát chiến hạm, sớm lắm thì ngày mai mới trở lại.

Mạnh Hi Tông ôm lấy cô đi về phía tòa nhà trụ sở, nói thân nhiên "Không có cách nào, phu nhân còn bận rộn hơn cả anh" Ngụ ý của anh là, phải mau sớm trở lại, mới có nhiều thời gian để chung đụng hơn.

Tô Di cười khúc khích, yên lặng theo dõi anh. Anh dừng lại nhìn nụ cười quen thuộc trước mắt, tim khẽ đập mạnh, cúi đầu xuống hôn lên môi cô.

"Wow! Ông xã của thiếu tá rất đẹp trai."

"Có thật hay không? À. Thiếu tá cũng đẹp mà"

Phía sau vang lên tiếng trêu chọc của các học viên. Tô Di đỏ mặt lên, đẩy Mạnh Hi Tông ra. Vẻ mặt Mạnh Hi Tông lạnh như băng quay mắt qua nhìn, mấy học viên thấy rõ hình dáng của anh, nhất thời giống như thấy quỷ, há miệng ra không nói được lời nào.

Một năm đã trôi qua, người máy còn chưa đến.

Lần trước nhìn thấy dị tượng ở hành tinh thủy tinh, giống như một lưỡi dao sắc bén, treo trong lòng Mạnh Hi Tông, tổng thống Liên Minh, và đám người nguyên soái. Sau ngày đó, tinh hệ Vĩnh Hằng khẩn cấp chuẩn bị trạng thái chiến đấu, ngay cả Trùng tộc nữ vương cũng tỏ vẻ nếu cần thiết có thể liên hợp tác chiến.

Nhưng trạng thái khẩn cấp chuẩn bị tác chiến được duy trì sau sáu tháng, cũng không thể không giải trừ. Bởi vì tin tức người máy chỉ có một số ít sỹ quan chỉ huy cao cấp và lãnh tụ biết, còn sỹ quan quân lính bình thường và dân chúng, không thể hiểu "Trùng tộc đã thua trận, còn cần phải chuẩn bị chiến đấu sao?"

Không ai biết được, một ngày kia người máy sẽ đến --- Nếu như trong vũ trụ này, thật đúng là có một nền văn minh cơ giới tồn tại.

Nhưng mà tình trạng báo động của tinh hệ vẫn cao hơn thời kỳ hòa bình. Báo Săn theo kiểu mới được sản xuất số lượng lớn, cũng lần lượt chiêu mộ phi công mới. Quân đội của Lĩnh đánh thuê và Liên Minh đã đạt tới mức quân số cao nhất. Chỉ là bởi vì trận chiến lần trước hao tổn rất nhiều lão binh có kinh nghiệm, nên thực lực hoàn toàn chênh lệch so sánh với cuộc chiến trước đây.

Lính đánh thuê còn gia tăng phạm vi tuần hành cùng binh lực xa tinh hệ, hy vọng có thể đánh phủ đầu đối phương. Nhưng vẫn không có phát hiện bất kỳ tung tích của người máy nào.

Đi dọc theo sân cỏ về phía căn biệt thự nhỏ hai lầu đơn giản của bọn họ hiện tại, từ xa đã thấy một bóng dáng cao lớn đứng trên sân cỏ trước cửa nhà, còn bất chợt phát ra tiếng cười sang sảng.

Đến gần nhìn thấy, chính là Giản Mộ An đang bế đứa con được một tuổi của mình, ngồi chồm hổm nhỏ cỏ nhà Tô Di. Thấy hai người về nhà, hắn ta cười hi hi "Nó muốn bú cỏ"

Tiểu Giản ngẩng đầu nhìn Tô Di, lập tức vút cây cỏ dại trong tay, giang hai cánh tay ôm Tô Di. Tô Di khom lưng ôm lấy đứa bé, đứa bé cuộn tròn trong lòng cô cười ngất, hai tay ôm mặt cô hôn mãnh liệt. Trên mặt Tô Di trong nhất thời dính đầy nước miếng và bùn đất.

Chơi chán, Tiểu Giản mới bị ba ôm đi, mang về nhà kể bên. Lúc chạy vẫn không quên la lên với Tô Di "Mẹ Tô Tô, mẹ Tô Tô"

Mặt mày Tô Di hớn hờ, quay đầu đối diện với gương mặt trầm như nước của Mạnh Hi Tông đang nhìn mình chăm chăm. Ánh mắt kia hơi kỳ quái, thật giống như có thâm ý. Mặc dù đã kết hôn một năm, cô vẫn không hiểu rõ hết về anh. Lòng cô trống trải, bước nhanh vào nhà.

Mặc dù ở đây đơn sơ hơn với chỗ trước kia của Mạnh Hi Tông, nhưng Tô Di thích căn nhà này nhất. Thay đồ bay, cô đi đến phòng bếp chuẩn bị cơm tối.

Mới vừa rửa sạch thức ăn, Mạnh Hi Tông đã yên lặng ôm lấy cô từ phía sau không một tiếng động, thân thể của anh rắn chắc truyền đến thông tin rất rõ ràng.

"Đi ra ngoài ăn" Anh bắt đầu hôn cô "Thời gian túng thiếu"

Tô Di kiên quyết đẩy anh ra hơn bình thường "Không, ăn ở nhà, sao bỗng sang vậy."

Thế như anh lại khế siết cô vào lòng "... Tô Di, sinh cho anh một đứa con trai đi."

Tô Di nhìn anh ngần ngại "Không phải anh vẫn kiên trì không muốn sao?"

"Sinh con quan trọng hơn chiến tranh" Anh hôn môi cô.

Tô Di mỉm cười. Lúc trước, hai người đã nói tạm thời không nên sinh con -- Mặc dù Mạnh Hi Tông tuyệt đối không để Tô Di ra tiền tuyến, an bài cô làm giáo viên huấn luyện bay. Nhưng suy nghĩ chẳng biết khi nào thì chiến tranh bộc phát, Mạnh Hi Tông cho rằng tạm hoãn sinh con lại tốt hơn -- Anh hi vọng con mình sẽ được sinh trong những năm hòa bình. Dù sao thân thể Tô Di cũng mới khỏe lại không bao lâu.

Nhưng đại khái khi nhìn thấy những đứa con của những anh em khác lục đục ra đời, ngay cả Mộ Tây Đình cũng sắp kết hôn với bạn gái, nên đã làm cho chủ nghĩa đàn ông của anh cũng lay động rồi.

Nhìn ánh mắt chân thành của anh, lòng Tô Di ngọt ngào. Sau đó anh nói "Đây là trách nhiệm của em -- lên lầu đi, tranh thủ thời gian."

Dĩ nhiên, Tô Di biết anh còn nhiệt tình với quá trình hơn cả kết quả. Nhưng mà trong lúc này cô lại không thuận theo "Không"

"Em không muốn?" Mạnh Hi Tông cho rằng cô cũng rất thích có con.

"Ừ" Về mặt Tô Di bình tĩnh xoay người tiếp tục thái rau "Bây giờ em không muốn làm với anh, sau đó lại mang thai."

Qua vài giây, sau lưng lại vang lên giọng nói nghiêm túc của anh "Thật không muốn à?"

Tô Di nén cười. Cô biết mình rất ít khi cự tuyệt người đàn ông này, ngay cả cự tuyệt giỡn cũng rất ít. Cho nên mới làm anh bất ngờ sao.

Nhưng cô cũng không đành lòng để anh hiểu lầm, không nhẫn tâm một chút nào nữa. Cho nên cúi đầu cố gắng dùng giọng điệu bình tĩnh nói "Ừ, không có cách nào mang thai, không còn chỗ nữa."

Phía sau yên lặng vài giây, sau đó một bàn tay chợt đặt lên bụng cô, ôm cô vào lòng. Cô ném dao đi, cũng không quan tâm tay mình đầy rau cải nắm lấy áo anh.

Anh tròn mắt nhìn cô, đôi mắt ngờ vực, nói chậm rãi "... Không còn chỗ?"

"Ừ" Tay cô phủ lên tay anh, hai người cùng nhau chạm vào chiếc bụng bằng phẳng của cô "Mạnh Hi Tông, xuất hiện bất ngờ --- nó đã được nửa tháng rồi."

Bốn tháng sau.

Tia nắng đầu hè rực rỡ ảm áp làm say lòng người, Tô Di nằm trên ghế dài dưới mái hiên, híp mắt nhìn Báo săn cứ lên xuống không ngừng ở phía xa.

Mộ Tây Đình ngồi trên ghế bên cạnh cô, ho khan một tiếng, đưa đến một tờ bản sao có chữ ký và đóng dấu của ngài sỹ quan chỉ huy "Phu nhân, ngài sỹ

quan chỉ huy đặc biệt phải tôi mang đến."

Tô Di thờ dài, nhận lấy xem, vừa nhìn chân mày đã nhíu chặt "Ba tuổi đi du hành vũ trụ chặn đường 500 năm ánh sáng? Năm tuổi bắt đầu học đánh nhau? Mười tuổi phải tự mình lái Báo Săn? Tây Đình, cái này thật là anh ấy đặt ra?"

Mộ Tây Đình cười lúng túng "Các hạm trưởng và ngài sỹ quan chỉ huy cùng nhau thảo luận đặt ra."

Tô Di nói cá giận "Cả đám đàn ông thảo luận cái này không phải quá rảnh rỗi sao? Nó bây giờ mới được 5 tháng. Số tuổi vẫn còn là số âm" Cô không khỏi sờ sờ chiếc bụng khê nhô lên rõ ràng của mình.

"Có thể tất cả mọi người rất mong đợi" Mộ Tây Đình nín cười nói "Có năng lực lãnh đạo của ngài sỹ quan chỉ huy, lại có sự bình dị dễ gần của phu nhân, nhất định là một vị lãnh tụ vĩ đại"

Lời này cũng làm lòng Tô Di thoải mái. Cô biết kế hoạch trưởng thành như vậy, là kết quả cao hứng phấn chấn tùy ý thảo luận trong lúc nghỉ ngơi của hơn phân nửa là đám đàn ông kia. Nhưng mà Mạnh Hi Tông lại tham dự thảo luận như vậy, cũng làm cho cô hơi bất ngờ.

"Nói cho anh ấy biết, tôi sẽ không ký, tôi đi khám thai rồi." Tô Di cúi đầu nhìn lại bề ngoài, cười lắc đầu đứng lên.

Bệnh viện của trụ sở cũng cách nhà không xa, đi tản bộ chỉ mất mười phút. Đây đại khái là lần thứ hai Mạnh Hi Tông vận dụng đặc quyền --- Đặc biệt bỏ ra một số tiền lớn mời chuyên gia khoa phụ sản từ Tự Do thành đến đây khám -- Dĩ nhiên, điều này cũng làm cho những phụ nữ có thai khác trong quân được lợi.

Bệnh viện là một tòa nhà độc lập có ba tầng. Lầu một chính là khoa phụ sản. Ngồi trong nơi chờ xem bệnh rộng rãi sáng ngời, phía trước chỉ có một phụ nữ có thai.

Bởi vì phụ nữ có thai trong quân không nhiều lắm, chẳng qua chuyên gia chỉ mỗi tuần đến đây hai buổi sáng. Tô Di cũng không có yêu cầu đặc quyền ưu tiên, trong lúc chờ đợi trao đổi với những phụ nữ có thai khác cũng rất có ích.

Đợi đến lúc người phụ nữ có thai bên cạnh vào phòng khám, Tô Di tựa vào ghế ngồi bằng da rộng rãi, nhắm mắt dưỡng thần.

Bởi vì mang thai, cô tạm dừng tất cả phi hành, thậm chí ngay cả việc nhà, Mạnh Hi Tông cũng không cho cô chạm vào một chút. Nhưng mà cô cũng không có sức lực -- Bởi vì tinh thần cô sau khi mang thai cũng không khá mấy, thường xuyên mệt mỏi rã rời.

Trong thời gian chờ đợi, mí mắt lại bắt đầu díp xuống. Nếu như Mạnh Hi Tông biết cô ở chỗ này lìm dim, đoán chừng sẽ lại nhíu mày đây -- Trong lòng cô buồn cười, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Qua không biết bao lâu, bỗng vang lên tiếng đinh tai nhức óc, chấn động khiến toàn thân Tô Di run lên, thoáng cái đã thức tỉnh.

Tim đập cực nhanh, cô vỗ bộ ngực, cửa phòng khám vẫn còn đóng chặt lại, người phụ nữ có thai kia vẫn chưa đi ra. Trong hành lang trống rỗng, tiếng động vừa rồi chính là truyền đến từ phía trước. Đã xảy ra chuyện gì?

Cô đứng lên, đi tới cửa, vừa định đẩy cửa, động tác hơi chậm lại. Cô suy tư, dán sát vào chân tường, từ từ đẩy cửa ra.

Cửa khê hé ra một đường nhỏ, chỉ nhìn một cái đã làm Tô Di kinh hãi -- Người phụ nữ kia nằm trên mặt đất, hai mắt nhắm nghiền, hôn mê bất tỉnh.

Đã xảy ra chuyện gì đây? Mới vừa rồi là tiếng động của người phụ nữ có thai ngã xuống ư?

Tô Di vội vàng đẩy cửa ra "Bác sĩ"

Cửa vừa được mở rộng ra, chạm mặt với một cái bóng đen chuyển qua cô. Tô Di kinh hãi hoảng sợ, tốc độ phản ứng của thân thể nhanh hơn chí thị của đầu óc, nghiêng người lách qua khó khăn tránh né.

Khóe mắt lướt qua thấy được nữ bác sĩ kia cũng nằm bên cạnh người phụ nữ có thai, mặt nằm sấp không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Tô Di định thần nhìn lại, ngơ ngác ngác ngác.

Bóng đen mới vừa rồi, bây giờ nằm ở chân mình, lại là một cái laptop. Đã xảy ra chuyện gì ở đây? Chẳng lẽ laptop bị bác sĩ ném đi? Vậy sao bọn họ cũng nằm trên mặt đất hôn mê bất tỉnh chứ?

Tô Di móc điện thoại ra, bấm số Mộ Tây Đình, lại phát hiện điện thoại không có cách nào gọi được.

Cô nhắc lên điện thoại trên vách tường bệnh viện, lại phát hiện cũng không có tín hiệu.

Cô không chạy thẳng tới cứu hai người trên mặt đất -- Bởi vì mang thai, cô phải cẩn thận gấp bội. Cô quyết định đi đến những khoa khác trước, tìm bác sĩ và cảnh vệ sang đây xem.

Vừa muốn cất bước, chợt nghe một tiếng kêu sợ hãi vang lên từ phía xa. Ngay sau đó, là những tiếng nói liên tiếp vang lên.

"Chuyện gì đã xảy ra?" Có người nói "Gặp ma rồi, gặp ma rồi"

"Có ai không?" Tô Di hô to lên, bởi vì khác với những bệnh viện thường, nơi đây có rất ít người.

Không đợi người ở phía xa trả lời. Tô Di nghe được phía trước vang lên những tiếng động kỳ quái ở lối rẽ -- giống có người đang di chuyển vật gì rất nặng.

Cô móc ra khẩu súng lục nhỏ của Mạnh Hi Tông đặc biệt chuẩn bị cho cô, mở chốt an toàn, nín thở tập trung dựa sát vào chân tường nhìn sang.

Máy móc.

Đó là một bộ máy. Bởi vì tháng trước mới vừa tiếp nhận an bài của bác sĩ, dùng thiết bị siêu âm tiên tiến nhất hiện tại của Liên Minh làm kiểm tra thai kỳ, cho nên Tô Di nhận ra nó.

Nhưng máy móc sao lại tự di chuyển được? Tô Di nắm chặt súng, nhìn cái máy hình khối tinh xảo cao cỡ nửa người, vừa nhảy nhót tới gần mình.

"Bác sĩ" Tô Di hô "Máy móc của các người ở đây."

"Cẩn thận" Có người đáp "A-- chúng ta đã bị tấn công rồi."

Đúng lúc ấy, cái máy kia như có ý thức của chính mình, bỗng nhiên bay lên trời, đánh tới Tô Di với tốc độ nhanh hơn. Cùng lúc đó, có một bóng đen cũng đánh tới từ sau lưng -- Chắc là chiếc laptop lúc trước rơi xuống mặt đất.

Tô Di phản ứng cực nhanh, cũng bất chấp dùng súng đối phó với hai cái máy thường gặp đến mức không thể tưởng tượng nổi. "Đừng đừng đừng" Chính là tiếng súng vang lên. Mạnh mẽ bắn thùng Laptop, đồng thời cũng làm cho cái máy khám bệnh kia bắn tia lửa tung tóe ra bốn phía.

Tô Di tránh né được tia lửa, bước một vòng lớn qua cái máy, chạy về hành lang phía trước.

Song, khi cô đứng ở ngã tư giao nhau bởi các hàng lang, cô sợ ngây người --

Diên rồi, diên rồi, diên cả rồi!

Phòng đợi khám phía trước của các khoa xóc xếch giống như đồng loạt bị đánh cướp -- Máy bác sĩ, y tá ngã trên mặt đất, mọi người sứt đầu chảy máu. Máy chiếc laptop toàn bộ ngã trên mặt đất, có cái còn chưa bị ngã hư, đang đánh vào hai chân một y tá. Làm người y tá kia thét chói tai.

Mà những máy móc lớn đều rời khỏi vị trí. Chiếc tủ lạnh để cung cấp miễn phí thức ăn nhanh và nước ướp lạnh cho người bệnh cũng bốc khói ngã trên hành lang hẹp. Máy điều hòa trên tường rớt trên người một tên lính đánh thuê đang nằm trên mặt đất. Một bác sĩ bị hai người lính đánh thuê đẩy lên băng ca, mặt mũi nám đen -- "Hắn vừa mới mở máy khám và chữa bệnh thì đã bị điện giật. Bị rò rỉ điện rồi" Có y tá nói với người lính đánh thuê.

Có người chú ý tới Tô Di, hô lớn "Cô mau đến đây"

Tô Di bước nhanh đến, cùng với người lính đánh thuê khác cầm súng phòng bị. Người lính đánh thuê kia đại khái cũng đến khám bệnh, cũng không ngờ lại phát sinh ra chuyện quỷ quái như vậy.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Người lính đánh thuê kia nói với Tô Di "Những cái máy này bỗng nhiên tỉnh lại, có ý tấn công chúng ta ư?"

Tô Di im lặng. Vào đúng lúc này thì, điện thoại trong túi cô chợt vang lên. Cô vui mừng bắt máy, giọng nói lo lắng của Mộ Tây Đình truyền đến "Cám ơn trời đất! Phu nhân, chị đang ở đâu?"

"Bệnh viện. Nơi này xảy ra..."

"Các người lập tức đi bệnh viện đón phu nhân" Mộ Tây Đình quát tháo với kẻ khác trong điện thoại, sau đó nói với Tô Di "Ba phút nữa hãy đi ra. Phu nhân, xin hãy bảo vệ mình cho tốt trước. Tôi đã khởi động Báo săn rồi."

Tô Di đứng ở khoảng đất trống của bệnh viện chờ đợi, thấy trong trụ sở có từng chiếc Báo Săn bay lên không trung, phi công hậu cần mặt đất phối hợp đầu vào đây, cũng xem như yên lòng.

Chẳng qua từ các góc, không ngừng xông ra các loại thiết bị điện gia dụng, tủ lạnh, máy giặt, thậm chí còn có lò nướng -- cũng cố gắng muốn tấn công con người. Nhưng bọn chúng vừa chạy ra khỏi đã bị lính đánh thuê phòng ngự bên ngoài dùng súng bắn chết.

Mặc dù lực chiến đấu những thứ máy móc này không chịu được một cú tấn công, nhưng cảnh này lại kỳ quái vô cùng. Tô Di chỉ cảm thấy da đầu tê dại.

Lính đánh thuê chịu trách nhiệm an toàn của Tô Di đã đến nhanh chóng. Tô Di dưới sự bảo vệ của bọn họ, đi lên Báo săn. Mộ Tây Đình là người lái, về mặt tập trung nhanh chóng khởi hành, bay ra ngoài tầng khí quyển.

Tô Di nói nghi ngờ "Đã xảy ra chuyện gì vậy, Tây Đình?"

Mộ Tây Đình hạ giọng nói "Chúng ta kiểm tra đo lường được một tín hiệu siêu cường, từ ngoài không gian truyền vào cả tỉnh hệ Vĩnh Hằng."

"Những thứ máy móc này bị ảnh hưởng ư?"

"Đúng vậy." Giọng Mộ Tây Đình đặc biệt nghiêm túc "Mỗi hành tinh đều có những báo cáo dị thường -- chỉ cần là máy được trang bị chip, tất cả đều bắt đầu tấn công con người."

"Hệ thống phòng ngự có ảnh hưởng không?" Tô Di vội la lên.

Mộ Tây Đình tựa như không ngờ tới cô sẽ nghĩ đến cái này, ngừng một chút rồi nói "Cái tín hiệu kia mang virus, đã bắt đầu tấn công tường lửa của chúng ta."

Lòng Tô Di chấn động mạnh. Rốt cuộc là tín hiệu gì, có thể truyền vào toàn bộ phạm vi tinh hệ? Hơn nữa, có thể mạnh mẽ gây ảnh hưởng đến chip của những máy móc cấp thấp này, không chế bọn chúng tấn công con người? Là người máy đến rồi sao? Khoa học kỹ thuật của bọn họ, lại có thể phát triển đến trình độ không tưởng tượng nổi như vậy ư? Cô chỉ cảm thấy trong lòng càng ngày càng bất an, hận không thể lập tức đến bên cạnh Mạnh Hi Tông.

Khi Báo sẵn đáp an toàn xuống boong tàu chiến hạm, Tô Di và Mộ Tây Đình đi vài bước, đã thấy ngoài cửa sổ thủy tinh, có những luồng sáng bạc cực lớn.

Tô Di hoảng sợ xoay người, dán sát vào cửa sổ --

Một chiếc chiến hạm khổng lồ, và năm chiếc chiến hạm lớn nhỏ bình thường, gần như mới tinh, nhảy ra xuất hiện ở phía trên năm hành tinh của tinh hệ Vĩnh Hằng.

Là người máy sao?

Nhưng việc này cũng không phải là kinh khủng nhất.

Mới vừa nghe nhóm sỹ quan truyền tin nói, tín hiệu kia càng ngày càng mạnh, đang điên cuồng công kích hệ thống phòng ngự. Một khi hệ thống bị xâm nhập, tất cả máy bay chiến đấu và chiến hạm của Liên Minh, chỉ sợ sẽ mất đi lực chiến đấu toàn bộ. Đến lúc đó, tất cả chiến hạm, tất cả thiết bị máy móc, cũng sẽ trở thành kẻ địch. Nói như vậy, loài người tất sẽ bại.

Trong đầu Tô Di bỗng nhiên hiện lên bốn chữ quý quái ---

"Máy móc thức tỉnh"

Đây mới chính là điều kinh khủng nhất.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: CHIẾN TRANH VỚI MÁY MÓC

Tô Di bước vào trung tâm chỉ huy tác chiến, đã nhìn thấy các sỹ quan ngồi thẳng nghiêm chỉnh, vẻ mặt mọi người tập trung hết sức bận rộn.

Mạnh Hi Tông đứng ở trước đài chỉ huy trung ương, cúi đầu nói chuyện với sỹ quan kỹ thuật bên cạnh. Bóng lưng của anh cao lớn thẳng đứng lại làm trong lòng Tô Di hơi đau nhói.

Nếu như lại xảy ra chiến tranh, trên vai người đàn ông này lại phải gánh nặng tương lai của tất cả mọi người.

Tô Di dựa theo an bài của Mộ Tây Đình, ngồi xuống trong góc. Mộ Tây Đình bước đến bên cạnh Mạnh Hi Tông, chờ người sỹ quan kỹ thuật rời đi, mới rí tai nói gì với anh. Mạnh Hi Tông nhanh chóng quay đầu lại, nhìn cô từ phía xa xa.

Cái nhìn này làm lòng Tô Di run lên.

Cô không khỏi nhớ tới một năm trước, khi những ánh sáng của cuộc chiến tương lai được bọn họ tận mắt nhìn thấy, Mạnh Hi Tông gần như ép buộc đưa cô đến thành Dong Bình ngay lập tức. Lần đó cô giận đến phát điên -- sau một tháng bị nhốt cô độc tại thành Dong Bình, Mạnh Hi Tông không chịu được chiến tranh lạnh của cô, mới chịu thả cô ra, đưa cô về lại.

Lần đó, hai người đã nói, cho dù có như thế nào cũng sẽ không bao giờ xa cách nhau nữa. Giờ nguy hiểm đã tới, ý niệm đầu tiên trong đầu của Mạnh Hi Tông chính là bảo vệ vợ của mình. Nhưng Tô Di nói cho anh biết, phân ly càng khiến người khác sợ hãi hơn cả nguy hiểm. Huống chi nếu như người máy đã đến tinh hệ Vĩnh Hằng, ai có thể đảm bảo được những nơi khác sẽ không có chứ? Ở bên cạnh anh, mới là an toàn nhất.

Chẳng qua hiện tại... Tô Di đưa tay vỗ về bụng mình, nếu như Mạnh Hi Tông muốn mình đi vì sự an toàn của con thì sao... Cô dứt khoát kiên định nhìn lại anh, yên lặng tự nhủ với mình phải kiên trì --- Nếu như anh xảy ra chuyện gì, nếu phải làm mẹ góa con côi chạy trốn trong vũ trụ, vậy thì thà cả nhà ở chung với nhau cùng đối mặt với tương lai mù mịt này.

Cũng may, ánh mắt của Mạnh Hi Tông chỉ thần nhiên nhìn cô trong phút chốc, lại nhìn về bản kế hoạch tác chiến của tình hệ trước mặt. Tô Di thở phào nhẹ nhõm.

"Phu nhân, tôi đi hỗ trợ pháo đài phòng ngự" Mộ Tây Đình đi tới nói. Tô Di gật đầu, lại hỏi "Tình huống bây giờ như thế nào?"

Mộ Tây Đình nhắc một tai nghe của máy vi tính bên cạnh đưa cho Tô Di, lại nói "Đối phương đã phát tuyên bố chính thức -- yêu cầu chúng ta đầu hàng vô điều kiện. Chúng ta lập tức sẽ phát động tổng tiến công."

Hắn lấy một tờ fax của một sỹ quan truyền tin đưa cho Tô Di, rồi đi về phía đài điều khiển.

Trên tờ giấy trắng tinh lạnh băng, những dòng chữ màu đen làm người khác rùng mình:

"Tôi là Hình Nghị - Kar Dior - sỹ quan chỉ huy cao nhất của nền văn minh máy móc đầu tiên - Ngay lập tức tuyên bố quyền chiếm lĩnh đối với khu vực có chu vi hai nghìn năm ánh sáng của tình hệ Vĩnh Hằng. Quyền chiếm lĩnh bao gồm tất cả lĩnh vực bên trong tinh thể, tài nguyên cùng với sinh mệnh của vật thể trí tuệ hoặc không có trí tuệ.

Tất cả đều phải tự nguyện đầu hàng, thực hiện quyền lợi và nghĩa vụ kèm theo của "Điều khoản thực dân". Bất kỳ kẻ nào chống cự, sẽ được coi là kẻ địch phải tiêu diệt. Các người có 10 phút suy nghĩ có đầu hàng hay không."

Ký tên "Hình Nghị - Kaz Dior"

Cách hành văn vô cùng cứng ngắt, tiết lộ ra một tên mang bản tính cao ngạo máu lạnh. Tô Di nghĩ, bất luận ai thấy tuyên bố ngạo mạn như vậy, chỉ sợ cũng cảm thấy vừa nổi giận vừa kinh hãi.

Vậy anh thì sao?

Cô ngẩng đầu quan sát anh. Chỉ thấy ánh mắt vô cùng chú tâm nghe những báo cáo ngắn gọn của sỹ quan kỹ thuật, gương mặt nghiêng nghiêng trầm tĩnh lạnh lùng như pho tượng.

Có lẽ bất cứ chuyện gì, bất luận kẻ nào, cũng không thể làm anh sợ hãi.

Không cần chờ mười phút nữa.

Hai phút sau, hai mươi chiếc chiến hạm vũ trụ của Linh đánh thuê và Liên Minh, nhảy siêu quang tốc trong cự ly ngắn vây tròn quanh hai chiếc chiến hạm khổng lồ của người máy. Có vô số báo săn, huyết phong và mèo hoang, như đại hồng thủy đổ ra từ bụng của chiến hạm. Những vòng đạn hạt nhân bắn ra như pháo hoa nở rộ, vẽ nên những đường vòng cung màu sáng ngọc, tập kích về phía chiến hạm kia.

Lửa đạn như sao băng, đánh vào thân thể cao lớn của chiến hạm. Thông qua hình ảnh ống kính trên không của máy vi tính, Tô Di gần như có thể thấy được chiến hạm kia chấn động lắc lư dữ dội.

Thật tốt! Cô nhìn Mạnh Hi Tông một cái, lại thấy lông mày anh chau lại, không hề có vẻ mừng rỡ.

"Báo cáo -- tất cả ba mươi viên đạn hạt nhân đã bắn trúng chiến hạm của quân địch" Sỹ quan kỹ thuật đứng lên nói lớn, trong giọng nói cũng có mấy phần vui sướng khó kiềm nén.

Lúc này Mạnh Hi Tông cũng trầm giọng hạ lệnh "Tạm dừng bắn -- hai bên trái phải xếp thành hình xòe ô để tấn công, chiến hạm cỡ trung lui về bảo vệ pháo đài; các đội phi hành đề cao cảnh giới"

Tô Di không hiểu tại sao Mạnh Hi Tông lại dừng bắn, nhưng sau khi khói của đạn hạt nhân tản đi, cô thấy hình ảnh trên màn hình vẫn không nhúc nhích, bề ngoài chiến hạm của người máy có vài vết nứt nhỏ, lòng cũng không khỏi thất kinh...

Chiến hạm của người máy rốt cuộc là dùng nguyên liệu gì chế tạo chứ? 30 viên đạn hạt nhân, pháo đài bình thường không vỡ cũng sẽ mất đi lực chiến đấu. Nhưng chúng vẫn lơ lửng vững vàng, dường như sự thụ động chịu đòn vừa rồi hoàn toàn nhỏ bé không đáng kể.

Khó trách bọn họ cho loài người mười phút -- Chỉ sợ bọn họ căn bản cho rằng sự tấn công của loài người chẳng có gì gọi là uy hiếp cả.

Tô Di nhìn chằm chằm chiến hạm người máy trên màn ảnh, đột nhiên cảm thấy hoa mắt. Định thần nhìn lại -- không phải là hoa mắt -- những đường lượn sóng của chiến hạm kia từ từ mở ra. Từng dãy khẩu pháo màu bạc, đi ra khỏi khe hở.

Cùng lúc đó, hàng trăm chiếc máy bay chiến đấu Huyết Ưng màu bạc hầu như mới tinh nối đuôi nhau bay ra khỏi bụng chiến hạm. Chiến hạm và Huyết ưng bắn ra lửa đạn cùng một lúc, đan vào nhau thành một tấm lưới dày đặc, đánh vào máy bay chiến đấu và chiến hạm của loài người.

Kẻ địch đã đánh trả.

Đây là một trận chiến cực kỳ kịch liệt vừa phải phòng thủ, vừa phải tấn công.

Mặc dù đã chuẩn bị chiến tranh bất cứ lúc nào, song kẻ địch đột nhiên xuất hiện, loài người khó tránh khỏi việc phải chiến đấu ở không gian bên ngoài tinh hệ. Tô Di nghĩ, thậm chí loài người đã không có cách nào định được kẻ sách tác chiến, bởi vì họ không hề biết gì về kẻ địch cả.

Mà hỏa lực của người máy rõ ràng mạnh hơn loài người. Đạn hạt nhân của con người chẳng qua làm cho chiến hạm người máy hơi run lên. Nhưng đạn pháo của người máy lại làm chiến hạm loài người bị thương nặng. Mà tốc độ tấn công của máy bay người máy, thoát nhìn rõ ràng có lẽ nhanh hơn gấp đôi của con người.

Dưới tình huống cách xa về hỏa lực, mười phút sau, ở vòng tấn công đầu tiên của người máy, loài người đã bị đánh tan tác hết sức thảm.

Báo Săn bay tứ tán như chó mất chủ. Năm chiếc chiến hạm quay đầu bay về tinh hệ. Chiến tuyến của loài người như không chịu nổi một cú tấn công không ít kỹ thuật mạng về mặt lo lắng.

Tô Di sợ mất cả hồn vía, ngẩng đầu, thấy vẻ mặt Mạnh Hi Tông trầm tĩnh cương nghị, nhìn chăm chăm vào ra đa tinh hệ, gần như cách mỗi giây lại ra những chỉ lệnh ngắn gọn. Trong nội tâm cô an tĩnh, ngược lại còn sinh ra hi vọng.

Mạnh Hi Tông vội vã nhanh chóng hạ lệnh, quá trình duy trì được 20', nhưng làm cho mỗi người trên trung tâm tác chiến loay hoay đến mù trời mịt đất. Khi Tô Di nhìn về ra đa tinh hệ, cô cũng sợ ngây người --

Sau khi loài người chạy tán loạn trong vòng phản công đầu tiên, máy bay chiến đấu người máy đã phân tán truy kích, đội ngũ nghiêm chỉnh của bọn họ cũng bị đánh tan tác. Mà 20' triển đấu trước, hẳn là Mạnh Hi Tông đã không để lộ chiến lược. Bây giờ có thể thấy rõ kết quả -- anh đã thành công chia cắt chiến trường ra từng mảnh nhỏ. Lúc này, binh lực loài người mới biểu thị được ưu thế -- Mỗi chiếc máy bay chiến đấu của người máy cũng bị ít nhất năm chiếc máy bay chiến đấu của loài người vây quanh. Hỏa lực của bọn họ mạnh thế nào đi nữa, cũng không thể nào lấy ít địch nhiều được.

Máy bay chiến đấu của loài người bỗng bay vòng vòng, triển khai tấn công sắc bén gấp mấy lần.

Nhìn từng chiếc Huyết Ưng bị bắn nát bấy, Tô Di âm thầm trầm trồ khen ngợi trong lòng -- Cảnh chạy tán loạn ban nãy căn bản là kế dụ địch của Mạnh Hi Tông. Nhưng kẻ sách tính vì này của ngài chỉ huy, không thể nào được chuẩn bị từ trước -- Bởi vì trước đó, căn bản không biết được thực lực của đối thủ là như thế nào. Cho nên, tất cả những việc này cũng là thành quả chỉ huy tại hiện trường của anh ư?

Tô Di quan sát bóng lưng cao lớn như núi kia, anh không nhìn cô. Thậm chí cô tin tưởng, vào lúc này, trong lòng anh chỉ có sự vô cùng lo lắng cho chiến cuộc. Anh cũng ngẩng đầu, quan sát ra đa tinh hệ, tín hiệu phi cơ địch biến mất từng chiếc từng chiếc. Mặc dù trên mặt anh vẫn không có nụ cười, nhưng Tô Di lại cảm thấy tự hào vô cùng.

Trong tần số truyền tin vang lên tiếng hưng phấn kiêu ngạo của đội trưởng không quân -- Bọn họ đã phá hủy được hơn hai phần ba máy bay chiến đấu của người máy.

Lúc này số máy bay người máy còn sót lại như nhận được lệnh rút lui, chúng như thủy triều chạy về bụng của chiến hạm. Mà trong quá trình chạy tán loạn, lại có hơn chục chiếc máy bay chiến đấu của người máy bị loại người phá hủy.

Tất cả chiến hạm và máy bay, lại vây chặt chiến hạm người máy một lần nữa. Trải qua trận ác chiến lúc này, cho dù chiến hạm người máy rắn chắc hơn chiến hạm bình thường gấp mấy lần, cũng rõ ràng đã có nhiều vết nứt.

Hỏa lực song phương mãnh liệt tấn công nhau. Chẳng qua lần này, Huyết Ưng của đối phương hao tổn hơn phân nửa, loài người chiếm cứ thế thượng phong.

Lúc này để coi máy làm sao? Lòng Tô Di mừng thầm, chỉ sợ cho tới nay người máy đã tiêu diệt nhiều nền văn minh, vẫn chưa gặp được đối thủ cứng rắn mạnh mẽ như thế bao giờ.

Đúng lúc ấy, Mạnh Hi Tông lại bỗng nhiên quay đầu lại, liếc nhìn Tô Di. Trong cả quá trình tác chiến, anh không hề nhìn cô một cái, thế mà lúc này, ánh mắt sáng quắc của anh lại lướt qua người Tô Di. Vào lúc thế cục thắng bại đã đặt được trên cơ bản, anh mới liếc nhìn người vợ mới vừa thoát hiểm của mình. Tô Di hiểu ánh mắt anh, anh đang nói cho cô biết, anh nói là làm, chắc chắn sẽ bảo vệ cho cô bằng mọi cách.

Lòng Tô Di ấm áp. Tay cô đặt lên bụng mình theo thói quen, cô thầm nói với con mình "Con cưng, đây là cha của con. Trước kia là người cầm đầu Lính đánh thuê đầy rẫy tiếng xấu, nhưng bây giờ là anh hùng của nhân loại"

Một năm trước, khi biết được cuộc chiến trong tương lai, không phải không có người nói nên vứt bỏ tinh hệ Vĩnh Hằng, toàn thể lính đánh thuê rút lui. Nhưng Mạnh Hi Tông suy tư thật lâu, sau đó quyết định ở lại. Anh nói với Tô Di "Trận đánh của Lính đánh thuê và người máy không thể tránh né, cho dù rời khỏi tinh hệ Vĩnh Hằng, cũng sẽ có một ngày gặp nhau. Hơn nữa rất nhiều Lính đánh thuê cũng giống như chúng ta, đều ở tinh hệ kết hôn sinh con. Bọn họ cũng như anh, chấp nhận chiến đấu để bảo vệ tinh hệ."

Mà cuộc chiến hôm nay, càng nghiệm chứng chính xác lời nói của anh -- Chúng tộc người máy chiếm lĩnh phạm vi hai ngàn năm ánh sáng, tất cả những tinh cầu tài nguyên của lính đánh thuê khổ tâm kinh doanh nhiều năm cũng ở trong phạm vi này. Cho dù không phải gọi là chánh nghĩa tự do gì, nhưng làm sao có thể nhường cho chúng được -- Trước đây chỉ có Lính đánh thuê ức hiếp người khác, giờ muốn bọn họ như con rùa rút cổ dâng tặng hai tay, còn không bằng để họ chết trận đi.

Nghĩ tới đây, lòng Tô Di sinh ra một cảm giác tự hào. Cô nghĩ, thì ra ngay cả về tàn nhẫn lớn lối ẩn sâu vào xương của anh, cô cũng yêu vô cùng. Chỉ sợ có lúc anh không kiềm chế được sẽ giống như kẻ điên mà thôi.

"Ngài chỉ huy! Lại có máy bay chiến đấu lao ra." Sĩ quan tham mưu tác chiến hô lên hoảng sợ.

Tầm mắt mọi người đều nhìn vào ra đa tình hệ, chỉ thấy trên màn ảnh xuất hiện chi chít tín hiệu phi cơ địch. Tô Di vừa nhìn về hình ảnh phía trước, trong lòng cả kinh.

Máy bay chiến đấu màu đen, thậm chí còn nhỏ hơn cả thể tích Huyết Ưng lúc nãy. Từng chiếc toàn thân đen nhánh, đường nét sắc bén, nối đuôi nhau rời khỏi bụng chiến hạm. Trong nháy mắt, đội ngũ nghiêm chỉnh tới gần đàn máy bay chiến đấu của loài người, nhưng chúng không nổ súng.

Bọn họ muốn làm gì? Tô Di vô cớ cảm giác được hơi thở xơ xác tiêu điều trên người của đám máy bay chiến đấu màu đen kia, trong lòng dâng lên dự cảm bất thường.

"Phân tán đội ngũ. Bắn tự do" Mạnh Hi Tông quát lên.

Hai quân tiên phong nhanh chóng giao nhau, những chiếc máy bay màu đen vẫn yên lặng đan chéo vào không gian như trước. Lúc này, nhóm phi công ưu tú của Liên Minh và Lính đánh thuê không cần giấu diếm bất kỳ thực lực gì nữa. Bọn họ lái máy bay chiến đấu vẽ những dấu vết phi hành nhanh như chớp trong không gian, không hề sợ hãi, dùng lửa đạn mạnh mẽ để tấn công – Dù cho kẻ địch chỉ là một đồng máy móc.

Đúng lúc này lại phát sinh biến cố.

Sĩ quan chịu trách nhiệm kiểm tra đo lường ra đa tình hệ la lên ngạc nhiên, hần nhìn tín hiệu máy bay địch bỗng bắt đầu lóe lên những di chuyển gián đoạn đi đến gần quân ta. Tô Di đang quan sát hình ảnh trên không bỗng thấy hoa mắt. Những máy bay địch màu đen kia vốn đang ở vị trí rất xa, thế nhưng chỉ trong nháy mắt đã nhảy đến ngay giữa màn hình.

Sau đó, kinh hãi nhất là, các phi công đang lái máy bay chiến đấu giao chiến với người máy. Bọn họ nhắm ngay máy bay địch, khóa máy bay địch, đang lúc thu ngắn khoảng cách giữa bọn họ và máy bay địch, hệ thống hướng dẫn đã làm được tính toán chính xác, hoặc là đang chuẩn bị nổ súng hốt hết cả mìn lưới.

Thì mục tiêu đột nhiên biến mất chỉ trong nháy mắt.

Song, bọn họ rõ ràng thấy từng ảo ảnh màu đen, dùng tốc độ không thể tưởng tượng nổi nhảy đến phía bọn họ.

Đúng vậy, là nhảy đến, bọn họ chẳng bao giờ thấy được cú nhảy nào như vậy. Những máy bay chiến đấu kia liên tục để lại quang ảnh trong không gian, bóng dáng màu đen nhanh chóng xuất hiện thoáng qua rồi biến mất ở mấy tọa độ, nhanh đến mức không cách nào đoán được chứ đừng nói là khóa được bọn chúng.

Cả quá trình nhanh đến khó tin, chờ khi các phi công chăm chú nhìn lại lần nữa, rõ ràng là một đám máy bay chiến đấu màu đen đang thực hiện cú nhảy trong khoảng cách gần trong gang tấc. Đồng thời với sự xuất hiện đột ngột của máy bay địch, là lửa đạn mạnh mẽ của chúng. Khoảng cách gần như thế, đánh trả hoặc bỏ chạy cũng không còn ý nghĩa gì nữa -- rất nhiều phi công, thậm chí còn không phát hiện ra máy bay địch đã nhảy đến sau lưng bọn họ.

Lửa đạn lóe lên như ánh sao, từng chiếc báo sấm, huyết phong, mèo hoang chính là tẩm bi kịch trong những ngôi sao, bắt đầu quá trình tan tác rơi xuống trong vòng vây dày đặc.

"Thuyền cứu viện" Phó chỉ huy hô lớn lên, mặc dù cơ hội sống sót của những phi công kia cực kỳ nhỏ bé.

Quả thật Tô Di không thể nào tin được những gì mình nhìn thấy -- Đây là kỹ thuật xuất hiện lần đầu tiên trong nhân loại. Máy bay chiến đấu tiên tiến nhất của con người, chuẩn bị cú nhảy cũng phải cần 15 giây khởi động động cơ, đó là còn chưa tính thời gian lập chỉ tiết tọa độ giữa hai lần nhảy. Nhưng...

Người máy lại thực hiện được cú nhảy siêu nhanh trong cự ly ngắn. Điều này không hề hữu dụng trong việc đi du lịch ở tình hệ, nhưng trong hai quân giao chiến, quả thật làm cho bọn chúng kinh khủng như ma quỷ vậy.

Cô khiếp sợ dòi mắt chuyển qua người Mạnh Hi Tông -- Anh vẫn còn đứng ở đó, đứng nghiêm chỉnh, chẳng qua sắc mặt đã giống như trời u ám, trong nháy mắt con thịnh nộ tàn nhẫn nhấp nhóa hiện lên.

Chỉ trong thời điểm ngắn ngủi vài phút đồng hồ, hơn một phần ba máy bay chiến đấu đã rơi xuống như mưa sao băng. Mà tốc độ tổn thất máy bay càng tăng nhanh hơn.

Đúng lúc ấy, mặt của thượng úy Lăng Yên - sỹ quan kỹ thuật cao cấp - lại biến sắc, đứng lên nói "Ngài chỉ huy, hệ thống phòng ngự mặt đất.... bị xâm nhập"

Tô Di hiểu được ý của hệ thống phòng ngự mặt đất bị xâm nhập là như thế nào. Bây giờ đạn pháo của người máy không hề còn sự trở ngại nào nữa, có thể tập kích hành tinh bất cứ lúc nào. Thậm chí có lẽ còn có thể khống chế hỏa tiễn ở mặt đất nhắm ngay bầu trời của nhân loại. Thậm chí có thể thông qua hệ thống phòng ngự mặt đất tiến thêm một bước xâm nhập hệ thống chỉ huy tác chiến trên chiến hạm. Bọn họ sắp bị bao vây tứ phía.

Sắc mặt Mạnh Hi Tông càng lạnh như băng tuyết, trong nhất thời, tất cả mọi người trong trung tâm chỉ huy tác chiến đều nhìn anh. Anh ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lạnh nhìn quanh một vòng.

"Tất cả máy bay chiến đấu, lập tức quay về" Anh trầm giọng nói "Tất cả pháo đài và chiến hạm, cắt đứt kết nối internet, dùng hệ thống truyền tin vô tuyến liên lạc. 30 giây sau, nhảy đến tọa độ khẩn cấp."

Tất cả mọi người đều không lên tiếng.

"Lập tức thi hành" Mạnh Hi Tông gầm nhẹ. Bọn họ mới như thức tỉnh lại.

"Mạnh Hi Tông, các cậu muốn đi ư?" Trong tần số truyền tin vang lên âm thanh khiếp sợ của nguyên soái Lương Đồng

Mạnh Hi Tông nhắc máy truyền tin, hạ giọng nói "Trận chiến này tất bại."

Lương Đồng không kiềm được giận dữ "Cậu muốn ném năm hành tinh không hề có năng lực phòng ngự cho người máy sao?"

Sắc mặt Mạnh Hi Tông cũng không hề thay đổi chút nào "Ồ lại chẳng qua là chịu chết. Bảo tồn thực lực, chúng ta mới còn có cơ hội lật lại ván cờ, mới có thể cứu được nhiều người hơn."

Nguyên soái Lương Đồng yên lặng trong chốc lát, tựa như đã bình tĩnh trở lại "Cậu nói rất đúng"

Tô Di nhìn nghiêng một bên mặt Mạnh Hi Tông đang cúi xuống, nhìn hai tay anh yên lặng nắm thành quả đấm ở trên bàn. Chỉ cảm thấy đau lòng nói không nên lời. Anh ra lệnh rút lui hoàn toàn chính xác -- Chiến đấu tiếp nữa cũng chỉ có một con đường chết. Nhưng muốn anh hạ lệnh chạy trốn, muốn anh thừa nhận chiến bại, chỉ sợ là sĩ nhục chưa từng có với anh. Huống chi bằng chiến thuật chỉ huy của anh, loài người vốn chiếm thế thượng phong, nhưng bởi vì kỹ thuật nhảy thần bí của người máy, mà thảm bại trong nháy mắt.

Cô cúi đầu, nhìn lên màn ảnh một lần nữa, mấy chiếc máy bay chiến đấu màu đen ập đến chớp nhoáng như thủy triều. Sau đó, ánh sáng bạc hiện lên, cô cảm giác được chiến hạm rung lên kịch liệt. Mọi người lao đảo nghiêng bên trái lệch bên phải, cô cũng có phòng bị từ sớm, nắm chặt lấy chiếc ghế, một tay bảo vệ bụng mình, khó chịu không tả nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: TRUNG TƯỚNG KỲ LÂN

Bé con trong bụng Tô Di nhúc nhích tỉnh dậy. Dường như nó cũng có thể cảm giác được thế cục khó khăn, cứ không ngừng động đậy trong bụng cô.

Đây là một khoang nghỉ ngơi cách trung tâm chỉ huy không xa, nhờ phúc của em bé, cô lại có thể ngủ được một chút. Cô nhìn ra bên ngoài, tọa độ nơi bọn họ nhảy chạy trốn cách tinh hệ chỉ 2 giờ.

Cô đung phải không ít sự quan trên đường đi, về mặt mọi người căng thẳng, trên mặt ủ rũ như đưa đám. Đúng vậy, Lính đánh thuê luôn hoành hành ngang ngược ở tinh hệ, khi nào lại gặp phải thất bại quá lớn như vậy chứ?

Cô đi vào trung tâm tác chiến, phát hiện nơi này không khác gì lúc cô rời đi. Sĩ quan kỹ thuật vẫn chú tâm vào công việc, tính toán hao tổn, phân tích tình hình chiến đấu, không ngừng đưa báo cáo đến tay phó trưởng. Tổ thiết bị hậu cần mặt đất gấp rút sửa chữa lại máy móc ở phía sau trung tâm tác chiến. Sĩ quan truyền tin đang thẩm tra đối chiếu lại tất cả số lượng chiến hạm và nhân viên chạy trốn được.

Mạnh Hi Tông vẫn đứng nguyên tại chỗ, cúi đầu viết gì đó trên giấy cùng với mấy đội trưởng phi hành. Tô Di không hề nghi ngờ rằng anh đã đứng như vậy mấy giờ rồi. Cô hỏi người sỹ quan bên cạnh "Ngài chỉ huy đang làm gì vậy?"

"Phu nhân" Sỹ quan nhận ra cô, tuy mời một nhưng trên mặt vẫn còn tự hào "Ngài chỉ huy đang chuẩn bị kế hoạch phản công."

Lòng Tô Di chấn động, kỹ thuật nhảy tấn công của máy bay địch không thể tưởng tượng nổi, phản công sẽ khó khăn biết bao. Nhưng Mạnh Hi Tông không thể bỏ qua được, đại khái trong lòng anh, căn bản không thừa nhận sự chiến bại.

Lúc này, sỹ quan hậu cần dẫn một đội binh lính, bụng thức ăn đến.

"Ngài chỉ huy, đã một ngày rồi." Sỹ quan hậu cần nói kiên định "Đề cho mọi người ăn chút gì đó đi."

Mạnh Hi Tông ngẩng đầu, nhìn sỹ quan hậu cần vài giây, rồi mới tựa như tỉnh lại từ trong suy nghĩ của mình, ném bút đi, nói lãnh đạm "Mười phút sau tiếp tục"

Binh lính hậu cần nhanh chóng phân phát thức ăn, tất cả sỹ quan cũng vui đầu vào ăn ngấu nghiến. Mạnh Hi Tông bước đến trước mặt Tô Di, ngồi xuống

bên cạnh cô.

"Em phải ăn đúng giờ" Anh đẩy mâm thức ăn đến trước mặt cô "Lần sau kêu hậu cần đưa thức ăn đúng giờ cho em, không phải đợi anh."

Tô Di gần đầu, hai người bắt đầu ăn trong yên lặng. Mạnh Hi Tông ăn rất nhanh, sự thật anh cũng chẳng ăn được bao nhiêu, đứng lên vừa định bước đến đài chỉ huy. Tô Di đã nắm lấy cánh tay của anh. Anh dừng lại, ngồi xuống bên cạnh cô lần nữa.

"Anh làm rất tốt" Cô quan sát anh "Chúng ta đã chứng kiến văn minh cơ giới đẳng cấp cao đánh bại văn minh nhân loại, nhưng anh gần như đã chiến thắng bọn họ. Anh không cần..."

"Anh không có" Anh lẳng lặng cắt ngang lời an ủi của cô, ngược lại mỉm cười "Em cũng không phải lo lắng."

Tô Di do dự một chút, lại nói "Có muốn em đi khởi động cự thạch trận hay không..."

"Em có nghĩ cũng đừng nghĩ tới" Anh nói quả quyết "Tô Di, điều đó chỉ làm anh phân tâm. Em cứ ở đây, đầu óc của anh càng có thanh tĩnh hơn."

Tô Di im lặng. Trên thực tế, cô cũng biết có thể cự thạch trận cũng chẳng giúp ích gì được. Với kỹ thuật nhảy liên tục của người máy, dù cô có chỉ huy cự thạch trận tấn công, chỉ sợ còn chưa đến gần, máy bay địch đã nhảy đến trước mặt giết chết cô rồi.

Mạnh Hi Tông không nói gì nữa, một tay giữ chặt ót cô, hôn lên mánh liệt, rồi lại đứng dậy trở lại đài chỉ huy một lần nữa. Mới vừa đi mấy bước, dường như nhớ ra cái gì, quay đầu nói với sỹ quan truyền tin "Hủy bỏ giấy phép thông hành của phu nhân, cô ấy ở lại chiến hạm, không thể đi bất cứ đâu."

"Vâng" Sỹ quan truyền tin không dám nói nhiều, chỉnh lại quyền hạn của Tô Di trên hệ thống, từ tối cao xuống đến mức thấp nhất.

Tô Di nghe rất rõ những gì bọn họ nói, nhìn bóng dáng nghiêm trang cổ chấp của anh càng thêm đau lòng.

Trải qua trận đánh này, có sáu chiếc pháo đài của Linh đánh thuê, và năm chiếc của Liên Minh trốn thoát được. Những pháo đài khác vì bị hư hại nghiêm trọng, căn bản không cách nào thi hành được cú nhảy trong khoảng cách xa được, nên đã bị người máy bao vây chung với dân chúng ở hành tinh.

Song, phản công dễ nói như vậy ư? Mặc dù dưới trướng Mạnh Hi Tông, tất cả những sỹ quan chỉ huy đều muốn đánh bại đối thủ khản cấp. Nhưng kết quả trao đổi, muốn tránh khỏi thế tấn công ác liệt của chúng, chỉ có thể thừa dịp chúng không sẵn sàng để phát động đánh lên -- chỉ có thể chờ, chờ đến khi đối phương cho rằng phe ta không hề có ý chiến đấu, chờ đến khi đối phương đặt trọng điểm thực dân hóa trên mặt đất, mới là thời cơ tấn công tốt nhất.

Hai máy bay trinh sát được cử đi, lén lút lên ra viên ngoài tinh hệ dò la tin tức. Những chiến hạm khác nghỉ ngơi và hồi phục tại chỗ, kiểm kê tất cả tài nguyên tồn kho, phó hạm trưởng báo cáo đồ dự trữ của bọn họ có thể duy trì một tháng.

Ba ngày trôi qua rất nhanh, máy bay trinh sát chưa trở về. Lương Đồng khẳng khái phản công lập tức -- hầu như tất cả người nhà bạn bè của sỹ quan Liên Minh đều vẫn còn ở lại tinh cầu, quá trình này khiến họ đau khổ tột cùng, tình nguyện chết trận cũng không muốn chạy trốn, đồng thời ôm ý nghĩ đánh lên, nên bọn họ vẫn giữ hi vọng may mắn thắng lợi.

Mạnh Hi Tông lại không đồng ý, chủ trương tạm thời nghỉ ngơi và hồi phục trước khi tiến về tinh hệ. Hai bên chưa đạt được thỏa thuận, Lương Đồng dẫn đầu năm chiếc chiến hạm nhảy về tinh hệ Vĩnh Hằng, từ đó bắt vô âm tín. Mạnh Hi Tông để ngăn ngừa người máy đuổi đánh, dẫn hạm đội nhảy tới tọa độ khản cấp mới.

Người máy xuất hiện ở lần nhảy đầu tiên, bao vây hạm đội Linh Đánh Thuê cả một ngày, khiến Mạnh Hi Tông cũng cực kỳ chán động -- trong vũ trụ bao la, cơ hội có thể tìm được chính xác tọa độ họ nhảy tới cực kỳ nhỏ bé -- trừ phi đối phương có thể tiến hành theo dõi bọn họ một cách chính xác.

Sau một trận giao chiến kịch liệt, trả giá bằng tổn thất một chiến hạm và hơn mười chiếc Báo Săn, hạm đội Linh Đánh Thuê vừa đánh vừa lui, nhảy đến tọa độ mới lần thứ hai. Mạnh Hi Tông lập tức hạ lệnh tiến hành kiểm tra tất cả máy bay chiến đấu, tìm kiếm thiết bị theo dõi của người máy, nhưng không thu được gì cả.

Một giờ sau khi nhảy, người máy lại bao vây lần thứ hai. Và lần thứ ba chỉ cách nửa tiếng đồng hồ, đó cũng chính là lần bao vây cuối cùng của chúng -- Bọn chúng không chỉ dùng lửa đạn mạnh mẽ bao vây Linh Đánh Thuê, lại càng trực tiếp phát ra lời tuyên bố thẳng thắn:

"Ngài sỹ quan chỉ huy Linh Đánh Thuê Mạnh Hi Tông:

Chạy trốn không có ý nghĩa. Bất kể các vị chạy trốn tới tọa độ nào đi nữa, chúng tôi đều có thể định vị chính xác.

Song, sự dửng dưng của các vị là bởi vì giành lấy cơ hội sống còn. Đầu hàng vô điều kiện ngay lập tức, các vị sắp bị hợp nhất vào quân đội Đế Quốc, sẽ không có bất cứ tổn thương gì -- nếu không cái giá của sự cố gắng của các vị, không chỉ riêng tính mạng của các vị, còn có toàn thể loài người dưới mặt đất, và cả năm chiếc chiến hạm, ba vạn quân đội chúng tôi vừa bắt được. Đây là lần tuyên bố cuối cùng của tôi.

Hình Nghị - Kaz Dior"

Sau khi Tô Di truyền đọc lời tuyên bố này, trong lòng như thể có tảng đá lớn đè xuống.

Bây giờ là hai giờ đêm. Tuy rằng trong vũ trụ không chia ngày đêm, nhưng đối với những lính đánh thuê sống quen ở tinh cầu Tự Do mà nói, lại là thời

điểm sức lực kém nhất trong ngày.

Tuy nhiên mọi người không hề buồn ngủ. Họ tròn to mắt, nhìn chăm chăm vào ngài sĩ quan chỉ huy yên lặng đứng ở phía sau cùng.

Bốn lần chạy trốn, máy bay chiến đấu tổn hại quá bán; thậm chí ngay cả động cơ nhảy siêu quang tốc của tàu chiến chỉ huy này, cũng bị máy bay địch phá hủy, không thể nào nhảy tiếp. Bọn họ cũng tàn phá máy bay địch nặng nề -- dưới tiền đề máy bay địch có thể liên tục nhảy siêu tốc cự ly ngắn, họ đã phá hủy chỉ ít một nửa máy bay địch bao vây.

Tuy nhiên điều này cũng không thể cứu vãn chiếc cuộc thảm hại. Máy bay địch của đối phương lại vọt tốt cuộn cuộn không ngừng, thực lực của đối phương căn bản không chỉ dừng ở một chiến hạm -- chẳng qua là khi bao vây tỉnh hệ Vĩnh Hằng, có lẽ kẻ địch cho rằng chỉ cần một chiếc chiến hạm. Nhưng trong quá trình chạy trốn, dưới sự phản kháng ngoan cường của lính đánh thuê, kẻ địch mới phải sử dụng nhiều hơn.

Hiện tại, chỉ là một đội tàn binh cuối cùng của tỉnh hệ Vĩnh Hằng, lính đánh thuê bị hai chiếc chiến hạm vũ trụ của người máy, hơn trăm chiếc máy bay chiến đấu màu đen, bao vây trong một tỉnh vân hình xoắn nước.

Thắng bại đã rõ.

Tô Di cũng nhìn Mạnh Hi Tông. Nước mắt đã ướt viền mắt của cô, cô cố gắng không để nó rơi xuống. Anh đứng trong tầm mắt của mọi người, tay cầm bản tuyên bố, bóng dáng vững vàng lại lộ rõ vẻ cô đơn ngạo mạn.

Thật ra anh không cân nhắc lâu, nhưng ở trong lòng Tô Di, ở trong lòng mọi người, lại dài đằng đặc như thể một thế kỷ vậy. Sau đó, họ thấy ngài sĩ quan chỉ huy mười năm qua hầu như chưa từng thua trận, lại càng chưa bao giờ biết là đã từng thua, quay đầu nhìn về phía sĩ quan truyền tin.

"Chúng ta đầu hàng". Anh bình tĩnh nói.

Trong trung tâm chỉ huy yên lặng như cái chết. Sĩ quan truyền tin há miệng, nhưng cuối cùng chỉ gật đầu. "Vâng." Những người khác đứng dậy, Mạnh Hi Tông lại như thể không nhìn thấy ai cả, đi thẳng tới trước mặt Tô Di, cúi đầu nhìn cô.

Anh không nói gì cả, nhưng Tô Di lại hiểu ánh mắt của anh. Cô đưa tay ra chủ động cầm lấy tay anh, nở nụ cười ôn hòa. Mà anh nhấc một tay lên, ôm cô vào trong lòng. Nhưng thể vòng ôm của cô, là nơi chốn ấm áp của anh.

"Ngài sĩ quan chỉ huy, dù thất bại nhưng vẫn quang vinh." Cô nói rõ từng câu từng chữ. Những người xung quanh nghe thấy giọng nói của cô, sau chốc lát yên lặng, rồi lại nở nụ cười. Dường như sau mỗi một trận thắng, đây là lời thăm hỏi bắt tay nhau của những thanh niên ưu tú nhất, mặc dù không có tiếng vỗ tay, lại đều thấy vẻ bình tĩnh không hối tiếc trong đáy mắt lẫn nhau.

Một giờ sau, tàn quân lính đánh thuê dưới sự áp giải của chiến hạm người máy, nhảy về tỉnh hệ Vĩnh Hằng.

Tỉnh hệ thoát nhìn vẫn yên bình như cũ, chỉ có sáu chiếc chiến hạm Liên Minh với phần thân sứt mẻ trôi nổi ngoài tầng khí quyển, họ gặp phải trận chiến còn kịch liệt hơn cả lính đánh thuê.

Một chiếc máy bay chiến đấu màu đen đậu ở boong tàu chiến hạm của Mạnh Hi Tông. Mạnh Hi Tông, phó hạm trưởng và một vài sĩ quan chỉ huy đi ra khỏi trung tâm chỉ huy. Tô Di vẫn đi theo anh. Họ đi cả quãng đường qua khu người bệnh, đi qua phòng thiết bị, đi qua boong tàu. Mọi người thấy nhóm sĩ quan chỉ huy, tất cả đều sững sốt, yên lặng hành lễ. Mà Mạnh Hi Tông nhìn thẳng, bước đi tới boong tàu.

Đó là một chiếc máy bay chiến đấu không người lái, khoang thuyền tự động mở ra, bên trong có thể chứa năm sáu người. Đây là điều kiện của người máy —— giao ra sĩ quan chỉ huy và những sĩ quan cao cấp khác.

Hầu như là tất cả quân nhân còn có thể hành động tự do, toàn bộ đã tụ tập trên boong tàu. Bọn họ im lặng nhìn đoàn người Mạnh Hi Tông đi tới trước máy bay chiến đấu. Tô Di tiến lên một bước dài: "Em cũng đi."

Mạnh Hi Tông quay đầu lại lẳng lặng liếc nhìn cô, khẽ quát một tiếng: "Tây Đình, bảo vệ phu nhân."

Mộ Tây Đình xông lên, chắn giữa Tô Di và Mạnh Hi Tông. Mạnh Hi Tông nhún người nhảy lên máy bay chiến đấu. Tô Di chưa đến nỗi phản ứng mạnh, vì em bé trong bụng, cô không thể quá xúc động. Nhưng cô biết Mạnh Hi Tông đi như vậy là lành ít dữ nhiều, bảo cô phải nhìn anh lao vào vòng nguy hiểm như thế, cô lại cảm thấy khổ sở không nói nên lời.

Thật ra là anh không hiểu phải không? Cho dù người một nhà chết bên nhau, cũng còn tốt hơn sinh ly tử biệt nhau như vậy!

Nghĩ đến đây, cô lao về phía trước như bùng tính, Mộ Tây Đình sớm có phòng bị, gắt gao nắm lấy cánh tay cô, vội la lên: "Phu nhân! Ngài chỉ huy không có việc gì đâu!"

Mặt Mạnh Hi Tông biến sắc, quát lên: "Xuất phát!"

Cửa khoang thuyền đóng chặt, máy bay chiến đấu người máy màu đen lao vào đường băng, chớp mắt đã không thấy bóng.

Trên boong tàu, mọi người vẫn ngỡ ngàng yên lặng. Tô Di hất tay Mộ Tây Đình, xoay người rời khỏi boong tàu. Bước đi của cô càng lúc càng nhanh, xông thẳng đến hành lang có lắp cửa sổ thủy tinh mới dừng lại. Mà ngoài cửa sổ nhỏ chật hẹp, có vô số máy bay chiến đấu màu đen trôi nổi bay lượn, bóng dáng chiếc máy bay Mạnh Hi Tông đáp đi không biết đã ở nơi đâu.

Tại ngoài tầng khí quyển tinh cầu Tị Do, trên chiếm hạm vũ trụ Kaz Dior của nền văn minh cơ giới đầu tiên.

Khắc hẳn với khoang chỉ huy của loài người toàn tập hợp những kẻ tinh anh, trong khoang thuyền chỉ huy của người máy, chỉ có hai người.

Chính xác hơn, là một người, và một người máy.

Đó là người máy toàn thân cấu thành từ kim loại màu bạc, trên chiếc đầu hình tròn hơi nhọn, cũng có đường nét ngũ quan. Mắt nó là hình tròn màu đỏ đậm, mũi kim loại cao ngất, không có môi. Khi miệng nó ngậm lại, thì chỉ còn lại một đường mảnh. Nhưng chính là ngũ quan kim loại mô phỏng như loài người, lại có vẻ cực kỳ có sức sống. Nhất là vẻ lạnh băng toát ra từ hai tròng mắt đỏ kia.

Mà con người kia đang đứng bên cạnh nó. Ăn mặc không giống với lúc trước, hẳn đã thay quân trang trắng thối. Bộ quân trang đó cũng có màu trắng bạc, dùng một loại chất liệu cực nhẹ dệt thành, bao quanh thân hình cao to rắn rỏi của hắn.

Người máy nói với con người: "Hình Kỳ Lân, lần này, tôi cho cậu mặt mũi."

Hình Kỳ Lân cúi đầu cực thấp: "Sĩ quan chỉ huy, ngài ra quyết định rất anh minh."

Mắt đỏ của người máy hừng hờ: "Cậu là tiên phong của cuộc tấn công này, cống hiến rất lớn cho Đế Quốc. Tôi tôn trọng suy nghĩ của cậu. Nhưng tôi không thích phiền phức, những loài người này chỉ cần tạo ra chút phiền phức nào, cậu hãy tận tay tiêu diệt bọn họ."

"Tôi hoàn toàn đồng ý." Vẻ mặt của Hình Kỳ Lân bình tĩnh.

Lúc này, hành lang vang lên tiếng bước chân vụn vặt. Đầu tiên bước vào, là hai người máy kim loại toàn thân màu đen. Hình thể bọn chúng còn không lớn to gấp hai lần người máy trong phòng, tứ chi thô to rắn chắc, đầu rất tròn. Điểm đầu cánh tay của chúng là nòng súng, rạp khuôn nhắm vào loài người đi theo sau bọn chúng.

Mạnh Hi Tông và vài hạm trưởng mặc dù đã lâm vào cảnh tù đầy, nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh không hề sợ hãi. Họ bước vào khoang thuyền chỉ huy rộng rãi, nhanh chóng ngạc nhiên vì cảnh tượng trước mắt.

Chỉ cần liếc mắt, đã biết trình độ khoa học kỹ thuật của người máy hơn hẳn loài người.

Không có máy tính, cũng không có nhân viên công vụ. Trên vách tường mỏng manh trước mặt, dây số liệu điện quang màu bạc, lao qua không ngừng nghỉ như nước chảy. Nhìn kỹ hơn, đó là dây số liệu màu bạc đan xen chằng chịt toàn bộ khoang thuyền chỉ huy. Sĩ quan kỹ thuật hàng đầu Lăng Yến hạ giọng nói với Mạnh Hi Tông: "Bản thân phòng này chính là máy chủ của bọn họ."

Mạnh Hi Tông ngẩng đầu nhìn quanh khắp nơi, đằng sau đã có người khẽ kinh ngạc hô lên: "Carlo..."

Mặc dù là Mạnh Hi Tông thấy chết không sờn, nhưng khi anh thấy rõ tướng mạo một con người trong phòng, vẫn đột ngột nhướn mày khiếp sợ.

Người máy đó thấy chấn động của mọi người, thế mà trong đôi mắt đỏ hiện lên ý cười y như loài người vậy.

Người đàn ông xưng là Hình Kỳ Lân kia, thu hết vào trong mắt vẻ mặt của Mạnh Hi Tông, mắt xanh hẹp dài của hắn cũng hiện lên vài phần đau khổ, nhưng nhanh chóng được thay thế bằng vẻ lạnh lùng.

"Mạnh Hi Tông." Giọng nói của hắn không có chút tình cảm nào. "Tôi là trung tướng Hình Kỳ Lân của nền văn minh cơ giới đầu tiên, thay mặt cho Đế Quốc, chấp nhận sự đầu hàng của các người."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Giết gà dọa khỉ

Như thể không nhìn thấy vẻ mặt vừa sợ lại vừa căm tức của mọi người sau lưng Mạnh Hi Tông, Carlo Chu ngày xưa, Hình Kỳ Lân hôm nay, trực tiếp cầm một xấp hiệp nghị từ trên bàn lên, đưa cho Mạnh Hi Tông.

"Tin rằng lúc trước các người cũng không nhìn kỹ điều khoản thực dân." Hắn lại chuyển hướng tới người máy đó, "Sĩ quan chỉ huy, đợi mọi người đến đông đủ rồi mới chính thức ký tên."

Mạnh Hi Tông nhận lấy điều khoản thực dân, đại ý rất đơn giản —— loài người thừa nhận địa vị thống trị của người máy, chấp nhận lao động bắt buộc và nghĩa vụ quân sự vô điều kiện, khai thác tài nguyên cho người máy, tham gia sản xuất, chinh chiến với những chủng tộc khác. Dưới nghĩa vụ tiền đề này, loài người phải theo hạn ngạch phân phối thức ăn cơ bản, quyền chữa bệnh và sinh sôi nảy nở. Điều khoản rất cứng nhắc, rõ ràng ở trong mắt người máy, loài người cũng chỉ là một giống loài bị chinh phục mà thôi. Thậm chí thái độ đối đãi với loài người, lại giống như đối đãi với công cụ và cơ khí.

Mạnh Hi Tông ngẩng đầu nhìn Hình Kỳ Lân, nhưng Hình Kỳ Lân lại quay đầu đi, nói với cảnh vệ người máy: "Còn chưa tới sao?"

Rất nhanh, đoàn người Tổng Thống Liên Minh, Nguyên soái Lương Đồng cũng bị ép tới. Trong số đó không ít người cũng biết Carlo Chu, thốt lên tiếng kêu kinh ngạc. Sau khi truyền đọc điều khoản thực dân, bọn họ đều yên lặng giống nhau.

Sau đó, vang lên những tiếng bước chân khoan thai—— dáng người cao gầy xinh đẹp theo sau cảnh vệ tiến vào —— Chính là nữ vương trùng tộc Đại Bích đã lâu không gặp mặt. Cô lạnh nhạt, không chào hỏi bất cứ ai, đứng trong góc.

Những người thống trị lớn ở tinh hệ Vĩnh Hằng đã có mặt đông đủ.

Quá trình ký tên hết sức ngắn ngủi, chẳng qua là khi giấy bút được đưa tới trước mặt Mạnh Hi Tông, điều hiển lên trong đầu anh lại là vẻ mặt khô sở của Tô Di lúc chia tay.

Trong đầu anh, dâng lên sự đau khổ trước nay chưa từng có —— Ký tên, tương đương với mấy chục vạn lính đánh thuê trở thành đầy tớ của người máy, thậm chí bao gồm cả đứa bé chưa ra đời của anh. Nếu như cô biết chồng cô bất lực trước cục diện ngày hôm nay, liệu có thất vọng không?

Anh sẽ không khuất phục vì điều này. Ý chí không cần dùng lời nói để tồn tại.

Anh nhắc bút lên, nhanh chóng ký tên mình.

"Tôi rất vui, hôm nay kết thúc chiến tranh bằng cách thức vui vẻ thế này." Ánh mắt của Hình Kỳ Lân quét qua mọi người, "Các vị có thể trở về chiến hạm của mình rồi. Trước mười hai giờ đêm nay, giải trừ toàn bộ vũ trang, trở về mặt đất. Bắt đầu từ ngày mai, đội bảo vệ người máy sẽ tiến hành kiểm kê tổng điều tra dân số. Xin quân thức tốt cấp dưới của từng người, chấp nhận tất cả sự sắp xếp của đội bảo vệ người máy."

Mọi người không nghĩ tới tình cảnh chỉ đáng sợ chứ không có nguy hiểm, yên lặng trong chốc lát, đều xoay người đi ra ngoài.

"Chờ chút." Sĩ quan chỉ huy người máy vẫn yên lặng, chợt lên tiếng. Giọng nói của hắn rất khàn, nghe không khác với đàn ông trưởng thành, thậm chí còn lôi cuốn hơn người bình thường.

Mọi người quay đầu lại, lại thấy người máy đó bước từng bước chân dài mảnh khảnh, đầu tiên đi tới trước mặt Nguyên soái Lương Đồng.

"Nguyên soái Lương Đồng?" Hắn trầm giọng nói, "Tôi là sĩ quan chỉ huy Hình Nghị."

Trên gương mặt Hình Kỳ Lân thoáng qua vẻ sùng sốt đứng phía sau—— Hắn không ngờ tới Hình Nghị lại có thể quen biết Lương Đồng. Cũng không biết Hình Nghị vẫn để cho mình bắt tay vào bố trí vụ việc đầu hàng, sao lại đột nhiên giữ lại mọi người. Căng thẳng tăng thêm, hắn không nhìn được liếc nhìn Mạnh Hi Tông, lại phát hiện Mạnh Hi Tông đang nhìn mình chăm chăm. Trong lòng hắn giống như bị kim châm, ngoài mặt lại vờ như không có chuyện gì xảy ra, dời ánh mắt đi.

"Tôi là Lương Đồng." Giọng nói buồn bực của Lương Đồng, "Có gì chỉ giáo?" Giọng điệu hơi chống đối. Vị Lão Nguyên Soái này tung hoành cả đời, tuổi đã lớn, đã không coi sống chết là gì từ lâu.

"Ông dẫn quân đội phản kích quân tôi, không tiếc dùng hai chiếc chiếm hạm làm mồi nhử, phá hủy một chiếc chiếm hạm vũ trụ của quân tôi, hết sức anh dũng thiện chiến." Hình Nghị nói chậm rãi.

Đôi mắt hổ của Lương Đồng tức giận trừng Hình Nghị: "Chỉ tiếc bại trong tay anh."

Con mắt đỏ của Hình Nghị sa sầm: "Chiếc chiếm hạm đó, là cha tôi để lại cho tôi. Tôi không thể không để ông phải trả cái giá thật lớn." Vừa dứt lời, một lưỡi dao bén nhọn, đâm thấu qua xương, lòi ra sau lưng Lương Đồng!

Mọi người cực kỳ kinh sợ, Mạnh Hi Tông bước dài lên phía trước, đỡ lấy cơ thể nghiêng đổ của Lương Đồng. Trên gương mặt già nua khỏe mạnh của Lương Đồng, lúc này cực kỳ nhăn nhó bởi vì đau đớn. Ông thở hổn hển, tóm chặt lấy tay Mạnh Hi Tông, gần như là dùng hết sức lực toàn thân, ông quay đầu liếc nhìn Mạnh Hi Tông, rồi tắt thở.

"Tao giết chết mày!" Một sĩ quan Liên Minh phẫn nộ điên cuồng nhào vào Hình Nghị. Hình Nghị hoàn toàn bất động như núi, nâng lên cánh tay phải còn lại nhắm vào sĩ quan kia, lại khiến sĩ quan tức giận lập tức không thể động đậy.

Đó là một khẩu súng —— cánh tay phải của hắn rõ ràng được tạo thành từ kim loại dạng lỏng, trong nháy mắt biến thành một khẩu súng tự động, nhắm vào đầu của sĩ quan kia.

"Lui ra!" Hắn lạnh lùng quát, lập tức có người kéo sĩ quan kia về phía sau.

"Sĩ quan chỉ huy!" Hình Kỳ Lân cũng kinh hãi vì biến cố xảy ra này, "Bọn họ đã đầu hàng!"

Đầu kim loại của Hình Nghị hồ hững quay sang phía hắn: "Có vấn đề gì à? Cậu không phải lần đầu làm tiên phong, chẳng lẽ không biết điều khoản thực dân đầu tiên —— Người máy có được tất cả quyền lợi đối với khu chiếm đóng? Hay là cậu ở thế giới loài người quá lâu, quên mất chủng tộc và sự trung thành của mình rồi?"

Hình Kỳ Lân há miệng, nhưng mãi không nặn ra được chữ nào. Hình Nghị lại đi tới trước mặt nữ vương Trùng tộc.

Về mặt Đại Bích bình tĩnh, trong lòng khê hoảng sợ —— Trùng tộc cũng không tham gia cuộc chiến này, tại sao người máy này lại chọn cô?

"Tôi thích Trùng tộc." Ngoài dự liệu của mọi người, trong con mắt đỏ của Hình Nghị lại có thể lộ ra ý cười, "Sức sống của Trùng tộc ngoan cường hơn loài người gấp mấy lần, khả năng sinh sản kinh người."

"Quá khen." Đại Bích không có biểu tình gì cả. Lời khích lệ này, lại khiến trái tim cô lo lắng từng hồi.

Quả nhiên, lại nghe Hình Nghị nói: "Trùng tộc cũng là thú cưng mà tôi thích nhất. Mang cô ta tới phòng bên cạnh phòng tôi, nhốt vào trong lồng thú cưng của tôi."

Lập tức có hai tên cảnh vệ máy bước lên trước, đội trưởng cận vệ quân sau lưng Đại Bích phát ra một tiếng rít bén nhọn, nhưng Đại Bích lại giơ tay lên đề nó xuống. Ánh mắt của cô lảng lảng nhìn quanh một vòng, đi theo tên cảnh vệ máy đó.

Trong thời gian ngắn ngủi, ba trùm lớn của tinh hệ Vĩnh Hằng, một bị giết, một bị nhốt. Tất cả mọi người ở đây đều hiểu ý đồ của hắn —— hắn vừa ra oai phủ đầu với bọn họ, đồng thời diệt trừ thủ lĩnh của loài người, hoàn toàn bóp chết hi vọng phản kích của họ.

Sự thật này dọa tổng thống tinh hệ Vĩnh Hằng cả người run lên bần bật. Nhưng Hình Nghị không đi tới chỗ ông ta, lại đứng trước mặt Mạnh Hi Tông.

"Còn có anh, Mạnh Hi Tông. Phá hủy hơn trăm chiếc máy bay chiến đấu của tôi." Ánh mắt của hắn nhìn ngang Mạnh Hi Tông cao lớn tương đương mình, "Giết Hình Thương của tộc tôi. Anh là kẻ đáng chết nhất."

Tô Di đứng ở phòng khách trong nhà, len lén nhìn ra bên ngoài qua rèm cửa sổ. Chỉ thấy tà dương như máu, cả căn cứ hoàn toàn trống rỗng.

Một đội người máy đen mang đến hiệp nghị thực dân có đóng dấu chữ ký của Mạnh Hi Tông, tất cả chiếm hạm giải trừ vũ trang theo thứ tự, đậu ở cảng không gian. Mọi người quay về nhà, không được ra ngoài, chờ mệnh lệnh tiếp theo.

Người máy đen cắt cử thêm mười mấy người, trú đóng ở căn cứ xung quanh. Tô Di không biết tình hình của Mạnh Hi Tông, chỉ cảm thấy lòng như lửa đốt.

Cuối cùng, sắc trời gần như tối sầm xuống, một chiếc máy bay chiến đấu màu đen của người máy đáp xuống bãi đậu máy bay phía trước nhà. Tô Di lấy ống nhòm trong nhà ra quan sát. Mà trong căn cứ yên tĩnh như chết chóc, cũng không biết có bao nhiêu người chú ý tới chiếc máy bay chiến đấu này giống cô.

Có mấy người nhảy xuống từ trên máy bay chiến đấu, bọn họ khiêng băng ca, xuống máy bay chiến đấu hết sức vội vàng. Máy bay chiến đấu màu đen không hề dừng lại chút nào cất cánh rời đi. Sau đó mấy người khiêng băng ca đó, cẩn thận bước nhanh về phía này.

Trái tim của Tô Di rớt thẳng xuống, kéo cửa xông ra ngoài. Gần như là ngay lập tức, một loạt đạn "bằng bằng bằng" bắn quét sát chân cô. Cô hoảng sợ quay đầu lại, chỉ thấy cách xa mấy mét, một người máy màu đen, lặng yên cầm súng nhắm vào mình.

"Trở về." Giọng nói của người máy lạnh lẽo vô tình, "Mọi người, ở trong nhà."

Tô Di cắn răng, bước nhanh lùi về nhà. Cô nhìn những người kia càng lúc càng gần, chính là mấy hạm trưởng cấp dưới của Mạnh Hi Tông. Mà người bọn họ khiêng —— chính là Mạnh Hi Tông!

Tô Di chỉ nhìn thoáng qua, nước mắt đã chảy xuống.

Hai mắt anh nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch, trong đôi môi mỏng lộ ra vết bầm đen, cả khuôn mặt u ám không có chút sức sống nào. Anh vẫn mặc áo sơ mi Lĩnh Đỉnh Thuê màu đen, nhưng trên màu đen kia có những tầng màu sắc thẫm hơn rất lớn, mùi máu tươi xông vào mũi cô.

Các hạm trưởng vội vàng khiêng anh vào phòng ngủ, cẩn thận đặt lên giường. Tô Di lập tức yếu ớt ngã xuống bên giường, nắm bàn tay lạnh lẽo của anh, đau lòng tới tột đỉnh.

"Thương tổn tới nội tạng và xương cốt, bác sĩ đã xử lý cho cậu ấy, phu nhân yên tâm, không nguy hiểm tới tính mạng." Giản Mộ An đỏ mắt nói.

Một hạm trưởng khác đặt một bọc nhỏ bên giường: "Đây là thuốc uống và thuốc tim, mỗi ngày tiêm và uống theo chỉ định."

"Ai làm điều này? Người máy ư?" Tô Di vừa vội vã vừa căm hận.

Giản Mộ An ngừng một chút rồi nói: "Thủ lĩnh người máy Hình Nghị muốn giết ngài chỉ huy, Carlo Chu không cho. Cuối cùng Hình Nghị tay không độ sức với ngài sĩ quan chỉ huy, những người chúng tôi bị súng nhắm vào, ngài sĩ quan chỉ huy không phản kháng, chịu mười đám mồi ngã xuống."

"Carlo Chu?!"

Về mặt của Giản Mộ An phức tạp: "Dạ, cũng chính là Hình Kỳ Lân. Hắn cũng là người máy. Trên máy bay vừa mới trở về, cũng là bác sĩ hắn đưa đến điều trị vết thương cho ngài sĩ quan chỉ huy."

Trong đầu Tô Di hiện lên dáng vẻ mạnh bạo vật lộn với cấp dưới của Mạnh Hi Tông lúc trước, e rằng anh không bao giờ gặp được đối thủ. Hiện giờ người ta là dao thót mình là cá thịt, vì tính mạng của cấp dưới, anh không thể phản kháng, chỉ có thể mặc cho người đánh. Sĩ quan chỉ huy người máy khiến Mạnh Hi Tông bị thương nặng, e rằng cũng chỉ là giết gà dọa khỉ, cho bọn họ thấy ư? Để cho bọn họ thấy, trước mặt người máy, cho dù là Mạnh Hi Tông mạnh nhất loài người, cũng không chịu nổi một cú đánh sao?

Trái tim Tô Di đau xót, tầm mắt rung rung.

Mọi người còn muốn nói thêm, ngoài cửa lại vang lên tiếng chạy bộ rần rần. Quay đầu nhìn lại, ít nhất là năm tên người máy cầm súng xông vào. Một tên người máy cầm đầu nói: "Tất cả, trở về nhà mình! Thi hành ngay lập tức! Nếu không giết chết bất luận tội!"

Sợ loài người bí mật mưu đồ làm phản ư? Cho nên mới cẩn thận kiểm soát khu chiếm đóng mới như vậy. Tô Di gật đầu với các hạm trưởng, bọn họ mang về mặt phần hận rồi đi dưới sự giám sát của người máy.

Bên trong nhà chỉ còn lại Tô Di và Mạnh Hi Tông hôn mê bất tỉnh.

Tô Di từ từ cởi áo sơ mi của anh ra, đập vào mắt là những vết bầm tím rất lớn. Một cánh tay và đùi phải của anh còn bị băng bó, đeo nẹp cố định —— đó là gãy xương. Không thể nhìn được nội tạng dưới những cú đánh mãnh liệt, rốt cuộc bị thương tới mức độ nào.

Tô Di cố gắng cầm nước mắt, lấy khăn lông nóng, nhẹ nhàng lau mặt và vết máu trên người cho anh. Ai ngờ khăn lông mới vừa chạm qua mặt anh, môi anh khẽ mở ra, ngậm máu tươi ngậm trong miệng, đột nhiên phun ra ngoài.

Toàn bộ máu tươi phun lên trên mặt trên người Tô Di, chỉ làm cô ngơ ngác nhìn khuôn mặt điển trai vẫn đang mê man của anh, nghẹn ngào trong chốc lát.

Đến khi Tô Di lau xong, đắp kín chắn cho anh, đã là hơn mười một giờ đêm. Cũng may trong nhà còn chút thức ăn dự trữ, cô lấy ra ăn bữa một chút, sau khi rửa mặt, mới nằm xuống cạnh anh.

Anh vẫn hôn mê. Tô Di không dám tùy tiện đụng vào anh, chỉ có thể nhẹ nhàng cầm lấy tay anh. Tay của anh vẫn lạnh ngắt. Lòng Tô Di sợ hãi, vuốt ve lồng ngực và thân thể anh, cũng lạnh lẽo giống như một xác chết. Mà anh không ý thức được khẽ run lên, như thể không thể nào chống đỡ được cái lạnh của thân thể. Nước mắt Tô Di trào ra, cô nhẹ nhàng tựa vào anh, dùng sự ấm áp trong thân thể của mình ghé sát vào thân thể lạnh lẽo của anh. Trong cơn hôn mê, dường như anh nhận thấy được nguồn nhiệt bên cạnh, cánh tay chưa gãy từ từ vươn ra, khó khăn ôm cô vào trong ngực.

Tô Di không biết phải ra tay nặng thế nào, mới có thể đánh một người sống sờ sờ đến mức hôn mê bất tỉnh, gãy xương hộc máu. Trời mới biết cô muốn giành một chiếc máy bay xông lên không gian đánh thức cự thạch trận, cùng chết chung với những người máy này đến mức nào.

Nhưng thân thể trong hôn mê của anh, lại cố gắng, dùng hết khả năng nghiêng sang một góc rất nhỏ, ôm cô vào lòng. Giống như đang nói cho cô biết, cho dù kẻ địch mạnh hơn, làm thương tổn anh nhiều hơn nữa, anh cũng sẽ bảo vệ cô.

Mặt anh được ánh đèn màu cam nhuộm vào một lớp vàng kim, khiến cô tạm thời không thấy được sắc mặt tái nhợt u ám của anh. Như thể vẫn là người đàn ông điển trai mà mạnh mẽ thường ngày đó, chỉ là bình thân ngủ thiếp đi. Lúc tỉnh lại, anh vẫn là sĩ quan chỉ huy không có điều gì không làm được, vẫn người đàn ông kiên cường ngạo mạn coi trời bằng vung đó.

Đợi tới lúc anh tỉnh lại, cô phải làm sao?

Có lẽ đối với anh mà nói, đau hơn thân thể bị tổn thương, là nỗi nhục mà tâm hồn phải chịu đựng? Từ nay trở thành nô lệ của người máy, từ nay không có tự do và tôn nghiêm. Không thể bảo vệ cấp dưới và người nhà của mình nữa. Sự thật này, đối với người đàn ông luôn đối trời đạp đất này, sẽ chấn động biết bao nhiêu?

Không, cô phải bảo vệ anh, cô sẽ bảo vệ anh, dù là cái giá là tính mạng của cô đi chăng nữa.

Suy nghĩ ngoan cường này vọt vào trong đầu cô, khiến thân thể cô cũng run rẩy liên hồi. Có lẽ sức lực của cô rất nhỏ bé, ở trước mặt người máy càng không chịu nổi một cú đánh. Nhưng cô biết mình đã không mản đến gì nữa. Cô không biết mình có thể làm gì, nhưng cô sẽ nghĩ hết mọi cách để bảo vệ anh. Thời điểm đương đầu với quốc nạn này, chồng cô, thân là thủ lĩnh loài người, chịu khổ đứng mũi chịu sào, anh là đối tượng đầu tiên người máy muốn đối phó, cô tuyệt đối không đứng sau lưng anh nhìn anh chịu khổ.

Cô sẽ sống vai đứng bên anh.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Vợ chồng hoạn nạn

Ngày hôm sau Tô Di thức dậy rất sớm, Mạnh Hi Tông vẫn còn đang ngủ mê mẩn.

Cô nhanh nhẩu chuẩn bị bữa sáng, tự mình ăn trước, lại kiểm tra hết đồ dùng trong nhà một lần. Sau khi nghỉ ngơi nửa tiếng, cảm thấy thể lực đã đủ, lại lén lút né tránh sự giám sát của binh lính máy móc, bận rộn cả buổi ở sân sau, lúc này mới vào nhà.

Khi vào phòng ngủ, ánh mặt trời cũng vừa đúng lúc, chiếu lên khuôn mặt của Mạnh Hi Tông. Sắc mặt anh trầm tĩnh, không nhìn ra vui vẻ hay tức giận, con ngươi đen như mực nhìn chằm chằm vào khoảng không.

Tô Di cầm khăn lông ấm lên, lau mặt cho anh, rồi đưa nước súc miệng cho anh. Lúc rửa mặt xong, Tô Di thấy sắc mặt của anh có chút nào hồng hào hơn so với hôm qua, trong lòng mới an ổn trở lại.

"Đói chưa?" Tô Di mỉm cười sáng lạn với anh, vào bếp bung món cháo loãng dành dưỡng tới, ngồi bên cạnh anh.

Anh liếc nhìn thấy nụ cười điềm tĩnh dịu dàng của cô, vùng vẫy muốn ngồi dậy, giọng nói hơi khàn: "Để tự anh."

Tô Di chợt giơ tay lên, vỗ vỗ khuôn mặt còn hơi lạnh lẽo của anh: "Nghe lời." Sau đó múc một muống, đưa đến bên môi anh.

Đây là lần đầu tiên cô dùng giọng điệu này nói với anh, anh hơi ngẩn ra, thấy ánh mắt trong suốt như nước của cô. Môi dày của anh hé ra, ngậm lấy một hóp cháo nóng thơm ngát, chỉ cảm thấy đau đốn khắp người cũng không sánh được với phút chốc dịu dàng thấu xương này.

Ăn cháo xong, Tô Di tiêm và cho anh uống thuốc theo chỉ định của bác sĩ trong gói nhỏ. Sau khi giải quyết hết thấy, cô mới ngồi xuống bên giường, nắm lấy tay anh, nhìn anh với vẻ mặt ôn hòa.

"Lương Đồng bị giết, Đại Bích bị nhốt." Mạnh Hi Tông nói chậm rãi, "Tô Di, nếu như có một ngày anh không trở về, em với con phải sống thật tốt."

Tô Di vốn đã duy trì trạng thái bình tĩnh từ sáng sớm, lại bị một câu bất chợt của anh làm cho lộ ra tâm trạng thật sự. Hốc mắt cô lập tức ươn ướt, con chua xót giống như thủy triều đánh úp xoang mũi và lồng ngực cô.

"Không được!" Tô Di khó chịu có hơi chút nói không lời, "Bất kể thế nào anh cũng phải trở về."

Mạnh Hi Tông nhìn cô rơi từng giọt từng giọt nước mắt, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, một lát sau mới khàn giọng nói: "Được, anh hứa với em."

Hai người nhìn nhau không nói gì trong chốc lát, Mạnh Hi Tông lại nói: "Tô Di, anh sẽ không chịu thua. Anh sẽ nghĩ hết mọi cách để phản công."

"Em biết." Tô Di đứng dậy, "Em cũng đang cố gắng. Cho anh xem tiến triển của em."

Cô ra ra vào vào, mang mấy rương vào, mở từng rương ra cho anh xem:

"Đây là súng ống vũ khí trong nhà mình. Em đoán chừng người máy sẽ nhanh chóng tước sạch, em chuẩn bị giao nộp một nửa, những thứ khác em đã chôn ở bãi cỏ sau nhà; chôn sâu lắm, bọn họ không phát hiện ra đâu."

Những thứ này là dao kéo, người máy chắc chắn sẽ không để ý đến; em giấu ở trong tủ tường.

Em làm theo cách anh dạy, đào bẫy trước nhà, dùng để phòng bị bất cứ tình huống nào; em cũng giấu những đồ dùng chúng ta chuẩn bị cho con cang sâu dưới đất trong nhà. Cho dù có một ngày người máy muốn diệt sạch chúng ta, em cũng có thể chịu đựng ở bên trong đến khi đứa bé ra đời.

Còn có đây là điện đài vô tuyến trong nhà, lần sau nếu anh có dịp gặp Lăng Yến, bảo cô ấy giúp chúng ta cài đặt tần số mã hóa. Như vậy anh tổ chức phản quân, là có thể tiến hành truyền tin bí mật; thuốc men phòng sản em cũng kiểm tra rồi, sau này anh mang bên người chút ít."

Cô còn đang nói, Mạnh Hi Tông đã tóm lấy cánh tay của cô, kéo cô vào trong ngực.

Những thứ cô làm, anh quét mắt một vòng đã rõ ràng toàn bộ; một vài thứ có lẽ sẽ hữu dụng trong tương lai, một vài thứ hoàn toàn là phí công vô ích. Nhưng cô lại ngu ngốc tự mình làm từ sáng sớm như vậy.

Anh hiểu được, cô biết muốn cho anh biết thái độ và ủng hộ của mình.

Hắn đều hiểu.

Hai người lặng lẽ ôm nhau, không cần nói thêm bất cứ lời nào nữa.

Mấy ngày đầu sau chiến tranh, mỗi tình cầu, mỗi hộ gia đình, đều vượt qua trong lo sợ bất an. Nhưng trong căn nhà này, căn nhà mà người máy canh phòng nhất, lại trôi qua bình thản như những ngày bình thường.

Tô Di chăm sóc Mạnh Hi Tông cẩn thận, rồi tự mình chăm sóc bản thân. Cho đến ba ngày sau, người máy tuyên bố giải trừ lệnh cấm, xã hội khôi phục trật tự bình thường, đám người Giản Mộ An lập tức xông đến nhà Mạnh Hi Tông, lại thấy Mạnh Hi Tông nửa nằm trên ghế sofa lớn ở phòng khách đọc sách, vẻ ngoài đã tốt hơn rất nhiều.

Theo điều lệ người máy ban bố, trong thời gian một tháng, loài người bắt tay vào làm các loại công việc, từng bước cắt giảm bốn phương diện lương

thực, thuốc men, chế tạo và quân đội. Mọi người mỗi ngày phải hoàn thành lao động hạn ngạch, mới có thể có được thức ăn. Toàn bộ Lĩnh Đánh Thuê bị bắt làm quân đội cho đế quốc, người máy bố trí máy móc giám sát ở mỗi chiếc chiếm hạm. Lúc không có nhiệm vụ, tất cả quân nhân phải làm công việc sản xuất chế tạo; lúc có nhiệm vụ, liền đảm đương bộ đội tiên phong, bán mạng thay người máy.

Điều này đối với Tô Di mà nói không phải là tin tốt, theo điều lệ quy định, tất cả quân nhân ngày hôm sau đều phải đến quân bộ người máy mới thiết lập để báo cáo. Cho dù những người bị thương trong chiến tranh lần trước, cũng chỉ được gia hạn thêm mười ngày. Nhưng Mạnh Hi Tông căn bản còn không thể đi lại, vậy có nghĩa là anh sẽ mang vết thương đi lao động. Cũng như những người khác, phụ nữ cũng phải lao động, căn bản không có điều khoản đặc xá đối với phụ nữ có thai.

Tuy nhiên nhất thời chưa nghĩ ra cách nào khác, có một hạm trưởng cân nhắc rồi nói: "Có tìm Carlo Chu hay không."

Mạnh Hi Tông hồ hững liếc nhìn hắn, hắn lập tức không nói thêm gì nữa.

Tô Di hiểu, lúc bọn họ chạy trốn, ba lượt nhảy ba lượt bị người máy đuổi theo, nhất định là bởi vì Carlo Chu. Hơn một phần ba số quân hạm là do tập đoàn Chu thị chịu trách nhiệm chế tạo, hắn muốn tẩy máy gì đó quá thật dễ dàng. Người đàn ông này nếu như vẫn luôn là người máy ẩn náu trong loài người, vậy cũng quá đáng sợ! Nhưng hắn đến tình hệ Vĩnh Hằng từ lúc nào? Hắn và Mạnh Hi Tông xưng anh gọi em, ngày rơi vào trong tay Trùng tộc đó, chẳng lẽ đều là ngẫu trang?

Mọi người lại bàn bạc một hồi. Chắc chắn trong lòng tất cả các chiến sĩ còn đang mong đợi Mạnh Hi Tông tổ chức bọn họ phản kháng một lần nữa, đoạt lại vùng đất bị chiếm đóng. Nhưng bây giờ là lúc người máy theo dõi chặt chẽ nhất, chênh lệch thực lực quân sự hai bên lại rất lớn. Sau khi bàn bạc, mọi người quyết định yên lặng theo dõi biến chuyển trước đã, tốt hơn hết là thăm dò thực lực và phương pháp khoa học kỹ thuật của người máy, suy nghĩ thêm rồi tấn công bất ngờ.

Mấy ngày sau, quân y mỗi ngày đều tới nhà đổi thuốc, khám chữa vết thương cho Mạnh Hi Tông. Vết thương của anh lành rất mau, nhưng lần này bị thương nặng, bác sĩ cũng hết cách, nói tốt nhất là có thể nằm trên giường nghỉ ngơi một tháng. Tô Di chỉ có thể cười khổ.

Đứa bé trong bụng Tô Di vẫn rất khỏe mạnh. Nghĩ đến còn bốn tháng nữa là có thể nhìn thấy đứa con đầu tiên, trên người Tô Di lại tràn đầy sức lực.

Người máy hoàn thành tổng điều tra dân số căn cứ này nhanh chóng. Đài truyền hình thông báo ngoại trừ những người bị thương nặng, tất cả loài người mỗi ngày phải hoàn thành mười bốn giờ lao động. Ở đây, công việc lao động đàn ông phải làm là chế tạo máy bay chiến đấu; công việc lao động của phụ nữ chính là khai thác và tinh luyện khoáng thạch.

Ngày đầu tiên xong việc trở về, Tô Di mệt mỏi hai chân như nhũn ra. Vừa vào nhà đã nằm xuống cạnh Mạnh Hi Tông, ước chừng nằm nửa tiếng mới đứng dậy đi nấu cơm. Mạnh Hi Tông vẫn chưa thể đi lại, mạnh mẽ ôm cô vào trong lòng, đè nén lửa giận làm hốc mắt anh đỏ ngầu.

Ngày hôm sau anh nói gì cũng không cho Tô Di ra khỏi cửa.

"Nếu như nhất định phải đi, anh đi." Anh nắm chặt tay cô, chính là không để cho cô đi. Tô Di nhanh chóng rơi nước mắt, liền tiếp đảm bảo những phụ nữ khác trên bãi lao công đều biết thân phận của mình, rất quan tâm tới mình. Nhưng Mạnh Hi Tông vẫn không đồng ý.

Tâm trạng thấp thỏm đến buổi trưa, nhưng người máy lại không tới bắt con cá lọt lưới như cô đây. Lúc xế chiều, lại có người gõ cửa.

Mạnh Hi Tông chống gậy, cầm dao dắt Tô Di, từ từ đi tới bên cửa. Cửa mở hé ra, thấy người bên ngoài, Mạnh Hi Tông ngăn ra, lạnh lùng mở cửa ra, bảo Tô Di đỡ, ngồi lên ghế sofa.

Tô Di quay đầu nhìn lại, lại là Carlo Chu sa sầm mặt, đi vào.

Không, là Hình Kỳ Lân.

Gương mặt hắn vẫn điển trai như xưa, vẻ mặt cũng rất bình tĩnh, đi tới bên sofa, vẫn giống như rất nhiều lần trong quá khứ, không để ý tới người khác ngồi xuống.

"Vết thương khá hơn chút nào chưa?" Hắn nhìn Mạnh Hi Tông.

Ánh mắt Mạnh Hi Tông sắc bén nhìn chăm chăm vào hắn, không hề trả lời.

Lời nói của Hình Kỳ Lân dường như bị chặn đứng, dừng một chút mới nói: "Mạnh Hi Tông, lúc máy móc tấn công, tôi mới biết mình là người máy."

"Rốt cuộc anh có chuyện gì?" Tô Di không nhìn tiếp được nữa, cả giận nói, "Tôi cảm ơn anh rất nhiều vì đã cứu chồng tôi. Nhưng trong chiến tranh lần này, người bị anh gián tiếp giết chết e rằng không đếm xuể!"

Hình Kỳ Lân nhìn Tô Di: "Chị dâu, tôi đã đánh tiếng cho đội phòng giữ ở đây, về sau chị không cần đi lao động nữa, an tâm nuôi con lớn. Thiếu thức ăn, tôi sẽ sai người đưa tới. Nhưng Hi Tông là đối tượng chú ý đặc biệt của sĩ quan chỉ huy Hình Nghi, tôi không thể miễn trừ lao động bắt buộc của anh ấy."

Mạnh Hi Tông yên lặng, tìm Tô Di ngừng đập.

Thứ Hình Kỳ Lân cung cấp, chính xác là thứ hiện giờ họ cần nhất. Còn tiếp tục lao động trong thời gian dài như vậy, cô thật sự sợ rằng đứa bé sẽ xảy ra chuyện. Nhưng Hình Kỳ Lân rốt cuộc ôm mục đích gì? Hắn là người máy, sao lại giúp loài người?

Dường như cảm thấy được nghỉ ngơi của họ, Hình Kỳ Lân lãnh đạm nói: "Chúng ta có lẽ không cùng chủng tộc, nhưng tôi vẫn coi hai người là anh trai và chị dâu. Hai trăm năm trước tôi phát hiện ra tình hệ này để ẩn náu, chính là chuẩn bị cho lần máy móc tấn công này. Điều này đối với tôi mà nói chỉ là một nhiệm vụ quân sự, hi vọng hai người có thể hiểu."

Mặt Mạnh Hi Tông liền biến sắc, đang định nói, Tô Di lại giành lên tiếng trước anh: "Hai trăm năm trước?"

Hình Kỳ Lân gật đầu: "Chặng đường di chuyển trong vũ trụ của các người, tính theo mấy ngàn năm ánh sáng; mà phạm vi di chuyển của nền văn minh cơ giới đầu tiên của chúng tôi, đã đạt tới trên trăm triệu năm ánh sáng. Khi tài nguyên của một tinh cầu cạn kiệt, chúng tôi sẽ dùng quân nhân ưu tú lái máy bay chiến đấu tới cự ly năm ánh sáng xa hơn. Phần lớn những người máy này sẽ chết bởi vì năng lượng cạn kiệt; cũng có một phần cực nhỏ may mắn, sẽ phát hiện ra nền văn minh mới, thí dụ như tôi. Sau khi tới đây, tôi mô phỏng theo cuộc sống của Carlo Chu và cha hắn."

"Mô phỏng?" Tô Di nghe vậy càng lúc càng sợ hãi.

"Đúng vậy." Hình Kỳ Lân nói, "Vi để cho đại quân tấn công càng thêm thuận lợi, tôi sẽ mô phỏng con người có tầm quan trọng chút ít. Carlo Chu thật sự đã chết từ lâu. Tôi mô phỏng về ngoại của hắn, tính cách của hắn, sở thích của hắn, tất cả mọi thứ của hắn. Vi để mô phỏng cho chân thật, thậm chí ngay cả bản thân tôi cũng không biết, mình là người máy. Cho đến khi đại quân theo tín hiệu tôi phát ra từ rất lâu trước kia, hành trình mấy vạn năm ánh sáng đến đây. Tín hiệu phóng xạ đó, chính là để đánh thức tôi."

"Nếu như chính anh cũng không biết mình là ai, tại sao lại cài tín hiệu lên máy bay chiến đấu của chúng tôi?" Tô Di cá giận nói.

Một tay Hình Kỳ Lân xoa trán. Đây là động tác cực kỳ thường gặp khi hắn là Carlo Chu, bởi vì hắn thường nhức đầu. Mà giờ khắc này hắn làm vậy, chỉ là bởi vì thói quen.

"Có lẽ trong cơ thể tôi đã sớm thiết lập chương trình." Hắn lẳng lặng nói, "Tôi không nhớ mình đã từng làm gì. Nhưng thân là người đế quốc, cho dù ý thức mình mất, tôi vẫn làm như vậy."

"Nếu như hôm nay cậu tới chỉ vì nói cho chúng tôi biết những thứ này, cậu có thể đi được rồi." Mạnh Hi Tông cười lạnh nói, "Cậu có trách nhiệm của cậu, tôi cũng có trách nhiệm của tôi."

Hình Kỳ Lân gật đầu: "Tôi không cần sự tha thứ của hai người, lợi ích của Đế Quốc đối với tôi là quan trọng hơn cả. Nhưng tôi muốn cho hai người biết, trong lòng tôi, trong lòng một người máy, tình bạn với Hi Tông cũng là chân thật. Tôi sẽ làm hết khả năng của mình, bảo vệ nhà hai người không bị thương tổn. Hôm nay tôi tới đây, chỉ nhắc nhở một tiếng." Hắn nhìn Tô Di, "Đừng cho Hình Nghị biết chuyện cự thạch trận."

Tô Di hoảng sợ, Mạnh Hi Tông liền biến sắc mặt. Lại nghe Hình Kỳ Lân nói: "Tôi đã thủ tiêu nhật ký phi hành của mấy tướng lĩnh cao cấp về trận chiến kia rồi. Anh cũng nên báo cấp dưới đừng đề cập với người máy. Nếu như Hình Nghị biết chị dâu có thể đánh thức cự thạch trận, nhất định sẽ rất hưng thú. Như vậy sẽ rất phiền toái."

Hình Kỳ Lân để lại một chiếc điện thoại di động rồi đi. Hắn nói cho họ biết, đây là mạng lưới liên lạc nội bộ của người máy. Nếu như họ gặp phải khó khăn gì, dùng chiếc điện thoại này tìm hắn.

Mạnh Hi Tông yên lặng rất lâu, mới nói với Tô Di: "Em làm rất đúng. Hiện giờ hắn rất có ích với chúng ta."

Lúc trước Tô Di nhiều lần ngăn cản chuyện Mạnh Hi Tông tức giận, biết trong lòng anh có mấy phần tình cảm đối với người anh em trước kia này, cho nên hôm nay mới không thể nào tha thứ hắn.

Cô cũng sẽ không tha thứ cho Hình Kỳ Lân. Mà tình thế bây giờ, có sự lo liệu của Hình Kỳ Lân, tình hình của họ ít nhất sẽ khá hơn chút.

Sau khi Hình Kỳ Lân rời khỏi nhà Mạnh Hi Tông, đi máy bay chuyên dụng về thẳng Tự Do Thành ở Bắc bán cầu. Dinh thự trước kia của Mạnh Hi Tông, giờ đây bị chuyển thành Tổng bộ chỉ huy của người máy.

Hắn vừa đi vào phòng khách của biệt thự, vừa chạm mặt đã nhìn thấy một cái lồng hợp kim khổng lồ có chiều cao bằng hai người —— Đại Bích toàn thân trần trụi, ngồi ở trong góc lồng. Tay cô ôm đầu gối, cặp mắt màu đen vẫn mở, nhưng trống rỗng như người chết.

Hắn chưa tình có giao tình gì với Đại Bích, thấy cô ấy như vậy cũng không có ý nghĩ thương xót. Hắn đi lên tầng hai, vừa mới vào thư phòng đã phát hiện Hình Nghị đang cầm lên một quyển sách của Mạnh Hi Tông nhìn.

"Ngài sĩ quan chỉ huy, loài người đang sinh hoạt theo điều lệ ngài ban bố, dây chuyền sản xuất máy bay chiến đấu, đạn dược và người máy mới đã bắt đầu xây dựng. Tôi sẽ đốc thúc bọn chúng bằng tốc độ nhanh nhất để bắt đầu sản xuất." Hắn cung kính nói.

"Hình Kỳ Lân." Hình Nghị để quyển sách xuống, con mắt đỏ lạnh lừng lừng nhìn chằm chằm vào hắn, "Cậu khiến tôi rất thất vọng."

Hình Kỳ Lân kinh hãi, lại lộ ra vẻ mặt nghi ngờ: "Anh hai, sao anh lại nói vậy?"

Hình Nghị thở dài, chấp tay nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ: "Cậu chìm vào nhân vật Carlo Chu quá sâu. Loài người tất nhiên ưu tú, nhưng nền văn minh nhân loại này không phải đối thủ của chúng ta. Cho dù văn minh cơ giới đầu tiên xuất phát từ loài người, nhưng đã ưu tú gấp loài người mấy lần từ lâu. Hình Thương thì bỏ đi, hắn là kẻ bị bệnh thần kinh. Nhưng cậu vẫn là quân nhân xuất sắc nhất đế quốc, cậu và tôi liên thủ thực hiện thành công ba lượt chiếm đóng —— Thủ Tộc của tinh hệ Ban Mã, Trùng tộc của chòm sao tiên nữ, Nhân Tộc thuộc hệ hằng tinh. Nhưng lúc này đây, cậu có vẻ mất đi

nguyên tắc của mình."

Lúc trước Hình Kỳ Lân gắng sức khuyên Hình Nghị bỏ qua cho tàn binh của lính đánh thuê; Lại trong lúc Hình Nghị muốn giết chết Mạnh Hi Tông thì dừng cảm đứng ra. Hắn sớm đoán được Hình Nghị sẽ sinh nghi, về mặt không thay đổi nói: "Anh hai, em vẫn tuân thủ nghiêm ngặt chức trách của mình, em trung thành với chủng tộc của mình. Giữ lại Mạnh Hi Tông, chỉ là bởi vì tài hoa của người này có thể sử dụng cho chúng ta. Nếu như tùy tiện giết hắn, e rằng rất nhiều loài người cũng sẽ liều mạng phản kháng. Chúng ta cần chính là ích lợi, không phải tàn sát."

Giọng nói của Hình Nghị giống hệt thân thể hắn, lộ ra sự lạnh lẽo như kim loại: "Vậy sao? Vậy cậu không tuân theo kỷ luật quân sự cơ bản, thù tiêu diệt ký phi hành của loài người, lại vì che giấu gì đây?"

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: SÂU TRONG VÒNG VÂY

Sinh mạng của Hình Kỳ Lân kéo dài đã được 5000 năm, một trăm năm thật sự chỉ như muối bỏ biển. Trong cuộc đời của hắn, có hơn một ngàn năm đều là lữ hành trong cô độc.

Nếu như không phải từng là Carlo Chu, hắn nhất định sẽ giống như Hình Nghị, vô cùng khinh bỉ nhân tộc đẳng cấp thấp yếu ớt.

Song, từng cảm thụ được đau khổ và sung sướng chân thật của Carlo, cảm thụ được sự điên cuồng và tình cảm của hắn. Sau khi Hình Kỳ Lân tỉnh lại, suy nghĩ của hắn cũng không thể nhanh chóng thoát khỏi mô phỏng, thậm chí còn không muốn thoát ra.

Hắn nhớ rõ được mình là người máy -- Người máy không có cảm giác, cũng không có vui vẻ hay đau đớn trên sinh lý, càng không có được tâm hồn lên xuống thoải mái. Bọn họ cứ không ngừng xâm lược những chủng tộc tại những tinh hệ khác, cũng không phải vì cái dục vọng chinh phục buồn cười, mà là vì phồn vinh của chủng tộc. Từng là nền văn minh cơ giới huy hoàng đầu tiên, hôm nay chỉ còn lại một nhánh chiến đội của bọn họ. Vì tái hiện đế quốc ngày xưa, bọn họ phải cần rất nhiều thứ.

Nhưng bây giờ, hắn còn muốn một số thứ khác.

Ví như sự tồn tại của Mạnh Hi Tông và Tô Di, ví như ánh mắt của bọn họ nhìn mình, cho dù là oán giận, thì cũng tốt.

Cho nên, đối mặt với chất vấn của Hình Nghị, sau phút ngần ngừ trầm mặc, ngược lại hắn cười nói "Hình Nghị, anh sai rồi. Nếu như chưa từng là con người, anh vĩnh viễn không cảm thụ được chút cảm giác kỳ diệu."

"Ý cậu nói là cảm xúc yếu ớt của loài người ư?" Hình Nghị nhìn hắn lạnh lùng.

Hắn tiến về phía trước một bước, đi tới trước mặt Hình Nghị. Cơ thể máy móc của Hình Nghị cao hơn hắn một cái đầu, tay hắn đặt lên lồng ngực máy móc của Hình Nghị, nói "Không. Em nói, chính là những thứ làm nên xương cốt huyết mạch của anh, thân thể linh hồn, cũng có cảm xúc run rẩy điên cuồng. Ví như lúc mất đi người mình thích nhất, anh sẽ đau khổ đến mức muốn chết đi. Ví như anh hao hết tất cả thể lực đạt đến đỉnh cao trào... Nếu như anh cũng từng trải qua, sẽ biết, mặc dù chúng ta vẫn cho rằng loài người là chủng tộc yếu nhất, nhưng những thứ bọn họ từng trải qua, tuyệt đẹp hơn rất nhiều lần so với chúng ta."

Nói xong những lời này, Hình Kỳ Lân lễ phép cáo từ với sỹ quan chỉ huy. Mà Hình Nghị trầm mặc trong chốc lát, ngược lại nở nụ cười.

Nói nhiều như vậy, bất quá là muốn chuyển hướng đề tài thôi. Đoạn nhật ký bị xóa bỏ kia, là người phụ nữ có thể gọi được cự thạch nhân, cũng là người phụ nữ của tên loài người Mạnh Hi Tông xuất sắc kia.

Đưa em trai này, lại cũng muốn như người giám hộ ư.

Thờ dài... Hắn đi lên lầu một, ngồi xuống sofa, vuốt ve thân thể nhẵn bóng của Đại Bích như vuốt ve thú cưng.

Cự thạch nhân? Cự thạch nhân thần bí chỉ cần một lần hành động đã thay đổi chiến cuộc?

Đội sau khi cục diện vững vàng, có lẽ hắn nên đi xem một chút.

Giữa hè tại Nam Bán Cầu hơi có chút nóng bức, nhưng vẫn dễ chịu hơn những nơi khác. Điều này làm cho thai kỳ cuối của Tô Di cũng chẳng gian nan.

Cô mặc chiếc đầm bầu rộng rãi, ngồi trong phòng khách nhìn ra phong cảnh bên ngoài. Rốt cuộc, cô đã nhìn thấy dòng người xuất hiện tại cửa trụ sở từ đằng xa.

Đàn ông thì mặc quân trang, chẳng qua là trên tay áo có mã hóa. Quân trang cũng rất dơ, một ngày qua đi, luôn nhuộm đầy dầu máy và bùn đất dơ bẩn. Nhưng mỗi khi bọn họ trở về, cũng chính là thời điểm vui vẻ nhất trong ngày của Tô Di.

Cô mỉm cười, nhìn người đàn ông cao lớn kia đang đến gần. Trong đám lính đánh thuê, anh cao lớn bắt mắt nhất, giống như số "001" tay áo của anh.

Mạnh Hi Tông mở cửa nhà ra, đã bắt gặp bộ dáng cô kiên chân mong ngóng. Anh theo bản năng mở rộng vòng tay để ôm cô, xông vào mũi anh đều là mùi hương thơm ngát của thân thể cô.

Nhưng ngay sau đó, anh lại thu tay lại, không để cho mùi trên người mình dính vào cô. Cô nhìn hết hành động của anh vào mắt, giận dữ, rồi lại nhẹ nhàng bước đến vùi đầu vào ngực anh.

Anh ôm thân thể mềm mại của cô, bàn tay to cẩn thận tỉ mỉ đặt lên bụng cô.

"Nhanh thôi, Tô Di" Anh khẽ nói "Chúng ta đã có người tiếp cận được máy bay chiến đấu Rắn hổ mang. Ngày phản công của chúng ta sẽ nhanh tới rồi."

Tô Di gật đầu. Máy bay chiến đấu Rắn hổ mang chính là máy bay chiến đấu liên tục nhảy không gian trong cự ly ngắn. Tô Di biết loài người không chỉ có đảm đương việc lao công và làm quân đỡ đạn, cũng sẽ gánh vác chút công việc tạp vụ hậu cần mặt đất. Mặc dù người máy không để cho con người tiếp xúc cơ mật quan trọng của chúng, nhưng hai tháng qua, Mạnh Hi Tông và những người khác, vẫn không ngừng thăm dò nội tình của người máy, chính là vì phản công.

Chẳng qua sau lưng thật nhiều...

Cô cúi đầu, cười kéo anh đến bên bàn ăn "Hôm nay Ngón Khanh mang đến chút rau tươi. Anh tắm nhanh đi, rồi ra ăn cơm."

Mạnh Hi Tông cười bí ẩn "Anh muốn ăn không riêng gì rau cải"

Tô Di đẩy mạnh anh vào phòng tắm "... Anh tắm nhanh rồi ra ngoài."

Phòng tắm vang lên tiếng nước chảy tí tách, Tô Di ngắm nhìn những món đồ giản trên bàn, nhưng trong lòng suy nghĩ, hơn cả phản công và thắng lợi, bây giờ cô càng hy vọng, là cả nhà mình sẽ được chung sống bình yên.

Hơn hai tháng bị chiếm đóng, Hình Kỳ Lân cũng đã tới vài lần. Dưới sự thúc đẩy của hắn, ít nhất những con người trong trụ sở này cũng không có hoàn cảnh thê thảm. Tô Di cũng coi như nhận được sự chăm sóc đặc biệt.

Mặc dù nghe nói những tình cầu khác đều có xảy ra sự việc bị giết hại. Thậm chí hành tinh Trùng tộc còn xảy ra vài lần bạo động lớn. Nhưng cũng đã tốt hơn nhiều với lúc mới chiến bại.

Bỗng nhiên vang lên một tiếng rất lớn, cắt ngang dòng suy nghĩ của Tô Di. Cô phản ứng nhanh, vội vàng chạy đến phòng tắm. Vòi hoa sen vẫn chảy, cơ thể cao lớn chồng chất vết thương của Mạnh Hi Tông lại nằm trên gạch men, hai mắt nhắm chặt, chắc đã hôn mê.

"Hi Tông! Hi Tông!" Tô Di đau khổ muôn phần.

Cố hết sức lực mới kéo anh lên được ghế salon ở phòng khách. Qua nửa tiếng, Mạnh Hi Tông mới từ từ tỉnh dậy. Hai mắt của Tô Di đã khóc đỏ cả lên, ôm chặt lấy anh "Anh làm em sợ muốn chết..."

Sắc mặt Mạnh Hi Tông vô cùng tái nhợt, im lặng rất lâu, mới giữ vẻ mặt bình tĩnh đứng dậy "Đừng dọa con"

Đây không phải là lần đầu tiên anh ngất xỉu, lúc trước cũng từng xảy ra một lần.

Lần trước, sau khi trọng thương, chỉ có mấy ngày đã bị người máy bắt đi lao dịch. Khoảng thời gian đó quả thật đã làm Tô Di đau đến không muốn sống. Mỗi ngày nhìn gương mặt anh không có chút huyết sắc, bị người máy xua bắt đi lao động. Khi trở về lại ho khan nặng nề liên tục. Thậm chí Giản Mộ An còn lên nói cho cô biết, có một lần trong lúc phi hành, Mạnh Hi Tông còn học máu.

Sau đó thương tích đã từ từ lành lại, sức lực cường tráng của anh cũng không bằng lúc trước. Có buổi tối, hai vợ chồng cùng xem tivi, đọc sách, hoặc là mọi người đến đây mở party. Thế nhưng anh lại bất giác ngủ mất. Đây chính là tình huống chưa từng xảy ra trước đây. Anh chưa bao giờ nói ra, nhưng đám người Giản Mộ An nhìn anh bây giờ cũng rất lo lắng. Tô Di lại càng đau lòng muôn phần.

Nhìn anh cố chấp tự về phòng ngủ nằm xuống, Tô Di cố chịu đựng để không rơi lệ, cô chỉ hi vọng sớm ngày bình an sinh con ra, để cuộc sống u ám như thế cũng có thể kết thúc sớm một chút.

Ngày hôm sau, Mạnh Hi Tông vẫn tham gia huấn luyện quân sự của người máy như cũ. Ước chừng đang tìm cách tấn công văn minh nhân loại, người máy cho quân đội loài người tạm dừng lao động, máy bay chiến đấu cơ giới cùng huấn luyện phi hành với loài người. Song, đương nhiên người máy cũng có nhiều phòng bị đối với loài người, dựa vào cấp bậc của Mạnh Hi Tông, cũng chỉ là phó hạm trưởng pháo đài, tuân theo sự an bài của hạm trưởng người máy, chỉ huy bộ đội phối hợp huấn luyện.

Chẳng qua nếu có lòng phản kháng, địa vị không là vấn đề gì. Bọn họ cần phải nhẫn nại để chờ thời cơ.

Mấy ngày này Tô Di vẫn ở nhà sao chép danh sách quân phản kháng cho Mạnh Hi Tông, đến xế chiều, bỗng nhiên có người gõ cửa. Vào giờ này, chỉ có

Hình Kỳ Lân tới thôi, cô trấn định mở cửa ra -- có hai người máy mang súng đang đứng ở đó.

"Thai phụ" Một người máy nói "Có lệnh: toàn thể thai phụ đều phải tập hợp"

Trong lòng Tô Di cả kinh. Song, hiện tại cô hành động bất tiện, càng không thể độ sức với người máy, trầm tư một chút, mới đi theo bọn chúng.

Tô Di không nghĩ rằng, ngày hôm nay, mới bắt đầu khổ nạn chân chính của cô và Mạnh Hi Tông.

Cô bị dẫn lên Báo Săn. Trên đó còn có những phụ nữ mang thai khác ở trụ sở, và với những phụ nữ vừa sinh sản xong, ôm theo trẻ sơ sinh chưa đầy tháng. Còn có những đứa trẻ khác, thậm chí ngay cả con trai của Giản Mộ An chưa tới hai tuổi cũng ở trong đó. Thấy Tô Di, Tiểu Giản lão đảo chạy đến, nắm lấy mép váy của cô, nhìn xung quanh.

Có lẽ ngay cả con nít cũng đều thấy được không khí nguy hiểm kỳ lạ?

Cô và mấy thai phụ trao đổi ánh mắt -- đều là quân quyền, các cô dùng tay ra hiệu với Tô Di, tỏ vẻ có mang theo vũ khí.

Nhưng điều này cũng vô dụng. Trong lúc các cô bị đưa đến bệnh viện lớn nhất Tự Do thành, kiểm tra đầu tiên chính là vũ khí, người máy cầm đi tất cả súng trên người các cô.

"Chồng của chúng tôi đều dốc sức phục vụ vì đế quốc" Tô Di nói với một người máy nhìn như người đứng đầu "Chúng tôi muốn biết tại sao bị bắt đến đây."

Người máy lạnh lùng liếc nhìn cô một cái "Thưa cô, tôi tiếp thu mệnh lệnh chỉ vận chuyển các cô mà thôi."

Các cô bị xua đến một căn phòng, nơi này còn có những phụ nữ có thai khác, số lượng hơn hai mươi người. Tô Di không hề nghi ngờ, chắc chắn có rất nhiều thai phụ đầy kín trong mỗi gian phòng. Người máy muốn làm gì? Không phải bọn họ đã hứa cho con người quyền hạn căn bản sao?

Sự bất an không lồ xuất hiện trong lòng Tô Di. Cô đi tới cửa sổ phòng bệnh, nhìn ra phía bên ngoài, chỉ thấy không ngừng có xe chở những thai phụ đến đây.

Cô cố gắng giữ mình bình tĩnh lại. Di động Hình Kỳ Lân đưa đã để ở nhà, lúc rời đi, căn bản vẫn không kịp mang theo. Mạnh Hi Tông cũng không biết mình bị bắt đi. Bây giờ phải thế nào đây?

Trực giác nói cho cô biết, chờ khi thai phụ đến đông đủ, bi kịch sẽ phát sinh. Cô không hề do dự đi đến cửa phòng bệnh. Bên ngoài cửa phòng đã khóa, có một gã người máy canh phòng. Cô quơ lấy chiếc máy bên cạnh giường bệnh, nện thẳng vào cửa sổ thủy tinh gần cửa phòng.

Cửa sổ thủy tinh vỡ tan tành. Người máy ngoài cửa gần như lập tức giơ súng lên nhắm ngay Tô Di. Tô Di giơ hai tay lên, nói lớn tiếng "Tôi không có ác ý. Tôi là người của trung tướng Hình Kỳ Lân, làm việc cho trung tướng! Mã hóa truyền tin của hân là X9I52. Tôi muốn gặp cấp trên của các người."

Tất cả mọi người phía sau đổ mồ hôi hột thay Tô Di. Đôi mắt đỏ ngầu của người máy quan sát cô "Trung tướng Hình Kỳ Lân?"

Tô Di dịu giọng nói "Đúng vậy" Cô đã thuộc lòng quân hàm cấp bậc của người máy, nói một cách lạnh lùng "Trung sĩ, anh còn không mở cửa cho tôi?"

Người máy chậm chạp chạy đi, một lát sau mới trở lại, mở cửa phòng cho Tô Di.

Tô Di bị dẫn đi đến một gian phòng nhỏ. Đây chắc là phòng bác sĩ trước kia, hôm nay không có một bóng người. Cô ngồi bên trong lo sợ bất an. Trong áo lót có vật bén nhọn cán vào thịt làm cô đau -- Đó là dao giải phẫu Carlo Chu từng cho cô, bị Mạnh Hi Tông nghĩ cách mài thành một thanh mỏng đẹp, giấu vào trong lớp vải. Cô suy nghĩ một chút, cẩn thận tỉ mỉ lấy mảnh dao kia ra, nắm vào trong tay.

Một lát sau, có một người máy xoải bước đi đến. Người máy trước mắt này cũng cao hơn và cường tráng hơn tên lúc nãy, quân hàm hân là thiếu tá.

Không đợi hân mở miệng, Tô Di đã phủ đầu một câu "Thiếu tá! Nhiệm vụ lần này của các anh không bao gồm tôi, anh không có nhận được thông báo sao?"

Thiếu tá người máy im lặng trong chốc lát, hơi ngạc nhiên quan sát Tô Di "Một phụ nữ loài người, dám nói chuyện với tôi như vậy ư?"

Tô Di cười lạnh "Tôi là thân tín của trung tướng Kỳ Lân, trong cuộc tấn công của người máy lập được nhiều công lao lớn. Lúc trước trung tướng Kỳ Lân đã ra lệnh, tôi không cần tham dự bất cứ loại lao động nào. Sao hành động hôm nay, các người không báo với trung tướng?"

Thiếu tá gật đầu "Đây là hành động bí mật trong phạm vi quyền hạn của tôi. Cô ở đây, chờ tôi bắt được liên lạc với trung tướng, sẽ thả cô về. Bất quá, thưa cô, dựa theo chỉ lệnh hành động lần này, con của cô không thể giữ lại. Cho dù là Trung tướng, cũng không thể vượt cấp tham dự vào hành động của tôi."

Tô Di run lên trong lòng, ngược lại cười nói "Thiếu tá, thật ra thì trẻ con của loài người có rất nhiều công dụng."

Đôi mắt đỏ của thiếu tá chớp chớp "Chẳng qua chỉ lãng phí tài nguyên sức lao động của người lớn. Ngài sỹ quan chỉ huy cho điều kiện tiên quyết để chúng tôi giữ vững hiệu suất chính là có thể tùy cơ ứng biến. Tiêu diệt những thứ rườm rà này, có tác dụng đẩy mạnh phát triển tình cầu..."

Quả nhiên! Tô Di cố gắng trấn định nói "Nếu như vậy, tùy theo thiếu tá."

Thiếu tá xoay người rời đi. Tô Di ngồi trên giường, toàn thân run lên lạnh buốt -- Làm sao bây giờ? Làm sao cứu được con cô đây? Làm sao mới có thể cứu được người trong bệnh viện này?

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: NHANH TAY

Con ngoan, nếu như lần này, mẹ không bảo vệ được con, xin con đừng trách mẹ. Bây giờ đang trong thời thực dân u tối, ba và mẹ phải vì hạnh phúc của tất cả mọi người, chỉ có thể hy sinh nhiều hơn.

Tô Di đè nén nỗi lo lắng và sợ hãi trong lòng, cầm con dao chém sắt như chém bùn trong tay, cẩn thận tỉ mỉ dựa sát chân tường.

Có lẽ bởi vì xung quanh bệnh viện có rất nhiều người máy đang cầm súng canh giữ, cho nên phòng này không có ai. Cửa phòng bị khóa trái, Tô Di lấy dao nhẹ nhàng khoét một vòng tròn lên vách cửa, lấy khóa cửa ra. Cô yên lặng mở cửa đi ra ngoài không gây ra một tiếng động.

Cô không hề tin tưởng lời của tên thiếu tá. Nếu như lần này, mục đích bọn họ là giết chết tất cả phụ nữ có thai, tuyệt nhiên sẽ không để cho bất cứ ai còn sống. E rằng vừa rồi chỉ là kế hoãn binh của hắn, một khi xác định Hình Kỳ Lân không hề biết việc hành động lần này, sợ rằng hắn sẽ trở lại giết cô ngay lập tức. Cô phải trốn thôi.

Từ lúc bị chiếm đóng cho đến nay, đây là lần đầu tiên cô cảm nhận được sự tàn nhẫn vô tình của bọn người máy. Bọn chúng chưa từng tàn sát vô duyên vô cớ, điều này làm cho loài người cũng chấp nhận với hiện trạng, phục tùng với kẻ thống trị hùng mạnh lại hiền lành. Nhưng mới vừa rồi nghe được giọng điệu kia của tên người máy kia, chỉ vì không để lãng phí tài nguyên, họ sẽ tiêu diệt không để cho con nít ra đời -- Không biết chuyện này, có phải bọn họ đã từng làm rất nhiều ở các tỉnh cầu khác hay không?

Thậm chí, việc này đại biểu cho họ tuyệt nhiên không hề dự tính chung sống hòa bình lâu dài và ổn định với con người. Nếu như không có thể hệ tiếp theo, chẳng phải loài người sẽ diệt tộc ư?

Nghĩ đến đây, cô vô cùng sợ hãi. Thấy phía trước có bóng dáng của người máy đang đi, cô lách mình đi vào dãy khám bệnh.

Có lẽ tất cả phụ nữ có thai cũng bị nhốt trong khu nằm viện, tầng này là phòng khám bệnh, nên không có bất cứ ai. Tô Di lén lút đi được mười mấy phút, nhưng càng ngày càng tuyệt vọng -- xung quanh cũng toàn là người máy, cô không thể nào trốn thoát được.

Cô quyết định thử thời vận.

Giết chết tên người máy đầu tiên, có thể nói là nhờ vào may mắn -- Đó là phía bắc dãy khám Đông Y, một tên người máy đang ngờ ngác ngẩng đầu nhìn những tủ thuốc đông y đầy cả mặt tường, ngay cả Tô Di nhích đến gần cũng không phát hiện được. Tô Di dùng dao cắm vào cổ hắn. Còn còn chém đứt cả cánh tay súng của hắn xuống, đáng tiếc là không dùng được.

Đoạt súng đã thất bại. Chạy này giờ làm Tô Di thở hổn hển, vừa định kéo hắn vào trong phòng, ngẩng đầu lại thấy cuối dãy hành lang, có hai tên người máy canh phòng giờ súng lao nhanh đến.

Tô Di bỏ chạy. Song, vì bụng bầu đã to nên không thể chạy nhanh được. Bước chân đuổi theo phía sau ngày càng gần, cô sợ chết, sợ bọn họ nổ súng. Ngẩng đầu chợt thấy phòng chụp X-Quang, cô ôm lấy hi vọng người máy sợ tia X - Quang, có thể sẽ may mắn trốn được sự đuổi bắt của bọn chúng. Cô kéo cánh cửa nặng nề ra, chạy vọt vào trong.

Cô đứng dựa sát góc tường, nếu như người máy xông vào, biện pháp dùng bia đỡ đạn là trung tướng Kỳ Lân còn hiệu nghiệm hay không? Cô có nắm chắc được sẽ giết chết được hai bọn chúng ngay phút đầu tiên chúng xông vào hay không? Nếu như cuối cùng mất đi đứa con này, cô phải làm sao đây?

Đầu cô hỗn loạn cả lên, nắm chặt dao, nước mắt chảy xuống. Cô thầm tự khinh bỉ mình -- Trải qua biết bao nhiêu cuộc đại chiến, giờ chỉ có hai tên người máy trước mặt, thế mà lại khóc ư? Mang thai đến giờ này, tâm tình cô xúc động của cô đã khóc đủ rồi, chẳng lẽ thật sự tâm tình của phụ nữ có thai thật yếu ớt bất an sao?

Đang suy nghĩ, cô lại phát hiện tiếng bước chân người máy không có đến gần đây. Trong lòng cô vui mừng, có lẽ bọn chúng không phát hiện cô đang núp ở trong này.

Cô thở phào nhẹ nhõm, xoay người theo bản năng, bỗng cô sững người lại.

Một người, một người đàn ông, mặc áo sơ mi màu đen của Lĩnh Đánh Thuê, ngồi ở trên bàn chụp X Quang đang nhìn mình.

Thân hình của hắn cao lớn, không được xem là rất đẹp trai, nhưng khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, ngũ quan tuấn lãng sâu sắc, toát lên vẻ lạnh lùng cứng rắn. Hai nút trên cùng của áo sơ mi không cài lại, lộ ra một ít cơ ngực cường tráng màu đồng.

Ánh mắt hắn nhìn Tô Di rất bình tĩnh.

Tô Di chỉ cảm thấy hắn hơi quen quen, nhưng trong nhất thời không nhớ nổi trong lính đánh thuê có nhân vật như thế hay không. Nhưng người có loại khí chất xuất chúng như thế, chắc chắn cô gặp một lần sẽ có ấn tượng.

Nhưng dù sao cũng gặp được một con người, ít nhiều gì cũng có trợ thủ. Huống chi là một quân nhân. Tô Di thấy bên cạnh hắn cũng không có vũ khí, tay che ở bụng, bước lên phía trước một bước "Anh là ai? Sao lại ở đây?"

Vấn đề bình thường này lại khiến người đàn ông nhủ mấy suy nghĩ một lát, sau đó chân mày mới giãn ra, nói "Tôi là thượng úy Lâm Tề. Mấy ngày trước bị thương trong lúc luyện tập phi hành."

Lòng Tô Di thả lỏng, nhỏ giọng nói "Ồ ngoài có rất nhiều thai phụ bị người máy bắt, anh có thể giúp tôi không?"

Lâm Tề hơi sững sờ "Cô muốn làm thế nào?"

Tô Di nản lòng trong nhất thời "... Tôi còn chưa nghĩ ra cách. Tôi không có mang theo vũ khí."

Lâm Tề nhìn cô, tựa như không có gì để nói.

Đương lúc đó, ngoài cửa bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân dồn dập. Tô Di kinh hãi, nói với Lâm Tề: "Núp đi". Sau đó vọt tới máy chụp X Quang cao cao ở bên trái. Nơi này không gian khá hẹp, nếu như người máy xông vào, có lẽ cô nắm chắc sẽ giết được một tên..

Chờ một chút. Lâm Tề! Sao hắn không trốn?

Tô Di căng thẳng vừa lò đầu ra, chỉ thấy Lâm Tề vẫn ngồi ở chỗ đó, lại giờ hai tay nhìn ngơ ngác, bộ dạng như đang nằm mơ.

Người này... Trong chiến đấu bị thương ở đầu sao?

Ngay cả bản thân mình, Tô Di còn lo không xong, thôi đành mặc hắn vậy.

"Đừng, đừng, đừng" Mấy tiếng súng vang lên, ánh lửa nhanh như tia chớp bắn mạnh từ phía cửa. Trong nháy mắt, Lâm Tề kia như mảnh hổ đang ngủ say bỗng thức giấc, hắn tung mình núp đằng sau bàn, tránh thoát được làn đạn như mưa gió ập tới.

Hai người máy lập tức bước vào, con mắt đỏ ngầu tỏa sáng lấp lánh. Song, Lâm Tề hành động nhanh như điện, xông thẳng lên phía trước, hai cánh tay như gọng kìm, kìm chặt hai cánh tay súng của hai tên người máy. Sau đó, hắn thừa cơ xông lên bắt hai cái đầu của người máy, đập mạnh vào nhau. Một tiếng kim loại tan vỡ vang lên, hai người máy ngã thẳng xuống đất.

Bọn chúng bị Lâm Tề giết chết ư?

Tô Di kinh ngạc nói không ra lời --- Tên này, thật lợi hại quá! E rằng còn liều mạng hơn cả Mạnh Hi Tông.

Không đợi Tô Di bước ra, Lâm Tề kia bỗng nhiên giờ tay lên chụp lên đầu mình, thân thể trong thoáng chốc lại té lăn trên đất.

Tô Di vội vàng xông ra, thấy thân hình cao lớn của hắn, giống như con thú mới sinh, run rẩy co rúc trên mặt đất, sắc mặt xanh mét, đôi mắt đen đau đớn nhắm chặt lại. Tô Di nắm chặt bàn tay lạnh như băng của hắn, dịu giọng nói "Anh sao vậy? Ráng chịu chút."

Nhận thấy được bàn tay của Tô Di, tay Lâm Tề gần như cố gắng nắm chặt lại tay cô, sức lực quá mạnh, làm Tô Di đau đến mức thiếu chút thét lên. Đau quá, tay người này dường như làm bằng thép vậy. Cánh tay Tô Di lau mồ hôi nhễ nhại trên mặt hắn, dường như hắn bị kích thích bởi cảm giác mềm mại của cánh tay cô, run lên, há mồm cắn vào cánh tay Tô Di.

Tô Di đau đến thét lên, luôn cuống tay chân vớ được cái đầu người máy bên cạnh chân mình, hung hăng đánh vào đầu Lâm Tề. Cô đập một cái rất nặng, máu tươi từ đầu Lâm Tề chậm rãi chảy xuống, hắn cũng run lên mạnh mẽ, tay và miệng của Tô Di rốt cuộc cũng được buông ra.

Cái tay kia của Tô Di đã bị bầm tím, cánh tay vẫn còn dấu răng cắn sâu vào trong thịt đến chảy máu, đau đến mức thờ hồn hồn. Mà Lâm Tề lại an tĩnh đến kì dị, hai mắt cũng trong veo sáng láng.

Hắn nhìn gương mặt cô đang nhăn nhó, bỗng nhiên bật cười.

Nụ cười cũng thật quá quái dị, Tô Di đứng lên, cảnh giác lùi về sau hai bước. Hắn cũng đứng lên, không hề do dự bước từng bước đến gần Tô Di.

"Ngọt" Hắn quan sát cô "Tại sao ngọt như vậy?"

"Cái gì ngọt?" Cô hỏi trong hoảng sợ.

"Máu của cô" Ánh mắt của hắn nhìn thẳng vào cánh tay nhuộm máu của cô "Rốt cuộc cô là ai?"

Tô Di là người nên hỏi câu đó mới đúng! Cô nói cả giận "Anh có bệnh à! Là đàn ông thì giúp tôi cùng nhau cứu người, đừng lên cơn điên."

Lâm Tề im lặng trong giây lát, rồi lại đáp "Được. Xảy ra chuyện gì?"

Tô Di nói ngắn gọn tình hình bên ngoài, xong rồi lại nói "Hành động này của người máy thật ngu xuẩn. Chỉ cần tin tức kia được truyền ra thì còn con người nào dám bán mạng vì người máy nữa chứ? Chỉ sợ dù có chết cũng phải phản kháng mà thôi. Người máy là người không có người thân và bạn bè, làm sao có thể hiểu được đau khổ khi cốt nhục chia lìa của loài người."

Lâm Tề gật đầu "Hành động này đúng là không cần thiết. Chẳng qua nếu như không còn người sống, thì làm sao tin tức có thể truyền đi?"

Tô Di quan sát hắn "Có lẽ chúng ta cứu không được những người khác, nhưng hai chúng ta là nhân chứng, ít nhất phải truyền tin tức này ra ngoài. Lâm Tề, bản lĩnh của anh tốt hơn tôi, chắc là tôi sẽ không trốn được. Tôi sẽ cố hết sức giúp anh chạy ra ngoài, nếu như tôi chết, xin anh nói cho những loài người ở bên ngoài, việc bạo hành của người máy."

Ngược lại Lâm Tề nhìn cô "Cô không sợ chết?"

Tô Di hỏi ngược lại "Anh sợ sao?"

Lâm Tề cười "Không sợ"

"Chúng ta đi thôi." Tô Di nói "Tiếng súng nổ vừa rồi, e rằng sẽ nhanh chóng có người máy đến đây."

Kỳ quái, sao người máy không chạy đến đây chứ?

Lâm Tề gật đầu, kéo cánh cửa nặng nề, đi ra ngoài. Tô Di đi theo phía sau hắn.

Mới vừa đi ra cửa. Tô Di bỗng sờ --

Có ít nhất hơn hai mươi người máy, đồng loạt đứng ở lối đi. Bọn họ giơ cao tay súng, nhắm thẳng vào hai người. Vào lúc này, tên thiếu tá chịu trách nhiệm hành động lần này, đứng ngay chính giữa, đôi mắt đỏ lóe lên, im lặng không nói.

"Nổ súng" Thiếu tá lạnh lùng ra lệnh.

"Nếu các người nổ súng..." Tô Di cất tiếng nói hơi run run, thiếu tá vùng tay lên, ngăn cản bọn thuộc hạ nổ súng.

Mảnh dao Tô Di đã yên lặng kề vào cổ Lâm Tề, cô nói chậm rãi "Tôi sẽ giết hắn ngay lập tức."

Thiếu tá chần chờ rõ ràng, không nhìn Tô Di, chỉ nhìn Lâm Tề.

Bỗng nhiên Lâm Tề bật cười "Thiếu tá, cho quân lính rời khỏi đây."

Thiếu tá nhanh chóng chào theo nghi thức quân đội, bọn người máy chậm chạp rời đi. Chỉ còn lại ba người là Lâm Tề, Tô Di và thiếu tá.

Trong lòng Tô Di đã rối loạn từ lâu, nhưng vẫn cố gắng trấn tĩnh để tay mình không run rẩy, kề sát cổ Lâm Tề. Dường như Lâm Tề không hề màng đến tình cảnh của mình, nghiêng đầu nhìn Tô Di, đôi mắt đen trở nên sâu thẳm "Thưa cô, sao cô biết tôi là người máy?"

Tô Di không thèm đáp, ngược lại nói "Thả tất cả thai phụ, nếu không tôi giết anh."

Lâm Tề gật đầu, trực tiếp nói với thiếu tá "Giết hết tất cả. Lập tức thi hành."

Tô Di quá sợ hãi, mảnh dao cứa một đường, máu trên chiếc cổ màu đồng của hắn từ từ rỉ ra "Anh cho rằng tôi không dám giết anh ư?"

Lâm Tề quay đầu nhìn về phía thiếu tá còn đứng yên tại chỗ "Muốn tôi nói lần thứ hai à?"

Cơ thể kim loại của thiếu tá căng thẳng "Vâng, ngài sỹ quan chỉ huy."

Lòng Tô Di chấn động kịch liệt -- Cô cho là Lâm Tề chẳng qua cũng là một trong những tướng lĩnh cao cấp của người máy. Bởi vì lời nói và hành động của hắn khác hẳn với người thường. Bởi vì ánh mắt và vẻ mặt hắn toát ra khí chất tương tự Hình Kỳ Lân. Cho nên vừa rồi, cô mới thử đánh cược uy hiếp Lâm Tề.

Cho dù cô cược sai, hắn là loài người. Nhưng hắn xuất hiện ở đây, lực chiến đấu lại mạnh như vậy, nhất định cũng là nhân vật khó lường, có lẽ là kẻ phản bội của nhân loại. Uy hiếp hắn cũng có vài phần hi vọng.

Nhưng cô không ngờ tới, hắn lại là sỹ quan chỉ huy -- Hình Nghị?! Không phải toàn thân hắn đều là người máy kim loại sao? Thì ra lại có hình dáng của con người? Như vậy hắn cũng mô phỏng theo Lính Đánh Thuê Lâm Tề ư? Tại sao? Tại sao hắn lại ở đây?

Bỗng nhiên Tô Di cất lời "Thì ra anh là sỹ quan chỉ huy. Tôi nghĩ rằng anh cũng chỉ là người máy bình thường."

Hình Nghị lại hỏi một lần nữa "Sao cô phát hiện được?"

Tô Di nhớ tới lời nói của Mạnh Hi Tông, cất lời "Chẳng lẽ anh không biết, trên người của người máy có một mùi đặc thù..."

Xẹt một tiếng. Cơ thể Hình Nghị như bị điện giật, trong nháy mắt nghiêng ngã một chút, cũng không hề né tránh một nhát dao của Tô Di.

Tô Di ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt đen nhánh của Hình Nghị. Đột nhiên hân hân tay lên, một tay bắt lấy cổ của Tô Di, một cánh tay khác, đẩy lại vết thương sâu cả tấc trên cổ mình, sắc mặt cũng vô cùng lo lắng.

Tô Di không hề do dự, giờ tay lên cho thêm một nhát nữa, dứt khoát chặt đứt một bàn tay của hắn. Sắc mặt Hình Nghị biến đổi kịch liệt, rốt cuộc đưa tay đỡ lấy cổ tay đã bị cắt đứt của mình, quỳ xuống đất.

Bản lĩnh hắn khá như vậy, Tô Di đánh lên được vốn chỉ là may mắn -- Một là do nói chuyện làm hắn phân tâm, hai là hành động bất ngờ đánh vào chỗ hiểm của hắn, ba là trong tay có vũ khí.

Nhưng bây giờ, cho dù thế nào cô cũng không dám tiến lên bổ thêm cho hắn một nhát, chỉ xoay người bỏ chạy.

Song, cả bệnh viện này đều là người máy, cô có thể chạy trốn được đến đâu? Cô không biết Hình Nghị có bị mình giết hay không? Nếu như cơ thể con người bị giết chết, thì cơ thể người máy có còn sống không?

Cô giống như một con ruồi bay loạn xạ, vừa sợ Hình Nghị đuổi theo, lại sợ gặp phải các người máy khác.

Đúng lúc này, những tiếng sung vang lên dày đặc như những tiếng sấm rền trời. Trong nháy mắt, toàn thân Tô Di dừng lại -- Người máy đã ra tay rồi hay sao?

Cô đã sức cùng lực kiệt, nhìn lối ra sáng bóng ánh đèn, chỉ cảm thấy vách tường trắng bốn phía làm người ta khó thở. Dường như cô cảm thấy được, sau lưng mỗi bức tường trắng kia, máu tươi của vô số phụ nữ và trẻ con chảy tràn ra như những đóa hoa, từ từ nở rộ thành những mảnh lớn.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: CỨU VIỆN

Hình Nghị mô phỏng theo Lâm Tề, không phải bởi vì hắn cảm thấy hứng thú với con người, mà chỉ vì tiện lợi mà thôi.

Năm đó, nền văn minh cơ giới đầu tiên xảy ra nội chiến, những chủng tộc ở các tinh hệ khác liên quân với nhau, thừa dịp tấn công, nhanh chóng tiêu diệt đế quốc vĩ đại. Hắn thân là danh tướng đương thời, dẫn dắt được hạm đội của mình sống sót trốn được liên quân đuổi giết. Không chỉ dựa vào lực chiến đấu, mà là nhờ vào sự cương nghị quyết đoán sắc bén, suy tư có cơ sở của hắn.

Cho đến bây giờ, hắn chưa hề coi thường bất kỳ chủng tộc nào. Cho dù là loài người yếu ớt trong mắt hắn đi chăng nữa. Sau khi hắn chiếm lĩnh, cũng sẽ xâm nhập tìm hiểu văn hóa, tư tưởng của loài người -- Hắn cho rằng như vậy mới có biện pháp thống trị toàn diện hữu hiệu với họ hơn.

Hắn cũng cho rằng lời của Hình Kỳ Lân chỉ là những điều vớ vẩn. Hắn cảm giác mình chẳng có hứng thú gì với con người. Nhưng có một cơ thể con người, đúng là dễ dàng hơn rất nhiều.

Ngày gặp phải Tô Di, vừa khéo hắn nhận được lời mời của thiếu tá Doris, thủ lĩnh đội quân đóng giữ tại Tự Do Thành, muốn trình bày cho hắn xem "Thành quả nhạy bén tiêu trừ những dư thừa trong xã hội". Cộng thêm việc sở nghiên cứu đã sàng lọc được một mẫu cơ thể con người tốt nhất để thực hiện kỹ thuật cộng sinh dung hợp, đó là Lâm Tề, cũng vừa khéo đã ở bệnh viện Đệ Nhất của Tự Do Thành. Cho nên hắn đến thẳng bệnh viện hoàn thành mô phỏng Lâm Tề trước, không đi kiểm tra trực tiếp công việc của thiếu tá Doris.

Viện nghiên cứu kỹ thuật dung hợp cộng sinh có hai loại kỹ thuật, một loại là phục chế, một loại là mô phỏng.

Phục chế rất đơn giản, tựa như Hình Thương đã làm năm đó, lợi dụng tài nguyên hữu cơ, tạo ra một cơ thể con người, sau đó gắn chip người máy vào. Người máy đó sẽ không có thay đổi, không già không chết, chỉ cần tiến hành tu bổ tứ chi định kỳ là được. Mặc dù hoàn toàn giống con người, nhưng lại thuộc về "người giả".

Mô phỏng thì phức tạp hơn nhiều.

Mô phỏng gần giống như bản sao, nhưng lại vượt trội hơn. Nội dung mô phỏng không riêng gì cơ thể loài người và người máy, mà còn bao gồm cả tính

cách và trí nhớ của bọn họ. Vứt bỏ hình thức chip cấp thấp, dùng lượng tinh thể có năng lượng cao dung hợp vào cơ thể con người thay thế cho chức năng của chip.

Loại kỹ thuật này được khai phá bởi đội người máy viễn chinh tiên phong, thường được dùng cho các tướng quân mạnh nhất hoặc là trực hệ Vương Tộc. Những người máy này phải trả một cái giá rất lớn nếu như bị nền văn minh nơi đó phát hiện giết chết. Cho nên viện nghiên cứu mới khai thác ra kỹ thuật mô phỏng, để cho đội người máy tiên phong đến nơi đó trước, có thể "ngủ say" trong cơ thể con người mấy năm, sống sót an toàn. Cho dù cơ thể có bất hạnh từ vong, trình tự cũng sẽ làm ý thức thức tỉnh, tìm kiếm mẫu đối tượng mới.

Bây giờ, Hình Nghị đã có cơ thể và trí nhớ của Lâm Tề, lại có năng lượng tinh thể của mình. Chẳng qua là không cần phải viết trình tự khống chế ẩn nấp như Hình Kỳ Lâm năm đó, cho nên phẩm cách bộc lộ trên thân thể con người, vẫn thuộc về Hình Nghị. Hơn nữa nhờ có năng lượng tinh thể của Hình Nghị, nên giờ khắc này, cột sống của Hình Nghị gần như bị chặt đứt, một cánh tay cũng đứt lìa. Nhiều năm qua, hắn chưa từng bị thương nặng như vậy. Hơn nữa, trong dĩ vãng, hắn bị thương không hề đau đớn. Lần này, ý thức của hắn vẫn còn trong máu thịt của cơ thể này, cảm giác đau đớn truyền đến rõ ràng, làm cho hắn cảm giác được cái đau đến chết đi sống lại chưa từng có trước nay.

Hắn cũng nhớ kỹ tướng mạo của người phụ nữ gây trọng thương cho hắn. Biểu hiện của người phụ nữ này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn. Đầu tiên, cô xuất hiện tại khu cách ly, đã làm cho hắn kinh ngạc. Khi hắn vừa bắt đầu không thích ứng được với thân thể mới, cô vô cùng lương thiện đến trấn an hắn. Sau đó, thậm chí còn thề son sắt, chấp nhận hi sinh, để hắn đi ra ngoài báo tin.

Thế nhưng khi cô phát hiện ra thân phận người máy của hắn, lại xuống tay càng tàn nhẫn, dứt khoát vung dao muốn chặt đứt cổ của hắn, cắt lìa tay hắn. Nếu như không phải năng lượng tinh thể duy trì trong cơ thể, bây giờ hắn hẳn đã "tắt thở" rồi.

Nghĩ đến đây, Hình Nghị từ từ đứng dậy. Thiếu tá Doris vội vã chạy đến thấy thương tích của hắn, cũng không biết phải làm sao. Nhưng hắn lại không hề màng đến. Hắn biết năng lượng bức xạ của tinh thể rất cao, thương tích này sẽ nhanh chóng khỏi hẳn.

"Xảy ra chuyện gì?" Hắn nhìn thiếu tá Doris.

Thiếu tá quản lý trực tiếp Tự Do thành cũng như đã học được thói quen của những loài người khác, do dự một chút rồi mới nói "Ngài sỹ quan chỉ huy, quân phản loạn của loài người tấn công vào bệnh viện."

Tô Di không nghĩ đến, mình lại có thể chạy thẳng ra khỏi phòng khám bệnh không hề có trở ngại.

Khi cô đứng ở tầng khám bệnh nhìn xuống sảnh, thấy năm bảy thi thể vỡ nát của người máy, cảm thấy trong lòng run sợ dữ dội. Giờ cô mới hiểu được, tiếng súng kia e rằng không phải là giết chết thai phụ, mà là của quân phản loạn của loài người tấn công với người máy.

Trong nháy mắt, tim cô nhảy thót đến cổ họng, ngẩng đầu nhìn sắc trời đã gần đến hoàng hôn, vừa kích động vừa khẩn trương. Là anh sao? Là anh dẫn người đến cứu mình sao?

Nhưng cô lại không hi vọng là anh. Tự Do thành là nơi trung tâm đóng quân của người máy, năng lực tác chiến của loài người kém xa người máy. Nếu quân phản loạn xông vào nơi này, chỉ sợ hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Tiếng súng tấn công vang lên lần nữa. Cô vội vàng trốn sau cánh cửa khổng lồ của tầng khám bệnh. Phía trước có súng nổ, phía sau có truy binh. Trong nhất thời cô chẳng còn đường nào để đi.

Bỗng nhiên, cửa khu nằm viện đối diện lao ra một đội ngũ đàn ông mặc áo đen. Sau đó là một đoàn thai phụ chạy theo ra hỗn loạn. Những người đàn ông cầm súng nhắm thẳng vào phía trước đề phòng.

Tô Di hơi chần chờ, nhưng trong giây lát, cô thấy được một bóng dáng quen thuộc lao ra khỏi cửa lớn, ánh mắt không thể nào dời đi được nữa, dõi theo phương hướng anh chạy đi.

Người đó cũng như những người đàn ông khác, gương mặt được bôi trét không thấy rõ mặt mũi thật sự. Tay anh cầm súng, đứng trong dòng người chạy xiết. Hầu như mỗi thai phụ bước qua bên cạnh, anh cũng theo dõi quan sát hoặc trực tiếp kéo qua nhìn cho kỹ. Hành động của anh lập đi lập lại nhiều lần, ai cũng nhìn ra được sự lo lắng và thất vọng của anh.

Trong khoảnh khắc này, anh đâu còn là ngài chỉ huy chịu nhục, đâu còn là người đàn ông mạnh mẽ quyết đoán. Anh gắng gượng thân thể suy yếu, liều lĩnh chạy đến đây, tuyệt vọng tìm tung tích của cô.

So với những ngày tháng trong dĩ vãng của anh, cũng càng làm cô tan nát cõi lòng thêm.

Cô chạy không được nhanh, sức lực cũng đã dùng sắp hết. Khi cô chạy đến phía sau anh, anh như tâm linh tương thông, đột nhiên xoay người lại. Trong ánh sáng chói lọi khiến gương mặt anh càng rõ ràng sắc nét, đôi mắt đen nhánh phát sáng như ngọn lửa.

Anh vươn cánh tay nhanh chóng kéo cô vào ngực trong thoáng chốc.

Vòng ôm kiên cố ấm áp này đã ôm cô biết bao lần. Duy chỉ có lần này, ôm nhau trong hoàn cảnh đau buồn lẫn lộn, làm cô nghĩ đến càng sợ nhiều hơn.

Cô sợ mất đi anh, càng sợ anh mất đi mình.

"Em ổn không?" Giọng nói của anh cũng hơi nghèn nghẹn, ánh mắt cẩn thận quan sát cô, gần như không bỏ qua bất cứ vẻ biến hóa nào của cô cả.

"Em không sao" Cô thoáng nhớ đến tình thế trước mắt, nôn nóng "Sao anh lại đến đây."

Công khai phản kháng hấp tấp như vậy, chẳng khác nào hành động lỗ mãng.

Anh bình tĩnh nhìn cô một cái, ngược lại nói với những người bên cạnh "Rút lui"

Anh vừa dứt lời, lửa đạn mãnh liệt bắn vào đám người như mưa rơi. Kèm theo là tiếng thét sợ hãi liên tiếp, hoảng sợ và máu tươi đồng thời như một dòng sông, nhanh chóng tuôn trào.

"Đội thứ nhất, dẫn các cô ấy rút lui. Đội hai, đội ba bắn đạn yểm trợ." Giọng nói Mạnh Hi Tông kiên quyết như sắt, kéo thật nhanh Tô Di vào góc tường, nâng súng cao lên bắn càn quét.

"Đi" Anh quát lên không hề quay đầu lại.

Nhưng Tô Di đòi nào chịu nghe theo, tình mắt nhanh tay rút một cây súng bên hông anh, nhắm vào đỉnh đầu người máy qua cửa kính thủy tinh, nhanh chóng xạ kích.

Chậm lại.

Cô thở hít sâu một hơi.

Trên nóc tầng mười, rõ ràng có hai bóng người đang đứng. Một người thì cơ thể phản xạ ra tia sáng kim loại, một người thì cao lớn ngất ngưỡng, tướng mạo tuấn lãng, dưới cổ còn nhuộm máu đỏ thẫm, cả người đầm máu đứng phía trước tên người máy.

Hình Nghi.

Hắn ta lại không chết. Không biết tại sao, cách xa đến như vậy, nhưng Tô Di gần như có thể cảm giác được trên mặt hắn có nụ cười rõ ràng.

Tô Di cầm súng bắn liên tục, động tác lưu loát.

Song, hai người trên nóc tầng phản ứng cực nhanh, bóng dáng biến mất lui về phía sau trong thoáng chốc.

"Đi" Mạnh Hi Tông kéo Tô Di, hai người chạy theo dòng người ra cửa bệnh viện.

Trên đường trống trải, vô số cửa sổ đóng chặt, cũng có vài người lo lắng hỏi thăm. Tô Di lao ra theo Mạnh Hi Tông, lập tức có người đàn ông trung niên đứng ở góc đường, không nói năng gì, dẫn Mạnh Hi Tông và Tô Di đi vào tiệm bán quần áo bên cạnh. Tô Di thấy nhóm thai phụ được vài học sinh dẫn chạy đi về hướng khác. Còn nhóm quần nhân trẻ tuổi của Mạnh Hi Tông, lại nhanh chóng chạy về một hướng khác.

Mạnh Hi Tông và Tô Di đi theo người đàn ông trung niên kia, từ cửa sau của tiệm, đi ra một con hẻm nhỏ, bọn họ đến một căn nhà không người trong khu dân cư, thay quần áo, lau mặt sạch sẽ, lại đi ra khỏi căn nhà theo cửa sau, ở cửa đã có một chiếc xe chờ sẵn. Hai người lên xe đi đến cảng không gian, Mạnh Hi Tông lấy giấy thông hành ra, hai người lên một chiếc Báo Săn. Điều khiển Báo Săn là một người lính đánh thuê, gật đầu với Mạnh Hi Tông.

Đến khi bọn họ vượt qua trắc trở về lại căn nhà ở Nam Bán Cầu, đã là hơn mười giờ đêm. Hai người bước vào cửa nhà, cũng mệt mỏi rã rời không gượng nổi nữa. Tô Di ôm cổ Mạnh Hi Tông hỏi "Nhưng thai phụ kia phải làm sao đây?"

"Yên tâm" Đôi mắt Mạnh Hi Tông sắc bén "Các người đó được dẫn đến quán trườn trung ương của Tự Do Thành."

"Hả?"

"Nơi đó bố trí một cuộc biểu tình..." Anh cẩn thận tỉ mỉ đỡ cô ngồi trên ghế salon "Cho dù là người máy, cũng không muốn đối mặt với việc bãi công cả tình cầu. Tối hôm nay, ở các tình cầu khác cũng xảy ra một sự việc còn lớn hơn rất nhiều với việc thai phụ. Hiểu không?"

Tô Di hiểu.

Bây giờ phát động phản công toàn diện thì quá sớm, chỉ có thể thiệt mạng nhiều hơn thôi. Nhưng anh và những người khác, không thể trở mắt nhìn các cô chết, cho nên buộc phải gấp gáp hành động. Nghe anh nói những bố trí càng quấy loạn cả lên thì càng tốt. Đương nhiên các cô cũng an toàn.

"Nhưng mọi người giết nhiều người máy như vậy, có nguy hiểm không?"

"Yên tâm" Mạnh Hi Tông vuốt mặt cô "Trừ em ra, không ai có thể nhận ra anh."

Trái tim Tô Di không hề được thả lỏng. Cô biết hành động ngày hôm nay hoàn toàn vượt khỏi kế hoạch của Mạnh Hi Tông, muốn người máy không truy cứu, chỉ sợ là không thể nào có việc đó.

Làm sao người máy không biết Mạnh Hi Tông là lãnh tụ quan trọng tuyệt đối của loài người chứ?

Cả một đêm, vợ chồng Mạnh Hi Tông vô cùng yên ắng không muốn rời xa nhau. Nhưng tại quảng trường trung ương của Tự Do thành phía bắc bán cầu, đèn hoa lại sáng rực cả đêm.

Hình Nghị đứng ở tầng trên của dinh thự, nhìn mấy vạn người đang lúc nhúc dưới quảng trường. Hình Kỳ Lân đứng bên trái của hắn, thiếu tá Doris đứng bên phải hắn.

"Thiếu tá, cậu dùng biện pháp sai lầm rồi." Hắn nói nặng trĩu.

Doris nhìn tấm lưng của hắn "Không, ngài chỉ huy. Nếu quân phản kháng loài người không nhận được tin tức, chuyện hôm nay sẽ không thể xảy ra."

Ánh mắt Hình Nghị nhìn xuống dưới. Mặc dù người máy cảnh vệ mang súng canh giữ bốn phía, nhưng trên mặt đất loài người vẫn kích động, lớn tiếng gào thét đòi trừng trị hung thủ. Những thai phụ bị tử vong do lạc đạn trong trận xung đột hôm nay được đặt ngay giữa quảng trường, xung quanh thì thể thấp đầy nến. Cho dù cách xa như thế, nhưng vẫn nghe thấy được mùi máu tươi trong không khí.

"Tôi nói, không phải là sự kiện bản thân." Hình Nghị nói "Chúng ta chiến thắng chủng tộc này trên phương diện quân sự, cần phải chân chính thống trị bọn họ, để bọn họ phải chịu cung cấp tài nguyên và sức lao động lâu dài cho chúng ta, nhất định phải bọn họ hoàn toàn phục tùng tuyệt đối. Số lượng loài người hơn người máy chúng ta ngàn vạn lần, nếu như không thể duy trì cục diện vững vàng, cuộc sống của chúng ta cũng sẽ không dễ chịu gì đâu. Những thứ rườm rà nhân khẩu này làm sao quan trọng bằng sự ổn định và phục tùng được."

Hình Kỳ Lân lạnh lùng liếc mắt nhìn Doris "Cậu có thể nghĩ ra biện pháp ngu xuẩn như vậy, thật làm cho người khác nhìn với cặp mắt khác xưa."

Doris yên lặng. Hình Nghị nói với Hình Kỳ Lân "Đưa hắn giao cho những loài người dưới đất kia."

Hình Kỳ Lân sùng sốt, không ngờ Hình Nghị lại chấp nhận giao ra trợ thủ đắc lực của mình để bình ổn lại lần phản loạn âm ỉ này. Doris bị cảnh vệ dẫn xuống, Hình Kỳ Lân nhìn Hình Nghị "Ngài chỉ huy, đó là một quyết định chính xác."

Hình Nghị cười "Loài người thích thưởng phạt rõ ràng. Cậu thay tôi truyền đạt lời thanh minh đầu tiên 'Hành động của Doris là hành vi cá nhân của hắn, hắn đã bị trừng phạt. Sau này nếu người máy có hành động mưu sát loài người, thì cũng phải chết như vậy. Nhưng, loài người không được khiêu khích người máy, cũng không được chủ động tấn công người máy. Bất kể kẻ nào có ý đồ làm hại người máy, thì hắn và gia đình của hắn, cũng phải trả giá thật lớn."

Tâm trạng Hình Kỳ Lân hoảng hốt, lại nghe Hình Nghị nói "Cậu bắt toàn bộ thành viên phản động tập kích bệnh viện hôm nay lại."

Về mặt Hình Kỳ Lân không thay đổi "Tôi sẽ cố hết sức. Nhưng lúc đó tôi không có ở hiện trường, nghe nói bọn họ đều nguy trọng, số người nhiều như vậy, có lẽ tra rõ phải cần thời gian rất lâu."

Hình Nghị nhìn thẳng vào đôi mắt hắn "Kỳ Lân, có lẽ cách làm của Doris là rất ngu xuẩn. Nhưng tôi càng hận sự phản bội hơn cả sự ngu xuẩn. Xế chiều hôm nay, Doris đã gọi điện thoại cho cậu, sau đó quân phản loạn lại phát hiện được. Tôi cũng có điều tra ghi chép truyền tin của cậu, cậu liên lạc với ai trên kênh mã hóa, còn cần tôi phải báo cho ban quân pháp sao?"

Gương mặt màu đồng của Hình Kỳ Lân sáng tối mờ ảo trong bóng đêm, cuối cùng hắn vẫn cắn răng nói "Anh hai, em thiếu Mạnh Hi Tông một mạng. Mặc dù người máy và loài người khác biệt chủng tộc, nhưng công lao em đã phát hiện được tình hệ vĩnh hằng, chẳng lẽ không đủ để đổi lại một Mạnh Hi Tông sao?"

Hình Nghị bình tĩnh nhìn hắn, thấy được trán Hình Kỳ Lân từ từ rỉ ra mồ hôi.

"Cấp bậc của cậu hạ xuống thành thiếu tướng." Hình Nghị nói "Hắn vẫn phải chịu trách nhiệm cho sự kiện lần này. Ngoại trừ mạng lần này của hắn ra, sẽ không có lần khác nữa."

Hình Kỳ Lân yên lặng trong chốc lát, lại nói "Được."

Một lát sau, Hình Nghị lại nói "Tôi cần một người phụ nữ."

Dù thế nào Hình Kỳ Lân cũng sẽ giữ được mạng của Mạnh Hi Tông. Lúc này lại nghe Hình Nghị nói về phụ nữ, thì cười kinh ngạc "Loại phụ nữ gì? Anh muốn bất kỳ phụ nữ nào, em cũng sẽ làm ra giúp anh. Đổi thân thể loài người, anh cũng muốn thử một chút ư?"

"Không cần cậu nhúng tay." Hình Nghị nhớ ra gì đó, cũng bật cười "Đội vệ quân của tôi mới vừa báo cáo, đã xác nhận được thân phận và vị trí của cô ấy rồi."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: SINH LY TỬ BIỆT

Khi Tô Di tỉnh lại, cảm thấy không khỏi bất an khó hiểu.

Mạnh Hi Tông đã ra ngoài tham gia huấn luyện bộ đội, trong căn nhà vắng vẻ, chỉ có một mình cô. Tối qua bác sĩ len lén tới, dặn đi dặn lại rằng cô tuyệt đối không thể hoạt động mạnh lần nữa. Cô đã bàn với Mạnh Hi Tông, nếu ban ngày có gì khác thường, cô sẽ trốn dưới tầng hầm.

Nhưng cô không ngờ rằng, sự khác thường lại tới nhanh như vậy.

Vừa qua tám giờ sáng, cô ăn sáng, khóa trái cửa sắt của tầng hầm, nằm ngủ trên ghế ở dưới tầng. Cô nằm mơ thấy con trai sinh ra đã được hơn một tuổi, Mạnh Hi Tông bế con trai, một nhà ba người cười đùa vui vẻ trên bãi cỏ tràn ngập ánh nắng. Giấc mơ này quá đổi ngọt ngào, khi tỉnh lại, khóe miệng cô vẫn còn mang theo nụ cười.

Sau đó cô nhìn thấy trần nhà màu xám rất quen thuộc, và cả căn phòng quen thuộc.

Nhưng cô tuyệt đối không nên xuất hiện ở đây -- Đây là căn phòng ở Tự Do Thành của Mạnh Hi Tông, hiện giờ là tổng bộ chỉ huy của người máy.

Cô hoảng sợ kinh hãi, ngồi dậy.

Thật sự, thật sự là căn phòng đó.

Cô sờ lên khẩu súng dưới váy dài theo phản xạ có điều kiện -- trống không! Lại sờ lên con dao nhỏ bí mật giấu dưới áo lót -- vậy mà cũng trống không!

Lo lắng không lồ chọt nảy lên trong lòng, đây rõ ràng là phòng ngủ trên tầng hai ở tòa nhà đó, lúc kết hôn chính cô lựa chọn đồ trang trí. Cô bước vội tới cửa phòng, mở ra.

Ngoài cửa có song chắn kim loại.

Có người lắp thêm một hàng song chắn kim loại cứng nhắc nghiêm ngặt ở ngoài cửa, khiến căn phòng này biến thành một lồng giam.

Tâm trạng Tô Di loạn lên, cô đã hiểu rằng có lẽ lúc mình đang ngủ đã bị bắt đi lặng yên không một tiếng động. Cô vừa hoảng sợ vừa đau khổ -- đến lúc Mạnh Hi Tông về đến nhà không thấy cô đâu, sẽ hoảng loạn tới mức nào?

Cô lại không được gặp anh nữa ư? Dù cho cô sống không thấy người chết không thấy xác, có phải anh đều không thể nào biết được không?

Nghĩ tới đây, sự không cam lòng mãnh liệt trào dâng trong lòng.

Không, cho dù tương lai trắc trở đến đâu, cô đều phải nghĩ hết mọi cách không tiếc bất cứ cái giá nào để trở lại bên cạnh anh.

Lòng cô đã bình tĩnh trở lại, quay lại sờ pha trong phòng ngồi xuống.

Sắc trời tối rất nhanh, thì ra đã là lúc chạng vạng. Cô ngồi bên cửa sổ cũng lắp song chắn kim loại tương tự, ngẩn ngơ nhìn vườn hoa quen thuộc dưới tầng đến mất hồn. Lúc này, Mạnh Hi Tông đã về đến nhà rồi.

Lòng cô đau khổ rất lâu. Rốt cuộc vì sao đối phương lại bắt cô tới đây? Là bởi vì cô đã thương Hình Nghị ở bệnh viện, hay là dùng cô để uy hiếp Mạnh Hi Tông?

Cuối cùng trong hành lang cũng vang lên tiếng bước chân nặng nề rõ ràng. Tô Di chỉ cảm thấy toàn thân mình cũng lạnh toát theo từng tiếng bước chân đến gần.

Một bóng dáng cao lớn xuất hiện trước cửa. Song chắn kim loại từ từ nâng lên rồi hạ xuống sau lưng hắn, ánh mắt hắn dường như có điều gì suy nghĩ nhìn vào Tô Di, rồi cất bước đi nhanh đến.

Hình Nghị mang dáng vẻ con người mô phỏng theo Lâm Tề.

"Chúng ta lại gặp nhau." Hắn hạ giọng nói, trong mắt có nụ cười khó hiểu.

"Anh bắt tôi tới đây có mục đích gì?" Tô Di nhìn chăm chăm vào hắn, "Chuyện làm anh bị thương ở bệnh viện ngày hôm qua là bắt đắc dĩ, tôi và chồng tôi cũng không muốn đối địch với anh."

Mặt Hình Nghị lẳng lẳng như nước, tiến lên trước vài bước đi tới trước mặt cô.

Hắn mặc đồng phục người máy màu bạc, nhìn cô từ trên cao.

"Không, không liên quan gì tới chồng cô cả." Hắn nhìn về mặt cực kì bình tĩnh của cô, nở nụ cười, "Thanh kiếm laser dùng đâm trúng tôi trước đó đã bị tôi ném vào khoang biển áp nghiền nát. Một nghìn năm qua, cô là người đầu tiên làm tôi bị thương, cô bảo tôi phải làm sao với cô đây?"

Tô Di nghe thấy vậy vô cùng lo sợ. Nếu như trừng phạt hành hạ cô, cũng đành chịu thôi. Nhưng nếu hắn muốn giết cô thì đã giết từ lâu rồi. Hiện giờ lại nhốt cô ở căn phòng này, giọng điệu mập mờ như vậy, càng khiến cô thêm lo sợ.

Nhưng hắn là người máy! Hay là mô phỏng theo Lâm Tề, cũng khiến hắn có tâm trạng của con người rồi?

"Rốt cuộc anh muốn thế nào?" Cô không hề sợ hãi ngẩng đầu nhìn hắn.

Hình Nghị bỗng nhiên hít sâu một hơi rõ rệt, màu mắt tối sầm lại: "Đưa tay đây."

Tô Di biết, một thân một mình, hiện giờ cũng không phải đối thủ của hắn. Cô không dám ngỗ ngược, đưa tay trái về phía hắn.

Bàn tay to màu đồng lập tức cầm lấy cổ tay mảnh khảnh của cô, ánh bạc chợt lóe lên trước mắt cô, trên cánh tay nhô lên một con đầu rất nhỏ. Cô không thấy rõ động tác của hắn, giấy tiếp theo, hắn đã giờ cánh tay rướm máu của cô lên, dần dần cúi đầu xuống.

Đầu lưỡi hơi lạnh lẽo, liếm vết thương trên cánh tay cô. Cảm giác vừa ngứa vừa tê truyền đến, cô rụt mạnh lại, nhưng lại bị hắn nắm càng chặt. Sau đó môi lưỡi dán lên, hút mạnh lấy!

"Buông tay!" Cô vừa gấp vừa giận, ra sức vùng vẫy!

Người máy này là đồ điên! Tại sao lại uống máu cô! Cũng chẳng phải là vampire cơ mà!

Sự kháng cự làm hắn ngừng phất đầu lên liếc nhìn cô, một cánh tay dài khác dễ dàng chụp tới, áp toàn bộ cơ thể cô vào lồng ngực rộng của hắn!

Kề sát thân thể hắn, Tô Di không dám động đậy chút nào. Toàn thân cô run rẩy, cô sợ, cô thật sự sợ hãi.

Vài phút sau, miệng Hình Nghị mới chợt buông ra. Hắn ôm thân thể cô không buông, cúi đầu nhìn cô chăm chú, tay kia bịt lại vết thương của cô. Bởi vì chỉ là vết thương rất nhỏ, máu cũng đông lại nhanh chóng.

Khỏe môi của hắn vẫn còn máu của cô, hắn thè lưỡi ra liếm sạch. Tô Di đã biết phong cách biến thái của hắn, không dám có bất cứ động tác lẫn lộn lẽ nào chọc giận hắn.

"Máu của cô rất ngọt." Mũi hắn hít sâu một hơi, "Cô cũng rất thơm. Vì sao vậy?"

Tô Di làm sao biết được là vì sao chứ? Bình tĩnh nói: "Tôi có nhóm máu O. Anh có thể ném thử những người có nhóm máu O khác."

Hình Nghị nhìn chăm chăm vào cô, chợt nở nụ cười trầm lắng.

"Có lẽ đây là ** của loài người. Vậy mà tôi lại thích máu của cô." Hắn chợt ôm lấy hông cô, đi về phía giường.

"Anh muốn làm gì?" Tô Di kinh hãi, "Tôi còn đang mang thai!"

Hắn dễ dàng giữ lấy hai tay cô, đặt cô lên trên giường.

"Đừng nhúc nhích." Ánh mắt của hắn hiện lên một tia lạnh băng, "Nếu không tôi giết chết con cô."

Tô Di sửng người.

Hắn đứng bên giường, cúi đầu nhìn cô. Bỗng nhiên, hắn vươn tay ra, vuốt ve dọc theo mái tóc dài, và gương mặt của cô.

Toàn thân Tô Di tê dại, nhìn hắn chăm chú vuốt ve từng tắc da thịt của cô. Khi tay hắn dừng trên bụng cô thì không di chuyển nữa, cô hơi lúng cuống, nhẹ nhàng nắm lấy tay hắn: "Cầu xin anh. . ."

Hắn liếc nhìn cô, bàn tay tiếp tục trượt xuống.

Tuy nhiên Tô Di phát hiện ra, tay hắn, mắt hắn, hoàn toàn không mang theo bất cứ tình dục nào. Như thể chỉ muốn xác nhận đáng vẻ của cô, cảm xúc của cô. Cho đến khi hắn vuốt ve hết hai chân cô, hắn đứng thẳng dậy với vẻ mặt bình tĩnh.

Lại nhìn cô thêm vào giây, Hình Nghị xoay người rời đi.

"Mạnh Hi Tông. . . Anh đã làm gì anh ấy?" Tô Di run giọng hỏi.

Hắn nghe vậy đứng sững lại, xoay người, lại đi tới trước mặt cô.

"Có biết phải làm thú cưng của tôi thế nào không?" Hắn bỗng nâng tay lên, nắm cái cằm nhỏ nhấn mềm mại của cô.

Tô Di cắn chặt khớp hàm không lên tiếng.

"Vâng lời, cô có thể sống dễ dàng." Ánh mắt của hắn dừng trên bụng cô, "Bao gồm chồng và con của cô."

Lúc Hình Nghị rời khỏi căn phòng, sắc trời ngoài cửa sổ đã đen như mực. Tô Di vẫn nằm trên giường như một xác chết, sau lưng mồ hôi lạnh thấm ướt cả áo.

Vô cùng may mắn trong bất hạnh, cô còn sống, hẳn không đụng vào cô, con cũng không xảy ra chuyện gì.

Thế nhưng cô phải làm sao bây giờ?

Mạnh Hi Tông, bây giờ anh đang ở đâu? Có nổi giận không kiềm chế nổi bởi vì cô mất tích không? Hình Nghị có làm hại anh không? Anh còn bình an hay không?

Mạnh Hi Tông, anh ở đâu?

Cô không muốn anh tới cứu mình như ngày hôm qua nữa, bởi vì đây là đại bản doanh của người máy, cho dù anh tổ chức đại quân phản công, cũng là cứu từ nhất sinh; nhưng Hình Nghị này, lại muốn nuôi dưỡng cô như thú cưng ư?

Khi Tô Di trần trọc lo lắng ở dinh thự của Hình Nghị, toàn bộ tay chân của Mạnh Hi Tông đều bị xiềng xích, bị một đội người máy kim loại áp giải, giữa trời chiều, lái xe tới quảng trường trung ương của Tự Do Thành.

Hình Kỳ Lân ngồi đối diện anh, hạ giọng nói: "Anh yên tâm, chỉ cần chịu khổ một chút, răn đe loài người. Anh thật sự giết quá nhiều người máy. Nhưng tôi đảm bảo anh sẽ sống sót."

Mạnh Hi Tông mặc quân trang cực bản, trên mặt có rất nhiều vết bản xám đen. Tuy nhiên vẻ mặt của anh bình tĩnh như thể còn đang chỉ huy chiến hạm tác chiến, nhìn Hình Kỳ Lân nói: "Cảm ơn cậu. Hôm qua đã cứu vợ tôi."

Hình Kỳ Lân cười khô khan: "Giết chết phụ nữ có thai là chủ ý ngu xuẩn của Doris, Hình Nghị đã giết chết Doris rồi. Thứ người máy chúng tôi muốn là lợi ích chứ không phải là giết chóc, cũng giống anh thôi."

Mạnh Hi Tông hồ hững liếc nhìn hắn.

Xe dừng lại, Mạnh Hi Tông bị lôi xuống.

Bởi vì đã thông báo trước, hầu như toàn bộ người dân thành phố Tự Do, đều bị tập trung ở đây. Giữa khoảng trường mệnh mông, dựng mười giá chữ thập cao bằng hai người, ngoại trừ giá thứ nhất trống không, trên những giá khác đều trói những người đàn ông.

Về mặt Mạnh Hi Tông bình tĩnh bị trói lên giá chịu hình. Anh quay đầu nhìn sang Giản Mộ An ở bên phải. Giản Mộ An gục đầu xuống, trên lồng ngực cường tráng đã be bết máu me, hình như đã hôn mê.

"Hôm qua," Hình Kỳ Lân cầm microphone, khẽ nói với vạn người dân, "Mạnh Hi Tông, thủ lĩnh của lính đánh thuê, dẫn hơn năm mươi người, đoạt máy bay chiến đấu của Đế Quốc, đánh vào bệnh viện Đệ Nhất trong thành phố, bắn chết hơn hai mươi sỹ quan và binh sỹ người máy. Loại hành vi phản kháng này, ở Đế Quốc, ở tinh hệ Vĩnh Hằng, tuyệt đối không thể dung tha."

Dựa theo điều hai mươi bốn 'điều khoản thực dân', và điều một trăm bốn mươi ba 'hình pháp Liên Minh', toà án quân sự đã tiến hành xét xử Mạnh Hi Tông. Hôm nay xử phạt hân công khai. Hi vọng tất cả dân chúng coi đây là lời cảnh tỉnh, phải tuân thủ 'điều khoản thực dân', từ bỏ tất cả hành vi chống đối, mưu đồ phá hoại đoàn kết Liên Minh. Chỉ cần biết thân biết phận, các người sẽ tuyệt đối không xảy ra bất kỳ thương tổn ngoài ý muốn nào. Nhưng nếu như xảy ra hành vi phản kháng một lần nữa, chẳng những phải chịu hình phạt ngày hôm nay, gia đình, bạn bè, lập tức cũng bị giết không tha."

Hình Kỳ Lân tuyên đọc quyết định hình phạt của toà án quân sự đối với Mạnh Hi Tông, người dân trên quảng trường sau một hồi yên lặng dài đằng đặc, bắt đầu xôn xao ầm ĩ.

Trên một trăm người máy giờ hai súng lên, nhắm ngay những người dân này.

Có người đang gào khóc: "Sỹ quan chỉ huy! Sỹ quan chỉ huy!"

Cũng có người hô lên: "Bởi vì ngài cứu những phụ nữ có thai này!"

Nhưng lại có càng nhiều người thảo luận sôi nổi: "Thì ra chính là anh ta và người máy sống mãi với nhau! Không nên đấu tranh, thế này không phải là hại dân sao?"

Có người hòa theo: "Đúng vậy! Lúc đó bùng nổ chiến tranh, thất bại dưới tay người máy, bây giờ đấu tranh nữa làm cái quái gì nữa! Lúc đó thì làm cái gì cơ chứ?"

Mạnh Hi Tông bị trói chặt trên giá hành hình, từ từ ngẩng đầu lên, thấy những người dân cách anh rất gần, đối diện với ánh mắt của anh, trên mặt đều hiện lên vẻ kinh hoàng.

Họ phản ứng như vậy, khiến anh cảm thấy hơi buồn cười.

Anh hiểu ý đồ của Hình Nghị.

Ngày đàm phán đó, Hình Nghị bị Hình Kỳ Lân cầm súng ép buộc, chấp thuận không giết mình. Mà cái gọi là trừng phạt lúc này, chỉ là muốn ở trước mặt dân chúng, áp chế anh, tiến thêm một bước đả kích ý chí đấu tranh của nhân dân? Điều này càng khiến dân chúng lại nản lòng thoái chí hơn là giết anh để anh trở thành anh hùng.

Anh ngẩng đầu nhìn bầu trời mù mịt -- Bây giờ cô đang chờ đợi ở nhà, có phải là rất nóng ruột hay không. Lúc bị người máy bắt đi, anh chỉ có thể vội vã bảo người bên cạnh báo tin cho cô, nói rằng mình tham gia một nhiệm vụ, không thể về nhà. Cho dù xảy ra chuyện gì, trước khi cô sinh con, nhất định phải gạt cô.

Cũng may, chỉ ít cô ấy không biết mình bị hành hình.

Một hiến binh to cao cường tráng, cầm roi dài đến gần. Sau khi chiếm lĩnh tinh cầu, người máy tổ chức lại đội hiến binh, chuyên môn trợ giúp bọn chúng duy trì trị an thành thị.

Mà người này rõ ràng không nhận ra Mạnh Hi Tông, sắc mặt lạnh lùng đứng cách mấy mét, xắn tay áo lên, lộ ra cánh tay chắc khỏe.

Roi hợp kim dài được trang bị thêm gai sắc, đây là công cụ hành hình mà cấp dưới tạo ra lúc Mạnh Hi Tông quản lý đội hiến binh. Mạnh Hi Tông biết roi đó quất lên người, còn đau đớn hơn cả khi bị gậy kim loại đánh mạnh; mà gai sắc, sẽ đâm vào mấy tác trong da, cắt qua một phần máu thịt.

Anh không nhắm mắt, chỉ bình tĩnh nhìn bầu trời tối tăm phía trước.

Roi dài màu bạc mang theo cơn gió lớn "vút" một tiếng quất xuống rất mạnh, cho dù là Mạnh Hi Tông ý chí rất kiên cường, lúc này cũng không nhìn được mà kêu một tiếng đau đớn. Con đau buốt như thể ngọn lửa cháy khắp ngực, anh cúi đầu, thấy ngực mình có một vết thương mới máu me đầm đìa.

Dân chúng vây xem có người dùng tay bịt kín hai mắt mình lại. Mạnh Hi Tông chợt mỉm cười. Anh nghĩ, quả nhiên mình không phải là người tốt, thấy dân chúng không đành lòng, trong lòng anh lại nổi lên sự sáng khoái.

Hiến binh hành hình thấy vẻ mặt của anh, sùng sốt, trong miệng chửi bới gì đó, lại quất tiếp từng roi xuống.

Lúc sắc trời đen kịt, những vì sao dày đặc sáng ngời lấp lánh.

Dân chúng vây xem đã im bật, không trung quảng trường trống trải, chỉ có tiếng roi vang lên nặng nề nện xuống.

"Đánh chết hắn! Đánh chết hắn!" Dân chúng bị nhiễm bạo lực, có người lớn tiếng gào thét, như thể lúc này cho dù là giết chó đồng bào, cũng có thể phát tiết được áp lực khủng khiếp của bọn họ dưới sự thống trị của người máy.

Tuy nhiên cũng có một đám người phản nộ muốn phá vỡ phòng bị của binh sĩ người máy, cuồng nộ thét lên: "Thả anh ấy ra! Dừng lại! Dừng đánh nữa!"

Hiến binh đó cũng đánh đến đỏ mắt, gươm roi dùng hết sức lực toàn thân quất mạnh xuống.

"Được rồi!" Hình Kỳ Lân vẫn sa sầm mặt đứng ở một bên chợt lao đến, đoạt lấy chiếc roi trong tay hiến binh đó. Hiến binh quát to một tiếng vô tội, Hình Kỳ Lân giờ chân hung hăng đạp hắn ngã xuống đất.

Toàn bộ mọi người xung quanh yên lặng, bao gồm cả tên kêu la "Giết chết hắn".

Hình Kỳ Lân đi về phía người đàn ông bị trói trên cột hành hình kia, trong mắt lại có thể nổi lên một luồng lệ nóng.

Hắn nghĩ mình có lẽ đã sai rồi.

Ngày chiếm lĩnh đó, để Mạnh Hi Tông chết trận như một anh hùng, có lẽ tốt hơn ngày hôm nay nhận hết dằn vặt trong tiếng hoan hô của đồng bào.

Là hắn đẩy Mạnh Hi Tông tới nơi đầu sóng ngọn gió.

Hắn càng muốn bảo vệ Mạnh Hi Tông, Hình Nghị càng muốn giày vò Mạnh Hi Tông. Có thể trong lòng Hình Nghị, Mạnh Hi Tông cũng không chỉ là đối thủ có uy hiếp, còn là tượng trưng cho nhân tính tồn tại trong Hình Kỳ Lân. Cho nên Hình Nghị muốn hủy hoại anh từng chút một, cũng chính là hủy hoại nhân tính của Hình Kỳ Lân.

Mà Hình Kỳ Lân hắn, dùng hết mọi biện pháp cũng phải bảo vệ Mạnh Hi Tông, rốt cuộc là vì tình bạn của họ, hay là chỉ ích kỷ muốn chứng minh mình mô phỏng được nhân tính?

Tâm trạng Hình Kỳ Lân rối bời, đi từng bước về phía Mạnh Hi Tông. Hắn nghĩ mình có phải bị hoa mắt hay không, sao Mạnh Hi Tông lại có thể ra nông nổi này? Anh ấy phải là người kiêu căng mà ngạo mạn, mạnh bạo mà lạnh lùng. Ngoài Tô Di ra, anh chưa bao giờ để ý tới bất cứ kẻ nào, bao gồm cả hắn.

Nhưng hiện tại anh lại thoát nhìn hơi bản yếu ớt như thế, giống như người bò ra từ đồng xác chết, bất cứ kẻ nào cũng có thể đánh bại anh dễ dàng, đây đọa anh rơi xuống tầng địa ngục sâu hơn.

Toàn thân anh, hầu như không còn phần da thịt nào lành lặn. Trong bóng đêm, phần máu thịt rách nát, và cả mấy chỗ xương trắng rùng rợn, như thể dòng

nước xoáy tĩnh lặng vẫn đục, khiến Hình Kỳ Lân vừa mê man vừa đau đớn.

"Đặt anh ta xuống." Hân run giọng hạ lệnh.

"Trưởng quân, có đưa hân vào nhà giam không?" Người máy hỏi.

"Không!" Hình Kỳ Lân quát lên một tiếng lớn, "Đưa anh ta về nhà!"

Đưa anh về nhà. Đưa anh quay về với vợ anh.

Hình Kỳ Lân bất chấp, hân biết nếu như Mạnh Hi Tông chết đi, người đàn ông Carlo Chu kia, cũng sẽ chết đi trong cơ thể hân.

Máy bay đậu ở sân bay của căn cứ nam bán cầu. Ở đây đã là một vùng biển phần nộ từ lâu —— vô số người tập trung trong sân bay. Hôm nay sau khi họ trở lại căn cứ, mới biết được tin tức ban ngày Mạnh Hi Tông bị đưa đi. Điều này đủ để khiến họ điên cuồng. Cho dù người máy cầm súng uy hiếp, họ cũng không chịu vào nhà, không chịu rời đi.

Mà khi đám người Giản Mộ An được đặt trên cáng cứu thương, từng người được khiêng ra, những quân nhân xung quanh thật sự bỏ nhào tới như điên, trực tiếp đánh tay không với đám quân nhân máy móc.

Trên sân bay tiếng súng và tiếng kêu gào ầm ĩ loạn cả lên, Hình Kỳ Lân lại như thể không thấy gì, mặc cho họ chém giết đánh lộn, hân mặc kệ sự sống chết của loài người và người máy.

Máy bay của hân đậu thẳng ở cửa nhà Mạnh Hi Tông, hân và một thân tín khác, tận tay cực kỳ cẩn thận khiêng Mạnh Hi Tông xuống.

Có mấy người chạy tới nhanh chóng, là hạm trưởng cấp dưới của Mạnh Hi Tông. Thấy Mạnh Hi Tông trên cáng cứu thương, sắc mặt của bọn họ nhất thời rất khó coi. Thế nhưng có lẽ bởi vì Mạnh Hi Tông đã từng dặn dò, họ kiềm nén cơn giận, theo Hình Kỳ Lân vào nhà.

Bác sĩ đến rất nhanh, cẩn thận kiểm tra bắt tay vào xử lý vết thương. Một căn phòng toàn những người to lớn kiên cường nhất, đều đỏ mắt rơi lệ.

"Tây Lạc." Hình Kỳ Lân đỏ mắt nói với cấp dưới, "Trước khi anh ấy khỏi hân, anh hãy dẫn mọi đội người ở lại đây. Bất cứ người máy nào muốn tiến đến, cũng không cho qua. Cho dù là người của sỹ quan chỉ huy cũng vậy."

Mọi người thấy dáng vẻ tức giận của hân, lại chỉ có thể lặng im.

Mấy giờ sau, bác sĩ mới thở dài một hơi: "Có thể sống sót hay không, phải xem ngày mai có hạ sốt hay không."

"Nếu như anh ấy chết. . ." Hình Kỳ Lân nhìn bác sĩ, "Các người đều phải chết."

Nhưng lúc này, dường như có thể nghe thấy lời bác sĩ nói, mí mắt của Mạnh Hi Tông chợt giật giật, hình như là muốn mở mắt. Bởi vì khóe mắt và mũi bị đánh trúng, mắt anh thật ra căn bản không mở ra được, chỉ miễn cưỡng hé ra chút xíu.

Nhưng điều này đủ để khiến mọi người phấn chấn, tất cả vây tới.

"Tô Di. Tô Di đâu?" Giọng nói của anh yếu ớt như muỗi.

Câu hỏi đơn giản nhất này, như thể một tia chớp đánh trúng mọi người. Tất cả mọi người đều ngây dại.

Tô Di, Tô Di đâu?

Anh đã máu me đầm đìa, nhưng người phụ nữ anh yêu nhất ở đâu?

Lúc này Hình Kỳ Lân cũng nhận thấy được sự khác thường, hạ giọng hỏi người bên cạnh: "Chị dâu đâu?"

Người đó ngừng lại một chút mới nói: "Lúc chúng tôi tới chị dâu đã biến mất. . . Có người thấy sáng sớm hôm nay có người máy tới đây."

Giọng nói của hân rất thấp, tuy nhiên Mạnh Hi Tông nằm trên giường nghe thấy cực kỳ rõ ràng. Tay anh chống lên giường muốn ngồi dậy, tuy nhiên bàn tay lộ xương thịt vừa mới chạm lên giường, đã co rút kịch liệt, cũng không di chuyển nổi nữa.

Anh bắt đầu vùng vẫy kịch liệt, bác sĩ luống cuống, đè anh lại.

"Đừng nhúc nhích!"

Mọi người ba chân bốn cẳng đè anh lại, anh dường như mất lý trí, cố gắng vùng vẫy nhiều hơn. Mà trong mắt mọi người, chính là tứ chi máu me be bét khác hẳn lúc xưa, co giật mãnh liệt.

"Sỹ quan chỉ huy!" Có người hô to một tiếng, "Anh chết rồi thì thật sự không gặp được cô ấy nữa đâu."

Những lời này như thể ma chú, khiến thân thể tàn tạ đó chợt cứng đờ. Mà câu nói đó rõ ràng làm cho hơi thở liều mạng căng thẳng của anh buông lỏng.

Anh không cử động chút nào nữa. Đờ người trên giường, hai mắt nhắm nghiền, giống một xác chết.

Mọi người cho rằng anh lại rơi vào hôn mê lần nữa, đưa mắt nhìn nhau, thở dài liên tiếp.

“Tô Di!”

Mạnh Hi Tông hôn mê chợt thốt lên một tiếng đau xót.

Đó là giọng nói vừa thấp vừa khàn, tựa như phát ra từ nơi sâu nhất trong cơ thể, nghiền nát xương cốt và máu thịt toàn thân anh, liều mạng thét lên, máu me đầm đìa tĩnh lặng. Bên xương gò má sưng vù không rõ hình dạng của anh, hai hàng máu loãng lăn đều xuống.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Cự thạch ngã xuống

Hình Kỳ Lân ngồi trên máy bay chiến đấu hướng về phía Tự Do Thành, bắt đầu bình tĩnh phân tích.

Tô Di tám phần là ở trên tay Hình Nghị. Nhưng tại sao hắn lại muốn bắt Tô Di? Hình Kỳ Lân không hiểu nổi. Nếu như chỉ là vì đã kích Mạnh Hi Tông, mục đích của hắn đã sớm đạt được rồi —— Hiện giờ thân thể của Mạnh Hi Tông căn bản đã là phế nhân, vị tướng bại trận, lại bị hành hình trước mặt dân chúng, e rằng ngoại trừ lính đánh thuê trung thành đến chết, trái tim của những con người khác chưa chắc đã hướng về anh.

Hình Nghị hoàn toàn không cần phải bắt Tô Di.

Hình Kỳ Lân suy nghĩ: Có lẽ trong tiềm thức, Hình Nghị có một loại tâm lý hơi đồ kị với Mạnh Hi Tông. Dù sao nếu như không phải nhờ kỹ thuật nhảy không gian tốt hơn loài người, trận chiến trước đó của Hình Nghị chắc chắn sẽ thua dưới chiến thuật và sự chỉ huy của Mạnh Hi Tông.

Cho nên mới bắt người phụ nữ của anh ta ư?

Nhưng đây cũng không giống chuyện Hình Nghị sẽ làm. Cho dù hắn vừa mới đổi sang thân thể loài người.

Lẽ nào mô phỏng khiến sĩ quan chỉ huy ý chí kiên định cũng có ** với phụ nữ?

Nhưng vì sao lại là Tô Di?

Ôm nghi hoặc này, Hình Kỳ Lân hạ máy bay xuống thẳng dinh thự của Hình Nghị. Vừa mới đi vào phòng khách, đã thấy Hình Nghị ngồi trên sofa, thông thả ung dung nhìn mình.

Hình Kỳ Lân chợt cảm thấy có phần không thích hợp. Đã quen nhìn thân thể kim loại của hắn rồi, hôm nay đổi thành dáng dấp loài người cao to này, hình tượng lạnh băng cứng nhắc đó của hắn, chợt sống động hẳn lên. Trái lại khiến Hình Kỳ Lân cảm thấy áp lực lớn hơn nữa.

"Ngồi đi." Hình Nghị dường như sớm đoán được hắn sẽ đến, khoe miệng hiện lên ý cười.

"Sĩ quan chỉ huy, tôi đang tìm một người phụ nữ, Tô Di. Sáng sớm hôm nay cô ta đã mất tích." Hình Kỳ Lân đi thẳng vào vấn đề.

Hình Nghị mặt trầm như nước liếc nhìn hắn: "Cô ta đang ở chỗ tôi."

"Vì sao?"

Hình Nghị tựa ra sau, cánh tay dài giãn ra, dường như nhớ tới chuyện gì đó khiến hắn vui vẻ. Một lát sau, mới nhìn Hình Kỳ Lân: "Cô ta giết chết thân thể tôi một lần; cô ta còn có thể chỉ huy cự thạch trận; thân thể cô ta đối với tôi có một lực hấp dẫn khó tả. Bất cứ lý do gì, cũng đủ để tôi trở thành chủ nhân của cô ấy."

Hình Kỳ Lân sững sờ: "Cô ta giết anh?"

Hình Nghị sờ lên vết sẹo dao sau cổ, không khỏi nhớ lại đau đớn khắc sâu tột cùng cô ta mang đến, cùng với thân thể mềm mại của cô ngày đó.

Hình Kỳ Lân thấy vẻ mặt của hắn, trong lòng nặng nề.

"Sĩ quan chỉ huy, Địa Cầu có rất nhiều phụ nữ, tôi có thể tìm cho anh người đẹp hơn cô ta, thông minh hơn cô ta, dũng cảm hơn cô ta gấp trăm ngàn lần. Miễn là anh muốn, tôi có thể tìm được bất cứ mẫu người nào cho anh. Cô ta là phụ nữ có thai, có gì thú vị đâu."

Hình Nghị hờ hững liếc nhìn hấn: "Cậu không nghe thấy lời tôi nói sao? Cô ta giết chết thân thể tôi. Ra toà án quân sự đủ để cho cô ta chết một nghìn lần, bây giờ cậu còn muốn tôi tha cô ta ư?"

Hình Kỳ Lân không nói nên lời. Mặc dù hấn muốn giúp vợ chồng Mạnh Hi Tông, thế nhưng hấn trước sau gì cũng là người máy, mãi mãi là trợ thủ đắc lực của Hình Nghị. Nếu có người mưu đồ làm hại Hình Nghị, cho dù là Mạnh Hi Tông là tín ngưỡng của hấn, tôn chỉ của hấn, hấn cũng phải xé nát kẻ địch thành từng mảnh.

Hình Kỳ Lân ung dung thản nhiên suy nghĩ trong chốc lát, gật đầu: "Chỉ là một người phụ nữ, sĩ quan chỉ huy xử trí tùy ý. Tôi có chút giao tình với cô ta, muốn hỏi thăm chút, sĩ quan chỉ huy định xử phạt cô ta thế nào?"

Ngón tay của Hình Nghị nhẹ nhàng mon trón đôi môi dày của mình: "Cứ để đấy đã."

Hình Kỳ Lân lại nói: "Thế nhưng sĩ quan chỉ huy, thân thể phụ nữ loài người rất yếu. Cô ta sắp sinh con rồi, nếu như lúc này giao phối với cô ta, cô ta và con sẽ chết mất."

Hình Nghị liếc mắt nhìn Hình Kỳ Lân: "Cậu đủ hết lòng với Mạnh Hi Tông đấy."

Hình Kỳ Lân lập tức nói: "Không, tôi trung thành với sĩ quan chỉ huy. Cho dù bây giờ sĩ quan chỉ huy bảo tôi giết chết cô gái này, tôi sẽ không hề do dự."

Biết hấn nói chính là lời thật lòng, lúc này vẻ mặt của Hình Nghị mới hòa hoãn lại, nói: "Trước khi cô ta sinh con, tôi sẽ không chạm vào cô ta. Con của cô ta, có lẽ cũng thú vị như cô ta."

Sau khi rời khỏi dinh thự của Hình Nghị, Hình Kỳ Lân ra quyết định. Hấn không định nói cho Mạnh Hi Tông biết về tâm tích của Tô Di. Hấn suy nghĩ rất rõ ràng —— Cho dù Mạnh Hi Tông biết được, cũng chỉ thêm đau lòng khổ sở; nếu đối địch với Hình Nghị, thì lại càng là một con đường chết.

Nói đến cùng, cho dù Tô Di chết trong tay Hình Nghị, hấn cũng đành chịu. Cô ấy từng giết sĩ quan chỉ huy, vốn dĩ phạm vào trọng tội. Mà hiện giờ, hấn có thể bảo vệ Mạnh Hi Tông, đã cố gắng hết sức rồi. Về phần Mạnh Hi Tông, nếu như Tô Di chết thật, tương lai anh ấy lấy kết hôn lần nữa, có lẽ sẽ quên cô gái này. Dù sao so với tính mạng và vinh dự, đàn bà chỉ là thứ yếu.

Sau khi hấn trở lại dinh thự của mình, gọi điện thoại cho bên Mạnh Hi Tông. Mạnh Hi Tông còn đang hôn mê, hấn liền nói cho bọn họ, vẫn đang tìm tâm tích của Tô Di, có lẽ bị người máy cho rằng là lao công mà đưa đi, hấn đang tìm kiếm từng doanh trại lao công.

Tô Di trải qua một ngày cực kỳ lo lắng bất an, có người máy đưa cơm tới đến cho cô, cô ép mình phải ăn hết.

Ban đêm, cô ngủ mê man trần trọc. Trong đầu không ngừng hiện lên dáng vẻ của Mạnh Hi Tông, cho dù trong mơ, cô cũng vô cùng khổ sở.

Trong con mơ màng, lại có một bàn tay lạnh lẽo, lau đi giọt lệ trên khóe mắt cô. Hai mắt cô vẫn chưa mở, mặt và cơ thể đã vô ý thức tựa sát vào bàn tay thô ráp đó.

Lại chợt ngất lịm đi, em bé trong bụng đá cô một phát. Cô mở mắt ra, thấy một khuôn mặt góc cạnh sắc nét đang ở trước mắt mình.

Hình Nghị!

Tô Di sợ đến mức hồn bay phách lạc, nâng cánh tay hung hăng thúc cùi chỏ vào ngực hấn! Động tác này cô làm rất mạnh với tốc độ mây bay nước chảy, Hình Nghị bị đánh mảy rậm nhú chặt, mắt híp lại nguy hiểm.

Tô Di hoàn toàn là phòng vệ theo phản xạ có điều kiện lúc chưa tỉnh ngủ, thấy mình đánh mạnh một cú mà chỉ như gãi ngứa cho hấn, trong lòng kêu hồng hét. Chậm chạp không biết phải nói gì, đối với ánh mắt tối sẫm của hấn, chỉ cảm thấy vô cùng lo sợ.

"Nhiều lần tấn công sĩ quan chỉ huy." Hình Nghị im hơi lặng tiếng nắm lấy hai cô tay cô, "Đủ để cho cô và người nhà của cô, chết một trăm lần ở tòa án quân sự."

Thân thể Tô Di cứng đờ, cúi đầu không nói gì.

"Có lẽ, đây là thủ đoạn hấp dẫn đàn ông của đàn bà loài người các cô à?" Hấn nhìn khuôn mặt cô khẽ run dưới ánh trăng, sự cuốn hút không hề giống với bất cứ loài nào khác mà hấn đã từng thấy. Khóe miệng cô khẽ ním, lộ rõ ý chí đấu tranh quyết cường với hấn, nhưng cái cảm khẽ run lại bộc lộ rằng cô ta hoảng sợ. Vừa sợ vừa không chịu thua, đây là tâm lý quái lạ gì vậy?

"Không, không phải." Tô Di không biết phải nói thế nào, mới có thể khiến hứng thú của hấn đối với mình biến mất hoàn toàn, hình như nói thế nào cũng sai cả. Dứt khoát ngậm miệng không nói gì.

Tuy nhiên Hình Nghị dường như căn bản không hề quan tâm sự chán nản trầm lắng của cô. Yên lặng được vài phút, thân thể của hấn chợt nhích về phía trước, thoáng cái kề sát vào cô.

Tô Di không dám cử động chút nào. Trên lưng lại bỗng nhiên có người ôm, một luồng khí nóng chợt phả vào mặt —— Cô bị hấn ôm vào trong ngực. Bụng cô đã rất lớn, chần giữa hai người, nhưng hấn dường như không hề để ý, đầu chợt vùi trong hõm vai cô, hít một hơi thật sâu.

Mái tóc ngắn màu đen của hắn cọ vào cổ cô, chỉ khiến cô sợ hãi run rẩy. Sau đó hơi thở của hắn phả bên tai cô: "Trên người cô có mùi hương đặc biệt hấp dẫn tôi. Rất tinh khiết, có phải là phụ nữ Địa Cầu đều có mùi hương như vậy không?"

Tô Di đáp ngay lập tức: "Đúng vậy. Anh có thể xem thử những phụ nữ khác, có lẽ còn thơm hơn, tinh khiết hơn nữa."

Hình Nghị chợt cười nhẹ ra tiếng: "Người dám giết tôi chỉ có một mình cô. Cảm giác này rất dễ chịu, Tô Di."

Tô Di nghe thấy hắn gọi tên mình, chỉ cảm thấy trái tim càng nặng nề.

Cả một đêm Tô Di như ngồi trên bàn chông, cũng may Hình Nghị không có hành động tiến thêm một bước. Điều này cũng khiến cô hơi yên tâm chút — Người máy này có hứng thú với mình, thế nhưng dường như không hề có ** của loài người.

Đến hừng đông, Hình Nghị mới đứng dậy rời đi. Tô Di không chống đỡ nổi nữa, đầu óc mê man đến trưa, lúc mở mắt ra lần nữa, phát hiện Hình Nghị đã quay lại, mặc quần trang màu bạc trắng thom, đứng trước mặt mình.

"Ăn đi." Hắn nói lãnh đạm.

Tô Di chậm rãi ngồi dậy, vào phòng vệ sinh rửa mặt, sau đó ngồi xuống trước cái bàn nhỏ trong phòng.

Trên bàn là cháo sáng thanh đạm đơn giản, còn có cốc sữa. Hình Nghị ngồi đối diện Tô Di, lại có thể cũng ăn giống cô.

Ăn xong, vậy mà hắn lại mở lồng kim loại.

"Đi thôi." Hắn nhìn chằm chằm vào biểu tình của cô, "Chúng ta tới cự thạch trận."

Toàn thân Tô Di run lên: "Tôi cự thạch trận làm gì?"

Hắn cười mà không nói, bàn tay to bỗng ôm lấy hông cô.

Hai người xuống nhà, khoe mắt Tô Di chợt nhìn thoáng qua một mảng trắng như tuyết. Cô khiếp sợ quay đầu lại, thấy một mặt tường của phòng khách phía trước có một lồng giam kim loại khổng lồ chiếm non nửa phòng khách. Nữ vương Trùng tộc Đại Bích toàn thân như tuyết, trên cổ có một sợi xích hợp kim tinh tế, ngồi trong lồng, sắc mặt như nước đọng nhìn Tô Di.

Tô Di đã nghe nói rằng Đại Bích bị Hình Nghị nhốt, lại không ngờ thật sự nhốt như thú cũi. Nhớ tới lời Hình Nghị nói với mình, chỉ cảm thấy nghĩ lại mà vẫn còn rùng mình. Nếu có một ngày cô cũng bị lột sạch, nuôi dưỡng như thú cảnh, cô tình nguyện đi tìm cái chết.

Như thể nhận thấy nỗi sợ của cô, Hình Nghị chợt nói: "Cô không giống cô ta, cô ta là thú còn cô là người."

Tô Di ngắt ra, điều này có nghĩa là hắn sẽ không đối xử với mình như đối với Đại Bích ư?

Hình Nghị lại nói: "Tuy rằng tôi đã chiếm lĩnh lãnh địa loài người, nhưng không hề có nghĩa rằng tôi không tôn trọng chủng tộc này. Từ thời xa xưa, nền văn minh cơ giới đầu tiên chính là do loài người tạo nên."

Tô Di phỏng đoán hàm nghĩa trong lời hắn nói, trong lòng hơi ổn định hơn chút.

Trên bãi cỏ ngoài cổng lớn, đậu một chiếc chiến hạm riêng cỡ trung của Hình Nghị. Khoang thuyền mở ra, Hình Nghị nhún người nhảy lên, dễ dàng đưa cô lên máy bay chiến đấu. Sau đó quãng cô lên ghế ngồi.

Chiến hạm lao thẳng ra ngoài tầng khí quyển, bay về phía cự thạch trận xa xôi.

Tô Di đoán rằng hắn chắc chắn biết được mình đã từng chỉ huy cự thạch trận. Cô hạ quyết tâm, nếu như hắn muốn dùng cự thạch trận cho lợi ích của hắn, cô có thể tạm thời ra vẻ phối hợp. Hơn nữa chỉ có một chiếc máy bay chiến đấu duy nhất của hắn thâm nhập vào trong cự thạch trận, nếu có cơ hội . . .

Lòng cô run sợ — Nếu như phải dùng cự thạch trận giết hắn, cô ắt phải cùng đến chỗ chết. Nhưng hắn không thể nào không đoán nổi ý đồ của cô, vì sao còn dám tới cự thạch trận?

Cùng với máy bay chiến đấu tiếp cận cự thạch trận từ xa, tim cô đập càng lúc càng nhanh. Mà Hình Nghị ngồi bên cạnh cô, mắt nhìn Cự thạch trận không hề kéo dài mấy nghìn km ngoài khoang thuyền, chợt lộ ra ý cười.

"Muốn giết tôi ư?" Hắn nhìn Tô Di, đưa cho cô một chiếc microphone không dây, "Đầu kia của chiếc microphone này, đã đặt trên cự thạch trận để làm phương tiện truyền thanh, nếu cô nói, cự thạch trận có thể nghe thấy."

Tô Di run rẩy nhận lấy chiếc microphone đó rồi nói: "Không, tôi đã nói tôi sẽ nghe lời, sẽ không giết anh."

Nhưng Hình Nghị như không nghe thấy, chợt nắm lấy cánh tay cô, kéo cô lên. Một loạt người máy ngồi hai bên khoang thuyền. Bọn chúng dường như không nhìn thấy sĩ quan chỉ huy đang tóm lấy phụ nữ loài người này.

Hình Nghị dẫn theo cô, đi thẳng tới phía trước cabin. Đó là vách khoang thủy tinh trống trải, ở đây, Tô Di có thể thấy cự thạch ở ngay phía dưới máy bay, như thể một vùng biển đen.

Hình Nghị đứng cạnh cô, cũng nhìn chăm chăm vào vùng cự thạch đó. Tô Di len lén nhìn sắc mặt trầm ổn của hắn —— rốt cuộc hắn muốn làm gì? Bây giờ ở góc độ này, cô có thể đánh thức cự thạch tấn công hắn. Nhưng với kỹ thuật phi hành của người máy, hoàn toàn có đủ thời gian để thực hiện cú nhảy trốn thoát. Cho nên hắn mới không hề sợ hãi như vậy ư?

Vậy tại sao hắn lại dẫn cô tới cự thạch trận, lẽ nào thật sự chỉ vì xem cự thạch sống, bắt nó phục vụ cho mình ư?

Xem cô có tâm tư giết hắn hay không? Không, e rằng hắn căn bản chẳng quan tâm tới chuyện này.

Vậy thì vì sao?

Nhận thấy sự yên lặng của Tô Di, Hình Nghị nghiêng đầu, ánh mắt trở nên sắc sảo bức người: "Đánh thức cự thạch!"

Tô Di cứng ngắc bất động.

Hình Nghị chợt nâng tay nắm lấy mặt cô, chỉ miết thôi cũng khiến cằm cô rất đau đớn. Hắn đột ngột cúi đầu tới gần cô, giọng nói cực lạnh: "Đánh thức nó, nếu không tôi giết cô."

Tô Di vẫn không nhúc nhích.

Màu mắt của Hình Nghị lạnh hân xuống.

"Cho cô ta mặc đồ du hành vụ trụ, đẩy tới cửa khoang."

Cửa khoang mở ra, trong nháy mắt khi áp suất cân bằng. Dưới chân Tô Di nhẹ bẫng, cơ thể thoáng cái bay lên.

Mặc dù sau lưng đã gắn dây an toàn, nhưng cảm giác mất cân bằng do bụng lớn không hề giảm bớt. Tô Di nhảy thẳng tới trên nóc khoang thuyền, mơ hồ cảm thấy đau bụng.

Cô toát mồ hôi lạnh.

Giọng nói của Hình Nghị vang lên trong mũ bảo hiểm: "Lo lắng xong chưa?"

Cô cắn môi dưới, không hé răng.

Không. Không đứng.

Hình Nghị tuyệt đối không giết mình như vậy. Nếu như chỉ là vì cự thạch trận, hoàn toàn không cần phải nhốt cô trong phòng, hơn nữa buổi tối lại ôm cô ngủ.

Đây là uy hiếp của hắn, cô phải chịu đựng.

Bất kể hắn có âm mưu gì, cô không thể bán đứng cự thạch trận.

"Ha ha —— " Hình Nghị bỗng cười nhẹ một tiếng.

Trước mặt Tô Di là vũ trụ mênh mông. Trong chớp mắt dường như cô có cảm giác gì đó, chợt quay đầu lại ——

Cự Thạch Nhân!

Vũ trụ là bãi biển màu đen, cự thạch chính là những tảng đá lớn trong vùng biển mênh mông vô tận. Mà ở nơi cách bọn họ không tới một trăm km, một cột đá thô to cấu thành từ cự thạch, chậm rãi chuyển động về phía bọn họ.

Nó muốn cứu cô!

Sợi dây sau lưng Tô Di thu mạnh lại, cô không khống chế nổi lùi về sau rất nhanh. Khoang thuyền đóng cửa nhanh chóng, cô gần như đụng phải vòng ôm rộng lớn sau lưng.

Hắn vừa đỡ lấy đã buông ra, quăng cô lên trên ghế. Tô Di ngồi vững, lập tức đứng dậy vọt tới khoang thủy tinh phía trước.

Cự thạch như thể xem xét biết được hoàn cảnh khốn cùng của cô, vững vàng kiên định di chuyển tới.

Trên mặt Hình Nghị hiện lên ý cười.

Tô Di nhặt lên chiếc microphone trên mặt đất, hô to: "Đừng tới đây!"

Muộn rồi!

Hai chiếc Rắn Hồ Mang màu đen như ảo ảnh chớp nhoáng, không phải bay về phía cột đá đỏ, mà là chính xác lao thẳng tới hướng trung tâm của cự thạch trận. Lửa đạn mãnh liệt trong nháy mắt tấn công vào một khối cự thạch trong đó. Dưới sự yểm hộ của lửa đạn, cửa khoang Rắn Hồ Mang mở ra nhanh chóng, mấy người máy nhảy lên khối cự thạch, đặt xuống thứ gì đó, sau đó cấp tốc trở lại Rắn Hồ Mang. Rắn Hồ Mang nhảy đi trong chớp mắt.

Tô Di thấy vậy cực kỳ khiếp sợ —— bọn họ muốn làm gì!

Bom!

Bọn họ chôn bom lên cự thạch! Trong cự thạch trận đột ngột nổ ra cột lửa mịt mù kịch liệt, đá vụn như hạt mưa nện xuống những cự thạch khác, lực va đập lên cự thạch tạo ra từng lỗ hổng.

Nhưng Tô Di không hiểu! Cự thạch có trăm nghìn vạn khối, bọn họ nổ một khối trong số đó thì có ích lợi gì?

Dự cảm không rõ nảy lên trong lòng, cô không khỏi nhìn về phía Hình Nghị.

Ánh mắt của Hình Nghị nhàm chán chú vào ánh lửa mờ mịt đó, sắc mặt cực lạnh.

Tô Di lại nhìn về phía cự thạch, cả người run lên.

Dừng lại rồi.

Cột đá vốn dĩ đã chuyển động chậm rãi đó, như thể bị người yểm chú định thân, lại có thể dừng lại ở vị trí cách chiến hạm hơn mười km.

Như thể mất đi tính mạng từ đây.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Tô Di run giọng hỏi.

Hình Nghị vẫn còn đang nhìn chăm chăm vào cự thạch trận, trên mặt lại lộ ý cười.

"Người máy càng lớn, càng phụ thuộc vào chip." Ánh mắt của Hình Nghị đầy vẻ khinh miệt, "Giết chết hắn, chỉ cần hủy diệt chip của hắn. Lúc hắn di chuyển, có thể quét được vị trí chip. Đây là một tổ người máy chiến đấu theo cụm, có một chip không chế trung tâm."

Lòng Tô Di chấn động mạnh, người máy?

"Anh nói gì? Cự thạch nhân. . . Sao lại là người máy?"

Hình Nghị chột cùi đầu nhìn cô: "Tôi chưa bao giờ thấy cô như vậy —— Nếu muốn sống như vậy, vì sao lại tình nguyện chết cũng muốn che chở cho một đồng người máy không lồ trí năng thấp xa xưa."

Lòng Tô Di đau xót, tóm lấy quân trang của hắn cả giận nói: "Anh giết nó rồi?"

Ánh mắt của Hình Nghị từ trên mặt cô, trượt đến bàn tay không chút lưu tình tóm chặt quân trang trên ngực mình.

"Ừm, không còn cái gọi là 'cự thạch nhân' nữa." Hắn hất tay Tô Di ra, sắc mặt lạnh lẽo đi về phía phi công ở đằng trước, "Chúng ta đi!"

Tô Di dờ dẫm ngồi xuống ghế. Cự thạch bị máy bay nhanh chóng ném lại sau lưng, cô bụm mặt, cuối cùng bật khóc.

Hình Nghị vừa quay đầu lại, thấy Tô Di hai mắt đỏ hoe lệ rơi chan hòa. Cô khóc không ra tiếng, nhưng lại rõ ràng truyền cho hắn một loại tâm tình bi thương kìm nén cực độ. Tâm tình này đủ để khiến người ta lòng dạ rối bời.

"Không được khóc." Hình Nghị khẽ quát một tiếng. Tô Di như thể không nghe thấy, hai mắt nghẹn ngào lặng yên nhìn cự thạch trận chết lặng từ đây ở ngoài khoang.

Chưa có ai dám vi phạm mệnh lệnh của Hình Nghị. Lúc này mặt hắn hơi biến sắc, chỉ muốn khiến cô ngừng khóc. Hắn nghĩ có lẽ là bản năng của thân thể Lâm Tê đưa đẩy, hắn cương quyết đưa tay ra nắm lấy mặt cô, cúi đầu xuống, đôi môi run run nặng nề hôn lên.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Lạt mềm buộc chặt

Mắt Tô Di không cảm xúc ngồi trên chiếc ghế gỗ cao lớn trong phòng ăn.

Hình Nghị ngồi đối diện đang uống canh, ngược mắt liếc nhìn cô, mang chút ý cười.

"Không thích tôi hôn cô?" Hắn buông bát, đôi mắt đen mô phỏng theo loài người nhìn chăm chăm khuôn mặt đỏ ửng của cô.

Tô Di không lên tiếng.

Sau khi cự thạch nhân bị giết, cô nhất thời không khống chế được tâm trạng. Nhưng sau khi bị Hình Nghị cưỡng hôn cả quãng đường đưa cô trở về mặt đất, cô khôi phục về bình tĩnh nhanh chóng.

Nguyên nhân chính là vì hi sinh nhiều như vậy, bao gồm cả cự thạch nhân. Cho nên cô mới càng phải cố gắng sống sót, sinh con ra.

Nhưng Hình Nghị thật sự muốn chạm vào mình thì sao đây, cô không biết có chịu đựng được hay không. Có lẽ cô sẽ tình nguyện tự sát, bởi vì cô là người phụ nữ của Mạnh Hi Tông. Nếu như không làm được phụ nữ của anh, vậy chết là được rồi.

Hình Nghị nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của cô, tuy rằng cô không nói gì cả, trên mặt lại có chút kiên nghị, yên lặng nói rõ thái độ của cô.

Hình Nghị cũng không tức giận, trên thực tế sau khi trở về từ cự thạch trận, tâm trạng của hắn vẫn tốt.

"Ngẩng đầu lên." Hắn khẽ quát một tiếng.

Tô Di cho rằng hắn lại muốn đòi hôn. Tay cô đặt trên bụng mình, nhẫn nhịn sự kháng cự và ghê tởm trong lòng, hơi cứng ngắc ngẩng đầu lên.

Hình Nghị đứng lên, tới cạnh ghế cô, hai tay chống lên mặt bàn, thân thể cao to trong nháy mắt bao phủ lấy cô.

Mắt Tô Di nhìn sang một bên.

Hơi thở lạnh lẽo bỗng ập tới, môi lưỡi ấm áp nhẹ nhàng cắn lấy cái cổ mềm mại của cô.

Một con đầu rất nhỏ truyền đến, có mùi máu tươi lan tràn trong mũi. Đầu của hắn vùi trong hõm vai cô, nhẹ nhàng hút vào.

Không đau lắm, vừa ngứa vừa tê. Tô Di chịu đựng. Nhưng hắn muốn nếm mãi không thôi, ngay sau khi liếm xong, ngón tay hắn nhẹ nhàng đè lên vết thương cho cô, môi lưỡi vẫn lưu luyến trên cổ cô.

Nụ hôn của hắn khiến cô vừa ghê tởm vừa tê dại, nghiêng đầu muốn tránh. Nhưng hai tay hắn lại ôm cô trong ngực như kìm sức, trong cảnh khốn đốn, Tô Di bỗng phát hiện thật ra mình đã yêu Mạnh Hi Tông từ lâu rồi.

Cô có thể chấp nhận sự cưỡng ép chiếm đoạt của anh, nhưng lại chán ghét bất cứ kẻ nào khác.

Cuối cùng Hình Nghị cũng ngừng lại màn hôn cắn mờ ám đó, hắn nhìn những vết đỏ trên vai Tô Di, im lặng nở nụ cười.

"Tôi muốn ra ngoài đi lại." Tô Di chợt nói, "Ở trong phòng mãi, không tốt cho con tôi."

"Được." Hình Nghị đồng ý rất kiên quyết.

Năm ngày sau.

Tô Di bị đè gât gao trên sô pha, thờ hồng hộc.

Hai tay hai chân cô đều bị người máy đè xuống, bọn họ mang bộ mặt không cảm xúc đứng bên cạnh cô.

Hình Nghị đứng ở nơi cách cô không tới nửa mét, nhìn cô từ trên cao.

"Đây là lần chạy trốn thứ mấy rồi?" Giọng nói của hắn cực trầm thấp.

Tô Di cắn môi không hé răng. Thiếu chút nữa, cô thiếu chút nữa thì thành công rồi. Cô giấu vật nặng đánh chết một người máy canh cửa phòng, lén mặc quân trang người máy, vượt nửa thì có thể leo lên một chiếc máy bay chiến đấu đậu trong sân. Lại không ngờ rằng trên máy bay chiến đấu còn có một tên người máy. Người máy đó nhận ra cô, trực tiếp đưa cô về trước mặt Hình Nghị.

Hôm trước cũng vậy, cô len lén leo vào một chiếc rương dự bị trong một chiếc xe đậu trong dinh thự, sắp sửa ra khỏi cổng cùng với xe, xe bỗng nhiên dừng lại —— không biết Hình Nghị trở về từ lúc nào, mở chiếc rương dự bị lôi cô ra.

Mỗi lần đều thất bại trong gang tấc cuối cùng, cô cảm thấy sức lực và quyết tâm của mình cũng sắp cạn kiệt rồi.

Hình Nghị lại không hề tức giận, hần xua tay, bảo hai người máy rời đi.

"Còn trốn nữa không?" Hần mỉm cười nhìn cô.

Tô Di ngay lập tức hiểu được.

Mấy ngày qua mình chạy trốn mấy lần, e rằng hần đã dự liệu được hết rồi. Có lẽ đã sớm cử người luôn theo dõi cô, quan sát cô dùng hết mọi cách để trốn ra ngoài. Rồi đến khi cô sắp sửa thành công, không hề lưu tình bắt cô lại.

Nỗ lực liều mình của cô, đối với hần chẳng qua chỉ là mèo vờn chuột. Cô trăm cay nghìn đắng nom nớp lo sợ, hần lại thờ ơ lạnh nhạt thích thú.

Tô Di lập tức nổi cơn thịnh nộ.

"Anh rất tệ nhạt." Cô lạnh lùng nói. Cho tới bây giờ cô vẫn cố gắng hết sức yên lặng trước mặt hần, không chủ động tấn công, không muốn hấp dẫn sự hứng thú của hần thêm nữa. Nhưng bây giờ cô không nhịn nổi nữa, cô xù lông lên rồi.

"Cái gì?" Hình Nghị tiến lên một bước, hai mắt híp lại.

"Anh, Rất, Tê, Nhạt!" Tô Di nổi giận gầm lên một tiếng, bỗng đứng dậy, đi nhanh lên lầu.

Hình Nghị nhanh nhẹn lướt tới, vừa lùi vừa kéo, sức lực vừa mạnh vừa chính xác, khiến cả người cô gần như xoay tròn ngã vào trong lòng hần.

"Mèo Hoang?" Hần mỉm cười nói, "Danh hiệu không có sai."

Trong nháy mắt này Tô Di như có thể nghe thấy Mạnh Hi Tông gọi mình "mèo con", trong lòng đau xót, không quan tâm liều mạng vùng vẫy.

"Chuyện chạy trốn. . ." Một tay hần kéo hai tay cô ra sau người, tay kia giờ lên cầm cô, "Còn chưa trừng phạt đâu."

Cô cắn môi không hé răng.

Hần cúi đầu, nặng nề hôn lên.

Ngay sau khi ngậm miệng chống cự, cô đột ngột mở miệng ra, cho môi lưỡi hần tiếng vào. Khóe miệng hần lập tức mang ý cười, tuy nhiên cô hung hần cắn một phát, hần đau đến mặt mày kinh ngạc, kéo tóc cô. Cô đau đớn, khớp hàm mới bị ép bùng ra.

Miệng hần đầy máu tanh rút khỏi môi cô, cô cố chấp không hề sợ hãi trừng mắt nhìn hần.

Hần lại nở nụ cười.

"Tốt." Hần nhận lấy khăn từ người máy bên cạnh đưa tới bịt lên đầu lưỡi bị thương đang chảy máu, "Tôi rất thích nụ hôn này."

"Đồ điên!" Tô Di mắng.

Hình Nghị cao giọng cười to, trái lại nói: "Năm nghìn năm qua, cô là người đầu tiên dám mắng trước mặt tôi."

Tô Di nghẹn lời, câu "có bệnh" tiếp theo bất kể thế nào cô cũng không mắng ra miệng được.

Hình như trước mặt Hình Nghị này, cô có làm gì, cho dù giết hần, làm hần bị thương, mắng hần, với hần mà nói đều là mới mẻ thú vị.

Thấy hần mỉm cười rồi đến gần mình, lòng Tô Di khẽ động, chợt nói với giọng bình thản: "Hình Nghị, nhìn từ góc độ người máy các người, chỉ vì chút hứng thú nhất thời của mình, tùy ý cưỡng ép chiếm đoạt, khiến vợ chồng lí tán, cốt nhục chia lìa, đều là lý lẽ hiển nhiên sao?"

Bước chân của Hình Nghị dừng lại, yên lặng trong chốc lát.

"Cô nhắc nhở tôi." Con người đen của hần nhìn sâu vào cô. "Để thuộc địa ổn định, tôi chưa bao giờ can thiệp vào trật tự xã hội cơ bản và chuẩn mực đạo đức."

Tô Di nhất thời không chắc ý tứ trong lời nói của hần.

Lại nghe hần cười nói: "Xem ra thói quen này, bị cô phá bỏ rồi."

Những ngày tiếp theo, Tô Di ngồi trong lồng giam khổng lồ này, sống một ngày bằng một năm. Hàng ngày người cô gặp ngoài Hình Nghị ra, thì chỉ có một số người máy giống nhau như đúc.

Và cả Đại Bích. Hai người từng có cuộc nói chuyện ngắn ngủi. Tuy nhiên cái chết của Lăng Tranh, rõ ràng đã khiến vị vua xa xưa này nản lòng thoái chí. Cô ta nói thật với Tô Di, Hình Nghị nhốt cô ta, chỉ là vì khiến Trùng tộc biết thân biết phận. Mà trước mặt kẻ địch lớn mạnh này, cô bằng lòng dùng tự do của mình đổi lấy sự ổn định của chủng tộc.

Tô Di cũng thử đề cập với Hình Nghị, đề Đại Bích có thể hoạt động tự do. Hình Nghị lại như thể nhìn thấu ý nghĩ của cô, cười rồi cự tuyệt. Dự định tranh thủ giúp đỡ người khác vì bản thân của cô, cuối cùng hồng bét.

Trời dần dần sang thu.

Tới gần ngày dự sinh, bụng Tô Di đã rất lớn. Dần dà hành động bất tiện, mỗi ngày chỉ đi lại qua loa trong mảnh sân ngoài nhà. Bây giờ cô cũng không dám thử chuyện chạy trốn nữa.

Tuy nhiên hơn hai tháng qua, lại không hề có chút tin tức nào của Mạnh Hi Tông cả. Có rất nhiều đêm, cô bật dậy trong cơn mơ, nhận thấy có thân thể cao to nằm bên cạnh, cô dùng hết mọi sức lực ôm thật chặt. Nhưng sau khi người đó bắt đầu ôm hôn, giật mình tỉnh giấc phát hiện là Hình Nghị, lại né tránh không kịp.

Tô Di không ngờ tới, sẽ được gặp Hình Kỳ Lân lần nữa.

Có lẽ là do sắp xếp của Hình Nghị, sau khi cô bị Hình Nghị nhốt, chưa bao giờ được gặp Hình Kỳ Lân. Nhưng một ngày tháng mười nào đó, cô đang tản bộ trong sân dưới sự tháp tùng của một tên người máy, lại thấy phía trước có người xuống xe, vũng vàng ươm định đi tới.

Chính là Hình Kỳ Lân.

Thấy Tô Di, vẻ mặt của hắn cực kỳ phức tạp. Cuối cùng lại chuyển thành một nụ cười: "Chị dâu."

Câu chị dâu này Tô Di nghe thấy cực kỳ chói tai, cô lãnh đạm cười nói: "Tôi không phải là chị dâu của anh."

Sắc mặt Hình Kỳ Lân khê biến, dường như không muốn nói chuyện với cô lắm, cất bước định đi.

Cô đưa tay cản hắn lại.

Thấy biểu tình của Hình Kỳ Lân, Tô Di lập tức hiểu ra, hắn nhất định đã biết mình bị nhốt ở đây từ lâu rồi.

Vậy hắn có nói cho Mạnh Hi Tông biết không? Mạnh Hi Tông sẽ nghĩ thế nào?

"Tôi muốn cảm ơn anh, gạt Mạnh Hi Tông tin tức tôi ở đây." Cô lãnh đạm nói.

Trên mặt Hình Kỳ Lân lộ ra nụ cười khổ: "Chị dâu, Hình Nghị cũng là anh hai của tôi. Để Mạnh Hi Tông được an toàn, chị yên tâm theo Hình Nghị đi."

Lòng Tô Di đau xót —— Quả nhiên! Hình Kỳ Lân gạt Mạnh Hi Tông. Cô không biết mình nên vui vẻ hay đau khổ nữa. Cô biết Hình Kỳ Lân trước đây nhiều lần quan tâm đến vợ chồng mình, đều là bởi vì tình nghĩa với Mạnh Hi Tông. Bây giờ hi sinh mình, chính là chọn lựa của kẻ đã từng là Carlo Chu thủ đoạn độc ác ư?

Mặt Tô Di lộ ra vẻ đau khổ nói: "Tôi biết mình không trở về được nữa rồi. Tôi cũng giống như anh, chỉ hi vọng Mạnh Hi Tông bình an. Hình Nghị đã nói cho tôi biết tất cả những gì các người đã làm với Mạnh Hi Tông mấy ngày nay. Chỉ ít anh hãy cho tôi biết, bây giờ thân thể anh ấy thế nào? Có nguy hiểm hay không? Biết anh ấy bình an, tôi mới có thể yên tâm ở bên Hình Nghị."

Hình Kỳ Lân quan sát sắc mặt của cô. Hắn thấy Tô Di không thể nào chạy trốn được. Tuy rằng Hình Nghị nói cho Hình Kỳ Lân biết, mình muốn Tô Di, chỉ là vì nhân tính của Lâm Tề hắn mô phỏng theo sai khiến. Có lẽ cũng thật là vậy. Nhưng Hình Kỳ Lân tràn đầy cảm xúc, hắn biết ngày nào đó nếu Hình Nghị muốn cắt đứt sự mô phỏng, vứt bỏ những tâm trạng thuộc về Lâm Tề này, e rằng không dễ dàng như Hình Nghị tưởng.

Bất kể thế nào, cô gái này cũng là vật hi sinh.

Hắn cũng có chút tình nghĩa với Tô Di, lúc này nghe thấy cô nói vậy mà mềm lòng, nói: "Cô yên tâm. Thân thể anh ấy đã từ từ hồi phục từ lần hành hình trước. Tuy rằng không thể chiến đấu nữa, nhưng vẫn có thể sinh hoạt giống người bình thường. Tôi sẽ bảo vệ tính mạng cho anh ấy."

Tô Di cảm thấy mắt mình hoa lên.

"Hành hình"? "Không thể chiến đấu"?

"Vì sao anh ấy lại bị hành hình?" Tô Di run giọng hỏi.

Hình Kỳ Lân không phát hiện ra cô câu trước đá câu sau, đáp: "Lần trước, lúc đánh lén bệnh viện giết người máy, anh ấy và quân phản kháng bị phạt đòn roi công khai ở quảng trường trung ương."

Tô Di chỉ cảm thấy trái tim mình đau đớn rất lâu, cơn đau nhức đó chớp nhoáng lan ra từ ngực, trong nháy mắt xâm nhập khắp người cô.

Đó là Mạnh Hi Tông! Đó là Mạnh Hi Tông, sĩ quan chỉ huy của mười vạn lính đánh thuê, luôn luôn bách chiến bách thắng, chuyên quyền chiếm đoạt! Anh phải chịu đòn roi công khai ư? Anh ấy mất sức chiến đấu, từ nay về sau yếu ớt không chịu nổi giống người bình thường ư?

Từng giọt nước mắt lăn xuống từ trên mặt Tô Di, hai chân cô mềm nhũn, chột ngã ngồi xuống đất. Hai mắt cô hoa cả lên, toàn thân run rẩy không kìm nén được. Cô cảm thấy một cơn đau đớn đột ngột truyền đến từ bụng. Hai tay cô che bụng mình, chột ngã xuống bãi cỏ.

Con đau đớn đó tới cực nhanh. Nhanh chóng lại có con đau thứ hai kéo tới mãnh liệt. Cô cảm thấy tiếng vật gì đó vỡ tan trong cơ thể cô, giống như trái tim vẫn luôn ôm tâm lý may mắn của mình. Nếu như Mạnh Hi Tông phải chịu khổ, trái tim này của cô, cũng chết theo.

Hình Kỳ Lân lại bị dáng vẻ của cô dọa sợ. Hắn nhìn từng vùng ướt át lan tràn dưới váy cô, tay chân luống cuống ôm lấy cô.

"Chị dâu! Chị không sao chứ!" Hắn ôm cô lao nhanh vào cửa tòa biệt thự trong chớp mắt. Hắn giờ chân đá văng cửa chạy ào vào, giáp mặt với Hình Nghị đứng ở trong nhà, vô cùng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn mình.

"Anh hai!" Hình Kỳ Lân hét lớn một tiếng, "Mau gọi bác sĩ! Cô ấy đột nhiên ngã xuống."

Hình Nghị biến sắc, một tay đỡ lấy cô ấy. Thân thể cô cực kỳ mềm mại yếu ớt, cực kì kiềm chế lại run rẩy kịch liệt trong lòng hắn. Hắn thấy mặt cô chưa bao giờ tái nhợt như vậy, trên trán cô đầy mồ hôi, hàm răng gần như cắn môi dưới tới xuất huyết, đáng vẻ rất đau đớn.

"Tại sao lại đột nhiên phát bệnh?" Ánh mắt Hình Nghị u ám nhìn chăm chăm vào Hình Kỳ Lân, "Cậu làm gì cô ấy?"

Hình Kỳ Lân cũng nóng nảy: "Em chỉ nói cho cô ấy. . . tình hình của Mạnh Hi Tông, cô ấy lại bỗng nhiên phát bệnh!"

Hình Nghị đá thốc vào bụng Hình Kỳ Lân, hắn nặng nề ngã xuống đất. Hình Nghị phẫn nộ quát lên: "Cậu đang thách thức tính nhẫn nại của tôi phải không?"

"Đồ khốn!" Tô Di nghiêng răng nghiêng lời, một quyền yếu ớt hung hăng giáng vào ngực Hình Nghị, "Tôi sắp sinh rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở WwW.EbookFull.Net.

Chương 76: TRƯỚC ÁNH BÌNH MINH

Đây là lần đầu tiên phủ đệ của sỹ quan chỉ huy của người máy Hình Nghị xuất hiện trường hợp bạn rợn đến thế.

Bác sĩ phụ sản giỏi nhất Tự Do thành bị người máy cầm súng uy hiếp, không nói lời nào bắt lên máy bay, chưa đầy nửa giờ đã chạy đến phủ đệ của ngài chỉ huy.

Tô Di được đặt trên chiếc giường lớn trong phòng của Hình Nghị, từ cung co thắt đau đớn làm sắc mặt cô càng trắng bệch hơn, cả người cô run rẩy nằm lọt thõm trên nệm.

Bác sĩ vừa nhìn thấy sản phụ là Tô Di, trong lòng hết sức sợ hãi. Lại nhìn đến hai đại tướng lĩnh người máy, như hai pho tượng mặt đen đứng sừng ở bên giường, càng làm hắn ta kinh hồn bạt vía nhiều hơn.

Hắn cẩn thận vén váy Tô Di lên, còi quần lót của cô ra. Sau khi khám xong, hắn ngẩng đầu nói với Tô Di "... Phụ nhân, đã nở tám phần. Cô ráng cố gắng chút, đừng cố sức rặn, nở được mười phần mới có thể sinh."

Bỗng nhiên, bác sĩ phát hiện bên cạnh mình có người đi đến. Khóe mắt hắn liếc thấy, trong lòng kinh hãi -- Chính là người lãnh đạo tuyên truyền an định đoàn kết của người máy, bỗng nhiên đứng bên cạnh mình, cúi đầu nhìn giữa hai chân Tô Di.

Bác sĩ áp úng khó mở miệng, dịu giọng nói "Tôi đi chuẩn bị công cụ." Vừa định xoay người, tay lại bị níu lại. Hắn ngẩng đầu nhìn, Tô Di đỏ mặt, gầm lên "Kêu bọn họ ra ngoài."

Hình Kỳ Lân nghe tiếng cô, lúng túng rời khỏi gian phòng. Hình Nghị vẫn đứng bên cạnh bác sĩ, vẻ mặt bình tĩnh nhìn khuôn mặt đang xanh mét của Tô Di.

"Cô đuổi tôi đi?" Hắn hạ giọng nói.

"Cút" Trả lời hắn là chiếc gối Tô Di ném, lửa giận bốc lên ngút trời.

Hình Nghị bắt chiếc gối bằng một tay, mặt nhanh chóng biến sắc. Vừa định nổi giận, lại nghe tiếng Tô Di kêu lên thảm thiết, hai tay cô vung lên múa may loạn xạ, lại bắt được một cánh tay của Hình Nghị. Như tìm được một cái phao cứu sinh, cô nhanh chóng nắm chặt lấy hắn.

Qua mười mấy giây, sức lực tay của cô mới buông lỏng. Giương mặt tái mét, hai mắt nhắm chặt chột ngẩng ra, ánh mắt chống lại Hình Nghị.

"Anh còn chưa đi." Tô Di nổi điên lên "Cút"

Bác sĩ nhỏ giọng khuyên nhủ "Ngài sỹ quan chỉ huy... Phụ nữ khi sinh nở, tâm tình ổn định rất quan trọng... Hơn nữa trẻ sơ sinh không thể tiếp xúc vi khuẩn..."

Không đợi hắn nói xong, Hình Nghị thân nhiên liếc mắt nhìn Tô Di, sau đó xoay người, đi ra khỏi phòng.

Mặc dù con đau đẻ rất mãnh liệt và bờ ngỡ. Song, dù sao Tô Di cũng từng chịu đựng những thương tích còn đau đớn hơn như thế. Sau khi Hình Nghị đi, tâm tình của cô dần dần ổn định lại. Phối hợp với bác sĩ, bắt đầu rặn lần lượt.

Sau một cơn đau nhói tê liệt, sức lực toàn thân cô như khí cầu bị đâm thủng xì hơi. Ý thức của cô cũng chậm lại trong chốc lát. Sau đó, cô nghe được một tiếng khóc oa oa ngọt ngào êm ái.

Đầu cô đỏ đầy mồ hôi, thân thể không nhúc nhích nổi, cố gắng ngó đầu nhìn quanh. Bác sĩ nở nụ cười hiền lành, đưa đứa bé sơ sinh vẫn còn dính máu đến trước mặt cô, dịu giọng nói "Phu nhân, con trai của cô và ngài chỉ huy... ra đời vô cùng khỏe mạnh."

Câu nói đột nhiên xuất hiện, làm nước mắt Tô Di lăn đều trên mặt. Thầy thuốc cũng rung rung nhìn cô "Để tôi thu dọn tiếp, xử lý vết thương cho cô."

Tô Di gạt đầu, nhìn bác sĩ ôm con trai rửa sạch trong thau nước ấm đã chuẩn bị sẵn. Cô cảm thấy, giờ phút này, cho dù có chết, cô cũng thỏa mãn.

Hi Tông, con trai của chúng ta đã chào đời rồi.

Tô Di nhìn bóng dáng bác sĩ bận rộn, ánh mắt cô không hề rời khỏi con trai mình một khắc. Sinh vật nhỏ bé mới chào đời như rất biết nghe lời, sau khi khóc nỉ non ngắn ngủi, cũng đã yên tĩnh trở lại. Bác sĩ tắm rửa sạch sẽ cho nó, đặt lên một chiếc nôi. Nó cũng không khóc nữa, đôi mắt đen bóng nhìn chăm chăm Tô Di, rồi sau đó lại quay qua nhìn bác sĩ.

Bác sĩ đẩy chiếc nôi đến bên cạnh Tô Di, xoay người xử lý vết thương cho cô. Tô Di nhìn đứa con cưng đang nằm sát bên mình, đôi mắt đen nhánh, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, cái miệng nho nhỏ, như là một thiên sứ thuần khiết nhất trên thế giới này. Cô từ từ giơ tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nó. Nó mở to mắt, đáng vẻ ngây thơ vô cùng. Tô Di biết, hiện tại thị lực của nó vẫn chưa thấy rõ được mình, nhưng cô cảm giác được đứa con trai bé bỏng như cảm nhận được mẹ.

Khi ngón tay cô vuốt qua môi nó, nó khẽ nhú mồm, gương mặt tuy nhỏ nhưng lại cực kỳ giống như cha nó. Sau đó, nó hơi quay đầu, từ từ há mồm, ngậm lấy ngón tay Tô Di, nhẹ nhàng mút.

Tô Di hoảng sợ lập tức rút về, đứa bé không kịp phản ứng, lại nhìn chăm chăm vào cô. Tô Di cười khẽ một tiếng. Nếu như Mạnh Hi Tông thấy nó, không biết sẽ vui đến thế nào. Sự ngọt ngào lan tỏa trong lòng, lúc này cô cũng không suy nghĩ đến hoàn cảnh rắc rối của mình, chỉ cảm thấy tất cả tràn ngập hi vọng.

Đúng lúc ấy, ánh sáng trong phòng chợt lóe lên, bóng dáng cao lớn bước đến.

Một đôi tay mạnh mẽ, có hơi chút chần chờ, nhẹ nhàng ôm lấy đứa bé nằm bên cạnh cô. Bác sĩ đứng bên cạnh luồng cuống "Ngài sỹ quan chỉ huy, trẻ sơ sinh, phải giữ cái cổ, chỉ có thể bồng mà thôi."

Người đó hơi ngạc nhiên chuyển đổi động tác, dịu giọng nói "Yếu ớt vậy sao?"

Bác sĩ không biết phải trả lời thế nào, tiếp tục cầm cúi xử lý vết thương cho Tô Di.

Tô Di bị Hình Nghị dọa sợ đến mất hết hồn vía, bắt lấy cánh tay khỏe khoắn của hắn "Hình Nghị, đừng làm nó bị thương! Van xin anh đó!"

Hình Nghị thân nhiên liếc nhìn cô một cái, ánh mắt lại chuyển về đứa bé trong lòng. Đây là lần đầu tiên hắn thấy em bé sơ sinh, nhỏ bé mềm mại đến như vậy. Có lẽ vì đứa bé mang theo hơi thở của cô, cũng làm cho hắn cảm thấy được hương vị tinh khiết ngọt ngào.

Hắn phát hiện đứa bé này tuyệt đối không hề sợ hãi, đôi mắt đen nhánh tinh khiết như vũ trụ bao la, không bị lẫn tạp chất. Đứa bé cũng quan sát hắn, gương mặt trắng nõn mịn màng bỗng nhiên nở nụ cười, vô cùng ngọt ngào.

"Nó cười với tôi." Hắn hơi khó tin.

"Đưa tôi xem." Tô Di nói vội vàng.

Hình Nghị nhẹ nhàng đặt em bé lại bên cạnh cô. Tô Di thấy nụ cười trên gương mặt con trai, cũng nhìn không được, nở nụ cười theo, ngẩng đầu nói với Hình Nghị "Nghe nói trẻ con mới sinh, cũng cười khúc khích vô ý thức. Nó nhìn chúng ta, cũng giống như nhìn cái bàn hay cái ghế mà thôi."

Hình Nghị hơi ngẩn ra.

Đây là lần đầu tiên, Tô Di mỉm cười dịu dàng nói chuyện với hắn.

Trong nháy mắt, sự phản kháng căm ghét chưa hề nói ra miệng của cô đối với hắn, cũng như tan thành mây khói. Bàn tay trắng nõn mềm mại của cô, nhẹ nhàng vuốt ve con trai trong lòng, tựa như cũng đồng thời ve vuốt trái tim của Hình Nghị.

Ngay cả đầu mày cuối mắt của cô cũng là nụ cười vô tận, cả người cô cũng hòa vào nụ cười tươi tắn đó, gương mặt trở nên rực rỡ trong suốt. Cho dù là Hình Nghị, cũng cảm giác được hơi thở dịu dàng của cô tràn mắt khắp mọi nơi.

Bỗng nhiên tâm tình Hình Nghị rất vui.

Tô Di cũng không nhận thấy thái độ của mình đối với Hình Nghị cũng trở nên hòa hảo hơn. Cô nhìn con trai yêu thương, khẽ nói thầm "Mạnh Dao, con tên là Mạnh Dao, con cưng của mẹ."

Hình Nghị yên lặng rất lâu, nghe vậy bỗng nhiên bước lên. Hai cánh tay của hắn chống bên giường, đôi mắt đen chăm chăm vào đứa bé trong ngực cô.

Bỗng nhiên Tô Di bất an.

Hắn khẽ cười nói. "Không, nó họ Hình, Hình Dao."

Tháng mười, thời tiết Bắc bán cầu vẫn còn vô cùng ấm áp, nhưng Nam bán cầu thì đã lạnh lẽo.

Trên sân bay rộng lớn, từng chiếc báo săn cất cánh theo thứ tự, tạo đội hình bay, đi đến trụ sở huấn luyện của tinh cầu.

Nửa tháng trước, đội quân tiên phong của người máy phát hiện ra một văn minh thú tộc mới, cách đây một vạn năm ánh sáng. Đại quân cơ giới đã chuẩn bị xâm lược. Mà quân đội loài người, cũng bị bắt đi tiên phong, triển khai chém giết với văn minh thú tộc kia. Bây giờ đang tiến hành huấn luyện quân sự cả quân đội hai bên.

Sau khi tiểu đoàn bay rời đi, bộ phận hậu cần mặt đất thờ phào nhẹ nhõm, tốp năm tốp ba bắt đầu kiểm kê và thu dọn đồ đạc trên mặt đất.

Một người đàn ông cao lớn mặc trang phục lính đánh thuê hơi cũ, đẩy một chồng rương đạn dược cao cao, từ từ đi về phía kho chứa máy bay. Trong nắng sớm, bóng lưng của anh cao lớn se lạnh.

"Hi Tông." Có người khẽ kêu. Người đàn ông xoay người, gương mặt nghiêng nghiêng hơi gầy gò, vẫn anh tuấn kiên cường như cũ, sắc mặt tái nhợt, thoát nhìn anh có vẻ ôn hòa hơn trước kia vài phần, thiếu hẳn sự tàn nhẫn ác liệt.

Người tới là Liên Đạc.

Sau khi bị người máy tấn công, quân viễn chinh của hắn cuối cùng cũng bị người máy đánh bại. Khi đánh nhau dưới mặt đất, hắn bị chặt đứt một cánh tay, cũng giống như Mạnh Hi Tông, trở thành hậu cần mặt đất, không thể phi hành nữa.

"Phần quan trọng đã được giải." Liên Đạc đứng bên cạnh Mạnh Hi Tông, hạ giọng nói "Có thể đi đến căn cứ bí mật được rồi."

Mạnh Hi Tông gật đầu, bên cạnh anh lập tức có hậu cần mặt đất chạy đến, nhận lấy đẩy rương đạn dược của anh. Hai người bước nhanh vào kho chứa máy bay.

Bước qua dây chuyền sản xuất máy bay chiến đấu của người máy, vứt đồ đạc vào trong kho hàng, Liên Đạc mở một cái hầm ở trên đất, nhảy xuống trước, Mạnh Hi Tông theo sát phía sau.

Dưới đất, là một thế giới khác.

Năm đó, xây dựng trụ sở ở Nam bán cầu, Mạnh Hi Tông lệnh cho Giản Mộ An đào một trụ sở bí mật dưới đất. Ban đầu chỉ nghĩ là dự trữ ít vật liệu chuẩn bị chiến đấu, nếu như trở mặt với Liên Minh thì có thể dùng vào bất cứ tình huống nào.

Mà bây giờ, dưới đất tồn trữ 30 chiếc báo săn, mấy ngàn rương đạn dược, một dây chuyền sản xuất máy bay chiến đấu, và một bộ hệ thống phòng ngự mô hình nhỏ. Nếu muốn đánh bại người máy, đây chỉ là như muối bỏ biển. Nhưng đây cũng là mồi lửa cho kế hoạch phản công toàn diện.

Mạnh Hi Tông chịu đựng sự hành hạ của người máy, chính là hi vọng sau khi phá giải được kỹ thuật nhảy quan trọng của chúng, sẽ làm cuộc tổng tiến công.

Bây giờ nhìn lại, sự chờ đợi này quả là đáng giá.

Bọn họ sắp có thành quả rồi.

Năm đó những quan quân kỹ thuật quan trọng trên chiến hạm của Lính Đánh Thuê, có một bộ phận thành công ẩn núp dưới lòng đất. Bọn họ là thẻ bạc để Mạnh Hi Tông chuyển bại thành thắng.

Liên Đạc và Mạnh Hi Tông đi qua một lối mật đạo lớn, trước mắt là một sân bay dưới đất thông thoáng rộng rãi, có khoảng mấy vạn thước vuông. Bảy tám sỹ quan kỹ thuật ngồi ngay ngắn nghiêm chỉnh trước máy tính, thấy hai người đi đến, rớt rít đứng dậy.

"Ngài sỹ quan chỉ huy." Bọn họ cùng kêu lên, cung kính hành lễ, dường như ở đây không phải là dưới lòng đất, mà vẫn là pháo đài Lính Đánh Thuê huy hoàng thống trị tinh hệ năm nào.

Mạnh Hi Tông gật đầu, ánh mắt nhìn đến một chiếc máy bay chiến đấu màu đen bị tháo tanh bành ở trong góc.

Đó là một chiếc Rắn hổ mang. Phải trải qua trăm đắng ngàn cay mới che mắt được người khác, dùng mấy chiếc báo săn già vờ phản bội bị tiêu diệt, mới có thể chôn được nó trong tay người máy canh phòng nghiêm ngặt.

"Tiến triển ra sao rồi?" Mạnh Hi Tông hạ giọng hỏi.

Thượng úy Lăng Yên biến sắc "Ngài chỉ huy, chúng ta đã giải được mật mã cấp hai, hoàn thành sửa chữa phục hồi hệ thống phòng ngự. Người máy cũng không thể nào xâm nhập vào hệ thống phòng ngự của chúng ta nữa. Cho tôi thêm ba tháng, tôi sẽ phá giải được kỹ thuật nhảy liên tục của bọn họ, tiến hành hệ thống thăng cấp đối với hệ phi hành của chúng ta."

Đây là thành tích rất tốt. Dưới tình huống kỹ thuật cách xa không lồ giữa địch và ta, vừa chỉ mấy ngày, Lăng Yên đã từng bước phá giải được thiết kế logic hoàn toàn đồng nhất hai hệ thống rồi.

Ba tháng...

Mạnh Hi Tông chợt nhớ đến một khuôn mặt cười rạng rỡ. Đó là khi cô cuộn tròn trong lòng anh, ngẩng đầu cười nói "Ba tháng biết cười, sáu tháng biết ngồi. Ba tháng, con yêu của chúng ta sẽ cười với ba mẹ rồi."

Hôm nay là ngày dự sinh của cô.

Mạnh Hi Tông hoàn hồn, ánh mắt trầm tĩnh nhìn quanh một vòng "Tôi chỉ có thể cảm ơn cố gắng của các cậu. Phản công thành công hay thất bại, đều dựa vào các cậu cả, tôi sẽ tận hết sức, trợ giúp các cậu hoàn thành nhiệm vụ."

Mặc dù biết được cửa ải kỹ thuật khó nhất sắp bị công phá, nhưng Mạnh Hi Tông vẫn rời khỏi lòng đất, sắc mặt còn tệ hơn lúc trước.

Liên Đạc trở lại sân bay cùng với anh, nhìn chân mày đen nhánh của anh nhú chặt, Liên Đạc cố gắng nhưng vẫn không nhìn được, cất lời hỏi "Hôm nay là ngày chị dâu dự sinh ư?" Lúc trước, vì muốn lấy lòng vợ chồng Mạnh Hi Tông, hắn đã điều tra việc này rất rõ, còn tặng rất nhiều đồ dùng trẻ em cho họ.

Mạnh Hi Tông dừng lại, gật đầu "Chỉ có điều, sinh trước hay sau ngày dự sinh hai tuần, cũng là bình thường."

Liên Đạc im lặng trong giây lát, bỗng nhiên nói "Người ở trong thành nói cho tôi biết, hai tuần trước, chuyên gia phụ sản tốt nhất ở Tự Do Thành, ban ngày đang ngồi khám bệnh, đột nhiên bị mấy tên người máy cưỡng chế bắt đi. Đến bây giờ, hắn còn chưa được thả ra. Người máy thông báo tin tức cho nhà hắn, nói là hai tuần nữa hắn mới trở về. Hắn cũng nhắn cho người nhà mình, nói là đỡ đẻ được mẹ con bình an."

Sắc mặt Mạnh Hi Tông hơi nghiêm, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phương bắc.

Qua một lúc lâu, anh mới mở miệng.

"Tin tức kia." Anh nói chậm rãi "Hai tuần trước, tôi đã nhận được."

Liên Đạc giật mình "Vậy anh..."

"Hình Kỳ Lân nói tìm không được tung tích của cô ấy. Nếu như cô ấy còn sống, chỉ có thể là một." Mặt anh không hề thay đổi, nói "Cô ấy ở trong tay Hình Nghị."

Liên Đạc há miệng, lại không nói ra được lời nào. Ban đầu, hắn chỉ lo lắng nếu nói cho Mạnh Hi Tông tin tức kia, Mạnh Hi Tông sẽ kích động đi cứu người. Nhưng thì ra anh ta đã biết trước hai tuần rồi.

"Tôi cũng từng kích động." Như nhận thấy được tâm tư Liên Đạc, Mạnh Hi Tông nói thản nhiên "Ngày hôm sau, tôi nhanh chóng dẫn mười người đến Tự Do Thành. Toàn bộ bọn họ đều bị phục kích trước phủ, chỉ che chở được một mình tôi trốn ra được. Bởi vì giả dạng thành tên côn đồ bình thường, nên thân phận của chúng tôi mới không bị tiết lộ."

Lòng Liên Đạc đau xót. Lại nghe thấy Mạnh Hi Tông cười lạnh "Đây là chuyện không lý trí nhất tôi đã từng làm. Tính mạng thuộc hạ vô duyên vô cớ bị mất, nơi đó canh phòng lại càng thêm nghiêm ngặt."

Liên Đạc nghe được sôi máu, nói cả giận "Ngài chỉ huy, anh không cần phải nói nữa. Tối nay, tôi sẽ đi với anh, chết cũng phải cứu được phu nhân và con trai anh ra. Tôi..."

Mạnh Hi Tông lắc đầu.

"Hình Nghị nhốt cô ấy, chỉ là vì trả thù tôi." Mạnh Hi Tông hạ giọng nói "Lực lượng của chúng ta còn chưa chuẩn bị xong. Đi bao nhiêu người cũng chết bao nhiêu người thôi. Một mình tôi bỏ mạng không sao, tính mạng các người, nếu bị người máy phát hiện, thì mọi cố gắng đều trở thành uổng phí. Tôi phải đợi."

Lòng Liên Đạc cũng hiểu rõ, trước khi toàn diện phản công, không thể đi sai một bước nào cả.

Nhưng Mạnh Hi Tông là người đàn ông mạnh mẽ tùy tiện đến cỡ nào. Anh ta yêu Tô Di như thế, cho dù thân thể đang bị thương nghiêm trọng, cho dù cuối cùng là đi vào con đường chết, nhưng sau khi anh biết được tin tức, qua ngày hôm sau đã liều mạng dẫn người đi cứu.

Bây giờ biết rõ vợ mình đang ở trong tay người máy, nhưng anh lại nói chữ "chờ" rất rõ ràng kiên định. Kiểu này vượt qua sự tình táo bình thường rồi, đối với người khác thì bảo vệ. Còn đối với bản thân anh, lại là tàn nhẫn khắc nghiệt đến cỡ nào đây?

"Vậy làm sao đây?" Liên Đạc như tự nói thầm.

Trong đầu Mạnh Hi Tông hiện lên nụ cười má lúm đồng tiền của Tô Di, và những tưởng tượng về con trai của anh.

Anh nhắm mắt, rồi lại mở ra "Cậu tiếp tục giữ liên lạc với người nhà bác sĩ kia, nghĩ biện pháp giúp tôi nhắn tin cho cô ấy. Hình Nghị tìm bác sĩ phụ sản tốt nhất cho cô ấy, ít ra bây giờ cô ấy vẫn an toàn."

Liên Đạc gật đầu "Chị dâu chịu khổ rồi. Nhấn cái gì đây?"

Trong lòng Mạnh Hi Tông đau xót, nói "Kêu cô ấy chờ tôi."

Nhất định anh sẽ tìm cô, cho dù là thiên đường hay địa ngục.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: NGƯỜI EM YÊU

"Cao ốc trung tâm giải trí Vương Triều Cơ Giới Khoa Duy chính thức khai trương, quân nhân người máy và dân thuộc địa đều có thể tự do đến trung tâm..."

"Sỹ quan trung tá Thụy Thập tại Tự Do thành, hôm nay kết hôn với minh tinh Tiết Danh Y. Trung tá Thụy Thập là một chiến sỹ người máy trung thành, Tiết Lâm Y cũng cho biết, sống chung với trung tá Thụy Thập vô cùng hạnh phúc..."

Tô Di ôm con trai ngồi trên ghế salon, nữ MC loài người đang mỉm cười đọc tin tức trên đài truyền hình, giọng nói nhỏ nhẹ ngọt ngào. Nhưng Tô Di cảm giác, thấy trong ánh mắt nữ MC xinh đẹp nổi tiếng này có vài phần châm biếm.

Người máy chiếm đóng tinh hệ đã hơn bảy tháng. Từ kỷ luật nghiêm minh lúc ban đầu, đến bây giờ đã từ từ cho loài người nhiều quyền tự do hơn. Thậm chí cô thấy có loài người ủng hộ và ngưỡng mộ vị thống trị cương nghị tàn nhẫn lại có vẻ bề ngoài anh tuấn này. Có lẽ thời gian trôi qua lâu, đại đa số loài người sẽ cảm thấy, người máy thống trị xã hội không có gì là không tốt.

Mà cũng có không ít sỹ quan cao cấp của người máy, cũng học theo Hình Nghị mô phỏng ngoại hình con người. Dù sao, việc này cũng làm cho bọn chúng càng dễ dàng hòa hợp hơn trong việc thống trị con người. Nhưng Tô Di vẫn hơi kinh hoàng khi thấy tin tức sỹ quan người máy cưới vợ loài người.

Mô phỏng, sẽ làm cho người máy cũng có tính cách và tình cảm của con người sao?

"Phu nhân, nên thay tả rồi." Một giọng nói êm ái vang lên cạnh Tô Di, cô gật đầu, đưa con cho các cô.

Con trai đã được hai tháng, mặt mũi rõ nét hơn chút, không còn vẻ cường tráng nghiêm nghị của cha nó, chỉ có vẻ đáng yêu mịn màng.

Hai thiếu nữ xinh đẹp giống như như đúc, cẩn thận tỉ mỉ đón lấy em bé, đặt lên nôi, động tác thay tả em bé vô cùng thành thạo. Nếu như không biết, còn nghĩ hai cô gái này là một cặp song sinh xinh đẹp.

Nhưng các cô cũng chỉ là hai người máy được Hình Nghị ra lệnh cho thuộc hạ phục chế. Mệnh lệnh được viết hoàn thiện vào trình tự, đặc biệt phục vụ cho em bé và Tô Di.

Dưới sự hướng dẫn của bác sĩ, có các cô trợ giúp, Tô Di ra tháng vô cùng khỏe mạnh, con trai cũng to ra không ít. Lòng Tô Di vẫn không thoải mái khi cứ nghĩ suốt ngày con trai mình lại bị người máy vây quanh.

Nhưng khi bác sĩ chuyển lời nhắn của anh, lại làm cả người Tô Di cũng dấy lên hi vọng không hề nghi ngờ. Cô không cần biết người máy lợi hại cỡ nào, cô chỉ biết anh đã hứa thì nhất định sẽ tới cứu cô. Cho nên, cô hoàn toàn an tâm ôm con chờ anh đến, lòng cũng vui vẻ hơn bình thường rất nhiều.

Thay tả, cho bú, bé con ngủ một giấc đến tinh thần hăng hái, cứ ư ư a nói chuyện không ngừng. Tô Di ôm nó đi tới đi lui trong nhà, khi đi qua gian phòng lâu một của Đại Bích thì dừng lại.

Đại Bích đứng ở cửa, cách những song sắt, hơi sững sờ nhìn đứa bé trong lòng Tô Di.

Mặc dù đã từng là kẻ địch, nhưng Tô Di thấy Đại Bích suy bại đến mức này, trong lòng vẫn xuất hiện sự thương hại.

"Rất đáng yêu." Đại Bích khẽ nói.

"Cám ơn"

"Giống cha nó nhiều hơn."

Lòng Tô Di vừa ngọt ngào vừa đau đớn, nhưng cha nó vẫn còn chưa gặp được nó.

Đại Bích lại hơi hoảng hốt thất thần, Tô Di đoán rằng cô ấy đang nghĩ đến Lăng Tranh. Mặc dù tình yêu của một con công trùng và một con người làm người khác thất vọng, nhưng cô vẫn hi vọng Lăng Tranh còn sống.

"Tôi có thể ôm nó chút được không?" Đại Bích khẽ hỏi.

Tô Di do dự một chút, nhưng vẫn đưa con trai chuyển qua tay Đại Bích.

Cách đây song sắt, cánh tay mảnh khảnh trắng như tuyết của Đại Bích cẩn thận tỉ mỉ ôm đứa bé.

"Nó rất mềm mại, lại rất thơm" Đôi mắt xinh đẹp của Đại Bích mở to "Tô Di, nó đang cười với tôi kìa."

Tô Di cúi đầu nhìn, quả nhiên là con trai cô đang cười. Cô cũng bật cười theo "Nó rất thích cười." Điểm này khẳng định không giống cha nó.

"Tô Di" Một giọng nói trầm ấm hơi giận chột vang lên ở sau lưng.

Tô Di vừa mới xoay người, người đó đã bước một bước thật dài đến đây, giành lại đứa bé trong tay Đại Bích, nhìn Tô Di một cái, rồi nện bước đi tới hai bảo mẫu người máy.

"Chăm sóc em bé thật kỹ." Hần hạ giọng nói "Sau này không cho phép em bé đến gần Trùng tộc nữa bước."

"Vâng" Hai thiếu nữ cùng đáp.

Lúc này hần mới đi vào phòng ngủ.

Tô Di im lặng trong giây lát, ánh mắt hơi phức tạp nhìn Đại Bích.

Nhưng Đại Bích cúi đầu cười một tiếng, rồi dùng một giọng nói nhỏ đến khó nghe được "Ngày cô làm cho hần đau khổ, nhớ cần phải tàn nhẫn chút."

Trong nhất thời Tô Di không nói ra lời.

"Tô Di" Lại một tiếng quát khẽ vang lên. Tô Di bước nhanh vào phòng ngủ.

Hình Nghị cúi quân trang, chỉ mặc áo sơ mi màu xám bạc, cao lớn đứng trong thư phòng. Thấy Tô Di đi vào, đôi mắt hần hơi tối xuống nhìn Tô Di.

Tô Di không lên tiếng.

"Cô không biết trên người Trùng Tộc có bao nhiêu vi khuẩn sao?" Mặt hần vẫn còn tức giận "Sau này, ngoại trừ bảo mẫu ra, không để cho bất cứ kẻ nào ôm con."

Tô Di ngẩn ra, thật sự cô không nghĩ đến điều này.

Thấy biểu tình của cô, Hình Nghị biết cô đã đồng ý với lời nói của mình, tức giận cũng nhanh chóng tiêu tan.

"Tôi sẽ dẫn cô trở về hành tinh mẹ của cơ giới." Hình Nghị nói thản nhiên "Sau khi hoàn thành thực dân tại Thú tộc."

Lòng Tô Di thâm thò dài, tiến hành thực dân Thú Tộc ít nhất phải kéo dài cả tháng. Khi đó, Mạnh Hi Tông có đến cứu cô chưa?

Có lẽ vì ảnh hưởng của lúc xế chiều, buổi tối Tô Di xuống lầu ăn cơm, phát hiện phòng của Đại Bích đã trống không, không biết Hình Nghị đã dời đi đâu.

Ban đầu Hình Nghị ra lệnh thiếu nữ người máy chăm sóc con, nhưng Tô Di kiên trì ở bên cạnh con trai -- cô không muốn con trai mình thân với người máy hơn mình. Lúc còn trong tháng, Tô Di không thể giữ lại một nữ người máy ở trong phòng hỗ trợ, bây giờ hoàn toàn do chính cô tự chăm sóc con.

Chiều nay, con trai ngủ không được yên. Cứ cách hai ba tiếng lại khóc. Tô Di cho nó bú sữa, con bú xong, lại pha nước nóng tắm rửa cho nó.

Bây giờ đã hơn hai giờ đêm, sau khi con trai tắm sạch sẽ, ngược lại tinh thần nó lại tỉnh táo nhìn chăm chú vào cô, gương mặt tươi tắn, tiếng ư ư a a cứ vang lên lanh lảnh trong đêm. Tô Di đỡ khóc đỡ cười, chỉ đành phải gắng gượng chơi với con trai.

Đợi khi cô chú ý đến bóng dáng cao lớn đứng sừng sững ở cửa, trong nhất thời hối hận không thôi.

Hắn lại đến đây.

Trong ngọn đèn u ám, Hình Nghị chỉ mặc một cái quần quân trang, để trần vai rộng eo hẹp, sắc mặt càng trầm tối không rõ. Động tác của hắn vô cùng gọn gàng nhanh nhẹn -- đi đến, vén chăn, lên giường, ôm lấy Tô Di.

Sau đó môi hắn lại lưu luyến ở mặt và cổ cô.

"Rất thơm" Hắn không chỉ khen ngợi một lần như vậy.

Tô Di đã ngừng sử dụng mỹ phẩm tắm rửa, nhưng hắn vẫn cố chấp cho rằng trên người cô có mùi thơm.

Hình Nghị thả con vào chiếc nôi, nhìn thẳng vào nó, khẽ cất giọng nói "Ngủ đi, nếu không, con sẽ không có đủ giấc để não phát triển tốt."

Cũng không biết tại sao, lời của hắn tựa như có ma lực, cũng có lẽ là do con trai đã thức quá lâu nên mệt mỏi, vì thế nó lại ngủ thiếp trong lòng hắn.

Nhìn thấy tình cảnh nhận giấc làm cha này khiến Tô Di cảm thấy không thoải mái. Nhưng sau khi con trai ngủ, chỉ còn lại đôi mắt sâu thẳm của hắn nhìn cô.

Cô nhanh chóng kinh hãi.

Hắn im lặng tiếp tục vui đùa vào hõm vai của cô.

Cả người cô kè sát với cơ thể đàn ông kiên cố, làm cô cảm thấy toàn thân đều hơi khó chịu. Trên cổ truyền đến cơn đau nhói quen thuộc, hắn cứ thỏa thích mút liếm như bị quỷ ám.

Qua rất lâu, hắn mới để lại vết thương của cô, mặt dán sát vào cô, nhìn cô đầy đe dọa.

Cho là như vậy đã kết thúc theo thường lệ, Tô Di thờ phào nhẹ nhõm.

Nhưng về mặt này hình như lọt vào trong mắt của hắn, đôi mắt hắn lại tối sầm đầy phần khích. Chiếc eo của hắn lại nhích lên chút, đặt lên chiếc bụng bằng phẳng của cô.

Làm sao Tô Di không biết thứ nóng rực cứng rắn kia là gì chứ. Nhưng hắn là người máy mà, đây cũng là do hắn mô phỏng Lâm Tề sao?

"Làm với tôi." Hắn nói khẽ, trong tiếng kêu sợ hãi của Tô Di, cánh tay hắn cởi chiếc quần lót của cô xuống.

Tô Di đã lo lắng ngày này từ lâu, song trong lòng vẫn tồn tại tâm lý cầu may, hi vọng Mạnh Hi Tông sẽ cứu mình ra trước khi sự việc xảy ra. Nhưng cô đã sinh được hai tháng, ngày này vẫn phải đến rồi.

Hình Nghị dựa vào bản năng của cơ thể, mở rộng cả người cô trên giường, đôi chân dài ngăn chặn cô lại, bình tĩnh kiểm soát vào. Thấy được hắn sắp thấp tiến thẳng vào người mình, trong đầu Tô Di lướt qua vô số ý nghĩ, cuối cùng khẽ kêu lên "Tôi vẫn chưa bình phục hẳn. Hình Nghị, bây giờ tôi chưa thể thể giao phối được."

Hình Nghị dừng hành động lại, đôi mắt nguy hiểm "Không phải loài người các cô sau khi sinh chỉ dưỡng bệnh sáu tuần thôi sao?"

Ngay cả việc này hắn cũng biết.

Tô Di nói vội vàng "Nhưng lúc tôi sinh bị tổn thương nghiêm trọng, không tin anh kêu bác sĩ đến đây. Ông ta nói tôi phải bình phục hơn một tháng mới được. Nếu không thì sẽ bị ... cảm nhiễm. Anh cũng sẽ bị lây đó."

Hình Nghị nhắm cô chăm chăm vài giây, sau đó ngồi thẳng lên, cũng không xuống giường, vẫn giữ chặt tay chân của cô, lớn tiếng khẽ quát "Bác sĩ"

Bác sĩ được giữ lại trong nhà để chăm sóc Tô Di, nhanh chóng cuống quýt chạy vọt tới cửa phòng.

"Ngài sỹ quan chỉ huy, có việc gì?" Bác sĩ rất khẩn trương.

Hình Nghị nhìn thân thể cô bị mình đè trên giường, quần ngủ đã bị hắn cởi xuống, áo ngủ vén lên đến tận cổ. Sắc mặt cô rất khó coi, có lẽ tư thế này làm cho cô cảm thấy nhục nhã.

"Bây giờ cơ thể cô ấy, có thể hay không...?" Hình Nghị lạnh lùng nói "Nếu nói láo, tôi sẽ giết ông và người nhà của ông."

Trái tim Tô Di chìm xuống đáy cốc.

Qua giây lát, mới nghe bác sĩ lên tiếng run run "Ngài chỉ huy, phu nhân khi sinh bị thương nghiêm trọng, khôi phục ít nhất cần ba tháng. Bởi vì phu nhân xương nhỏ, nên đây là di chứng rất thường gặp sau khi sinh."

Lòng Tô Di thả lỏng, sắc mặt Hình Nghị u ám, nhìn không ra vui hay giận.

"Cút" Hấn quay đầu, nhìn xuống Tô Di từ trên cao.

Lòng Tô Di hốt hoảng, không dám lên tiếng.

Bỗng nhiên hấn cười.

"Được" Bàn tay to của hấn nhẹ nhàng đặt ở nơi mềm mại nhất của cô "Tôi chờ một tháng nữa."

Hình Nghị và bác sĩ rời khỏi phòng, Tô Di nhanh chóng kéo chăn, đắp lên thân thể lạnh băng của mình. Cô run sợ một lúc lâu, yên lặng rót nước mắt.

Qua vài ngày, quần áo trẻ con của bảo mẫu người máy mua, cũng bị Tô Di ném vào thùng rác.

"Màu sắc quá khó nhìn" Cô vừa ném vừa nói "Vài quá dày, những loại quần áo bé cưng mặc vào cũng không thoải mái."

Bảo mẫu cơ giới đáp "Đây là quần áo trẻ em tốt nhất trong thành."

Mặt Tô Di không đổi sắc, nhìn Hình Nghị ngồi bên cạnh "Đây là con tôi, tôi muốn tự mình lựa chọn quần áo cho nó. Anh có thể phải nhiều cảnh vệ đi cùng với tôi."

Hình Nghị liếc nhìn cô một cái "Được."

Tô Di vui mừng trong lòng, chỉ cần mình có thể ra khỏi cửa, thì sẽ có cách truyền tin tức cho Mạnh Hi Tông..

"Tôi đi cùng với cô" Hình Nghị nói một câu dập tắt tất cả hi vọng của cô "Còn nữa, tôi đã đổi bác sĩ người máy cho cô. Hấn được nhập vào toàn bộ kiến thức y học mới nhất của loài người."

Lòng Tô Di nặng xuống, nhìn ánh mắt sâu thẳm của Hình Nghị, chỉ cảm thấy mình cũng không thể trốn thoát khỏi hấn rồi.

Bầu trời xanh lam không mây, xe hơi nối dài dừng tại lầu dưới trung tâm thương mại phồn hoa nhất thành phố.

Lúc ra cửa, Tô Di cũng đoạn tuyệt ý nghĩ chạy trốn trong đầu -- Con trai để ở nhà, nếu như cô chạy, không biết Hình Nghị sẽ làm gì con cô.

Bị Hình Nghị ôm eo, đội chiếc mũ rộng chỉ thấy được ít mặt mũi, Tô Di mệt mỏi bước xuống xe.

Hình Nghị đeo mắt kính đen, che khuất vẻ bề ngoài đẹp trai hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều người. Hai người đi chung với một đội người máy, đi thẳng đến thang máy lên khu đồ dùng trẻ em ở tầng cao nhất trung tâm.

Mặc dù không thể chạy trốn, nhưng đây là lần đầu tiên Tô Di có thể ra khỏi nhà trong suốt bao nhiêu tháng qua. Trong trung tâm người qua lại nhộn nhịp, sau khoảng thời gian tiêu điều ngăn ngừ bị người máy chiếm đóng, kiểu trung tâm thương mại này lại được mở ra, thỏa mãn được nhu cầu của bộ phận người dân và người máy.

Tô Di đi dọc theo những giá treo quần áo trẻ con, nhìn ngắm chút xíu. Hình Nghị đi theo cô một lát, rồi để lại hai người máy đi theo cô, hấn đi đến khu nghỉ ngơi bên cạnh ngồi xuống. Người máy đi theo đưa chiếc máy vi tính mini cho hấn, để hấn kiểm tra và nhận tin tức mới nhất.

Khu mua sắm rất lớn, Tô Di xem xong một loạt quần áo trẻ con, chọn lấy vài món, ném cho người máy theo sau, nói "Các người ở chỗ này, tôi đi xem những thứ khác."

Người máy đáp "Xin lỗi, phu nhân, ngài chỉ huy ra lệnh chúng tôi không được rời khỏi phu nhân một tấc."

Tô Di lạnh mặt nói "Tôi chỉ đi xem một chút. Người của các anh cũng đã đứng chặn hết tất cả cửa của trung tâm, tôi có thể chạy đi đâu được chứ? Tôi không thích có người đi theo. Nếu như các anh kiên trì tiếp, tôi sẽ kêu ngài chỉ huy ném các anh vào lò thiêu."

Có lẽ là vì sau khi mô phỏng con người, khiến cho những người máy này hơi sợ. Hoặc cũng có lẽ là vì thủ đoạn của Hình Nghị khá là tàn nhẫn, thế nên hai gã người máy đứng yên tại chỗ, bất động quan sát Tô Di.

Thật ra Tô Di biết, cho dù không để bọn họ theo sau, thì mình cũng sẽ không thoát khỏi tầm mắt của họ. Nhưng cô chỉ muốn một mình lảng lạng lựa chọn quần áo cho con không bị quấy rầy thôi.

Cô vừa dạo quanh mấy giá hàng, thấy một chiếc giá rất dài phía trước được nhiều người vây quanh. Cô nhìn thấy quảng cáo trên màn hình tinh thể lỏng ở trên tường -- Thì ra là những mẫu mới nhất của trẻ em được đưa ra thị trường. Cô đi về phía trước cầm đại một cái, quả nhiên là được thiết kế tỉ mỉ, kiểu dáng rất dễ thương. Nghĩ đến quần áo này mặc trên người con trai cưng, cô cũng cười không nhịn được.

Lập tức chọn lấy vài bộ, nâng niu trong lòng, cô xoay người định đi mua hai bình sữa nữa.

Khi vô ý thức ngẩng đầu, ánh mắt lướt qua vài bóng người đang lựa chọn quần áo trẻ em trong phạm vi 10m.

Cô cảm thấy có điều khác lạ.

Tầm mắt cô vốn đã dời đi, như lại bị cái gì lôi kéo, lại dời lại lần nữa, dừng ở trên người mấy người kia.

Dừng ngay tại bóng dáng cao lớn trong đám người.

Người đó cũng không nhận được cái nhìn chăm chú của cô. Anh cầm lấy một bộ áo liền quần màu lam nhạt nho nhỏ, yên lặng ngắm nhìn đến xuất thần. Khi anh hơi ngửa mặt lên, những góc cạnh khuôn mặt hiện lên rõ ràng. Toàn thân Tô Di như bị điện giật, sững sờ trong nháy mắt.

Tất cả những cảnh vật xung quanh cô cũng như mất đi màu sắc, trung tâm thương mại huyền ảo âm ỉ trong tai cô cũng như một sa mạc yên tĩnh.

Cô chỉ có thể nghe được tiếng tim đập như chày cối của mình, cô như hóa điên, cách một khoảng cách xa, cô từ từ giơ tay, như muốn xuyên qua đám người, nhẹ nhàng chạm vào đường viền của anh.

Anh đã thay đổi rất nhiều.

Thân hình của anh gầy đi, trên gương mặt thêm vài vết sẹo. Nhưng không thể thay đổi được vẻ anh tuấn hơn người trong nội tâm cô, chỉ nhìn một cái, cô đã ngây dại.

Toàn thân Tô Di run lên, quần áo giữ trong lòng roi là tả trên mặt đất. Cô không hề do dự trong chốc lát, chạy như điên đến bên anh.

Trong nháy mắt, cô đã tuôn lệ đầy mặt, chỉ nghe được tiếng bước chân dồn dập nặng nề của mình, giống như sấm sét đánh vào đá cẩm thạch, dấy lên tàn tro cô đã bị đè nén trong lòng từ lâu.

Người phía trước cũng nhận thấy tiếng động không tầm thường, quay đầu lại nhìn người phụ nữ chạy như phát điên. Anh vốn cầm lấy quần áo trẻ con nhìn đến ngây người. Lúc này cũng nhận thấy tiếng bước chân dồn dập, từ từ quay đầu lại.

"Hi..." Cô dùng hết sức lực toàn thân muốn kêu lên tên anh.

Có một bàn tay to chột che miệng cô lại, vòng eo đột nhiên bị ôm chặt. Thân thể cô bỗng được nhắc lên, người hai bên giá nhanh chóng rút lui khó tin.

Chỉ qua chút thời gian, cô đã bị người khác khiêng đến một khoảng trống cách đó 10m.

Nước mắt cô vẫn còn ở trên mặt, giọng nói nghẹn ngào trong cổ họng. Lần đầu tiên cô khó tin nhìn thấy bản lĩnh hơn người của Hình Nghị. Mà cánh tay hằn lại như gong kiểm sát chế ngự cô ở trong ngực, vẻ mặt u ám nói với người đối diện "Đi về."

"Không" Cô quát lên chói tai, liều mạng vùng vẫy như sắp bị chết chìm.

Mà ở nơi giá hàng cách xa chỗ này, bóng người đang đứng ở một góc trong quần áo ngổn ngang, cũng nhận thấy rõ được điều gì đó, tiếng bước chân dồn dập chợt vang lên, như trong nháy mắt sẽ chạy đến trước mặt cô.

Song, Hình Nghị không hề có hành động gì, lạnh lùng liếc nhìn cô một cái "Nếu như hấn đến đây, tôi sẽ giết hấn ngay lập tức."

Toàn thân Tô Di sững sờ, tất cả sức lực và huyết sắc trên mặt, cũng như bị rút hết đi.

Hình Nghị liều lĩnh, mở áo khoác đen ra, kéo cô vào trong ngực, cất bước nặng nề đi vào thang máy.

----- BỔ SUNG THÊM -----

78. TÌNH YÊU BẤT TỬ

Vừa bước vào cửa đã nghe thấy tiếng con trai khóc.

Tô Di vẫn còn bị Hình Nghị xoay ngang ôm vào trong lòng, sắc mặt hơi sững sờ. Nghe được tiếng con trai, lúc này mới hoàn hồn lại, vùng vẫy muốn xuống. Hình Nghị không hề buông tay, ôm cô đi lướt qua con trai, thẳng vào phòng ngủ.

Hắn đập cửa âm ỉ, ném Tô Di lên giường, vẻ mặt lạnh như băng nhìn cô.

Tô Di thấy Mạnh Hi Tông, tâm tình xém chút đã nổi điên. Suốt trên đường đi cứ cắn xé gào khóc trong ngực hấn, bây giờ hai mắt đã sưng đỏ, giọng khàn khàn, ngơ ngác nhìn hấn nhanh chóng đến gần bên giường, cô cảm thấy như mất hết can đảm.

Hình Nghị đứng cạnh giường, hấn chưa bao giờ mang vẻ mặt lo lắng giống như hôm nay.

"Cô làm nhục tôi." Hấn nắm lấy cổ tay cô, siết mạnh làm cho cô đau đến muốn phản.

"Anh giết tôi đi." Tô Di hét lên, cầm bàn tay hấn để lên cổ mình "Giết tôi đi. Tất cả đều kết thúc."

Hình Nghị hất tay, dễ dàng đẩy ngã cô trên giường.

"Có lẽ tôi sẽ giết cô." Hắn nhìn chằm chằm gương mặt tái nhợt của cô "Sau khi tôi mất đi hứng thú."

"Ngài chỉ huy, thiếu tướng Kỳ Lâm đến" Ngoài cửa vang lên tiếng nói, đột ngột cắt đứt không khí căng thẳng giữa hai người.

Hình Nghị liếc mắt nhìn Tô Di, chợt buông cánh tay cô ra, đứng dậy bước xuống giường.

Cửa phòng bị đóng lại nặng nề. Tô Di nghe được tiếng nói hần lạnh lùng vang lên lạnh lẽo "Khóa lại, không cho cô ấy rời khỏi phòng nửa bước."

Tô Di yếu ớt nằm trên giường, trong đầu tuyệt vọng hiện lên bóng dáng cao lớn của Mạnh Hi Tông, chỉ cảm thấy sống không bằng chết.

Hình Nghị sa sầm mặt đi xuống lầu. Hình Kỳ Lâm đã hỏi thăm được từ chỗ cảnh vệ sự kiện đột ngột phát sinh hôm nay. Khi nhìn sắc mặt Hình Nghị, hắn biết chuyện ngày càng tồi tệ rồi.

Hắn không khỏi nhớ đến lời nhắn mới vừa rồi của một Lính Đánh Thuê.

Người thanh niên Lính Đánh Thuê mang về mặt hồ hững, nói với hắn bằng giọng thỏa đáng "Tướng quân, Mạnh Hi Tông hỏi anh, nếu như anh ấy chấp nhận bỏ hết tất cả ở đây, lưu lạc xa xứ, anh có thể giúp anh ấy cứu vợ con ra hay không?"

Lúc đó không phải hắn không rung động.

Hắn biết rõ tính cách Mạnh Hi Tông. Hắn biết, cho dù hiện tại duy trì vẻ bên ngoài hòa bình, nhưng Mạnh Hi Tông chưa chết, hành động phản kháng của loài người cũng sẽ không kết thúc. Mặc dù không điều tra được hành động cụ thể, nhưng hắn biết, một ngày nào đó Mạnh Hi Tông sẽ phản kích.

Nếu như suy nghĩ hoàn toàn cho đế quốc, hắn thật sẽ để cho Hình Nghị giết chết Mạnh Hi Tông. Nhưng về tư, hắn không xuống tay được.

Song, hôm nay Mạnh Hi Tông lại nói, chấp nhận rời xa tình hệ, chỉ cần giúp anh cứu vợ con ra. Việc này chẳng khác gì buông xuôi mười vạn Lính Đánh Thuê, buông xuôi cả Liên Minh.

Anh ấy thật vì Tô Di mà quyết định như vậy sao?

Hình Kỳ Lâm là người vô cùng đồng ý với đề nghị này. Nếu như Mạnh Hi Tông đi xa, sự thống trị của người máy ở tình hệ sẽ vững như thái sơn, đồng thời cũng bảo toàn được tình cảm của Mạnh Hi Tông và hắn. Hắn không cần làm người hai mặt nữa, cả người đều khoan khoái.

Nghĩ đến đây, hắn ngược mắt nhìn Hình Nghị đang ngồi xuống sofa.

Người anh trai này và hắn đều là do người thống trị cơ giới đòi trước đích thân chế tạo. Tính cách Hình Nghị mạnh mẽ kiên cường hơn hắn rất nhiều. Nhưng đến hôm nay, vị sỹ quan chỉ huy được tôn thờ cao nhất của người máy này, đã mô phỏng Lâm Tê hơn bốn tháng. Hơn nữa, giờ phút này, trong đôi mắt của Hình Nghị tựa như có lửa giận.

Nếu như sự tức giận kia là vì một người phụ nữ, khiến Hình Kỳ Lâm cảm thấy, phải cứu Tô Di ra. Dường như tình hình đã khó giải quyết hơn so với tưởng tượng của hắn rồi.

Nhưng Hình Nghị như nhớ ra điều gì, bỗng nhiên cười. Rồi mới nói với Kỳ Lâm "Có chuyện gì?"

Kỳ Lâm lấy lại bình tĩnh, ngắn gọn báo cáo kế hoạch xâm lược hành tinh Thú Tộc. Hai người tập trung thảo luận một lát, định ra được chiến lược thống thế thì đã đến giờ cơm tối.

Hình Kỳ Lâm chợt nhớ ra, nói "Anh hai, trên xe em có mấy chai rượu ngon của loài người, có mùi vị rất đặc biệt, hay là chúng ta cùng nhau thưởng thức đi."

Hình Nghị thân nhiên gật đầu.

Được năng lượng tinh thể điều khiển, cũng không cần thiết ăn cơm. Nhưng mô phỏng thân thể con người, ăn cơm sẽ có hiệu quả tốt nhất. Hướng chỉ thể nghiệm thức ăn ngon của loài người, cũng tốt cho cảm thụ cho thân thể người máy. Cho nên trong nhà này đã tập trung những đầu bếp tốt nhất của Tự Do thành.

Bữa tối thịnh soạn đã được bung lên, rượu ngon của Hình Kỳ Lâm cũng được rót ra. Hình Nghị như nhớ tới điều gì, cũng không ngẩng đầu lên, nói với bảo mẫu người máy "Mang thức lên đó cho cô ấy."

Kỳ Lâm vẫn ung dung thân nhiên, rót một ly mời Hình Nghị uống. Khi uống sạch hai chai rượu, gương mặt màu đồng của Hình Nghị cũng khẽ ửng hồng.

Kỳ Lâm vừa uống vừa cất lời hỏi như không có chuyện gì xảy ra "Anh hai, anh định xử lý Tô Di thế nào?"

"Mang về hành tinh mẹ" Hai mắt Hình Nghị nhắm nghiền, dựa vào ghế salon.

Trong lòng Hình Kỳ Lâm chấn động. Hắn vẫn cho rằng Hình Nghị chỉ là hứng thú nhất thời với Tô Di, có lẽ khi đỡ bỏ mô phỏng sẽ biến mất. Thế mà Hình Nghị đang dự định mang cô ấy về hành tinh mẹ ư?

"Tại sao? Chờ khi đỡ bỏ mô phỏng, có lẽ anh cũng không muốn nhìn cô ấy một cái nữa là." Kỳ Lân nói chậm rãi.

Hình Nghị im lặng hồi lâu mới đáp "Vậy thì không đỡ bỏ." Dừng lại một chút lại nói "Cho đến khi cô ấy chết."

Kỳ Lân hoàn toàn không ngờ hắn sẽ nói như vậy, nói áp úng "Anh hai, anh mô phỏng Lâm Tề, thật sự yêu Tô Di rồi hả?" Thời gian ngắn như vậy, thế mà Hình Nghị lại khát khao Tô Di vậy ư?

"Tôi không thèm để ý cái tình yêu của loại người, đó là thứ hư vô mù mịt." Hình Nghị mở mắt, thậm chí trong ánh mắt có vài phần êm dịu chưa bao giờ có "Chỉ là cô ấy làm tôi cảm thấy thoải mái. Ngoại hình, mùi vị, tính cách, hành động, tư tưởng, mỗi một chỗ đều làm cho mô phỏng Lâm Tề của tôi cảm thấy rất thoải mái."

Kỳ Lân nghe xong những lời nói của hắn, cảm thấy hơi buồn bã, nâng ly lên nói lẳng lẳng ".... Thật có ý nghĩa, hi vọng có một ngày, em cũng gặp được một người phụ nữ như thế."

Hình Nghị lại nhắm hai mắt lại, tựa như đã ngủ. Kỳ Lân bỏ ly rượu xuống, trong đôi mắt xanh lam, đã vô cùng kiên định.

Nếu như nói lúc trước khi đến đây, hắn có vài phần do dự, bây giờ chủ ý của hắn lại hoàn toàn xác định.

Lúc trước, muốn cứu Tô Di ra, chỉ là vì muốn vẹn toàn trung nghĩa. Bây giờ, hắn lại càng thêm đầy đủ lý do, để mang Tô Di đi.

Một người phụ nữ như vậy, không thể ở lại bên cạnh ngài chỉ huy.

Ý chí của Hình Nghị, liên quan đến cả tương lai của văn minh cơ giới. Nếu như ngay cả Hình Nghị cũng trầm mê trong mô phỏng không thể kiểm chế được. Như vậy, ngày tàn của người máy chỉ sợ không còn xa nữa.

Trước vấn đề lợi ích chủng tộc, Hình Kỳ Lân không hề do dự chút nào.

Thấy Hình Nghị đã ngủ say. Kỳ Lân suy tư trong chốc lát, đứng dậy, đi lên lầu.

Cảnh vệ thấy hắn, cũng không cản lại. Kỳ Lân đứng trước cửa phòng Tô Di, chỉ thấy cô ấy ôm con, ngồi ở trên giường kinh ngạc.

"Em bé khỏe không?" Kỳ Lân hỏi.

Tô Di từ từ nhìn hắn, rồi gật đầu "Khỏe lắm"

"Cô đến đây." Kỳ Lân khẽ nói "Để tôi chụp mấy tấm ảnh của em bé."

Tô Di run cả người, nhận thấy được trong lời nói của hắn có thâm ý, bước đến cửa.

Cách hàng rào sắt bảo hộ, Kỳ Lân mở đồng hồ đeo tay ra, trong đó có camera mini, đưa về phía mặt đứa bé đang ngủ say. Tô Di cắn môi dưới, nói "Mắt nó rất to, đáng tiếc là giờ ngủ rồi, nhìn không được."

Kỳ Lân lại nhắm camera ngay cô "Chị dâu, để cho anh ấy thấy nụ cười của chị."

Hơi thở Tô Di hơi chậm lại, trên mặt từ từ nở nụ cười nhợt nhạt.

Kỳ Lân thu hồi camera, nhẹ giọng nói "Đội thêm mấy ngày nữa."

Tô Di nghe vậy, hai tay bắt lên song sắt "... Nhưng mà, có thể Hình Nghị không thể được thêm mấy ngày nữa đâu."

Kỳ Lân biến sắc "Anh ta vẫn chưa..."

Tô Di gật đầu.

Kỳ Lân cảm thấy Hình Nghị đối với Tô Di thật không tầm thường, chỉ sợ cho dù là Mạnh Hi Tông, cũng cho là Tô Di đã bị Hình Nghị ăn xong chùi mép rồi. Lại không ngờ, cho đến bây giờ hắn vẫn chưa chạm qua cô.

Cũng có lẽ, lần đầu tiên Hình Nghị mô phỏng loài người yêu một người phụ nữ, nên chưa cảm nhận được sự mãnh liệt.

Nhưng Kỳ Lân cũng không cảm thấy, Tô Di có mất trinh tiết hay không, cũng chẳng có tính chất ảnh hưởng nào. Ngược lại, hắn lo rằng, Hình Nghị bị đè nén quá độ, ngược ra lại nặng tay với Tô Di.

Nghĩ đến đây, hắn an ủi Tô Di "Yên tâm, tôi sẽ nghĩ biện pháp."

Kỳ Lân tìm Tô Di xong, lập tức đi ra cửa nghỉ cách.

Lúc này, Hình Nghị ở trên ghế salon, mới chợt mở mắt, đôi mắt đen nhánh vô cùng tỉnh táo.

Hắn đứng dậy, đi về phía phòng làm việc. Hắn mở hệ thống thông tin quân sự ra, ra lệnh nói máy với tổng chỉ huy tiền tuyến hành tinh Thú tộc.

"Đưa một kẻ vào đội tiên phong" Hắn nói thân nhiên "Không để cho hắn còn sống trở về tinh hệ Vĩnh Hằng -- Hành động này, là cơ mật tự tôi giao quyền."

Sau khi hạ lệnh xong, hắn dẫn bảo mẫu đi đến lầu hai, mở song sắt kim loại ra.

Tô Di ngẩng đầu nhìn hắn cảnh giác.

"Mang em bé ra ngoài đi." Hắn nhìn Tô Di.

Bảo mẫu ôm đứa bé đi, trong phòng chỉ còn hai người bọn họ.

"Con trai sẽ bị mang đi." Hắn trầm giọng nói "Cho đến khi cô theo tôi về hành tinh mẹ của cơ giới."

Sắc mặt Tô Di cực kỳ biến đổi, đứng lên trong thoáng chốc, vọt tới trước mặt hắn, bắt lấy hai cánh tay của hắn "Không. Mang con trai trả lại cho tôi."

"Tôi đã quyết định" Hắn nắm lấy hông cô, nhấc cả người cô lên "Bác sĩ của tôi nói, thân thể cô khôi phục rất tốt, đã có thể đủ để chịu đựng tôi."

Hắn ném cô lên giường, cô liều mạng giãy dụa, đá vào chỗ hiểm của hắn. Nhưng hắn lại nhanh nhẹn tránh được. Tựa như không còn nhìn được nữa, hắn đi ra cửa gài lên với bên ngoài "Còng tay"

Rất nhanh có cảnh vệ người máy đi đến. Hắn nhận lấy còng tay của cảnh vệ, khóa hai cánh tay cô lại trên đầu giường, rồi cột hai chân cô vào chân giường.

Tô Di chưa từng bị nhục nhã như thế bao giờ.

Cả người cô bị cố định như hình chữ "Đại", thân thể bị kéo căng ra, không thể nào nhúc nhích được gì nữa. Mà sắc mặt hắn u tối cúi người xuống, nhanh chóng xé toang quần áo đang mặc trên người cô.

Cô bị cởi sạch sẽ, hắn cúi đầu, cắn lên bả vai cô, bàn tay thô ráp to lớn vuốt ve mon trón trên thân thể mềm mại của cô.

Trên bả vai, bộ ngực, nhanh chóng truyền đến cơn đau nhói, là do hắn cắn da thịt cô, mút máu tươi của cô. Khác hẳn với sự vuốt ve thường ngày, hôm nay hắn cắn rất sâu, đau đến mức cô muốn hét toáng lên.

Dường như hắn cũng bị tiếng rên rỉ của cô kích thích, thân thể cường tráng chắc khỏe màu đồng, cũng tự biết đề lên, quấn chặt lấy cô, chạm vào giữa hai chân cô, hung hãn vuốt ve cô.

Trong nháy mắt, trượt vào trong lối vào một chút, nhưng cô khô khốc và chật khít lại làm hắn càng căng thẳng hơn, cũng làm cho hắn nhất thời khó làm tiếp nửa bước.

Hắn cố đẩy mạnh chút, lại làm Tô Di càng đau nhói hơn bị hắn cắn. Tô Di phát ra một tiếng kêu khàn khàn, vang dội khắp cả tòa nhà.

Tiếng kêu thê lương này cũng làm thân hình Hình Nghị dừng lại, hắn ngẩng đầu, giữa răng môi đều là máu tươi, ánh mắt tối tăm nhìn cô.

Lại cúi đầu, hắn hôn nặng nề lên môi cô.

Nhận thấy được hắn muốn thẳng tiến, Tô Di run giọng nghẹn ngào trong môi lưỡi của hắn.

"Tôi sẽ chết" Cô nói chậm rãi "Tôi thề, nếu như anh tiếp tục, tôi sẽ tự sát. Cho dù anh nhốt tôi, cũng không cách nào ngăn tôi tự sát được. Tuyệt đối tôi sẽ không sống tiếp nữa."

Hình Nghị chột buông cô ra, đôi mắt đen sắc bén quan sát cô.

"Uy hiếp tôi ư?"

"Đúng vậy, tôi uy hiếp anh." Cả khuôn mặt Tô Di trắng bệch, nhưng đôi mắt lại có sự tàn nhẫn, "Không phải anh muốn mang tôi về hành tinh mẹ cơ giới sao? Không phải anh muốn để Mạnh Dao mang họ Hình sao? Không phải anh yêu tôi sao? Vậy anh thử xem, sau khi tôi chết, anh có khổ sở đau lòng hay không?"

Hình Nghị nhìn cô chằm chằm rất lâu, rồi chột đứng dậy.

Đây là lần đầu tiên hắn bị uy hiếp, hơn nữa lại uy hiếp có hiệu quả. Hắn tuân theo bản năng của thân thể mô phỏng, dục vọng của thân thể mãnh liệt đến mức muốn hắn xuyên vào người phụ nữ trước mắt. Nhưng những lời nói lạnh lẽo của cô, rõ ràng như một lưỡi dao sắc bén, cắt rách sự mãnh liệt của hắn, làm một nơi khác sâu trong thân thể hắn nguội lạnh.

Hắn tự hỏi mình. Nếu như cô chết, hắn sẽ khổ sở đau lòng ư?

Hắn phát hiện, hắn không muốn để cô chết. Nếu như cô chết, hắn có thể tìm ra được người phụ nữ thứ hai giống như cô sao?

Giọng nói của Hình Kỳ Lâm phá vỡ cục diện gây căng của hai người lần thứ hai.

"Anh hai..." Giọng của Kỳ Lâm vang lên ở cửa "Làm phiền rồi, để em đưa cho anh một người phụ nữ."

Hình Nghị liếc mắt nhìn Tô Di, không thèm mặc quần áo, đi thẳng đến cửa.

Toàn thân Tô Di đều run lên -- Cô có thể trốn thoát được không?

Kỳ Lâm cúi đầu cất tiếng "Lần trước em nghe nói thân thể Tô Di không tốt... Cô bé loài người này xinh đẹp nhất trong cuộc tuyển chọn, anh không ngại thử trước chút ..."

Hình Nghị không lên tiếng.

Tô Di vẫn tập trung nín thở lắng nghe, cảm xúc của Hình Nghị để lại trên người cô lúc này, như vết phỏng rất lâu vẫn chưa phai.

Cô nghĩ, thì ra là như vậy.

Nếu như kẻ khác ngoại trừ Mạnh Hi Tông chạm vào cô, cô thật có thể không hề do dự tự sát. Nếu như Mạnh Hi Tông biết, hôm nay cô dùng tính mạng của mình làm tiền đặt cược, sắc mặt của anh có thể sa sầm đau lòng khó tả hay không?

Nhưng cô không hối hận khi lựa chọn như vậy. Cô nghĩ, tình yêu có rất nhiều phương thức, trước sự sống chết, chỉ có điều cô lại lựa chọn kiểu thảm thiết nhất.

Dùng cách này, để ở gần bên anh.

Ở phòng kế bên, nhanh chóng vang lên âm thanh va chạm.

Sau đó có tiếng rên rỉ lúc lớn lúc nhỏ của phụ nữ. Kèm theo tiếng vang kéo dài, là tiếng phụ nữ từng bước biến thành cầu xin. Mà người đàn ông vẫn im lặng, chỉ làm cho Tô Di nghe rõ được tiếng phát ra của thân thể phụ nữ, mỗi một tiếng rên đều vừa đau đớn vừa sung sướng.

Tiếng vang vẫn kéo dài từ đêm đến hừng sáng. Tô Di hỗn loạn lúc ngủ lúc tỉnh, nhưng tiếng khóc nức nở của người phụ nữ và tiếng va chạm luôn luôn như ma chú quanh quẩn bên tai.

Dường như đó là Hình Nghị cô ý để cho cô thấy tương lai của cô.

Cho đến khi trời sáng hẳn, tiếng động kia mới biến mất. Tô Di lo lắng đề phòng cả đêm, tay chân bị trời đã cứng ngắc tê dại từ lâu.

Trong lúc hoảng hốt, bỗng nhiên có người mở trối cho cô. Sau đó cô rơi vào trong vòng ôm ấm áp kiên cố.

Bộ dạng cô sợ hãi cả kinh, mở mắt lại thấy Hình Nghị cúi đầu nhìn mình, đôi mắt vô cùng sâu thẳm.

Sau một đêm phóng túng, ánh mắt kia rõ ràng vẫn chưa hết dục vọng, lưng gồng lên như báo săn đang chuẩn bị vồ mồi, dễ dàng có thể xé cô thành từng mảnh nhỏ.

Cô hi vọng rất nhiều, sau khi hắn chiếm hữu người phụ nữ khác, sẽ mất hết hứng thú với cô. Nhưng cô không ngờ đến, vào lúc sáng sớm, vậy mà hắn lại bỗng nhiên đến đây.

Hắn yên lặng vòng qua eo cô, bàn tay to lớn nhẹ nhàng vuốt ve trên người cô. Tô Di nghe thấy mùi hoan ái trên người hắn, cũng không dám cử động. Mặc dù kiên định quyết chết, nhưng sau một đêm ngủ mê, dù thế nào cô cũng không còn được khí thế kiên định của ngày hôm qua.

Cũng may hắn không có làm thêm gì nữa. Yên lặng rất lâu, bỗng nhiên hắn nói "Không giống."

Tô Di không rõ hắn nói gì, lại nghe hắn nói tiếp "Nguyên lý người máy mô phỏng loài người, là mang trình tự quan trọng và năng lượng tinh thể đặt vào thân thể con người. Cho dù con người mô phỏng đã chết, bản thể người máy cũng sẽ không chết. Chỉ cần mang bản nguyên quan trọng phục chế lại cơ thể người máy một lần nữa, thì chính là thân thể bất tử. Cũng như vậy, nếu như lấy tinh thần ban đầu của con người, cũng có thể phục chế vào cơ thể người máy."

Tô Di không biết tại sao hắn lại nói điều này. Nhưng nói cách khác, hắn có thể thay đổi thân thể ư?

Lại nghe hắn nói tiếp tục "Trước khi trở về hành tinh mẹ, tôi sẽ không chạm đến cô, cũng không để cô có cơ hội chết đi."

Lòng Tô Di thả lỏng. Mặc dù trước mắt hắn, cô không hề có sức chống cự, nhưng hắn nói là làm.

"Kỳ Lâm làm rất đúng" Đôi mắt Hình Nghị nhìn cô sâu lắng "Nếu như không có người phụ nữ tối qua, tôi sẽ làm thương tổn thân thể của cô"

Lòng Tô Di nặng nề, tiếng kêu thê lương nửa đêm của cô bé kia vang dội vào tai cô.

"Muốn người phụ nữ kia xong, tôi lại càng muốn cô." Bỗng nhiên Hình Nghị cười một tiếng, cúi đầu hung hăng cắn môi cô.

"Cho nên, tôi quyết định cho cô tắm thân bất tử. Tôi sẽ muốn cô thật lâu, Tô Di."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: TÌNH YÊU BẤT TỬ

Vừa bước vào cửa đã nghe thấy tiếng con trai khóc.

Tô Di vẫn còn bị Hình Nghị xoay ngang ôm vào trong lòng, sắc mặt hơi sững sờ. Nghe được tiếng con trai, lúc này mới hoàn hồn lại, vùng vẫy muốn xuống. Hình Nghị không hề buông tay, ôm cô đi lướt qua con trai, thẳng vào phòng ngủ.

Hắn đập cửa ầm ỉ, ném Tô Di lên giường, vẻ mặt lạnh như băng nhìn cô.

Tô Di thấy Mạnh Hi Tông, tâm tình xém chút đã nổi điên. Suốt trên đường đi cứ cắn xé gào khóc trong ngực hắn, bây giờ hai mắt đã sưng đỏ, giọng khàn khàn, ngơ ngác nhìn hắn nhanh chóng đến gần bên giường, cô cảm thấy như mất hết can đảm.

Hình Nghị đứng cạnh giường, hắn chưa bao giờ mang vẻ mặt lo lắng giống như hôm nay.

"Cô làm nhục tôi." Hắn nắm lấy cổ tay cô, siết mạnh làm cho cô đau đớn muôn phần.

"Anh giết tôi đi." Tô Di hét lên, cầm bàn tay hắn để lên cổ mình "Giết tôi đi. Tất cả đều kết thúc."

Hình Nghị hất tay, dễ dàng đẩy ngã cô trên giường.

"Có lẽ tôi sẽ giết cô." Hắn nhìn chằm chằm gương mặt tái nhợt của cô "Sau khi tôi mất đi hứng thú."

"Ngài chi huy, thiếu tướng Kỳ Lâm đến" Ngoài cửa vang lên tiếng nói, đột ngột cắt đứt không khí căng thẳng giữa hai người.

Hình Nghị liếc mắt nhìn Tô Di, chột buông cánh tay cô ra, đứng dậy bước xuống giường.

Cửa phòng bị đóng lại nặng nề. Tô Di nghe được tiếng nói lạnh lùng vang lên lạnh lẽo "Khóa lại, không cho cô ấy rời khỏi phòng nửa bước."

Tô Di yếu ớt nằm trên giường, trong đầu tuyệt vọng hiện lên bóng dáng cao lớn của Mạnh Hi Tông, chỉ cảm thấy sống không bằng chết.

Hình Nghị sa sầm mặt đi xuống lầu. Hình Kỳ Lâm đã hỏi thăm được từ chỗ cảnh vệ sự kiện đột ngột phát sinh hôm nay. Khi nhìn sắc mặt Hình Nghị, hắn biết chuyện ngày càng tồi tệ rồi.

Hắn không khỏi nhớ đến lời nhắn mới vừa rồi của một Lính Đánh Thuê.

Người thanh niên Lính Đánh Thuê mang về mặt hồ hững, nói với hắn bằng giọng thỏa đáng "Tướng quân, Mạnh Hi Tông hỏi anh, nếu như anh ấy chấp nhận bỏ hết tất cả ở đây, lưu lạc xa xứ, anh có thể giúp anh ấy cứu vợ con ra hay không?"

Lúc đó không phải hắn không rung động.

Hắn biết rõ tính cách Mạnh Hi Tông. Hắn biết, cho dù hiện tại duy trì vẻ bên ngoài hòa bình, nhưng Mạnh Hi Tông chưa chết, hành động phản kháng của loài người cũng sẽ không kết thúc. Mặc dù không điều tra được hành động cụ thể, nhưng hắn biết, một ngày nào đó Mạnh Hi Tông sẽ phản kích.

Nếu như suy nghĩ hoàn toàn cho đế quốc, hắn thật sẽ để cho Hình Nghị giết chết Mạnh Hi Tông. Nhưng về tư, hắn không xuống tay được.

Song, hôm nay Mạnh Hi Tông lại nói, chấp nhận rời xa tình hệ, chỉ cần giúp anh cứu vợ con ra. Việc này chẳng khác gì buông xuôi mười vạn Lính Đánh Thuê, buông xuôi cả Liên Minh.

Anh ấy thật vì Tô Di mà quyết định như vậy sao?

Hình Kỳ Lâm là người vô cùng đồng ý với đề nghị này. Nếu như Mạnh Hi Tông đi xa, sự thống trị của người máy ở tình hệ sẽ vững như thái sơn, đồng thời cũng bảo toàn được tình cảm của Mạnh Hi Tông và hắn. Hắn không cần làm người hai mặt nữa, cả người đều khoan khoái.

Nghĩ đến đây, hắn ngược mắt nhìn Hình Nghị đang ngồi xuống sofa.

Người anh trai này và hắn đều là do người thống trị cơ giới đời trước đích thân chế tạo. Tính cách Hình Nghị mạnh mẽ kiên cường hơn hắn rất nhiều. Nhưng đến hôm nay, vị sỹ quan chỉ huy được tôn thờ cao nhất của người máy này, đã mô phỏng Lâm Tề hơn bốn tháng. Hơn nữa, giờ phút này, trong đôi mắt của Hình Nghị tựa như có lửa giận.

Nếu như sự tức giận kia là vì một người phụ nữ, khiến Hình Kỳ Lân cảm thấy, phải cứu Tô Di ra. Dường như tình hình đã khó giải quyết hơn so với tưởng tượng của hắn rồi.

Nhưng Hình Nghị như nhớ ra điều gì, bỗng nhiên cười. Rồi mới nói với Kỳ Lân "Có chuyện gì?"

Kỳ Lân lấy lại bình tĩnh, ngắn gọn báo cáo kế hoạch xâm lược hành tinh Thú Tộc. Hai người tập trung thảo luận một lát, định ra được chiến lược thống thể thì đã đến giờ cơm tối.

Hình Kỳ Lân chợt nhớ ra, nói "Anh hai, trên xe em có mấy chai rượu ngon của loài người, có mùi vị rất đặc biệt, hay là chúng ta cùng nhau thưởng thức đi."

Hình Nghị thần nhiên gật đầu.

Được năng lượng tinh thể điều khiển, cũng không cần thiết ăn cơm. Nhưng mô phỏng thân thể con người, ăn cơm sẽ có hiệu quả tốt nhất. Huống chi thể nghiệm thức ăn ngon của loài người, cũng tốt cho cảm thụ cho thân thể người máy. Cho nên trong nhà này đã tập trung những đầu bếp tốt nhất của Tự Do thành.

Bữa tối thịnh soạn đã được bung lên, rượu ngon của Hình Kỳ Lân cũng được rót ra. Hình Nghị như nhớ tới điều gì, cũng không ngẩng đầu lên, nói với bảo mẫu người máy "Mang thức lên đồ cho cô ấy."

Kỳ Lân vẫn ung dung thần nhiên, rót một ly mời Hình Nghị uống. Khi uống sạch hai chai rượu, gương mặt màu đồng của Hình Nghị cũng khẽ ửng hồng.

Kỳ Lân vừa uống vừa cất lời hỏi như không có chuyện gì xảy ra "Anh hai, anh định xử lý Tô Di thế nào?"

"Mang về hành tinh mẹ" Hai mắt Hình Nghị nhắm nghiền, dựa vào ghế salon.

Trong lòng Hình Kỳ Lân chấn động. Hắn vẫn cho rằng Hình Nghị chỉ là hứng thú nhất thời với Tô Di, có lẽ khi đỡ bỏ mô phỏng sẽ biến mất. Thế mà Hình Nghị đang dự định mang cô ấy về hành tinh mẹ ư?

"Tại sao? Chờ khi đỡ bỏ mô phỏng, có lẽ anh cũng không muốn nhìn cô ấy một cái nữa là." Kỳ Lân nói chậm rãi.

Hình Nghị im lặng hồi lâu mới đáp "Vậy thì không đỡ bỏ." Dừng lại một chút lại nói "Cho đến khi cô ấy chết."

Kỳ Lân hoàn toàn không ngờ hắn sẽ nói như vậy, nói áp úng "Anh hai, anh mô phỏng Lâm Tề, thật sự yêu Tô Di rồi hả?" Thời gian ngắn như vậy, thế mà Hình Nghị lại khát khao Tô Di vậy ư?

"Tôi không thêm đề ý cái tình yêu của loại người, đó là thứ hư vô mù mịt." Hình Nghị mở mắt, thậm chí trong ánh mắt có vài phần êm dịu chưa bao giờ có "Chỉ là cô ấy làm tôi cảm thấy thoải mái. Ngoại hình, mùi vị, tính cách, hành động, tư tưởng, mỗi một chỗ đều làm cho mô phỏng Lâm Tề của tôi cảm thấy rất thoải mái."

Kỳ Lân nghe xong những lời nói của hắn, cảm thấy hơi buồn bã, nâng ly lên nói lảng lảng ".... Thật có ý nghĩa, hi vọng có một ngày, em cũng gặp được một người phụ nữ như thế."

Hình Nghị lại nhắm hai mắt lại, tựa như đã ngủ. Kỳ Lân bỏ ly rượu xuống, trong đôi mắt xanh lam, đã vô cùng kiên định.

Nếu như nói lúc trước khi đến đây, hắn có vài phần do dự, bây giờ chủ ý của hắn lại hoàn toàn xác định.

Lúc trước, muốn cứu Tô Di ra, chỉ là vì muốn vẹn toàn trung nghĩa. Bây giờ, hắn lại càng thêm đầy đủ lý do, để mang Tô Di đi.

Một người phụ nữ như vậy, không thể ở lại bên cạnh ngài chỉ huy.

Ý chí của Hình Nghị, liên quan đến cả tương lai của văn minh cơ giới. Nếu như ngay cả Hình Nghị cũng trầm mê trong mô phỏng không thể kiểm chế được. Như vậy, ngày tàn của người máy chỉ sợ không còn xa nữa.

Trước vấn đề lợi ích chủng tộc, Hình Kỳ Lân không hề do dự chút nào.

Thấy Hình Nghị đã ngủ say. Kỳ Lân suy tư trong chốc lát, đứng dậy, đi lên lầu.

Cảnh vệ thấy hắn, cũng không cản lại. Kỳ Lân đứng trước cửa phòng Tô Di, chỉ thấy cô ấy ôm con, ngồi ở trên giường kinh ngạc.

"Em bé khỏe không?" Kỳ Lân hỏi.

Tô Di từ từ nhìn hắn, rồi gật đầu "Khỏe lắm"

"Cô đến đây." Kỳ Lâm khẽ nói "Để tôi chụp mấy tấm ảnh của em bé."

Tô Di run cả người, nhận thấy được trong lời nói của hắn có thâm ý, bước đến cửa.

Cách hàng rào sắt bảo hộ, Kỳ Lâm mở đồng hồ đeo tay ra, trong đó có camera mini, đưa về phía mặt đứa bé đang ngủ say. Tô Di cắn môi dưới, nói "Mắt nó rất to, đáng tiếc là giờ ngủ rồi, nhìn không được."

Kỳ Lâm lại nhắm camera ngay cô "Chị dâu, để cho anh ấy thấy nụ cười của chị."

Hơi thở Tô Di hơi chậm lại, trên mặt từ từ nở nụ cười nhợt nhạt.

Kỳ Lâm thu hồi camera, nhẹ giọng nói "Đợi thêm mấy ngày nữa."

Tô Di nghe vậy, hai tay bắt lên song sắt "... Nhưng mà, có thể Hình Nghị không thể được thêm mấy ngày nữa đâu."

Kỳ Lâm biến sắc "Anh ta vẫn chưa..."

Tô Di gật đầu.

Kỳ Lâm cảm thấy Hình Nghị đối với Tô Di thật không tầm thường, chỉ sợ cho dù là Mạnh Hi Tông, cũng cho là Tô Di đã bị Hình Nghị ăn xong chùi mép rồi. Lại không ngờ, cho đến bây giờ hắn vẫn chưa chạm qua cô.

Cũng có lẽ, lần đầu tiên Hình Nghị mô phỏng loài người yêu một người phụ nữ, nên chưa cảm nhận được sự mãnh liệt.

Nhưng Kỳ Lâm cũng không cảm thấy, Tô Di có mất trinh tiết hay không, cũng chẳng có tính chất ảnh hưởng nào. Ngược lại, hắn lo rằng, Hình Nghị bị đè nén quá độ, ngược ra lại nặng tay với Tô Di.

Nghĩ đến đây, hắn an ủi Tô Di "Yên tâm, tôi sẽ nghĩ biện pháp."

Kỳ Lâm tìm Tô Di xong, lập tức đi ra cửa nghĩ cách.

Lúc này, Hình Nghị ở trên ghế salon, mới chọt mở mắt, đôi mắt đen nhánh vô cùng tỉnh táo.

Hắn đứng dậy, đi về phía phòng làm việc. Hắn mở hệ thống thông tin quân sự ra, ra lệnh nói máy với tổng chỉ huy tiền tuyến hành tinh Thú tộc.

"Đưa một kẻ vào đội tiên phong" Hắn nói thản nhiên "Không để cho hắn còn sống trở về tinh hệ Vĩnh Hằng -- Hành động này, là cơ mật tự tôi giao quyền."

Sau khi hạ lệnh xong, hắn dẫn bảo mẫu đi đến lầu hai, mở song sắt kim loại ra.

Tô Di ngẩng đầu nhìn hắn cảnh giác.

"Mang em bé ra ngoài đi." Hắn nhìn Tô Di.

Bảo mẫu ôm đứa bé đi, trong phòng chỉ còn hai người bọn họ.

"Con trai sẽ bị mạng đi." Hắn trầm giọng nói "Cho đến khi cô theo tôi về hành tinh mẹ của cơ giới."

Sắc mặt Tô Di cực kỳ biến đổi, đứng lên trong thoáng chốc, vọt tới trước mặt hắn, bắt lấy hai cánh tay của hắn "Không. Mang con trai trả lại cho tôi."

"Tôi đã quyết định" Hắn nắm lấy hông cô, nhấc cả người cô lên "Bác sĩ của tôi nói, thân thể cô khôi phục rất tốt, đã có thể đủ để chịu đựng tôi."

Hắn ném cô lên giường, cô liều mạng giãy dụa, đá vào chỗ hiểm của hắn. Nhưng hắn lại nhanh nhẹn tránh được. Tựa như không còn nhìn được nữa, hắn đi ra cửa gài lên với bên ngoài "Còng tay"

Rất nhanh có cảnh vệ người máy đi đến. Hắn nhận lấy còng tay của cảnh vệ, khóa hai cánh tay cô lại trên đầu giường, rồi cột hai chân cô vào chân giường

Tô Di chưa từng bị nhục nhã như thế bao giờ.

Cả người cô bị cố định như hình chữ "Đại", thân thể bị kéo căng ra, không thể nào nhúc nhích được gì nữa. Mà sắc mặt hắn u tối cúi người xuống, nhanh chóng xé toang quần áo đang mặc trên người cô.

Cô bị cởi sạch sẽ, hắn cúi đầu, cắn lên bả vai cô, bàn tay thô ráp to lớn vuốt ve mon trớn trên thân thể mềm mại của cô.

Trên bả vai, bộ ngực, nhanh chóng truyền đến cơn đau nhói, là do hắn cắn da thịt cô, mút máu tươi của cô. Khác hẳn với sự vuốt ve thường ngày, hôm

nay hấn cắn rất sâu, đau đến mức cô muốn hét toáng lên.

Dường như hấn cũng bị tiếng rên rỉ của cô kích thích, thân thể cường tráng chắc khỏe màu đồng, cũng tự biết đề lên, quán chặt lấy cô, chạm vào giữa hai chân cô, hung hấn vuốt ve cô.

Trong nháy mắt, trượt vào trong lối vào một chút, nhưng cô khô khốc và chặt khít lại làm hấn càng căng thẳng hơn, cũng làm cho hấn nhất thời khó làm tiếp nửa bước.

Hấn cố đẩy mạnh chút, lại làm Tô Di càng đau nhói hơn bị hấn cắn. Tô Di phát ra một tiếng kêu khàn khàn, vang dội khắp cả tòa nhà.

Tiếng kêu thê lương này cũng làm thân hình Hình Nghị dừng lại, hấn ngẩng đầu, giữa răng môi đều là máu tươi, ánh mắt tối tăm nhìn cô.

Lại cúi đầu, hấn hôn nặng nề lên môi cô.

Nhận thấy được hấn muốn thẳng tiến, Tô Di run giọng nghẹn ngào trong môi lưỡi của hấn.

"Tôi sẽ chết" Cô nói chậm rãi "Tôi thề, nếu như anh tiếp tục, tôi sẽ tự sát. Cho dù anh nhốt tôi, cũng không cách nào ngăn tôi tự sát được. Tuyệt đối tôi sẽ không sống tiếp nữa."

Hình Nghị chột buống cô ra, đôi mắt đen sắc bén quan sát cô.

"Uy hiếp tôi ư?"

"Đúng vậy, tôi uy hiếp anh." Cả khuôn mặt Tô Di trắng bệch, nhưng đôi mắt lại có sự tàn nhẫn, "Không phải anh muốn mang tôi về hành tẩu mẹ cơ giới sao? Không phải anh muốn để Mạnh Dao mang họ Hình sao? Không phải anh yêu tôi sao? Vậy anh thử xem, sau khi tôi chết, anh có khổ sở đau lòng hay không?"

Hình Nghị nhìn cô chằm chằm rất lâu, rồi chột đứng dậy.

Đây là lần đầu tiên hấn bị uy hiếp, hơn nữa lại uy hiếp có hiệu quả. Hấn tuân theo bản năng của thân thể mô phỏng, dục vọng của thân thể mãnh liệt đến mức muốn hấn xuyên vào người phụ nữ trước mắt. Nhưng những lời nói lạnh lẽo của cô, rõ ràng như một lưỡi dao sắc bén, cắt rách sự mãnh liệt của hấn, làm một nơi khác sâu trong thân thể hấn nguội lạnh.

Hấn tự hỏi mình. Nếu như cô chết, hấn sẽ khổ sở đau lòng ư?

Hấn phát hiện, hấn không muốn để cô chết. Nếu như cô chết, hấn có thể tìm ra được người phụ nữ thứ hai giống như cô sao?

Giọng nói của Hình Kỳ Lâm phá vỡ cục diện gây căng của hai người lần thứ hai.

"Anh hai..." Giọng của Kỳ Lâm vang lên ở cửa "Làm phiền rồi, để em đưa cho anh một người phụ nữ."

Hình Nghị liếc mắt nhìn Tô Di, không thèm mặc quần áo, đi thẳng đến cửa.

Toàn thân Tô Di đều run lên -- Cô có thể trốn thoát được không?

Kỳ Lâm cúi đầu cất tiếng "Lần trước em nghe nói thân thể Tô Di không tốt... Cô bé loài người này xinh đẹp nhất trong cuộc tuyển chọn, anh không ngại thử trước chút ..."

Hình Nghị không lên tiếng.

Tô Di vẫn tập trung nín thở lắng nghe, cảm xúc của Hình Nghị để lại trên người cô lúc này, như vết phỏng rất lâu vẫn chưa phai.

Cô nghĩ, thì ra là như vậy.

Nếu như kẻ khác ngoại trừ Mạnh Hi Tông chạm vào cô, cô thật có thể không hề do dự tự sát. Nếu như Mạnh Hi Tông biết, hôm nay cô dùng tính mạng của mình làm tiền đặt cược, sắc mặt của anh có thể sa sầm đau lòng khó tả hay không?

Nhưng cô không hối hận khi lựa chọn như vậy. Cô nghĩ, tình yêu có rất nhiều phương thức, trước sự sống chết, chỉ có điều cô lại lựa chọn kiểu thảm thiết nhất.

Dùng cách này, để ở gần bên anh.

Ở phòng kế bên, nhanh chóng vang lên âm thanh va chạm.

Sau đó có tiếng rên rỉ lúc lớn lúc nhỏ của phụ nữ. Kèm theo tiếng vang kéo dài, là tiếng phụ nữ từng bước biến thành cầu xin. Mà người đàn ông vẫn im lặng, chỉ làm cho Tô Di nghe rõ được tiếng phát ra của thân thể phụ nữ, mỗi một tiếng rên đều vừa đau đớn vừa sung sướng.

Tiếng vang vẫn kéo dài từ đêm đến hừng sáng. Tô Di hỗn loạn lúc ngủ lúc tỉnh, nhưng tiếng khóc nức nở của người phụ nữ và tiếng va chạm luôn luôn

như ma chú quanh quẩn bên tai.

Dường như đó là Hình Nghị cố ý để cho cô thấy tương lai của cô.

Cho đến khi trời sáng hẳn, tiếng động kia mới biến mất. Tô Di lo lắng đề phòng cả đêm, tay chân bị trói đã cứng ngắc tê dại từ lâu.

Trong lúc hoảng hốt, bỗng nhiên có người mở trói cho cô. Sau đó cô rơi vào trong vòng ôm ấm áp kiên cố.

Bộ dạng cô sợ hãi cả kinh, mở mắt lại thấy Hình Nghị cúi đầu nhìn mình, đôi mắt vô cùng sâu thẳm.

Sau một đêm phóng túng, ánh mắt kia rõ ràng vẫn chưa hết dục vọng, lưng gồng lên như báo săn đang chuẩn bị vồ mồi, dễ dàng có thể xé cô thành từng mảnh nhỏ.

Cô hi vọng rất nhiều, sau khi hán chiếm hữu người phụ nữ khác, sẽ mất hết hứng thú với cô. Nhưng cô không ngờ đến, vào lúc sáng sớm, vậy mà hán lại bỗng nhiên đến đây.

Hán yên lặng vòng qua eo cô, bàn tay to lớn nhẹ nhàng vuốt ve trên người cô. Tô Di nghe thấy mùi hoan ái trên người hán, cũng không dám cử động. Mặc dù kiên định quyết chết, nhưng sau một đêm ngủ mê, dù thế nào cô cũng không còn được khí thế kiên định của ngày hôm qua.

Cũng may hán không có làm thêm gì nữa. Yên lặng rất lâu, bỗng nhiên hán nói "Không giống."

Tô Di không rõ hán nói gì, lại nghe hán nói tiếp "Nguyên lý người máy mô phỏng loài người, là mang trình tự quan trọng và năng lượng tinh thể đặt vào thân thể con người. Cho dù con người mô phỏng đã chết, bản thể người máy cũng sẽ không chết. Chỉ cần mang bản nguyên quan trọng phục chế lại cơ thể người máy một lần nữa, thì chính là thân thể bất tử. Cũng như vậy, nếu như lấy tinh thần ban đầu của con người, cũng có thể phục chế vào cơ thể người máy."

Tô Di không biết tại sao hán lại nói điều này. Nhưng nói cách khác, hán có thể thay đổi thân thể ư?

Lại nghe hán nói tiếp tục "Trước khi trở về hành tinh mẹ, tôi sẽ không chạm đến cô, cũng không để cô có cơ hội chết đi."

Lòng Tô Di thả lỏng. Mặc dù trước mắt hán, cô không hề có sức chống cự, nhưng hán nói là làm.

"Kỳ Lân làm rất đúng" Đôi mắt Hình Nghị nhìn cô sâu lắng "Nếu như không có người phụ nữ tối qua, tôi sẽ làm thương tổn thân thể của cô"

Lòng Tô Di nặng nề, tiếng kêu thê lương nửa đêm của cô bé kia vang dội vào tai cô.

"Muốn người phụ nữ kia xong, tôi lại càng muốn cô." Bỗng nhiên Hình Nghị cười một tiếng, cúi đầu hung hăng cắn môi cô.

"Cho nên, tôi quyết định cho cô tắm thân bất tử. Tôi sẽ muốn cô thật lâu, Tô Di."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: PHIÊN NGOẠI 1: GIÁ CẢ CỦA XOA MUỘI

Ngày đó, lúc người đàn ông kia tìm được Xoa Muội, cô ấy đang mặc đồng phục bán hàng siêu thị, đứng trước quầy thu ngân, mỉm cười khô khan.

Đẹp là chuyện tốt, nhưng xinh đẹp mà nghèo khó thì là chuyện không tốt. Hơn nữa, xuất thân từ gia đình là thợ mỏ, bị toàn thể thị dân Tự Do thành bỏ phiếu chọn làm "hoa hậu thợ mỏ", cuộc sống càng không tốt.

"Làm với sỹ quan một đêm, 1000 đồng Liên Minh, có làm hay không?"

"Bao nuôi một năm, năm vạn đồng Liên Minh, nhưng đối phương khẩu vị nặng, có làm hay không?"

"Làm với một người máy cả đêm, hoặc là biết điều một chút, cầm 50 vạn Liên Minh đi theo tôi; Hoặc tôi trực tiếp trói cô lên xe, một phân tiền cũng không có."

Cái gì? Người máy cũng ham muốn phụ nữ ư?

Xoa Muội nhìn người đàn ông đẹp trai nhón nhác trước mặt. Cô nhận ra hán, Hình Kỳ Lân đó, Tivi thường xuyên quảng cáo, là một tên lường gạt giả dạng thành con người.

Nhưng đã bại hoại chiếm lấy tinh hê còn chưa nói, bây giờ lại còn muốn cưỡng đoạt dân nữ ư?

Xoa Muội vẫn còn đang sững sờ, người đàn ông đã nháy mắt với hai người đàn ông khỏe mạnh cao lớn (khả định cũng là người máy), bọn họ nhanh chóng vọt vào quầy thu ngân bắt lấy Xoa Muội.

Xoa Muội là người đẹp, đã cự tuyệt vô số yêu cầu cô bán mình. Dựa vào sức mạnh không hề giống như vẻ bề ngoài của mình. Cô quơ lấy máy thu ngân nện vào đỉnh đầu người đó, rồi nhấc một thùng dầu khách muốn tính tiền, đánh vào cổ tên còn lại.

Thế nhưng, một con dao thật mỏng gác lên cổ cô

Cô nhìn Hình Kỳ Lân chả biết đứng bên cạnh cô lúc nào, nụ cười đen tối "Khá đấy, thể lực không tệ."

Mẹ nó, tại sao khen cô thể lực không tệ chứ? Cô không muốn đâu.

Cô cũng nghe mấy người đàn ông nói, có thiếu nữ gả cho người máy, nghe nói là mỗi tên người máy đều kim thương bất khuất, cười ngửa dong ruồi cả đêm, mạnh mẽ hơn đàn ông loài người gấp mấy lần.

Nhưng cô hoàn toàn không có kinh nghiệm gì cả.

Cô bị ba tên người máy đẩy lên chiếc xe thể thao xa hoa, trong lòng đầy bức bối. Song, không còn cách nào khác, chỉ biết ừ ừ nói với Hình Kỳ Lân "Này, đừng quên gửi tiền cho tôi."

Hình Kỳ Lân cười, bỗng nhiên quan sát bộ dạng nổi giận của cô "Không biết dáng người có xuất sắc như gương mặt hay không."

Hắn nói một câu, thành công làm sôi máu mặt.

PHIÊN NGOẠI 2: Đầu Đêm

Đó là một căn nhà rất lớn, có nhiều phòng ốc, còn có rất nhiều vệ binh người máy kim loại canh gác. Xoa Muội chửi thề trong bụng.

Hình Kỳ Lân dẫn cô đến một phòng ngủ lạnh như băng, làm cho sự khủng hoảng của cô tăng đến cực điểm.

Cô căng thẳng đi qua đi lại trong phòng, nhưng căn phòng này lại quá lớn, đi được mười mấy vòng, bỗng nhiên ngẩng đầu lên thấy có một người đàn ông đứng trước cửa.

Một người đàn ông khóa thân từ trên xuống dưới.

Một người đàn ông rất đẹp trai, rất manly. Nếu như bình thường, có lẽ Xoa Muội cũng phải huyết sáo rồi. Nhưng hắn là người máy, hơn nữa còn ép buộc mua cô cả đêm.

Ánh mắt Xoa Muội lướt qua vật hùng tráng giữa háng của hắn, run run nói nhảm "Anh, anh đừng đến đây."

Hắn đã đến, hơn nữa lại rất nhanh.

Dùng tốc độ mà mắt người thường không thể thấy được, đến khi Xoa Muội hoàn hồn, đã bị hắn đè lên trên tường, quần lót bị lột ra, dưới thân lạnh lẽo, hắn không có bất kỳ màn đạo đầu nào, xuyên thẳng vào người cô.

Hắn là dã thú.

Xoa Muội khóc thút thít.

Nhưng tiếng khóc kia chẳng qua làm cho hành động của người đàn ông dừng lại một chút, trong mắt càng u ám hơn. Xoa Muội thấy ánh mắt lạnh như băng kia cũng biết mình xong rồi.

Đau, đau, rất đau...

.... Cũng chẳng phải đau đón nữa....

Hình như cũng thật thoải mái... Cảm giác này rất kỳ lạ...

Cánh tay cô đặt lên lưng của người đàn ông, muốn đẩy hắn ra. Nhưng hắn vẫn không nhúc nhích, động tác càng mạnh hơn.

Cô cảm thấy mình như chết đi sống lại.

Một lần... hai lần... ba lần...

Lúc này đau đón thật sự kéo dài, vừa đau vừa rát. Cô không hề nghi ngờ chỗ đó của mình nhất định đã sưng lên, nước mắt đầm đìa cũng vô dụng.

Người đàn ông này không hề nhìn cô lấy một cái.

Làm vẫn cứ làm, cô đã hôn mê.

Tỉnh dậy, dã thú vẫn còn tiếp tục. Được rồi, cô tiếp tục bất tỉnh.

Tỉnh dậy lần nữa, vẫn đang tiếp tục...

Vào lúc sau nửa đêm, cô vừa đau vừa thoải mái, thật sự không ngủ được, định khóc lớn lên.

"Anh hai, cô ấy thế nào?" Tiếng nói ác độc của Hình Kỳ Lân đột nhiên vang lên ở cửa.

"Tốt" Dã thú manly lời ít ý nhiều, động tác vẫn không ngừng.

Xoa Muội nhìn lướt qua bả vai dã thú, trợn mắt oán hận nhìn Hình Kỳ Lân, mở miệng mắng to "Đồ khốn"

Hình Kỳ Lân châm điều thuốc ở cạnh cửa, cười nhạt "Làm cô là anh ấy, mắng tôi khốn ư?"

Xoa Muội tiếp tục trợn mắt trừng hắn.

Hình Kỳ Lân ném thuốc lá đi "Vậy tôi phải làm danh tiếng này thành thật rồi." Hắn đi tới, nói thật thấp "Anh hai, không ngại mình cùng nhau làm chứ?"

Dã thú nói lạnh lùng "Sao cũng được."

Xoa Muội sợ đến mức mặt không còn giọt máu "Con mẹ nó, mi là tên khốn kiếp. Các người cũng là tên khốn kiếp."

PHIÊN NGOẠI 3: Nô Lệ

Kỳ Lân "à" một tiếng "Biết chúng ta là người nào lại còn dám mắng? Toàn bộ Tự Do thành cũng không tìm ra được kẻ thứ hai. Thật là cực phẩm."

Xoa Muội bị dã thú hành hạ, cả đầu óc và thân thể cũng hoàn toàn sung huyết, chửi thề "Anh cực phẩm, con mẹ nó, cả nhà anh cũng cực phẩm."

Kỳ Lân đi đến, ban tay to lớn vỗ vào cặp mông tròn lẳn của cô, nói với người đàn ông bên cạnh "Anh hai, tư thế này anh đã làm nửa buổi tối rồi. Để cô ấy gục xuống, làm từ phía sau đi."

Không đợi Xoa Muội lên tiếng phản đối, người đàn ông kia đã lộn cô chúi xuống, chân quỳ trên mặt đất, cả quá trình lưu loát nhanh chóng không hề bị khựng lại, rồi lập tức lại bắt đầu chạy nước rút.

Vòng eo của Xoa Muội bị hai tay như gọng kiềm của người đàn ông kia bắt lấy, không thể nhúc nhích được.

Lúc này, cô ngẩng đầu, lại thấy Hình Kỳ Lân cười hi hi đứng trước mặt mình, kéo khóa quần xuống.

Miệng của cô cũng bị ép buộc nhồi vào, Xoa Muội tức giận vô cùng, há mồm muốn cắn hắn. Nhưng cô không biết Hình Kỳ Lân là cao thủ thành thạo đến cỡ nào, một tay hắn nắm lấy hàm của cô, làm hàm cô không còn sức lực.

Một tay khác sờ đầu cô như thú cưng, nhanh chóng thoải mái chinh phạt.

Xoa Muội bị giày vò cả đêm.

Cô cảm thấy người đàn ông dã thú người máy chỉ có hành động không ngừng, cả đêm không hề yên tĩnh. Khác ở chỗ là, về mặt hắn đi vào phòng lúc nửa đêm là cực kỳ lo lắng, buổi sáng đi ra, về mặt lại thoải mái hơn rất nhiều. Chẳng qua từ đầu đến cuối, ánh mắt của hắn chỉ dừng lại ở bộ ngực của cô, nơi tư mật, cũng chưa hề nhìn qua mặt cô một cái.

Cũng thôi đi. Cô coi như bị chó cắn.

Đáng hận chính là Hình Kỳ Lân.

Mặc dù Xoa Muội không có kinh nghiệm thực chiến, nhưng cũng đọc qua nhiều sách vở.

Tên dã thú kia từ đầu đến cuối chỉ hết sức tập trung đùa bỡn một ít nơi. Còn Hình Kỳ Lân quả thật chính là 18+ mà. Miệng, cúc hoa... chỉ cần chỗ có thể đùa, hắn cũng vui vẻ làm.

Cô hận chết hắn.

Lúc sáng sớm, Xoa Muội hấp hối bị mấy người máy khiêng ra khỏi phòng.

Dường như sắc mặt của cô thật khó coi, ánh mắt cũng hơi bị kích động, rời khỏi căn phòng kia, bỗng nhiên Hình Kỳ Lân đuổi theo, vịn băng ca nói "Tôi sẽ trả cho cô 500 vạn tiền Liên Minh."

"Bà ... không phải là điểm..." Giọng nói Xoa Muội khẽ run "Anh... đi chết đi"

Hình Kỳ Lân lại cười, sờ sờ đầu của cô "Thật đáng yêu, tôi đổi ý rồi."

Hắn đứng thẳng, nói với hai người máy đang khiêng cô "Đưa cô ta đến nhà tôi, mời bác sĩ tốt nhất đến đó."

Lần đầu tiên làm NP, thật là...

Mạnh Hi Tông ngẩng đầu lên, nhìn thấy Rắn Hồ Mang của người máy và báo săn màu đen, gầm rú bay lượn trên đỉnh đầu như cuồng phong.

Phía trước, pháo đài và công sự phòng ngự dưới mặt đất như con thú lớn, dưới từng trận oanh tạc liên hồi của đạn pháo, như thể từng đóa hoa bị nghiền nát, tuyên bố rõ ràng rằng tình cầu này đã rơi vào tay giặc.

Khẩu súng của anh ở dưới đất, đồng hồ trị số ở cổ tay bộ đồ du hành vũ trụ biểu hiện lượng oxy đã gần tới mức thấp nhất.

May thay, bọn họ chiến thắng.

Ba ngày trước, tiểu đoàn hậu cần mặt đất chỗ anh, tạm thời bị điều tới tiền tuyến. Những nhân viên hậu cần mặt đất đều cho rằng ra tiền tuyến để tiếp tục làm phi công.

Nhưng lại đưa bọn họ lên tiền tuyến, thậm chí còn gia nhập vào lượt bộ đội đổ bộ lên mặt đất đầu tiên —— Rất nhiều nhân viên hậu cần mặt đất từ khi tổng quân thậm chí còn chưa chạm vào súng, tham gia trận tấn công này, đúng là tìm chết.

Tiểu đội này của họ, phụ trách phối hợp với không quân, tấn công chiếm đóng thành thị này. Tuy nhiên đây là thị trấn quân sự quan trọng, đội trưởng tiểu đội phát động cuộc tấn công vũ bão, thương vong còn nặng nề hơn lúc đầu.

Giờ đây Mạnh Hi Tông tay không tác sắc, cũng không phải là đối thủ của binh sĩ cường tráng, thấy sắp sửa rơi vào chỗ chết, anh nổi giận. Anh kêu đội trưởng tiểu đội đến, sắp xếp binh lực lại lần nữa. Đội trưởng tiểu đội nào dám không nghe, hành sự theo kế hoạch.

Vậy mà thành công.

Mặc dù cái giá là tiểu đội vũ trang một trăm người, chỉ còn lại mười người họ.

Nhưng họ vốn dĩ chỉ là bia đỡ đạn, vốn dĩ không thể hạ được thành thị, hơn nữa toàn bộ đều bỏ mình chết khuất nhục.

Chiến trận ác liệt cả đêm, đầu Mạnh Hi Tông choáng váng từng cơn.

Căn bệnh vặt này, thật ra đã có từ trước khi máy móc tấn công. Anh chẳng qua là không nói cho Tô Di biết. Bắt đầu từ lúc nào nhỉ? Anh nhớ rõ rằng bắt đầu từ khi họ rời khỏi hành tinh Pha Lê.

Có thể là do chất phóng xạ nào đó từ trong pha lê kia, anh đã lẫn lộn ngoài vũ trụ nhiều năm, dính không ít bệnh vặt.

Nhưng lần này trở về bình an, có lẽ sẽ khiến người máy thất vọng. Phái một đội quân đổ bộ lên mặt đất như vậy, còn đúng lúc anh tham gia công việc hậu cần mặt đất thì bị sắp xếp tấn công, dù vô tình hay cố ý, dường như đã có người thao túng.

Vấn đề lúc này là làm sao giả chết để trở lại thế nào. Nếu không không thể tránh được sự hăm hại của đối thủ, cho đến lúc phản công.

Đang suy nghĩ, phía sau có binh sĩ hỏi: "Sếp, tiếp theo phải làm thế nào đây?"

Ánh mắt của Mạnh Hi Tông hơi sáng lại chút: "Quay lại chiến hạm trước đã. Gửi tín hiệu đi."

Phía sau chợt có bóng đen vọt qua.

Thân thể Mạnh Hi Tông tuy rằng đã yếu, kinh nghiệm đánh nhau cự ly gần sao có thể so với người thường. Vừa mới cảm thấy được điều khác thường, anh hầu như đã lập tức nghiến đầu, không hề có động tác thừa thãi ——

"Pằng!" Anh tránh được một viên đạn lẻ ra đã cắm vào đầu mình.

Mấy binh sĩ bên cạnh vẫn chưa phản ứng kịp, tất cả vây lại: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Mạnh Hi Tông chẳng hề cau mày, nâng súng lên nhanh như điện, bắn xuyên đầu binh sĩ kia! Sau đó không hề chần chừ, anh giờ súng lên nhắm vào những binh sĩ vây quanh.

"Giơ tay lên!" Anh nghiêm khắc quát lên một tiếng.

Mấy tên binh sĩ nở nụ cười.

Hai binh sĩ phía sau bọn họ kinh ngạc: "Các người làm gì vậy? Ngài sĩ quan chỉ huy, xảy ra chuyện gì. . ."

"Pằng pằng!" Một binh sĩ ở phía trước đột ngột xoay người, bắn trúng hai binh sĩ đó.

Lòng Mạnh Hi Tông trầm xuống.

"Người máy?" Anh trầm giọng nói.

Một binh sĩ dẫn đầu nở nụ cười: "Đúng. Không hổ là sĩ quan chỉ huy của loài người."

"Ai muốn giết tôi?" Mạnh Hi Tông cất cao giọng nói, "Hãy để tôi được chết rõ ràng."

Binh sĩ đó lại có thể chào quân lễ với Mạnh Hi Tông: "Thưa sếp, tôi tôn trọng năng lực chỉ huy của ngài. Đây là mệnh lệnh từ cấp trên."

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Mạnh Hi Tông lợi dụng lúc binh sĩ đó nói, tóm lấy nòng súng của binh sĩ dẫn đầu, nâng tay lên bắn trúng hai binh sĩ trong số đó!

"Pằng!" Viên đạn của một binh sĩ khác bắn thủng đồ du hành vũ trụ của Mạnh Hi Tông. Mạnh Hi Tông trở tay rút dao găm trong giày ra, rạch nát cổ họng của binh sĩ đó!

Một tên binh sĩ khác thấy vậy liền nhân cơ hội xông lên, dao nhọn đâm thẳng vào ngực Mạnh Hi Tông.

Thân thể Mạnh Hi Tông lao đảo, cuối cùng cạn sức ngã gục.

Ba tên binh sĩ còn lại vây tới, nhìn Mạnh Hi Tông nhắm nghiền hai mắt nằm dưới đất.

"Đã chết chưa?"

"Cho thêm hai viên nữa."

"Pằng pằng!" Đôi mắt của Mạnh Hi Tông chợt mở ra, nâng tay bắn quét một vòng.

Trong lúc đám lính ngã xuống, viên đạn của chúng cũng bắn trúng trái tim của Mạnh Hi Tông.

Chiến trường này, đột nhiên yên lặng. Bầu trời đỏ thẫm, dãy núi yên tĩnh, máu chảy thành sông.

Khi tin tức đại quân người máy đã chiếm lĩnh hành tinh thú tộc cách xa một vạn năm ánh sáng truyền đến, tinh hệ Vĩnh Hằng lại có không ít con người tổ chức các hoạt động chúc mừng.

Song song với giọng công bố trầm ảm, còn có danh sách những quân nhân người máy và con người hi sinh trong chiến dịch. Trong danh sách dài dằng dặc, nếu như không nhìn kỹ, có lẽ sẽ không phát hiện ra tên Mạnh Hi Tông trong cái danh sách lẫn lộn này. Ngay cả khi thấy được, rất nhiều người cũng sẽ không màng tưởng ra vị sĩ quan chỉ huy Lính Đánh Thuê từng oai phong một cõi đó.

Tuy nhiên có người lại vô cùng đau đớn vì cái tên này.

Tại căn cứ Nam bán cầu, bởi vì mệnh lệnh điều binh của người máy quá đột ngột, đám người Giản Mộ An mất tin tức của Mạnh Hi Tông đã vài ngày. Bấy giờ thấy danh sách này, mặt mày người nào cũng tái mét, kinh hoàng tới mức không nói nên lời.

Đồng thời nhìn thấy danh sách này, còn có Hình Kỳ Lân trấn giữ ban chỉ huy hậu phương. Chiến tranh thắng lợi, không hề khiến hắn vui vẻ. Hắn ngồi một đêm tàn tạ trong phòng làm việc của mình. Sáng hôm sau, hắn chỉ ra một quyết định.

Không tiếc bất cứ giá nào, phải đưa Tô Di đi. Đây là nguyện vọng duy nhất mà hắn dành cho bản thân, cho dù bị Hình Nghị giết chết, hắn cũng cũng phải hoàn thành.

Tinh hệ Vĩnh Hằng nhìn từ bên ngoài có vẻ yên bình, nhưng bên trong rõ ràng có lực lượng bị thương và báo thù đang hành động ngầm ngấm. Khi Hình Nghị nhận được tin tức này, hắn chỉ nhìn người phụ nữ trung niên vẻ mặt lạnh lùng ngồi trước mặt mình.

Cô ta vẫn chưa biết tin Mạnh Hi Tông chết trận.

Hình Nghị nghĩ, giết chết chồng cô, ngoài trừ vòng ôm của hắn, thì cô không còn con đường nào khác.

Tại hành tinh Thú Tộc, ngày thứ hai sau khi bị chiếm lĩnh.

Quân đội người máy cũng có đội cứu viện. Khác với bác sĩ của loài người, chức trách trên chiến trường của bác sĩ người máy bao gồm cả việc thu gom tử thi người máy còn có thể dùng được, tu bổ những người máy còn sức chiến đấu.

Khi bác sĩ đến khu vực đồng bằng ngoài thành, hắn ta nhú chặt lông mày.

Xác chết, xác chết bặt ngàn. Có loài người, cũng có Thú Tộc. Đương nhiên không loại trừ một bộ phận người máy hỗn loạn trong đồng đó. Điều này chắc chắn gia tăng độ khó trong công việc của hân.

Bởi vì lo lắng cho hiệu quả công việc, hân lấy máy thăm dò năng lượng tinh thể ra. Đây là cách thức đơn giản nhất. Máy thăm dò tinh thể đất đỏ, sẽ phát hiện ra bất cứ năng lượng tinh thể thuộc về người máy ở phía trước, thuận tiện phân biệt bọn họ với loài người.

Đương nhiên, một vài người máy chỉ lắp tinh thể năng lượng thấp, nếu không thể dò ra được, chỉ có thể trách bọn họ thật xui xẻo.

Bác sĩ lấy máy thăm dò ra, mang theo một trợ thủ, đi vào đồng xác chết.

Không có tín hiệu.

Không có tín hiệu.

Có lẽ đội tiên phong này đều là loài người? Hân nghĩ như vậy.

Khoan đã.

Hân tròn to mắt, nhìn trên màn hình máy, một tín hiệu tinh thể chậm rãi, dần dần tăng cường.

Hân hơi nghi hoặc ngẩng đầu lên, bước nhanh về phía có tín hiệu.

Nếu như đã đạt tới cường độ này, chỉ ít cũng là tinh thể năng lượng trạng thái phồn thịnh mà sĩ quan cấp bậc thiếu tướng mới có thể lắp đặt. Sao lại ở trong xác chết này?

Không, không phải cấp bậc thiếu tướng.

Khi bác sĩ vọt tới trước một đồng xác chết chổng chất, trơ mắt nhìn chiếc máy đo năng lượng trong tay chỉ vền vện phát ra một tiếng tíc giòn tan, rồi chiếc máy đất đỏ toát khói trắng, bùng cháy.

Bác sĩ này đã phục vụ cho quân đội mấy nghìn năm, hân biết cho dù là sĩ quan chỉ huy Hình Nghi, e rằng cũng không có năng lượng mạnh mẽ thế này. Hân hơi kích động, nhìn người đàn ông từ từ ngồi dậy trên mặt đất.

Hân nhìn viết thương do súng và dao trên ngực, rồi đến bụng người đàn ông, đang hồi phục với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được. Hân còn nghĩ thấy một mùi hương đặc biệt. Chỉ có ở thời kỳ Đế Quốc còn phồn thịnh, hân đã từng nghĩ thấy mùi tinh thể quý giá đã từng tồn tại từ thời xa xưa trong truyền thuyết này, đó là ở phòng thí nghiệm hoàng gia Đế Đô.

Mùi hương tinh khiết như vậy, ngọt ngào như vậy. Bác sĩ như thể thấy nền văn minh cơ giới huy hoàng trong truyền thuyết mấy trăm triệu năm về trước.

Hân thấy người đàn ông ngẩng mặt lên.

Đó là khuôn mặt cực kỳ điển trai, lông mày rậm như mực, đôi mắt như ngàn ánh sao, vô cùng tinh khiết rực sáng. Có người nói, chỉ có đứa trẻ loài người mới sinh, mới có màu mắt đẹp như vậy. Nhưng hân lại nhìn thấy trong mắt người đàn ông này.

Không chỉ riêng màu mắt.

Ánh sáng rực rỡ rõ ràng và hơi nhạt, bao phủ lên khuôn mặt của người đàn ông, bao phủ toàn thân anh ta, khiến anh ta tồn tại như một vị thần.

Bác sĩ biết, đó là ánh sáng trị liệu của tinh thể siêu cấp.

Bác sĩ người máy chậm rãi quỳ một gối trước mặt anh, đây là lễ tiết cao quý nhất của người máy. Người máy trợ thủ ở đằng sau không hiểu ra sao cũng quỳ xuống như vậy.

"Thưa ngài, ngài là ai?" Bác sĩ cung kính hỏi.

Ngài là ai?

Vì sao chết rồi mà có thể sống lại? Vì sao lại có tinh thể siêu năng tồn tại trong truyền thuyết?

Ngài là người? Hay là người máy?

Trong khoảng thời gian Mạnh Hi Tông mất ý thức, trong đầu óc trống rỗng tối tăm.

Sự tối tăm đó dường như yên lặng rất lâu, sau đó như thể có một luồng ánh sáng, sáng chói trong đầu óc đục ngầu chết chóc của anh.

Sau đó anh cảm thấy một loại sức lực quen thuộc, chậm rãi sinh ra từ nơi sâu thẳm trong cơ thể, dần dần xâm nhập toàn thân anh. Dần dần tràn đầy, dần dần rõ ràng.

Trong sức mạnh ảm áp đó, anh bỗng nhiên nhìn thấy một bản thân khác.

Ký ức giống như ánh mặt trời, từ từ, chiếu từng chút đến trái tim anh. Đoạn ký ức đó rất dài, có sự cô đơn dài đến nghìn năm, cũng có những kích động thanh nhâ thoáng qua; có sự sung sướng lạnh lùng khát máu, cũng có sự cuồng nộ làm đứt từng khúc ruột gan.

Bản thân kia vốn dĩ xa lạ như vậy, như lại nhẹ nhẽu tình tứ gắn chặt lấy trái tim anh, để cho anh biết, đó mới là con người thật sự của anh.

Ký ức cũng như dòng suối, chảy qua linh hồn anh. Anh cảm thấy một cơn đau đớn bị thương, dần dần khôi phục theo dòng ký ức. Thì ra cơn đau đó đã từng gắn liền với anh một khoảng thời gian dài như vậy. Gắn với tình yêu của anh, gắn với cái chết của anh; gắn với sự lưu lạc hàng trăm triệu năm trong hố đen của anh.

Vậy mà anh lại quên, sao anh có thể quên được chứ.

Quên mất nụ cười của cô; quên mất đôi mắt rực sáng của cô.

Cũng quên mất rất lâu rất lâu về trước, đã nắm tay hứa hẹn, đến chết không rời.

Mạnh Hi Tông từ từ ngẩng đầu lên, nhìn bác sĩ người máy có vẻ mặt trang nghiêm trước mắt.

Sau đó anh nhìn bầu trời trên đầu, như thể có thể xuyên thấu của tầng mây trùng điệp đó, nhìn ra hàng trăm triệu năm ánh sáng ngoài kia. Thấy nguyên soái người máy trẻ tuổi vì một cô gái loài người mà phản quốc rồi bỏ quê hương, thân mày móc chết đi.

Anh cũng thấy tinh thể năng lượng bị hố đen vô tận áp chế; thấy tất cả chức năng và ký ức của anh, ngủ say theo năng lượng mất đi. Cho đến khi thân thể này chết đi một lần nữa, tinh thể mới ép buộc khởi động chương trình trị liệu, làm gián đoạn giấc ngủ say của ý thức và năng lượng.

Mà hôm nay, rốt cuộc anh cũng tỉnh lại, rốt cuộc cũng trở lại.

Trên mặt anh bỗng lộ ra nụ cười, anh đứng dậy.

Anh đứng chấp tay, vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt bình tĩnh.

Cả thế giới cúi đầu tuân lệnh dưới chân anh, trong mắt anh như thể có thể ôm gọn cả vũ trụ mênh mông.

"Tôi đã từng vứt bỏ họ tên của tộc cơ giới. . ." Anh khẽ cười nói, "Hình Diệu."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: CHIẾN ĐỘI YAMA

Khi Tô Di tỉnh lại, tâm trạng không hề yên ổn.

Mạnh Hi Tông bảo cô chờ, nhưng con đã bị Hình Nghị đưa đi, Hình Nghị còn nói thêm, sau khi quay về hành tinh mẹ, sẽ cải tạo cô thành thân thể bất tử.

Hiện giờ cô một thân một mình, cho dù Hình Kỳ Lân đã từng nhận lời giúp đỡ, nhưng cô vẫn không thể đi.

Sao cô nhớ xa con trai chứ?

Hôm nay có người nói trong thành phố có tiệc rượu chúc mừng chiến tranh thắng lợi. Hình Nghị ra ngoài từ sáng, lại sai người đưa tới một bộ trang phục lộng lẫy và người hầu, bảo cô buổi tối tham gia tiệc rượu cùng hắn.

Hình Nghị lại muốn công khai thân phận của cô trước mặt người khác, điều này có phải là thể hiện, Hình Nghị cho rằng Mạnh Hi Tông cũng không thể nào cứu cô được nữa?

Suy nghĩ này khiến lòng cô trầm xuống. E rằng sẽ xảy ra chuyện không tốt. Gần tới lúc hoàng hôn, cô phải mặc bộ váy đó vào, theo một đội cảnh vệ người máy, leo lên chiếc xe riêng.

Tổng cộng có ba chiếc xe giống hệt nhau, cùng ra khỏi dinh thự của sỹ quan chỉ huy. Như vậy có thể phòng ngừa quân bạo động của loài người tấn công xe của sỹ quan chỉ huy.

Địa điểm của tiệc rượu ở trong thành, đi xe chưa tới nửa giờ. Xe riêng lao nhanh trong tuyến đường chuyên dụng của người máy, Tô Di ngồi đằng sau, đôi mắt vô thần nhìn hoàng hôn ngoài cửa sổ.

Đi tới đoạn đường sâu trong hầm, đột nhiên xe dừng lại.

Tô Di hơi sững sốt, nhìn chường ngại vật được dựng lên phía trước.

Loại người không thể nào vượt qua tầng lớp bao vây tiến vào tuyến đường riêng của người máy được. Chỉ có người máy mới dựng được chướng ngại vật. Những người máy đi cùng trên xe, có hai người bước xuống, những người còn lại không hề nhúc nhích, tiếp tục cầm súng canh phòng.

Một lát sau, một bóng dáng quen thuộc đi tới cạnh xe, mở cửa xe ra.

"Tất cả xuống xe." Hình Kỳ Lâm trầm giọng quát, "Tôi vừa mới nhận được mệnh lệnh của sỹ quan chỉ huy, để phu nhân ngồi xe của tôi."

Những người máy bên cạnh Tô Di gần như lập tức cùng giờ súng lên, nhắm vào Hình Kỳ Lâm và hơn mười tên người máy ngoài cửa sổ.

"Xin lỗi, thiếu tướng." Một người máy nói, "Sỹ quan chỉ huy đã dặn dò, trừ phi ngài đích thân hạ lệnh, không ai có thể tiếp cận phu nhân."

Hình Kỳ Lâm trầm ngâm trong chốc lát, nói với người máy bên cạnh: "Vậy thì cậu đi lấy thủ lệnh của sỹ quan chỉ huy đi. . ."

Người máy ngoài xe giống như nhận lệnh, bất chợt đồng thời nổ súng, bắn những người máy bên trong xe! Những người máy phụ trách bảo vệ Tô Di vừa mới nghĩ người đã mất mạng rồi. Trong đó có một tên giờ súng lên nhắm bắn Tô Di!

Tô Di nhanh tay lẹ mắt tóm lấy tấm đệm đập vào người máy đó! Nhưng bên cạnh bỗng nhiên có cái bóng thoáng qua! Một thân thể cao lớn trong nháy mắt che trước mặt cô!

Xe riêng của sỹ quan chỉ huy, mặt ngoài chống đạn, vẫn hẫnh bóng như mới. Bên trong lại bị hỏa lực mãnh liệt bắn nát vụn. Mười tên người máy nằm ngổn ngang trong xe, cảnh tượng hỗn độn.

Tô Di ngồi trên một chiếc xe có rèm che khác. Chiếc xe chạy băng băng, lướt qua bóng đêm, lao thẳng đến vùng ngoại thành.

Hình Kỳ Lâm tựa lên ghế ngồi ở bên cạnh, sắc mặt hơi tái, vết thương trên cơ thể khép lại từ từ. Hắn nâng tay đặt lên trán mình, mỉm cười: "Cuối cùng cũng không phụ sự giao phó của Mạnh Hi Tông. Lát nữa cô lên Rắn Hồ Mang, đội cận vệ của tôi sẽ hộ tống cô đến một hành tinh nhỏ cách đây hai vạn năm ánh sáng. Tình hệ đó phức tạp, Hình Nghị muốn tìm cô cũng không dễ dàng. Cận vệ của tôi sẽ bảo vệ cô."

"Cảm ơn anh! Kỳ Lâm." Tô Di sống sót sau tai nạn, niềm vui từ từ nở ra trong lòng, hỏi tiếp, "Hi Tông đâu? Con tôi đâu?"

Kỳ Lâm sững lại chút rồi nói: "Hi Tông nói, sau khi anh ấy bàn giao công việc xong, sẽ đến gặp cô. Về phần con cô, tôi nhất định sẽ tìm ra nơi Hình Nghị giấu đứa bé, sẽ đưa đến cho cô sau. Yên tâm, anh ta thích đứa bé đó, sẽ không làm hại nó đâu."

Tô Di quan sát vẻ mặt của hắn, chợt hỏi: "Hi Tông chết lúc nào vậy?"

Sắc mặt Kỳ Lâm thay đổi.

Hắn không nhìn Tô Di, bàn tay chậm rãi trượt xuống, cầm lấy tay cô.

"Ngày hôm qua." Giọng nói của hắn hơi khô khốc. "Hi sinh trong trận chiến tiên phong trên hành tinh Thú Tộc."

Tô Di lặng yên trong chốc lát, chân đá lên cửa xe: "Đưa tôi về."

"Cô làm gì vậy?" Kỳ Lâm tóm chặt lấy vai cô.

"Đưa tôi trở lại." Hai mắt cô đỏ ngầu, ánh mắt hơi dữ tợn, "Tôi muốn giết Hình Nghị."

"Cô không giết nổi anh ấy đâu! Cô có thể quăng anh ấy vào lò thiêu để giết chết hoàn toàn không?" Kỳ Lâm gầm lên.

"Vậy cứ để cho hắn giết tôi!" Tô Di quát lên một tiếng, "Buông tay ra!"

"Cô vẫn còn con trai!" Kỳ Lâm nhìn sát vào cô, "Hai người là nguyện vọng cuối cùng của Mạnh Hi Tông!"

Sắc mặt của Tô Di lạnh lẽo: "Tôi không quan tâm!"

Kỳ Lâm nghiêng răng nghiêng lợi, dùng chuôi dao hung hăng nện lên gáy cô.

Bên ngoài vũ trụ tĩnh hệ Vĩnh Hằng.

Sau chiến tranh, các loại chiến hạm, máy bay chiến đấu, được điều động dày đặc ngoài vũ trụ.

Một chiếc Rắn Hồ Mang cấp tốc bay lên vũ trụ, lái về phía ngược lại với chiếc máy bay chiến đấu trở về của họ.

Năm chiếc Rắn Hồ Mang dùng tốc độ nhanh mạnh, bọc đánh từ xung quanh. Lửa đạn mãnh liệt không hề lưu tình bắn về phía đầu chiếc máy bay chiến đấu đó.

Hình Kỳ Lâm ôm Tô Di đang hôn mê, liếc nhìn truy binh ngoài khoang thuyền, lớn tiếng hạ lệnh: "Nhảy!"

Chiếc máy bay chiến đấu màu đen biến mất trong ánh bạc. Còn lại năm chiếc Rắn Hồ Mang phụng mệnh đuổi đánh, đành phải báo cáo kết quả này cho tổng bộ.

Tại mặt đất.

Trong phòng tiệc ở trung tâm Tự Do Thành, đèn đuốc sáng như ban ngày.

Mặt đám người máy không có cảm xúc, cùng với những con người thân thiết với người máy, kích động thấp thòm lo lắng chờ đợi.

Mà Hình Nghị mặc bộ quân phục của sỹ quan chỉ huy, đứng một mình trên mảnh đất trống ngoài phòng tiệc, sắc mặt hoang mang nhìn bầu trời đêm, hất ném ly rượu trong tay xuống đất vỡ tan tành.

Khi chiếc Rắn Hồ Mang đưa Tô Di đi nhảy khỏi tinh hệ, một chiếc Rắn Hồ Mang khác vừa hoàn thành cú nhảy, đến biên giới tinh hệ Vĩnh Hằng. [Chịc: Suýt thì gặp nhau rồi T____T]

Bác sỹ ngồi ở ghế lái phụ cung kính nhìn Mạnh Hi Tông: "Điện hạ, phía trước chính là chiến hạm của quân ta. Có cần tôi thông báo cho cấp trên không ạ? Đề sỹ quan chỉ huy Hình Nghị nghiêng tiếp ngài."

Mạnh Hi Tông nhìn chăm chăm vào tinh hệ: "Không cần."

Bác sỹ lập tức không hỏi nữa, nhìn anh lái máy bay chiến đấu từ từ tiến vào phạm vi tinh không của tinh hệ, đến sát biên giới cự thạch trận.

Bỗng nhiên, máy bay chiến đấu dừng lại.

Bác sỹ và trợ thủ đều nhìn Mạnh Hi Tông.

Máy bay chiến đấu lật nghiêng, bay thẳng vào sâu trong cự thạch trận. Bay qua từng tầng đá vụn và khói bụi kết tinh, máy bay chiến đấu đậu chính xác trên một tầng cự thạch.

Giữa tầng cự thạch này, có một hồ sâu hoắm. Mà trên mình những cự thạch khác, rõ ràng có vết tích lửa đạn.

"Chiến đội Yama." Giọng nói trầm ồm hùng hậu vang lên, bác sỹ thấy Mạnh Hi Tông nhìn chăm chăm vào cự thạch trận, nụ cười nhạt lộ ra trên khuôn mặt.

"Bác sỹ, cho mượn trợ thủ của ông một lát."

"Xin điện hạ cứ tự nhiên."

Bàn tay có da thịt của loài người len vào khung xương kim loại của trợ thủ người máy, lấy ra chính xác chip điều khiển mỏng dính. Ánh đỏ trong mắt trợ thủ người máy chợt lóe lên rồi tắt ngúm, ngay lập tức cùng đờ.

Bàn tay của Mạnh Hi Tông nâng chip lên, ánh sáng tinh thể màu lam nhạt bao phủ lấy chip. Sau vài phút đã sử dụng năng lượng hạt nhân nguyên thủy viết xong chương trình nhập vào chip.

Mở cửa khoang thuyền ra, Mạnh Hi Tông không cần mặc đồ du hành vũ trụ, nhún người nhảy xuống cự thạch trận. Bàn tay da thịt găm vào cự thạch bị nổ trống rỗng như thể dao cắm vào đậu hũ, đặt chip vào trong.

Trong nháy mắt, ánh sáng lam nhạt như thủy chiều lại như tia chớp, nhanh chóng khuếch tán, lan tràn ra từ khối cự thạch đó. Bác sỹ cảm thấy cự thạch dưới chân chợt chấn động!

Long trời lở đất!

Cự thạch trận chạy dài mấy nghìn km, ít nhất là một phần số cự thạch, đột ngột bắt đầu di chuyển, va đập cực nhanh ngay trước mặt bác sỹ và Mạnh Hi Tông!

Sắc mặt Mạnh Hi Tông không hề thay đổi đứng trong cự thạch, nhìn mặt ngoài những tầng đá xám đen dần dần bong ra từng mảng; nhìn lớp trong với màu xám tro và chất liệu bằng đá cứng rắn từ từ lộ rõ, sau đó gộp lại lấp ráp nhanh chóng, khôi phục nguyên dạng của chúng.

Tất cả như thể ảo ảnh, nhanh chóng xảy ra trước mặt hai người.

Cự thạch trận rơi bớt một phần ba, hòa với cự thạch trận thực sự ở trong vũ trụ vắng vẻ nghìn năm, đã khôi phục sinh mệnh.

Chiến đội Yama.

Trong truyền thuyết mấy trăm triệu năm trước, thời đại huy hoàng của văn minh cơ giới đầu tiên, chiến đội Yama —— đội cận vệ dưới trướng hoàng tử điện hạ của Vương tộc, vị nguyên soái người máy thành danh từ lúc còn niên thiếu lại chết trẻ một cách thần bí.

Dưới cảnh nền vũ trụ bao la, từng Cự Nhân màu xám tro, số lượng trên năm trăm, đầu hình vuông, thân thể hình vuông, tay trái là nóng súng, tay phải là búa đá. Yên lặng đứng sừng sững trước mặt Mạnh Hi Tông.

Gió vũ trụ thổi qua trong thời gian dài, khiến chất liệu đá gắn liền với bộ xương sắt thép của chúng đen hơn cứng hơn. Từ xa nhìn lại, thấy chúng ngay ngắn chỉnh tề, khắc khổ, xếp hàng thẳng đến ngoài tầng khí quyển của hành tinh nào đó của Trùng tộc.

Ánh sáng hằng tinh là nguồn năng lượng cơ bản của chúng; bộ máy đặt sau lưng, có thể khiến chúng di chuyển lên phía trước với tốc độ chậm. Chúng không nói, cũng không có ý thức.

Những người máy chiến đấu cỡ lớn này, chỉ trung thành với mệnh lệnh của một người.

Hình Diệu.

Bác sĩ vẫn nhìn ngẩn ngơ, lúc này bỗng giơ ngón tay lên chỉ về phía tinh hệ Vĩnh Hằng: "Điện hạ!"

Mạnh Hi Tông cũng ngẩng đầu lên, lẳng lặng nhìn năm hành tinh từ từ chậm rãi chuyển lệch rõ ràng. Thiếu một phần ba cự thạch trận, lực hút của các hành tinh tự nhiên sẽ xảy ra sự thay đổi.

Anh lẳng lặng nhìn.

Bác sĩ gần như có thể tưởng tượng ra, mọi người trên mặt đất sẽ hoảng hốt lo sợ, trời đất khắp nơi đến mức nào. Có lẽ ban ngày sẽ biến thành ban đêm, có lẽ đông hạ sẽ thay đổi, cực lạnh cực nóng. Tuy nhiên về mặt của Mạnh Hi Tông vẫn bình tĩnh như cũ.

Sau quá trình chuyển lệch dài đến mười phút, một hành tinh Trùng Tộc như thể chột mắt lực, đụng vào một hành tinh giữa hai hằng tinh như thể rơi thẳng xuống!

"Điện hạ! Hành tinh đó đã lệch khỏi quỹ đạo rồi!" Bác sĩ hét lên.

"Lệch thì lệch thôi." Mạnh Hi Tông nói hờ hững.

Những hành tinh khác sau khi hai hành tinh đó va chạm, lại có thể ngừng lệch khỏi quỹ đạo, khó khăn lắm mới đứng ở vị trí mới!

Bác sĩ ngẩn người, đầu máy quay về phía Mạnh Hi Tông: "Quá kì diệu."

Đúng lúc này, phía trước đã có một chiếc chiến hạm vũ trụ, cấp tốc đi tới.

Động tĩnh lớn như vậy, e rằng từ Hình Nghị, cho tới dân thường, đều chú ý tới dịch chuyển khác thường của vụ trụ.

Bác sĩ cung kính nói: "Điện hạ, là đội quân Đế Quốc tới."

Mạnh Hi Tông hơi trầm tư, nhìn bác sĩ: "Bác sĩ, hãy tận trung với Vương tộc."

Chưa được một tiếng, sau khi Hình Kỳ Lân giúp đỡ Tô Di chạy trốn, một tin tức chấn động lại truyền tới tai Hình Nghị ——

Phát hiện ra mấy vật thể bay không xác định trên bầu trời!

Sau đó, long trời lở đất!

Phải mất nửa tiếng để mặt đất ngừng con rung chấn kịch liệt. Dư chấn vẫn còn tiếp tục duy trì.

Hình Nghị đứng lên, sải bước đi tới chuyên cơ đang đậu ở một bên. Mà lúc này, mặt trăng vốn dĩ đang ở giữa trời, trong nháy mắt đã là ánh mặt trời rực rỡ chiếu từ trên cao xuống; mà thời tiết vốn dĩ là cuối thu, bỗng nhiên lạnh lẽo như mùa đông giá rét.

Trên bầu trời đục ngầu, mặt trời sáng chói cực độ, ánh sáng còn hơn cả siêu tân tinh bùng nổ, khiến cả mặt đất đều bị bao phủ trong ánh lam sáng chói.

Hình Nghị nhanh chóng lên chuyên cơ bay lên bầu trời. Ngay cả hắn đã là người thống trị Liên Minh, lúc này toàn bộ tinh thần cũng đề cao cảnh giác.

Rốt cuộc vũ trụ đã xảy ra chuyện gì? Vượt qua phạm vi không chế của hắn?

Toàn bộ năm chiếc siêu chiến hạm của người máy đều lên đường. Tất cả Rắn Hồ Mang và Huyết Ưng đều bay lên bầu trời; kèm thêm cả mười chiếc chiến hạm còn lại của loài người bị người máy khống chế, cũng di chuyển hết tốc lực.

Ngoài không gian tinh hệ Vĩnh Hằng một thời, gần như nhét chặt kín binh lực hùng mạnh.

Trận địa sẵn sàng chờ đón quân địch.

Hình Nghị bước lên chiến hạm chỉ huy, sỹ quan phụ tá lập tức gửi tới hình ảnh trinh sát mới nhất.

Hành tinh bùng cháy; mấy trăm người máy to lớn.

"Chiến đội Yama?" Mắt Hình Nghị lộ ra vẻ vô cùng kinh ngạc. Cho dù là con người kiêu ngạo như hắn, cũng biết một vài điều về người con vương tộc chân chính, Chiến Thần trứ danh chột lóe lên rồi biến mất như sao băng trong thời kì xa xưa của lịch sử Đế Quốc đó.

Cự Thạch Nhân lại có thể là đội cận vệ của hắn ư?

Vì sao lại xuất hiện ở đây? Ai đánh thức chúng? Chẳng lẽ là Tô Di?

Trước mặt họ là một mặt phẳng cực lớn. So sánh với bản đồ tác chiến và tín hiệu ra đa của loài người, trước mặt họ là một luồng số liệu màu xanh.

Sỹ quan phụ tá đọc tin tình báo mới nhất trong luồng số liệu của phòng chỉ huy, nhanh chóng nhìn về phía Hình Nghị.

"Sỹ quan chỉ huy, tin tức truyền về của chiến hạm tiên phong." Sỹ quan phụ tá ngừng lại rồi nói tiếp, "Một người máy, tự xưng là Hình Diệu, muốn gặp ngài."

Hình Nghị sa sầm mặt: "Đưa hắn tới."

Năm phút sau, một chiếc Rắn Hồ Mang đậu trước boong tàu chiến hạm chỉ huy.

Tất cả sỹ quan người máy dưới Hình Nghị xếp thành hàng ở boong tàu, yên lặng đứng sừng sững.

Cửa khoang thuyền mở ra, một người máy toàn bộ là kim loại, bước từng bước xuống. Đôi mắt đỏ đậm lẳng lẳng, cực uy nghiêm nhìn khắp một vòng, cuối cùng dừng trên người Hình Nghị.

"Sỹ quan chỉ huy." Giọng nói của người máy đó trầm ấm như ngôi sao chậm rãi rơi xuống, "Tôi là Nguyên soái Hình Diệu."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: ÂM MÙU CỦA ANH

Khi Tô Di tỉnh lại, chỉ cảm thấy tim gan đều rạn nứt. Cuộc đối thoại với Hình Kỳ Lân trước khi chạy trốn, vang vọng lại như thể ác mộng, khiến cả người cô bị cảm giác choáng váng khổ sở bao quanh.

Người máy vẫn luôn đứng bên giường cô nói với giọng hờ hững cứng nhắc: "Phụ nhân, thiếu tướng Kỳ Lân đã bảo tôi chuyển lời lại —— Thiếu tướng sẽ nghĩ cách đưa con của phụ nhân tới nhanh chóng, phụ nhân nhất định phải nuôi con lớn lên. Đến lúc đó phụ nhân sống hay chết, thiếu tướng Kỳ Lân sẽ không cần phụ nhân."

Lòng Tô Di chấn động. Đúng vậy, con trai.

Lúc trước cô đã kích động, thậm chí còn không để ý tới con trai. Đó là liên kết cuối cùng giữa cô và Mạnh Hi Tông, cô không thể vứt bỏ nó được.

Nghĩ tới đây, cô đứng dậy.

"Kỳ Lân đâu?"

"Thiếu tướng đã đáp tàu trở lại rồi." Người máy đó nói.

Tô Di nhìn hắn: "... Anh là?"

Người máy đáp: "Đội trưởng đội cận vệ của thiếu tướng, trung tá Tây Lạc."

"Tây Lạc." Tô Di nói, "Báo cáo tình hình hiện tại của chúng ta đi."

"Vâng."

Trong tầng khí quyển của hành tinh nhỏ này đều là nito và cacbon đioxit (CO₂), lớp nham thạch bao trùm toàn bộ bề mặt, không có nước cũng không có sự sống. Căn phòng Tô Di ở, là một chiếc phi thuyền cỡ trung Hình Kỳ Lân đã đặt ở đây từ trước. Tài nguyên dự trữ đủ dùng ba tháng. Nhưng theo như

Tây Lạc nói, Kỳ Lân dự định tháng sau sẽ chuyển Tô Di đến nơi xa hơn.

"Thời gian một tháng, cũng đủ để sỹ quan chỉ huy lần được dấu vết đến đây." Tây Lạc nói.

Nghe hân nhắc tới Hình Nghị, lòng Tô Di khó tránh khỏi mà run lên. Chỉ cảm thấy Hình Nghị ở bên người giống như cạm bẫy lại giống như giấc mơ, giờ đây nhớ lại, cũng thấy kinh hoàng khiếp sợ.

May thay, đã trốn thoát rồi.

Lòng Tô Di vừa bi thương lại vừa khổ sở. Cô không biết dưới sự bảo vệ của Kỳ Lân, mình có thể trốn tới lúc nào? Lẽ nào bắt con trai phải lưu lạc cùng mình ư? Như vậy e rằng con trai lớn lên sẽ không tốt.

Cô càng không tin Kỳ Lân vẫn sẽ bảo vệ cho hai mẹ con cô. Trước kia Kỳ Lân đã che giấu Mạnh Hi Tông tin tức cô ở đây; e rằng cái chết của Mạnh Hi Tông, khiến Kỳ Lân kích động nhất thời, mới làm trái lại ý kiến của Hình Nghị, đưa mình chạy trốn. Nghĩa khí thuộc về Carlo Chu trên người hân, có thể duy trì được bao lâu? Có lẽ một ngày nào đó, hân sẽ giao mình cho Hình Nghị một lần nữa.

Nghĩ tới đây, lòng cô chấn động, lau khô nước mắt, đứng dậy.

Tại tổng bộ chỉ huy người máy, Tự Do Thành, tỉnh hệ Vĩnh Hằng.

Hình Nghị ngồi trên sô pha, nhìn sắc mặt trầm tĩnh của người máy tự xưng là Hình Diệu ngồi trước mặt mình.

Hân đã nhận được báo cáo của sỹ quan kỹ thuật cấp dưới, quét hình thể hiện rằng thân thể của Hình Diệu thuộc về một gã quân y trong đội quân. Nhưng đồng thời cũng thể hiện mã hóa ẩn giấu sâu trong năng lượng của anh ta, đích thực thuộc về Vương thất.

Cho nên, anh ta thật sự là thiếu soái Hình Diệu trong truyền thuyết đã chết từ hàng tỉ năm trước?

Vì sao lại xuất hiện ở đây?

Như thể tra xét được sự nghi hoặc của hân, Hình Diệu mỉm cười: "Sỹ quan chỉ huy, tôi vẫn luôn ngủ say trong hố đen."

Trong không trung bất động, trôi dạt hàng trăm triệu năm.

Sắc mặt Hình Nghị khẽ biến.

Hố đen thần bí đủ để nuốt hết tất cả mọi thứ, vậy mà anh ta vẫn còn sống. Có thể thấy được mức độ mạnh mẽ của tinh thể năng lượng trong cơ thể anh ta. Câu chuyện kể lại từ thời kì xa xưa trước, hoàng tử Hình Diệu được coi là người nối nghiệp Đế Quốc, khoáng thạch quý báu nhất của Đế Quốc, đều được dùng làm nguồn năng lượng của anh ta, chỉ để chế tạo ra người thống trị ưu tú nhất.

Nhưng khi thực thi nhiệm vụ máy móc tấn công lần đầu tiên, đã chết bởi vì nguyên nhân không rõ. Nhị hoàng tử điện hạ Hình Thiên trở thành người thống trị mới, dẫn dắt văn minh cơ giới đầu tiên tới một thời huy hoàng khác.

Thì ra anh ta vẫn ở trong hố đen.

"Điện hạ, vì sao là lúc này? Vì sao lại ở đây?" Hình Nghị trầm giọng hỏi, giọng điệu không kiêu ngạo không siểm nịnh.

"Tôi cũng muốn biết." Hình Diệu lại không đưa cho hân đáp án, trái lại đôi mắt đỏ đậm nhìn chằm chằm vào Hình Nghị, "Có lẽ là do năng lượng của các người kích thích, đánh thức tôi."

Đây là đáp án phỏng theo điều gì cũng được, tuy nhiên thật sự là đáp án có khả năng nhất lúc này.

Hình Nghị không hỏi vặn thêm nữa, nói: "Điện hạ, dựa theo quy định của Đế Quốc, quân hàm của anh cao hơn tôi mấy bậc, tôi phải trao quyền chỉ huy cho anh. Nhưng anh là quân nhân của mấy trăm triệu năm trước, đã không còn trong danh sách sỹ quan hiện tại. Chương trình mã hóa điều khiển quân đội bây giờ, khác hẳn với chương trình mấy trăm triệu năm trước. E rằng tôi không thể trao quyền chỉ huy được."

Hình Diệu như thể đã sớm đoán ra hân sẽ nói như vậy, mắt đỏ trầm tĩnh: "Sỹ quan chỉ huy, tôi không đến đây vì quân quyền. Mọi người đã trải qua trăm nghìn cay đắng, giữ gìn một nhánh lực lượng cuối cùng của Đế Quốc, tôi cũng cảm thấy tự hào vì mọi người."

Giọng điệu của anh trịnh trọng, Hình Nghị nghe vậy đứng lên, cung kính hành lễ với Hình Diệu.

Hình Diệu hờ hững gật đầu: "Dù cho đã trải qua hàng trăm triệu năm, tôi vẫn luôn trung thành với Đế Quốc không hề đổi thay. Sỹ quan chỉ huy, tôi sẽ không vượt cấp hỏi đến quân sự. Tất cả tâm nguyện của tôi, chỉ vì lợi ích của Đế Quốc. Chiến đội Yama có thể bố trí vào danh sách chiến đấu của anh, trợ giúp tấn công phòng thủ."

Hình Nghị đáp: "Vâng. Có sự giúp đỡ của điện hạ, tin rằng tốc độ phát triển của chúng ta sẽ nhanh hơn."

Hình Diệu nhìn chằm chằm vào Hình Nghị: "Tôi chỉ muốn hỏi anh một câu, đây cũng là mục đích của việc tôi đến tìm anh —— Trong thời gian tới, anh dự định dẫn dắt văn minh cơ giới đầu tiên theo hướng như thế nào? Chiến lĩnh tỉnh hệ Vĩnh Hằng, chiếm lĩnh càng nhiều nền văn minh thấp hơn, chỉ có thể

mang đến tài nguyên và lợi ích nhất thời. Hao tổn của chiến tranh trái lại còn lớn hơn. Anh dự định để văn minh cơ giới đầu tiên mãi mãi làm tồn tại như chủng tộc chiến đấu lưu vong ư?"

Hình Nghị yên lặng trong chốc lát, ngẩng đầu nhìn Hình Diệu: "Không, điện hạ. Đây là vì sự sống còn."

"Sống còn?" Hình Diệu nhắc lại từ ngữ chưa bao giờ đáng tới nên văn minh cơ giới hùng mạnh. Cho dù chỉ là một nhánh tàn quân, cũng đủ để dẹp yên toàn bộ tinh hệ Vĩnh Hằng. Mà hiện giờ Hình Nghị lại nói, xâm lược là vì sự sống còn?

Hình Nghị gật đầu nói: "Điện hạ ngủ nhiều năm, có lẽ không biết ba nghìn năm trước, Đế Quốc đã đánh một trận với liên quân đa chủng tộc hệ Ngân Hà. Lúc đó Đế Quốc bị diệt vong. Không phải bởi vì liên quân hùng mạnh, mà bởi vì một chủng tộc trong số đó, đã gây nên sự hủy diệt của Đế Quốc."

"Chủng tộc nào?"

"Loài người hư thể." Hình Nghị đáp, "Điện hạ, anh biết nơi khởi nguồn nền văn minh cơ giới đầu tiên không?"

Giọng nói của Hình Diệu ngừng lại một chút: "Địa Cầu."

"Đúng vậy. Chuyện kể lại rằng loài người hư thể, là kẻ thù trên Địa Cầu của Quốc phụ Hình Tùng. Chúng là loài người, cũng là người máy. Chúng có thể qua lại tự do giữa các không gian, không già không chết." Hình Nghị khẽ cười nói, "Điện hạ, thứ cho tôi nói thẳng. Tinh thể mạnh mẽ hơn của tôi và anh, kỹ thuật nhảy liên tục của Rắn Hồ Mang đủ để đánh tan bất cứ quân đội nào —— Nhưng thứ chúng ta nắm giữ, chỉ là vũ khí năng lượng của một không gian."

Trong đôi mắt mờ phỏng theo loài người của hắn, xuất hiện vẻ không cam lòng thoáng qua: "Vũ khí loài người hư thể nắm giữ, là vũ trụ. Vũ khí của chúng ta không hề có lực sát thương đối với chúng, chúng lại có thể tiêu diệt chúng ta dễ dàng."

Lần này, Hình Diệu im lặng rất lâu mới nói: "Sỹ quan chỉ huy, anh làm rất khá. Sau khi Đế Quốc bị hủy diệt, loài người hư thể còn xuất hiện không?"

Hình Nghị đáp: "Xuất hiện hai lần. Mỗi một lần, chúng ta đều thất bại. Lần xuất hiện trước, đã là một nghìn năm trước."

"Tại sao chúng lại đuổi theo tới cùng?" Hình Diệu hỏi.

Hình Nghị đáp: "Chúng tự xưng là chủng tộc vì chính nghĩa, coi văn minh cơ giới là khối u ác tính của vũ trụ."

Hình Diệu mỉm cười, "Số lượng văn minh Đế Quốc tiêu diệt cũng đến ngàn vạn, cũng khó trách những chiến binh chính nghĩa muốn đuổi tận giết tuyệt. Chưa từng cân nhắc việc đàm phán hòa bình sao?"

Về mặt Hình Nghị khẽ động: "Chiến tranh diệt quốc năm đó, Đế Quốc đã đề nghị đàm phán hòa bình đầu hàng. Nhưng loài người hư thể không tin người máy bằng lòng chung sống hòa bình với loài người và chủng tộc khác."

"Bọn họ sẽ tin tưởng." Hình Diệu lãnh đạm nói, "Nếu như xuất hiện lần nữa, tôi sẽ đàm phán với họ."

Hình Nghị yên lặng trong chốc lát: "Vâng."

Đúng lúc này, người máy ngoài cửa khom mình hành lễ: "Sỹ quan chỉ huy, thiếu tướng Kỳ Lân đã trở về."

Hình Nghị đứng lên: "Điện hạ, không bằng anh nghỉ ngơi chút đi. Tôi còn có chút việc riêng cần giải quyết."

Hình Diệu lại nói: "Thiếu tướng Kỳ Lân? Phụ tá đặc lực của anh. Tôi cũng muốn gặp anh ta. Bảo anh ta vào đi."

Hình Nghị sững lại, nói với cảnh vệ người máy: "Đưa cậu ta vào."

Về mặt hình người của Hình Kỳ Lân bình tĩnh, hắn đi vào giữa phòng khách, thấy Hình Diệu, lại sững sờ.

"Đây là Hình Diệu điện hạ." Hình Nghị trầm giọng nói, "Có thể tìm thấy điện hạ, là vinh hạnh của chúng ta. Điện hạ, đây là công thần của lần máy móc tấn công này, thiếu tướng Hình Kỳ Lân."

Hình Kỳ Lân lập tức hành lễ: "Hình Diệu! Chẳng lẽ là chiến thần viễn cổ Hình Diệu?"

Mắt đỏ của Hình Diệu khẽ động: "Sau này sẽ nói chuyện với thiếu tướng."

Ba người nhất thời yên lặng. Hình Nghị cũng không hề tránh né, nhìn Hình Kỳ Lân nói: "Cậu đưa cô ấy đi đâu rồi?"

Mắt xanh của Hình Kỳ Lân trầm tĩnh: "Một nơi rất an toàn."

"Cô ấy?" Hình Diệu chợt hỏi.

Hình Kỳ Lân giành mở lời trước Hình Nghị: "Một phụ nữ loài người. Điện hạ, sỹ quan chỉ huy, tôi đưa cô ấy đi, chỉ là không hi vọng sỹ quan chỉ huy sẽ không quá quan tâm đến một phụ nữ loài người."

Hình Nghị biến sắc: "Đây không phải là việc cậu có thể can dự, thiếu tướng!"

Hình Diệu lại nói: "Lại có phụ nữ loài người khiến sỹ quan chỉ huy quan tâm ư?"

Hình Nghị nhìn Hình Diệu: "Không phải tôi bất trung với Đế Quốc. Tôi sẽ cải tạo cô ấy thành người máy."

Hình Diệu yên lặng một lúc mới nói: "Sỹ quan chỉ huy, muốn một phụ nữ loài người, cũng không phải chuyện ghê gớm gì. Tôi cũng từng yêu một phụ nữ loài người. Nhưng cuối cùng cô ấy lại chết trong lòng tôi. Sỹ quan chỉ huy, cứng quá dễ gãy, anh phải nhớ lấy."

Hình Nghị và Kỳ Lân nghe vậy đều yên lặng.

Một lát sau, Hình Nghị chợt nở nụ cười.

"Điện hạ, anh nói đúng." Hấn nhìn Kỳ Lân: "Tôi biết cậu bởi vì cái chết của Mạnh Hi Tông, mới nhất thời kích động đưa phụ nữ của hấn đi. Thế nhưng cậu làm như vậy, cũng là kết quả tệ nhất dành cho cô ấy. Cậu muốn cô ấy mãi mãi lưu lạc trong vũ trụ? Để cô ấy mãi mãi không được gặp con, sống một mình mãi ư?"

Kỳ Lân không hé răng.

Hình Nghị lại nói: "Tôi dùng danh nghĩa trung thành với Đế Quốc thề rằng, chỉ cần cậu đưa cô ấy trở lại, tôi tuyệt đối không làm hại, không chiếm giữ cô ấy. Trước khi cô ấy chết tự nhiên, tôi cũng sẽ không cải tạo cô ấy. Hấn là cậu biết, ngoài tôi ra, không có ai có thể đối xử với cô ấy tốt hơn."

Kỳ Lân nghe vậy mà chấn động. Hấn biết tính cách cứng cỏi của Hình Nghị, hấn ta thề với danh nghĩa trung thành, đó là lời thề cực nghiêm túc. Nói như vậy, hấn thực sự định đối xử với Tô Di như người vợ, chứ không phải là một đồ vật ư?

"Lời nói của sỹ quan chỉ huy làm tôi cảm động." Hình Diệu nói chậm rãi, "Thiếu tướng, đưa cô ấy trở lại đi."

Sắc mặt của Kỳ Lân lại thay đổi, lặng lẽ nói: "Anh nói đúng. Cho dù bây giờ tôi có thể giấu cô ấy đi, một ngày nào đó anh cũng sẽ tìm được." Hấn nhìn Hình Nghị, "Sỹ quan chỉ huy, anh khẳng định sẽ tôn trọng suy nghĩ của cô ấy, trước khi cô ấy yêu anh, tuyệt đối không ép buộc ư?"

Hình Nghị lạnh lùng nói: "Nếu như tôi đã từng ép buộc cô ấy, cậu còn có thể cứu cô ấy ra ư?"

Kỳ Lân nghẹn lời. Hình Diệu ở một bên liếc mắt nhìn Hình Nghị, màu mắt thâm trầm.

"Cô ấy ở hành tinh thứ năm ở tinh hệ Phi Mã." Kỳ Lân tiết lộ, "Khẩu lệnh thông hành là 'Mèo Hoang'. Đội cận vệ của tôi sẽ thi hành mệnh lệnh."

Hình Nghị gần như là đứng lên ngay lập tức, cầm microphone trên bàn lên, ra lệnh cho một đội Rắn Hồ Mang lập tức nhảy tới địa điểm đó.

"Sau khi liên lạc được với đội cận vệ của thiếu tướng, tốt nhất là hãy đưa cô ấy trở lại trong tình trạng không kinh động tới cô ấy." Hình Nghị nói qua microphone, "Nếu như cô ấy phản kháng, nói cho cô ấy biết, chỉ cần trở về, tôi sẽ trả tự do cho cô ấy."

Đợi đến lúc hấn gác máy, Hình Kỳ Lân chợt nói: "Đến ngày cô ấy yêu anh, có lẽ sẽ tốt nhất cho cô ấy."

Hình Nghị yên lặng. Hình Diệu ở một bên cúi đầu, không biết đang nghĩ gì.

Hình Nghị nói: "Điện hạ, việc riêng của tôi khiến điện hạ phải phân tâm rồi. Bây giờ điện hạ cần gì, tôi sẽ chuẩn bị cho điện hạ."

"Không." Hình Diệu ngẩng đầu lên, ánh đỏ của đôi mắt người máy di chuyển kín đáo, "Tôi muốn xem thử xem, phụ nữ loài người như thế nào, mới có thể làm cho sỹ quan chỉ huy ưu tú ngưỡng mộ trong lòng."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: CHA CON GẶP NHAU

Ba người máy lãnh đạo cao nhất ngồi trong một căn phòng, chỉ vì chờ tin tức của một người phụ nữ.

Hình Kỳ Lân xúc động trong nhất thời, phần nộ bắt Tô Di đi. Lúc này nghe được Hình Nghị chấp nhận lùi bước, cũng hơi cảm động. Hấn hỏi Hình Nghị "Đứa bé đâu? Bây giờ nó là mạng của cô ấy."

Hình Nghị nói "Đang ở trên lầu", xong lại nói với cảnh vệ "Ôm đứa bé xuống đây"

Hình Diệu vốn đang dựa vào ghế salon, lúc này lại đổi tư thế hơi nghiêng về phía trước, ngó lên lầu "Đứa bé?"

"Là con trai của Tô Di" Hình Kỳ Lâm giải thích "Người phụ nữ kia tên là Tô Di"

"Tô Di..." Hình Diệu trầm gọi tên này.

Tiếng khóc oe oe của trẻ con vang lên, mặt của cảnh vệ người máy không hề thay đổi, ôm đứa bé đi xuống, đưa đến vòng tay của Hình Nghị.

Hình Nghị vô cùng thành thạo đưa hai tay ra đón, liếc nhìn đứa bé, nói với Hình Kỳ Lâm "Khi cô ấy về thì trả lại con cho cô ấy"

Kỳ Lâm hơi lúng túng "Ngài chỉ huy..."

Bỗng nhiên Hình Diệu đứng lên, đi đến trước mặt Hình Nghị, cúi đầu nhìn vào lòng ngực của hắn, nói thật nhanh "Con?"

Đứa bé kia vốn đang nằm trong lòng Hình Nghị, đôi mắt đen tròn to nhìn vào mặt Hình Nghị, nghe được tiếng của Hình Diệu, lại quay đầu nhìn sang. Nhìn vào khuôn mặt người máy của anh, thể nhưng lại cười khanh khách, hai tay lay lay trên không trung.

Điều này làm Hình Nghị vô cùng bất ngờ. Trước đây, đứa bé cũng không thích tướng mạo của người máy, mỗi lần người máy ôm nó, dù nó không khóc lớn, cũng sẽ rấm rứt. Hôm nay dường như lại vui vẻ dị thường.

Hắn còn chưa lên tiếng, một đôi tay người máy đã đưa đến, nhận lấy đứa bé trong lòng ngực của Hình Nghị.

Hình Nghị ngẩng đầu, nhìn thấy Hình Diệu ôm đứa bé vào lòng, dán chặt vào bộ ngực kim loại của mình, đôi mắt đỏ vô cùng chăm chú nhìn gương mặt đứa bé, đôi môi kim loại từ từ cong lên.

"Đứa bé ngoan" Hình Diệu quan sát đứa bé nói từ từ, thể nhưng giọng nói vô cùng êm dịu.

Đứa bé càng vui vẻ hơn, nằm trong lòng anh kêu ư ư a a. Giờ tay lên sờ vào gương mặt kim loại của anh. Anh không hề ghét bỏ sự mạo phạm của đứa bé loài người, cứ nhìn chăm chú vào từng cử chỉ của đứa bé, gạt hẳn Hình Nghị qua một bên.

Hình Kỳ Lâm hơi ngại người -- Hắn không ngờ Chiến Thần thời viễn cổ lại ôm một đứa trẻ, lại có vẻ mặt như một người cha hiền. Hình Nghị cũng hơi bất ngờ, nhưng vì hắn thích mẹ con Tô Di, nên cũng không cảm thấy có gì không phù hợp.

Chỉ có điều, thấy bàn tay của đứa bé sờ vào những góc cạnh bén nhọn trên người Hình Diệu, hắn nhủ mảy đừng dấy, xóc nách đứa bé lên "Điện hạ, nhiệt độ kim loại quá thấp, lại còn có góc cạnh sắc bén, sẽ làm nó bị thương."

Hai tay Hình Diệu vốn ôm đứa bé rất chặt, nghe vậy mới thả lỏng sức một chút, ánh mắt ngừng trên người đứa bé trong giây lát, mới nhìn lại Hình Nghị "Đứa bé này được chăm sóc khá tốt."

Hình Nghị ngồi trở lại ghế salon, khẽ mỉm cười "Tôi đã nhìn nó ra đời"

Hình Diệu nghe vậy, gương mặt kim loại tựa như hơi sùng sốt, đứng thẳng tại chỗ không nhúc nhích.

Cho đến khi Hình Nghị và Hình Kỳ Lâm đều nhìn lại anh. Anh mới cất đôi chân kim loại dài, đi về sofa ngồi xuống.

Đứa bé được bảo mẫu người máy ôm sang bên cạnh chăm sóc, Hình Kỳ Lâm tuân lệnh báo cáo lịch sử loài người hư thể cho anh nghe. Bọn chúng tự xưng là kẻ đời sau của họ Cổ. Sau khi văn minh địa cầu bị văn minh cơ giới diệt vong, nhánh người của họ Cổ lái phi thuyền vũ trụ bay đi. Qua một thời gian rất lâu, mới xuất hiện chủng tộc loài người hư thể. Nghe nói là người của họ Cổ tiến hành cải tạo, trở thành loài người hư thể nửa cơ giới.

Nhưng khi Hình Kỳ Lâm nói xong tường tận cẩn thận, Hình Diệu và Hình Nghị cũng không hện mà cùng nhau trầm ngâm, không hề cho lời đáp trả, tựa như cũng có chút bất an trong lòng. Hình Kỳ Lâm không khỏi nhìn Hình Diệu thêm vài lần. Cảm giác rằng lời nói và cử chỉ của Hình Diệu, trong con mắt của hắn, tựa như còn có thâm ý khác.

Một tiếng sau, cuối cùng máy truyền tin trên bàn cũng vang lên.

Hình Nghị và Hình Diệu đứng lên cùng một lúc, Hình Kỳ Lâm nhìn động tác nhất trí của hai người, cảm thấy lạ lùng.

Hình Nghị nhắc máy truyền tin lên "Nói"

Không biết đầu bên kia nói cái gì, sắc mặt của hắn khẽ biến, đôi mắt đen nhánh quan sát Hình Kỳ Lâm, dần dần nổi lên sự tàn khốc.

Hắn cúp điện thoại.

"Cô ấy không có ở đó" Hình Nghị nói lạnh lùng "Chuyện gì xảy ra?"

Hình Kỳ Lâm há mồm, trong thoáng chốc lập tức hiểu ra "... Cô ấy chạy trốn?"

"Chạy đi đâu?" Hình Diệu cũng hỏi.

Hình Kỳ Lân lắc đầu.

Ba người đối mặt nhìn nhau.

Tại một hành tinh nhỏ, hơn 5000 năm ánh sáng ngoài tinh hệ Vĩnh Hằng.

Một chiến hạm cỡ trung ngừng lại ở một hang động trên mặt đất, gió lốc gào thét bên ngoài, trời đất mù mịt.

"Phu nhân, chúng ta đợi cô ra lệnh tiếp theo" Người máy đứng kề bên Tô Di.

"Tây Lạc, dừng ở đây một tháng đi." Tô Di nói "Sau đó chúng ta trở về tinh hệ Vĩnh Hằng"

Tây Lạc nói "Chúng ta tạm thời có thể nhảy đến hành tinh này bất cứ lúc nào, thiếu tướng Kỳ Lân sẽ không tìm ra chúng ta."

Ánh mắt Tô Di rời khỏi buồng chỉ huy, nhìn về phía Tây Lạc "Lúc Kỳ Lân thiếu tướng đi, có ra lệnh cho anh, tất cả đều phải nghe lệnh của tôi hay không?"

"Đúng vậy."

"Vậy anh yên tâm. Thiếu tướng Kỳ Lân vốn dự định tháng sau đến đón chúng ta, một tháng sau chúng ta quay về, không phải là làm trái với mệnh lệnh của anh ấy."

"Vâng"

Tô Di không nói cho Tây Lạc, cô vội vàng ra lệnh chiến hạm thực hiện cú nhảy, chỉ vì cô cũng không tin tưởng Hình Kỳ Lân. Hắn ta cứ bị giằng co giữa hai bên Mạnh Hi Tông và Hình Nghị. Bây giờ Mạnh Hi Tông đã chết, cô cũng không nghi ngờ thế nào Hình Nghị cũng sẽ có biện pháp cạy miệng Hình Kỳ Lân để biết được tung tích của cô.

Chờ một tháng sau, có lẽ Hình Nghị đã không còn gấp rút tìm kiếm cô nữa, cô định sẽ lẫn trốn trở về tinh hệ Vĩnh Hằng, rồi sau đó liên lạc với đám người Giản Mộ An.

Nơi nguy hiểm nhất, chính là nơi an toàn nhất. Chỉ có loài người mới có thể tin cậy.

Hơn nữa, cô nghĩ đến Mạnh Hi Tông, cũng không muốn trốn ở một nơi quá xa.

Trở về tinh hệ Vĩnh Hằng, còn có thể tiếp tục cảm nhận được sự hiện hữu của anh. Như anh vẫn còn sống cùng với mình ở tinh hệ.

Điều này giống như là một chấp niệm, làm cho cô ngập tràn hi vọng với cuộc sống của mình. Cô biết, ý niệm này không lý trí, nhưng đây chính là chiếc phao cứu sinh sau khi cô mất đi Mạnh Hi Tông.

Cự thạch trận sống lại, tinh hệ di chuyển náo động, sau khi phút hỗn loạn ngắn ngủi của tinh hệ Vĩnh Hằng. Vài ngày sau, cuộc sống lại phục hồi như cũ - cũng từng bước đẩy mạnh quân sự chiếm lĩnh hành tinh Thú tộc; loài người tiếp tục phục tùng lao động cường bức.

Tại trụ sở Tự Do thành ở Nam bán cầu, dưới hầm bí mật trong lòng đất, vẫn thúc đẩy đầu vào đầy.

Chỉ có điều, thân là sỹ quan chỉ huy mới, nhưng gương mặt Giản Mộ An rất ít khi nở nụ cười.

Tối hôm đó, một tên Lính Đánh Thuê cấp dưới báo cáo có một đội máy bay Rắn hổ mang hạ cánh tại Nam Bán Cầu, nghe nói là một nhân vật lớn mới xuất hiện của người máy. Giản Mộ An lập tức chú ý, ra lệnh nghiêm khắc báo Liên Đạc phải cảnh giới đặc biệt phòng ngự xung quanh hầm bí mật.

Hơn 10h đêm, quả nhiên có một chiếc rắn hổ mang hạ cánh gần ở hầm. Liên Đạc và mấy người già vội đi thu dọn linh kiện trên mặt đất, ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào chiếc máy bay người máy kia.

Bỗng có người vỗ vào bả vai của Liên Đạc, Liên Đạc quay đầu lại, lập tức ngây người.

Một người đàn ông cao lớn, mặc quân trang Lính Đánh Thuê cũ rách, hai tay cắm vào túi quần. Anh ta đội nón lưỡi trai, vành nón kéo xuống thấp, chỉ lộ ra nửa gương mặt góc cạnh kiên nghị.

Nhưng thân hình này, khí chất này...

Mấy người phía sau Liên Đạc thấy khác thường, tất cả đều yên lặng bình tĩnh bước đến. Nhưng Liên Đạc vẫn nhìn ngơ ngác sững sờ, cho đến khi người đó hơi ngửa mặt lên, khoe miệng mỉm cười "Là tôi"

Toàn thân Liên Đạc run rẩy dữ dội, bắt lấy bờ vai của anh. Những người khác thấy vẻ mặt Liên Đạc kích động, vô cùng kinh ngạc. Mà người máy đứng ở phía xa, hình như cũng ngừng đầu nhìn đến đây.

"Nơi này an toàn không?" Người đàn ông hỏi

"An toàn" Giọng của Liên Đạc cũng run lên "Chúng ta đi xuống dưới."

Trong hầm bí mật vẫn yên tĩnh bất ngờ. Đoàn người Liên Đạc đi đến sân bay trống trải, thấy Giản Mộ An và những hạm trưởng kỹ thuật đứng phía sau computer của những sỹ quan kỹ thuật, tất cả đều đang nhìn gì đó.

"Báo cả sỹ quan chỉ huy" Tiếng của Liên Đạc rõ to "Tất cả mọi chuyện trong hầm bí mật vẫn tiến triển bình thường."

Bọn người Giản Mộ An kinh ngạc quay đầu lại nhìn về phía Liên Đạc.

Tất cả đều sững sờ.

Mạnh Hi Tông cười mồm ra, cười với bọn họ.

"Mẹ kiếp" Giản Mộ An mắng một câu, nửa điều thuốc trên tay rơi xuống mặt đất, cất bước chân dài xông đến. Những hạm trưởng khác theo sát phía sau, vọt tới trước mặt Mạnh Hi Tông. Cả đám đàn ông không hề nói gì, cứ ôm chầm lấy nhau.

"Còn tưởng rằng cậu chết rồi!" Giản Mộ An cười híp cả mắt "Không nghĩ rằng cậu còn sống sờ sờ về đây, sao cảm thấy còn mạnh khỏe hơn cả trước kia vậy?"

Mạnh Hi Tông hơi mỉm cười, không có giải thích "Người máy muốn giết tôi, tôi trốn được. Chuẩn bị một căn phòng ở hầm bí mật cho tôi đi. Ngoại trừ mấy người các anh, đừng để cho bất cứ kẻ nào biết tôi còn sống" Lại nhìn một gián sỹ quan kỹ thuật đang kích động đứng phía xa, anh hỏi "Lăng Yên, công việc tiến triển thế nào rồi?"

Giản Mộ An đáp "Rất thuận lợi, cô ấy đã bước đầu hoàn thành kỹ thuật nhảy của người máy rồi."

"Nói cách khác..." Mắt Mạnh Hi Tông sáng ngời "Có thể phản công rồi hả?"

"Đúng vậy."

"Lăng Yên!" Mạnh Hi Tông kêu.

Sỹ quan kỹ thuật cấp cao vội vã chạy đến.

"Copy một bản thành quả của cô đưa cho tôi." Mạnh Hi Tông nói nhẹ "Tôi nay tôi sẽ xem khuya"

"Tuân lệnh"

Mạnh Hi Tông lại nói "Thành quả của cô liên quan đến sự thắng bại của toàn quân, phải giữ nghiêm bí mật."

Đêm nay, Giản Mộ An và những thủ lĩnh của Lĩnh Đánh Thuê, trong hầm bí mật ăn nhậu một bữa, mừng anh sống sót sau tai nạn. Mạnh Hi Tông nói đơn giản cuộc ám sát ở hành tinh Thú tộc, mình may mắn chạy trốn được cuộc truy sát của người máy, sau lại trốn vào máy bay chiến đấu của một gã người máy quân y, mới chạy về đây được.

Mặc dù như thế, mọi người vẫn còn sợ hãi. Chẳng qua mọi người ăn ý với nhau, cũng không nhắc đến Tô Di.

Ngược lại, Mạnh Hi Tông lại nhắc đến cô.

"Tôi nhận được tin tức" Anh nói "Cô ấy trốn khỏi tay Hình Nghị. Hiện tại đang lưu lạc bên ngoài không gian. Anh bảo các anh em đi theo người máy làm nhiệm vụ để ý xem, một khi phát hiện tung tích của cô ấy, phải cướp trước người máy, dẫn cô ấy về đây."

"Vâng" Mọi người nghe vậy, tràn ngập hi vọng trong nhất thời.

"Con anh thì sao?" Đột nhiên Liên Đạc hỏi.

Mạnh Hi Tông yên lặng, trong mắt hiện lên sự tàn nhẫn chết chóc "Vẫn còn ở trong tay Hình Nghị."

Đêm nay mọi người uống đến khuya, hầu hết đã say lãng quay. Mạnh Hi Tông cũng say, đi về căn phòng Giản Mộ An đặc biệt sắp xếp cho anh.

Đến sáng hôm sau, Giản Mộ nhớ đến Mạnh Hi Tông, cố ý đi đến hầm bí mật. Lại thấy cửa phòng Mạnh Hi Tông đóng kín. Hắn nhìn qua cửa sổ, chỉ thấy Mạnh Hi Tông nằm vắt ngang trên giường nhỏ, hai mắt nhắm hất, không hề nhúc nhích.

Hắn nghĩ có lẽ Mạnh Hi Tông bồn ba mệt nhọc suốt quãng đường đi, vừa suy nghĩ việc giữ bí mật thân phận Mạnh Hi Tông. Lại dặn dò người ở hầm bí mật, không được quấy rầy Mạnh Hi Tông nghỉ ngơi, rồi rời khỏi hầm.

Hắn trở lại mặt đất, thấy chiếc máy bay Rắn hổ mang chở nhân vật lớn của người máy đã rời đi. Điều này làm cho hắn hoàn toàn yên tâm, nhanh chóng đi đến doanh trại lao công bắt đầu một ngày cường bức lao động.

Cùng lúc đó, tại Tự Do thành ở Bắc bán cầu, chiếc Rắn hổ mang màu đen đáp xuống phủ đệ của Hình Kỳ Lân.

Vệ binh người máy thấy giấy thông hành của Hình Diệu, cung kính để anh đi vào. Anh vừa mới đi được mấy bước, đã thấy Kỳ Lân đứng ở cổng chính, nhìn mình hơi kinh ngạc.

Anh yên lặng trong giây lát, đi đến trước mặt Hình Kỳ Lân.

"Tôi có chuyện muốn nói với cậu"

".... Xin bệ hạ cứ sai bảo."

Mặc dù Hình Diệu và Hình Nghị đã nhất trí, quân quyền vẫn nằm trong tay Hình Nghị. Song, cấp bậc của Hình Diệu vẫn là nguyên soái, thân phận là hoàng tộc. Trung thành với hoàng tộc là trình tự căn bản của chủng tộc cơ giới, Hình Nghị không thể nào không thừa nhận thân phận của anh. Ngay trước hội nghị quân sự, Hình Nghị đã giới thiệu Hình Diệu với tất cả các sỹ quan cao cấp từ cấp thiếu tá trở lên. Quân đội bao gồm Hình Nghị, Hình Kỳ Lân và năm vị tướng quân có quyền biểu quyết quân sự, không hề dị nghị đồng ý Hình Diệu là người lãnh tụ mới của đế quốc. Cũng quyết định, công khai với toàn quân, tuyên bố với toàn bộ tinh hệ vị vua mới của cơ giới. Đồng thời, Hình Diệu cũng là cố vấn tối cao trong quân, giúp đỡ cho quân đội.

Cho nên, Hình Kỳ Lân đã đổi lại lời xưng hô với Hình Diệu là bệ hạ.

Hai người ngồi vào vị trí của mình trong phòng khách. Hình Diệu ngẩng đầu nhìn, Hình Kỳ Lân lập tức cho tất cả vệ binh người máy lui xuống.

Hình Diệu dựa vào ghế salon, đôi chân kim loại duỗi ra, cánh tay kim loại khoanh trước ngực. Đột nhiên Hình Kỳ Lân cảm thấy giật mình.

"Carlo" Hình Diệu nói "Còn nhớ chuyện tôi dẫn cậu đến khu phóng xạ chứ, cậu nói xem..."

Sắc mặt Hình Kỳ Lân thay đổi lớn, trong thoáng chốc đã nhảy dựng lên, ngón tay chỉ vào Hình Diệu "Sao anh biết..."

Đôi mắt màu đỏ của Hình Diệu sáng lên, giọng nói ngạo nghễ "Cậu nói, mạng của Carlo Chu này là của Mạnh Hi Tông, có thể lấy đi bất cứ lúc nào."

Sắc mặt Hình Kỳ Lân trong nháy mắt tái nhợt, nhất thời im bặt.

Hình Diệu đứng lên, nhìn Hình Kỳ Lân đe dọa "Bây giờ tôi không cần mạng của cậu, tôi muốn lòng trung thành của cậu. Tôi muốn giết Hình Nghị, đoạt quyền chỉ huy."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: VÔ CÙNG CĂNG THẲNG

Sắc mặt Hình Kỳ Lân lại thay đổi "Anh là Mạnh Hi Tông? Sao Mạnh Hi Tông lại là người máy ư?"

Hình Diệu nói thân nhiên "Điều này, cậu hẳn phải biết rõ hơn bất cứ kẻ nào chứ. Hàng tỷ năm trước, tôi và cậu cũng là nhân vật giống nhau -- Mô phỏng một người đàn ông tên là Mạnh Hi Tông."

Hình Kỳ Lân đầu tranh "Nếu như anh là người máy, vậy những năm nay anh đã làm vì cái gì chứ?" Tại sao chẳng bao giờ biểu lộ ra năng lực người máy, tại sao lại làm lãnh tụ loài người chịu đựng nhục nhã?

Giương mặt kim loại mang đôi mắt đỏ thẫm như máu "Bởi vì trình độ mô phỏng của tôi, vượt xa cậu."

"Có ý gì?"

"Tôi đã yêu một người phụ nữ. Ngày mấy mớ tán công, tôi không chỉ không hề muốn tổn thương cô ấy, thậm chí ngay cả tình cầu của cô ấy ở, tôi cũng muốn bỏ qua."

"... Tại sao anh lại ngủ lâu như vậy trong hố đen?"

"Bị người khác ám sát, ném vào hố đen" Anh nói hờ hững "Có lẽ người ném tôi vào, cũng không nghĩ rằng tôi có thể sống sót. Cho đến khi cơ thể Mạnh Hi Tông bị chết ở hành tinh Thú Tộc, tôi mới thức giấc."

Hình Kỳ Lân đã tin hơn phân nửa chuyện này, vừa vui mừng, vừa bất an, hỏi tiếp "Nhưng mà, nếu như anh là người máy, tín hiệu lần trước đã làm tôi thức tỉnh, tại sao anh lại không?"

"Trình tự ẩn núp và thức tỉnh của tôi, nằm đó ở tình cầu trái đất đã thi hành rồi." Hình Diệu nói "Mã hóa trình tự của cậu và tôi khác nhau"

Hình Kỳ Lân hít sâu một hơi "Tôi thật sự nghĩ không ra... Thôi, vậy cũng tốt, có anh ở đây, văn minh cơ giới sẽ lớn mạnh hơn" Nói đến đây, hắn lại chần chờ "Cuối cùng anh đứng về phe nào?"

Hình Diệu vẫn bình tĩnh "Tôi đứng về phía tôi." Trong đôi mắt đỏ tỏa sáng ấm áp "Người máy là con dân của tôi, loài người là chủng tộc của cô ấy, tôi sẽ bảo vệ cả hai."

"Cô ấy?" Hình Kỳ Lân chỉ cảm thấy biến cố xảy ra tỷ năm về trước, nhất định là chấn động lòng người, khắc cốt ghi tâm.

"Chính là Tô Di" Hình Diệu nói chắc chắn "Vẫn là cô ấy"

Hình Kỳ Lân nghe đến Tô Di, nhanh chóng nghĩ tới Hình Nghị, về mặt hơi biến đổi "Anh muốn giết Hình Nghị?"

Giọng nói Hình Diệu cực lạnh "Hắn phải chết"

Có lẽ Hình Kỳ Lân không biết Hình Diệu, nhưng đối với mô phỏng Mạnh Hi Tông của anh, thì hắn biết rõ từng góc ngách. Cho đến bây giờ, Mạnh Hi Tông cũng chưa từng có hứng thú với người phụ nữ nào, duy chỉ có Tô Di. Trong đầu kẻ nào dám có suy nghĩ tới Tô Di, chỉ sợ là anh cũng sẽ xuống tay độc ác.

Nhưng bây giờ anh là Hình Diệu. Đã đổi lại thân thể người máy, nhưng vẫn yêu Tô Di sâu đậm như cũ ư? Trong đầu Hình Kỳ Lân có ý nghĩ mơ hồ -- Cuối cùng là Hình Diệu mô phỏng Mạnh Hi Tông, hay Mạnh Hi Tông ảnh hưởng cá tính của Hình Diệu đây?

Nghĩ đến đây, Hình Kỳ Lân cố nén bối rối trong lòng, đổi đề tài "Vậy anh muốn tôi giúp anh thế nào?"

Hình Diệu nói thân nhiên "Tôi giết Hình Nghị rất dễ dàng, năng lượng tinh thể của hắn thua tôi mấy cấp bậc. Nhưng tôi muốn cậu giúp tôi cải tạo trình tự căn bản hiện hữu của người máy, để cho bọn họ không hề nghe lệnh của Hình Diệu nữa -- Tôi không hi vọng vì thù oán riêng tư của tôi và Hình Nghị, lại làm cho dân tộc mình hy sinh nhiều hơn"

Hình Kỳ Lân đã đoán được dự tính của anh, nếu không, ngay từ lần gặp mặt đầu tiên, chỉ sợ anh đã giết Hình Nghị rồi. Anh chấp nhận nhìn nhận làm Hình Diệu lâu như vậy, không chỉ có mưu tính tánh mạng của Hình Nghị.

"Nếu như tôi không làm được?" Hình Kỳ Lân nói cả giận.

"Quân đội của loài người đã phá giải trình tự khống chế của các người." Hình Diệu không vì tâm tình kịch liệt của Kỳ Lân mà thay đổi thái độ, giọng nói càng lạnh lùng hơn "Hơn nữa, chiến đội Maya. Nếu như cậu không phối hợp, bất quá chỉ làm cho dân tộc hy sinh lớn hơn nữa. Và cậu và Hình Nghị cũng sẽ chết."

Sắc mặt Hình Kỳ Lân biến đổi kịch liệt "Anh lại về phe loài người, nếu như bọn họ biết anh là người máy..."

Hình Diệu cười khẽ "Bọn họ không cần biết" Lời nói xoay chuyển "Bây giờ là thời khắc cậu lựa chọn, có giúp tôi hay không?"

Trong đầu Hình Kỳ Lân nhanh chóng hiện lên rất nhiều khả năng, nhưng cuối cùng lại bị thực tế đánh bại -- Hình Diệu nói đúng, bọn họ không có phần thắng. Huống chi Hình Diệu là hoàng tộc, một khi anh ta phóng năng lượng tinh thể, chỉ sợ người máy trung thành với Hình Nghị, cũng không thể đánh trả -- đó là trình tự căn bản quốc phụ Hình Tùng đã ghi vào người máy, mấy tỷ năm qua không thể sửa đổi, ai có thể phản kháng được.

Hơn nữa, mục đích của Hình Diệu khác với Hình Nghị. Anh muốn là bình đẳng hòa bình, trong tiềm thức của cơ thể Carlo Chu, có lẽ cũng kỳ vọng hòa bình chứ không phải nô dịch, kỳ vọng loài người và người máy có thể chung sống hòa bình với nhau.

"Được, tôi giúp anh." Hình Kỳ Lân cắn răng nói "Nhưng tôi có một điều kiện, anh không được đụng đến Hình Nghị"

Hình Diệu nghe vậy cười khẩy, đi đến trước mặt Hình Kỳ Lân, đôi mắt đỏ như lửa nhìn chăm chăm vào hắn "Hắn cướp đi vợ của tôi, còn đoạt lấy con tôi. Nếu như không phải vì chiến công của hắn đối với đế quốc, thì ngay từ lúc đầu tôi đã băm hắn thành ngàn mảnh."

Hình Kỳ Lân hít sâu một hơi "Đó là con trai của anh ư? Vậy thì đứa bé đó phải gọi là con trai của mô phỏng Mạnh Hi Tông."

Đôi mắt đỏ của Hình Diệu sa sầm, cánh tay kim loại nhanh như điện chớp, Hình Kỳ Lân không hề tránh kịp, bị anh bóp lấy cổ nhấc lên trong thoáng chốc.

Đau đớn khó thở làm sắc mặt Hình Kỳ Lân thảm thiết trong nháy mắt, sức mạnh của anh ta không có kẻ nào có thể phản kháng được.

"Đừng cho rằng tôi sẽ không giết cậu." Tay Hình Diệu từ từ siết chặt, chỉ làm cho hô hấp của Hình Kỳ Lân càng khó khăn hơn.

"Anh biết tôi chấp nhận.. chết trong tay anh..." Đôi mắt màu lam của Kỳ Lân nhìn anh chăm chăm.

Hình Diệu yên lặng trong giây lát, lực tay bỗng buông lỏng, làm Kỳ Lân ngã trên mặt đất.

Kỳ Lân ho khan kịch liệt, trên cổ đã bầm tím cả lên. Hắn nhẹ nhàng đầu, nhìn đôi chân kim loại dài trên mặt đất, nói kiên định "Ngày đó, tại sao tôi muốn bảo vệ Mạnh Hi Tông, thì hôm nay cũng vì thế muốn bảo vệ Hình Nghị. Tôi chỉ có điều kiện này, nếu như anh không chấp nhận, vậy thì khai chiến đi. Để cho con dân người máy chết trên tay vị vua của mình, phá hủy đi nền văn minh cơ giới đầu tiên."

"Được, tôi không giết Hình Nghị" Hình Diệu quan sát người đàn ông đang bò rạp dưới chân mình "Nhưng Lâm Tề phải chết"

Hình Kỳ Lân và Hình Diệu cùng nhau đi tìm Hình Nghị, Hình Nghị cũng không phát hiện có gì khác thường.

Kỳ Lân trình bày một phần trình tự "bắt ngờ nhận được" với Hình Nghị, biểu hiện vận hành kết quả, quân phản kháng loài người dưới lòng đất đã nắm giữ kỹ thuật nhảy không gian của máy bay chiến đấu Rắn Hồ Mang.

"Kỹ thuật của chúng ta chính là hàng rào đối với loài người, giờ đã bị quân phản kháng đột phá" Kỳ Lân nói "Ngài sỹ quan chỉ huy, phải nhanh chóng tiến hành thăng cấp với toàn bộ máy bay chiến đấu"

Sắc mặt Hình Nghị u ám "Những phần quân đó đâu?"

Sắc mặt Kỳ Lân không thay đổi "Toàn bộ đều uống thuốc độ tự sát. Tôi sẽ tiếp tục tìm tên cầm đầu của bọn chúng."

"Giản Mộ An, Liên Đạc, Mộ Tây Đình..." Hình Nghị nói từng tên "Không nghĩ rằng Mạnh Hi Tông đã chết, bọn họ còn có thể làm được nhiều chuyện như vậy. Bắt hết bọn chúng lại."

Về mặt Hình Diệu không thay đổi, Kỳ Lân ngừng chút lại nói "Vâng"

"Tôi sẽ trợ giúp Kỳ Lân" Hình Diệu nói thân nhiên "Có năng lượng của tôi, mã hóa trình tự thăng cấp sẽ tiến hành nhanh hơn"

Hình Nghị gật đầu "Vâng"

Hội nghị quân sự kết thúc, Hình Nghị bảo Kỳ Lân ở lại. Tựa như Hình Diệu hoàn toàn không hề lo lắng Kỳ Lân sẽ phản bội, thân nhiên rời đi trước.

Nhưng Hình Nghị hỏi cũng không phải vấn đề quân sự.

"Người của tôi vẫn chưa tìm được Tô Di" Hình Nghị lạnh mặt "Cậu nói Tây Lạc chỉ có thể nhảy đến mấy hành tinh nhỏ, bây giờ chẳng có tin tức nào của bọn họ."

"Không thể nào" Kỳ Lân kinh hãi "Vùng lân cận chỉ có mấy hành tinh nhỏ có trọng lực, bọn họ không thể núp được ở chỗ nào khác."

"Tính nhẫn nại của tôi sắp hết" Đôi mắt Hình Nghị tàn nhẫn "Nếu như còn muốn làm tôi tốn thời gian, tôi không đảm bảo sẽ tuân thủ lời hứa. Kỳ lân, cậu suy nghĩ kỹ đi."

Giọng Kỳ Lân nói hơi châm biếm "Sỹ quan chỉ huy, ngài không tin tôi?"

Hình Nghị nhìn Kỳ Lân nói "Bởi vì sự yếu lòng của cậu đối với Mạnh Hi Tông, từ đầu đến cuối đều nhiều hơn sự trung thành đối với đế quốc"

Kỳ Lân yên lặng trong giây lát, lại ngẩng đầu lên nói "Anh hai, có lẽ quên người phụ nữ kia, sẽ tốt cho anh hơn."

Đôi mắt Hình Nghị sa sầm, nói lạnh lùng "Cậu không phải nói."

Kỳ Lân gật đầu "Được, anh hai, em biết rồi. Nhưng em cũng hy vọng anh biết, em làm tất cả, cũng là vì tương lai của đế quốc. Lòng trung thành với nền văn minh cơ giới đầu tiên của em chưa bao giờ thay đổi."

Xế chiều hôm đó, Kỳ Lân và Hình Diệu bắt tay vào cải tạo thăng cấp cho máy bay chiến đấu.

Mà một đội người máy, cũng bay đến trụ sở Nam Bán Cầu, bắt được Giản Mộ An và chừng mười người thủ lĩnh cao cấp của Linh Đánh Thuê.

Đám người Giản Mộ An là cái gai trong mắt người máy, từ lâu đã bị giam cầm tra khảo nhiều lần. Lúc này thấy mấy tên người máy hung hãn đến, lập tức hỏi "Thưa sếp, lần này tại sao lại bắt chúng tôi?"

Tên cầm đầu người máy mô phỏng con người, trong giọng nói hơi mang theo tâm tình loài người "Các anh mưu đồ bí mật tấn công hệ thống phòng ngự của Rắn Hồ Mang, đã có đầy đủ chứng cứ trong "kế hoạch sẵn sẵn"? Còn có gì nói nữa?"

Giản Mộ An nghi ngờ không thôi. Hắn nhìn thượng úy Lăng Yến bên cạnh, cũng thấy được sự khiếp sợ trong mắt nhau.

Thành quả của Lăng Yến, toàn bộ "kế hoạch sẵn sẵn", chỉ có Mạnh Hi Tông biết. Thậm chí cả Giản Mộ An cũng chỉ thấy thành quả vận hành thôi.

Hắn lại nghĩ đến Mạnh Hi Tông liên tiếp mấy ngày không thấy tung tích, thậm chí cho đến bây giờ, người nắm rõ hành tung của anh trong lòng bàn tay là Mộ Tây Đình cũng không biết anh đang làm cái gì.

Đã xảy ra chuyện gì ở đây?

Giản Mộ An không ngờ rằng, vào sáng ngày hôm sau hắn đã nhìn thấy Mạnh Hi Tông.

Lúc này, hắn và bọn người Liên Đạc đã chịu đựng một đêm cực hình, bị người máy buộc trong phòng hình phạt của bộ chỉ huy. Tinh thần mọi người hơi mơ hồ.

Lần này, là lần bọn họ bị thương nặng nhất.

Bọn họ đều không hèn nhưng cũng có dự cảm -- Lần này, sợ rằng đã kết thúc rồi.

Lúc Hình Kỳ Lân và Mạnh Hi Tông đi đến, phía sau có một người máy đi theo, những người máy canh giữ phòng hình phạt cũng được điều đi. Mặc dù biết hai người có giao tình, nhưng khi nhìn thấy Mạnh Hi Tông xuất hiện trong bộ chỉ huy của người máy, cũng làm đám người Giản Mộ An kinh hãi.

"Các anh chịu khổ rồi!" Mạnh Hi Tông nói nhẹ giọng "Tiết lộ kế hoạch sẵn rần cho người máy, là một trong các kế hoạch phản công toàn diện của tôi."

Mọi người nhìn lẫn nhau. Nhưng Liên Đạc lại phun ra một ngụm máu tươi, cười nói "Lão Đại, không phải anh đầu hàng người máy chứ?"

Mộ Tây Đình lại nói "Liên Đạc, anh nói cái chó gì thế? Hãy tin ngài chỉ huy."

Mạnh Hi Tông như không nghe thấy bọn họ tranh chấp, giọng nói bình thản "Tôi đã thỏa thuận với vị lãnh tụ cao nhất của người máy, mười ngày sau phát động liên hợp binh biến"

"Hả?" Mọi người đều kinh ngạc. Cái gì gọi là liên hợp binh biến?

Hình Kỳ Lân nhìn về người máy đứng phía sau "Các vị, đây Vua của người máy chúng tôi."

Người máy kia thoát nhìn chỉ là người máy kim loại bình thường, thân nhiên nhìn những con người "Tôi là Hình Diệu, vua cơ giới. Tôi đã thỏa thuận với Mạnh Hi Tông, mười ngày sau là buổi lễ tôi lên ngôi, sẽ huy bỏ binh quyền của Hình Nghị."

Giản Mộ An liếc mắt nhìn Mạnh Hi Tông mang vẻ mặt bình thường "Ngài sỹ quan chỉ huy, rốt cuộc là sao?"

Mạnh Hi Tông mỉm cười với Giản Mộ An "Cũng không phải tất cả người máy đều khát vọng chiến tranh. Hình Diệu là người máy còn lại của hoàng tộc đã mất. Chúng ta liên hợp binh biến, sau khi giam Hình Nghị, tỉnh hệ Vĩnh Hằng có 7 hành tỉnh, chỉ cần tặng cho người máy một cái. Loài người và người máy có quyền lợi bình đẳng, đều là cư dân của tỉnh hệ Vĩnh Hằng."

Cho dù bị thương nặng, mọi người đều kinh ngạc nói không ra lời.

"Có chuyện tốt như vậy ư?" Liên Đạc nói lẩm bầm.

Về mặt Hình Diệu bình tĩnh nói "Sau thắng lợi binh biến, tôi sẽ đề cử Mạnh Hi Tông làm Nguyên Soái Liên Minh. Sau này, tôi và người máy tuân thủ luật pháp Liên Minh, tuyệt đối không hưởng đặc quyền. Toàn thể người máy, cũng sẽ phục tùng lệnh của Nguyên Soái."

Mọi người càng không nói nên lời.

Giản Mộ An liếc mắt nhìn Mạnh Hi Tông, Mạnh Hi Tông nói gì đó với Kỳ Lân, rồi hắn ta và Hình Diệu đi ra ngoài.

"Hôm nay dẫn Kỳ Lân đến, là muốn căn cứ vào đặc thù của các người, làm giả thi thế." Mạnh Hi Tông nói với bọn họ "Lúc Hình Nghị cho rằng loài người suy yếu nhất, không có một chút phòng bị, chúng ta sẽ phát động tấn công."

Mọi người từ từ hơi tin, Liên Đạc hỏi "Tên Hình Diệu kia và Hình Kỳ Lân có thể tin được không? Tại sao muốn hòa bình? Hình Diệu là ai?"

Mạnh Hi Tông nói thân nhiên "Kỳ Lân nói, Hình Diệu có mối quan hệ sâu xa với con người. Hắn là Chiến thần cơ giới thời viễn cổ, không giống với Hình Nghị, hắn cũng không thích xâm lược."

Bỗng nhiên Giản Mộ An nói "Hi Tông, cậu đến đây."

Mạnh Hi Tông đi tới trước mặt Giản Mộ An, đến sát gương mặt đầy thương tích của hắn.

Giản Mộ An theo dõi anh, hỏi từng câu từng chữ "Cậu là người, hay là người máy?"

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: NGHI THỨC ĐĂNG CƠ

Lời Giản Mộ An vừa nói, những người khác đều chấn động.

Chỉ duy nhất có Mạnh Hi Tông bị chất vấn, mặt vẫn trầm tĩnh như nước.

"Đại ca, anh nói gì?" Mạnh Hi Tông quan sát hẳn.

Thân thể cường tráng của Giản Mộ An đều là những vết thương chồng chất, lúc này lại lạnh lùng nhìn Mạnh Hi Tông "Tôi hỏi cậu, nếu như lần này liên hợp bình biến, đột nhiên Hình Diệu và Hình Kỳ Lân phản bội, toàn quân của chúng ta sẽ bị tiêu diệt đúng hay không?"

Mạnh Hi Tông cười lạnh một tiếng "Bọn họ sẽ không phản bội."

Trên mặt Giản Mộ An hiện lên sự đau buồn "Từ lúc cậu trốn về từ hành tinh Thú tộc đến nay, đã là chuyện kỳ lạ không tưởng. Bây giờ lại mang thành quả nghiên cứu của Lăng Yên tiết lộ cho người máy, thậm chí có thể làm cho thủ lĩnh người máy đồng ý sau chiến tranh sẽ để cậu làm Nguyên Soái liên quân... Là vì tôi quá hi vọng cậu còn sống, cho nên khi cậu trở về, biết rõ có dị thường nhưng vẫn tin cậu."

Sắc mặt những người khác thay đổi lớn, Mạnh Hi Tông nhìn thẳng Giản Mộ An.

Giản Mộ An quát lên lớn tiếng "Cậu là người máy mô phỏng Mạnh Hi Tông, đúng không?"

Mạnh Hi Tông quan sát người anh mình đã tin cậy hơn mười năm này.

Anh không nghĩ đến, thế mà Giản Mộ An lại gần như đoán ra thân phận của mình.

Trong nháy mắt, sự chết chóc chợt lóe lên trong mắt. Cho dù giết chết mười mấy người này, tạo ra một đám người máy mô phỏng bọn họ đi ra ngoài, cũng đủ để anh che giấu thân phận người máy, đồng thời có thể thống trị người máy và loài người.

Nhưng ý nghĩ này nhanh chóng bị bỏ qua.

Bọn họ cho anh biết, thế nào là tình nghĩa anh em.

"Đại ca, em chính là Hi Tông" Bỗng nhiên Mạnh Hi Tông đưa tay, móc ra tám thẻ bài cũ kỹ trên cổ của mình "Từ lúc anh cứu em ở hành tinh hoang vu, mạng của em đã là của Lính Đánh Thuê anh. Sau này cũng không hề thay đổi."

Thần sắc Giản Mộ An chấn động -- Lại lịch Mạnh Hi Tông, chưa bao giờ nói với những kẻ khác. Người trước mắt, có thể nói đúng câu chuyện chỉ hai người bọn họ biết...

"Khi đó anh nói với em, không có gì quan trọng hơn sự sống." Bỗng nhiên Mạnh Hi Tông móc súng ra, nhắm ngay huyết thái dương của mình "Nếu như không tin em, bây giờ chỉ cần một câu nói của anh, em sẽ chết trước mặt anh. Hiệp ước của em và Hình Diệu, Hình Kỳ Lân vẫn tiếp tục có hữu hiệu, xin anh dẫn mọi người, giết chết Hình Nghị, mở ra đường máu."

Sắc mặt mọi người khản trương, Giản Mộ An vô cùng chấn động.

Mạnh Hi Tông mỉm cười, ngón tay giữ chặt cò súng.

Giản Mộ An trầm mặc thật lâu.

"Được, tôi tin cậu." Hắn nói "Nếu như cậu thật bị người máy khống chế, tôi cũng chịu vậy, mười vạn Lính Đánh Thuê sẽ chôn cùng Mạnh Hi Tông. Chỉ có điều cậu hãy nhớ kỹ, tôi hận nhất là người máy, cậu tuyệt đối không thể quên mất cội nguồn của mình."

Mạnh Hi Tông để súng xuống, ánh mắt quét qua mọi người, dịu giọng nói "Các anh chỉ cần tin Mạnh Hi Tông tôi là được."

Đi ra khỏi phòng tra hình, Hình Kỳ Lân và Hình Diệu cũng chờ ở lối đi nhỏ. Nhìn thấy Mạnh Hi Tông đi ra ngoài, ba người nhanh chóng lách mình đi vào chiếc xe màu đen dừng ngoài căn nhà lầu.

"Anh làm nhiều như vậy, chỉ là vì giấu diếm thân phận người máy của mình thôi sao?" Hình Kỳ Lân hỏi ngờ ngạc "Tôi cho rằng không cần thiết."

Ngón tay Mạnh Hi Tông cắm vào trong đầu "Hình Diệu" bên cạnh, lấy ra một con chip. Đôi mắt đỏ của người máy lóe sáng, lập tức lại cứng ngắc như một xác chết.

"Thật lâu trước đây" Mạnh Hi Tông lấy con chip kia gắn vào ngực mình, nói thản nhiên "Tôi đã quyết định làm Mạnh Hi Tông, không làm Hình Diệu"

"Tại sao?" Hình Kỳ Lân hỏi tới "Cho dù ý nghĩa trong việc mô phỏng loài người, làm sao có thể hơn sinh mệnh vô tận và năng lượng lớn mạnh của người máy chứ? Anh tiếp tục làm Mạnh Hi Tông, nghĩa là anh sẽ không thể sử dụng năng lượng tinh thể, phải chịu đựng sinh lão bệnh tử của Mạnh Hi Tông, sau đó mới có thể đổi cơ thể khác."

Nhưng Mạnh Hi Tông như nghĩ đến điều gì, nhìn Hình Kỳ Lân "Chùng nào cậu tìm được Tô Di?"

Hình Kỳ Lân cứng họng "Người phụ nữ này quá lợi hại, cuỗm cả đội bảo vệ của tôi, bây giờ ngay cả tôi cũng tìm không ra."

Mạnh Hi Tông cười sâu kín. Anh tin tưởng năng lực của Tô Di, nhất định sẽ bình an xuất hiện.

Nói tới đây, Hình Kỳ Lân hiểu được, giọng nói hơi châm biếm "Anh phải ở bên Tô Di cả đời sao?"

Mạnh Hi Tông gật đầu

"Khi mặt cô ấy có nếp nhăn, chết già trong đau ốm, đó cũng chỉ là một điểm nhỏ trong tính mệnh kéo dài của anh mà thôi." Hình Kỳ Lân nói "Khi đó anh còn yêu cô ấy sao?"

Mạnh Hi Tông im lặng trong chốc lát, lại nói "Ít ra cả đời này, không để cho cô ấy biết tôi là người máy"

"Đời này? Ý anh nói..."

Mạnh Hi Tông nói thản nhiên "Một trăm năm quá ngắn. Vợ của tôi, phải ở với tôi suốt cuộc đời."

Cuộc đời của anh, chứ không phải cuộc đời của cô.

Hình Kỳ Lân sợ hãi vô cùng.

Lúc Chiến Thần điện hạ viễn cổ thức tỉnh, lực lượng lớn mạnh đến mức một người một ngựa cũng đủ để thu phục cả nhánh quân cơ giới. Người đàn ông trước mắt vẫn ung dung thản nhiên, lên vào trong quân đội người máy, lấy được tín nhiệm của Hình Nghị; Bán đứng cơ mật của loài người, đổi lấy cơ hội phản công toàn diện; Một người phân làm hai thân, mượn tay "Hình Diệu", giao binh quyền qua tay Mạnh Hi Tông...

Anh ta làm nhiều như vậy, chỉ vì che giấu thân phận người máy của mình với một người phụ nữ ư.

Một mối tình thâm, nhưng hơn nữa là thật đáng thương.

Bỗng nhiên Hình Kỳ Lân cười nói "May là tôi không gặp phải người phụ nữ như vậy."

Mười ngày sau.

Bầu trời trong xanh, ánh dương huy hoàng.

Tại quảng trường trung ương của Tự Do thành, 5000 binh lính người máy đứng sừng sững yên lặng, giống như những pho tượng kim loại, từ xa nhìn thấy làm cho bất cứ ai cũng thất kinh hồn vía.

Sau hàng binh lính người máy, là mấy vạn dân chúng, yên lặng thấp thòm vây xem.

Vây xem nhân vật quan trọng của tộc cơ giới, nghi thức đăng cơ của vị vua cơ giới trong truyền thuyết.

Hình Nghị, Hình Kỳ lân đã khôi phục thân thể người máy, đứng đầu tiên trong dãy binh lính người máy. Chờ vua xuất hiện.

Giờ khắc này, trong lòng sỹ quan chỉ huy Hình Nghị, không thể nào nói là không kích động.

Mặc dù hấn vẫn là vị tướng quan trọng của đế quốc, thậm chí vẫn mang họ "Hình" như trước, là họ của hoàng tộc cực ít người có, nhưng khác biệt nhau một trời một vực. Vài ngàn năm trước, liên quân đã hủy diệt nền văn minh cơ giới đầu tiên, tất cả hoàng tộc đều chết trận, đó chính là nỗi sỉ nhục của toàn bộ người máy.

Hấn dẫn theo nhánh tàn quân này lưu vong mấy ngàn năm, chỉ vì muốn phục hưng tộc cơ giới.

Nhưng nếu Hoàng tộc không còn nữa, bọn họ phục hưng vì mục đích gì? Hoàng tộc viễn cổ trong truyền thuyết là do đích thân quốc phụ Hình Tùng chế tạo, người máy có đẳng cấp cao nhất, từng cái trên người của hoàng tộc, đều có tinh thể quý giá từ trên người Hình Tùng lấy ra. Bọn họ gần như có trí tuệ và tình cảm của loài người, và lực chiến đấu vô địch vũ trụ. Nếu như người máy cũng có máu huyết như con người, như vậy dòng máu trên người bọn họ đang chảy chính là máu của quốc phụ Hình Tùng.

Lại không ngờ đến, rốt cuộc có một ngày, Hình Diệu lại từ trên trời giáng xuống.

Sự trung thành của hấn, rốt cuộc cũng đã có nơi ký thác.

Ngay giữa quảng đài trước mặt, lớp thảm nhung tơ màu đỏ như bó hoa tươi nở rộ. Nơi xa là đội nhạc của quân đội liên minh loài người, đang trình diễn bài hát chiến thắng trở về.

Đây là yêu cầu của Hình Diệu. Anh ta muốn duyệt binh ở trên buổi lễ, muốn một buổi lễ long trọng. Anh nói với Hình Nghị, chỉ cần còn một người máy, thì hồn của văn minh cơ giới vẫn không chết.

Chỉ có điều, hồn của văn minh cơ giới là cái gì?

Chiến đấu? Hùng mạnh? Thống trị?

Hình Nghị phát hiện trước kia mình chưa bao giờ tra cứu nhưng vấn đề này, nhưng sau khi mô phỏng Lâm Tề, hấn lại nhớ đến những thứ này.

Thậm chí nếu như Hình Diệu xuất hiện trước khi hấn mô phỏng Lâm Tề, chắc là hấn sẽ chủ động yêu cầu giao ra tất cả quân quyền, toàn tâm toàn ý phục tùng, đó mới là bổn phận của người máy.

Nhưng vì cái gì, sau ngày Hình Diệu xuất hiện, thế mà hấn lại uyển chuyển tỏ vẻ sẽ không giao ra quân quyền.

Đây là dã tâm sao?

Là dã tâm của Hình Nghị, hay là Lâm Tề?

Hấn sợ hãi cả kinh từ tận đáy lòng.

Hấn vẫn cho là, thậm chí ngay cả viện nghiên cứu phát minh ra kỹ thuật mô phỏng cộng sinh dung hợp, cũng cho rằng người máy mô phỏng loài người. Bất quá chỉ có ý thức và phẩm chất của loài người. Khi ý thức người máy thức tỉnh, tuyệt đối sẽ là chúa tể của mẫu thể này.

Nhưng sao hấn cảm thấy, phẩm chất của Lâm Tề, cũng ảnh hưởng ngược đến hấn?

Tinh thần của con người, đến tột cùng là tồn tại như thế nào?

Đuôi khóe mắt hấn quét qua Hình Kỳ Lân. Nếu như tinh thần của con người thật có thể ảnh hưởng ngược lại người máy. Như vậy Hình Kỳ Lân nhất định sẽ cảm nhận sớm hơn mình. Tại sao lại không nói?

Thậm chí, bây giờ trong quân đã có rất nhiều sỹ quan người máy mô phỏng con người, cũng chẳng bao giờ đề cập tới ư?

Hay là bọn họ cứ hưởng thụ cảm giác như vậy? Cho nên không muốn nói ra?

Bao gồm chính hấn, Hình Nghị?

Bài nhạc chợt vút lên mãnh liệt, vệ binh người máy tiến lên một bước "Hình Diệu điện hạ đến."

5000 binh lính người máy không nhúc nhích, thậm chí cả dân chúng loài người bên ngoài, cũng tập trung nín thở, rướn cổ muốn lên xem vị thống trị mới một cái.

Máy camera tự động từ từ yên lặng dõi theo tiếng bước chân trầm ổn của người máy kia, đồng bộ tiến lên. Bầy hành tinh lớn của Liên Minh, bên ngoài có vỏ sô hành tinh nhỏ, mấy ngàn vạn con người nhìn người máy cao lớn lạnh như băng, từng bước đi lên đỉnh quyền lực Liên Minh.

Người máy kia đứng giữa đài cao, ánh mắt lạnh lùng nhìn xung quanh một vòng, trong đôi mắt đỏ kia như ngăm hiện lên nụ cười lạnh lẽo.

Anh cầm micro lên nhìn toàn bộ Liên Minh.

"Tôi là Hình Diệu - Karla Man - Nguyên Soái Sudar Pechie, Hoàng tử thứ ba của nền văn minh cơ giới đầu tiên. Từ hôm nay, tôi thừa kế Hoàng vị của tộc cơ giới. Tôi xin thề với lòng trung thành, trung với văn minh cơ giới, trung với quốc phụ Hình Tùng. Cho dù sống hay chết, tính mạng và sức mạnh, đều không thẹn với quần tinh hệ ngân hà, không thẹn với tinh hệ thái dương rực rỡ. Nguyên chiến đấu vì sự tồn nghiêm và hùng mạnh của đế quốc."

"Hệ Ngân Hà", "Tinh hệ thái dương", đây đều là những từ ngữ mà loài người ở Liên Minh chưa từng nghe qua. Mà lời thề trước khi Hình Diệu lên ngôi, Hình Nghị và Hình Kỳ Lân đều biết, đây là lời thề của vị vua thời viễn cổ.

Ngoài dự liệu của Hình Nghị, thậm chí cả Hình Kỳ Lân cũng không ngờ đến. Khi Hình Diệu nói xong lời thề viễn cổ, 5000 người máy, thậm chí người máy trên hạm đội trong không gian, thế mà sau vài giây yên lặng, cùng nhau hô to.

"Trung thành! Trung thành! Trung thành."

Những âm thanh đinh tai nhức óc, làm cho dân chúng loài người tại chỗ cùng thất kinh hồn vía. Bọn họ thấy trong đôi mắt đỏ thẫm của người máy, rõ ràng có tia sáng đỏ hiện lên, ánh sáng ngọc đỏ tươi như máu.

Thậm chí Hình Nghị cũng cảm giác được, một cảm xúc kích động khác thường xông lên não.

Dường như tiếng nói của Hình Diệu, đánh thức một thứ sâu trong ý thức của người máy.

Hình Nghị cảm thấy thần kỳ.

Có lẽ ở người máy cấp thấp, mã hóa dưới cùng của chip, có viết vào phải trung thành với hoàng tộc. Nhưng hấn là người máy cấp cao, lợi dụng năng

lượng nguyên làm vật trung gian, từ bỏ hình thức chip hữu hình.

Nhưng vì sao, hần như cảm giác được lực lượng tinh thần thuần khiết cao thượng.

Những thứ đó thuộc về năm tháng huy hoàng của văn minh cơ giới, trong những cuốn sách truyền thuyết viết về một tinh hệ xa lạ trong dãy ngân hà.

Văn minh cơ giới không chết, đế vương của vũ trụ, sinh mệnh của vị chúa tể cuối cùng.

Hần nghĩ, có lẽ mình hiểu.

Đây chính là sức mạnh của Hoàng tộc. Tại sao quốc phụ Hình Tùng, lại tạo ra hoàng tộc người máy tồn tại như vậy.

Bất kỳ chủng tộc nào, cho dù là tộc cơ giới, đều cần có linh hồn.

Hoàng tộc chính là linh hồn của người máy. Cho dù mấy ngàn năm trôi qua, vẫn được sắp xếp tại mã hóa tầng chót của cơ giới, bao gồm cả năng lượng vì nguyên.

Dường như cũng không nhận thấy lời nói của mình, Hình Diệu dừng một chút, đôi mắt đỏ bỗng nhìn thoáng qua Hình Nghị.

"Tộc cơ giới chinh chiến tinh hệ, không phải vì giết chóc, mà là vì lợi ích." Hình Diệu hạ giọng "Có lẽ các người dân của loài người không biết, văn minh cơ giới đầu tiên, bắt đầu từ con người."

Dân chúng vây xem bỗng ồ lên, bắt đầu khe khẽ bàn luận. Mà những con người khác ở trước TV, cũng vỡ òa.

"Cái gì? Người là do con người chế tạo?"

"Tên vua cơ giới này muốn nói cái gì? Sẽ không lại ban bố cái điều lệ cường chế gì nữa chứ?"

Hình Nghị cũng hơi kinh ngạc vì những lời nói bất ngờ ngoài kế hoạch của Hình Diệu, đôi mắt đỏ của hai người nhìn lẫn nhau.

Đột nhiên Hình Nghị cảm giác được điều gì đó không đúng.

Nếu đôi mắt đỏ của người máy là do chip silicon năng lượng cao chế tạo, vốn không nên có tâm tình của loài người.

Nhưng vì sao, hần rõ ràng thấy được trong đôi mắt đỏ của đức vua, lại có sự giết chóc?

Hần nghe thấy Hình Diệu nói từng câu từng chữ uy nghiêm "Bất kỳ chủng tộc nào cũng là bình đẳng. Nếu như từng giết chóc, tạo nên một tộc người khủng hoảng và thù hận, ở đây, trăm lý chức Vua của mình, xin lỗi với các người. Trăm ban bố vương lệnh đầu tiên: Ra lệnh, hủy bỏ Điều Lệ Thực Dân, khôi phục hiến pháp Liên Minh cùng tất cả luật pháp. Toàn thể người máy rút lui đến tinh cầu Hi Vọng, không được lại quấy rối, nô dịch các chủng tộc khác. Tinh cầu loài người của Liên Minh, Trùng tộc, khôi phục trật tự xã hội trước khi chiến tranh. Thả nữ vương Trùng tộc và tất cả các vị lãnh đạo quân phản kháng. Cũng không truy cứu tội trạng của người máy. Trăm nguyện tôn Sĩ quan chỉ huy quân sự cao nhất Liên Minh - Mạnh Hi Tông làm nguyên soái. Từ nay về sau, tộc cơ giới và tộc người, Trùng tộc cùng nhau tuân thủ pháp lệnh Liên Minh, bảo vệ cho sự an toàn và tính mạng của dân chúng Liên Minh."

Lời nói xong rõ ràng thẳng thắn, trầm ấm mạnh mẽ, chỉ làm cho tất cả người máy, con người, đều sững sờ. Mà những loài người ở nơi khác, càng tròn mắt há hốc.

"Vua cơ giới này nói gì?" Có người nói "Tôi không nghe lầm chứ? Ông ta muốn hủy bỏ "Điều Lệ Thực Dân ư?"

"Người máy đang làm gì? Lúc trước tàn bạo như vậy, bây giờ lại muốn hòa bình ư?"

"Trời ạ, không phải thật chứ! Thật tốt quá! Vua cơ giới này là người tốt đó!

Trong nháy mắt, Hình Nghị biến sắc.

Lời nói này của Hình Diệu, làm hần hoàn toàn bất ngờ, hoàn toàn khác với thái độ lúc trước của Hình Diệu.

Hần cảm giác được mình đã mắc mưu của Hình Diệu, Hình Diệu này, tại sao lại muốn tranh thủ quyền lợi cho con người? Thậm chí tôn "Mạnh Hi Tông" làm Nguyên soái, đó chính là muốn lấy đi quân quyền trên tay hần.

Mạnh Hi Tông?

Không phải hần đã chết rồi sao?

Đột nhiên Hình Nghị hiểu ra, nhìn Hình Diệu chăm chăm.

Hình Diệu cũng nhìn hắn, nói lạnh lùng "Sỹ quan chỉ huy Hình Nghị, trăm giải trừ quân chỉ huy quân sự của anh, lập tức có hiệu lực"

Hình Nghị giận tím mặt.

Nếu như Hình Diệu trước mắt, thậm chí có sự giết chóc và tâm tình của loài người, nhất định hắn cũng đã từng mô phỏng loài người.

Nếu người máy ám sát Mạnh Hi Tông, gửi hình ảnh Mạnh Hi Tông chết là thật.

Nếu như Mạnh Hi Tông vẫn chưa chết...

Chẳng lẽ, người Hình Diệu từng mô phỏng, chính là Mạnh Hi Tông?

Ánh sáng xanh giữa hai cánh tay máy của Hình Diệu vô cùng rực rỡ, sóng xung kích năng lượng khổng lồ đánh tới như sóng to gió lớn.

Hình Nghị nắm lấy một người máy làm bia đỡ, tung người nhảy lên như điều hâu, cách mặt đất mấy chục thước, trong nháy mắt giọng nói hung ác vang dội cả quảng trường.

"Tên phản bội. Tại sao?"

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: NGƯỜI HU' THỂ

Ở thời đại chiến tranh giữa các hành tinh, nhất là sau khi kỹ thuật nhảy không gian cự ly ngắn liên tục của người máy và đạn năng lượng xuất hiện, năng lực chiến đấu của mỗi binh sĩ, đã không còn rõ rệt nữa rồi.

Cho nên loài người chưa bao giờ chứng kiến tận mắt năng lượng người máy trong truyền thuyết.

Cho đến ngày hôm nay, vua cơ giới Hình Diệu, bắt tận tay sỹ quan chỉ huy Hình Nghị dựa vào địa thế hiểm trở để phản kháng.

Tin hiệu ti vi bị cắt đứt, năm nghìn binh sĩ máy móc nhanh chóng rút quân bảo vệ vùng xung quanh; quân chúng vây xem bị đuổi đi, sơ tán ngay lập tức, nhưng vẫn không có ít người dừng chân ngó nghiêng, chần chừ không chịu đi.

Từ xa nhìn lại, chỉ thấy bóng dáng của hai người máy nhấp nhô cao thấp, sóng xung kích ánh sáng màu lam nối tiếp nhau như thủy triều.

Trước chiến tranh năng lượng, súng ống đạn dược đã không còn ý nghĩa gì nữa. Những viên đạn binh sĩ xung quanh bắn về phía Hình Nghị, hết thấy đều bị từ trường năng lượng nuốt sạch.

Mặc dù đã rút lui mấy mét, vẫn có người máy cỡ lớn bị năng lượng bắn trúng. Đến cuối cùng, ngay cả loài người lúc này không biết sống chết kiễng chân vây xem, càng kinh hồn bạt vía sợ hãi quay đầu bỏ chạy.

Trên bầu trời, còn kịch liệt hơn cả mặt đất.

Mấy chiếc Rắn Hồ Mang, Huyết Ưng, như thể thấy cảnh tượng khốn cùng của Hình Nghị, trực tiếp nhảy đến tầng khí quyển từ ngoài không gian, hùng hổ nhào tới quảng trường từ xa.

Tuy nhiên, đội cảnh vệ trung thành với Hình Nghị mà lúc trước Hình Kỳ Lân không thể nào cải tạo này, hoàn toàn không thể tiến tới gần mặt đất -- Như thể đã sớm đoán ra sự phản công của chúng, những chiếc Rắn Hồ Mang màu đen và Huyết Ưng màu bạc, thậm chí còn có những chiếc Báo Săn đàn xem hai màu vàng đen, áp tới như mây đen giăng kín, vây chặt đoàn quân cô độc này.

"Đầu hàng đi!" Hình Diệu lạnh lùng hô lên, trong trường năng lượng xung đột, chỉ có Hình Nghị có thể nghe thấy giọng nói của anh, "Nếu không tôi giết sạch đội cận vệ của anh!"

"Anh muốn tàn sát tộc mình!" Giọng nói của Hình Nghị cực kỳ kinh sợ.

Vừa phân tâm, trước mắt Hình Nghị chợt lóe lên ánh sáng.

Hắn đột nhiên cảm thấy một sức mạnh rất lớn, bóp chặt cổ mình. Tập trung nhìn lại, khuôn mặt kim loại của Hình Diệu tựa như tử thần, mắt đỏ tối sẫm, không ngờ đã tiếp cận hắn, giữ lấy hắn!

"Hình Kỳ Lân!" Hình Nghị chợt quát lên, "Cậu phản bội tôi?"

Hình Diệu cười lạnh lùng ghé vào tai hắn nói: "Từ đầu đến cuối, Carlo Chu chỉ trung thành với riêng mình Mạnh Hi Tông. Tô Di, con trai. . . chưa bao giờ thuộc về anh."

Lời này vô cùng u ám, như thể đánh trúng huyết chết của Hình Nghị trong nháy mắt.

Hắn ngẩng khuôn mặt kim loại cũng lạnh lùng cứng ngắc thậm chí đường nét cũng giống hệt lên nhìn Hình Diệu, nhìn những cận vệ trung thành bị bao vây trên bầu trời.

Trường năng lượng trên người được thu hồi trong nháy mắt, hắn nói chậm rãi: "Tôi thất bại bởi sự trung thành của mình, không phải vì anh."

Trận chiến này diễn ra trong sự biến động của lễ đăng cơ, giống như bóng tối trước lúc bình minh.

Khi đội quân máy móc bắt đầu lần lượt rút khỏi các tỉnh cầu, khi loài người được cho phép cơi bỏ đồng phục lao công, lúc này bọn họ mới thật sự tin tưởng, vị vua cơ giới Hình Diệu, cho họ bình đẳng và tự do thật sự.

Sau đó, vua cơ giới ban bố một mệnh lệnh rất dài. Trong vương lệnh đó, anh xin lỗi toàn thể loài người vì đã từng gây thương tổn cho loài người vì lợi ích của tộc cơ giới. Anh nói rõ, sự chinh phạt trước đây của tộc cơ giới, chỉ vì sự sống còn. Tuy nhiên vì sự sống còn của một chủng tộc, mà bắt chủng tộc khác làm nô lệ, đã vi phạm tinh thần thuở đầu của văn minh cơ giới. Anh đã từng duy trì mối quan hệ hết sức tốt đẹp với loài người, anh mong muốn thấy sự phồn vinh của cộng đồng loài người và tộc cơ giới.

Du Mặc Niên được Hình Diệu mời đến dinh thự của mình để mật đàm. Sau đó, dưới gợi ý của Hình Diệu, Du Mặc Niên được đề cử làm tổng thống mới của loài người. Có người đã từng hỏi hắn, vua cơ giới rốt cuộc là người máy thế nào. Du Mặc Niên không đánh giá, chỉ nói -- vua cơ giới mang đến ánh sáng cho loài người và chủng tộc của anh ta.

Với tác phong mạnh mẽ thiết thực của Du Mặc Niên, xã hội loài người khôi phục trật tự nhanh chóng. Bảy hành tỉnh thuộc tỉnh hệ Vĩnh Hằng, tỉnh cầu Hi Vọng do người máy chiếm đóng, tỉnh cầu Tự Do trở về tay Lĩnh Đánh Thuê, ba hành tỉnh khác của loài người vẫn giao cho Du Mặc Niên như cũ, còn lại hai hành tỉnh của Trùng Tộc.

Chịu đựng đủ điều bức hại, vẫn dẫn quân phản kháng chiến đấu ngoan cường như cũ, cùng với Hình Diệu, Hình Kỳ Lân thống nhất rằng sĩ quan chỉ huy lính đánh thuê Mạnh Hi Tông của Liên Minh, không hề bất ngờ mà trở thành nguyên soái Liên Minh mới. Toàn bộ loài người, Trùng Tộc và quân đội người máy đều đầu quân dưới trướng, chiến hạm thống soái đã có trên ba mươi chiếc phi thuyền, binh lực trên hai mươi vạn, trở thành nhân vật nắm thực quyền của tỉnh hệ.

Khi mọi tỉnh cầu đều chìm vào những cuộc thác loạn vì bình đẳng và hòa bình, tại dinh thự đã từng là của Mạnh Hi Tông và Tô Di ở Tự Do Thành, trong xưởng gia công màu trắng, Hình Nghị bị đóng đinh trên giá hành hình, mặt không cảm xúc nhìn người đàn ông trước mắt.

Đã mười một giờ đêm, Mạnh Hi Tông mặc bộ quân trang Nguyên soái phẳng phiu, chấp tay đứng trước mặt Hình Nghị.

Hình Nghị vẫn mang thân thể kim loại, nhưng mỗi một tác, đều bị đinh đóng gắt gao, khiến hắn hoàn toàn không thể phóng trường năng lượng. Cơ thể máy móc không cảm giác được đau đớn, Mạnh Hi Tông cũng không tra tấn hắn. Nhưng sau khi cục diện ổn định, trong buổi đêm nơi nơi đều ăn mừng này, anh mới đến đây, nhìn kẻ địch mạnh mẽ ngày trước này.

Hình Nghị ngược đôi mắt đỏ đậm lên, lạnh lùng quan sát Mạnh Hi Tông.

"Sao không giết tôi?" Hắn bình tĩnh nói, "Ném tôi vào lò thiêu, khiến tôi hoàn toàn không thể sống lại."

Mạnh Hi Tông chợt nở nụ cười, ngồi xuống chiếc ghế trong phòng.

"Nếu có cơ hội thúc đẩy, tôi đã giết anh rồi. Tuy nhiên tôi đã hứa với Kỳ Lân không giết anh." Anh lãnh đạm nói, "Hơn nữa anh dẫn dắt người máy lưu vong mấy nghìn năm, lập bao công lao hiển hách không thể chối bỏ, sau này anh vẫn là sĩ quan chỉ huy quân đội người máy như cũ."

Hình Nghị ngẩn ra, vậy mà lại bật cười: "Rốt cuộc anh muốn gì?"

Mạnh Hi Tông hỏi lại: "Anh muốn gì?"

"Tôi. . ." Hình Nghị trầm giọng nói, "Tôi muốn tộc cơ giới phồn vinh, hùng mạnh. Vì thế tôi bằng lòng vứt bỏ mạng sống và tất cả."

Mạnh Hi Tông lại gật đầu, nói: "Quá khứ, tôi giống như anh, cho rằng chinh phục, chính là mạnh mẽ. Chiếm đóng, giết chóc, cướp đoạt, là con đường kiên cường bất khuất xung bá vũ trụ của tộc cơ giới. Con đường này đầy căm thù, có lẽ ở tầng dưới cùng trong chương trình của chúng ta, đã được viết vào khát vọng đối với máu tươi và sự giết chóc."

Hình Nghị không nói gì.

"Nhưng chúng ta đạt được gì?" Mạnh Hi Tông lãnh đạm nói "Theo như lời anh nói, khi Đế Quốc cường thịnh nhất, lại bị các tộc trên vũ trụ liên minh tiêu diệt. Tiếp tục đi con đường này, điều chờ đợi chúng ta, chẳng qua chỉ là sự phồn vinh và diệt vong khác. Có lẽ còn một con đường khác, tôi muốn thử đi một lần."

Hình Nghị lắc đầu: "Mấy nghìn năm nay, loài người hư thế truy đuổi chúng ta không từ bỏ, anh không tiếc hi sinh lợi ích để đổi lấy hòa bình cho các tộc

khác, đến khi đại quân bọn chúng đến, sẽ hoàn toàn không nghe luận điệu hòa bình của anh. Điều chờ đợi chúng ta, chỉ là một trận chiến ác liệt khác mà thôi."

Mạnh Hi Tông yên lặng trong chốc lát: "Tôi sẽ để cho bọn họ thấy hòa bình của tình hệ Vĩnh Hằng. Nếu như họ cố ý khiêu khích, có thể đánh một trận."

Hai người đều yên lặng trong chốc lát.

"Tìm thấy cô ấy chưa?" Hình Nghị đột ngột hỏi.

Đây là đề tài gay gắt nhất giữa hai người, hẳn vừa thốt ra, hai người liếc mắt nhìn nhau, đều thấy địch ý phức tạp trong mắt đối phương.

Mạnh Hi Tông không trả lời câu hỏi này, lại nói: "Anh rất giống với Hình Diệu."

Anh của một thời, Hình Diệu của một thời. Chính chiến kiên cường bất khuất, kiên nghị quả cảm, thiên phú hơn người.

Cho nên mới thích người phụ nữ như mèo hoang, người phụ nữ vừa thông minh vừa cố chấp, vừa dũng cảm vừa sợ chết. Giống như con hổ thấy mèo hoang nhỏ bé yếu đuối, thích để cho con mèo đến vuốt râu hờ.

Nhưng trong lúc lơ đãng, lại bị mèo hoang lấy đi trái tim mà căn bản không tồn tại trong người máy.

Vì vậy tự cho là đúng mà an ủi mình, chỉ là mô phỏng mà thôi.

Cho đến khi cái tên Tô Di này, như thể virus, như thể lỗi ký tự, viết vào chương trình năng lượng nguyên bản từng chút một.

"Đây là lời khen ư?" Hình Nghị cười nặng trĩu, chợt nói, "Anh nói đúng, Tô Di và Dao, chưa từng thuộc về tôi. Lâm Tề mà tôi mô phỏng, đã đánh mất lý trí trên người cô gái này."

Giọng điệu thẳng thắn thành khẩn của hắn, khiến Mạnh Hi Tông đau đớn trong lòng.

Mạnh Hi Tông bỗng nhiên nhớ tới lời mình đã từng nói với Tô Di. Anh nói nếu như cô yêu người khác, anh sẽ giết chết không hề lưu tình. Đương nhiên Tô Di không yêu Hình Nghị, nhưng thì ra, chỉ là một người đàn ông khác yêu cô, cho dù là người máy, cũng khiến anh chẳng vui vẻ gì.

Người phụ nữ của anh, bất cứ người đàn ông nào cũng không thể chạm vào, không thể ức hiếp, ngay cả tơ tưởng, cũng không thể.

"Cho nên tôi không giết anh, nhưng tuyệt đối không thể buông tha Lâm Tề." Mạnh Hi Tông nói lãnh đạm.

Dường như đã sớm đoán được anh sẽ đuổi cùng giết tận, Hình Nghị cũng không phản ứng, nói tiếp: "Cho dù anh giết chết thân thể và ý thức của Lâm Tề thì có sao? Hình Diệu, tôi và anh không khác gì nhau. Tô Di và Dao thật sự thuộc về anh sao? Cho dù anh trải qua mọi trắc trở, trở lại với thân phận Mạnh Hi Tông, nếu có một ngày cô ấy biết anh là người máy, còn có thể yêu anh giống như yêu Mạnh Hi Tông không? Anh giống tôi thôi, Hình Diệu. Anh thậm chí còn không dám để cho cô ấy biết anh là người máy."

Trên mặt Mạnh Hi Tông hiện ra vẻ tức giận tàn nhẫn.

Một lát sau, vẻ mặt của anh lạnh xuống.

"Đúng vậy, tôi không dám." Anh chợt cười nói, "Đây lại có thể là lần đầu tiên tôi hoảng sợ trong mấy tỷ năm qua."

"Cho nên cả đời này, cô ấy cũng sẽ không biết sự thật." Mạnh Hi Tông lãnh đạm nói, "Mà anh, Lâm Tề, đoạt lấy vợ tôi, cướp con của tôi, anh biết đối với một người đàn ông loài người mà nói, việc đau khổ nhất là gì không?"

Màu mắt Hình Nghị khẽ biến.

"Là quên đi." Mạnh Hi Tông nói hờ hững.

Anh thành công thấy Hình Nghị ngẩng phắt đầu lên: "Không. . ."

Năm ngày sau.

Chiến hạm màu bạc của người máy lẳng lẳng trôi nổi trên hành tinh nhỏ màu xám tro, hơn mười chiếc Báo Săn hạ xuống cấp tốc.

Mạnh Hi Tông chấp tay đứng trên một chiếc Báo Săn dẫn đầu, sắc mặt lạnh như băng.

Hình Kỳ Lân và Mộ Tây Đình một trái một phải đứng sau anh, Mộ Tây Đình lạnh lùng liếc nhìn Hình Kỳ Lân: "Anh có chắc đây là chiến hạm của phu nhân không?"

Giọng nói của Hình Kỳ Lân hơi khàn: "Đúng. Dù mang bất kỳ hình dạng nào, vẫn có mã hóa của máy bay, đều là con tàu tôi sai Tây Lạc bảo vệ phu nhân."

Trên tầng nham thạch đỏ rực, chất lưu hóa như thể mây mù dày đặc. Mấy chiếc đèn pha rực sáng chiếu xuống từ trên Bảo Săn, lại xuyên thấu mảnh liệt qua từng lớp khói đỏ, chiếu sáng cả mặt đất.

Chiến hạm màu bạc chỉ còn đầu máy sứt mẻ, thân máy bay bị cắt thành mấy khúc, rõ ràng đã phải chống chọi với màn lửa đạn kịch liệt. Trong mảnh vụn của đạn pháo, rõ ràng còn có vài tứ chi của người máy, rơi là tả trên mặt đất.

Mạnh Hi Tông nhìn thấy cảnh tượng này, chỉ cảm thấy khí huyết dần dần trào dâng, đáy lòng lại nổi lên cơn đau âm ỉ đó.

Kẻ nào nã pháo lên chiến hạm của cô ấy? Trong cự ly hai vạn năm nghìn năm ánh sáng thuộc tinh hệ Vĩnh Hằng này, là chủng tộc khác, quân đội lưu vong trong vũ trụ, hay là kẻ nào?

Khi Tô Di tỉnh lại, đầu hơi đau.

Cô phát hiện mình đang ở trên một chiếc chiến hạm xa lạ. Vách khoang thuyền không ngờ lại là màu vàng nhạt êm dịu, hiện lên vẻ ấm áp không nên có trong quân đội. Cửa sổ cabin không giống với các chiến hạm khác, được làm to như cửa sổ sát đất, gần như có thể thấy ánh sao nửa vũ trụ.

Chỉ có chiếc cửa sổ này, đã đủ để khiến Tô Di kinh hồn bạt vía.

Điều này đại biểu cho kỹ thuật chế tạo của chủ nhân chiến hạm này, còn cao hơn loài người Liên Minh.

Vốn dĩ, cô lệnh cho Tây Lạc điều khiển chiến hạm nhảy đến một hành tinh khác -- Cô đã dự định trở về điểm xuất phát, trở về tinh hệ Vĩnh Hằng.

Sự xuất hiện của chiếc chiến hạm này hết sức đột ngột.

Cô không biết làm sao bọn họ có thể phát hiện ra chiến hạm của mình, nhưng khi mười chiếc chiến hạm vũ trụ màu xanh lam này, lặng yên không một tiếng động hạ xuống ngoài không gian của hành tinh nhỏ, hoàn toàn không cho họ cơ hội đào tẩu.

"Nhảy!" Cô gần như là ra lệnh cho Tây Lạc ngay lập tức.

Tuy nhiên lại xuất hiện chuyện kì lạ -----

Cú nhảy không gian siêu quang tốc, cho tới bây giờ đều chỉ là ánh bạc lóe lên, chuyển vị trí trong nháy mắt. Lần máy móc tấn công trước, nếu như không phải Carlo Chu cài đặt bộ phận theo dõi ở chiến hạm loài người, người máy cũng không thể theo dấu của tàn quân Lính Đánh Thuê.

Nhưng cú nhảy này, khi dịch chuyển vị trí, trong ra đa trước mặt Tô Di, rõ ràng vẫn luôn có một vật thể bay không xác định kẻ sát chiến hạm. Khi cô quay đầu nhìn ra ngoài khoang thuyền, lại có thể thấy chớp nhoáng màu xanh.

Mà khi hoàn thành cú nhảy, chiến hạm của cô, bị mười chiếc máy bay chiến đấu màu xanh vây quanh.

Máy bay chiến đấu màu xanh lam này, cực kỳ yên tĩnh, tạo thành hai đội ngũ hình xòe ô, bao vây tấn công chiến hạm từ hai mặt. Có thể thấy được năng lực tác chiến hoàn hảo của họ.

"Phu nhân. . ." Lúc đó Tây Lạc trầm giọng nói, "Đối phương yêu cầu nói chuyện."

Tô Di cầm microphone lên: "Các người là ai?"

Đầu microphone kia, truyền tới một giọng nam có thể nói là dịu dàng dễ nghe: "Người máy?"

Toàn thân Tô Di run lên.

Hắn nói ngôn ngữ Địa Cầu, tiếng Trung.

Tô Di run giọng đáp lại bằng cùng loại ngôn ngữ: "Không, tôi là con người."

Người đàn ông kia yên lặng trong chốc lát, khẽ cười một tiếng: "Trăm nghe không bằng một thấy."

Chuyện xảy ra về sau này, khiến Tô Di cực kỳ khó chịu trong lòng. Trong tình thế địch đông ta ít, cô biết điều giải trừ vũ trang không hề đáng kể so với quân địch, để cho người bọn họ lên chiến hạm.

Nhưng những người đó lại có thể là loài người.

Quân trang phẳng phiu màu xanh lam, vóc người cao to. Cầm vũ khí laser trong tay, yên lặng đi vào cabin, vây quanh Tô Di và mười tên người máy.

"Một người và mười người máy." Quân nhân dẫn đầu báo cáo qua microphone.

"Giết người máy, đưa người đó về." Giọng nam kia vang lên trong microphone.

"Khoan đã!" Tô Di cực kỳ sợ hãi, tuy nhiên súng laser quét một vòng, đám người máy Tây Lạc giờ khẩu súng trên hai cánh tay lên phản kích ----- Tuy

nhien chuyện kỳ lạ lại xảy ra!

Súng laser của đối phương bắn trúng đám người Tây Lạc, khiến họ thịt nát xương tan; nhưng khi đạn của người máy bắn trúng những quân nhân này, lại như thể bắn vào ảo ảnh mây mù, lại xuyên qua thân thể họ, trúng vách tường sau lưng họ.

"Dừng tay!" Tô Di cả giận nói, "Sao các người có thể chưa hỏi gì đã giết chết họ rồi!"

Quân nhân dẫn đầu đó liếc nhìn Tô Di, không nói lời nào đi tới, một con dao tấn công Tô Di! Tô Di né tránh cực nhanh, quân nhân đó rất ngạc nhiên nhưn mảy, đánh một quyền vào gáy cô theo phản xạ có điều kiện, Tô Di bị đau, rồi hôn mê bất tỉnh.

Cho đến lúc này mới tỉnh lại, không biết ngất bao lâu rồi?

Tô Di đứng thẳng người, phát hiện quần áo mình chỉnh tề, cũng không có vết thương nào khác.

"Xin chào." Giọng nam trầm như nước, vang lên dịu dàng.

Tô Di cảnh giác quay đầu lại, lúc này mới nhìn vào góc trong khoang nghỉ ngơi, có một người đàn ông đang ngồi. Nghe giọng nói này, đúng là người đàn ông đã nói chuyện với Tô Di lúc trước.

Người đàn ông chỉ mặc áo sơ mi trắng, quần quân đội màu xanh lam, tựa trên chiếc ghế dài cạnh tường. Vóc người của hắn cực kỳ cao to, khuôn mặt anh tuấn ngoài dự liệu của Tô Di.

Không giống với thân thể cường tráng của Mạnh Hi Tông, và cũng không giống với vẻ tuấn dật của Lăng Tranh. Ngũ quan người đàn ông này cực đẹp, hai mắt sáng sủa trong suốt như viên đá quý, mũi cao, môi mỏng khẽ mỉm.

Nhưng ánh mắt của hắn cực kỳ sắc sảo trong trẻo, lẳng lặng nhìn chăm chú vào Tô Di. Mặc dù khóe miệng hắn vẫn mang theo ý cười, vô hình trung lại khiến Tô Di cảm thấy áp lực uy nghiêm.

"Tên cô là gì?" Trong giọng nói của người đàn ông như thể mang về dịu dàng bẩm sinh.

". . . Tô Di."

"Tô Di. . ." Người đàn ông nhẹ giọng lặp lại tên cô, trong đôi mắt hẹp dài đen nhánh, mơ hồ có ánh sáng lấp lánh, nhìn chăm chăm vào mặt cô, chậm rãi lên tiếng.

"Tôi là Cố Vũ Khanh, đến từ Địa Cầu."

Bạn đang đọc truyện *Kiên Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: CON CHÁU CỦA CỐ THỊ

Cuộc đổi chủ của tỉnh hệ Vinh Hằng vô cùng rầm rộ, nhưng Tô Di lại hoàn toàn không hề hay biết.

Cô vẫn âm thầm nhớ tới tung tích của con trai, đau lòng vì cái chết vô cùng có khả năng của Mạnh Hi Tông, cho nên khi nghe thấy Cố Vũ Khanh đến từ Địa Cầu, tâm trạng cô cũng không quá chấn động.

Có lẽ, việc tìm kiếm Địa Cầu đã không còn quan trọng hơn Mạnh Hi Tông nữa.

Cố Vũ Khanh thấy mặt của cô trước sau vẫn luôn mang vẻ hơi xa cách trong sự điềm tĩnh, nhíu mày: "Tiểu thư, cô có thể hỏi tôi ba điều."

Tô Di nhìn khuôn mặt vẫn luôn mỉm cười của hắn, lẳng lặng nói: "Các người là ai?"

"Loài người hư thế." Cố Vũ Khanh thấy cô rút cuộc cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, có chút thỏa mãn, "Cũng có chủng tộc gọi chúng tôi ----- bán người máy, hoặc là bán con người."

Môi Tô Di khẽ động, nhưng không hỏi tiếp vấn đề này nữa, ngược lại hỏi: "Tại sao lại giết chết người máy trên chiến hạm của tôi?"

"Bởi vì bọn chúng là người máy." Cố Vũ Khanh đáp hết sức trôi chảy, nhưng đối với Tô Di mà nói, lại tương đương với việc không trả lời. Bởi vì bọn họ là người máy thì giết sao? Chẳng qua với thể chất đặc thù và kỹ thuật phi hành của họ, đúng thật là khắc tinh của người máy.

"Mục đích tồn tại của chủng tộc các người?" Tô Di nhìn chăm chăm vào hắn.

Hắn cười vang, tán thưởng nói: "Hỏi rất hay!"

Vậy mà hắn lại háng giọng, lúc này mới đáp với vẻ mặt cực kỳ trịnh trọng: "Vì sự phục hưng của loài người."

Tô Di nghe vậy âm thầm trầm tư. Theo như lời của người họ Cố này, bọn họ là một bộ phận của loài người, mục đích là tiêu diệt người máy, chấn hưng Nhân Tộc. Thấy bọn họ giết sạch đám người Tây Lạc dứt khoát gọn gàng, hoàn toàn không giống như là giả bộ. Có thể tin không? Nếu như biết tình hình của tình hệ Vĩnh Hằng, có giúp đỡ loài người đánh thắng người máy không?

"Đến lượt tôi rồi." Cố Vũ Khanh mỉm cười, ánh sáng trong đôi mắt long lánh khẽ chuyển động.

"Nơi sinh, năm sinh của cô?"

Tô Di không định giấu diếm, "Năm 1987, Địa Cầu."

Vậy mà Cố Vũ Khanh lại sững sốt, khuôn mặt điển trai thuần khiết như thể lớp băng mùa đông, trong nháy mắt lại cứng ngắt.

Lúc này, đổi lại Tô Di mỉm cười.

Ngắn ra mấy giây, Cố Vũ Khanh mới thấp giọng bật cười: "Lại có thể là. . . Được rồi, câu hỏi thứ hai, cô là một con người, vì sao lại ở cùng với người máy của văn minh cơ giới đầu tiên?"

Đây thực sự là một lời khó nói hết. Tô Di trầm lặng trong chốc lát rồi nói: "Hình Nghị muốn hại tôi, Hình Kỳ Lân giúp tôi. Đây là đội cận vệ Hình Kỳ Lân phải tới bảo vệ tôi. Lại bị các người chưa hỏi một câu đã giết chết."

Giọng điệu của cô thoáng vẻ không tán thành, nhưng nội dung lời cô nói còn khiến Cố Vũ Khanh chấn động hơn nữa.

"Hình Kỳ Lân trở thành người tốt từ lúc nào vậy?" Cố Vũ Khanh nói kháy, đôi mắt đẹp lại nhìn cô chằm chằm, "Vấn đề thứ ba ----- Vì sao cô lại khóc trong mơ?"

Tô Di cứng đờ.

"Cô khóc lớn tiếng như vậy." Cố Vũ Khanh nhìn thật sâu vào cô. "Bình sĩ đi ngang qua, con tưởng tôi ức hiếp phụ nữ ở bên trong."

"Bởi vì người tôi yêu nhất, rất có khả năng đã bị người máy giết chết." Vẻ mặt của Tô Di có chút lạnh lẽo chết lặng.

Nhưng Cố Vũ Khanh lại không kinh ngạc lắm, gật đầu: "Đi cùng tôi đi ----- tôi đưa cô đi báo thù."

Dọc theo hành lang hẹp dài màu xanh nhạt, lộ ra boong tàu phi hành, lộ ra sân huấn luyện đấu tay đôi, đi từng bước tới trung tâm chỉ huy tác chiến. Cố Vũ Khanh dường như không định giấu diếm thực lực của chiến hạm trước mặt Tô Di. Thậm chí khi cô nhìn bảy máy chiến đấu trên boong tàu, nhìn các chiến sĩ trên sàn đấu, còn mỉm cười đảm nhiệm làm hướng dẫn viên du lịch, giải thích với cô.

Những người này mặc dù là loài người hư thể, nhưng ngoại trừ thân thể lúc thực lúc ảo, thoát nhìn thì không khác gì người bình thường. Bọn họ hoặc cười hoặc cao giọng xôn xao âm ỉ, phần nào có cảm giác háng hái, sôi nổi của thanh niên.

"Đó là 'Quang Ảnh Thứ'. Danh hiệu này để tưởng niệm một vị phụ nhân của tổ tiên Cố thị chúng tôi." Cố Vũ Khanh chỉ vào một chiếc máy bay chiến đấu màu xanh lam.

"Quang Ảnh Thứ? Rất hợp." Tô Di đáp.

"Đây là các chiến sĩ đang tập luyện di chuyển tức thì." Hắn chỉ vào một bóng dáng chiến sĩ cao to thoát ần thoát hiện trên sàn đấu, "Thân thể anh ta, đang di chuyển qua lại trong không gian giữa hai người."

"Vì sao?" Tô Di hỏi, thực sự quá ngoài sức tưởng tượng.

Cố Vũ Khanh mỉm cười: "Đây là câu hỏi thứ tư."

Hắn đưa Tô Di đến thẳng trung tâm chỉ huy, vừa đi vừa nói: "Năm 2553 sau công nguyên, văn minh cơ giới tấn công Địa Cầu."

Bước chân Tô Di sững lại.

"Xem ra cô cũng từng trải qua cuộc máy móc tấn công." Cố Vũ Khanh đoán ý qua sắc mặt, "Chỉ có một bộ phận của Cố thị trốn thoát được. Sau đó lưu lạc qua nhiều tình hệ, dốc sức vì quê hương chịu đựng gian khổ, rút cuộc tiến hành cào tạo cơ thể, có thể di chuyển tức thời giữa các không gian. Chúng tôi là con cháu của Cố thị."

Tô Di hít sâu một hơi.

Cho nên, đây căn bản không phải là thời không song song với Địa Cầu, mà là một tình cầu khác rất nhiều năm sau ư? Cô đã từng thấy cảnh tượng máy móc tấn công Địa Cầu ở cột pha lê, chính là năm mà Cố Vũ Khanh nói đó sao? Nhưng, vậy Địa Cầu đã không còn tồn tại từ rất lâu, cho nên cô và

Mạnh Hi Tông tìm kiếm lâu vậy vẫn bất vô tâm tín?

Nhưng cô là một người bình thường ở thế kỷ XXI, sao lại tỉnh lại ở tình hệ Vĩnh Hằng?

"Hoàn hồn chưa?" Cổ Vũ Khanh nhìn đôi mắt mắt hờn trong nháy mắt của cô, nhẹ giọng cắt ngang, "Đến lượt tôi."

Bước chân của hắn bỗng nhiên dừng lại, cánh tay dài vươn ra, chống lên vách tường trước mặt Tô Di, thân thể cao to trong nháy mắt bao lấy cô.

"Tại sao Hình Nghị lại muốn hại cô?" Máu mắt hắn tối lại, "Cái tên thâm trầm tàn nhẫn kia, tôi đuổi theo hắn nghìn năm, cũng không thể giết chết hắn. Một cô gái nhỏ bé như cô, vì sao lại dây dưa không rõ với Hình Nghị và Hình Kỳ Lân?"

Tô Di cắn môi dưới, đang định nói. Cổ Vũ Khanh lại thần nhiên thêm vào: "Không nói thật tôi sẽ giết cô."

Sự chiếm hữu của Hình Nghị đối với mình, thật sự là mối hận trong lòng Tô Di, lại càng không muốn nhắc tới trước mặt người khác. Cô chỉ dùng một lát, về mặt bình tĩnh nói: "Đại khái bởi vì chồng tôi, là người đứng đầu quân đầu tranh của loài người trên mặt đất. Mà trước khi máy móc tấn công, người mà Hình Kỳ Lân mô phỏng lại là anh em của chồng tôi."

Giải thích này hết sức hợp lý, Cổ Vũ Khanh nhìn cô vài giây, cánh tay dài bỗng rút lại, hai tay đút vào túi quần, trịnh trọng gật đầu với cô: "Phu nhân, cho tôi gửi lời chào tới chồng cô."

Viên mắt Tô Di ẩm ướt, nâng tay lau đi.

Hai người đi thẳng đến trung tâm chỉ huy tác chiến. Tô Di nói qua tình hình tình hệ Vĩnh Hằng bị chiếm lĩnh cho Cổ Vũ Khanh, Cổ Vũ Khanh nghe cực kỳ chuyên tâm, nhưng khóe miệng vẫn luôn mang nụ cười không rõ ý tứ.

Trong trung tâm chỉ huy, các sỹ quan cũng trẻ tuổi tương đương, thấy Cổ Vũ Khanh đều đứng dậy hành lễ. Cổ Vũ Khanh đưa Tô Di đến văn phòng ở chính giữa, cười nói: "Từ trên tám bản đồ này, cô có thể tìm thấy Địa Cầu không?"

Tô Di nhìn tình đồ mệnh mông, trong đó phần nửa trái thậm chí bao gồm tình hệ Vĩnh Hằng. Cô lắc đầu nói: "Phần lớn khu vực này tôi đã tìm rồi, không tìm thấy Địa Cầu."

Cổ Vũ Khanh bỗng nhiên đứng thẳng người, cầm microphone. Các sỹ quan xung quanh thấy vậy tất cả ngừng công việc trong tay, tập trung tĩnh lặng.

"Các chiến sỹ Đế Quốc." Giọng nói của Cổ Vũ Khanh điềm tĩnh lắng lắng, "Trải qua mấy năm dịch chuyển chúng ta đã vượt qua gần nửa vũ trụ này. Chúng ta vẫn khắc ghi tọa độ và phương vị hành tinh mẹ, tưởng nhớ hành tinh xanh đã gửi gắm tất cả ước mơ đó. Hiện tại, chúng ta rốt cuộc cũng tới gần quê hương của chúng ta ----- Địa cầu đã từng bị người máy chiếm lĩnh."

Tô Di chấn động toàn thân, khó tin nhìn khuôn mặt gần như lạnh lùng nghiêm túc của Cổ Vũ Khanh.

Địa Cầu? Hắn nói Địa Cầu?

Địa Cầu ở đâu?

Bỗng nhiên có một cảm giác kì lạ xuất hiện.

Lẽ nào Địa Cầu chính là. . .

Cổ Vũ Khanh liếc mắt nhìn Tô Di, ánh mắt nhìn quanh một vòng, chợt nở nụ cười: "Máy bay trinh sát đã mang về hai tin tốt. Một là, Địa Cầu xưa kia, đã có văn minh nhân loại một lần nữa; một tin tốt khác là, bọn họ phát hiện ra chiến hạm vũ trụ của người máy ----- Chúng ta đã tìm thấy tàn binh của văn minh cơ giới đầu tiên."

Trên mặt các sỹ quan để lộ ra nụ cười khinh miệt và hưng phấn.

Bàn tay của Cổ Vũ Khanh nhẹ nhàng chỉ lên văn phòng tình hệ.

"Nó đã từng có tên gọi là Địa Cầu; hiện giờ nó tên là tinh cầu Hy Vọng. Các chiến sỹ, lần này, chúng ta quyết một trận sống chết với người máy trên mảnh đất quê hương!"

Tô Di thật sự không thể tin vào tai mình.

Địa Cầu. . . Tinh cầu Hy Vọng?

Nhưng cô biết điều Cổ Vũ Khanh nói là sự thật.

Cho nên cô vẫn luôn ở Địa Cầu, chưa bao giờ rời khỏi? Mà nơi này rốt cuộc đã trải qua bao nhiêu năm, mới gây dựng được một văn minh nhân loại khác thịnh vượng hơn thời đại của cô?

Rốt cuộc đã từng xảy ra chuyện gì? Lại có thể tỉnh lại sau rất nhiều năm?

Sau tiếng vỗ tay nhiệt liệt của các sỹ quan, họ bắt đầu bận rộn chuẩn bị kế hoạch tấn công. Cố Vũ Khanh nhận lấy chỉ thị cấp phép phi hành của sỹ quan phụ tá, sau khi hạ bút phê duyệt, ngẩng đầu vừa lúc thấy đáng vẻ kinh hoàng thất thần của Tô Di.

Thu hết vẻ mặt của cô vào đáy mắt, Cố Vũ Khanh lãnh đạm nói: "Tôi cũng rất muốn biết, một người thế kỷ XXI như cô, tại sao lại có thể vẫn còn sống sau hàng tỉ năm?"

"Tôi không biết!" Tô Di gàn nói khẽ, không biết vì sao, cô chợt thấy hơi khó chịu.

"Là bởi vì trong cơ thể cô còn sót lại vài năng lượng tinh thể năng lượng cao của người máy ư?" Cố Vũ Khanh lãnh đạm nói, "Cho nên cô mới sống lâu như vậy?"

"Năng lượng gì cơ?" Tô Di nghi hoặc.

Cố Vũ Khanh lại không trả lời, vừa cúi đầu nhìn bản đồ phân bố binh lực tác chiến, vừa nói: "Có thể chờ đến lúc chúng ta bước chân lên Địa Cầu một lần nữa, có thể tìm được đáp án. Hiện giờ, cô có thể cung cấp một vài tin tức cho tôi, để chứng minh lập trường của cô."

Tô Di bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện, liền hiểu tàn dư tinh thể theo như lời hán nói ----- Có lẽ năm đó Nguyệt Mặc sử dụng năng lượng tinh thể "chữa thương" cho mình, chính là cái thứ mà hán ta nói. Nhưng đây không thể nào là nguyên nhân cô có thể tỉnh lại sau hàng tỉ năm!

Hàng tỉ năm!

Tinh hệ đã biến đổi, đại lục đã đổi thay. Cô cũng không nhận ra đường nét của Địa Cầu nữa, lại có thể tỉnh lại ở đây.

Vài tên sỹ quan xông tới, Cố Vũ Khanh nhìn Tô Di. Tô Di biết đây là muốn mình cung cấp tin tức. Tấn công người máy đúng là chuyện cô cầu còn không được, vì vậy kể lại rất tỉ mỉ.

Đầu tiên Tô Di nói phân bố binh lực hiện có của người máy ----- Đây đều là tin tình báo Mạnh Hi Tông có được khi cô vẫn còn ở bên Mạnh Hi Tông. Lại có sỹ quan đặt câu hỏi, Tô Di liền nói về tình hình chiến đấu của cuộc máy móc tấn công lúc đó, bao gồm cả việc Carlo Chu đặt bộ phận theo dõi trên máy bay chiến đấu, dẫn đến trận chiến thảm khốc khi Lính Đánh Thuê thực hiện cú nhảy vài lần mà vẫn bị đuổi theo.

Cô nói mạch lạc rõ ràng, mức độ nặng nhẹ, có trật tự. Mọi người nghe cực kỳ sững sờ, đến khi nghe cô nói quân đấu tranh dưới mặt đất đang nghĩ cách phá giải kỹ thuật nhảy liên tục và hệ thống phòng ngự của người máy, một sỹ quan bỗng nhiên nói với giọng ngưỡng mộ: "Mạnh Hi Tông này, đúng là niềm tự hào của loài người!"

Lòng Tô Di đau xót, nói chậm rãi: "Đúng, anh ấy là niềm tự hào của tôi."

Mọi người nghe giọng nói đau thương của cô, đều ngẩn ra. Sỹ quan lúc trước nói: "Lần tấn công này của chúng ta, có thể sớm liên lạc với Mạnh Hi Tông không?"

Tô Di lặng lẽ: "Có thể liên hệ thử xem, Giản Mộ An là trợ thủ đắc lực của anh ấy. Anh ấy có thể đã bị giết hại rồi."

Trong quá trình cô nói, mọi người đặt câu hỏi liên tiếp, nhưng cô vẫn trả lời mạch lạc rõ ràng không có kẻ hở nào như cũ. Nói tới những chi tiết, còn chuyên chú hơn người nghe. Lúc này Cố Vũ Khanh đã tin lời cô, nhủ thầm nói: "Kỹ thuật nhảy không gian cự ly ngắn? Bọn chúng lại tiến hóa rồi."

Tô Di báo tin xong, các sỹ quan đều hết sức hưng phấn, bước vào phòng tham mưu ở bên cạnh, thảo luận kế hoạch tấn công kỹ càng. Cố Vũ Khanh lại đích thân đưa Tô Di trở về khoang nghỉ ngơi.

"Cố. . . Vũ Khanh?" Tô Di chợt cắt ngang hán, "Tôi có thể có một yêu cầu không?"

"Chỉ cần tôi có thể làm được."

Tô Di dừng một chút: "Để tôi làm quân tiên phong, lái máy bay chiến đấu, báo thù cho chồng tôi."

Cố Vũ Khanh bất ngờ nhìn cô, chợt nở nụ cười.

"Đề nghị rất hay." Hán mở cửa khoang cho cô, "Nhưng tuân theo tập quán của Cố thị ----- Phụ nữ, nên đứng sau lưng đàn ông."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: TỪ NGÀY EM XA

Hai người đàn ông cao to, đứng trước cửa sổ sát đất rất lớn, trầm lặng nhìn bầu trời sao yên tĩnh.

Trên sàn gỗ nặng nề tĩnh lặng, lót một tấm thảm rất dày. Mạnh Dao cao 66 cm, mặc bộ đồ áo liền quần màu trắng hoa xanh, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn tròn xoe lộ ra nụ cười hân hoan, hi hục nỗ lực bò về phía bốn cái chân người thẳng tắp.

Rốt cuộc cũng bò đến chân hai người đó, Mạnh Dao vươn hai tay bé nhỏ ra, ôm lấy một bắp chân, há mồm ra cắn. . .

Cái miệng hé ra cắn đầy nước bọt, bỗng nhiên rơi vào khoảng không.

Ngay sau đó, thân thể nhỏ bé của cậu được người khác ôm lên trên cao. Đôi mắt tròn xoe, nhìn vào đôi mắt thâm thúy tối sẫm.

Vì vậy càng thêm hưng phấn, kêu a một tiếng, há mồm cắn khuôn mặt kiên cường điển trai đó. . .

Mặt Mạnh Hi Tông vẫn bình tĩnh, mặc cho thằng bé nhe nanh múa vuốt trong lòng mình, chà đạp bộ quân trang phẳng phiu của anh. Giản Mộ An ở bên cạnh thấy vậy bật cười: "Trước đây con tôi muốn tới gần cậu, đều bị cậu dùng ánh mắt đẩy lui ba mét."

Mạnh Hi Tông liếc nhìn mặt mày và nụ cười thuần khiết của cậu bé trong lòng mình, lời ít mà ý nhiều nói rõ nguyên do: "Con trai giống cô ấy."

Giản Mộ An chần chừ nói: "Vẫn chưa có tin tức?"

Như thể biết được lời an ủi chưa thoát ra của hắn, Mạnh Hi Tông nói kiên định: "Cô ấy còn sống. Em có thể cảm nhận được cô ấy."

Bởi vì trong cơ thể cô, có chôn giấu năng lượng của anh từ rất lâu rất lâu về trước. Anh có thể cảm nhận được sự tồn tại của cô, từ lâu bọn họ đã gắn bó không thể tách rời.

Nhưng Giản Mộ An lại cho rằng đây là sự cố chấp si tình của anh, nói sang chuyện khác: "Lúc trước tôi nghi ngờ cậu là người máy. . . Xin lỗi. Tôi sợ cậu là người máy Hình Nghị làm ra để lừa chúng tôi."

Mạnh Hi Tông nghe vậy vẻ mặt dịu xuống: "Nghi ngờ của anh cũng có lý."

Giản Mộ An thở dài: "Hiện giờ các chủng tộc chung sống hòa bình, thực sự là những ngày tươi đẹp chưa bao giờ nghĩ tới. Cuộc sống trước kia, bây giờ nghĩ lại cứ như là giấc mơ."

Mạnh Hi Tông không lên tiếng.

"Vua cơ giới Hình Diệu kia, khác hẳn với những người máy khác." Giản Mộ An nói, "Mong rằng hắn thật sự muốn chung sống hòa bình. Nhưng hắn chịu đưa binh lực về dưới trướng cậu, cũng thật dứt khoát." [Chic: Rất tiếc, thu về một mối cho tiện mà thôi =.=]

Mạnh Hi Tông nói lãnh đạm: "Có lẽ người máy chán chiến tranh rồi, cũng không phải tất cả người máy, đều mù quáng thích xâm lược."

Khi tình hệ Vĩnh Hằng yên bình, hạm đội của Cố thị đang lặng yên không một tiếng động đậu ở vành đai cách xa hành tinh một vạn năm ánh sáng.

Trình bày lại kế hoạch tấn công đã lập ra, đây là thảo luận trước cuộc chiến cuối cùng. Vậy mà Cố Vũ Khanh lại mời Tô Di cùng tham gia.

Các sỹ quan chỉ huy mở bố trí binh lực ra, bắt đầu trình bày tỉ mỉ kế sách tấn công, cùng với sách lược sau khi đổ bộ, nhanh chóng liên hợp với quân đầu tranh dưới mặt đất. Tô Di vừa mới nghe xong, ánh mắt tập trung ở tình hệ trôi nổi trên vân đồ trước mặt.

Sừng sốt.

Phân bố chiến hạm này. . . hơi có vấn đề thì phải?

Dường như có thể nhận thấy sự mất hồn của cô, Cố Vũ Khanh ngồi bên cạnh cô chợt nâng tay lên. Sỹ quan đang trình bày về kế hoạch ngừng lại.

"Có vấn đề gì vậy?" Cố Vũ Khanh nhìn cô.

Ánh mắt mọi người nhìn lại, Tô Di không kiêu ngạo không siểm nịnh trầm giọng nói: "Phân bố binh lực của tình hệ Vĩnh Hằng, có sự khác biệt rất lớn so với lúc tôi rời khỏi."

Cố Vũ Khanh nhướn mày.

"Lúc trước chiến hạm của người máy, và chiến hạm của loài người là phân tầng bố trí canh phòng, vừa thuận tiện để loài người làm bia đỡ đạn; lại thuận tiện cho người máy khống chế chiến hạm loài người. Nhưng hiện tại, tất cả cả chiến hạm của người máy đều phân bố ở vùng lân cận tinh cầu Hy Vọng, trái lại là chiến hạm của loài người và Trùng tộc chiếm không gian có lợi." Tô Di suy nghĩ rồi nói thêm, "Đây cũng không hợp với phong cách của Hình Nghị."

Mọi người im lặng, Cố Vũ Khanh chợt nở nụ cười.

"Lẽ nào loài người đã hoàn thành phần công rồi?" Tô Di chìm vào suy nghĩ, "Nhưng vì sao chiến hạm khắp nơi có vẻ vẫn hòa bình như vậy?"

"Có lẽ. . ." Máu mắt Cố Vũ Khanh thâm trầm, "Đây là dấu hiệu giả và cái bẫy người máy dành cho chúng ta. Nhưng, mục đích là gì?"

Tô Di chấn động trong lòng.

Tuy nhiên hai ngày sau, tin tức máy bay trinh sát điều tra được tiến thêm một bước, lại khiến mọi người kinh hoàng.

"Nhìn từ hình ảnh chụp được, tình hình chiến tranh đã có biến đổi." Phi công điều tra báo cáo, "Tất cả chiến hạm có in dấu hiệu của Liên Minh, thậm chí bao gồm của chiến hạm của người máy. Thoạt nhìn hình như lại là. . ."

Mặt phi công trinh sát lộ vẻ ngờ vực: "Người máy đã đầu hàng loài người Liên Minh."

Kết quả điều tra này thực sự ngoài sức tưởng tượng, mọi người nhất thời không biết nói gì.

Sỹ quan kỹ thuật ở một bên nộp một bản tình báo, nói thêm: "Căn cứ theo kênh truyền tin bí mật của Lính Đánh Thuê mà thiếu tá Tô Di cung cấp, chúng tôi đã nghe lên được, chiến tranh thực sự đã kết thúc. Bọn họ nhắc tới người đứng đầu mới của quân sự Liên Minh tên là Mạnh Hi Tông."

Tô Di vốn đang cúi đầu trầm tư, bỗng nhiên nghe thấy cái tên quen thuộc này, thật sự không thể nào tin được tai mình, ngẩng đầu lớn tiếng: "Cái gì? Anh nói ai?"

"Mạnh Hi Tông. Nguyên soái Liên Minh mới, chỉ huy liên hợp của loài người, người máy và Trùng Tộc." Sỹ quan kỹ thuật vô cùng kinh ngạc nhìn về thất thố của cô, nhìn thông tin nghe lên đầu ra đấy.

Những người đang ngồi khác, ngày hôm qua đều biết Mạnh Hi Tông là chồng của Tô Di, ai ai cũng lộ ra nụ cười vui mừng.

Ngay cả Cố Vũ Khanh, máu mắt cũng mang nét cười nhìn Tô Di.

Tô Di đứng bật dậy: "Tôi xuống mặt đất. Cố Vũ Khanh, để tôi xuống mặt đất, lập tức! Tôi sẽ điều tra rõ ràng toàn bộ tình hình."

Bên cạnh có một sỹ quan sắc nước, Cố Vũ Khanh lại trả lời ngắn gọn: "Được."

Ngồi trên chiếc máy bay chiến đấu màu xanh lam tên hiệu "Quang Ảnh Thủ", Tô Di nhìn bầu trời sao bát ngát phía trước, thất thần trong giây lát.

Cố Vũ Khanh đồng ý để cô lái máy bay chiến đấu đi điều tra trước, e rằng không phải bởi vì hoàn toàn tin tưởng, mà bởi vì không có ai thích hợp hơn cô. Đại quân đầu cách xa một vạn năm ánh sáng, cô lái máy bay chiến đấu đi trước, mất hai ngày, trải qua ba cú nhảy siêu quang tốc, rồi một cú nữa, là có thể đến tinh hệ Vĩnh Hằng.

Mặc dù sợ rơi vào tay Hình Nghị một lần nữa, nhưng tin tức máy bay trinh sát phản hồi lại, cố vũ cô rất nhiều. Cô không tin đó là một cái bẫy ----- Hình Nghị không có phong cách tác chiến như vậy. Cô càng sẵn lòng tin tưởng, là Mạnh Hi Tông đã tạo ra thắng lợi như kỳ tích này.

Hiện giờ, cô chỉ cần tận mắt nhìn một lần.

Cô bắt đầu cài đặt tọa độ nhảy tiếp theo.

"Cô cài đặt tọa độ nhảy đến bề mặt trái đất?" Trong tai nghe truyền đến giọng nói có chút bất ngờ của Cố Vũ Khanh.

Cô cười nói: "Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con?"

Cố Vũ Khanh dừng một chút rồi nói: "Tôi thừa nhận, tôi cũng không thể đợi để được nhìn thấy bề mặt Địa Cầu."

Đồ du hành vũ trụ của Tô Di có gắn camera mini và máy nghe trộm, để tiện cho đại quân ở hậu phương, có thể thấy tình hình mà mắt cô nhìn thấy được bất cứ lúc nào. Ngộ nhờ cô gặp chuyện gì, hậu phương cũng có thể thu được tin tức chân thật nhất.

Cô hít sâu một hơi, ấn nút khởi động cú nhảy ở phía trước. . .

Ánh bạc lóe lên rồi biến mất.

Tô Di nao nao.

Bầu trời đêm như mực, bãi cỏ vắng vẻ.

Cô nhìn nơi tận cùng của bãi cỏ, ngôi nhà nhỏ thanh nhã tinh xảo đó. Nó vẫn mang dáng vẻ từ lúc cô rời đi, thậm chí ngay cả ngọn đèn màu cam ấm áp, dịu dàng chiếu sáng qua rèm cửa sổ màu vàng nhạt cô tận tay chọn cũng vẫn còn đó.

Như thể cô chưa bao giờ rời đi, như thể vẫn là ngôi nhà ngày trước.

Cô cúi mũi bảo hiểm ra, nhảy xuống khỏi máy bay chiến đấu. Dường như có tiếng cảnh báo từ đằng xa, có lẽ cảnh vệ ở mặt đất đã phát hiện ra vật thể bay không xác định này.

Cô nên bí mật, cô nên phòng bị. Nhưng trong khoảnh khắc cô nhìn thấy nhà mình, cô lại không tự chủ được mà đi thẳng, không hề giấu diếm.

Bước trên bậc thềm trước nhà, đi tới cửa nhà.

Cô nhẹ nhàng đẩy ra, vậy mà cửa lại không khóa. Cô nghiêng người đi vào, lại chỉ thấy ngọn đèn tĩnh lặng dịu êm tỏa khắp căn phòng.

Phòng khách không có người.

Hồ hấp của cô càng lúc càng gấp rút.

Cô đi dọc theo cầu thang gỗ trống trải, bước từng bước về phía trước. Sau đó cô nghe thấy tiếng nhạc trẻ em nhẹ nhàng, giọng hát trong trẻo hát về ba mẹ. Trong tiếng nhạc đó, rõ ràng có giọng nói trong trẻo non nớt, giọng nói lười biếng, lăm lăm cất lên.

Mạch máu toàn thân cô như thể đông cứng lại, chỉ cảm thấy trong nháy mắt hồn vía lên mây, hai chân không tự chủ được đi về phía cửa phòng ngủ.

Cô thậm chí không biết rốt cuộc mình sẽ thấy Mạnh Hi Tông, hay là Hình Nghị. Nhưng cô biết mình chỉ cần nhìn lướt qua, cho dù chết cũng thỏa mãn.

Trong vườn hoa dưới lầu, đã có vài tiếng bước chân gấp rút. Nhưng cô hoàn toàn không quan tâm. Cô đứng ở đó, hồ hấp ngừng lại.

Mạnh Hi Tông.

Đúng là Mạnh Hi Tông.

Anh đang ngồi dưới đất, ngắm thăm trẻ con trên mặt đất đầy hình vẽ dễ thương ----- đó chính là ngắm thăm cô mua từ lúc mới mang thai. Anh mặc áo sơ mi màu đen, quần ở nhà màu vàng nhạt, thân thể cao to, không ngờ lại ngồi giữa một đồng đồ chơi.

Anh cúi thấp đầu, gò má góc cạnh vẫn điển trai và lạnh lẽo như hồi mới gặp. Máu mắt tối sẫm như màn đêm, nhìn chăm chăm vào cơ thể nhỏ bé dưới mặt đất.

Tô Di nhìn theo ánh mắt của anh, Mạnh Dao đang ghé vào đùi anh, một tay ngậm trong miệng, tay kia ra sức vỗ thăm thăm, vui vẻ phấn khởi, hăng hái búng búng.

Tô Di đứng yên tại chỗ, không thể lên tiếng, không thể di chuyển.

Cô từng tưởng tượng rất nhiều lần về ngày đoàn tụ của một nhà ba người. Mỗi lần tưởng tượng, cũng đủ để khiến ruột cô đứt từng khúc. Mà khi ngày này đến thật, cô lại không thể tin được mình may mắn như vậy, giống như kẻ đàn độn, chỉ có thể nhìn si ngốc, chỉ lo rằng nếu mình di chuyển, tất cả đều biến thành ảo giác.

Mạnh Hi Tông vốn dĩ đang trầm tư, lúc này chợt phát hiện ra gì đó.

Thân thể cao to chợt sững lại trong giây lát, anh chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của cô.

Anh nhìn thấy người phụ nữ mình yêu thương, đứng sò sò trước mặt mình như vậy.

"Hi Tông. . ." Tô Di nghẹn ngào, hai chân như đổ chì, giống như tấm lòng trĩu nặng của cô, rốt cuộc cũng đi về phía anh.

Anh đứng phắt dậy. Đôi mắt đen vừa sợ hãi vừa đau đớn, vầng vàng, tham lam tập trung trên từng đường nét của cô.

Giọng nói của anh khản đặc, hai mắt đen nhánh như thể dấy lên ngọn lửa bùng cháy, "Mèo con. . ."

Bàn tay mạnh mẽ như gong kiềm, hung hăng ôm cô vào trong lòng, bao phủ lấy bờ vai mảnh khảnh của cô, vòng eo mềm mại của cô, như thể muốn cô hòa vào với cơ thể mình.

"Anh không chết. . . Thật tốt quá. . ." Tô Di ôm lại anh thật chặt, "Hi Tông. . ."

Hồ hấp của anh càng thêm gấp, cánh tay quấn trên người cô càng thêm chặt.

Lòng Tô Di vừa đau đớn vừa ngọt ngào. Mạnh Hi Tông cúi đầu xuống, không thể đợi được, tìm kiếm đôi môi cô.

Hôn nồng nàn một lúc lâu, Mạnh Hi Tông mới buông cô ra, nhưng hai tay vẫn vòng bên hông cô.

Hai người không hẹn mà cùng cúi đầu xuống, lại thấy Mạnh Dao bò trên mặt đất, mở to đôi mắt đen nhìn hai người. Tô Di ngồi xổm xuống, yêu thương đưa tay ra ôm lấy con trai.

Như thế biết được rốt cuộc mẹ cũng về, Mạnh Dao vẫn luôn cười vui vẻ, chợt ồ ồ khóc lớn lên.

Tiếng khóc này khiến ruột gan Tô Di đứt từng khúc, cũng rơi từng giọt nước mắt theo con.

Tô Di ôm Mạnh Dao, Mạnh Hi Tông ôm Tô Di, một nhà ba người ôm nhau thắm thiết. Ngoài phòng ngủ, có người thăm dò nhìn vài lần, sau khi thấy Mạnh Hi Tông nhẹ nhàng lắc đầu, lại lùi ra ngoài lặng yên không một tiếng động.

Mạnh Hi Tông đặt Tô Di trên đầu gối, ngồi mặt đối mặt. Cả hai đều thấy vẻ ngờ vực và ân cần trong mắt lẫn nhau.

Tô Di mỉm cười : "Anh nói trước đi."

Vì vậy Mạnh Hi Tông dựa theo lý do thoái thác nói với đám người Giản Mộ An, nói vắn tắt anh liên hợp với Hình Diệu để phản công Hình Nghị, đạt được tình hình cục diện hòa bình.

Tô Di nghe xong hết sức ngạc nhiên mừng rỡ, lại ngoài dự liệu của Mạnh Hi Tông, cô hỏi: "Cố Vũ Khanh, nghe rõ chưa?"

Mạnh Hi Tông nao nao: "Em nói với ai vậy?"

Tô Di nói dịu dàng: "Người hư thế. Họ đưa em đi. Anh biết không, tình cầu Hy Vọng đã từng là Địa Cầu đấy. Họ trốn khỏi từ khi Địa Cầu bị văn minh cơ giới hủy diệt. Đến khi anh gặp Cố Vũ Khanh rồi nói chuyện sau nhé. Mục đích của họ là phục hưng loài người, tương đối đáng tin cậy."

Nói đến đây, mặt Tô Di nóng lên. Vừa nãy thấy Mạnh Hi Tông có chút kích động. Hai người ôm hôn vô cùng thân thiết, e rằng đều bị đám người Cố Vũ Khanh nghe thấy nhìn thấy hết rồi.

Nhưng mặc kệ đi.

Mạnh Hi Tông yên lặng một lúc rồi nói: "Vậy tốt quá. Sáng mai anh sẽ sắp xếp Giản Mộ An liên hệ với họ. Bao lâu nữa thì họ đến được?"

Tô Di suy nghĩ một chút: "Nhanh nhất là hai ngày."

Mạnh Hi Tông nở nụ cười: "Được, anh sẽ bắt tay vào chuẩn bị."

Tô Di gật đầu, bàn tay anh vuốt ve khuôn mặt của cô, giọng nói hơi khàn: "Bây giờ, tắt máy truyền tin với bọn họ đi."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: YÊU EM BIẾT BAO NHIÊU

Trong phòng chỉ huy tác chiến, những hình ảnh được chiếu sáng trên màn hình làm cho người ta đỏ mặt tía tai, tim đập thình thịch, bỗng ngừng lại.

Cố Vũ Khanh đặt tách trà trong tay xuống, hai gò má trắng trẻo ửng đỏ.

Sỹ quan chịu trách nhiệm tình báo ho khan hai tiếng, trấn định nói nghiêm túc "Tiếp theo chúng ta bắt đầu thảo luận phân tích. Đội trưởng phi hành, anh thấy thế nào?"

Đội trưởng phi hành trẻ tuổi đẹp trai "à" lên một tiếng, mặt không đổi sắc nói "Vóc dáng Tô tiểu thư không tệ."

Bên cạnh, người đẹp trưởng bộ hậu cần xen vào "Chồng của cô ấy cũng quá đẹp trai. Hôn quá ư thắm thiết."

Mọi người cũng không nhịn được nữa, cười ồ cả lên.

Cố Vũ Khanh đợi mọi người cười đã thôi, mới dùng ngón tay gõ lên bàn.

"Được rồi, cuộc chiến này còn đánh nữa hay thôi?"

"Nguyên soái, anh không tin bọn họ ư?" Đội trưởng phi hành hỏi.

"Tôi tin" Ánh mắt Cố Vũ Khanh trầm tĩnh ôn hòa "Tất cả cũng có thể đều là giả. Nhưng mới vừa rồi phản ứng của vợ chồng bọn họ, đó không thể là giả được."

"Nếu như người máy thật sự đầu hàng Mạnh Hi Tông, chúng ta phải tha cho bọn chúng sao?"

"Có bao giờ người máy lại đầu hàng con người chứ?" Cô Vũ Khanh hỏi ngược lại.

Mọi người yên lặng.

Đúng vậy, có bao giờ người máy lại chung sống hòa bình với con người chứ?

"Cho nên Nguyên soái hoài nghi..." Chỉ huy tác chiến nói chậm chước "Hòa bình hiện tại của bọn chúng và con người, chỉ là bề ngoài thôi sao?"

Cô Vũ Khanh khẽ mỉm cười "Đi xem chút sẽ biết"

Sau khi hội nghị tác chiến kết thúc, một mình Cô Vũ Khanh đi về khoang thuyền nghỉ ngơi.

Hắn đứng bên cửa sổ nhìn không gian mênh mông, nhất thời ngấm cảnh đến thất thần.

Hắn nhớ lại Tô Di và Mạnh Hi Tông.

Loài người hư thể tại trôi nổi trong không gian rất nhiều năm. Hắn nói với Tô Di mình là nửa người máy, lời này không hề giả. Vì có năng lực bước nhảy không gian, người nhà họ Cố không hề sợ hãi cái tạo con người thành nửa máy.

Việc cải tạo này hiển nhiên mang đến thành quả. Mấy ngàn năm qua, loài người hư thể liên hiệp với chủng tộc khác, tiêu diệt văn minh cơ giới đầu tiên mạnh nhất vũ trụ.

Nhưng thời gian của Cô Vũ Khanh cũng dừng lại theo đó.

Thoạt nhìn qua, hắn chỉ là người thanh niên mới 24 25 tuổi, tái sinh làm một người nửa máy, hắn đã sống một thời gian quá dài. Đuổi giết người máy trở thành mục đích tồn tại duy nhất của hắn. Mặc dù hắn vẫn giữ vững kiến tạo không khí nhiệt huyết trong quân đội, mặc dù mọi người vẫn khẳng khái một mực phải truy đuổi nhánh tàn quân của Hình Nghị trong quá khứ -- Nhưng, hắn cũng nghĩ đến, nếu có một ngày, người máy hoàn toàn bị tiêu diệt, như vậy người cần tiêu diệt tiếp theo, có phải chính là -- nửa người máy như bọn họ hay không?

Trong đội cũng có không ít cặp tình nhân. Chỉ có điều đối mặt với sinh mệnh bất tử, tình yêu cũng trở nên bình thản, chung thủy tựa như không cần thiết. Cho nên khi này, nhìn thấy hình ảnh gặp lại của vợ chồng Mạnh Hi Tông, mọi người, mới có thể ngồi yên không chớp mắt theo dõi sao?

Tình cảm nồng nhiệt như vậy, như muốn mãnh liệt nuốt hết tất cả nỗi tương tư của nhau, ngay cả bọn họ - những kẻ đang xem cũng bị cảm động.

Đột nhiên Cô Vũ Khanh cảm giác được, có lẽ tương lai vẫn còn có ý nghĩa.

Nếu như có thể thành công tiêu diệt người máy, lúc đó con người hư thể định cư tại địa cầu.

Rất có ý nghĩa.

Còn người đàn ông Mạnh Hi Tông kia. Mới vừa rồi thoáng nhìn vội vã, không thể nghĩ ngờ anh ta là một quân nhân vô cùng ưu tú. Nhưng rốt cuộc là người thế nào, mới có thể khiến cho Hình Nghị kiêu ngạo cũng phải đầu hàng với anh ta?

Ở đây nhất định có ẩn tình, hắn rất muốn biết.

Hạm đội loài người hư thể, dựa theo kế hoạch vững vàng bay vào tinh hệ Vĩnh Hằng. Tô Di mặc đồ ngủ, sắc mặt ửng hồng, đi ra khỏi phòng tắm.

Bất ngờ không thấy Mạnh Hi Tông ở phòng ngủ, chỉ có Mạnh Dao nằm ở trong chiếc giường nhỏ, hai tay giang rộng, ngủ say sưa. Cô không kiềm nén được, mỉm cười cúi đầu hôn con trai, sau đó mới đi ra khỏi phòng ngủ.

Đền phòng làm việc vẫn còn mở, cô đẩy cửa đi vào, lại nghe thấy Mạnh Hi Tông nói khẽ "...sắp xếp ở Tự Do thành... Chờ chút"

Anh ngẩng đầu, thấy Tô Di, ánh mắt dừng ở trên người cô trong giây lát.

"Tới đây" Anh khàn giọng.

Tô Di mới vừa đi đến bên cạnh anh, đã bị anh kéo vòng eo, dán chặt lấy mình.

Anh cúi đầu nhìn vào đôi mắt trong veo của cô, mỉm cười, đưa điện thoại cho cô "Kỳ Lân"

Tô Di sửng sốt cả người, nhận lấy điện thoại.

"Chị dâu?" Kỳ Lân thờ phào nhẹ nhõm "Chị bình an về đây thật là quá tốt. Mấy ngày nữa tôi đến thăm chị."

"... Ừ, cảm ơn anh" Tô Di ngừng lại chút, rồi nói "Nhưng Tây Lạc bị người hư thể giết chết"

Kỳ Lân yên lặng hồi lâu, lại nói "Đức vua sẽ cố gắng hết sức đàm phán với bọn họ, để bọn họ tin rằng người máy không còn muốn chiến tranh xâm lược nữa."

Tô Di đưa điện thoại lại cho Mạnh Hi Tông. Mạnh Hi Tông cũng không vội nói chuyện với Kỳ Lân, chỉ nhìn cô, bàn tay to nhẹ nhàng trượt vào đồ ngủ của cô. Mặt Tô Di nóng bừng "Nghe điện thoại trước đi."

Mạnh Hi Tông kéo cô lại, hôn nồng nàn, hồi lâu mới thỏa mãn buông cô ra "Về phòng ngủ chờ anh. Em ở đây làm anh phân tâm."

Trái tim Tô Di như bị lấp đầy vì giọng nói và nụ cười của anh, gật đầu, mang theo vài phần ngây ngất của nụ hôn nóng bỏng đi ra khỏi phòng làm việc.

Mạnh Hi Tông dõi theo hướng cô đi mất một lúc, mới lại cầm lấy điện thoại lần nữa.

"Tiếp tục" Mạnh Hi Tông nói "Tôi sẽ để Giản Mộ An đón tiếp bọn họ. Thời hạn là một ngày, người của cậu phải tìm cơ hội xuống tay."

"Vâng" Kỳ Lân nói "Nếu như bọn chúng muốn tìm hiểu rõ trong từng giai cấp, e rằng Du Mặc Niên và Đại Bích cũng không đáng tin."

"Đại Bích khẳng định có thể đứng về phe bọn họ, còn Du Mặc Niên thì không chắc." Mạnh Hi Tông nói lảng lảng "Nhưng mà, việc này không quan trọng, tôi sẽ không để cho bọn họ có cơ hội liên thủ với nhau."

Kỳ Lân yên lặng hồi lâu lại hỏi "Anh có dự định nói với chị ấy không?"

Mạnh Hi Tông nói thản nhiên "Tôi sẽ cho người trông chừng cô ấy, cô ấy không cần biết."

Tô Di đợi một lúc lâu, Mạnh Hi Tông mới về phòng ngủ. Hai người nhớ nhung đau khổ lâu như vậy, rốt cuộc hôm nay tất cả đều kết thúc. Trong nhát thời họ nhìn lẫn nhau không nói được điều gì.

Hai mắt Mạnh Hi Tông không rời khỏi mặt Tô Di, cất từng bước đi về phía giường. Tô Di chỉ cảm thấy tiếng bước chân trầm ồm kia như đang đi vào tim mình. Nhìn gương mặt anh tuấn như trước của anh, nhưng khí sắc lại hoàn toàn khác trước đây, lòng Tô Di đau xót, cô rơi lệ.

Vòng tay ấm áp kiên cố ôm chặt lấy cô, Mạnh Hi Tông khẽ hôn lên giọt nước mắt cô, mỉm cười hỏi "Khóc cái gì?"

Tô Di tựa đầu vào lồng ngực của anh, thế mà anh lại trở mình, đặt cô xuống phía dưới, gần như hơi nóng vội hôn khắp cơ thể cô.

"Chờ một chút" Tô Di luồn tay vào mái tóc màu đen của anh "Em còn rất nhiều lời muốn nói với anh."

Mạnh Hi Tông cúi đầu từ một tiếng, cũng không dừng động tác "Nói đi"

Tâm tình Tô Di bị anh làm cho thoải mái rất nhiều -- quả nhiên đàn ông và phụ nữ khác biệt rất lớn...

"Người máy Hình Diệu kia đột nhiên xuất hiện, có phải có vấn đề hay không? Rốt cuộc thân phận là gì? Tại sao lại giúp con người?"

Động tác Mạnh Hi Tông khựng lại chút, nhưng lại tăng thêm sức làm cô thờ đốc lên một tiếng, lúc này mới hỏi ngược lại "Em cảm thấy có vấn đề gì ư?"

Tô Di hơi có chút không yên lòng, đáp lại "Hắn ta là vua cơ giới, là Nguyên soái người máy bỗng nhiên xuất hiện. Hắn đoạt được quyền chỉ huy quân sự của người máy, bây giờ lại mang sự vụ cụ thể giao cho Hình Kỳ Lân -- có lẽ đây chính là vấn đề."

"Ừ" Mạnh Hi Tông hôn lên từng tấc da thịt của cô "Còn có lý do, đủ để tin tưởng hắn -- Hắn đã yêu một người phụ nữ, hơn nữa cũng chấp nhận trả giá bằng tánh mạng, vứt bỏ chủng tộc."

Tô Di không ngờ đến thủ lĩnh người máy thần kỳ như thế, lại đi yêu một phụ nữ loài người. Ngoài sự ngạc nhiên ra, cũng khiến cô nhớ lại Hình Nghị, cho nên cô hơi yên lặng.

Cô không muốn nhắc tới hay nghĩ đến tên người máy này.

Nhận thấy được sự yên lặng của cô, trong tiếng nói của Mạnh Hi Tông có nụ cười "Không hỏi nữa hả? Vậy anh bắt đầu nhé?"

"Chờ một chút" Bỗng nhiên Tô Di cất ngang anh "Người máy có thể tin được thật sao?"

Mạnh Hi Tông bỗng giật mình, lại nghe tiếng nói của cô nhỏ xuống "Em thấy người hư thế rất mạnh, chúng ta có nên thừa cơ hội này..."

Mạnh Hi Tông yên lặng trong chốc lát "Anh sẽ suy nghĩ."

Tô Di gật đầu "Vâng. Cũng phải xem người hư thế có thể tin tưởng được hay không nữa."

Thế mà anh lại nắm lấy hai tay cô "Đã về bên anh rồi thì giao chuyện này cho anh đi."

Tô Di cười "Anh đã từng bị thương nặng như vậy có sao không?"

"Em có thể thử xem."

Khi anh mở hai chân cô ra, ánh mắt sâu thẳm sáng rực, Tô Di lại nhẹ nhàng nắm lại hai tay của anh.

Mặc dù muôn phần khó khăn, cô vẫn lên tiếng "Hi Tông, Hình Nghị cũng không có làm được. Chỉ thiếu chút xíu thôi, nhưng hấn đã buông tha cho em."

Cô không muốn giấu diếm anh bất cứ chuyện gì, cô muốn cho anh biết, mình vẫn hoàn toàn thuộc về anh.

Mạnh Hi Tông không lên tiếng.

Bàn tay của anh nắm thật hai chân bé nhỏ của cô, anh phát giác ra, lần đầu tiên mình mơ hồ muốn vợ mình cảm nhận được sự đau đớn.

Không phải vì hoài nghi, cô nói, anh hoàn toàn tin tưởng tuyệt đối. Nhưng anh không cách nào để cô biết, toàn thân của cô, nơi kín đáo riêng tư của cô, rõ ràng từng chút từng chút đều là hơi thở của người máy khác.

Hơi thở của một người đàn ông khác, bao gồm cổ tay, dấu răng đỏ thắm sau tai, bao gồm vết bầm ở hai bên đùi.

Cho nên, anh càng muốn phải triệt để chiếm lấy cô, làm cô phải nhớ thật kỹ cảm giác anh mang đến cho cô, khắc lên dấu ấn thật sâu. Vì như thế mới có thể hoàn toàn che giấu dấu vết của người đàn ông khác để lại.

Cô ấy nói thiếu chút nữa đã làm được ư?

Đó là một hình ảnh thế nào?

Nghĩ thôi cũng khiến người khác nổi điên.

Mạnh Hi Tông ngược mắt lên, lẳng lặng nhìn cô "Quên hấn đi."

Sắc mặt Tô Di hơi tái xanh, gật đầu.

Mạnh Hi Tông giờ tay lên, nhẹ nhàng vuốt qua khuôn mặt và cơ thể của cô, dịu giọng nói "Không ai có thể mang em đi, bất kể là con người, người máy, hay là người hư thế."

Tô Di không phát giác được sự khác thường trong giọng nói của anh, chỉ nghĩ trong lòng anh khó chịu, làm cô vô cùng thương tiếc. Cô ngồi thẳng lên, ngẩng đầu, chủ động hôn lên đôi môi lạnh lẽo của anh. Anh nhìn vào đôi mắt nhắm lại của Tô Di rất sâu, giống như cây kiếm sắc bén hung hăng đâm phá thân thể người phụ nữ, mạnh mẽ xuyên qua cô.

Tô Di mới đầu ngây ngất sa vào vòng tay của anh, dần dần, lại phát giác có gì hơi khác ngày thường.

Trong dĩ vãng, mặc dù về bề ngoài anh lạnh lùng, nhưng trong những lúc thế này, bao giờ cũng dịu dàng êm ái, kiên nhẫn kéo dài. Nhưng hôm nay, cô nghĩ có lẽ xa nhau quá lâu, sự chịu đựng của anh đã tận, cho nên vừa lên, lại nhẫn tâm không hề lưu tình.

Tô Di đau lòng cho anh, đau lòng tất cả mọi chuyện của anh, sự khuất nhục anh phải chịu, sự đau đớn anh đã trải qua. Cho nên, cô không nói tiếng nào, chỉ dịu dàng quán lấy anh, mặc anh thỏa mãn.

Mà thân thể mềm mại dịu dàng, rõ ràng càng làm anh mê đắm, lại càng mạnh mẽ hơn. Trong nháy mắt, anh ngẩng đầu, ánh mắt vừa rực lửa vừa lo lắng, như ngọn lửa hoang dại lại mang theo chút ít điên cuồng kìm nén.

Sau đó anh đè sát cô trên giường, sức mạnh làm cô hơi đau. Không đợi cô kháng nghị, anh đã bắt đầu thẳng lực tiến tới, mọi cái cũng mạnh mẽ dứt khoát dị thường, làm cô run rẩy gần như muốn điên cuồng.

Mồ hôi chảy xuống từ trán anh, nhỏ giọt lên thân thể non mềm của cô. Lần đầu tiên, anh lộ ra ánh mắt như thế trước mặt cô, giống như một con báo hoang thấy được con mồi, trong đôi mắt sâu thẳm vô cùng dữ tợn.

Cứ theo đà này càng này càng rõ ràng, đến cuối cùng, anh đã hoàn toàn dùng sức giam cầm tay chân cô, mút lấy chiếc lưỡi cô, vuốt ve nơi đầy đặn của cô, thoải mái chinh phạt trong cơ thể cô. Mỗi tác da của cô gần như cũng bị anh hôn khắp, mỗi sợi ướt át cũng bị anh cướp lấy. Song, anh vẫn không biết thỏa mãn, mang cô lên tường, khát khao cô từng lần một.

Cảm xúc mạnh mẽ rực cháy này duy trì chừng mấy giờ, anh mới như trường phạt xong, cho phép mình buông thả trong cơ thể cô. Mặc dù Tô Di thoải mái, nhưng vẫn cảm thấy anh có hơi xa lạ. Nùng nịu trong lòng ngực của anh, giờ cổ tay mình lên cho anh xem "Đau quá, bầm một vòng rồi."

Thế mà anh cũng không xin lỗi vì đã làm cô đau, ngược lại ôm lấy cô, để cô đứng soi vào tấm kính dài trước mặt, để cho cô nhìn thấy toàn thân đều là dấu vết xanh tím.

"Em là vợ của anh." Đôi mắt anh sâu thẳm nhìn cô ở trong kính "Vĩnh viễn là như thế"

Tô Di không biết hàm nghĩa trong lời nói này, chẳng qua chỉ hung dữ cắn lên bả vai anh một miếng. Lúc này anh mới hắng giọng cười lên, ôm cô đặt lên giường.

"Ngủ đi" Anh ôm cô thật chặt vào lòng.

Tô Di đã mệt mỏi quá độ từ lâu, ngã đầu ngủ trong ngực anh. Xa cách nhiều ngày như vậy, lúc này cô chỉ cảm thấy cuối cùng trái tim đã được yên bình, ngay cả trong giấc mộng cũng không kiềm nén được nụ cười.

Không biết ngủ được bao lâu, cô mới mơ mơ màng màng phát hiện có người vuốt ve gương mặt của mình. Lúc đầu cô hơi kinh hãi, rồi lập tức thanh tỉnh trở lại.

Không phải là Hình Nghị, là Mạnh Hi Tông.

Thật tốt quá.

Ý thức cô lại một lần nữa chìm sâu vào sự dịu dàng ngọt ngào, lại bỗng nhiên nghe được người đó thật giống như tự nhủ thầm "Bà xã, em không biết anh yêu em biết bao nhiêu."

Trong lòng Tô Di chấn động, trong giây lát, hốc mắt cũng ẩm ướt.

Muốn một người đàn ông như Mạnh Hi Tông nói ra lời nói thâm tình như vậy, gần như còn khó hơn lên trời. Thậm chí còn rất ít khi gọi cô là bà xã, toàn gọi cô là Mèo con hoặc Tô Di. Trong buổi tối trùng phùng này, thế mà anh lại không ngủ không nghỉ, cứ vuốt ve nhìn chăm chú vào khuôn mặt cô, một mình nói ra lời yêu thương sâu thẳm trong tận đáy lòng của mình.

Tô Di không đành lòng mở mắt, chỉ gối lên cánh tay dẻo dai kiên cố của anh, rót cuộc nước mắt cũng từng giọt từng giọt chảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: GUƠM SÚNG SẴN SÀNG

Khi Tô Di tỉnh dậy, điều đầu tiên nhìn thấy chính là gương mặt tuấn tú của Mạnh Hi Tông, bình thân nằm bên cạnh mình. Cô mới vừa đưa tay vuốt ve cặp lông mày dài của anh, đôi mắt đen nhánh kia lập tức mở ra.

Một nụ hôn nồng nhiệt pha chút kiềm nén rơi xuống.

Ngoài cửa sổ, ánh sáng rực rỡ chiếu vào trong phòng, nhưng so ra vẫn kém với sự yên lặng mãnh liệt của anh. Chỉ có điều, so với sự hưng hân tối qua, thì sáng nay anh đã khôi phục lại sự dịu dàng thường ngày. Khi anh hôn lên khắp thân thể cô, trong giọng nói mang theo sự áy náy.

"Làm đau em hả?"

".... Không sao."

Lại làm cho Tô Di thần hồn điên đảo thêm một lần, anh mới dừng lại sự xâm phạm, kéo cô lại, đầu đặt lên hõm vai mềm mại của cô.

Ánh mắt Tô Di mơ mơ màng màng đảo qua bên giường, thoáng cái đã tỉnh táo lại "Dao Dao dậy rồi."

Trên chiếc giường nhỏ, đứa bé đang tròn to đôi mắt, nhìn bọn họ chăm chăm. Thấy Tô Di đang chăm chú nhìn mình, lập tức nở nụ cười tinh khiết đủ để hòa tan trái tim băng giá của bất cứ ai.

"Lúc em ngủ, anh đã cho nó bú sữa một lần, bây giờ nó mới ngủ một giấc dậy nữa đó." Giọng nói Mạnh Hi Tông bình bình.

Tô Di thật không tưởng tượng ra cảnh Mạnh Hi Tông ôm con trai cho bú sữa bình thế nào, nhưng anh lại làm được thật.

Tô Di ôm con, cười nhìn Mạnh Hi Tông "Thật cực cho anh."

Mạnh Hi Tông nhìn cảnh một lớn một nhỏ vui tươi hơn hờ, không nói ra lời.

Bởi vì người hư thế sắp đến, Mạnh Hi Tông có rất nhiều chuyện cần xử lý. Tô Di muốn giúp anh, nhưng lại không nỡ xa con trai lâu. Đang trong lúc do dự, Mạnh Hi Tông cũng lợi dụng tình thế như vậy, không cho cô ra khỏi nhà.

"Anh đã mất em rất nhiều lần." Chân mày anh cau lại nhìn cô "Tất cả cứ giao cho anh, ở bên cạnh anh, đừng bao giờ rời xa anh nữa."

Tô Di nhìn trạm gác của Linh Đánh Thuê cách nhà mình ba bước, cảm thấy buồn cười. Cô chỉ cảm thấy Mạnh Hi Tông lo quá xa, đây đã là thời bình, có cần thiết phải canh gác hùng hậu thế không?

Nhưng cô nghĩ đến, có lẽ trong lòng Mạnh Hi Tông, bảo vệ không được vợ mình, chắc là làm anh cảm thấy rất nhục nhã, cho nên bây giờ hơi cực đoan chút.

Có lẽ qua một thời gian sẽ tốt thôi. Cô phải dung túng cho sự giam cầm của anh đối với cô.

Mạnh Hi Tông ăn mặc chỉnh tề, Tô Di ôm con tiều anh ra đến tận cửa.

"Chờ anh về." Anh dịu giọng.

"Ừ"

Anh lặng lẽ nhìn cô trong giây lát, bỗng nhiên lại nói "Hình Nghị đã không còn uy hiếp."

Cả người Tô Di sùng sốt.

Về Hình Nghị, tối hôm qua hai người đã cố gắng tránh nói đến. Tô Di chỉ biết, hắn ta vẫn còn ở trong quân đội người máy, cũng không phải là cô không lo đến phản ứng của hắn khi biết mình trở về.

Nhưng Mạnh Hi Tông cuối cùng lại khai ra.

"Tại sao?" Cô hỏi, người đó, sẽ thật không tìm cô nữa ư? Chỉ cần nghĩ đến cảnh bị hấn nhót bên cạnh, ánh mắt u tối kia, sự bướng bỉnh cố chấp kia, đã làm cho cô thất kinh hồn vía.

"Tô Di, tha lỗi cho anh." Mạnh Hi Tông giờ tay vuốt ve mặt của cô "Vi đại cục, anh không thể giết Hình Nghị."

Tô Di ừ một tiếng. Thật ra thì, Tô Di hận Hình Nghị là vì hắn đã làm Mạnh Hi Tông bị thương.

"Anh đã giết Lâm Tề" Mạnh Hi Tông quan sát nét mặt cô, lại bổ sung.

Sau khi Mạnh Hi Tông đi khỏi, Tô Di suy nghĩ đến hàm nghĩa trong lời nói của anh.

Tô Di cũng cho rằng, là vì Hình Nghị mô phỏng Lâm Tề, nên mới cảm thấy hứng thú với mình. Bây giờ, Mạnh Hi Tông giết chết thể xác của hắn, có lẽ hắn sẽ mất hết hứng thú với Tô Di.

Thật tốt quá. Tô Di nghĩ đến đôi tay người máy từng vuốt ve khắp cơ thể mình, cảm thấy cả người mình cũng rất khó chịu.

Lúc hoàng hôn Mạnh Hi Tông trở về, bước chân đạp trên ánh nắng chiều, phía sau còn có một người phụ nữ khoảng bốn mươi mấy tuổi.

Vừa nhìn đứa bé, người phụ nữ đó cất bước đi đến quen thuộc, đón lấy từ tay Tô Di, chăm sóc cẩn thận.

"Thỏa mãn anh trước, rồi đến con" Cánh tay Mạnh Hi Tông vươn ra, kéo cô vào trong ngực.

Tô Di bật cười -- Cho nên anh phải lập tức tìm bảo mẫu, sợ bị con trai quấy rầy ư?

Chờ Mạnh Hi Tông tắm rửa ra, Tô Di đang ngồi trên sàn nhà, dọn từng món đồ chơi của con vào thùng. Mạnh Hi Tông bước đến hôn lên cô, đặt cô trên sàn nhà.

Mặt đất lạnh như băng, lại được lòng ngực ấm áp của anh sưởi nóng. Cô dịu dàng giãn thân thể ra, trong mắt anh như một đóa hoa nở rộ trên đất, một mặt tác da thịt cũng đáng giá để thưởng thức tỉ mỉ. Đôi cô mềm nhũn như một con mèo, gục trong ngực anh không nhúc nhích. Anh dùng chân móng đắp lên cơ thể đang ôm lấy nhau của hai người, nhìn ánh trắng chiếu sáng bên khung cửa, chỉ cảm thấy, tỷ năm chờ đợi, chỉ là trong chớp mắt.

Tô Di nắm một bàn tay của anh, ngón tay cô nhẹ nhàng vẽ trong lòng bàn tay anh. Thuận miệng hỏi "Anh nói xem, tương lai chúng ta phải làm gì?"

"Tương lai?"

"Ừ. Bây giờ là thời hòa bình, đoán chừng cũng không có đánh chiến gì nữa. Chức Nguyên soái của anh, coi như là chức vụ nhàn hạ." Cô nhẹ nhàng vuốt ve đầu ngón tay anh "Em cũng không muốn lái máy bay nữa, anh nói thử xem tương lai chúng ta phải làm chút gì đây?"

Hồ hập Mạnh Hi Tông khựng lại chút, mới trở tay lại nắm chặt tay cô, nói dịu giọng "Em nói làm gì thì làm cái đó."

"Ừ" Tô Di nheo mắt suy nghĩ một chút "Em muốn mở tiệm bánh."

Không nhận thấy được anh đang yên lặng sùng sốt phía sau lưng, cô nói tiếp "Hương vị ngọt ngào, bọn trẻ con rất thích. Thật ra khi em học đại học, nguyện vọng lớn nhất đó là mở tiệm bánh. Sau này anh và em lúc nào trên người cũng có mùi thơm, không biết anh có ngán hay không..."

Mạnh Hi Tông nghe thế bỗng xoay người cô lại, kéo sát vào lòng, mãnh liệt hôn cô.

Đường nét tinh hệ Vĩnh Hằng đã xuất hiện trước chiến hạm, tâm tình Cố Vũ Khanh hơi kích động.

Mặc dù đã chuẩn bị đánh một trận với người máy, nhưng khi hắn thấy pháo đài sáng rõ của Liên Minh loài người, thấy sự yên lặng của tinh hệ như ngọn đèn hải đăng trên biển rộng, hắn vẫn bị một cảm giác ảm áp xa lạ bao trùm.

Hai chiếc chiến hạm vũ trụ khổng lồ từng bước nhích đến gần, ở một vị trí an toàn, đối diện với pháo đài, một chiếc báo săn vỹng vàng bay ra khỏi boong tàu.

Trên hai chiến hạm, vô số người nhìn chiếc Báo Săn từ từ đáp xuống boong tàu chiến hạm vũ trụ.

Đứng sau Cố Vũ Khanh, có hơn năm mươi sỹ quan cao cấp đứng sừng sững như pho tượng, vô cùng chính tề yên tĩnh đứng chờ trên boong.

Báo Săn dừng hẳn, một gã quân nhân cao lớn bước xuống. Hắn nghiêm chỉnh đứng trước mặt Cố Vũ Khanh, nghiêm cẩn chào theo nghi thức tiêu chuẩn quân đội "Nguyên soái Cố Vũ Khanh, tôi là sỹ quan chỉ huy Giản Mộ An. Hoan nghênh ... các người quay về."

Giọng nói Giản Mộ An chân thành, hai mắt sáng ngời, hơi có chút kích động, làm cho các sỹ quan của người hư thể cảm động.

Bởi vì trước đó, tiếng Liên Minh đã được đưa vào trình tự, đám người của Cố Vũ Khanh có thể thành thạo nghe nói tiếng Liên Minh. Cố Vũ Khanh khẽ mỉm cười, đáp lễ với Giản Mộ An "Sỹ quan chỉ huy, cảm ơn các anh. Chúng tôi đến vì phục hưng nhân loại."

Giản Mộ An gật đầu "Nguyên soái Mạnh Hi Tông bị thương nặng trong chiến dịch phản kháng với người máy, cho nên hành động bất tiện, ủy thác tôi đến đây nghênh đón các người. Chờ sau khi đến mặt đất, Nguyên soái sẽ đích thân mở tiệc chiêu đãi."

"Xin đừng khách sáo."

Hai hạm đội, một trái một phải ở một hành tinh trong hải dương hệ, từ bước tiến đến gần tinh hệ Vĩnh Hằng. Bảy hành tinh có hình thái khác nhau, có cái thì màu lam bao trùm như một bảo thạch trong suốt. Có cái thì xanh biếc thăm thẳm như hạt ngọc, còn có hành tinh Trùng tộc tuyết phủ quanh năm, nhìn từ phía xa như khối băng lạnh lẽo.

Đi đến gần hành tinh Trùng tộc, không ít sỹ quan binh lính của Cố thị đều không nhịn được ngẩng đầu lên ngắm nhìn. Người đứng bên cạnh Giản Mộ An thăm dò nét mặt, đề nghị "Sỹ quan chỉ huy, bây giờ đi đến tinh cầu Tự Do, cũng đã nửa đêm, nếu như các anh có hứng thú, có muốn quan sát trước mặt đất các hành tinh hay không?"

Đề nghị này rất hợp với tâm ý của Cố Vũ Khanh. Trên thực tế, các tham mưu quân sự đều cho rằng nên xem xét thiết thực. Hiện tại, Liên Minh tinh hệ Vĩnh Hằng, đến tột cùng là có nghênh đón hòa bình chân chính hay không?

Giản Mộ An nhìn về phía Cố Vũ Khanh "Vây phải xem ý của Nguyên soái rồi."

Cố Vũ Khanh gật đầu "Được. Vây thì làm phiền sỹ quan chỉ huy."

Mặc dù là người hư thể nửa máy, nhưng bọn họ hoàn toàn bảo lưu tất cả tình cảm của con người. Cho nên khi nhìn thấy hạm đội lưu vong này bước chân lên quê nhà xa xưa, khó tránh khỏi có chút say mê cuốn hút.

Dấu vết lửa đạn trên bề mặt quả đất các hành tinh vẫn còn rõ rệt. Nhưng hiển nhiên, người dân của các chủng tộc cũng đã bắt đầu cuộc sống an cư lạc nghiệp mới.

Trên hành tinh Trùng tộc, đại đội Linh Đánh Thuê và binh lính Trùng Tộc, nghiêm chỉnh hợp lực khai thác tài nguyên khoáng sản quý báu; trong một hang động trên sườn núi Trùng tộc, trùng mẫu bận rộn sinh sôi nảy nở, vô số trứng trùng tỏa ánh sáng tím dưới nắng mặt trời. Giản Mộ An hơi phát hiện kinh ngạc, quân đội trú ở đây đã biết tin tức người hư thể đến, một đội trùng tộc đã chờ ở sân bay từ sớm, chuẩn bị đặc sản địa phương, ví dụ như thủy tinh, dao găm tinh xảo, áo khoác lông, áo khoác da.

Các sỹ quan của Cố thị vội vàng ngăn cản sự nhiệt tình của Trùng tộc, kỷ luật quân đội nghiêm minh, làm sao họ dám nhận. Cố Vũ Khanh còn chưa lên tiếng, Giản Mộ An biết thời điểm thế giờ tay lên "Xin cứ nhận."

Cuộc thăm dò mặt đất lần này, mang đến khá nhiều nơi tham quan du lịch. Nhưng đến khi tai nghe mất thấy những sự vật ở đây, làm cho đội quân của Cố Vũ Khanh từ từ khoan khoái.

Trên tinh cầu Mơ Ước, vẫn còn là rạng sáng mùa hè. Trên quảng trường, ngọn lửa ăn mừng hòa bình thắng lợi vẫn còn chưa dập tắt. Thậm chí có rất nhiều người đang nằm ngủ trên quảng trường, cũng không ít quán bar mở cửa thâu đêm, cuộc sống phóng túng cười đùa xôn xao huyền ảo.

Thấy đoàn quân nhân nghiêm túc đang đi, những người thanh niên uống đến say khướt cũng không quên cung kính xiêu vẹo chào theo nghi thức quân đội.

"Kính chào Liên Minh... Kính chào Linh Đánh Thuê" Bọn họ hí hóp mắt, giọng nói kích động "Tất cả đều nhờ vào các ngài! Tất cả đều nhờ vào các ngài!"

Đến khi bọn họ đi đến quang cảnh xinh đẹp nhất của tinh cầu Mơ Ước - Trước thác nước ngân hà, họ gần như cũng say vì cảnh đẹp.

Một thác nước cao lớn như một chiếc đai ngọc, từ vách đỉnh núi đổ xuống lấp lánh, tiếng nước đổ nhưng khúc nhạc êm tai lúc bình minh. Nóng tối đã lui

dần trong không gian, thác nước ngân hà rực rỡ đổ xuống chiếc đầm sâu lóng lánh như mộng ảo.

Quân Liên Minh đóng ở đây đã chờ đợi từ lâu, có chút kích động chào đón. Đi theo phía sau là mười mấy thiếu nữ mặc váy lụa mỏng, hồ vờn eo mềm mại xinh đẹp.

"Đoàn bạn đến là vinh hạnh của tỉnh cầu Hy Vọng." Sỹ quan kia thoát nhìn hơi ngốc nghếch, sỹ quan phụ tá bên cạnh lại nói thân thiện "Thưa các sếp, nếu đã tới, nên thử chút nước chất của thác ngân hà được không? Nước chất giàu khoáng sản vật chất nơi này được bán ở các tỉnh cầu khác với giá 100ml bằng 1000 đồng Liên Minh."

Những thiếu nữ kia tay cầm một chén nước suối, cất bước thướt tha đi đến.

Cổ Vũ Khanh thấy những thiếu nữ hờ hang, chân mày cau lại. Giản Mộ An thấy thế hạ giọng nói "Đừng lộn xộn, kêu các cô ấy đi đi."

Các thiếu nữ rõ ràng hơi kinh hãi, mọi người đang cầm chén trên tay, mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, tiến thối lưỡng nan.

Cổ Vũ Khanh nhận lấy một chén nước suối trong tay thiếu nữ, uống một hơi cạn sạch. Đúng là nước suốt trong veo ngọt ngào, tinh thần sáng khoái.

"Cám ơn" Hần trăm giọng nói với người thiếu nữ, cô gái nghe vậy, mặt đỏ lên, lạng lẽ lui ra.

Những sỹ quan khác thấy thế cũng thả lỏng, nhận lấy nước suối, mọi người cùng nhau uống. Nhiều năm lưu vong bên ngoài, không nhận được nhìn ngó bàn tay các cô gái mấy lần.

Cùng với kỷ luật quân đội nghiêm minh, nên trong quân đội của Cổ thị rõ ràng nghiêm túc hơn với quân lính đánh thuê lưu manh. Nhìn những sỹ quan binh lính ngày ngọ đảng hoàng này, Giản Mộ An thâm cười.

Đoàn người đi vòng quanh mấy trọng điểm ở tỉnh cầu, thậm chí còn cùng nhau dùng buổi trưa tại đây. Chỉ có điều, bước lên tỉnh cầu Hi Vọng của người máy đóng quân, tất cả mọi người bắt buộc phải đeo phòng chặt chẽ.

Nhưng đối đoàn người xuất hiện trên mặt đất, người máy địa phương cũng không có bất ngờ. Dường như đây là chuyện hoàn toàn bình thường. Thậm chí bọn họ thấy không ít con người, đi lại trên đường lớn của thành thị. Có người xem ra giống như vợ chồng, có người xem ra lại giống như mẹ con.

"Đều là người máy" Sỹ quan kỹ thuật thu lại dụng cụ thăm dò mini, nói khê với Cổ Vũ Khanh. Cổ Vũ Khanh nhẹ gật đầu, nhìn về phía Giản Mộ An đang yên lặng đứng sừng sững phía trước.

"Có vấn đề gì ư?" Cổ Vũ Khanh đi đến phía trước.

Lúc này Giản Mộ An mới xoay người, vẻ mặt mỉm cười thân thiện "Không có gì, chẳng qua là không nghĩ đến có một ngày, chúng ta thật có thể chung sống hòa bình cùng người máy. Cuộc sống bị đô hộ, giống như một giấc mơ đã trải qua rất lâu rồi."

Cổ Vũ Khanh yên lặng.

Đoàn người cuối cùng đã tới Tự Do Thành, lúc đến nơi đã là ba giờ chiều.

Vốn chỉ là hành trình thăm dò dân tình ngắn gọn, lại biến thành chuyến du lịch tham quan. Đóng quân ở các tỉnh cầu không nói lời gì, nhiệt tình biếu tặng các đặc sản, gần như chất đầy hai chiếc Báo Săn. Điều này làm cho thói quen kham khổ trong cuộc sống vũ trụ của quân đội Cổ thị, hơi ngượng ngập, lại có chút cảm động.

Giản Mộ An đã có thói quen cướp đoạt mồ hôi và nước mắt của dân chúng từ lâu, nên chẳng cảm thấy có vấn đề gì. Ngược lại, thu xếp cho bọn họ ở lại khách sạn hào hoa nhất thành phố, mỗi gian phòng còn có người đẹp. Làm cho quân nhân Cổ thị bị dọa sợ đẩy người đẹp ra khỏi gian phòng, bắt đắ đi các cô phải đứng một loạt trong lối đi nhỏ, trở thành một phong cảnh đặc biệt.

Sau khi chinh đồn, Giản Mộ An tự mình đến phòng Cổ Vũ Khanh nghênh đón. Mấy tên sỹ quan cao cấp khác đã đi đến sảnh tiệc trước. Đến cửa sảnh tiệc, Giản Mộ An lại dẫn Cổ Vũ Khanh đến một phòng cuối dãy hành lang dài.

"Cố nguyên soái, nguyên soái Mạnh Hi Tông chờ anh bên trong."

Cổ Vũ Khanh gật đầu.

Cửa phòng từ từ mở ra, ngay giữa chiếc bàn tròn, bày đầy thức ăn thơm phưng phức. Sau bàn tròn, là một người đàn ông cao lớn ngồi yên, gương mặt anh tuấn, đôi mắt đen sâu như hồ nước, quan sát Cổ Vũ Khanh.

Mặc dù đã nhìn thấy hình ảnh của Mạnh Hi Tông từ trước, nhưng khi tận mắt chứng kiến vị nguyên soái danh tiếng hiển hách thu phục được cả người máy này, Cổ Vũ Khanh vẫn thầm khen dung mạo xuất sắc và khí chất anh tuấn của anh.

Trên đường đến đây, bọn họ tham quan các tỉnh cầu, như là tự nhiên, lại vừa như có sự an bài trước. Nhưng bọn họ đến rất nhiều nơi, cũng là do Giản Mộ An cung cấp chỉ trả, theo lý mà nói, cho nên đây không thể nào là giả được.

Cổ Vũ Khanh tin tưởng, hôm nay, Liên Minh tỉnh hệ Vĩnh Hằng, xác thật là các chủng tộc đã bình đẳng hòa bình, bao gồm cả người máy kiều ngao ngày

xưa, hôm nay cũng có hơi thở phồn vinh của sự an cư lạc nghiệp.

Điều này làm cho hắn vui sướng rất nhiều, lại có chút ít cảm thấy mất mát. Hắn tung hoành cả đời cũng không thể tiêu diệt được người máy, nhưng trong tay Mạnh Hi Tông, lại thực hiện được sự hòa bình của các chủng tộc.

Nhưng vui sướng cũng không quá đà. Thân là con cháu Cổ thị, hắn tuân thủ nghiêm ngặt lời thề và vinh dự của gia tộc, chiến đấu chỉ vì phục hưng nhân loại.

Cho nên đối với Mạnh Hi Tông, hắn vừa khâm phục, lại hiếu kỳ.

Mặt Mạnh Hi Tông trầm như nước, đứng lên, giọng nói hờn hậu "Cổ nguyên soái, hoan nghênh anh."

Cổ Vũ Khanh vừa đi đến trước mấy bước, cúi đầu lại thấy đồng hồ thăm dò người máy dòn dập lóe lên ánh sáng nhạt. Tia sáng kia chỉ có góc độ từ phía hắn mới có thể nhìn thấy, từ từ ánh vào mắt hắn gấp rút.

Đây là kỹ thuật người hư thể mới nghiên cứu chế tạo gần đây của người hư thể. Nói như vậy, cho dù người máy giả trang làm con người, không phóng ra năng lượng, cũng bị dụng cụ thăm dò này bắt được vô cùng chính xác, cho dù năng lượng lưu động tĩnh cũng thế.

Nhưng Hình Nghị và Hình Kỳ Lân cũng không biết dụng cụ này tồn tại.

Cho nên người đàn ông này, mới dám đơn độc đến gặp mình sao?

Cổ Vũ Khanh ngược mắt nhìn người đàn ông kiên nghị anh tuấn trước mặt, anh hùng nhân loại trong truyền thuyết, chịu đủ mùi vị hành hạ, thậm chí vợ con cũng bị người đàn ông khác cướp đi.

Người đàn ông này, cuối cùng lại thúc đẩy các chủng tộc bình đẳng hòa bình.

Cổ Vũ Khanh nhấc cánh tay lên, một thanh kiếm laser ngắn vắt bên hông, bỗng rút ra dài hơn một thước.

"Hình Nghị? Hình Kỳ Lân?" Hắn lại lắc đầu "Không, không phải."

Lông mày Mạnh Hi Tông nhướng lên, đôi mắt đen hiện lên sự sắc bén.

Trong nhất thời, Cổ Vũ Khanh chợt hiểu ra, bật cười thành tiếng "Thì ra là nguyên soái cơ giới thần bí... Hình Diệu?"

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: TẤT CẢ CỦA TÔI

Ngoài dự liệu của Cổ Vũ Khanh, Mạnh Hi Tông bị vạch trần thân phận không hề có tí kinh hoàng, ngược lại trầm giọng cười.

"Mắt nhìn không tệ."

Cổ Vũ Khanh lặng lẽ nhìn anh, nhất thời trong lòng hắn đã thấu hiểu được tại sao chủng tộc người máy bỏ quyền chiếm lĩnh, hình tượng các chủng tộc chung sống hòa bình.

Quyền chỉ huy quân sự Liên Minh, vẫn toàn bộ nằm trong tay người máy.

"Thật đáng tiếc" Kiếm Laser trong tay Cổ Vũ Khanh sáng chói "Tôi ghét người máy"

Sắc mặt của Mạnh Hi Tông vẫn như cũ, thân thể màu đen nhanh nhẹn như gió, trong nháy mắt đã đứng phía bên kia bàn, né tránh được nhất kiếm mạnh mẽ bổ từ đầu xuống của Cổ Vũ Khanh.

"Buông tay" Cả người Mạnh Hi Tông như bão phủ trong ánh sáng xanh, một vệt năng lượng sáng nhanh như tia chớp, đánh về phía Cổ Vũ Khanh.

Cổ Vũ Khanh cười lạnh, bóng dáng bỗng biến mất, không còn trước mặt Mạnh Hi Tông nữa. Song, kiếm laser lại bị rơi xuống đất, bị sóng năng lượng trực tiếp đánh nát bấy.

Cửa phòng sau lưng hắn bị khoét một lỗ hổng, ngay sau đó vang lên tiếng bức tường bị sụp đổ. Song, hai người đều không ai nhường ai, không hề lùi bước trốn tránh.

Ngay cả trong lúc ánh sáng xanh tràn ngập bên trong phòng, sắc mặt Mạnh Hi Tông vẫn cứng như sắt, đôi mắt đen ửng đỏ, nổi lên sự giết chóc nặng nề. Mà giữa tầng tầng lớp lớp trường năng lượng tỏa ra xung quanh anh, một bóng dáng lập lờ, mạnh mẽ đánh vào vách tường năng lượng hết lần này đến lần khác.

Cả hai người đều không lên tiếng. Trên vai Mạnh Hi Tông dần dần xuất hiện vết thương mới, máu tươi đỏ thắm cả quần phục đen. Trong không khí, bóng dáng Cố Vũ Khanh vẫn không thể thấy rõ, nhưng mùi máu tươi cũng bắt đầu ngập trong trường năng lượng.

"Anh đâu hàng đi." Giọng Cố Vũ Khanh như truyền đến từ xa "Đầu tiếp nữa chỉ đem đến kết quả hai bên cùng tổn thất, chiến hạm của tôi đã bao vây tinh cầu hi vọng, anh còn chống cự nữa, tôi sẽ đánh tinh cầu người máy thành tro vụn."

Cố Vũ Khanh cũng không phải đe dọa suông. Trước đó, mặc dù mang tâm tình nhớ quê hương, nhưng nhiều năm chính chiến lúc nào cũng phải đề phòng, nên hắn vẫn ra lệnh cho các chiến hạm vẫn giữ tư thế chuẩn bị tiến công. Chỉ cần hắn bấm nút phát tín hiệu trên đồng hồ, thì các chiến hạm sẽ bắt đầu đánh vào tinh cầu Hi Vọng của người máy.

Song, Mạnh Hi Tông không hề kinh hoảng, trường năng lượng bỗng mạnh thêm. Cố Vũ Khanh nghe giọng nói anh lạnh lùng "Có những thứ nửa người nửa máy các người chôn cùng, chết thì chết chứ."

Cố Vũ Khanh châm biếm "Anh cho rằng bằng tài năng của anh, sẽ hạ được chúng tôi sao?"

Mạnh Hi Tông bật cười "Đã bắt cả lại rồi."

Cố Vũ Khanh hơi phát hoảng. Suy nghĩ trên đường tham quan du lịch từ các hành tinh đến đây, hắn là Mạnh Hi Tông đã giăng bẫy. Bọn họ tuy là nửa người máy, như thân thể vẫn là con người. Bởi vì nhóm Giác Mộ An cũng là con người, bọn họ cũng không đề phòng. Như vậy Mạnh Hi Tông đã xuống tay khi nào? Nước trong thác ngăn hà ư? Hay là buổi trưa tại tinh cầu Hòa Bình?"

Lòng Cố Vũ Khanh run lên, trong lòng biết cấp dưới mình nhất định đã bị Mạnh Hi Tông cho người âm thầm chế phục. Nói cả giận "Đồ hèn! Những người kia lại giúp bọn người máy các người."

Mạnh Hi Tông cười khê "Bọn họ cũng không biết tôi là người máy, nhưng lại biết các người rõ ràng là nửa người máy."

Cố Vũ Khanh chán nản, tấn công cũng hơi chậm lại, đã bị trường năng lượng của Mạnh Hi Tông đánh tới gần bên người, thét lên một tiếng, phun ra máu tươi trong không trung.

Sau mười hai giờ, ánh mặt trời rực rỡ, Tô Di đưa con trai cho bảo mẫu chăm sóc, ăn mặc chỉnh tề, đi ra khỏi cửa.

Lại bị mấy tên Lính Đánh Thuê giờ tay cầm lại.

"Phu nhân, Nguyên soái dặn dò phải bảo vệ an toàn cho chị."

Tô Di ngạc nhiên "Tôi biết, các cậu đi theo tôi. Tôi muốn đến Tự Do thành."

Hôm nay là ngày đám người Cố Vũ Khanh đến, cô cho rằng Mạnh Hi Tông nhất định sẽ phái người đón mình đến. Ai ngờ đợi rất lâu, vẫn không thấy có máy bay đến đón.

Bởi vì bọn người Cố Vũ Khanh đến từ địa cầu, trong đương nhiên phải quan trọng hơn những người khác. Cô rất muốn cùng với Mạnh Hi Tông, cùng nhau hỏi thăm những sự kiện chi tiết năm đó tại địa cầu. Có lẽ sẽ biết rõ được vì sao mình và Mạnh Hi Tông lại "Xuyên không" đến tinh hệ Vĩnh Hằng mấy tỷ năm sau.

Cũng không ngờ, chỉ là đề nghị bình thường này, lại làm cho mấy tên Lính Đánh Thuê nhanh chóng trao đổi ánh mắt. Người cảm đầu lộ ra vẻ khó xử "Phu nhân, Nguyên soái cần dặn ngàn lần bảo không thể để cho chị mạo hiểm. Nếu như chị phải đi khỏi nhà, có thể để tôi đi gọi điện thoại cho Nguyên Soái trước hay không?"

Tô Di yên lặng trong giây lát, gật đầu, xoay người về phòng. Lính Đánh Thuê từ từ chạy đi.

Lòng Tô Di không thoải mái. Mặc dù Mạnh Hi Tông quan tâm và bảo vệ quá mức. Nhưng hôm nay lại không để cô ra khỏi nhà, ý như thế là muốn nhốt cô rồi.

Tác phong này lại hơi tương tự với Hình Nghị.

Kỳ quái.

Đợi hơn nửa tiếng, cũng không thấy tên Lính Đánh Thuê báo tin trở về. Tô Di càng hiểu được, rõ ràng chỉ nói cho có lệ với cô.

Ai dám cho bọn họ lớn gan như vậy, dám lừa gạt mình?

Chỉ có Mạnh Hi Tông thôi.

Chẳng lẽ anh lại muốn làm chuyện gì nguy hiểm, cho nên gạt mình ư? Tô Di không khỏi hơi bận tâm. Vừa nghĩ đến đây, cô đã có kết luận.

Đêm đó, cô có nói đến việc bắt tay với người hư thế đối phó với người máy, đã bị Mạnh Hi Tông đổi đề tài. Cô thử nghĩ cũng hiểu, ngày đó nhất định Mạnh Hi Tông đã có hứa hẹn hòa bình với tộc cơ giới, cho nên không muốn làm trái. Chẳng lẽ, hôm nay người hư thế đến, song phương xảy ra xung đột vì người máy sao?

Nhớ tới gương mặt Cố Vũ Khanh cười nhạt và tài nhảy không gian biến hóa thất thường của người hư thế, lại nghĩ đến thân thể của Mạnh Hi Tông đã bị tổn hao lực chiến đấu qua các trận chiến từ lâu, Tô Di nhất thời nóng lòng.

Cô lấy lại bình tĩnh, lập tức gọi điện thoại cho các vị phu nhân của sỹ quan ở gần đây. Bởi vì sau khi cô về, vẫn chưa gặp mặt các chị em, nên những người kia lập tức vui vẻ đi đến đây. Tán gẫu được 10', bỗng có một bà hét lên kinh hãi, làm cho về mặt những người Lính Đánh Thuê biến đổi, đẩy cửa chạy vào.

Mấy người phụ nữ rối loạn, mấy đứa bé đi theo thì khóc suốt nưót, ôm chầm lấy mấy người Lính Đánh Thuê. Có người lính đánh thuê nhanh mắt muốn đưa tay ngăn cản Tô Di, lại bị vợ của Giản Mộ An gầm lên "Láo xược." làm cho Lính Đánh Thuê kia trợn mắt ngạc nhiên.

Tô Di thừa dịp loạn như thế, dễ dàng chạy ra ngoài.

Binh lính đóng ở sân bay lúc trước từng là học trò của cô, gặp lại cô kích động nói không ra lời. Thân phận của cô vẫn còn, học trò cô lập tức không nói hai lời, dẫn cô lên một chiếc báo sẵn.

Máy bay chiến đấu nhanh chóng đáp xuống trụ sở không quân tại Tự Do thành, Tô Di càng phát giác ra tình thế không ổn -- Tất cả Lính Đánh Thuê đã chuẩn bị sẵn sàng, máy bay chiến đấu Báo Săn đã trang bị đầy đủ động cơ, dường như đang đợi một cuộc đại chiến.

Tô Di gọi điện thoại cho Mạnh Hi Tông -- Không được!

Gọi cho Giản Mộ An thì lại được. Đầu bên kia, giọng nói Giản Mộ An nghi ngờ "Tôi đã về Nam bán cầu rồi. Nhiệm vụ của tôi chỉ là dẫn những kẻ nửa người máy kia đến khách sạn..."

Tô Di đi đến lầu dưới khách sạn, đã bị rất nhiều hiến binh ngăn cản, xe thiết giáp đầy cả con đường xung quanh. Tô Di hơi kinh ngạc, rốt cuộc Mạnh Hi Tông muốn làm gì? Vào lúc này cũng vận dụng quân hiến binh riêng của mình ư?

"Cút ngay!" Cô gầm lên với hiến binh đang cản đường "Không biết tôi là ai sao?"

Hiến binh vẫn còn muốn cản, cô móc súng ra, nhắm ngay đầu của hắn "Tránh đường"

Tô Di đi đến tầng trệt, đã nghe được những tiếng động va chạm sắc bén, tiếng đánh nhau ngày càng rõ ràng. Ngay cả ở tầng trệt cũng có thể nghe thấy -- Bởi vì cả khách sạn yên lặng, chỉ có tiếng động vang lên tựa như tiếng sấm chớp.

Rốt cuộc cô đi đến trước một gian phòng sắp sập.

Cô cẩn thận tỉ mỉ bước qua những cây cột bị đánh vỡ đầy đất đá, giây phút đầu tiên nhìn vào cửa, đã thấy tia sáng xanh trong nhà đột ngột biến mất, thân thể Cố Vũ Khanh chợt rõ ràng, một quyền bay đến nhanh như chớp, hung hăng đánh về phía thân thể Mạnh Hi Tông.

Còn Mạnh Hi Tông dựa vào góc tường, ánh mắt sáng ngời quét qua Tô Di đang đứng ngay cửa, hiện lên vẻ mặt kiên nghị dứt khoát, đột nhiên hai mắt nhắm lại tựa như muốn thừa nhận cú đâm mạnh mẽ vượt hơn sức lực người thường...

"Dừng tay!" Tô Di kinh sợ vô cùng, giờ súng bắn ba phát vào Cố Vũ Khanh.

Thân hình Cố Vũ Khanh hơi sững lại, kinh ngạc quay đầu lại thấy đôi mắt Tô Di dữ tợn, chạy nhanh đến đây.

"Về nhà đi" Mạnh Hi Tông ôm ngay hông của cô, đẩy cô sang bên.

"Anh im ngay" Tô Di nói mau lẹ hiếm thấy, vẻ mặt nghiêm trang "Anh không biết tình huống thân thể anh sao? Rốt cuộc vì nguyên nhân gì, sao hai anh lại đánh nhau? Cũng là vì loài người, cho dù anh ấy không muốn xuống tay với người máy, anh cũng không thể ép buộc anh ấy" Câu nói sau cùng, là cô nói với Cố Vũ Khanh.

Vừa rồi, Cố Vũ Khanh còn không hiểu sao trường năng lượng của Mạnh Hi Tông đột nhiên biến mất, lại thụ động chờ mình đánh. Bây giờ, nhìn thấy Tô Di nổi điên chạy đến đây, Cố Vũ Khanh mới hiểu được. Hắn có chút khó tin nhìn Mạnh Hi Tông "Cô ấy không biết?"

Sắc mặt Mạnh Hi Tông sa sầm, đứng sau lưng Tô Di, trừng mắt nhìn Cố Vũ Khanh cực kỳ hung dữ, lại như cũ nói với Tô Di đang đứng phía trước "Em về đi."

Họng súng Tô Di vẫn vững vàng chĩa vào Cố Vũ Khanh "Anh còn ra tay đánh anh ấy, tôi sẽ không khách sáo. Cho dù tôi giết anh không được, mấy triệu người Liên Minh, cũng sẽ không bỏ qua cho anh"

Về mặt Mạnh Hi Tông đứng sau cô hơi biến đổi, thậm chí trong mắt anh còn có vẻ dè dặt.

Cố Vũ Khanh vẫn lạnh lùng nhìn bọn họ, nửa thân thể hư ảo chột hiện ra.

"Hiện tại tôi giết các người dễ như trở bàn tay" Giọng nói hần thâm trầm như nước, nghe không ra bất cứ tâm tình gì.

Mặt Tô Di nhanh chóng biến sắc, Mạnh Hi Tông lại liếc hần một cách sâu xa "Tôi đồng ý bất kỳ điều kiện gì của anh. Lui binh, rời đi, giải trừ võ trang... Anh nói đi."

Cố Vũ Khanh và Tô Di cũng cùng nhau sững sốt.

Tô Di không rõ, tại sao hai người xung đột đến mức này? Thậm chí Mạnh Hi Tông đồng ý đầu hàng ư?

Mà Cố Vũ Khanh, dĩ nhiên khi nghe anh nói một loạt biện pháp, cũng biết được đó là thâm chí người máy. Nhưng chính vì Mạnh Hi Tông đột nhiên thỏa hiệp, khiến cho hần càng kinh ngạc chấn động hơn.

"Vì cô ấy sao?" Giọng nói của Cố Vũ Khanh hơi khó tin "Anh làm nhiều việc như vậy, chỉ là vì cái này à?"

Giấu điểm thân phận người máy, thống lĩnh quân đội các chủng tộc, cũng không cho quân đội cơ giới bất kỳ đặc quyền gì. Không phải là vì chủ mưu làm phản, chỉ là vì một người phụ nữ ư?

Tô Di không hiểu, Mạnh Hi Tông lẳng lẳng gật đầu "Phải"

Cố Vũ Khanh suy nghĩ một chút "Dừng đánh, chúng ta bàn lại chút."

Mạnh Hi Tông hơi sững sờ "Được", anh nhìn về phía Tô Di "Em xuống dưới trước đi, nghe lời anh."

Tô Di cắn môi dưới.

"Yên tâm" Cố Vũ Khanh lại cười "Tôi sẽ không đánh ông chồng "bị thương nặng, hành động bất tiện, không hề có sức đánh trả" của cô. Nhưng nếu cô không đi, chúng tôi chỉ có thể đánh tiếp thôi."

Tô Di nhét khẩu súng vào tay Mạnh Hi Tông, lại hung dữ liếc Cố Vũ Khanh một cái, mới xoay người ra khỏi cửa.

Hai người đàn ông đối diện nhìn nhau, Mạnh Hi Tông nhặt một chiếc ghế không trọn vẹn ngồi xuống bên cạnh bàn.

Cố Vũ Khanh cũng ngồi xuống.

"Tại sao?" Cố Vũ Khanh nói "Điều này thật mỉa mai, nhưng hết lần này đến lần khác, lại giống như thật -- Anh muốn tôi tin tưởng một tình yêu sâu nặng của người máy ư? Cái tên người máy như anh rốt cuộc ló từ đâu ra?"

Sắc mặt Mạnh Hi Tông lạnh như băng "Chú ý lại giọng điệu của anh. Khi tôi thức tỉnh ở địa cầu, dòng họ Cố của cậu vẫn chưa có thành tựu gì."

Cố Vũ Khanh cười khê "Quả nhiên... chỉ có người máy kiên cố mạnh nhất, mới có thể ngang tài ngang sức với tôi."

Mạnh Hi Tông yên lặng trong chốc lát "Các chủng tộc chung sống hòa bình không phải là giả tạo, tôi chỉ cho cô ấy một tương lai yên ổn. Nếu như anh cố ý muốn đánh một trận, tôi chỉ có thể chấp nhận đánh với anh thôi."

"Muốn tôi tin cũng được." Cố Vũ Khanh bỗng nhiên cười nói "Trí nhớ của người máy cao đẳng trí năng các anh, không phải là cũng dùng năng lượng vi nguyên viết vào trường năng lượng sao?" Giọng nói hần trầm xuống "Cho tôi xem trí nhớ của anh."

Trong mắt Mạnh Hi Tông hiện lên sự tức giận. Anh không có thói quen để cho bất cứ ai tìm tòi nghiên cứu tâm tình của mình. Đề nghị này của Cố Vũ Khanh, không khác gì muốn vạch trần toàn bộ tư tưởng của anh, tất cả đều cho hần xem rõ ràng.

"Chỉ có trí nhớ trong trường năng lượng mới chân thật" Giọng nói của Cố Vũ Khanh hơi lạnh "Hơn nữa, xem ra bây giờ anh cũng không có thời gian để làm giả. Tôi muốn thấy rõ, rốt cuộc là anh có thật sự muốn hòa bình hay không" Hần nói tiếp "Đương nhiên, nếu anh không đồng ý, giờ tôi chỉ cần hô lên một tiếng "Mạnh Hi Tông là người máy". Không chừng, Tô Di yêu dấu dưới lầu có thể nghe được vô cùng rõ ràng. Anh nói xem, cô ấy cũng rất thông minh, có thể suy nghĩ ra hay không?"

Mạnh Hi Tông nhìn hần u ám "Đưa tay đây"

Hai bàn tay thô ráp nắm lại với nhau, bọn họ ngẩng đầu, cũng thấy đôi phương khê nhú mảy, ai cũng có vẻ căm ghét.

Hai người đồng thời nhắm mắt.

Trường năng lượng vô hình bắt đầu từ từ lưu động, dần dần càng lúc lại càng nhanh.

Không biết bao lâu, có lẽ chỉ trong giây lát, cũng có thể là mấy giờ đồng hồ.

Chân mày Cố Vũ Khanh càng chau càng chặt, đến một hình ảnh nào đó, lại càng lộ ra vẻ mặt tức giận, không cam lòng, tiếc hận. So với hần, vẻ mặt

Mạnh Hi Tông bình tĩnh hơn nhiều, đẩy dòng trí nhớ năng lượng chảy giữa hai người, chân mày anh từ từ giãn ra, thay thế bằng một vẻ mặt dịu dàng.

Rất cuộc, trí nhớ rút đi như thủy triều.

Cố Vũ Khanh mở mắt ra, ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hi Tông, cũng đã khác đi.

"Cách làm rất ngu" Vẻ mặt hắn có vài phần trịnh trọng "Nhưng rất đáng được tôn kính."

Mạnh Hi Tông hừ khinh bỉ "Còn đánh không?"

Cố Vũ Khanh bỗng nhiên cười to "Đánh đi, lâu rồi tôi chưa gặp được kẻ đáng được coi là đối thủ. Đánh xong rồi ăn cơm."

Liên Minh năm 1632, một nhánh người từng ở địa cầu, hạm đội người hư thể Cố thị đã đến tỉnh hệ Vĩnh Hằng của Liên Minh, cũng tuyên bố định cư tại tỉnh hệ. Đến đây, loài người, người máy, người hư thể, trùng tộc, và các chủng tộc nhỏ khác, cũng chính thức trở thành cư dân Liên Minh.

Mạnh Hi Tông, Cố Vũ Khanh, Hình Kỳ Lân, Du Mặc Niên, Đại Bích - Năm người cùng ký vào Hiến Pháp mới của Liên Minh, nói rõ các chủng tộc đều được hưởng quyền lực và nghĩa vụ ngang nhau.

Mạnh Hi Tông nắm quyền chỉ huy quân sự bốn chủng tộc trong tay, quân đội của Cố Vũ Khanh thì độc lập thường trực bên ngoài, để dễ dàng giám sát chủng tộc cơ giới.

Vua cơ giới Hình Diệu sau này rất ít khi lộ diện, hoàn toàn nhốt nhòa trong tâm mắt mọi người. Nhưng trong lịch sử Liên Minh, anh ta được đánh giá khách quan là vị công thần vì đã thúc đẩy được sự tự do bình đẳng của các chủng tộc.

Năm năm sau.

Bầu trời trong vắt như gương sáng, đại dương mịt mùng xanh thẳm như nhung.

Bờ bãi trắng trải dài như một dãy ngọc mềm mại.

Ở bãi biển tư nhân, chỉ có hai bóng dáng đàn ông cao lớn. Bọn họ ngồi xếp bằng mặt đối mặt, thẳng lưng, vẻ mặt chăm chú, hai mắt nhắm nghiền. Nếu như là người bên cạnh, chắc chắn chỉ cho rằng bọn họ đang ngồi thiền thôi.

Chỉ có vầng trán người trong cuộc không ngừng động mồ hôi, tiết lộ sự thật không hề đơn giản bình thản như thế.

Bọn họ đang chiến đấu.

Người đàn ông ngồi bên phải mặc áo lam, tạo ra một không gian ảo song song. Người đàn ông mặc áo đen ngồi bên trái, lấy năng lượng tạo lực trường, sóng năng lượng của hai người chiến đấu một mất một còn ở trong một không gian khác, còn ở không gian này, vẫn bình tĩnh sóng yên biển lặng.

Dần dần, trên gương mặt lạnh lùng của người đàn ông áo đen lộ ra nụ cười, người đàn ông áo lam thì chau chân mày lại, trán đổ mồ hôi đầm đìa, không biết hắn làm cái gì, lại làm cho sắc mặt người đàn ông áo đen hơi đỏ.

Song phương đang giằng co.

Tô Di dẫn con gái đến sau gò núi, lại thấy cảnh như thế.

Ông chồng anh tuần cường tráng, cùng với Cố Vũ Khanh tuần tú, đang ngồi đối diện nhau, Nếu không biết rõ tính cách hai người, người bình thường nhìn thấy nhất định cho rằng bọn họ đang ngồi thiền.

"Ba ơ!" Giọng trẻ con giòn giã của Mạnh Sa vang lên.

Hai người đàn ông đồng thời cùng mở mắt, ánh mắt vẫn còn hơi sững sờ quay đầu nhìn lại, thật giống như không phải họ đang ngồi, mà là đang vân du thiên ngoại.

Tô Di không hề hoài nghi về lời giải thích "ngồi thiền điều dưỡng có lợi" này của Mạnh Hi Tông. Dù sao Cố Vũ Khanh là người hư thể, dưới sự giúp đỡ của hắn, có lẽ thân thể của chồng mình sẽ được điều dưỡng tốt hơn.

Chỉ có điều, hôm nay phải cắt ngang bọn họ.

"Khách đã đến rồi, Kỳ Lân và Rebecca cũng đến."

Một câu nói thành công làm cho vẻ mặt Cố Vũ Khanh khẽ biến đổi, tao nhã đứng lên, còn nghiêm túc sửa sang lại quần áo mình một chút.

Biệt thự nằm ở lưng chừng núi, nắng chiếu qua cây đại thụ xum xuê rọi xuống căn nhà lấp lánh, tạo nên nét cổ xưa yên tĩnh.

Vừa đi đến cổng trên đường núi, đã thấy vườn hoa lộ thiên của biệt thự, có bốn người ngồi quây quần với nhau, bộ dáng rất tập trung. Mặc chروع trên bàn xếp thành hàng dài, Kỳ Lân thuận tay sờ bài tây, gương mặt tuần tú sâu xa hiện lên nụ cười tàn mạn "Tự mó"

Những người khác chưa kịp lên tiếng, một cô bé xinh đẹp ngồi bên tay phải của hắn nhăn mặt lại như một bà già "Anh, anh, anh vừa tự mó à? Bài của em chẳng được tốt chút nào."

Trong nhất thời, những người khác cũng cười, Kỳ Lâm vui vẻ, ôm chầm người đẹp kia hôn thật sâu "Anh thắng chính là em thắng, tính toán gì chứ?"

Người đẹp như lần đầu bị hắn hôn, gương mặt trắng nõn mím màng như ngọc thoáng cái ửng đỏ. Kỳ Lâm nhìn đến ngẩn ngơ.

Lúc này, Mộ Tây Đình thấy bốn người Tô Di trở về, lập tức đứng dậy. Hắn không thích đánh bài, chẳng qua thiếu tay nên bị Kỳ Lâm lôi kéo vào. Lúc này thật vất vả mới thoát ra được, chạy thẳng đến phòng phía sau chơi súng gỗ với Mạnh Dao.

Kỳ Lâm nhìn mọi người đã về, vui vẻ không đợi cô bé xinh đẹp kia phản kháng, một cánh tay ôm ngang hông của cô, đặt cô ngồi trên bắp đùi của mình "Kỹ thuật đánh bài kém như thế, đừng nên chiếm chỗ."

Tô Di và Mạnh Hi Tông cũng ngồi xuống.

Rebecca vốn đang chuyên tâm nhìn dãy bài, đôi mắt xanh lam sáng như nước biển. Cố Vũ Khanh lạnh nhạt đi đến bên cạnh cô, tự nhiên ngồi sát vào "Thua hay thắng?"

Rebecca ngẩng đầu cười khỏ với hắn "Kỳ Lâm thắng hết ba người bọn em"

Cố Vũ Khanh nhìn đối thủ mạnh mẽ bên kia, nói dịu dàng "Hai chúng ta bắt cặp, nhất định sẽ thắng "

Tô Di nhìn Cố Vũ Khanh giả bộ dịu dàng chính trực trước mặt Rebecca, trong lòng thầm cười. Lãnh tụ của người hư thể không già không chết này, sao lại để ý đến cô bé Rebecca đây. Nhưng Rebecca xinh đẹp như vậy, nhìn qua đã biết là phụ nữ có cá tính, sao thiếu người theo đuổi được chứ. Cố Vũ Khanh lắm mưu nhiều kế, cũng không biết đã dùng phương pháp gì, nhanh chóng gọn gàng giữ được Rebecca bên cạnh.

Tiêu diệt được hết chương ngại vật, nhưng Rebecca một lòng theo nghề bác sĩ, đã học đến tiến sỹ vẫn còn tính học chuyên sâu tiếp, "tạm thời không có tâm tư kết bạn". Chỉ làm cho Cố Vũ Khanh nhờ Tô Di dò hỏi quân tình xoa tay thờ dài. Sau đó, Tô Di mới biết được, vì theo đuổi Rebecca, Mạnh Hi Tông, Mộ Tây Đình, thậm chí cả Hình Kỳ Lâm, cũng bị Cố Vũ Khanh tìm giúp, ví dụ như đối đối thủ cạnh tranh đi chỗ khác, sắp xếp giám thị trông coi....

Cũng may, Rebecca cũng có cảm giác với Cố Vũ Khanh. Nhưng là phụ nữ truyền thống chính trực, lại là một bác sĩ tốt, mãi theo đuổi việc cứu người, hai người cứ như thế mập mờ như có như không. Chỉ có điều, Cố Vũ Khanh lại như thỏa mãn hưởng thụ cảm giác như vậy.

Cho đến một lần, Tô Di đề cập với Rebecca, Rebecca mới hơi mất hồn nói: "Cô là người hư thể, nửa người máy, anh ta không già không chết sống hàng nghìn năm, cô nói tôi phải lấy anh ta thế nào đây?"

Giờ đây Tô Di mới hiểu được, Rebecca đã động lòng từ lâu. Nhưng cô ấy nghĩ rất thấu đáo. Bản thân là phụ nữ, đối mặt với người đàn ông có sức mạnh siêu đẳng, vĩnh viễn đẹp trai sống mãi không chết, phải sống với nhau thế nào đây?

Nghĩ tới đây, Tô Di nhìn quanh bàn bài, phát hiện ra mình đúng là người may mắn nhất. Hình Kỳ Lâm và người đẹp Xoa Muội hắn yêu chiều gần đây ---- -- Người máy và loài người; Cố Vũ Khanh và Rebecca ----- Người hư thể và loài người.

Trong lòng có chút buồn rầu, Tô Di vừa đánh bài vừa trêu ghẹo: "Bàn bài của chúng ta, một người máy, một người hư thể, bốn con người, đúng là chuyện xưa nay chưa từng có."

Những người khác thấp giọng bật cười, Cố Vũ Khanh đang chuyên chú xem bài, thờ ơ đáp một câu: "Tính sai rồi."

Tô Di vô cùng kinh ngạc, Hình Kỳ Lâm đang uống cốc nước Xoa Muội đưa cho, liền sặc nước. Đôi mắt đen như mực của Mạnh Hi Tông liếc qua, siết bài trên tay rất chặt.

Cố Vũ Khanh lúc này mới ngẩng đầu lên, nở nụ cười ôn hòa vô hại: "Cũng có thể tính, một nửa người máy, tôi vẫn còn một nửa là con người."

Tầm mắt của Mạnh Hi Tông âm thầm giao với tầm mắt của hắn ở giữa không trung, lúc này mới dịu dàng nói với Tô Di: "Đến lượt em ra bài rồi."

"Ừ. . ." Tô Di cúi đầu xem bài.

Mấy người đánh bài tới lúc mặt trời xuống núi. Bởi vì Mạnh Hi Tông bị một câu nói của Cố Vũ Khanh làm đảo loạn tinh thần, kết quả cuối cùng là Cố Vũ Khanh thắng nhiều nhất, thứ nhì là Mạnh Hi Tông. Mọi người dùng cơm tối ở biệt thự, ngủ lại ở mấy căn phòng bên cạnh, sáng hôm sau đi ngắm mặt trời mọc trên biển. Tất nhiên Hình Kỳ Lâm và Xoa Muội ở cùng một phòng; Rebecca và Cố Vũ Khanh ở hai căn phòng liền nhau. Với tình huống hiện tại mà nói, Tô Di cảm thấy Cố Vũ Khanh muốn vào phòng Rebecca cũng không thể nào, thế nhưng nửa đêm tâm sự ngắm trăng gì đó, vẫn rất thuận tiện.

Tô Di dỗ hai đứa con đi ngủ, lúc tới phòng khách, thấy Mạnh Hi Tông đang dựa trên sofa, châm điếu thuốc, lẳng lặng xem ti vi.

Trong ti vi là hình ảnh ngày con gái mới ra đời. Đó chính là ba năm trước đây, Tô Di còn nhớ rõ khi mình được đẩy vào phòng sinh, Mạnh Hi Tông vẫn luôn cầm lấy tay cô, từ đầu đến cuối không hề buông ra.

Có lẽ là để bù đắp cho những tiếc nuối khi con trai sinh ra anh không có ở bên. Lúc này đây, anh ở bên toàn bộ hành trình, nhìn cô chịu đựng con đau tốt cùng, nhìn đáng về toàn thân đầy máu khi con gái mới ra đời. Cũng chính là anh tận tay ôm con gái, đưa tới trước mặt cô.

Không, điều này vẫn chưa đủ.

Từng ký ức trong những ngày trưởng thành của hai đứa con, đều được anh tận tay hoặc là sắp xếp chuyên gia ghi hình lại. Mỗi khi đêm khuya tĩnh lặng, vị nguyên soái rong ruổi khắp các hành tinh này mặc kệ tất cả, chỉ xem đi xem lại những hình ảnh của con mình.

Rất thân thiết, tràn đầy tình thương của cha.

Tô Di đi tới, ngồi vào trong lòng anh.

Nếu như nói có điều gì có thể khiến anh phân tâm khỏi con mình, thì đó chỉ có Tô Di. Anh không hề do dự tất tì vi đi, bàn tay tiến vào áo ngủ của Tô Di: "Con ngủ hết rồi."

"Ừm."

Anh bế cô lên, đi về phía phòng ngủ.

Ôn tồn vài tiếng, bóng đêm ngoài cửa sổ đã rất sâu. Tô Di trách anh: "Ngày mai nhất định em không dậy nổi, đưa mọi người đi ngắm mặt trời mọc thế nào đây."

Anh vẫn có chút còn chưa thỏa mãn lưu luyến trên người cô: "Em ngủ, anh đi."

Tô Di suy nghĩ một chút, ngạc nhiên nói: "Sao em lại cảm thấy, thân thể anh còn tốt hơn lúc trước khi bị thương?" Thể lực này, quả thật. . . Cô không hề nghĩ ngờ mình ở trên giường, không cần thận còn oanh liệt hơn Xoa Muội của Kỳ Lân.

Tay Mạnh Hi Tông dừng lại, cười nhẹ nói: ". . . Không thích à?"

Mặt Tô Di nóng lên, nghiêm mặt nói: "Không phải. Người ta nói đàn ông lúc trẻ tuổi sa đà quá mức, đến lúc già thân thể sẽ cạn kiệt. Anh phải điều độ một chút."

Mạnh Hi Tông ôm lấy eo cô, nói vô cùng thân thiết: "Phu nhân yên tâm, thỏa mãn mình em, không lấy hết sức của anh được đâu."

Trên thực tế, vĩnh viễn cũng sẽ không lấy hết được.

Hai giờ sáng, Tô Di mệt rã rời, chìm vào giấc ngủ ngon.

Mạnh Hi Tông mở mắt ra, đứng dậy xuống giường.

Ánh trăng ngoài cửa sổ như dòng nước trút xuống, chiếu lên những phiến đá đen sẫm trên đường. Mạnh Hi Tông lặng yên không một tiếng động đi dọc theo đường đá đến điểm cuối cùng, trèo qua gò núi, thấy nửa khuôn mặt của hai người đàn ông cao to.

Anh đi tới.

"Tiến triển thế nào rồi?" Anh hỏi.

Hình Kỳ Lân mỉm cười trong bóng đêm: "Đã thực nghiệm thành công rồi."

Cố Vũ Khanh ở một bên nói lãnh đạm: "Phải đảm bảo tuyệt đối không có sai sót, cô ấy chính là tính mạng của Mạnh Hi Tông."

Kỳ Lân nghiêm mặt nói: "Hoàn toàn dựa trên bản sao vô tính của thân thể chị dâu, dùng khoáng thạch tinh thể năng lượng cao tốt nhất có thể tìm thấy được. Kỹ thuật rút tinh thần nguyên bản của loài người hư thể các người còn tiên tiến hơn chúng tôi, đến lúc đó chỉ cần niệm phong cất giữ tinh thần nguyên bản của chị ấy, viết vào cơ thể đó, chị dâu chính là người máy hình người hoàn hảo nhất."

Hai chữ "người máy", vẫn khiến Mạnh Hi Tông hơi nhú mảy.

Kỳ Lân chuyển đề tài: "Nhưng, anh muốn giữ ký ức của chị, lại muốn chị ấy không già không chết. Chị ấy nhất định sẽ biết sự thật."

Mạnh Hi Tông yên lặng, Cố Vũ Khanh lại cười nói: "Thì biết làm sao đây? Thật ra cho dù biết được, cậu thấy Tô Di sẽ cam lòng rời khỏi Mạnh Hi Tông ư?"

"Rất lâu về trước, tôi đã hứa cho cô ấy một cuộc sống yên ổn." Mạnh Hi Tông nói, "Đợi đến khi tôi và cô ấy cùng chết già, sẽ để cô ấy biết mọi chuyện."

Mạnh Hi Tông xoay người rời khỏi, chỉ còn lại Kỳ Lân và Cố Vũ Khanh.

Kỳ Lân rút điều thuốc rồi nói: "Nhân tiện tôi cũng làm cho Xoa Muội một cơ thể."

Cố Vũ Khanh bắt ngờ nhìn hân: "Cậu có vẻ rất thích cô gái đó."

Kỳ Lâm gật đầu: "Cô ấy bị tôi ép theo tôi nhiều năm như vậy, nói không có tình cảm là giả. Đến lúc đó tôi sẽ hỏi cô ấy có đồng ý hay không. Nhưng cô ấy vẫn luôn mềm mại ghét người máy, chắc là không thích rồi." Kỳ Lâm chuyển đề tài: "Anh có muốn làm không?"

Cố Vũ Khanh yên lặng trong chốc lát, lắc đầu.

Lúc Mạnh Hi Tông trở lại biết thự, tới trước căn phòng để thương nhìn con mình, hai đứa đang ngủ rất ngon, tuy nhiên Mạnh Hi Tông vừa bước vào phòng, hai đứa nhỏ lập tức mở mắt ra.

Trong cơ thể hai đứa có năng lượng của anh, hai đứa bé này là bán người máy.

Nhưng chỉ đến lúc sau khi hai đứa lớn lên, nói chân tướng cho hai đứa biết, rồi cho hai đứa năng lượng tinh thể tốt hơn để cường hóa sức mạnh.

"Ngủ đi." Giọng nói của Mạnh Hi Tông như có ma lực, hai đứa nhỏ lại nhắm mắt, vừa lòng thỏa dạ chìm vào giấc ngủ.

Lúc này Mạnh Hi Tông mới trở về phòng ngủ.

Ánh trăng chiếu vào từ ngoài cửa sổ, trên chiếc giường lớn mềm mại, người phụ nữ của anh quần chặt lợp chắn quanh người, giống như một con mèo. Khuôn mặt thanh lệ dịu dàng tĩnh lặng.

Cảnh tượng này quen thuộc như vậy, anh chợt nhớ tới rất lâu rất lâu về trước. Khi đó anh còn tưởng rằng mình là Mạnh Hi Tông thật sự, cô là trung úy không quân xảo quyết ngang ngược không có kỵ. Một ngày nghỉ, cô vội vã chạy từ căn cứ ngoại thành về trong thành phố, ở căn phòng nhỏ hai người cùng thuê, cuộn tròn trên giường anh giống con mèo, cho dù tưởng ngủ bình thường, lúc đó trong mắt Mạnh Hi Tông, cũng rất gọi cảm để thương.

Đó chính là tất cả những gì anh muốn.

Rốt cuộc anh đã tìm thấy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: TIỀN TRUYỆN 1: NGƯỜI MÁY TẤN CÔNG

Ông xã, nếu quả thật có ngày tận thế, em sẽ lái máy bay chiến đấu, dẫn anh đi lưu lạc cùng trời cuối đất.

Trong cuộc đời 25 năm của Tô Di, có hai chuyện đặc ý nhất: Một là trở thành trung úy phi công của không quân; Hai là có vị hôn phu là Mạnh Hi Tông.

Ngày Mạnh Hi Tông cầu hôn với cô, chính là ngày cô diễn tập phòng thủ ở quân khu B sư đoàn 75. Tô Di có chuyện vui nên tinh thần thoải mái, một hơi giết được ba chiếc phi cơ địch đánh lên bộ chỉ huy, dùng sức một người thay đổi thế cục chiến đấu, lần nữa vang danh cả chiến khu phương Bắc.

Diễn tập kết thúc, Tô Di và các đồng nghiệp uống chút rượu ăn mừng, lại bị cảnh vệ viên của sư trưởng mới đến phòng chỉ huy. Sau bàn đọc làm việc, sư trưởng luôn luôn nghiêm túc, lại nở nụ cười hiếm hoi "Tiểu Tô, hôm nay tôi làm mai cho cô."

Tô Di tự ý uống hai tách trà quý báu của sư trưởng, nghe được câu này, lại phun một ngụm trà ra đầy đất. Sư trưởng bực bội cau mày, cố gắng vẩy vẩy bàn tay to, đẩy màn hình computer đến trước mặt cô.

Một người mặc quân phục lục quân, hai gach ba sao. Người thanh niên trẻ tuổi có gương mặt tuấn lãng kiên nghị, ánh mắt trầm tĩnh, vừa nhìn đã biết không phải nhân vật tầm thường. Nhưng hấp dẫn người khác, chính là giọng trình bày của sư trưởng "Con trai độc nhất của Thôi Tư Lệnh, 35 tuổi, là một đoàn trưởng anh hùng, cấp bậc Thượng Tá, anh dũng thiện chiến, là người trầm ổn đáng tin. Tiểu Tô, mặc dù ai cũng nói cô là trấn sơn chi bảo của tôi, nhưng cậu ấy xứng với cô, cô nên nghiêm túc chút."

Tô Di nhìn dáng vẻ người đàn ông cao lớn, thờ dài "Người này vai rộng eo thon, mộng..."

Sư trưởng quát lên "Nói bậy bạ gì đó..."

"Nhưng sư trưởng ơi, tôi đã có bạn trai rồi." Tô Di lùi về chỗ ngồi, tiếp tục uống trà, không hề nhúc nhích.

Sư trưởng thăm dò nét mặt cô, cũng nhấp hớp trà, nói chậm rãi "Tôi có nghe nói, người đó cũng chỉ là một lập trình viên bình thường. Tiểu Tô, đừng chưa gì đã từ chối, cứ gặp mặt đi rồi tính tiếp. Có lẽ Thôi đoàn trưởng hợp với cô hơn. Thôi tư lệnh là sếp của tôi, mặt mũi này, cô không thể không cho được."

Tô Di lập tức đứng lên, vẻ mặt không thể thoái thác "Đương nhiên, sư trưởng kêu cho, chắc chắn phải cho. Nhưng nếu như sớm mấy ngày tôi còn có thể đổi ý, không khéo là sáng nay tôi mới vừa đính hôn với bạn trai tôi xong. Tôi là quân nhân, cũng không thể hủy bỏ hôn ước đúng không?"

Tách trà của sư trưởng đặt xuống lớn tiếng "Nói láo! Diễn tập vừa kết thúc lúc trưa, tôi vẫn chưa bỏ lệnh gọi điện ra ngoài. Cô đính hôn cái gì?"

Tô Di cố gắng duy trì vẻ mặt bình tĩnh, nhưng vẫn lộ ra vài phần đắc chí. Sư trưởng nhìn bộ dáng của cô, hơi khinh thường "Nhìn cô đắc ý, cái đuôi cũng muốn chia lên trời. Đừng ý vào tôi trọng dụng cô, dám bịa đặt hả?"

Tô Di đứng lên, tiếng nói cung kính, nhưng vẻ mặt kiêu ngạo "Sư trưởng, ngài thường nói, khác nghề như cách núi. Ngài không thể có kết luận ngông cuồng thế được."

Cô bước đến trước bàn sách, viết xuống mấy chữ trên giấy ghi chép, hai tay đưa cho sư trưởng "Ngài ra lệnh ở mạng lan hệ thống phòng ngự, những mệnh lệnh này, ngài cũng biết là tôi không có nói láo". Nói xong cô đứng nghiêm hành lễ, cười hi hi "Sư trưởng, không có chuyện gì khác, tôi lui xuống trước. Các anh em vẫn còn chờ tôi uống rượu mừng đấy."

Nhìn nữ phi công thân tín cười như hồ ly bỏ đi, sư trưởng hùng hùng hổ hổ mở hệ thống phòng ngự ra, dựa theo mấy chữ cô để lại đánh vào.

"19870526.... 19851105....Nhìn giống như ngày sinh tháng đẻ... BJK75076... Đây không phải là quân hiệu của con nhóc này sao..."

Sư trưởng nhìn màn ảnh biến ảo trong nháy mắt, trầm mặc rất lâu, hơi khó tin được "Bạn trai của con nhóc này... là hacker ư?"

Một lát sau, hắn nhắc điện thoại lên, quất vào đó "Kêu Tô Di đến đây cho tôi. Cái con bé đồn mặt này to gan lớn mật."

Chỉ thấy màn hình LCD 17 inch, trình tự vận hành lúc trước, tất cả văn bản đều không thấy, quân đội bỏ số tiền lớn mời chuyên gia thiết lập hệ thống phòng ngự vững như thành đồng, dường như chưa hề tồn tại vậy.

Trên màn ảnh, chỉ có bầu trời xanh trong, mây trắng bay lượn duyên dáng yên tĩnh, trên bãi cỏ tràn ngập hoa hồng đỏ, từng đóa hoa kiều điểm mon môn, lấp lánh lóa sáng. Trong bụi hoa, hình như có hình ảnh một đôi nam nữ đang ngồi ôm nhau. Người con trai mặc đồ tây, người nữ mặc đồ phi hành không quân. Vài giây sau, một hàng chữ mạch lạc xuất hiện trên đỉnh đầu họ.

"Tô Di:

Em muốn cách cầu hôn lãng mạn nhất, anh chỉ có thể nghĩ đến cách này. Gả cho anh đi, em đừng lựa chọn nữa.

--- Mạnh Hi Tông"

Mặc dù bị sư trưởng chửi cho một trận, hơn nữa còn bảo đảm sẽ không để cho bạn trai xâm phạm hệ thống phòng ngự nữa. Mấy ngày sau, Tô Di vẫn kiên quyết quấy rầy, xin sư trưởng ba ngày nghỉ phép, về thành phố ăn lễ tình nhân.

Đứng dưới lầu cư xá, Tô Di mặc quân phục xanh đậm, tư thế oai hùng, quả thật như một bức họa tuyên truyền cho không quân, mỗi lần bước qua mấy người hàng xóm đều ghé mắt mỉm cười. Nhưng Trung úy Tô Di kéo hành lý, trong đầu nghĩ đến mỗi lần nghỉ phép, Mạnh Hi Tông đều giống như sói đói... Cho nên sắc mặt đỏ bừng, bước vào thang máy theo tư thái tiêu chuẩn của quân nhân.

Mở cửa nhà ra, rèm cửa sổ thấp thoáng, căn phòng mờ tối. Cô đi vào phòng khách dùng làm phòng làm việc, không hề bắt ngờ nhìn thấy Mạnh Hi Tông cao lớn, đang cuộn trên ghế salon ngủ say sưa.

Vừa làm việc suốt đêm.

Mấy màn ảnh máy tính vẫn còn mờ sáng, chiếu vào gương mặt tuấn tú góc cạnh rõ ràng, lông mày dài, sống mũi cao và rộng của anh. Đường viền ngũ quan cường tráng rõ ràng, vẻ tuấn tú lại có mấy phần rung động lòng người. Cho dù nhìn vô số lần, vẫn làm cho trái tim Tô Di đập thành thịch.

Nhớ năm đó, trong học viện quân sự, đàn ông mạnh mẽ vô số, Tô Di như sao chói trắng sáng hơn bất cứ ai, lại thích một anh chàng Mạnh Hi Tông lạnh lùng ở trường đại học khoa máy tính kế bên, làm cho con cháu của từng Tư Lệnh, từng Tham Mưu tức giận thiếu chút nữa bùng cả đại học khoa học kỹ thuật lên.

Nhưng cô biết, lựa chọn của mình không sai. Sáu năm rồi, anh đã hacker đứng đầu toàn cầu, cô vẫn chỉ là một phi công bình thường. Nhập ngũ ba năm, ở chung thì ít, xa cách thì nhiều, nhưng cô vẫn giữ lấy anh, anh cũng giữ lấy cô.

Nếu như nói cô nhìn sai duy nhất, chính là bề ngoài lạnh lùng trầm tĩnh của người đàn ông này, thế mà lại cất giấu một trái tim nóng cháy....

Trong lòng mãi suy nghĩ, tay cô cũng không nhịn được vuốt ve mặt anh. Không đợi cô cuối xuống in một nụ hôn ấm áp, thì trời đất đã hoàn toàn xoay chuyển, trong nháy mắt đã thay đổi.

Người trước mặt giờ còn say ngủ, ánh mắt đã tỉnh táo đặt cô dưới thân, dễ dàng bắt được hai tay của cô, gương mặt tuấn tú gần trong gang tấc, đôi mắt sâu thẳm như sao lấp lánh "Năm năm rồi, cũng biết về nhà rồi sao?"

Nghe được lời nói của Mạnh Hi Tông hơi hờn trách, lòng Tô Di đau nhói, nhưng miệng cũng không chịu thua thiệt: "Theo em sáu năm rồi, vậy mà vẫn

chưa có giấc ngộ của quân tẩu à?"

Anh ngậm lấy đôi môi lạnh lẽo đỏ mọng của cô, nói mơ hồ "Anh chỉ biết, nếu em không về, anh sẽ đi đến trụ sở của em cướp bà xã."

Sau khi ôm hôn nồng nhiệt một trận, tay của anh lại quen cửa quen nẻo luồn vào chiếc váy quân trang của cô.

"Đừng" Tô Di luống cuống "Bộ đồ này, lúc về doanh trại còn phải mặc đấy."

".... Vậy cũng được." Hơi thở anh lại dần nặng nề.

Anh không để ý đến kháng nghị của cô, cúi đầu, bắt đầu dùng răng mở từng viên nút áo trước ngực cô.

Trên đời, chuyện hạnh phúc nhất, là làm tình với Mạnh Hi Tông.

Trên đời, chuyện chết người nhất, là sau nửa năm Mạnh Hi Tông đói khát, lại làm tình với anh.

Bản thân là nhân vật kỹ thuật đứng đầu, Mạnh Hi Tông lúc nào cũng nghiêm túc chăm chú chuyện chăn gối y như chuyện công việc.

Quần áo từ trong ra ngoài của cô, tất cả đều bị ném đầy trên đất. Anh ôm Tô Di vào lòng, hai chân cô chống lên vai anh, sau lưng tựa lên vách tường màu vàng nhạt. Có lẽ vì xa cách nửa năm, khi hai hợp làm một, làm cho hai người cũng hít sâu một hơi. Một tay anh vẫn giữ lấy hông của cô, một tay khác thì xoa nắn bộ ngực mềm mại trắng mịn của cô.

Tô Di biết, Mạnh Hi Tông thích tư thế như vậy. Thích ép cô vào trong góc, cả người cô đều nằm trong tay anh.

Giày vò nhau khoảng bảy tám tiếng, cô mới bị anh vững vàng ôm vào lòng ngủ say. Vật thô to vừa dâng trào, vẫn chơi xấu nằm trong cơ thể cô, không chịu đi ra ngoài, làm cô đỡ khóc đỡ cười.

Có lẽ do thức suốt đêm làm việc, không ngủ được mấy tiếng, lại vừa dốc hết sức lực đón tiếp bà xã, nên anh ngủ rất mê. Tô Di đẩy bàn tay của anh đang khoắc bên hông, ai ngờ thân thể cô vừa nhúc nhích, anh như phản xạ có điều kiện, lại cử động ra vào trong cơ thể cô, khiến cho cô mất hồn lần nữa. Ngược mặt lên vừa nhìn, anh hơi mở mắt, nhìn cô sáng quắc.

"Bà xã..." Anh cắn lỗ tai cô "Tháng 11 năm nay, phải kết hôn"

"Được rồi, được rồi" Cô bị anh cắn đến toàn thân đều tê dại "Đã đính hôn rồi, anh vẫn chưa yên tâm à?"

Lúc này, anh mới hài lòng, một lần nữa ôm chặt lấy cô.

"Ai cũng nói năm 2012 là tận thế, anh vẫn muốn cưới em sao?"

"Cho dù là ngày cuối cùng trong vũ trụ, anh cũng muốn kết hôn với em." Anh nhắm hai mắt lại, nói lời ngon tiếng ngọt hiếm có.

Cô mềm lòng, chỉ cảm thấy thứ gì đó từ từ muốn tràn ra ngoài. Nhưng lại như có gì đó, làm lòng cô nhột nhột, làm thế nào cũng không đủ.

"Ông xã." Cô nhìn gương mặt đang ngủ anh tuần có một không hai của anh, cười nói hả hê "Anh yên tâm, nếu quả thật có ngày tận thế, em sẽ lái máy bay chiến đấu, dẫn anh đi lưu lạc cùng trời cuối đất."

Hai người vừa giãy vò một trận, Mạnh Hi Tông thì mệt mỏi, tinh thần Tô Di vẫn còn rất tốt, bắt lấy tay anh, hỏi thăm "Ông xã, tương lai em giải ngũ, anh về hưu, hai chúng ta nên làm gì đây?"

"... Em muốn làm cái gì?" Tiếng nói Mạnh Hi Tông hơi ngái ngủ.

Ánh mắt Tô Di sáng lên "Em muốn, mở tiệm bánh. Lúc nào cũng có hương vị ngọt ngào rất hạnh phúc"

Mạnh Hi Tông cười nhẹ một tiếng, trở mình đè cô lại.

Khi cô vùng vẫy trong ngực anh hồi lâu, anh mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, lúc đó mới chịu buông cô ra. Cô kéo rèm cửa sổ, bóng đêm đã tối hẳn. Cô cầm lấy điện thoại, phát hiện đã hơn chín giờ tối, thậm chí còn thấy có mười mấy cuộc gọi nhỡ. Cũng từ số sự gọi đến.

Trong thoáng chốc cô luống cuống, mặc thân thể lỏa lồ cầm lấy điện thoại vọt vào phòng bếp, cách phòng ngủ xa nhất.

Là Tham mưu trưởng nghe điện thoại, giọng nói lộ ra sự lo lắng khác thường "Tô Di, tại sao lúc này không nghe điện thoại? Nhiệm vụ khẩn cấp. Dùng tốc độ nhanh nhất trở về báo cáo."

Cúp điện thoại, cô nhấc chân bỏ chạy.

Ai ngờ lúc này, trước mắt lại bỗng nhiên chợt lóe lên.

Cô nhanh tay lẹ mắt nghiêng người tránh né, chỉ nghe một âm thanh vang lên, cô tập trung nhìn lại, thấy lò vi ba ngã trên mặt đất. Trong lúc vội vàng, cô

chỉ ngược mắt nhìn gian bếp bốn bề yên tĩnh -- Món đồ này sao lại rớt xuống? Còn rớt xa đến như vậy, thiếu chút nữa đã nện vào chân của cô.

Thời gian gấp rút, cô không kịp suy nghĩ nữa, xông ào vào phòng ngủ. Tay bận rộn mặc quần áo tử tế. Cô vỗ vỗ gương mặt Mạnh Hi Tông, anh luôn tỉnh ngủ vậy mà lại ngủ như chết.

Không tỉnh cũng được. Cô để lại mảnh giấy, nhắc hành lý bỏ chạy. Trên đường thăm mắng tham mưu trưởng và đoàn trưởng -- Mạnh Hi Tông mới vừa tuyên bố chỉ mới lột bụng nghỉ ngơi, nếu tỉnh lại phát hiện bà xã chạy mất, sẽ nổi trận lôi đình cho xem. Làm không tốt dưới con nóng giận, anh sẽ hack banh hệ thống phòng ngự quân đội mất.

Nghĩ đến đây, nội tâm cô lại ngọt ngào -- Người đàn ông cô yêu, coi cô như báu vật duy nhất, bọn họ ở chốn đô thị phồn hoa yên tĩnh, toàn tâm toàn ý yêu nhau, toàn tâm toàn ý ở chung với nhau. Còn có ai hạnh phúc hơn cô nữa chứ?

Đêm đầu xuân vẫn rét lạnh thấu xương. Cô đứng ở cửa cư xá chờ xe taxi, trong lúc lơ đãng nhìn về bóng đêm mờ mịt. Chỉ thấy đêm xuân mờ ảo, không có chút ánh sao, mặt trăng tròn, treo ở trên trời cao, chiếu những ánh sáng lạnh băng.

Cô híp mắt lại, lại hơi nghi ngờ mờ ra. Cô tựa như thấy được, trên mặt trăng có điểm bất mắt, lẳng lặng trôi nổi bất động.

Phi cơ? Trực thăng? Là ai lại vào đêm lễ tình nhân lạnh lẽo yên tĩnh, dừng ở trên không?

Cô vừa ngẩng đầu, nhìn cửa sổ nhà mình cùng với bóng đêm mờ ảo; Cô không thể giải thích được, vô duyên vô cớ lò vi ba lại rớt tới hai chân mình, rồi lại nhớ đến lệnh triệu tập thần bí của sư bộ.

Những sự kiện khác thường lớn nhỏ đồng thời phát sinh, làm cô bỗng nhiên không thể an lòng.

Loại cảm giác thay đổi này chưa bao giờ có, lại tại một đêm bình thường lặng yên không một tiếng động xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: TIỀN TRUYỆN 2: MỘT ĐỜI MỘT KIẾP

Sư trưởng, bọn chúng muốn chiếm lĩnh thành phố này, trừ phi bước qua xác chết của chúng ta.

Bên trong phòng họp tác chiến rộng rãi sáng ngời, tất cả phi công mặc quân trang xanh đậm ngồi đầy cả phòng. Tô Di nhìn hết trái đến phải, nói với người bên cạnh "Sư trưởng bị động kinh rồi hả? Nhiệm vụ gì cần phải huy động tất cả phi công xuất sắc cả nước vậy?"

Sư trưởng mới vừa bước vào cửa, nghe thấy vậy liền nói "Tô Di im đi."

Máy chiếu phát ra hình ảnh, giọng của tham mưu tác chiến lạnh lùng vô tình. Trên màn ảnh là một vật thể hình tròn khổng lồ màu trắng bạc, trôi lơ lửng ở trong mây, khổng lồ nhưng không mất vẻ tinh xảo. Bất mắt nhất chính là mười mấy khẩu pháo ở bên ngoài, cho thấy năng lực chiến đấu hoàn mỹ.

Thứ mạnh mẽ như vậy, đủ để khiến cho bất kỳ quân nhân nào cũng cảm thấy hứng thú.

Nhưng nếu như vào một ngày nào đó, nó bỗng nhiên xuất hiện, yên lặng trôi lơ lửng trên bầu trời cao ba vạn thước của Bắc Kinh; Nhưng không có quốc gia nào nhận quyền sở hữu nó, mà cũng vì nó mà khẩn trương bất an, vậy thì chơi chảnh vui chút nào rồi.

"Sư trưởng, không phải là người ngoài hành tinh chứ?" Tô Di nghiêng nghiêng quan sát màn ảnh.

Lần này, sư trưởng lại không bực mình vì lời nói nhảm của cô, chỉ liếc nhìn cô một cách sâu xa, tổng kết với mọi người "Tóm lại, tổng tham mưu muốn chúng ta chuẩn bị sẵn sàng. Một khi đối phương có ý bất thiện, không quân phải lập tức xuất phát, bảo vệ thủ đô."

"Vâng" Tất cả phi công đều đứng dậy chào.

"Tô Di đến đây" Sau khi tan họp, Tô Di mới vừa đi ra khỏi phòng họp, lại bị gọi về.

Cô từ từ bước qua, chỉ thấy ngài sư trưởng khoác tay với cảnh vệ, vô cùng nghiêm túc quan sát cô.

"Sư trưởng, mới vừa rồi là do ngài nói tự do lên tiếng, tôi thấy không khí quá khẩn trương, nên mới giúp ngài xoa dịu..."

Sư trưởng khoát tay, lạnh lùng nói "Tô Di"

"Có ạ" Cô thu lại nụ cười, nghiêm chỉnh đứng thẳng.

"Nếu quả thật khai chiến..." Sư trưởng gần từng chữ một "Bất kể đối phương là cái gì, cô phải bắn hạ được phi cơ địch đầu tiên cho tôi."

"... Vâng" Tô Di trả lời nghiêm túc "Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ."

Tô Di không có nuốt lời.

Ba ngày sau, cô đã bắn được chiếc phi cơ địch đầu tiên. Chỉ có điều khi cô giờ lên nón an toàn, đứng trước phi cơ địch bị tàn phá rơi xuống đất, là đã mấy ngày khó khăn trôi qua.

Tâm tình của cô lo lắng trước nay chưa từng có.

"Còn được không, Trung úy?" Nhóm kỹ sư bò lên cabin, cạy cửa khoang. Trong làn khói mù mịt, bọn họ kinh ngạc, nhìn và vị trí điều khiển, một người máy kim loại màu trắng bạc từ trên xuống dưới, lẳng lẳng nằm nơi đó.

Đầu của nó bị viên đạn bắn trúng, lõm vào một khối lớn, những bảng vi mạch phức tạp lộ hẳn ra bên ngoài. Mà cơ thể kim loại thoát nhìn lại vô cùng tinh xảo, tựa như cũng từng có linh hồn và tính mệnh.

Người máy.

Thì ra đối thủ của bọn họ, là người máy ngoài hành tinh.

Hai ngày trước, người máy đột nhiên tập kích trên không của tổng bộ quân khu phương bắc, chúng đã bắn rơi hơn năm mươi chiếc máy bay chiến đấu của bọn họ.

Mà giờ khắc này, cũng chính là người máy, đang toàn diện tấn công tất cả các căn cứ quân sự, hơn nữa lại sắp lấy được quyền thống trị thành phố.

Tô Di đã bay hơn mấy tiếng, không nói bất cứ lời gì, một lần nữa đội nón an toàn lên, không để ý nhân viên sửa chữa hậu cần mặt đất phản đối ngăn cản, bò lên máy bay chiến đấu của mình.

Cũng đúng lúc này, cô bị cảnh vệ của sư trưởng gọi lại.

"Trung úy" Người cảnh vệ trẻ tuổi vẫn giữ vẻ mặt trầm tĩnh như trước "Sư trưởng gọi cô qua đó."

Bên trong phòng chỉ huy trống trải chỉ có một mình sư trưởng, yên lặng đứng trước đài chỉ huy, dường như chỉ trôi qua một đêm đã già hơn vài tuổi.

Tô Di không khỏi nhớ đến, ngày tụ tập phi công ưu tú nhất nước ở đây, mọi người đều hồi hã, nghiêm túc, hoạt bát. Mà bây giờ, đã tổn hao hơn phân nửa, còn dư lại cũng đang điều khiển máy bay chiến đấu không ngủ không nghỉ, đang ngăn cản kẻ địch máy móc lớn mạnh vô cùng.

"Tiểu Tô, đến đây" Sư trưởng cúi đầu nhìn cô, tựa như nhìn con gái ruột của mình "Nghe nói cô đã bắn được một phi cơ địch"

Mặt Tô Di trầm tĩnh "Báo cáo sư trưởng, tôi còn có thể bắn rơi nhiều phi cơ địch hơn nữa."

"Tốt, rất tốt" Sư trưởng nhìn cô chăm chú "Vị hôn phu của cô là hacker giỏi nhất ư?"

"Dạ, đúng nhất toàn cầu" Cô chưa bao giờ khẳng định như hôm nay.

Hai mắt sư trưởng sáng ngời dị thường, hơi thất thố nắm lấy bả vai Tô Di "Tìm cậu ta đến đây! Mau! Chuyên gia của chúng ta đã không có biện pháp nào hết, hệ thống chỉ huy tác chiến của chúng ta đã bị quân địch xâm nhập. Bây giờ những chiến hữu của cô, đã hai mắt thâm quầng đánh trên bầu trời, mau đưa cậu ta đến đây! Tôi muốn cậu ấy giúp tôi đánh lại những người máy kia."

"Vâng" Tô Di xoay người rời đi, đi vài bước, lại bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nhìn sư trưởng.

"Sư trưởng" Cô gần từng chữ một "Chúng ta sẽ chiến đấu đến cùng! Bọn chúng muốn chiếm lĩnh thành phố này, trừ phi bước qua xác chết của chúng ta."

Tô Di lái máy bay chiến đấu trở về. Mặc dù cả nước và toàn thế giới đều gấp rút tiếp viện thành phố này, nhưng bên ngoài cũng không có một chiếc máy bay chiến đấu hay một chiếc xe tăng nào thành công đột phá được vòng vây của người máy.

Một khi quân đội tan tác, cả thành phố này sẽ rơi vào tay của bọn chúng.

Cô mạnh mẽ đập phi cơ tại quảng trường giữa cư xá, Tô Di nhảy xuống, thấy vô số người lão đảo chạy ra khỏi công cư xá.

"Đừng sợ! Tôi là không quân, sẽ không làm hại các người" Cô hô to với đám người đang chạy đến đối diện.

Nhưng căn bản không ai để ý đến cô.

Các bạn hàng xóm như bị ma đuổi, la hét chói tay chạy sạch trong nháy mắt.

Cô đi ngược dòng người, sai từng bước chạy về cửa đơn nguyên. Chạy được mấy bước, cô giống như bị niệm chú đứng yên, sững sốt trong nháy mắt.

Cô có cảm giác không biết có phải do mình lái phi cơ đã lâu nên hoa mắt hay không? Nếu không, sao ở cửa đơn nguyên, máy điều hòa, tủ lạnh, máy giặt, những thiết bị điện bình thường, lại như có sinh mệnh, hoặc là đang lắc lư, hoặc là nhảy lên, từng bước từng bước di chuyển ra bên ngoài?

Cô đưa mắt nhìn chung quanh, mới phát hiện thiết bị điện cả cư xá không ngừng rơi xuống từ trên cửa sổ cao, ngã tan tành trên mặt đất. Ở mỗi tầng, các thiết bị điện đều tự mình di động, mà ở cửa đơn nguyên, có mấy người nằm trên mặt đất, đầu đổ máu đầm đìa, rõ ràng là đã bị tấn công.

Ai tấn công đây?

Máy móc thức tỉnh ư?

Từ ngữ này kinh khủng xuất hiện trong lòng cô. Cô chỉ cảm thấy cảnh trước mắt thật quý quái, tuyệt đối liên quan đến cuộc xâm lăng của người máy. Song, cô không hề chần chừ, rút súng ra, chạy đến lối thoát hiểm phía sau.

Lòng cô rối rắm.

Di động của Mạnh Hi Tông đã tắt, điện thoại nhà thì gọi không được. Lúc này, anh đang ở đâu?

Cửa nhà mở rộng, cô cảm thấy, khăn trang nghiêm người bước vào, chỉ thấy cả phòng xóc xếch, TV, máy điều hòa, tủ lạnh đều không thấy đâu, giống như mới bị cướp vậy. Cô hít sâu một hơi, vọt vào phòng ngủ.

Thiếu chút nữa cô đã khóc lên.

Trên chiếc giường lớn, Mạnh Hi Tông vẫn đang an giấc, gương mặt tuấn tú vẫn ngủ say. Anh mặc đồ ngủ, vẫn là tư thế hôm đó cô bỏ đi, dường như chưa hề nhúc nhích.

Cảm giác xấu xông lên đầu, cô lao đảo nhào tới trước giường, run rẩy đưa tay thăm dò chóp mũi của anh --

Vẫn còn hơi thở ấm áp quen thuộc, làm cô vui đến muốn khóc. Cô ôm anh vào lòng, cảm thấy được sự an tâm mà nhiều ngày qua không có.

Thật tốt quá ông xã! Vì anh bị máy móc tấn công nên mới hôn mê bất tỉnh sao?

Đừng gập. Em nói rồi, có em ở đây, nếu như cả thành phố này bị chiếm đóng, em sẽ lái máy bay chiến đấu của em, dẫn anh chạy tìm đường sống.

Cô kéo Mạnh Hi Tông, kinh hồn bạt vía lần nữa lên chiếc máy bay chiến đấu không có khác thường gì. Có lẽ, hệ thống phòng ngự của máy bay vẫn tồn tại, nên không bị "thức tỉnh" như những máy móc khác.

Cô lái phi cơ xuyên qua tầng mây của thành phố, cô tự nói với mình, tất cả sẽ ổn thôi. Đến căn cứ sẽ tìm quân y khám cho Mạnh Hi Tông, sau đó bằng thiên tài của anh, nhất định có thể xâm nhập được hệ thống phi thuyền của người máy, đánh bại bọn họ.

Rốt cuộc phi cơ của cô cũng bay đến bầu trời của khu căn cứ, nhưng cô lại không thể hoàn thành động tác hạ cánh cơ bản đơn giản nhất.

Lần đầu tiên hai tay của cô buông khỏi cần điều khiển, che mặt mình lại.

"Sur trưởng! Sur trưởng!" Cô ở trên ngàn thước cao, nhìn căn cứ bốc khói cuộn cuộn, gần như khóc không thành tiếng.

Không còn nữa.

Thật là không còn nữa rồi.

Bộ chỉ huy đã bị san thành bình địa, tháp đèn hiệu sụp đổ, sân bay trở thành một biển lửa. Khói lửa dày đặc lan tràn, như chứng kiến căn cứ không quân cuối cùng của quân khu phương Bắc thất thủ tiêu tan.

Cô bay thấp xuống, tầm mắt mờ dần, rất nhiều xác máy bay bốc khói mù mịt, rất nhiều người nằm ngón ngang trên mặt đất không nhúc nhích.

"Ông xã, căn cứ không còn nữa." Cô nhìn phía trước, cũng không quay đầu lại, nói.

"Ông xã, có lẽ em không nên đi đón anh. Nơi này còn nguy hiểm hơn trong thành phố. Nhưng em đã đồng ý với sư trưởng, đón anh đến đây, để tiêu diệt người máy."

"Ông xã, anh có biết không, em nói với sư trưởng, chúng ta sẽ chiến đấu đến người cuối cùng. Bọn chúng muốn giành thắng lợi, trừ khi bước qua thi thể của em."

"Ông xã, bây giờ em lại là người cuối cùng, chiếc máy bay chiến đấu cuối cùng..."

Máy bay yên tĩnh dừng lại vị trí sơ bộ lúc trước, nơi này đã trở thành một biển lửa phé tích, thậm chí cả một thi thể đầy đủ cũng không thấy.

Tô Di bò đến ghế lái sau, ôm Mạnh Hi Tông vẫn hôn mê vào lòng. Cô nhìn lửa bốc lên ngập trời, lẳng lặng nói "Sur trưởng, tôi đã dẫn hacker giỏi nhất thế giới đến rồi."

"Sur trưởng."

Máy bay chiến đấu màu xám như một con chim ưng bị thương, cô độc đậu trên mặt đất.

Cô độc đợi kẻ thù, cô độc đợi cái chết.

Trên ra đa từ từ xuất hiện rất nhiều mục tiêu máy bay địch, đôi tay Tô Di ôm Mạnh Hi Tông, từ từ buông ra.

Cô quay đầu, nhìn bằng mắt thường cũng có thể thấy, cả bầu trời toàn là máy bay địch màu bạc, trong chớp mắt gào thét bay đến. Trên mặt đất, một đám người đá to lớn chừng hai mươi tầng lầu, đang nện từng bước nặng nề, bước đến gần cô.

Đây chính là khuôn mặt thật sự của bọn nó ư?

Tô Di dứt khoát nhảy về ghế lái.

3h sau, bọn chúng đã bắt sống cô.

Có lẽ, bởi vì cô là người cuối cùng còn sống. Có lẽ vì cô đã vừa bắn rớt ba chiếc máy bay địch, chọc giận bọn chúng. Nên bọn chúng vẫy cô trong thung lũng bên cạnh căn cứ, tình cảnh khốn khó, tiến thoái lưỡng nan, cô đã đi đến con đường cùng.

Nhưng cô sẽ không đầu hàng.

Cô đạp động cơ tăng tốc, nhắm mắt lại.

Cô sẽ đâm máy bay vào vách đá tự sát.

Tốc độ đủ khiến cho cô tan thành khói lửa trong máy bay, đột nhiên Tô Di nhớ lại rất nhiều việc.

Cô nhớ đến năm đó mình đăng ký học trường quân đội, cha thì vui mừng, mẹ thì khóc lóc không đồng ý.

Cô nhớ đến ngày đầu tiên nhập ngũ, bởi vì thái độ kiêu ngạo bị đại đội trưởng phạt chạy mười vòng, mất hết thể diện.

Cô nhớ lần đầu tiên mình lái máy bay chiến đấu, vô cùng hăng hái bay lượn trên trời xanh. Lại nhớ đến những ngày qua, những máy bay của chiến hữu, từng chiếc một rơi xuống tan tành trước mặt mình.

Cô còn nhớ đến Sur trưởng, Tham mưu trưởng, nhớ đến bọn họ phách lối và yêu thương mình, nhớ đến sur trưởng nói với những thủ trưởng khác "Con nhóc này trời sinh làm phi công, cho tôi núi vàng núi bạc tôi cũng không đổi."....

Cuối cùng, cô nhớ đến một ngày xa xưa. Cô cùng với mấy anh em, đứng dưới tán cây trước trường quân đội, thấy Mạnh Hi Tông mặc áo sơ mi trắng cao lớn tuấn tú, vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt nhìn thẳng. Cô đặt chai coca xuống đất, đi về phía anh.

Cô nói với anh "Anh chính là Mạnh Hi Tông ư? Ôi ôi ôi đừng đi mà, làm quen được không...."

Cô nghĩ đến khi đó, nụ cười của mình nhất định rất lưu manh vô sỉ, cho nên, lúc bấy giờ Mạnh Hi Tông cao ngạo mới dừng bước lại, chỉ nhìn cô không nói gì.

Từ đó, bị cô kéo vào cuộc sống của mình, cả đời cả kiếp.

Cả đời cả kiếp.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: TIỀN TRUYỆN 3: SAU KHI CHIA XA

Kể từ ngày hôm nay, Mạnh Hi Tông chính là họ tên vĩnh hằng của tôi. Ai muốn làm hại vợ tôi, tôi sẽ giết người đó.

Tô Di không thể hoàn thành nghĩa cử anh hùng ôm nhau chết chung.

Trước lúc đâm vào máy bay địch, cô đã bị mười đường đạn vô tình khóa lại. Trong khoảnh khắc đó, ánh lửa như những pháo hoa rực rỡ tươi đẹp, nở rộ trong bầu trời bao la tối tăm. Trong nháy mắt máy bay chiến đấu của cô lại là nụ pháo hoa nổ tung, tan thành mây khói trong khoảnh khắc.

Vượt qua trăm chiếc máy bay chiến đấu của người máy đang lẳng lẳng bàng quan.

Bọn chúng vẫn không nhúc nhích, vẫn không rời đi.

Bọn chúng yên lặng chờ đợi, lễ phép, thậm chí còn cung kính.

Rốt cuộc, một bóng người cao lớn ngắt ngưỡng, cùng lúc đó lại đứng thẳng đáp xuống. Cửa cabin mở ra theo thứ tự, tất cả người máy màu bạc, uyển chuyển nhanh nhẹn đi ra ngoài.

Bọn họ đi tới trước mặt người đàn ông, xếp hàng chỉnh tề, một gối quỳ xuống, đầu kim loại làm cho người khác sợ hãi cúi thấp.

Tên người máy cầm đầu, sau khi kính cẩn hành lễ thật lâu, mới cung kính ngẩng đầu "Nguyên soái, chúng tôi đã đến"

Mạnh Hi Tông vừa tỉnh lại trong tiếng nổ mạnh. Trong ánh trắng mờ, anh chỉ thấy ánh lửa không lồ, mà vị hôn thê của anh, đang nằm trên ghế lái không biết sống hay chết. Anh không biết lấy đâu ra sức mạnh và tốc độ, trong nháy mắt, che cô ở trong lòng.

Sau đó một khắc, bọn họ đã đáp xuống mặt đất.

Song.....

Anh nhìn những người máy trên mặt đất ngờ vực, nhưng không hề sợ hãi "Các người là ai?" Lời vừa nói ra khỏi miệng, làm anh cũng kinh sợ.

Anh nói không phải là tiếng Trung Quốc, anh cũng không biết mình đã nói tiếng gì. Nhưng vừa đứng người máy cũng nói loại ngôn ngữ này, mà anh lại nghe hiểu rõ được.

Trong đôi mắt anh, chợt lóe lên ánh sáng đỏ ngọc.

"Tướng quân, tôi là sỹ quan phụ tá của ngài -- Denis." Tên người máy nói.

Trí nhớ ào ạt như sóng gào thác đổ, xâm nhập vào đại não của Mạnh Hi Tông.

Anh thấy hình ảnh Nguyên soái người máy, dẫn dắt quân đội đánh đầu thắng đó, không gì cản nổi. Mỗi lần đều giết sạch toàn bộ văn minh sơ đẳng trên tinh cầu, cướp đoạt tất cả tài nguyên.

Anh thấy nguyên soái cô đơn viễn hành trong vũ trụ xa xôi, cười phát hiện ra văn minh sơ đẳng của Địa cầu -- Một bữa tiệc lớn đợi thưởng thức.

Anh thấy Nguyên soái bắn làn sóng điện vào không gian, hướng dẫn đại quân cơ giới vượt qua mấy ngàn năm ánh sáng, càn quét tinh cầu này.

Anh cũng thấy, trong mười năm chờ đợi dài đằng buồn chán, Nguyên soái quyết định giết chết chàng trai tên là Mạnh Hi Tông, mô phỏng hoàn toàn thân thể và sự sống của Mạnh Hi Tông, hoàn toàn ngụy đồng trong cơ thể anh ta, chờ đợi thuộc hạ đến.

Mà ngày hôm nay, chiến đội Maya đã đến địa cầu này, quá nhiều không để ai được yên. Thậm chí tiêu diệt toàn bộ quân đội của vợ mình.

Trí nhớ đã khôi phục, tâm tình của anh cũng trở lại bình tĩnh và thản nhiên một lần nữa.

Chỉ có điều...

"Ai cho phép các người tấn công cô ấy?"

"Cô ấy là lính của loài người, cho nên được tấn công" Denis đáp với "Tướng quân, xin để cô ta xuống, cô ta đã chết. Mặc dù năng lượng của ngài bảo vệ thân thể của cô ta, nhưng cô ta vẫn không thể chịu được sóng xung kích nổ tung"

"Chết?" Mạnh Hi Tông cúi đầu nhìn người phụ nữ trong lòng.

Cô ấy đã chết ư?

Denis mở lòng bàn tay ra, đó là một thẻ bài kim loại màu bạc.

"Hình Diện YOLYAMANITZIN DA PUCCI*, họ tên của ngài" Denis nói cung kính "Chiến thần --- là danh hiệu của ngài."

(*YOLYAMANITZIN DA PUCCI: nghĩa là người dịu dàng, ân cần)

"Tùng là họ tên" Mạnh Hi Tông nhận lấy thẻ bài, nhẹ nhàng bôi qua, trong nháy mắt những chữ khắc trên thẻ bài biến mất. Anh dùng móng tay của con người nhẹ nhàng ghi lên thẻ bài, khắc lên những nét vạch số chữ Trung rõ ràng. Anh đeo nó lên cổ mình.

"Kể từ hôm nay, Mạnh Hi Tông là tên họ vĩnh hằng của tôi." Anh đặt Tô Di lên mặt đất "Ai muốn làm hại vợ của tôi, tôi sẽ giết kẻ đó."

Nghe được lời của anh, sĩ quan phụ tá trung thành và đội cảnh vệ quỳ xuống chính tề lần nữa "Nguyên soái, chúng tôi có tội."

Bỗng nhiên Mạnh Hi Tông cười.

Nụ cười của Chiến thần ngày xưa, làm hàng vạn hàng nghìn đội cảnh vệ kính ngưỡng, làm cho kẻ thù mạnh mẽ run sợ. Nhưng hôm nay, anh lại cười thỏa mãn như những người đàn ông loài người bình thường.

Anh đưa tay phải ra, trong nháy mắt cắm vào lồng ngực của mình.

Anh xé da thịt của chính mình, làm lộ ra xương cốt trắng, năm ngón tay thon dài vô tình khuấy trong lồng ngực. Bởi vì mô phỏng toàn diện con người, cảm giác đau cũng chạy lên hệ thống thần kinh của anh. Gương mặt anh tuần hoàn nhỏ vì đau đớn, nhưng động tác của anh không hề ngừng lại.

Khi máu tươi đỏ đầy tay anh, rốt cuộc anh cũng lấy ra một tinh thể màu lam nhạt, tỏa sáng lóng lánh.

Điện cuồng luôn luôn là danh từ hình dung Chiến thần, tình yêu của anh, dĩ nhiên cũng như thế.

"Nguyên soái, cô ta là loài người, không phải người máy." Denis hô lên "Năng lượng tinh thể làm sao cứu được cô ta? Hơn nữa ngài mới thức tỉnh, năng lượng tinh thể và sức chiến đấu cũng chưa hồi phục..."

Mạnh Hi Tông yên lặng trong chốc lát, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Denis "Sĩ quan phụ tá, câm miệng."

Mạnh Hi Tông lấy tay nhẹ nhàng xé lồng ngực Tô Di ra, từ từ nhét những thứ tinh thể kia vào.

"Cha đã từng nói" Anh dịu dàng nói bên tai cô "Con người là một hình thức khác của văn minh cơ giới. Đại não phức tạp, suy nghĩ và thân thể của em, là một phương thức tồn tại khác của cơ giới. Đây là tinh thể năng lượng vũ trụ đẳng cấp cao nhất, có nó, nhất định em sẽ sống lại."

Thân thể Tô Di đã lạnh băng.

Mạnh Hi Tông đánh cuộc, quả thật không uống phí.

Rốt cuộc thân thể Tô Di cũng ấm lên từng chút từng chút.

Anh ôm cô, lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Bởi vì trong cơ thể hai người đều có năng lượng nguyên, anh gần như có thể cảm nhận được trường năng lượng lẳng lặng của cô, đang chảy trong trái tim của hai người. Anh chỉ cần chút thời gian, tinh thể dung nhập trong cơ thể cô, cũng sẽ bị năng lượng của anh kích hoạt.

Cô sẽ sống lại.

"Nguyên soái, có nhân tọa độ chính xác của Địa cầu cho đại quân hay không?" Denis hỏi ở một bên "Đại quân đang trên đường đến đây."

Mạnh Hi Tông im lặng trong phút chốc, nhẹ nhàng đặt cô đang hôn mê vào khoang phi thuyền.

"Sĩ quan phụ tá, cho tôi một chiếc chiến hạm" Anh nói thân nhiên "Lần này, dẫn quân là ai?"

"Em trai của ngài, Hình Thiên"

Mạnh Hi Tông thay quân trang màu bạc, đi nhanh lên chiến hạm, xoay người nói với Denis "Sĩ quan phụ tá, dừng cuộc xâm lược địa cầu lại, lợi dụng thiết bị điều trị của anh, xóa đi tất cả trí nhớ về cuộc tấn công trong đầu phụ nhân... Cũng xóa đi trí nhớ về tôi... Tôi sẽ dẫn cô ấy về hành tinh mẹ."

Anh biết rất rõ Sư trưởng và những chiến hữu quan trọng thế nào với cô. Nếu như cô tỉnh lại, biết người cô quan tâm nhất, chết bởi vì anh, chỉ sợ cô sẽ vĩnh viễn không tha thứ cho anh.

Đơn giản bắt đầu lần nữa.

Để cho cô cho rằng Địa cầu bị hủy diệt, để cô cho rằng mình là anh hùng ngoài hành tinh, cứu cô vào ngày tận thế.

"Sĩ quan phụ tá, thế với tôi."

"Vâng"

"Thề với danh dự chiến đội Maya, cậu sẽ dùng toàn bộ năng lượng bảo vệ cho phu nhân, cho đến khi tôi trở về, sẽ làm cô ấy tỉnh lại."

"Vâng, tôi thề với danh dự chiến đội Maya, dùng toàn bộ năng lượng của mình bảo vệ cho phu nhân, cho đến khi ngài trở về, mới để phu nhân tỉnh lại."

Tại nơi cách địa cầu mười năm ánh sáng.

Hàng trăm chiếc chiến hạm vũ trụ, cỡ hơn hàng triệu chiếc máy bay chiến đấu, trong không gian tối như mực vắng vẻ lạnh lùng, lẳng lặng đi đến.

Mạnh Hi Tông ngồi trong trung tâm chỉ huy tác chiến của chủ hạm. Anh biết, chỉ cần biết được tọa độ chính xác, rất nhanh đại quân sẽ đến Địa Cầu. Cho nên anh nhìn người thanh niên mang dáng vẻ hình người khôai ngô, nói chắc như đinh đóng cột "Hình Thiên, hủy bỏ cuộc tấn công lần này."

Hình Thiên vừa mới đổi cơ thể thanh niên của loài người, làn da trắng nõn, chế tạo bằng hợp chất mềm, đôi mắt xanh lam, như mưa bụi sương mù.

Rốt cuộc đã đến gần Địa cầu của anh hai, tâm tình của hắn kích động. Lại biết được, anh hai lại đi đến chiến hạm chỉ huy trước, hắn càng bất ngờ vui sướng.

Anh hai là niềm kiêu ngạo của hoàng tộc, cũng là thần tượng mà hắn luôn học tập noi theo.

Song...

"Tại sao?" Hình Thiên nói "Anh hai, dựa theo tình báo của anh, tài nguyên tinh cầu này rất phong phú. Chúng ta dùng nhiều năm ánh sáng như vậy, mới tới đây được."

"Trên địa cầu có vợ của anh." Mạnh Hi Tông gần từng chữ một.

Sau một hồi yên lặng rất lâu, Hình Thiên ngẩng đầu, chậm rãi nói "Anh hai, anh đang nói giỡn ư? Vợ? Người máy sao có vợ được?"

Mặt mày Mạnh Hi Tông u ám, đứng lên "Đây là mệnh lệnh, thi hành đi." Anh xoay người, bước đến cửa khoang.

"Nguyên soái ra lệnh, em nhất định thi hành." Giọng nói Hình Thiên vang lên phía sau "Nhưng mà anh hai... mệnh lệnh này hoang đường quá. Lúc nào, anh lại bắt đầu thích văn minh hạ đẳng của loài người chứ? Anh là Nguyên soái hoàn mỹ! Tại sao lại có ý nghĩ kỳ quái như vậy trong đầu?"

"Hình Thiên" Mạnh Hi Tông nhìn em trai, bỗng cười "Em sai rồi. Tình yêu, sẽ làm người máy hoàn mỹ hơn."

"Không" Hình Thiên hơi kích động bước đến gần, bắt lấy bả vai Mạnh Hi Tông "Anh, sao anh lại tin tưởng vào thứ tình yêu như vậy? Đây chỉ là mô phỏng. Anh mô phỏng cơ thể Mạnh Hi Tông, tính cách của hắn, tình cảm của hắn. Cho nên anh mới cho rằng mình đã yêu một người! Tỉnh lại đi anh hai! Tình yêu của anh đối với vợ, chỉ làm mô phỏng thôi! Anh là Chiến thần mà anh hai! Anh biết bây giờ anh như thế nào không? Một người đàn ông con người điên cuồng vì yêu. Nhưng anh là người máy!"

"Im miệng" Mạnh Hi Tông giận dữ, tát rất nặng vào mặt của Hình Thiên, giọng nói tàn nhẫn "Cho dù sự sống của Mạnh Hi Tông là mô phỏng. Nhưng anh đối với cô ấy... không phải là mô phỏng."

Hình Thiên ôm mặt, từ từ ngẩng đầu, ánh mắt nhìn Mạnh Hi Tông hoảng hốt "Anh hai, anh làm rồi."

Mạnh Hi Tông lạnh lùng nhìn Hình Thiên "Cút đi, anh phải đi cứu vợ của anh"

"Anh hai, em xin lỗi. Em không thể dễ dàng tha thứ cho khuyết điểm của Chiến thần; Em tin tưởng cả đế quốc cơ giới, cũng không dễ dàng tha thứ cho khuyết điểm của Nguyên soái" Hình Thiên rút kiếm laser bên hông ra, chém về phía Mạnh Hi Tông. Tinh thể năng lượng của anh chưa hoàn toàn khôi phục, cũng vội vàng không có kịp chuẩn bị sẵn sàng. "Anh đã bị bệnh! Trình tự của anh đã hỗn loạn! Em không thể cho Nguyên soái thác loạn tồn tại..."

Ba giờ sau.

Đại quân đại diện cho văn minh cơ giới đẳng cấp cao, sau lúc tạm dừng ngắn ngủi, buông tha cho mục tiêu đã định, đã thay đổi phương hướng, xuất phát thẳng đến văn minh nhân loại sơ đẳng.

Trên quân phục màu bạc của Hình Thiên đã đầy máu tươi, hắn cầm một chiếc khăn tay trắng, lau máu tươi trên hai tay của mình, Sau đó gục trên đài chỉ huy, ngơ ngác nhìn ra không gian sâu thẳm tối tăm ngoài cửa sổ.

Tại địa cầu xa xôi, phi thuyền người máy xông phá vòng vây của chiến hạm các quốc gia, bí mật lên vào khu vực biển sâu nhất Thái Bình Dương, bắt đầu hình thức ngủ đông phong tỏa năng lượng đến mức thấp nhất.

Sau khi người máy Denis, cung kính chào theo nghi thức quân đội về phía không gian xa xôi, trung thành bảo vệ bên cạnh khoang thuyền Tô Di đang hôn mê, bắt đầu cuộc chờ đợi buồn chán. Lúc này, hắn cũng không biết, hắn sẽ phải chờ đợi dài như thế nào, dài đến mức chiến đội Maya ngủ say, dài đến mức tình hệ biến đổi, đại lục thay đổi.

Trong không xa xôi, tại phần đuôi chủ hạm của Hình Thiên, hai người máy khiến một cơ thể người thương tích chồng chất.

"Nó hôn mê rồi. Ngài Hình Thiên ra lệnh cho chúng ta phải phá hủy nó, phá hủy sao đây?"

"Ở đó có một hố đen, cứ trực tiếp ném ra ngoài qua khoang giảm sức ép đi."

"Được, ném vào hố đen đi."

TIỀN TRUYỆN 4: KIẾP TRƯỚC KIẾP NÀY

Khi đó anh không biết, cô cũng không biết, họ sẽ yêu nhau lần nữa.

Khi Mạnh Hi Tông tỉnh lại, phát hiện nằm trên một boong thuyền chiến hạm màu đen.

Quần áo lam lũ, tứ chi bủn rủn, bụng vô cùng đói, đầu óc trống rỗng.

Không ít quân nhân đi tới đi lui ở boong thuyền, không ai thèm liếc nhìn anh lấy một cái, anh giống như một thứ bỏ đi. Hình như trong góc có người nói chuyện, nhưng anh nghe không hiểu tiếng nói của bọn họ.

Anh im lặng trong chốc lát, bò dậy khó khăn. Bên cạnh anh có người nói gì đó. Anh ngẩng đầu nhìn tên nhóc kia, lắc đầu, ý bảo mình không hiểu.

Nhưng tên nhóc đó lại bực bội, đẩy anh một cái, ý bảo anh theo hắn đi.

Lần đầu tiên nhìn thấy Giản Mộ An, Mạnh Hi Tông cũng không biết danh tiếng lừng lẫy lão đại Linh Đánh Thuê của hắn. Khi đó, Giản Mộ An giống như một con hồ ly chân chính, dựa vào chiếc ghế salon khổng lồ, mặc quân trang, phanh nút cổ áo, uống đến say khướt, nhìn anh cười nhạt.

"Cậu là dân bản địa của hình tình này à?" Giản Mộ An hỏi anh, "Tại sao chúng tôi chỉ phát hiện có một mình cậu trên mặt đất."

"...."

"Thương tích trên người vì sao lại có? Cậu có phải là không quân của Liên Minh tinh hệ Vĩnh Hằng không?"

"...."

Nhìn thấy anh vẫn bình tĩnh, từ đầu đến cuối không nói lời nào, Giản Mộ An vỗ đầu một cái "Cậu không hiểu tôi đang nói gì ư? Đầu heo? Ngu chết được."

Mạnh Hi Tông vẫn bình tĩnh.

Giản Mộ An thất bại, khoát tay, cho anh rời đi. Rồi nói với người bên cạnh "Nhét đại cậu ta vào phân đội ai cũng được. Phái người theo dõi cậu ta."

Mạnh Hi Tông nhanh chóng bộc lộ tài năng.

Chưa tới hai tháng, anh đã có thể trao đổi cơ bản với những Linh Đánh Thuê khác. Bản lĩnh không tệ, lá gan lại lớn, một tay mơ lại dám cùng với kẻ kỳ cựu làm nhiệm vụ nguy hiểm nhất, làm việc vô cùng ác độc. Rất nhanh đã có chút danh tiếng trong quân.

Lần thứ hai Giản Mộ An gọi Mạnh Hi Tông đến, Mạnh Hi Tông đã có mười tên thuộc hạ tình nguyện đi theo anh.

"Cậu thật không nhớ được bản thân mình đến từ đâu ư?"

"Đúng vậy."

"Cậu theo tôi đi. Nhưng nhớ kỹ, tôi căm ghét nhất chính là sự phản bội."

"Tốt. Tôi cũng như vậy."

Thời gian mười năm trôi như nước chảy, năm tháng lại như không hề lưu lại dấu vết gì trên gương mặt Mạnh Hi Tông.

Chỉ có điều, bây giờ anh đã là sỹ quan chỉ huy của Linh Đánh Thuê. Còn Giản Mộ An thì mừng rỡ phui tay, dốc lòng nghiên cứu máy móc kỹ thuật của máy bay chiến đấu.

Bất ngờ anh lại gặp được máy bay chuyên dụng của Thương Trung. Tên này sắp đến Hi Vọng thành nhậm chức quan lớn, nên len lén dẫn theo người yêu bé nhỏ đi du lịch ở những tỉnh hệ xa xôi. Mạnh Hi Tông đã mưu đồ với tài nguyên của Liên Minh tinh hệ Vĩnh Hằng từ lâu, nên đã sớm đặt cơ sở ngầm tại tỉnh cầu này. Hôm nay, vị Cục trưởng trị an mới của tỉnh cầu lại đụng độ với chủ hạm của sỹ quan chỉ huy Linh Đánh Thuê, còn bày giọng kẻ cả kêu họ nhường đường. Nên đã bị bọn họ trối lại ném đến trạm không gian.

Hi Vọng thành?

Nghe cũng không tệ.

Không chỉ bởi vì nó là thành phố kinh tế phồn hoa nhất Liên Minh, nhìn hình tỉnh này trên vân đồ tỉnh hệ, dường như có một sức mạnh khác mờ hồ hấp dẫn Mạnh Hi Tông.

Làm Linh Đành Thuê mười năm, anh cũng hơi nhàm chán. Nên dứt khoát thay thế Thương Trung đi nhậm chức.

Mạnh Hi Tông ngồi chuyện đặc biệt, lấy thân phận Thương Trung, đi trên đường phố của thành Hi Vọng phồn vinh. Anh cũng không biết, cùng một ngày, trên một ngọn núi hoang cách ngoại ô khoảng vài chục km, có một người phụ nữ ngủ say được bảo vệ rất nhiều năm, người phụ nữ trong thân thể còn sót lại tinh thể thuộc về anh, bị năng lượng khổng lồ của anh ẩn nấp trong cơ thể đánh thức.

Rất nhanh, anh ở thành Hi Vọng như cá gặp nước. Anh vốn cũng chẳng có tâm, nên cứ thoải mái tạo ra thế cục đen ăn đen, làm cho sự gia tăng chênh lệch độ giàu nghèo chia cắt thành phố.

Sau khi Tô Di tỉnh lại, cuộc sống ở khu dân nghèo cũng chẳng khá gì.

Ngôn ngữ bất đồng, không có thân phận, không có kỹ năng. Cô chỉ nhớ được mình còn chưa tốt nghiệp học viện quân đội, ngay cả lý luận quân sự cũng chưa học xong, muốn đi làm rửa chén thuê cũng không ai muốn. Cô không chỉ phải giả bộ câm, còn phải giả bộ ngốc nghếch.

Phải đi nhặt đồ thiu đã ba ngày để ăn, gặp được bà lão nhặt ve chai bán phế phẩm, nhìn cô chằm chằm trong giây lát, thở dài rồi ngoắt ngoắt cô.

Từ đó, cô ở cùng với bà lão trong một căn lều rách nát liêu xiêu, cô học được làm sao tìm được thứ đáng giá trong đồng rác, cũng học được cách ăn một ít thức ăn thể nào để sống qua ngày.

"Tô... Di..." Cô nói chuyện với bà lão rất khó khăn "... Tên... Của con..."

Bà lão chỉ gật đầu yên lặng.

Tô Di cũng rất nhanh có thể trao đổi đơn giản với người khác. Dựa vào sự ngoan ngoãn biết điều của cô, cô tìm được công việc trong một nhà hàng nhỏ. Có một số tiền lương cố định ít ỏi, mỗi ngày cô mua cơm cho bà lão, mua quần áo cho cô. Một tháng sau, bà lão cũng qua đời, để lại cho cô ngôi lều rách.

Vốn cho rằng chỉ cần cố gắng mấy năm, là có thể căn bản sống cuộc đời ổn định tại tỉnh hệ xa lạ này.

Lại bị mấy tên xã hội đen chú ý.

Thật ra thì bọn họ đã theo dõi từ lâu. Con đường này có nhiều cô bé thanh tú, tố chất cũng khá hơn mấy em gái đứng đường. Không ép trở thành gái gọi thì cũng thật xin lỗi với danh tiếng xã hội đen.

Tô Di vừa trốn vừa tránh, nhưng vẫn không trốn thoát. Chủ nhà hàng không muốn vì cô mà đắc tội với xã hội đen, thậm chí bà khuyên cô nên tự nguyện đi làm.

"Kiếm được nhiều tiền, lại dễ, sao không chịu làm?"

Cô không thể làm việc đó. Cho dù bán thân một đêm còn nhiều tiền hơn một tháng cô kiếm được ở đây, cô cũng không muốn.

Cho nên trốn, giống như một con chuột trốn chui trốn nhủi, ở xó xỉnh trên đường phố Hi Vọng thành. Không ngờ lại gặp tên cầm đầu của băng nhóm xã hội đen cứ bám cô không tha, phải muốn ăn được cô mới cam tâm.

Lúc cô bị bọn xấu dồn đến chân tường thì gặp được Mạnh Hi Tông.

Đêm hôm đó, người đàn ông cao lớn, trầm tĩnh anh tuấn, áo lụa quần là, ngồi trên chiếc xe sang trọng. Còn cô? Một cô gái gầy yếu, quần áo xộc xệch, đầu tóc rối bù, hèn hạ đứng trong bùn lầy.

Anh ở tận trời cao, cô ở tận lòng đất.

Trí nhớ và năng lượng của anh, cùng bị sức mạnh của hồ đen áp chế phong ấn. Ngay cả mình là người máy, anh cũng không nhớ được, thì dĩ nhiên làm sao nhớ ra cô.

Cô cũng không nhớ được anh.

Song, cơ thể phụ nữ vẫn mỹ lệ trong đêm gió lạnh lẽo, anh đã làm một hành động mà ngay cả mình cũng không thể ngờ tới. Đó là, anh cởi áo khoác xuống, che đi tấm thân xinh đẹp gầy yếu của cô.

Anh nghĩ, có lẽ vì thân thể mềm mại xinh đẹp như vậy, tựa như một tác phẩm nghệ thuật hợp ý với anh, cho nên không muốn làm bẩn, không muốn thấy cô lạnh run trong gió.

Sau đó thì sao? Giết cô?

Nhưng cô lại bắt lấy ống quần của anh, nhỏ giọng cầu xin, nhưng không thể giải thích được lý do để anh giữ cô lại.

Thôi thì cứ giữ lại đi.

Cũng chỉ là một con mèo nhỏ. Anh nghĩ, có lẽ như vậy cũng hay.

Khi đó anh không biết, cô cũng không biết, bọn họ sẽ yêu nhau lần nữa.

Giống như tình yêu và vận mạng của bọn họ trong tỷ năm về trước.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Ngoại truyện: Đời này kiếp này HUYỀN ÁI ĐỒ MỊ

Thời khắc máy bay chiến đấu rơi xuống hành tinh Trùng Tộc đó, trong lòng Thủy Đồ Linh chỉ còn lại sự tuyệt vọng tĩnh lặng.

Chiến dịch phản công của trung đội phi hành đã thất bại, máy bay chiến đấu của hắn là chiếc máy bay duy nhất còn sống sót. Nếu như có thể, hắn muốn khởi xướng tấn công cảm tử chiến hạm của Trùng Tộc, cùng hi sinh với chiến hữu của hắn. Nhưng phụ lái Sweet gào khóc, tóm lấy bộ đồ du hành vũ trụ của hắn không muốn chết, hắn chỉ có thể thỏa hiệp.

Thế nhưng trở thành tù binh của Trùng Tộc, lẽ nào dễ chịu hơn cái chết?

Khoảnh khắc thân máy bay đập mạnh lên mặt đất đó, hắn không hề chần chừ, kéo Sweet vào lòng. Mặc dù hắn không hề có thiện cảm với cô bé nhiệt tình với quân đội, nhưng lại có sức chiến đấu quá yếu này. Nhưng không có nghĩa là hắn không bảo vệ phụ nữ.

Cú va chạm rung động kịch liệt, phần lớn là dồn lên người Thủy Đồ Linh. Hắn chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng sắp nát ra hết. Trong lòng vang lên tiếng hét lo lắng của Sweet: "Này! Thượng úy, đừng chết! Anh chết rồi tôi phải làm sao bây giờ..."

"Câm miệng!" Hắn từ từ nhắm mắt lại, nhũn máy gầm nhẹ một tiếng, trước mắt tối sầm, hắn đã hôn mê.

Khi tỉnh lại, trời đã tối rồi.

Thủy Đồ Linh phát hiện mình đang nằm trên một bãi cỏ, trên đầu là dải ngân hà lóng lánh. Rặng núi nơi cuối chân trời, như con cự long đen sẫm, dịu dàng lượn quanh. Trong nháy mắt này, hắn thiếu chút nữa tưởng rằng mình vẫn còn ở trên hành tinh Liên Minh.

Trùng Tộc thô tục ghê tởm, hành tinh của chúng, lại không hề thua vẻ xinh đẹp của hành tinh loài người.

Hắn vùng vẫy chút, vậy mà vẫn có thể ngồi dậy. Chắc hắn cú va chạm vừa nãy tuy có lớn, nhưng không tổn thương đến nội tạng.

"Anh tỉnh rồi! Thật tốt quá!" Hai tay mềm mại tinh tế, kích động nắm lấy cánh tay hắn. Khuôn mặt xinh đẹp của Sweet dưới ánh sao có vẻ tái nhợt u ám, đôi mắt đen nhánh sáng ngời, như người rơi xuống nước nắm được mảnh gỗ nổi, lập tức vui đầu vào trong lòng hắn.

Mặc dù hai người đã hợp tác được nửa năm. Trong đội, Sweet luôn vây quanh những kẻ nổi bật, bình thường toàn qua lại với những phi công có gia cảnh giàu có. Chẳng bao giờ xem trọng Thủy Đồ Linh xuất thân bản hàn. Lúc này lại nhu nhược không xương ôm lấy hắn.

Thủy Đồ Linh hơi xấu hổ kéo cô ra khỏi lòng mình, nhìn quanh bốn phía.

Bọn họ ở trên một gò núi thấp bé. Cách tầng rừng rậm rạp, hắn thấy ở mây chục mét phía trước nơi chân núi, là xác máy bay chiến đấu cháy đen.

Điều này làm cho hắn có cái nhìn khác đối với Sweet - - Vậy mà cô ta có thể đưa hắn tới xa như vậy ư? Nhưng ngắm lại cũng là điều hiển nhiên. Trong hoàn cảnh này, mình là điểm tựa duy nhất của vị công chúa đây, cô ta đương nhiên phải cứu hắn.

Dường như nhận thấy vẻ cảm động trong mắt hắn, Sweet từ thân chìa hai tay ra trước mặt hắn: "Tôi mất bao nhiêu công mới kéo anh được tới đây đây, anh nặng lắm!"

"Cảm ơn!" Thủy Đồ Linh không quá quen với việc phụ nữ dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với mình, "Tôi hôn mê bao lâu rồi?"

"Tầm nửa giờ."

Thủy Đồ Linh nghe vậy nhủ mảy, ở lại đây nửa giờ mà vẫn chưa bị Trùng Tộc phát hiện, đúng là may mắn trong xui xẻo. Nhưng cứ tiếp tục ở nơi gần với xác máy bay này, e rằng sẽ nhanh chóng bị phát hiện.

"Cô chờ tôi ở đây." Hấn hít sâu một hơi rồi đứng lên.

"Anh muốn đi đâu!" Sweet hơi căng thẳng, rất sợ hấn bỏ lại mình.

Trong lòng Thủy Đồ Linh vô cùng kinh ngạc. Toàn bộ đội phi hành ai chẳng biết rõ tính tình của hấn. Lẽ nào Sweet cho rằng hấn sẽ bỏ lại một cô gái yếu đuối vào lúc này ư?

"Tôi ra chỗ máy bay xem có thể lấy được thứ gì dùng được không." Hấn nhả nài giải thích, sau đó lễ thân thể bị thương, đi từng bước một, cực kỳ cẩn thận đến chỗ xác máy bay chiến đấu.

Có lẽ là chiến tranh ngoài vũ trụ vô cùng kịch liệt, bọn họ ở lại hành tinh Trùng tộc năm ngày, vẫn an toàn không bị phát hiện. Điều này không thể nghĩ ngờ khiến hai người châm lên hi vọng có ngày sẽ trốn thoát được.

Nơi ở của Trùng Tộc phân bố trong dãy núi. Thủy Đồ Linh và Sweet trốn trong một căn nhà trong khu vực hẻo lánh nhất. Có lẽ chủ nhân cũng tham gia chiến đấu ở tiền tuyến, nên trong nhà không có con trùng nào.

Cái gọi là nơi ở của Trùng Tộc, chính là một hầm trú ẩn lớn, bên trong chất đông non nửa là hoa quả khô và một ít thi thể động vật nhỏ. Bởi vì khí hậu của hành tinh Trùng tộc lạnh lẽo, những đồ ăn này cũng không bị hỏng. Thủy Đồ Linh chọn chút đồ còn tươi để xử lý, cũng đủ để hai người ăn hơn một tháng.

Hai người cũng không dám ra khỏi cửa. Hằng ngày đều nấp trong hầm, cùng lắm là qua lại vùng xung quanh, cũng sống được mấy ngày bình yên.

Ban đêm, mỗi người ngủ ở một góc trong hầm trú ẩn. Thủy Đồ Linh thích dựa trên cửa sổ ngủ, sẽ có ánh sao chiếu rọi, nhìn bầu trời lấp lánh, tâm trạng của hấn sẽ yên ổn.

Đôi khi hấn nghĩ, những ngày hiện tại thật sự còn tốt hơn dự tính rất nhiều. Núi rừng, trời sao, nhà ở, người đẹp. . . Nếu như đổi nơi đây thành hành tinh của loài người, hấn còn có thể cho rằng mình là khách du lịch.

Tuy rằng Sweet hơi âm ỉ, nhưng hấn nói cũng không nhiều, có Sweet, thật sự không đến mức quá yên tĩnh cô độc.

Có lẽ Sweet đã quen ý lại vào đàn ông, ánh mắt nhìn hấn luôn tràn ngập tin cậy ngưỡng mộ. Thủy Đồ Linh vẫn luôn là chàng thanh niên tinh lực dồi dào. Nhiều lần bị cô nhìn chăm chăm mà mặt đỏ tới tận mang tai. Nếu như là người đàn ông khác, e rằng dưới ánh mắt ra hiệu mờ ám của cô, đã sớm chủ động gục dưới người cô ta rồi.

Đến buổi tối ngày thứ năm, rốt cuộc Sweet cũng phá vỡ ranh giới này.

Đêm đó, hấn vẫn theo thường lệ để lộ nửa người trên, ngồi dưới cửa sổ. Sweet lúi húi cứu thương đã lấy được từ trên máy bay ra, thay thuốc cho hấn.

Đây là thời gian khó khăn nhất trong ngày của Thủy Đồ Linh.

Ngón tay của Sweet như thể loài cá, di chuyển linh hoạt bên hông hấn. Không thể không nói, nhiều đàn ông như vậy thích cô cũng có lý. Tay của cô cực kỳ mềm mại, lướt qua cơ bắp trên bụng hấn từng chút một, thêm vào đôi mắt đen vô cùng hồn nhiên, nhìn chăm chăm vào mắt hấn, như thể đang ngắm trông điều gì.

Băng bó xong, Sweet chợt nâng hai tay lên, lập tức ôm lấy thất lưng thon thả của Thủy Đồ Linh.

"Thượng úy. . ." Hơi thở của cô như hoa lan, "Rốt cuộc đến bao giờ chúng ta mới có thể chạy trốn?"

"Tôi không chắc. Vài hôm nữa tôi. . ." Lưng Thủy Đồ Linh cứng ngắc như núi, nhưng những lời nói còn lại đã bị cô khóa kín trong miệng.

Cô chủ động hôn hấn, đôi mắt vẫn còn vài phần oán trách, có lẽ giận hấn không hiểu phong tình.

Nơi mềm mại đầy đặn của cô chạm vào phần bụng rắn chắc của hấn, vùng thân thể nào đó của Thủy Đồ Linh bỗng căng cứng. Mặc dù Thủy Đồ Linh luôn cho rằng bản thân ý chí kiên định, tương lai chỉ động tình với vợ mình. Nhưng lúc này mặt đỏ tím đập, đôi bàn tay lại có thể có xúc động muốn ôm lấy Sweet.

Cô gần như lập tức nhận thấy trong sự biến hóa của hấn phần nào có mang về "quả đúng như vậy". Nhưng ánh mắt này lại khiến Thủy Đồ Linh cực kì giận dữ, trong lúc đó lại đẩy cô ra, đứng lên.

"Sweet, cứu cô là trách nhiệm của tôi. Không cần phải nảy sinh mối quan hệ nào khác." Hấn đứng thẳng, mặt sa sầm nặng nề.

Sweet thật sự động tình, lại bị hấn đẩy ngã xuống đất, tiếp tục cũng chẳng được, dừng lại cũng xấu hổ. Giọng điệu hơi hèn mọn: ". . . Đám đàn ông các người, giả bộ gì chứ"

Thủy Đồ Linh bị cô nói vậy rất khó xử, dứt khoát đẩy cửa, bước ra ngoài.

Sweet thấy hấn lại có thể bỏ lại mình mà đi, kinh ngạc há hốc, cuối cùng lắc đầu bật cười.

Cô còn lại một mình, nằm thẳng xuống chỗ cỏ dại trải thành lớp lót mềm mại, cởi quần ra, nhắm mắt lại, một tay tiến vào.

Thủy Đồ Linh vốn đứng ở cửa. Nhưng chưa được một chút, đã nghe thấy tiếng thở dốc khe khẽ của Sweet truyền ra từ trong phòng. Lúc đầu hấn còn không hiểu, đến khi tiếng rên rỉ của Sweet nặng hơn, hấn mới bừng tỉnh ra.

Có lẽ Sweet làm vậy chỉ vì muốn khiến hấn vào nhà lần nữa. Nhưng thân thể và trái tim của Thủy Đồ Linh, đều như thể trong nháy mắt bị tiếng rên của cô đốt cháy, nhưng lại bước đi ra xa như bị quỷ đuổi theo.

Đi thẳng tới một khe núi cách nhà rất xa, Thủy Đồ Linh mới dừng bước.

Đã tới nửa đêm, vệ tinh Trùng Tộc như thể quả cam màu đỏ nhạt, lẳng lẳng treo trên bầu trời. Thủy Đồ Linh nhìn hồ nước trong suốt vắng vẻ trước mặt, trong đầu lại không tự chủ được hiện lên hình ảnh lúc này của Sweet.

Tuy hấn cực phản cảm với cách sống của Sweet, nhưng lúc này cũng không thể không miệng đắng lưỡi khô. Nơi dưới thân như thể lửa đốt, lại cương cứng lần nữa.

Hấn ngồi xuống một khối đá cạnh hồ, kéo khóa quần xuống, lấy nó ra.

Bởi vì sinh ra từ nhà nghèo, tay Thủy Đồ Linh đầy vết chai. Không giống với khuôn mặt nhã nhặn điển trai của hấn, cự long cực kỳ trắng kiện khó coi, nắm trong bàn tay, đỏ đen dầy tợn.

Hấn dứt khoát nằm xuống khối đá, hai tay bắt đầu di chuyển cực nhanh. Theo tiếng hít thở dần dần gấp rút trầm thấp của hấn, thân thể cường tráng cao to bắt đầu run rẩy theo sự phập phồng ở nơi đó. Hấn từ từ nhắm mắt lại, càng lúc càng nhanh, như thể trong khoảng không phía trên thân thể, có người vợ tương lai mà mình yêu nhất, đang thở gấp liên tục trong sự tấn công của mình. . . Hấn tưởng tượng ra hai chân của cô đang quăn chặt lấy thắt lưng mình, tưởng tượng ra bàn tay nhỏ bé của cô đang cầm ** của mình. . .

"A. . . a!" Hấn thở dốc nặng nề một tiếng, thân thể chợt run lên kịch liệt, căng thẳng - - dịch thể nóng rực phun lên khối đá lạnh lẽo. . .

"Ha ha. . ." Một tiếng cười cực thấp. Như có như không trong cơn gió, tiến vào tâm trí còn hơi hỗn loạn của hấn.

Có người?

Nhưng tiếng cười này không thể nghi ngờ khiến hấn đang trong cơn cao trào càng thêm kịch liệt.

Thân thể hấn hoàn toàn không chịu khống chế, cảm giác run rẩy vẫn truyền đến không ngừng. Vài giây sau, phần dịch thể còn lại mới khô đi. Hấn mặc quần vào, lấy súng ra đứng dậy.

Nhưng xung quanh cây lặng gió ngừng, ánh trăng thừa thốt, nước hồ trong veo. Người ở đâu chứ?

Trong lòng Thủy Đồ Linh lại vang lên tiếng chuông cảnh báo, chạy nhanh về phía căn nhà.

Nhìn thấy căn nhà từ xa, hấn lại cảm thấy hơi sợ hãi trong lòng.

Để tránh hấp dẫn sự chú ý của Trùng Tộc, tới ban đêm bọn họ cũng không bật đèn. Nhưng lúc này đang là ban đêm, tại sao ngọn đèn màu da cam lại sáng chứ.

Cho dù Sweet không hiểu chuyện, Thủy Đồ Linh tin rằng cô sẽ không phạm sai lầm như vậy. Hấn cầm súng theo, vượt qua cỏ dại bụi cây cực kỳ cẩn thận, tiếp cận từ phía sau căn nhà.

Bởi vì cửa sổ căn nhà đóng chặt, cho nên hấn không nghe thấy tiếng động bên trong. Cho đến khi hấn kê sát vào góc tường sau nhà đứng lên chậm rãi, nhìn xuyên qua cửa sổ nhỏ vào bên trong - - Lại bị cảnh tượng bên trong làm cho sợ ngây người!

Sĩ quan Trùng Tộc!

Hai con Trùng Tộc khổng lồ có chiều cao trên hai mét, có thể đứng thẳng đi lại, đang đứng giữa gian nhà. Chúng mặc quân trang. Thủy Đồ Linh vừa nhìn đã nhận ra quân hàm của chúng là trung úy và thượng úy. Dưới cái đầu xấu xí ghê tởm, bọn chúng lại có thể cởi quần ra, nẩy cái chân đung đưa hỗn loạn như bèo nước.

Sweet quỳ gối giữa hai con trùng. Quần của cô tụt xuống đầu gối, chân dài trắng bóc, mông cong đầy đặn. Trái tim Thủy Đồ Linh nhảy tới cổ họng, chậm rãi nâng tay lên, nhắm ngay con trùng tộc trước mặt cô.

Nhưng tại lúc này, Sweet lại có thể ngẩng mặt cười, giơ tay lên cầm lấy bộ phận trắng kiện rất giống đàn ông loài người trên cơ thể con trùng lớn. Mà con trùng đằng sau cô nháy đôi mắt kép, chợt vươn hai chân ra, tóm lấy mông cô.

Nhưng hấn quyết không thể tro mắt nhìn Sweet chịu nhục.

Hắn cắn răng, liều mạng. Lặng yên không một tiếng động lách tới cửa trước. Hít sâu một hơi, một hai ba - - Hắn giờ chân đá văng cửa, xông lên mạnh mẽ như thể báo săn!

Cảnh tượng hắn thấy khi cửa mở ra, lại như thể ngọn lửa đốt cháy mắt hắn - -

Thân thể lộ ra một nửa của Sweet bị hai con trùng một trước một sau nâng lên. Thứ khổng lồ của con trùng đã tiến từ vào đằng sau. Thứ của con đằng trước còn đang ma sát với môi cô.

Mà hơn mười cái chân màu đen, như con rắn, quấn lấy thân thể cô, nâng cô lơ lửng trên khoảng không.

Mà khi Thủy Đồ Linh xông vào, hai con trùng tộc vậy mà đã đang tiến vào, Sweet đang hét lớn: "A a a! Sếp ơi! Tuyệt quá! Tuyệt quá! Tuyệt hơn cả loài người!"

Thủy Đồ Linh nâng súng lên ở cự ly gần, bắn xuyên qua hai con trùng!

Năm phút sau.

Thủy Đồ Linh ngồi trong vũng máu, thờ hồng hộc.

Bên cạnh hắn, là hai thi thể vỡ vụn của hai con trùng lớn. Trên người hắn cũng bị thương nhiều nơi, nửa phần xương máu trên ngực gần như đều đã nát tan.

Sweet ngồi trên mặt đất phía trước, trừng mắt kinh ngạc nhìn hắn.

Quả nhiên không ngoài điều hắn lường trước - - Bắn hết một hộp đạn, cũng không khiến hai con trùng tộc đó mất mạng. Hắn không thể không đánh giáp lá cà một trận kịch liệt với trùng tộc.

Hắn thắng.

Thế nhưng hiện giờ hắn hoàn toàn kiệt sức, nếu như có một con trùng nào khác tới, hắn hoàn toàn không có sức để đánh lại.

Hắn ngồi xuống đất thờ hồn hèn những tiếng trầm khàn, mệt mỏi cởi áo khoác của mình ra, ném cho Sweet.

"Đi, chúng ta đi luôn."

"Vì sao?" Trong giọng nói của Sweet mang vẻ tức giận.

"Tiếng súng nhất định sẽ đưa trùng tộc tới! Nhanh lên đi!" Hắn vùng vẫy đứng dậy.

"Vậy vừa nãy anh đừng có nổ súng!" Sweet tức giận đi ra ngoài cửa, "Bọn chúng đã đồng ý là sẽ thả tôi đi, anh hoàn toàn không cần phải giết chúng!"

Thủy Đồ Linh tức không nói nổi, nhẩn nhẩn, lấy súng từ trên bao mà hai con trùng tộc ném ở một bên, bước nhanh ra khỏi nhà.

Hai người một trước một sau đi chừng mười phút, bỗng nhiên Thủy Đồ Linh cả kinh.

"Bọn chúng bảo thả cô đi?"

"Đúng vậy." Sweet tức giận đáp, "Trùng tộc cũng có nhược điểm."

Trong lòng Thủy Đồ Linh biết không ổn: "Bọn chúng nói ngôn ngữ loài người?"

"Ừm." Sweet không hiểu nhìn hắn.

Nguy rồi!

Thủy Đồ Linh toát mồ hôi lạnh trong lòng.

Có lẽ Sweet nói đúng, thật sự không nên giết chúng.

Những con đó có hình thể khổng lồ, sức chiến đấu siêu mạnh, mắt kép màu tím, biết nói ngôn ngữ loài người - - Rốt cuộc hắn cũng nhớ ra đã gặp chúng ở đâu rồi.

Giáo trình tấn công phòng ngự trùng tộc trong trường quân đội đã giới thiệu.

Chúng là Vương Trùng. Đội cận vệ của Nữ Vương.

Như thể để chứng minh suy đoán của mình, mười phút sau, rừng cây bên cạnh, đột ngột xuất hiện hơn mười con trùng lớn giống với những con Vương

Trùng vừa nảy.

Họ bị bao vây.

Bóng đêm thanh lạnh, bóng cây đen sẫm chập chờn.

Mười mấy con Vương Trùng như thể quỷ dữ màu đen, bao vây kín hết tất cả lối thoát của bọn họ. Trong rừng cây, chỉ có thể nghe thấy đám Vương Trùng chậm rãi như cát, di chuyển thân thể từng chút một, thu nhỏ vòng vây quanh bọn họ.

Mặc dù Thủy Đồ Linh có vũ khí, tuy nhiên dưới loại tình huống này hoàn toàn không hề có cơ hội sống nào. Hắn quả quyết giờ hai súng lên, một khẩu nhắm vào trán Sweet, một khẩu nhắm ngay vào huyết thái dương của mình.

"Anh điên rồi!" Về mặt Sweet kinh hoàng, hạ giọng quát, "Tôi không muốn chết!"

"Cô tình nguyện để cho chúng bắt làm tù binh ư?!" Thủy Đồ Linh cả giận nói.

"Sống sót quan trọng hơn!" Sweet sợ hãi nhìn anh, "Anh yên tâm, bọn chúng sẽ không làm gì tôi đâu."

Thủy Đồ Linh lặng lẽ, buông một tay xuống, nhét súng vào trong lòng cô.

"Tự cô quyết định đi." Anh không quan tâm được nhiều chuyện như vậy, hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, chậm rãi siết cò súng.

"Khoan đã, thượng úy." Một giọng nói khàn khàn vang lên.

Ngón tay của Thủy Đồ Linh dừng lại, mở mắt ra, nhìn mấy con Vương Trùng đứng trước mình không tới mười mét.

Quân phục của con trùng đứng giữa đó không giống với những con khác, huy chương màu xám lấp lánh phát sáng dưới ánh trăng, lại có thể là quân hàm thượng tá.

Chắc đó là đội trưởng đội cận vệ của Nữ Vương.

"Thượng úy, xin đừng tự sát." Đội trưởng đội cận vệ lẳng lặng nói, "Khẩu dụ của Nữ Vương, tuyệt đối không hành hình tra khảo, đảm bảo an toàn tính mạng cho các người."

Thủy Đồ Linh sửng sốt, hắn không ngờ một sĩ quan binh thường như mình, lại có thể nhận được khẩu dụ của Nữ Vương Trùng Tộc. Đội trưởng đội cận vệ của Nữ Vương hoàn toàn không cần phải lừa gạt một kẻ thấp cổ bé họng như mình.

Súng Thủy Đồ Linh nhanh như tia chớp, trong nháy mắt nhắm vào đầu của đội trưởng đội cận vệ.

"Vì sao?" Hắn lạnh lùng hỏi.

"Các người xông nhầm vào hang núi của Nữ Vương, cũng là may mắn." Đội trưởng đội cận vệ đáp rất tự nhiên, "Hang núi của Nữ Vương, chưa từng giết chóc."

Thủy Đồ Linh rung mình trong lòng - - bọn họ xông bừa lại có thể tiến vào hang núi của Nữ Vương? Thảo nào xung quanh rất ít Trùng Tộc, thảo nào lại có Vương Trùng xuất hiện.

Có thể sống như vậy, ai muốn chết chứ? Sweet kích động khê hô: "Thật tốt quá!"

"Hai vị đi theo tôi." Đội trưởng đội cận vệ nói chậm rãi, "Tôi sẽ đưa hai vị đến nơi an toàn, chỉ cần các vị an phận thủ thường, sẽ không có Trùng Tộc quấy rầy. Sau khi chiến tranh kết thúc sẽ trao đổi tù binh, hai vị có thể về nhà."

Cám dỗ này thực sự quá lớn, tuy là Thủy Đồ Linh, cuối cùng cũng đành phải gật đầu, giao vũ khí.

Hơn mười con Vương Trùng bảo vệ trước sau cho họ, Thủy Đồ Linh ôm Sweet, lo lắng không yên đi theo đội trưởng đội cận vệ về một phương hướng mà họ không hay biết.

Hai ngày sau.

Tại chiến hạm Trùng tộc, vũ trụ.

Đội trưởng đội cận vệ đứng trên khoang thuyền chỉ huy, cung kính nhìn bóng dáng đứng sừng sững phía trước.

Con trùng cái màu đen cao hai mét, đứng thẳng như loài người, còn cao to trắng kiện hơn Vương Trùng giống đực. Lớp vảy cứng màu vàng bao quanh những cơ bắp màu đen, chồng chất trên thân người, phát sáng rực rỡ dưới ngọn đèn. Trong mắt Trùng Tộc bình thường, chính là Vương Tộc đẹp nhất.

Nhưng đội trưởng đội cận vệ biết, thời khắc Nữ Vương đẹp nhất, là khi động tình khôi phục bản thể, thân thể cường tráng khổng lồ, đôi mắt kếp to lạnh giá, đủ để khinh thường mọi vật trên đời.

"D, anh biết không? Tổ tiên của tôi, có ghen của Nhân Tộc." Giọng nói của Nữ Vương trầm thấp, không khàn đặc như công trùng, lại nữ tính thuần hậu như phụ nữ loài người.

Đội trưởng đội cận vệ tên là D cung kính lắc đầu: "Không biết."

Nữ Vương thấp giọng cười: "Mấy nghìn năm trước, tộc của tôi đi tới đây từ tình hệ xa xôi, định cư sinh sôi nảy nở. Tổ tiên của tôi, đã từng giao hợp với Ngân Thiểm Điện Ngự. Ngân Thiểm Điện Ngự là sinh vật đa ghen biến dạng, có người nói chúng đã từng có ghen loài người."

"Cho nên Vương Tộc mới có năng lực biến hình?" D tán tụng, "Điện hạ anh minh."

Nữ Vương chuyển đề tài: "Hai con người đó, thế nào rồi?"

Giọng nói của D liền có vẻ vẫn chưa thỏa mãn: "Người phụ nữ điện hạ thưởng cho chúng tôi, hết sức phối hợp. Đội viên đội cận vệ đều đã ném thư cô ta, mềm mại hơn trùng cái. Ngài biết trùng cái vẫn luôn ít ỏi, chúng tôi chinh chiến quanh năm càng khó có cơ hội. Chúng tôi muốn cô ta làm bạn đời ổn định, cô ta cũng đồng ý rồi."

Nữ Vương gật đầu, lại hỏi: "Thế còn hấn?"

D có phần căm tức: "Tôi đã từng ám chỉ cho hấn, để hấn tới hầu hạ điện hạ - - hấn không biết tốt xấu kiên quyết cự tuyệt. Nhưng nếu đêm nay điện hạ rảnh rỗi, tôi đã chuẩn bị xong rồi. Xin điện hạ yên tâm."

Nữ Vương im lặng trong chốc lát: "Được."

Chiến tranh với nhân tộc tạm thời gián đoạn. Tài nguyên và năng lực của tất cả đều có hạn, ai cũng cần nghỉ ngơi. Cho nên đã nhiều ngày, ở vùng lân cận chiến hạm vũ trụ của trùng tộc, cũng không có hạm đội loài người đánh lên.

Ban đêm, nữ vương nghe các sĩ quan chỉ huy báo cáo tình hình chiến tranh xong, được D dẫn đường, đi thẳng tới khoang nghỉ của Thủy Đồ Linh.

Khi nữ vương Đại Y gặp lại Thủy Đồ Linh, vẫn có cảm giác kinh ngạc như cũ.

Cô đi vào phòng, D yên lặng đứng sau cô.

Cô đã gặp rất nhiều công trùng động tình. Sức lực của chúng mạnh hơn loài người, thân thể trắng kiện hơn. Hồi trước, Đại Y cũng từng thử giao phối với những nam giới loài người khác, nhưng sức lực và kích cỡ của bọn họ kém xa công trùng.

Nhưng người đàn ông cô nhìn thấy trong đêm đó, mặc dù chỉ là con người, nhưng còn hấp dẫn cô hơn bất cứ công trùng nào khác.

Hấn trắng kiện vạm vỡ, kìm nén lạnh lẽ, nhưng lại khiến cô cảm thấy như bị cuồng loạn. Khi hấn phóng thích, Đại Y phát hiện ra mình lại rất muốn thử qua người đàn ông này.

Đáng tiếc xương cốt của hấn còn cứng hơn thân thể, hết lần này tới lần khác, sau khi lừa gạt hấn đưa lên chiến hạm, lại có thể cự tuyệt giao hoan với cô.

Nhưng đêm nay, không phải do hấn.

Đại Y đi tới bên giường.

Quần trang của hấn đã bị bản thân xé tan thành từng mảnh, lộ ra thân thể dẻo dai cường tráng. Đại Y gần như có thể ngửi thấy mùi nam tính thuộc về hấn. Bởi vì bị bỏ thuốc, thân thể vốn mang màu mạch lại nóng hổi đỏ bừng. Trên khuôn mặt điển trai trắng nõn, cứ đó mãi không thôi, con người đem thẩm rục lửa.

Đại Y ngồi xuống bên giường, vươn một chân ra, nắm lấy thứ mạnh mẽ của hấn.

Hấn gần như là lập tức nghiêng răng phát ra một tiếng gầm, sức lực mạnh đến nỗi ngay cả Đại Y cũng không phản ứng kịp, kéo cô xuống, xoay người đặt cô dưới thân.

Đại Y giao phối cùng những công trùng khác, từ trước đến nay luôn giữ thế chủ đạo, đối phương luôn cung kính. Nào có hung hãn mãnh liệt như hấn thể này? Cô hơi bất ngờ, cũng không chờ cô đẩy ngã hấn, hấn đã vội vã tìm kiếm lối vào trên người cô. Đại Y thấp giọng cười, giờ lên, ưỡn người tới.

Hình thể trùng cái đứng thẳng tuy lớn, lối vào lại cực chật cực hẹp. Chỉ khiến trán hấn trong nháy mắt phủ một lớp mồ hôi mỏng. Hấn đã mất đi ý thức từ lâu, khó nhận được quán quít với thân thể cô, một tiếng trống lăm tinh thần hăng hái thêm, động thân tiến vào kịch liệt.

Thân là nữ vương, lần đầu tiên Đại Y bị đối phương giày vò hung tàn trên giường như vậy. Nhất là đối phương còn là tộc khác. Vài lần sau, thân thể của hấn càng lúc càng nóng, càng lúc càng mạnh. Cô lại càng động tình, càng khó có thể khống chế. Trong lúc động tác của hấn ngừng lại, hấn lại có thể dùng miệng lưỡi tìm tòi chỗ đó của cô, cô rớt cuộc không thể chống đỡ, gầm lên một tiếng - -

Chiếc giường hợp kim vang lên tiếng gãy giòn tan! Thân thể trùng tộc khổng lồ phồng lên, trong nháy mắt chiếm toàn bộ khoang nghỉ rộng lớn! Thể tích của cô đã to gấp mấy lần hấn, mà hấn bị sức mạnh của thân thể cô đẩy mạnh, văng lên vách tường, một lúc lâu sau vẫn chưa dậy nổi.

Thế nhưng đã không phải do hấn nữa rồi.

Những cái chân như bèo nước, quần thân thể hấn nâng lên, chuyển qua trước mặt cô. Xúc tua như thể bàn tay dịu dàng của phụ nữ, vuốt ve khắp người hấn, chạm lên nơi sưng tấy của hấn. Nếu như nhìn từ góc độ của D, đó là một thân thể nam giới gầy gò, nằm trong bàn tay của trùng lớn, run rẩy rên rỉ.

Phần đầu xúc tua hé ra kẻ hở mềm mại, như thể đóa hoa nở bung, bám chặt lấy hấn, bắt đầu cuộc giao phong kịch liệt lần nữa. Thế giới của hấn đã mờ tối từ lâu, hai tay nắm chặt lấy xúc tua đó, phối hợp với tiết tấu của cô, bắt đầu chạy nước rút điên cuồng. . .

Một ngày một đêm

Khi Thủy Đồ Linh tỉnh lại, chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức mệt mỏi.

Hấn mở mắt ra, phát hiện mình vẫn nằm trong khoang nghỉ, quần áo chỉnh tề, xung quanh yên lặng như tờ.

Trong không khí có hương vị hoan ái cực nồng nặc, còn có chút mùi tanh hôi thuộc về trùng tộc. Lòng hấn kinh hãi, nhớ tới giấc mộng vừa nãy.

Trong mơ, hấn đã đưa hết mình không biết bao lâu với một người đẹp tóc dài không rõ mặt. Vòng eo của cô ta cực mềm, bàn tay trắng mịn, dưới thân hấn hết sức nhiệt tình, còn chủ động dùng miệng. . .

Mặt hấn nóng lên, không ngờ mình lại có thể mộng xuân như vậy. Hấn kéo cửa ra ngoài, thủ vệ trùng tộc ngoài cửa thấy vậy cúi đầu chào hấn. Hấn được cho phép tự do đi lại trong khoang thuyền này, vì vậy đi qua đi lại dọc theo hành lang một hồi, lại vẫn mặt đỏ lưỡi khô, không khỏi bật cười.

Buổi chiều Sweet tới gặp hấn.

Đối với cô gái này, hấn có chút không biết nói gì. Thế nhưng dường như cũng không thể chỉ trích nhiều. Cô nói cho Thủy Đồ Linh biết mình sẽ sống ở hành tinh trùng tộc, điều này khiến Thủy Đồ Linh kinh ngạc.

"Vì sao?"

"Bọn D muốn tôi." Sweet có logic của riêng mình, "Mười mấy người anh em bọn họ đều có lương cao, bằng lòng chia nửa tài sản cho tôi. Hơn nữa tuyệt đối không hạn chế tự do của tôi. Việc tôi phải làm, chỉ là ngủ cùng chúng mà thôi. Hơn nữa chúng mạnh hơn đàn ông loài người nhiều."

Thủy Đồ Linh cực kỳ kinh ngạc. Người sao có thể cùng với trùng tộc. . .

"Thượng úy, anh và tôi đều đến từ khu bản cùng ở tỉnh cầu Hy Vọng. Anh cũng biết những ngày nghèo túng khổ sở thế nào rồi đấy. Sau khi xuất ngũ, lẽ nào phải sống dựa vào một khoản trợ cấp lương hưu?" Sweet nói hồ hững. "Tôi không bao giờ muốn sống cuộc đời như vậy nữa."

"Nhưng bọn họ là trùng tộc!"

"Trùng tộc thì sao chứ?" Sweet trả lời lại một cách mỉa mai "Chúng ta và trùng tộc chiến tranh lâu như vậy, anh cảm thấy trùng tộc thua loài người chúng ta chỗ nào?"

Thủy Đồ Linh dờ dẫm, nhưng phản bác ngay lập tức: "Trung thành của cô đâu?"

Sweet yên lặng.

Im ắng một hồi, Sweet chợt nở nụ cười.

"Thủy Đồ Linh, so với tôi anh hơn gì?"

Sweet đi rồi, Thủy Đồ Linh bị lời của cô khuấy đảo đến nỗi mơ hồ bất an. Cô đang ám chỉ điều gì?

Mười ngày sau đó, Thủy Đồ Linh vẫn bị nhốt trên chiến hạm như cũ. Nhưng khi hấn nằm mơ lần thứ hai, hấn cảm thấy có gì bất thường. Nghĩ đến ám chỉ của D đối tượng đội cận vệ, hấn ghê tởm tới muốn nôn.

Ngày hôm sau, hấn bắt đầu tuyệt thực.

Điều này khiến D rất cảm tức, bắt đắ dĩ báo cáo với nữ vương dự định lâm hạnh lần nữa, nữ vương yên lặng trong chốc lát rồi nói: "Hết cách, cũng nên đối xử với nhau chân thành."

Nhiều ngày sau, nữ vương không xuất hiện nữa, D cũng tỏ rõ với Thủy Đồ Linh, sẽ không bỏ thuốc tiếp. Thủy Đồ Linh chứng thực suy nghĩ trong lòng, chỉ cảm thấy xấu hổ oán hận không chịu nổi.

"Nếu như anh không ăn cơm, chúng ta sẽ sai người tới tỉnh cầu Hy Vọng bắt bố mẹ của anh." D đe dọa như vậy, Thủy Đồ Linh bị ép bắt đầu ăn cơm trở lại.

Sáu tháng sau, một bé gái xinh xắn đáng yêu được đưa đến hang núi của nữ vương, nơi Thủy Đồ Linh bị nhốt.

"Đây là Đại Bích - cốt nhục của Cô và Thủy Khanh."

Cùng đưa tới, còn có một tờ giấy. Chữ Liên Minh viết mạnh mẽ cứng cáp, nhìn chữ như được nhìn thấy nữ vương cứng cỏi mạnh mẽ trong truyền thuyết.

Thủy Đồ Linh ôm đứa trẻ khóc oe oe, bất kể thế nào cũng không thể giết nó được. Dể lại một đồng sữa bột, tã lót, tất cả vương trủng lùi tới nơi canh gác cách xa nơi đây mấy kilômét, không ai trông nom đến sự sống chết của bố con nhà này.

Thủy Đồ Linh bắt đầu luống cuống tay chân chăm sóc đứa bé.

Đứa bé chưa từng biểu hiện điểm nào khác người bình thường cả. Khiến Thủy Đồ Linh nghi ngờ rất lớn, nó căn bản là một bé gái loài người bình thường — Có thể nữ vương lừa hấn. Nữ vương trủng tộc sao có thể sinh con của mình chứ?

Nhưng tận mắt chứng kiến con biết cười, biết lật, biết bò, biết đứng. Biết cầm lấy quần áo hấn không chịu buông ra, vùi đầu trong lòng hấn; mỗi đêm còn phải ôm cánh tay hấn mới đi vào giấc ngủ được —

Ruột gan bằng sắt cũng có tình thương, toàn bộ trọng tâm sinh hoạt của Thủy Đồ Linh, bắt đầu chuyển động vây quanh con bé. Mà khi nó gọi tiếng "ba" mềm mại dịu dàng đầu tiên, hô hấp của hấn như ngừng lại.

Đứa con ở bên Thủy Đồ Linh đến khi ba tuổi.

Đội cận vệ của nữ vương lại tiếng vào hang núi của nữ vương, chẳng qua lần này, vương kỳ mất của nữ vương pháp phối theo gió. Mạnh mẽ nhảy xuống thuyền, chính là đáng người cường tráng của Đại Y.

Lần đầu tiên nhìn thấy nữ vương, Thủy Đồ Linh hơi giật mình.

Cô ta đẹp hơn so với hấn tưởng tượng, so với những con trủng khác, thậm chí có phần khỏe đẹp đoan trang hơn. Thế nhưng một con trủng đoan trang có khái niệm gì? Vẫn là đầu trủng chẳng chịt vảy, mắt kếp màu tím dữ tợn, thể xác cứng như đá.

"Thủy Khanh." Đại Y đã sớm có dự định trong lòng, giọng trầm như nước, "Tôi quyết định lập Đại Bích làm người kế vị, sẽ quay về vương cung với tôi."

Thủy Đồ Linh lắc đầu: "Nữ vương bệ hạ, thân là dị tộc, có mưu cầu không giống nhau."

Đại Y cười nhẹ một tiếng: "Không phải đã từng có mưu cầu giống nhau ư?"

Một câu nói thành công khiến Thủy Đồ Linh xấu hổ lúng túng.

"Thủy Khanh, anh sẽ thích ở bên tôi." Đại Y nói dịu dàng, "Sau lần từ biệt trước, tôi vẫn luôn nhớ anh."

Thủy Đồ Linh không hề chần chừ, cả giận nói: "Câm miệng! Cho dù tôi chết, cũng sẽ không làm chuyện bán thiu với trủng tộc."

Sắc mặt Đại Y trầm xuống: "Anh chắc chứ?"

Thủy Đồ Linh lấy chiếc dao nhọn giấu trong tay áo ra, lao tới Đại Y như báo săn: "Chết đi — —"

Một năm sau, ở vương cung trủng tộc.

Đại Y ngồi dậy từ trên giường. Người đàn ông ở phía sau choàng vương phục lên cho cô, yêu thương cúi đầu hôn lên mặt cô.

"Đại Y, vất vả cho em rồi." Hấn có ý gì đó.

Đại Y không nhịn được nở nụ cười: "Trước đây anh đã từng có bạn đời khác chưa?"

Sắc mặt người đàn ông ửng đỏ: "Chưa. Phụ nữ của anh, chỉ có mình em."

Nghe thấy hai chữ "phụ nữ", vẻ mặt Đại Y hơi cứng ngắc, quay đầu lại liền thấy trên khuôn mặt điển trai màu mạch của người đàn ông, vẫn luông bao phủ màu đỏ ửng không bình thường. Mả đôi mắt đen nhánh dường như vĩnh viễn lộ vẻ tối sẫm mờ mịt.

Trong đầu cô không khỏi nhớ tới lời ngự y nói.

"Thuốc này tuy rằng có hiệu quả, có thể làm cho vợ chồng bệ hạ hòa hợp. Nhưng dùng lâu, e rằng sẽ tổn thương đến thần kinh não của vương phu . . ."

Đôi tay của Đại Y hơi siết chặt.

Vốn dĩ chỉ là đam mê, chỉ là muốn thân mật với hấn thêm vài lần. Nhưng một năm tiếp đó, đúng là hằng đêm vẫn vương. Mà sau khi hấn sa vào thuốc, lại coi cô là người phụ nữ mình thương yêu, cực kỳ dịu dàng, quan tâm mọi bề. Hấn biết ôm cô cao giọng cười to; biết so tài đánh nhau kịch liệt với cô, sau khi bị cô chế ngự sẽ hôn cô liên tục; biết dùng ánh mắt si mê vô cùng nhìn cô. . .

Hắn lại có thể là người đàn ông tốt như vậy, còi càng ngày càng lưu luyến. Thậm chí một tháng trước, phản bác hết mình, chiêu cáo trùng tộc và Liên Minh loài người, lập hắn làm vương phu.

Cô thật sự muốn bạc đầu giai lão cùng hắn.

Uống loại thuốc này, hắn tự cho là yêu cô.

"Vương phu, nếu như Cô nói cho anh biết, nếu như muốn ở bên Cô, tính mạng của anh chỉ còn mười năm, anh có bằng lòng không?" Cô chợt hỏi.

"Một ngày, cũng bằng lòng." Thủy Đồ Linh nở nụ cười rạng rỡ.

Đại Y xót xa trong lòng. Buột miệng thốt ra lời suy nghĩ căn kờ trong lòng chưa từng nói ra: "Vương phu, hôm nay Cô trịnh trọng hứa với anh, sẽ không làm khó anh nữa. Sau này Cô sẽ không khai chiến với loài người nữa. Tinh cầu Hòa Bình đã chiếm được, sẽ trả lại cho loài người."

Về mặt Thủy Đồ Linh khẽ rung dộng, than thở: "Em đúng là người phụ nữ tốt, tình sâu nghĩa nặng."

Đại Y nhìn đôi mắt tối sẫm của anh, lại chỉ cảm thấy con đau nhức xa lạ chưa từng có này, bắt đầu lan ra.

Nhưng thuốc là cô bỏ, lời nói dối và biểu hiện giả dối là chính do cô bịa. Hôm nay lại khiến cô chìm sâu vào trong đó, không thoát ra nổi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Ngoại truyện 5 TRÁI TIM NGỌT NGÀO

(Ngoại truyện Hình Kỳ Lân)

Xoa Muội nằm mơ thấy một giấc mộng rồi tung lộn xộn.

Mơ thấy ở mơ phát tiền lương, cô vô cùng phấn khởi chạy đến trung tâm mua một chiếc quần hàng hiệu giá cao, vui vẻ trở về mơ, nhanh chóng làm mờ mất cả đám đàn ông.

Cô còn mơ thấy một lần quản lý mơ đi đến tổ công tác của cô, nói với cô là ông chủ mơ muốn dùng nhiều tiền Liên Minh để mua đêm đầu tiên của cô, khuyên cô tận dụng mọi thời cơ... Chó má! Cô đã bay tên quản lý mơ và tên chủ mơ ra ngoài.

Cuối cùng, cô nằm mơ thấy con ác mộng hằng đêm của cô. Mặc dù hai người đàn ông rất anh tuấn cường tráng. Mặc dù lần đầu tiên cô thể nghiệm TM sung sướng đến mức cực hạn...

Nhưng đây cũng là ác mộng! Cô bảo vệ mình thật cẩn thận được hai mươi một năm, trái tim cô luôn hướng tới người làm chồng mình một ngày kia. Giờ cô lại bị dày xéo đến mức này!

Cô tức giận mở mắt ra --

Trong gian phòng hoa lệ xa lạ, cô nằm trên một chiếc giường khổng lồ, tám chân đen tuyền che trên người.

Màu đen, vừa là điềm xấu vừa là màu chẳng vui vẻ gì.

"Em nằm mơ thấy gì?" Một giọng nam đột ngột vang lên, cô nghe được tiếng nói đó lập tức càng thêm tức giận.

Người đàn ông ngồi ở trên ghế salon cạnh giường, sau lưng anh ta là chiếc cửa sổ được kéo rèm kín mít. Kề đó không phải kẻ đầu têu Hình Kỳ Lân thì là ai?

Toàn thân hắn cũng chìm vào trong bóng tối, chỉ thấy được thân hình cao lớn thấp thoáng. Tàn lửa đỏ cháy sáng trên đầu ngón tay, trong không khí còn vương vãi mùi thuốc lá.

"Cầm thú!" Mặc dù trên người cô vẫn còn đau đớn. Nhưng khi Xoa Muội nhìn thấy kẻ thù, lập tức giận sôi máu, nắm chiếc gối lên ném vào hắn.

Chiếc gối ném đi chẳng có tí sức tấn công nào, rơi vào trước chân Hình Kỳ Lân. Thậm chí chẳng hề chạm được tới ống quần của hắn. Hình Kỳ Lân cười nhẹ, đang định nói gì đó, Xoa Muội vẫn không ngừng cố gắng, nắm đèn bàn trên đầu giường, dúi trên mặt đất, hộp... mẹ nó, thuốc ngừa thai.

Tất cả đồ cô có thể nhìn thấy, cũng trở thành lựu đạn, ném về phía Hình Kỳ Lân.

Cánh tay dài của Hình Kỳ Lân nhanh nhẹn, như thủ môn, bắt được hết tất cả ám khí mang hình thù kỳ quái. Cuối cùng, không nhịn được nữa, hắn bước vọt tới bên giường, bắt hai tay cô lại, xách cô lên.

Mũi chân Xoa Muội cách mặt đất, người trần trụi. Hình Kỳ Lân vốn đang tức giận, nhìn thấy cảnh xuân trước mặt, những lời trách mắng vốn bật ra khỏi miệng lại trở thành lời trêu ghẹo "Em cố ý chọc giận tôi, hy vọng tôi cảm thú chút nữa phải không?"

Xoa Muội đá vào bộ phận quan trọng của hắn! Nhưng động tác hắn vốn mau lẹ khó nhìn thấy, không biết tự lúc nào, cánh tay đã bắt được bàn chân của cô. Thờì khắc bàn tay hắn chạm vào bàn chân kia, về mặt hắn hơi thay đổi.

Nhiều năm sống an nhàn sung sướng, bàn tay hắn mềm mại láng mịn. Dù toàn thân cô mềm mại trắng nõn, nhưng lòng bàn chân lại thô sấp có nhiều vết chai, hoàn toàn không xứng với danh hiệu mỹ nữ.

"Yên tâm, bác sĩ nói em đã bị thương, trong thời gian ngắn tôi sẽ không đụng đến em" Hình Kỳ Lân ném cô lại trên giường, cô nhanh chóng chui vào trong chăn.

"Tôi muốn về nhà"

"Không được"

"Tại sao?" Xoa Muội vừa mới trấn an cơn giận, lại sôi lên lần nữa.

Nghe được cô đặt câu hỏi thế, Hình Kỳ Lân hơi ngạc nhiên "Em là phụ nữ của tôi, dĩ nhiên phải ở bên cạnh tôi."

"Người máy cũng cần phụ nữ ư?" Xoa Muội phát điên.

"... Đêm trước, người máy chúng tôi không cho em khoái cảm à?"

"Đây là hai việc khác nhau."

Kỳ Lân khẽ cười "Đó chính là thư thái. Yên tâm, tôi cũng không phải có nhu cầu cao. Tôi thật sự thích em, xinh đẹp, sạch sẽ. Hơn nữa tôi cũng không thích miễn cưỡng ai, chờ khi nào em muốn làm tình, thì chúng ta lại làm tiếp."

Xoa Muội hơi yên tâm, nhưng... cô liếc nhìn hắn -- Hắn không thích miễn cưỡng ư? Đêm hôm đó, là ai trối mình đưa cho người đàn ông kia, giữa chừng còn chơi trò 18+?

Dường như hiểu được ánh mắt khinh bỉ của cô, Kỳ Lân khẽ mỉm cười "Hôm đó là do kiềm lòng không được."

"Anh nói phải giữ lời." Xoa Muội nghiêm túc nhìn hắn.

"Chỉ cần em biết điều sống bên cạnh tôi." Hình Kỳ Lân cũng thành thật gật đầu "Tôi nói là làm."

Thật tốt quá! Xoa Muội thở phào nhẹ nhõm. Sẽ chẳng có ngày cô cam tâm tình nguyện làm tình với hắn đâu!

"Tại sao có vết chai? Phụ nữ bọn em không phải là thích chăm sóc thân thể nhất sao?" Hình Kỳ Lân vừa nắm mắt cá chân của cô, ngón tay dài vuốt ve lên vết chai cứng trên lòng bàn chân cô. Tựa như rất hứng thú.

Chân của cô nằm trong lòng bàn tay hắn, thoạt nhìn vô cùng nhỏ bé, trắng nõn ửng hồng. Chỉ có điều, vết chai ở bàn chân thật sự quá nhiều.

"Vi lao động. Mỗi ngày tôi đều ở dưới mỏ." Xoa Muội bị hắn chọc hơi nhột, muốn phản kháng, lại nghĩ đến lời hắn nói khi nãy, sẽ không xâm phạm cô nên thôi.

Hình Kỳ Lân hơi ngẩn ra, lắc đầu "Phí phạm của trời."

"Tại anh lười lao động." Xoa Muội đáp trả nhanh vô cùng.

Hình Kỳ Lân cười ha ha, lại hỏi "Em vẫn chưa trả lời, mới vừa rồi mơ thấy gì? Vừa cười lại vừa khóc."

"Cười là mơ thấy phát tiền lương. Khóc... " Xoa Muội trừng hắn căm ghét "Còn không phải là bởi vì anh và tên cầm thú kia sao."

"À..." Bỗng Hình Kỳ Lân nói "Hôm qua tôi cũng nằm mơ."

"Người máy cũng nằm mơ ư?" Xoa Muội hơi kinh ngạc "Đầu óc của anh không phải là kim loại sao? Bàng mạch, chip..." Nghĩ đến mình bị hai người đàn ông người máy làm thế, cô cũng hơi sợ hãi.

Nhưng Hình Kỳ Lân như nhìn thấu tâm tư của cô, sắc mặt hơi sa sầm.

"Không phải như em nghĩ." Hắn nói lạnh lùng, bỗng xoay người, rời khỏi phòng.

Rất nhanh, Xoa Muội phát hiện, cuộc sống bị Hình Kỳ Lân chiếm đoạt, thật ra cũng rất dễ chịu.

Ăn toàn là các món ăn hiếm lạ đẹp mắt của Liên Minh. Mặc cũng là quần áo được thợ may giỏi nhất làm ra. Người máy quản gia của Kỳ Lân đưa cho cô một tấm thẻ, hạn mức vô hạn cả thoải mái.

Hơn nữa, Hình Kỳ Lân nói rất giữ lời. Ngoại trừ thỉnh thoảng ôm cô xem tivi, ăn cơm, ngủ. Thật ra tay chân cũng chưa từng đưa vào quần áo cô.

Rất có phong cách chính nhân quân tử.

Xoa Muội cũng không hàm hồ. Hôm đó, cô chạy đến trung tâm thương mại, cả thẻ mua một đồng hồ lớn. Hình Kỳ Lân cũng không hạn chế hoạt động của cô, mà bản thân cô cũng biết mình cơ bản chẳng chạy thoát được. Nên định mua một đồng hồ, mang về mỏ.

Ai ngờ đội bảo vệ người máy đi theo vừa xuất hiện, cả mỏ cũng sôi trào. Xe riêng còn cách mỏ khoảng 10km, ông chủ mỏ nhanh chóng dẫn theo một đội xe, nghênh đón từ xa.

Vừa nhìn thấy Xoa Muội xinh đẹp, tinh thần sáng khoái; Ông chủ mỏ tai to mặt lớn cũng không hề đề cập đến việc lúc trước muốn mua trinh của Xoa Muội, cứ kêu "phu nhân, phu nhân" không ngừng.

"Tôi không phải là phu nhân" Xoa Muội cau mày, nhưng trời sinh cô tính tình hiền lành, vẫn bị một đám người nịnh bợ xum xuê, đi về nhà.

Nhà Xoa Muội trong ký túc xá của thợ mỏ. Chờ khi ông chủ hết sức lo sợ dẫn cô vào sân, bên trong đã đầy người. Các bạn hàng xóm có người thì cười, có người thì khinh bỉ. Còn có những anh em ngày xưa rất thân với Xoa Muội, về mặt u ám đứng xung quanh bên ngoài.

Nhưng càng nhiều người, lại nhìn Xoa Muội vừa ganh tỵ vừa kính sợ.

Phân phát đồ vừa mua khi này xong, Xoa Muội đi vào trong nhà. Cha cô đang ngồi trên ghế salon, sắc mặt u tối không thèm nhìn cô. Mẹ cô thì mặt rần rụa nước mắt, bắt lấy tay cô khóc lóc không thôi. Hai người em trai thì nhào vào đồng quà cô mang về, vô cùng vui thích.

"Quý xuống" Cha cô quát lớn lên, người trong nhà lẫn bên ngoài cả kinh, trong nháy mắt chẳng ai dám lên tiếng.

Xoa Muội quý bệt xuống, về mặt rất bình tĩnh.

Nhìn thấy cha mình tức giận đóng cửa nhà, rút một cây chổi rất dài phía sau cửa. Cảnh vệ người máy đi theo Xoa Muội yên lặng nhún nút truyền tin trên cổ tay.

Hình Kỳ Lân chạy đến nhà Xoa Muội, bắt gặp tình cảnh cô đang quý thẳng trên mặt đất, một người đàn ông trung niên bốn mươi tuổi, đang giờ cán chổi, đánh từng cái vào mông và lưng cô.

Hắn cảm thấy hơi khó tin. Cô nhóc này rất ương bướng, sao lại ngoan ngoãn quý đằng hoàng để cho người khác đánh chứ?

Cho dù người đó là cha ruột của cô.

Hơn nữa còn đánh vào mông. Nơi mềm mại nhất, có độ đàn hồi nhất, còn là nơi hắn thích vuốt ve nhất nữa chứ.

Trong nháy mắt, Kỳ Lân xuất hiện cảm giác tức giận khi vật sở hữu của mình bị chà đạp.

"Các người đang làm gì đó?" Giọng nói u ám vang lên, trong nhà tất cả mọi người đều sững sốt, nhìn người thanh niên đột nhiên đẩy cửa tiến vào.

"A... Cậu là..." Mẹ cô nhận ra hắn, dù sao tướng quân người máy anh tuấn trẻ tuổi, cũng là chủ đề trà dư tửu hậu của các bà.

Kỳ Lân vung tay lên, phía sau có mấy người máy xông đến. Một tay đỡ Xoa Muội dậy, một tay nắm lại hay tay cha cô. Sức lực người máy không nhẹ, quắc cổ tay cha cô, trong nháy mắt ông bị đau, rên rỉ thành tiếng.

"Buông ông ấy ra!" Xoa Muội bị Kỳ Lân kéo vòng trong lòng nóng nảy, quan sát về mặt vừa sợ vừa giận của cha mình.

"Ông ta đánh em." Kỳ Lân nói thản nhiên "Đám đánh phụ nữ của tôi."

"Ông ấy là cha tôi." Xoa Muội nổi giận gầm lên "Mạng của tôi cũng là ông ấy cho. Anh dám động đến ông ư?"

Kỳ Lân càng tức giận hơn.

"Bọn người máy các anh là máu lạnh, hoàn toàn không biết gì là hiếu thảo."

Sắc mặt Kỳ Lân biến đổi, giống như mấy ngày hôm trước, vui giận bất thường, lập tức lạnh mặt xuống.

"Ừ, tôi không biết gì là hiếu thảo." Kỳ Lân nói u ám, nhưng cũng khoát tay ngăn lại, mấy người máy kia thả cha cô ra.

Trên đoạn đường trở về, Kỳ Lân vẫn yên lặng.

Nhìn thấy vẻ mặt hần tối tăm, Xoa Muội cẩn thận hỏi: "Này, anh giận thật à?"

Kỳ Lân thản nhiên liếc nhìn cô "Tôi không rồi hơi như thế"

Mặc dù tính tình Xoa Muội thẳng thắn, nhưng không phải ngu ngốc. Suy nghĩ đến việc biến chuyển sắc mặt của hần, cộng với chuyện trước mặt cô, hần chẳng bao giờ để lộ hình thể người máy của mình - - Cô lại nghĩ to gan.

"Có phải anh thích làm người hơn người máy phải không?"

Giọng nói của cô mềm mỏng đáng yêu, len vào đôi tai của Hinh Kỳ Lân yên lặng, nhưng lại không khác gì một tiếng sấm.

Hần từ từ quay đầu nhìn cô.

Xoa Muội bạo gan tiếp tục nói "Được rồi... Mặc dù người máy các anh chiếm lĩnh tinh cầu loài người, làm hơi quá trớn. Nhưng so ra, chiến tranh Trùng tộc năm đó, thật ra các anh vẫn còn tốt với loài người hơn. Nói cho anh biết, trên mô có rất nhiều người, tình nguyện bị các anh thống trị. Bởi vì bọn họ cảm thấy tất cả mọi người đều là người làm công, nên tỷ lệ chênh lệch giàu nghèo đã không còn lớn nữa."

Kỳ Lân yên lặng nhìn cô.

Xoa Muội hơi kinh ngạc, thật không ngờ hần lại ngồi yên nghe mình nói. Cô suy nghĩ chút lại nói tiếp "Tôi hiểu anh... anh nhất định muốn thử nghiệm cảm giác nằm mơ của loài người phải không? Muốn thử nghiệm quan hệ máu mủ có đúng không? Thật ra thì, mặc dù người máy bọn anh không nằm mơ, không có tình cảm, không có quan hệ máu mủ. Anh thấy tôi thường xuyên nằm mơ, có khi là mộng tưởng hảo huyền, có khi là ác mộng. Nhưng không nằm mơ vẫn tốt hơn... À, thật ra anh cũng đâu cần ngủ hả? Vậy thì tốt rồi, hai tư giờ muốn làm gì thì làm... Mặc dù ba mẹ tôi rất thương tôi, nhưng bọn họ thương hai em trai tôi hơn. Tôi cũng yêu bọn họ, nhưng cũng thường xuyên gây cãi với nhau. Người máy không cha không mẹ, mặc dù thiếu chút tình cảm, nhưng đổi lại được tự do tự tại... đúng không?"

Cô nói luyên thuyên một tràng dài. Mới đầu, Kỳ Lân còn hơi háng hái lắng nghe, từ từ trên mặt lại xuất hiện nụ cười bồn chồn. Đợi cô nói xong, hần lại kéo cô ngồi lên đùi mình.

"Em đang an ủi tôi đấy à?" Hần hơi khó tin. Một cô nhóc loài người bướng bỉnh bị cưỡng ép chiếm đoạt, lại ngốc nghếch tự an ủi chính mình.

Đôi chân dài của hần ấm áp dẻo dai, bàn tay to của hần ôm chặt lấy hông cô. Hơi thở phả lên cổ cô, vừa nhẹ vừa ngứa ngáy. Điều này làm cho Xoa Muội có cảm giác kỳ lạ, ấp úng nói ra lời tự đáy lòng mình "... Thật ra thì tôi cũng muốn lấy lòng anh, để anh thả tôi về sớm chút."

Kỳ Lân bật cười, ngón tay dài nâng mặt cô lên, gương mặt anh tuấn nở nụ cười ôn hòa hiếm thấy.

"Mặc dù em không có thành ý lấy lòng tôi, nhưng tôi rất hài lòng." Kỳ Lân cúi đầu, nhẹ cắn môi của cô "Chỉ có điều, mỗi đêm tôi đều nằm mơ, chưa bao giờ ngừng nghĩ. Tôi biết rõ mùi vị ác mộng hơn bất cứ kẻ nào khác. Tôi cũng từng có cha mẹ và em gái. Chỉ có điều, bọn họ đã bị tôi giết chết. Cho nên lời an ủi của cô, hoàn toàn không cần thiết."

Giọng nói của hần giống như lời thì thầm của tình nhân khẽ khàng bên tai Xoa Muội. Nhưng Xoa Muội lại cả kinh hít sâu vào, ngón tay run rẩy chỉ vào hần "Anh, anh, anh..."

Khóe miệng Kỳ Lân vẫn cười, nhưng giọng cười lại mang theo hàm xúc châm biếm cam chịu.

"Tiểu Xoa Xoa, bây giờ, em vẫn còn muốn an ủi tên ác ma như tôi sao?"

Người máy mô phỏng loài người, cũng không phải chỉ đơn giản cơ thể thế thôi.

Lý luận viện nghiên cứu cộng sinh cho rằng, cơ thể con người có trường năng lượng. Chỉ có điều đối với người máy, năng lượng kia kém đến đáng thương. Cho nên người máy muốn mô phỏng loài người, phải tìm được năng lượng trường phù hợp với thân thể mình.

Hinh Kỳ Lân vẫn cảm thấy, Hinh Diệu tìm được cơ thể tốt đẹp của Mạnh Hi Tông, quả thật cực kỳ may mắn. Còn mình, mô phỏng Carlo Chu, hiển nhiên chẳng hài hòa chút nào.

Hần nói cho Xoa Muội nghe chuyện mình giết cha giết mẹ, cũng chẳng phải chuyện giật gân gì. Từ nhỏ đến lớn, Carlo Chu đã bị mắc một chứng bệnh quái lạ.

Trong một khoảng thời gian ngắn, hần không có trí nhớ, cũng không có ý thức. Carlo Chu trở thành mất kiểm soát, đã để lại cho hần một đống tàn cuộc.

Ví dụ như lúc hai mươi tuổi, bị cha mẹ phát hiện hần khác thường, dự định mang hần đến bác sĩ làm kiểm tra tổng thể; kết quả là hần bị mất không chế một khoảng thời gian ngắn.

Khi tỉnh lại, cha mẹ đã nằm trong vũng máu.

Còn ví dụ như chuyện em gái ruột đam mê anh trai, bao gồm cả người anh trai anh tuấn và biến thái. Khi đó hần đã quyết định phải bảo vệ người thân

duy nhất này. Sau đó, cô em đã chuốc say hấn, nằm trên giường hấn.

Em gái hấn không hiểu được bệnh tình của hấn, cho nên mới trở thành một thi thể mỹ lệ.

Cuối cùng, khoảng thời gian mất trí kia, rốt cuộc hấn đã làm gì, hấn không thể nhớ ra. Nhưng sau khi người máy tấn công, rốt cuộc hấn đã tỉnh lại, nhớ ra tất cả những chuyện mình đã làm.

Nhưng đã quá trễ. Vô số thiết bị theo dõi, đã bị hấn bí mật cài đặt trên máy bay chiến đấu của Mạnh Hi Tông. Bọn họ chẳng thể trốn được, biến thành nô lệ của người máy.

Sau khi thức tỉnh, hấn không còn bệnh nhức đầu nữa. Nhưng tình cảnh lúc trước mỗi lần phát bệnh, lại hiện lên rõ ràng.

Trái tim của Carlo Chu như đắm chìm trong máu của địa ngục. Hằng đêm hấn luôn thấy ác mộng gặp lại những người thân đã chết của mình. Dần dần, những máu me kích động đã khó có thể ức chế được nữa, tựa như có người cầm búa, gõ lên đầu hấn từng cái.

Thỏa mãn nguyên thủy nhất, có thể làm hấn giảm bớt đau đớn. Nhưng vẫn chưa đủ. Cho đến khi cô gái dưới mình hấp hối như đóa hoa khô héo, cơn đau kia mới giảm bớt.

Cho nên, hấn dùng tiền mua mấy thiếu nữ nghèo khổ nhưng sạch sẽ, hấn đã tự an ủi mình -- Tiền hấn trả ra còn cao hơn cả bản thân của các cô, không phải sao?

Bây giờ, hấn khôi phục lại thân phận người máy, tất cả những thời gian đã mất kia, cũng không thể hợp trường năng lượng vào với cơ thể. Từ góc độ trạng thái mất không chế, hoặc trạng thái nguy hiểm của trình tự tự động, hấn vô tội.

Nhưng mỗi đêm, hấn đều mơ thấy những phụ nữ vô tội kia.

Máu tươi đầm đìa.

Làm cho linh hồn người máy của hấn cũng không thờ nổi.

Hấn không hối hận khi nói ra bí mật trong lòng với Xoa Muội. Hấn chỉ cảm thấy lúc về mặt Xoa Muội chấn động, trong lòng hấn lại thoải mái. Có lẽ cô nhóc này, từ đây sẽ sợ hấn hơn?

Mấy ngày tiếp theo, quả nhiên Xoa Muội ngoan ngoãn ở trong phòng, cả ngày không thấy bóng dáng. Hấn cũng bận tối mắt -- Mạnh Hi Tông xuất hiện một lần nữa. Hấn phải ra một quyết định ảnh hưởng toàn cục, tâm tình ngày càng trầm trọng hơn.

Ngày mai là lễ đăng cơ của Hình Diệu.

Mặc dù đã bố trí tất cả đầu ra đó. Đêm nay, Hình Kỳ Lân vẫn còn ở phòng khách, cầm lấy điều khiển từ xa chuyển kênh liên tục. Ngồi yên không được bao lâu, lại đứng lên đi toilet rồi lại đi vào phòng khách. Tự hành hạ mình đến nửa đêm, quay đầu nhìn thấy phòng Xoa Muội còn sáng đèn.

Ý nghĩ chợt thoáng qua, hấn đứng dậy đi đến cửa phòng cô.

Trên chiếc giường lớn màu đen, Xoa Muội mặc bộ đồ ngủ thực nữ bảo thủ, ngồi xếp bằng ở giữa.

Màn hình máy vi tính hai mươi inch trôi lơ lửng, màu sắc đa dạng chiếu vào gương mặt của cô. Mái tóc đen bóng óng mượt rủ xuống làn da trắng như tuyết. Đôi mắt xinh đẹp của cô tập trung nhìn vào màn ảnh. Thậm chí chẳng hề phát hiện hấn đi đến.

Mắt Kỳ Lân đảo qua màn ảnh, tất cả tin tức đều chung một từ khóa máu chốt --

"Carlo Chu, con trai độc nhất tập đoàn Chu Thị, nắm giữ tập đoàn tài chính thương mại, nhưng trong giới thương mại cho rằng, tập đoàn trục lợi từ việc chế tạo súng ống đạn dược..."

"Chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Chu Thị bị bắn chết tại biệt thự ở sườn núi, Chu phu nhân không rõ tông tích. Cảnh sát cho biết, vụ án ám sát này có liên quan đến tập đoàn Chu Thị bí ẩn... Carlo Chu gần hai mươi tuổi tiếp quản tập đoàn Chu Thị..."

"Thiếu tướng người máy tôn quý Hình Kỳ Lân, cũng chính là Carlo Chu ngày xưa của tập đoàn Chu Thị, hôm nay đi thị sát sản xuất tại tỉnh cầu Hi Vọng..."

"Em điều tra tôi à?" Giọng nói rất bình tĩnh, chỉ có điều tìm tòi trên mạng, căn bản không thể tính là điều tra.

Nhưng Xoa Muội trấn định hơn Hình Kỳ Lân dự liệu, hai mắt ánh lên tia sáng của màn ảnh, như sao lấp lánh, lẳng lặng nhìn hấn.

"Trước kia anh không biết mình là người máy?"

"Ừ" Hấn ngồi xuống cạnh giường. Hấn phát hiện ở chung với cô bé này, làm giảm bớt cảm giác sốt ruột của mình.

"Anh không có cố ý giết cha mẹ?" Bỗng nhiên cô click vào tin đầu tiên.

Kỳ Lân im lặng.

Tin tức báo về cái chết của Kỳ Lân, phía dưới có ảnh chụp tại hiện trường. Có rất nhiều người đứng xung quanh, ai cũng chú ý đến thi thể. Nếu như không nhìn kỹ, hoàn toàn không thể phát hiện được ở trong góc có khuôn mặt nghiêng nghiêng của một chàng thanh niên.

Nửa gương mặt kia góc cạnh rõ ràng, trong đôi mắt màu lam có nước, bi thương như muốn tràn ra theo nước mắt.

Ngón tay Xoa Muội chỉ vào gương mặt nghiêng kia.

"Tuy rằng ảnh chụp rất xấu, nhưng mà chắc chắn là anh." Xoa Muội thấy vẻ mặt anh hoảng hốt, yên lặng tắt tin tức đó đi, nói, "Người máy, anh chưa hiểu nhiều về loài người. Người thật sự giết chết cha mẹ mình, còn lâu mới dùng cái giọng điệu khổ sở như sắp chết đến nơi đó nhắc đến chuyện này. Nhưng anh cũng đừng quá đau lòng, điều mong mỏi nhất của cha mẹ chính là con cái sống tốt, anh phải sống thật tốt, bọn họ ở trên trời sẽ vui vẻ."

"Đầu óc của em, vẫn luôn thiếu dây thần kinh như vậy hả?" Kỳ Lân chột hỏi.

"Hả?"

Kỳ Lân kìm lại hơi ấm trong mắt, mỉm cười ôm lấy cô, đặt cô ở trước mặt mình.

"Nhưng tôi lại là kẻ thù của em, là người máy mà em ghét nhất. Em hẳn là mong muốn tôi khổ sở, mong muốn tôi chết." Kỳ Lân nhìn sâu vào cô, "Vì sao lại quan tâm đến tôi?"

"Tôi thấy anh mới thiếu dây thần kinh thì phải?" Xoa Muội cực kỳ khinh bỉ liếc nhìn anh, "Tôi hận anh, không có nghĩa là tôi sẽ trở thành kẻ tiểu nhân! Hơn nữa tôi đã nói cho anh rồi, bà đây là người cực kỳ hiếu thảo. Bà không mong anh tự cho là đúng mà gạt bỏ tình cảm với cha mẹ. Như vậy họ ở trên trời sẽ đau lòng thế nào —— Bà đây không thèm quan tâm đến anh."

"Con gái đừng nói thô tục như vậy." Kỳ Lân khẽ nhíu mày.

"Thôi đi, bà đây sẽ. . ."

Điều Kỳ Lân sợ chính là sự không nghe lời của cô, đôi môi lạnh giá thuận thế đặt xuống, chặn lại kháng nghị của cô như trùng phạt.

Rạng sáng ngày hôm sau.

Xoa Muội nằm trên giường theo hình chữ đại, nhìn trần nhà ngẩn ngơ.

Được rồi, cô cảm thấy nụ hôn đêm qua, có vẻ khác với nụ hôn bình thường của Kỳ Lân.

Tuy rằng lúc bình thường, khi tâm trạng của Kỳ Lân tốt, cũng sẽ vuốt ve người cô chút xíu, ôm cô, hôn nhẹ rồi vuốt ve. Nhưng chỉ lướt qua rồi dừng lại, cô luôn coi như bị chó cắn.

Nhưng đêm qua, dường như hắn ta rất khác.

Bình thường, Kỳ Lân luôn cười hi hi hoặc là nham hiểm, không giống người máy, lại giống kẻ ăn chơi trác táng. Nhưng tối hôm qua, hắn đặt cô lên giường, hôn cô từng lượt. Đó là nụ hôn thế nào! Ngay ngơ như Xoa Muội, lại có thể cảm nhận được sự buồn phiền, tuyệt vọng và khát cầu của hắn từ trong nụ hôn đó.

Một nụ hôn sao có thể truyền lại nhiều cảm xúc như vậy? Cho đến khi Kỳ Lân vẫn chưa thỏa mãn buông cô ra, nhìn sâu vào cô một lúc lâu, mới rời khỏi căn phòng. Cô vẫn không hiểu, Kỳ Lân đang nghĩ gì.

Nhưng cho dù không hiểu, cô cũng nhục nhã mà phát hiện ra, cô lại có thể nghĩ đến cái tên hôn mình đến mức thờ hờn hờn, nhớ tới đôi mắt xanh rực sáng trong veo như hồ nước dưới mái tóc ngắn màu đen của Kỳ Lân suốt cả một đêm.

Ặc, và cả thân thể của cô, bởi vì sự vuốt ve dịu dàng trong nụ hôn nồng nhiệt của hắn, mà không thể khống chế phản ứng ướt át.

Giấc mộng cả đời của cô chính là có được người đàn ông chất phác vạm vỡ, trung thành, đáng tin cậy. Nhưng hiện giờ cô lại có thể cảm thấy, Kỳ Lân của lúc đó cũng rất đàn ông.

Xoa Muội bị nụ hôn này làm cho rối bời.

Cô rất buồn bực, mình lại có thể có cảm giác với một người máy, một tên cầm thú. Cô nghĩ chắc chắn là bởi vì mình thương hại tên Carlo Chu bị xa lánh, thương hại sự ngây thơ, điên cuồng và tuyệt vọng của hắn.

Nhất định không phải bởi vì Kỳ Lân, cái tên tướng lĩnh người máy hùng mạnh, tầm tới đó.

Vì sao hấn lại có tên là Kỳ Lân nhỉ? Đọc tên này ra, lại có thể có phần nào cảm giác cô đơn. Cô cảm thấy có lẽ hấn tựa như thần thú thời thượng cổ, một thiếu niên cô độc ngủ say trong nhân gian. Một khi tỉnh lại, cảnh còn người mất, lại muốn phản bội lại tất cả những gì mình từng yêu thương.

Còn đáng thương hơn cả con người.

Xoa Muội thấp thỏm chờ đợi Kỳ Lân trở về. Cô cảm thấy phải kiểm chứng mình không hề có cảm giác với Kỳ Lân. Chỉ cần gặp lại là biết, cô vốn căm hận hấn.

Nhưng vài ngày liên tiếp, Kỳ Lân cũng không trở về.

Mấy ngày nay, cô lại thấy từ ti vi, vua cơ giới ban bố pháp lệnh mới. Pháp lệnh này tốt đến độ ngoài sức tưởng tượng, thời gian hòa bình bình đẳng đã trở lại.

Thế còn Kỳ Lân đâu?

Cô nhớ tới nghi thức lên ngôi của vua cơ giới mà ti vi tiếp sóng, bóng dáng hai tướng quân người máy đứng trước năm nghìn người máy kia.

Cô chưa từng biết, Kỳ Lân lại có hình thái người máy như vậy.

Đường viền kim loại cứng rắn, đường nét thân thể cương trực. Đôi mắt đỏ đậm đẹp như máu, mà mặt hấn, lại hờ hững như vậy. Hờ hững như chưa từng có tình cảm, không biết cười, cũng chẳng biết khóc.

Phải vậy không?

Cô yên lặng nghĩ, đó chính là cảm giác đầu tiên khi tỉnh lại của Kỳ Lân ư? Thì ra hấn là người máy, thì ra hấn không phải là người. Hấn chết lặng không có tình cảm như một cỗ máy, tất cả những thứ từng xảy ra đều thuộc về Carlo Chu, mà không phải Hình Kỳ Lân.

Vì sao. . . Cô cảm thấy hấn ngày càng đáng thương?

Cô cảm thấy Kỳ Lân nói không sai, trong đầu mình đúng là thiếu dây thần kinh, đúng là quá mức tốt bụng. Cho nên mới có lòng thương xót tên người máy xấu xa này.

Thế nhưng hiện giờ hấn ở đâu? Bị giam giữ, trở thành tù binh chiến tranh? Đã chết sau khi tín hiệu tiếp sóng của ti vi im bật?

Cảnh vệ người máy vẫn canh phòng biệt thự như thường, nhưng mấy ngày nay Xoa Muội mệt mỏi, cũng chẳng muốn ra ngoài.

Ban đêm ngủ mơ mơ màng màng, chợt thấy có một bàn tay lạnh giá, đang vuốt mặt mình. Cô giật mình, mở mắt ra.

Kỳ Lân. Đang cúi đầu nhìn cô, dường như có điều suy nghĩ.

Sau đó, cô làm hành động mà cả hai người đều không ngờ tới — Cô lại có thể to gan lớn mật nâng tay lên, vuốt ve khuôn mặt của hấn!

Thật ra cô không muốn chạm lên mặt hấn đâu! Nhưng thấy đáng vẽ kim loại của hấn trên ti vi, hiện giờ lại thấy hấn mang đáng vẽ con người, cô ngủ mơ màng, bất giác muốn tìm hiểu xem khuôn mặt đó có phải là thật không.

Đầu ngón tay mềm mại, lướt quá khuôn mặt điển trai của Kỳ Lân. Như thể cơn gió xuân khẽ thoảng qua, làm cho Kỳ Lân khẽ nở nụ cười nhẹ, dịu dàng tuấn lãng như thể thiên thần thanh nhã.

"Tiểu Xoa Xoa. . ." Hấn nhẹ giọng nói, "Tôi trợ giúp vua cơ giới, thúc đẩy hòa bình giữa người máy và loài người. Tôi nghĩ cha mẹ ở trên trời, sẽ tự hào vì tôi của ngày hôm nay."

Xoa Muội hơi sùng sốt, đã hiểu rõ sự mạo hiểm và đấu tranh đằng sau vẻ hời hợt của hấn.

Nhìn hấn nở cười trong sáng như ánh mặt trời của hấn, chút đau đớn và thù hận trong lòng cô, cũng không chịu thua kém mà tan thành mây khói.

Được rồi. . . Cô hạ giọng nói: "Vậy anh phải xin lỗi tôi đi, đưa tôi về nhà, đúng rồi, và cả tiền anh nợ tôi nữa — Tôi sẽ tha thứ cho anh."

Đôi mắt rực sáng của Kỳ Lân nhìn chăm chăm vào cô: "Tôi xin lỗi. . . xin lỗi em. Lúc đó tình thế khẩn cấp, để cứu vợ của Mạnh Hi Tông, tôi phải tìm một phụ nữ, thỏa mãn sĩ quan chỉ huy Hình Nghị. Mà em quá đẹp, không có ai thích hợp hơn em cả."

Xoa Muội khẽ thở dài: ". . . Thật ra cho dù không phải là anh, có lẽ vài ngày nữa tôi cũng không thoát khỏi bàn tay của ông chủ hầm mỏ, nếu không thì người nhà tôi phải sống thế nào đây?" Nghĩ tới đây, thù hận của cô đối với hấn lại nhạt đi vài phần.

"Ông chủ hầm mỏ?" Kỳ Lân cười một tiếng không rõ cảm xúc. Xoa Muội không nhận ra sự lạnh lùng trong tiếng cười của hấn, do dự chờ hấn mở miệng thả mình đi.

Bốn mắt nhìn nhau.

"Ngày mai tôi sẽ đưa em đi." Kỳ Lân lẳng lặng nói, "Chúng ta đều nên được giải thoát."

". . . Cảm ơn anh." Xoa Muội cảm thấy lời nói cảm ơn của mình rất không có giá trị.

"Ừm." Kỳ Lân bỗng nhiên há miệng, chợt cắn lấy ngón giữa của cô. Nhát cắn này như thể có dòng điện, con tê dại và đau nhói truyền đến, truyền thẳng tới trái tim cô.

"Anh làm gì vậy?" Cô phát hiện ra giọng nói của mình hơi khàn.

"Em sờ mó tôi lâu như vậy. . ." Hắn ngậm ngón tay mà hắn vẫn luôn lưu luyến, "Người máy cũng có quyền lợi bình đẳng như loài người, sao có thể để mắt không như vậy? Đền bù cho tôi chút đi."

Xoa Muội không biết, "một chút đền bù" của Kỳ Lân, sao lại biến thành một nụ hôn nồng nhiệt sâu thẳm? Thậm chí còn khiến người đồ mặt tới tận mang tai, tinh thần bấn loạn?

Sau đó sao lại cũng ngã lên giường? Hắn đỡ dành cô nói hôn cô thêm mấy lượt rồi buông cô ra, sao lại hôn rồi lại hôn, mãi chẳng chịu buông ra?

Một lúc sau, khi hắn hoàn toàn tiến vào ra sức dây dưa, lại có vẻ phiền muộn trong phút chốc.

"Sao lúc đó tôi lại đem em cho Hình Nghị nhỉ?" Hắn hôn cạn dòng nước mắt vì sung sướng, vì thống khổ của cô từng chút một, "Tiểu Xoa Xoa, đều là lỗi của tôi. . . Tha thứ cho tôi, tha thứ cho tôi. . ."

Như thể muốn chứng minh quyền sở hữu về sau của mình, hắn rất mãnh liệt rất dai dẳng, chỉ khiến Xoa Muội đạt khoái cảm tới mức muốn chết đi.

Nhưng khi hắn rút cuộc cũng ôm cô, chìm vào giấc ngủ. Xoa Muội nằm trong lòng hắn, mở to đôi mắt nhìn khuôn mặt thỏa mãn say ngủ của hắn, lại có vẻ hơi buồn.

Kỳ Lân, Hình Kỳ Lân. Cô thầm đọc cái tên này, một lần rồi lại một lần.

Hắn của đêm nay, không phải là tướng quân người máy cao cao tại thượng; cũng không phải là anh hùng thống khổ lựa chọn hòa bình bình đẳng.

Hắn chỉ là một cậu bé mới lớn, có vẻ xấu xa lừa cô lên giường; chờ mong phản ứng kịch liệt của cô; còn có tính chiếm hữu mãnh liệt.

Nhưng theo như nguyên lý mô phỏng hắn từng nhắc đến, tất cả của đêm nay, đều có liên quan đến Carlo Chu, không liên quan gì đến Kỳ Lân. Thân thể hắn là mô phỏng, tâm trạng là mô phỏng, cảm giác cao trào cũng là mô phỏng. Đằng sau thân thể trẻ tuổi cường tráng, tình cảm mãnh liệt, chỉ có một người máy kim loại lạnh giá chất lạnh, không bao giờ già, không bao giờ chết. Không có ai yêu hắn thật lòng, có lẽ hắn cũng sẽ không thật lòng yêu bất cứ ai. Hắn tự coi mình là người sống, nhưng vĩnh viễn không trở thành con người.

Như vậy. . . Nếu như cô yêu hắn, nếu như cô bỏ qua tất cả hiềm khích lúc trước để yêu hắn, hắn có cảm thấy hạnh phúc không? Không phải niềm hạnh phúc mô phỏng, không phải hạnh phúc của Carlo Chu, mà là hạnh phúc của người máy kim loại lạnh giá kia, hạnh phúc của Hình Kỳ Lân.

Kỳ Lân, anh sẽ hạnh phúc chứ?

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Ngoại truyện 6 CƠ THỂ BĂNG TUYẾT

(ngoại truyện về nữ vương và Lăng Tranh)

Bóng đêm mát lạnh tĩnh mịch, anh chỉ nghe thấy tiếng máu của mình chảy từng giọt tí tách.

Và cả tiếng trùng bò rột rột từ dưới vùng da ở nơi nào đó trên cơ thể.

Đau, đau đớn. Nhưng anh đã không còn sức để giãy dụa hoặc cất lên tiếng cầu cứu. Ý thức của anh càng lúc càng trì trệ, chìm dần vào bóng tối vô biên.

"Anh ta chết rồi hả?"

"Bệ hạ, vẫn cứu được."

"Không tiếc bất cứ giá nào, tôi muốn anh ta phải sống sót."

Trong朦胧 lung, anh nghe thấy tiếng người nói chuyện trên đỉnh đầu mình. Nhất là giọng nữ kia, lạnh lạnh trầm thấp. Anh chưa từng nghe thấy cô gái nào có giọng nói như vậy, như thể mang theo sức mạnh kì lạ khiến người ta yên tâm.

Anh lại mơ hồ nghe thấy một đoạn đối thoại, nhưng đại não lại không thể nào phản ứng với hàm nghĩa của những câu nói đó. Trong朦胧 lung, anh cảm thấy một bàn tay cực kỳ dịu dàng, nắm lấy tay mình, như thể một tia ấm áp cuối cùng trong cảnh ngộ trái ngang. Bất giác anh dùng hết sức lực toàn thân, nắm chặt lấy bàn tay đó, chìm vào cơn hôn mê.

Khi Lăng Tranh tỉnh lại, thì đêm đã khuya.

Bóng đêm tĩnh lặng ngoài cửa sổ, ánh đèn trong phòng dịu êm. Anh thấy mình nằm trong căn phòng xa lạ, có một cô gái nằm ghé lên đầu giường.

Anh hoảng hốt trong chốc lát.

Đoạn đối thoại nghe được trước cơn hôn mê, đã chẳng nhớ ra nổi từ sớm. Nhưng lại nhớ mang máng bàn tay dịu dàng đó, giọng nói êm dịu trầm thấp đó, liên tục nói bên tai mình: "Cố chịu đựng! Anh không thể chết được."

Là cô ấy sao?

Mái tóc dài mềm mại như tơ lụa, xoa trên lớp chăn, cũng lướt qua cánh tay rắn chắc của anh. Dưới mái tóc dài, chiếc cổ thon dài dịu dàng kề sát đầu ngón tay anh, mà mặt cô gối trong lòng bàn tay anh, nhẹ nhẹ.

Một cô gái đẹp.

Lăng Tranh đại nạn không chết, tâm trạng cực kỳ vui mừng. Nhẹ nhàng nâng bàn tay kia lên, bất giác dòi qua vuốt lên mái tóc đen vô cùng mềm mại.

Tuy nhiên cô gái rất tinh ngủ, vừa mới đụng vào, cô đã ngẩng đầu lên từ khuỷu tay anh.

Bốn mắt nhìn nhau.

Khuôn mặt anh điển trai mà tiêu tụy, cô vừa mới ngẩng mặt lên, lại như thể hằng tinh chiếu sáng căn phòng trong nháy mắt, rực rỡ xinh đẹp hơn người. Chẳng qua gò má mềm mại, đè lên ngón tay thô ráp của anh nên hiện lên mấy vết đỏ đỏ, lại có phần dễ thương.

Anh không nhìn được nở nụ cười, lên tiếng: "Anh may đến vậy sao? Người đẹp, em cứu anh à?"

Là giọng điệu mà anh thường chọc ghẹo phụ nữ, thấy mặt cô đỏ bừng như thể thoa son, lại nhìn chăm chăm vào năm vết ngón tay bắt mắt đó, đáng vẻ nghiêm túc điềm tĩnh hẳn lên.

"Chuyện nhỏ thôi." Cô nói hờ hững.

Giây tiếp theo, cô lao đảo, ngã vào lòng anh —— Nằm bên giường quá lâu, hai chân cô tê cứng.

Hai tay của Lăng Tranh đỡ lấy cô ngay lập tức, chỉ cảm thấy vòng eo chạm vào tay thật mềm mại, đầy đặn uyển chuyển, vô cùng tuyệt diệu.

"Em không sao chứ?" Anh hỏi thân thiết, mái tóc dài của cô phát lên mặt anh, rất mềm mượt.

Cô gạt tay anh đứng dậy, chỉ để lại cho anh một bóng lưng: "Tôi đi nấu cơm cho anh."

Thấy cô đi rồi, Lăng Tranh thu lại nụ cười, nhẹ nhàng xoa lớp chăn trên người lên.

Đã có người thay quần áo sạch sẽ mềm mại cho anh. Mấy vết thương trên người đều được băng bó lại hẳn hoi, vết máu lúc trước cũng được lau sạch sẽ.

Là cô ấy ư?

Rốt cuộc là ai? Ra tay cứu anh? Ngoài cửa sổ, bóng đêm mờ mịt, nhất thời không nhìn ra mình đang ở nơi đâu.

Tuy nhiên cô gái này, thần bí nhưng rất tốt bụng và xinh đẹp.

Rõ ràng cô nấu ăn không giỏi, bung vào bát cháo thoáng chút mùi khét. Thấy ánh mắt biết cười của Lăng Tranh, cô lại thẹn đỏ mặt: "Ồ đây không có nhiều đồ ăn lắm, anh ăn tạm vậy."

Lăng Tranh nhanh chóng thu tiêu một nồi cháo, nhìn cô cười vui vẻ: "Ngon lắm." Cô nhìn đôi mắt bừng sáng của anh, cũng mỉm cười.

"Hơn mười ngày nữa là anh có thể khỏi hẳn." Cô lại đưa cho anh một lọ nước dinh dưỡng.

Lăng Tranh vừa uống vừa hỏi: "Đây là đâu vậy? Vì sao mọi người lại cứu tôi?"

Cái đêm trùng dịch bùng phát trong cơ thể mình thật sự rất kinh khủng, anh không biết các chiến hữu khác thế nào, cũng không biết thiên kim của bộ

trường bộ tài chính bị mình cần có sao không.

"Đây là vùng nông thôn, có lẽ anh chưa tới bao giờ." Cô nói hờ hững, "Bác sĩ nhà tôi biết chữa trị trùng dịch. Chúng tôi vừa đúng lúc đi ngang qua Hy Vọng Thành thì thấy anh."

"Suốt đời này tôi sẽ không quên ơn cứu mạng." Về mặt Lăng Tranh trịnh trọng, "Nhưng không biết những người bị lây nhiễm khác thế nào rồi?"

Cô lắc đầu: "Tôi cũng không biết."

Lăng Tranh thấy cô không nói nhiều, cũng đoán được một phụ nữ như cô không thể cứu được nhiều người. Nhưng y học Liên Minh phát triển, chắc những chiến hữu đó không sao nhỉ?

Nghĩ tới đây, anh nhẹ nhõm hơn: "Có điện thoại không? Tôi muốn liên lạc với quân đội được không?"

Cô yên lặng trong chốc lát, lắc đầu: "Ở đây rất hẻo lánh, không có."

Anh hơi thất vọng. Nhưng nghĩ đến vài ngày sau vết thương khỏi hẳn, vẫn có thể trở về quân đội, cô gái này đã giúp anh rất nhiều.

"Tôi là Lăng Tranh." Anh nói dịu dàng, "Tên em là gì? Ân nhân cứu mạng của tôi?"

"Đại Bích."

Nếu không nhớ mong chiến hạm và chiến hữu, Lăng Tranh thật sự không muốn rời khỏi chốn thần tiên này.

Vài ngày sau, anh có thể xuống giường đi lại, mới biết nơi đây thực sự là chốn thần tiên.

Căn phòng nhỏ hai người sống, ở ngay trên một thung lũng vắng vẻ xanh bạt ngàn, vài dặm xung quanh cũng không có bóng người. Phong cảnh thung lũng cực đẹp, nếu không lên tiếng, thì có thể nghe thấy tiếng chim bay, và cả tiếng nước suối chảy.

"Một mình em ở đây à?" Anh hỏi Đại Bích.

"Ừm." Đại Bích thay thuốc trên lưng cho anh, ngẩng khuôn mặt đỏ bừng lên đáp, "Vài hôm nữa tôi có việc phải đi, tôi đã mua hai người hầu, ngày mai bọn họ sẽ tới."

Sáng sớm ngày hôm sau, Lăng Tranh tỉnh lại, trong phòng đã có thêm hai người đàn ông trung niên khuôn mặt chất phác. Nhưng không thấy bóng dáng Đại Bích. Hai người cũng không nhiều lời, hầu hạ Lăng Tranh rất chu đáo.

Lăng Tranh không ngờ rằng, chuyến này Đại Bích đi đã năm ngày. Hai người hầu hỏi gì cũng nói không biết, vết thương của Lăng Tranh đã gần khỏi rồi, chờ đợi trong vùng núi trống không này có phần nóng lòng.

Nhàn rồi không có việc gì làm, anh không nói gì cho hai người hầu, tự mình đi dạo xung quanh hít thở không khí trong lành. Một mặt trong lòng cũng hơi buồn bực —— Nơi đây núi non hẻo lánh, e rằng phải đi rất xa mới đến được thành thị, lên đoàn tàu phi hành vũ trụ trở về chiến hạm Chiến Hoàng.

Dạo quanh một hồi, anh lại đi tới một khe núi cách căn nhà mình ở một km. Mơ hồ nghe thấy tiếng nước tí tách. Nhưng tiếng động hơi lớn, rõ ràng có người.

Lòng anh sinh ra cảnh giác, nhìn xuyên qua tầng lá trùng điệp từ đằng xa, chỉ thấy trong hồ nước được những tảng đá vây quanh ở phía trước, rõ ràng có một bóng đen rất lớn.

Anh tiến tới từng chút một dọc theo rừng cây, dần dần thấy rõ cảnh tượng trong hồ nước, hai chân lại như thể bị đóng đinh trên mặt đất, không thể tiến lên, cũng không thể lùi về sau.

Ánh trăng dịu nhẹ, thấp thoáng trên mặt nước róc rách, ánh sáng lung linh chiếu lên người.

Đại Bích đang đứng trong nước, cảm nhận thấy tiếng động của anh, chậm rãi xoay người lại, ngay người giống như anh.

Thân thể của cô sáng trong như ngọc, cả thân mình như tỏa sáng dưới ánh trăng. Đường cong lá lướt mềm mại, trong màn đêm đen dường như càng thêm mềm mại quyến rũ, thướt tha động lòng người hơn bất cứ người phụ nữ nào anh từng gặp qua.

Lăng Tranh cảm thấy cổ họng mình khô khốc.

Anh không ngốc, tuy rằng tính cách của Đại Bích vẫn luôn điềm tĩnh, nhưng luôn cẩn thận chăm sóc anh. Hơn nữa mấy ngày nay cô đều tự tay thay thuốc, mỗi lần vậy cô ấy đều đỏ mặt. Đương nhiên anh thấy được cô gái này có cảm tình với mình.

Nhưng tính tình anh vốn phong lưu, đối với anh Đại Bích có ân trọng như núi, anh không muốn tùy tiện khinh nhờn như vậy.

Mặc dù bề ngoài của cô, rõ ràng mê người như yêu tinh.

". . . Ừm, xin lỗi!" Anh ép buộc ánh mắt của mình phải rời khỏi thân thể không tì vết như ngọc đỏ, không đợi cô trả lời, lao đảo rời khỏi hồ nước.

Nhưng đêm đó, dĩ nhiên anh không thể ngủ yên ổn. Trong giấc mộng đều là khuôn mặt dịu dàng, thân thể xinh đẹp của Đại Bích. Và cả những ngón tay mềm mại chạm tới anh, thân thể lướt qua anh từng lượt trong mơ.

Ngày hôm sau Lăng Tranh tỉnh giấc đi tới phòng khách, liền thấy Đại Bích đang đọc sách. Nhận thấy bước chân của anh, cô ngẩng đầu lên, hai người lẳng lẳng nhìn nhau.

Lăng Tranh thấy mặt cô ửng đỏ ngay lập tức, nhưng lại tỏ vẻ bình tĩnh cúi đầu đọc sách tiếp.

Lăng Tranh nở nụ cười.

Cười có phần bối rối.

Ăn sáng xong, cô lại thay thuốc cho Lăng Tranh. Có một vết thương trên đùi, cô vẫn thay thuốc như trước, chăm chú gỡ băng cho anh, sát trùng, thoa thuốc. Nhưng vừa mới làm được một nửa, mặt cô đã như bốc cháy.

"Sao em lại thích đồ mặt vậy?" Lăng Tranh hỏi dịu dàng, đầu hai người rất gần nhau, giọng nói của anh vang bên tai cô.

Tay cô khẽ động, bỗng ép lên vết thương của anh, đau đến mức anh khẽ hít một hơi.

"Rõ ràng là anh. . ." Ánh mắt của cô dính trên vết thương của anh như nhựa cao su. Nhưng cho dù cô tự xưng là trầm tĩnh như núi, khoe mắt vẫn không thể không lướt qua vật đã phồng lên như túp lều trong quần anh.

"Trời ạ! Đại Bích, anh là người đàn ông bình thường mà!" Lăng Tranh cũng hơi nóng mặt, "Được một người đẹp tự tay hầu hạ, thay thuốc, ai cũng không chịu nổi! Huống chi đêm qua. . ."

"Em thích anh." Đại Bích chợt ngẩng đầu lên nhìn anh, cắt đứt lời nói của anh, "Thật sự."

Lăng Tranh hơi sững sốt, cánh tay dài chợt duỗi ra, ôm chặt lấy eo cô, ôm cô vào trong lòng.

"Nói lại lần nữa xem?"

"Em không thích nhắc lại."

Anh cúi đầu hôn lấy môi cô: ". . . Nói lại lần nữa xem."

"Ừm. . . Em thích anh."

Lăng Tranh chưa bao giờ phấn kích như ngày hôm nay.

Giây đầu tiên hôn cô, đôi môi đỏ mọng ngọt ngào mềm mại khẽ rung, vừa chống cự vừa chờ mong đó, khiến anh quyến luyến không muốn rời. Anh phát hiện mình thích hương vị cô như vậy, thậm chí dường như đã tưởng tượng hương vị của cô rất nhiều lần —— Từ lần đầu tiên nhìn thấy cô, cô đã xinh đẹp như thế.

Anh đặt cô lên giường, thân thể cao to rắn chắc áp lên cô. Anh hôn dọc theo cần cổ lẳng lẳng như ngọc của cô, rồi hôn dần xuống dưới. Khi anh cúi áo ngoài của cô, lộ ra thân thể hoàn mỹ anh thấy đêm qua, vẻ đẹp ngoài sức tưởng tượng làm cho anh chấn động.

Cô khác với những người phụ nữ anh đã từng gặp trước đây.

Rõ ràng cô rất xinh đẹp, nhưng không hề có vẻ yếu ớt phiến toái của phụ nữ bình thường. Cách nói chuyện làm việc đều gọn gàng dứt khoát, còn giỏi giang hơn đàn ông. Nhưng dưới tính tình mạnh bạo, cô trong sáng hơn bất cứ người phụ nữ nào anh đã từng gặp. Mỗi khi thân thể hai người chạm vào nhau, thậm chí khi anh thỉnh thoảng tâm huyết dâng trào nhìn cô chăm chú, đều có thể dễ dàng khiến cô đỏ mặt.

Cô gái xinh đẹp, trong sáng và giản dị vô cùng.

Khi anh chậm rãi tiến vào cô, hàng mày dài khẽ cau lại. Lăng Tranh hơi chần chừ: "Anh có thể không?"

Hai tay cô ôm lấy bờ vai rộng của anh, lúc này cô lại có vẻ mãnh mai như vậy, nhưng trên khuôn mặt ửng đỏ, giữa trán lại tỏ vẻ kiên định.

"Vâng, em muốn anh."

Trong nháy mắt, lòng Lăng Tranh hỗn loạn mềm nhũn.

Phụ nữ có kỹ xảo cao siêu, đương nhiên cũng sẽ nói muốn anh ở trên giường. Nhưng Đại Bích rõ ràng hơi cứng ngắc, không có vẻ quyến rũ như vậy, cô chỉ có ánh mắt rực sáng, kiên định nói với anh: muốn anh.

Lăng Tranh chịu đựng dục vọng gần như bùng nổ, chậm rãi rời khỏi, sắc mặt cô khẽ biến. Anh lại dùng môi lưỡi làm vũ khí, dịu dàng quyến luyến dò xét

từng lượt.

Nhìn thân thể của cô run nhẹ dưới thân mình, lúc này Lăng Tranh mới tiến vào một lần nữa, động tác vẫn dịu dàng khó tin như vậy.

Trong từng lượt tấn công có chừng mực, từ từ tăng mạnh của anh, cô cắn răng, đỏ mặt, lại chỉ cất lên ba chữ chất phác: "Anh rất tốt."

Lăng Tranh nắm lấy eo cô, giọng nói chưa từng dịu dàng như vậy: "Chỉ vì em."

Bởi vì vẻ rạng ngời trong sáng như pha lê của em, bởi vì vẻ đẹp tĩnh lặng thuần khiết như ngọc của em, cho nên sự dịu dàng của anh, sau này chỉ dành cho em.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: NGOẠI TRUYỆN 7: ĐAU KHỔ CÙNG CỰC

Một khi tình yêu đã nảy sinh, sẽ giống như cỏ dại mọc trên cánh đồng hoang vu, lan tràn mênh mông không hề có gì có thể cản được.

Một khi tình dục đã buông thả, cũng như hồng thủy trút xuống, bao phủ tất cả đất trời.

Đây chính là cuộc sống hạnh phúc ngọt ngào nhất trong hai mươi bảy năm qua của Lăng Tranh, không có chiến tranh kịch liệt, cũng không còn những tháng ngày khô khan vô vị.

Chỉ có người phụ nữ mình yêu, nằm trong ngực của mình, như keo như sơn, thân mật kháng khí.

Mỗi đêm đều chạm vành tai lỏng tóc mai, tình cảm vô cùng sâu sắc. Mỗi khi sáng sớm tỉnh giấc, đều có thể nhìn thấy gương mặt an tường của cô nằm trên khuỷu tay anh; Cô nấu cơm cho anh, nhưng mùi vị thì thật anh không dám khen tặng. Anh tự mình xuống bếp, nấu ra ba món mặn một món canh làm cô vừa kinh vừa khâm phục.

Anh hả dạ vênh vang muốn cô thưởng, nhưng lại không hiểu phong tình, hỏi "Phần thưởng? Anh cũng không phải cấp dưới của em, thưởng ra sao?" Cho đến khi anh ôm cô đặt lên bàn, cô mới hiểu được ý anh nói chính là làm tình.

Khi trời đẹp, cô dẫn anh đến con suối gần đó câu cá. Anh nhìn nước suốt róc rách, dần dần thư thả, ánh mắt chỉ dính trên người cô. Cô vốn trầm tĩnh như núi, câu được vô số con cá lớn, trong nháy mắt lại phá vỡ, ném cần câu đi, đứng lên đến trước mặt hỏi anh "Có muốn làm không?"

Anh cười to, ôm cô vào lòng.

Khi bóng đêm vừa buông xuống, anh ôm cô nằm trên bãi cỏ trước nhà. Nhìn bầu trời sao lốm đốm, anh nói thản nhiên "Ngôi sao ở đây khác hẳn với trong thành phố."

Cô không lên tiếng.

"Anh không nỡ xa em." Anh vuốt mái tóc dài của cô "Nhưng anh là quân nhân, anh có chức trách của mình. Đã hơn một tháng, chắc hạm trưởng cũng đoán rằng anh đã chết."

"Em hi vọng anh ở lại." Đại Bích nói lặng lẽ.

"Anh sẽ trở lại tìm em."

Đại Bích nhìn anh, nói ra lời ngang bướng cố chấp hiềm thấy "Lăng Tranh, nếu như anh phải lựa chọn giữa trách nhiệm và tình yêu của chúng ta, anh có chọn em không?"

"Hai việc này không liên quan đến nhau." Lăng Tranh nói dịu dàng "Mỗi tháng anh có hai ngày phép, anh sẽ trở về thăm em"

"Không... Nếu như anh đi, cũng sẽ không về đây nữa." Cô nói thản nhiên "Dù thế nào đi nữa, bọn họ cũng nghĩ rằng anh đã chết, tại sao anh không chịu ở lại?"

Đêm này tâm tình của hai người không hề vui vẻ. Mặc dù Lăng Tranh đã cưng chiều cô rất nhiều. Nhưng trong lòng anh, cho đến bây giờ, tình yêu vẫn là xếp sau trách nhiệm của người lính. Mà cô lại tựa như không hiểu được.

Điều này làm anh hơi tức tối, nhưng lại không thể nào giận cô.

Ngủ đến nửa đêm, đột nhiên Lăng Tranh tỉnh lại. Bên cạnh đã không có ai.

Cô ấy đi đâu?

Nhớ tới ánh mắt không thôi vào lúc ban ngày của cô, anh hơi đau lòng. Rón ra rón rén đi đến cửa phòng, lại nghe bên ngoài có một giọng nói trầm tĩnh quen thuộc cất lên.

Nhưng lại là một ngôn ngữ khác, anh nghe không hiểu, nhưng cũng có nghe qua mấy lần.

Đó là ngôn ngữ Trùng tộc.

Anh nghe được tiếng nói của Đại Bích, dùng ngôn ngữ Trùng tộc, đang nói gì đó. Giọng của cô nén lại rất nhỏ, nhưng giống như sấm sét giữa màn đêm yên tĩnh, vang dội vào tai anh.

Anh từ từ lui về giường, trái tim nặng nề chìm xuống.

Rất nhiều việc vừa nghĩ đã hiểu được -- Vùng núi hoang vu hẻo lánh này anh chưa từng nghe tên qua; Cô lại có thực lực thần bí cứu được anh, bầu trời bao la ở đây khác hẳn với tình cầu Hi Vọng..

Cô ấy là kẻ phản bội loài người ư? Âm thầm cấu kết với Trùng tộc? Cho nên mới có thể cứu sống mình, mới đưa mình đến nơi thung lũng xa xôi hẻo lánh này sao? Chẳng lẽ nơi này là hành tinh Trùng tộc? Nhưng cô ấy là con người, sao lại đạt được sự tín nhiệm của Trùng tộc chứ?

Tại sao lại cứu mình? Tình cảm nồng nàn ngọt ngào của cô là giả thôi sao?

Đại Bích quay về phòng, Lăng Tranh nhắm nghiền hai mắt, như đã ngủ say. Đại Bích đi đến bên giường, nhẹ nhàng in một nụ hôn lên trán anh, thờ dài nói như tự nhủ "Lăng Tranh, em yêu anh."

Lăng Tranh vốn đề cao cảnh giác toàn thân, nhưng khi nghe được câu nói chân tình của cô, tâm trạng lại chấn động. Chờ khi anh kịp phản ứng, một cánh tay đã không khống chế được, ôm lấy hông cô, kéo cô vào trong ngực.

"Anh cũng yêu em vô cùng, Đại Bích."

Nếu như em thật sự là kẻ phản bội, anh cũng yêu em vô hạn. Chỉ sợ nếu thật có một ngày phải bắt em vào tù, anh cũng sẽ yêu em không hề thay đổi.

Đây chính là tình yêu của chiến sĩ.

Sau mấy ngày, Lăng Tranh không hề đề cập đến việc muốn rời khỏi đây. Cảm xúc Đại Bích rõ ràng thả lỏng hơn rất nhiều, càng dịu dàng cực kỳ. Cuối cùng đã có một ngày, Đại Bích có việc gấp phải đi khỏi.

Đêm đó, Lăng Tranh bỏ trốn.

Hai người hầu chỉ là con người bình thường, thậm chí lúc anh rời đi cũng không kinh động đến bọn họ. Anh đi dọc theo rừng cây rậm rạp, vì đã khỏi bệnh nên anh như một con báo săn đi rất nhanh trong bóng đêm.

Khi anh ngừng đầu nhìn ánh trăng trên bầu trời, phảng phất như gương mặt diễm lệ của Đại Bích. Anh cũng nhớ đến lá thư anh để lại trên bàn, anh nghĩ khi Đại Bích nhìn thấy, sẽ thông cảm cho sự ra đi của mình.

Anh cũng không biết, cuộc đời của anh, sẽ không thể đi ra khỏi thung lũng này, không thoát ra được tình yêu tuyệt vọng của anh và Đại Bích.

Trùng tộc đứng gác ở mấy lối ra vào thung lũng này, quả thật là vô cùng kinh khủng.

Từ chi to khỏe, mắt kép màu đỏ, càng nhọn màu đen, da toàn thân lõm chõm như lá sắt. Không lồ hơn rất nhiều so với những con anh đã từng gặp.

Anh lặng yên không một tiếng động đến sát hai con cự trùng kia. Trong tay anh chỉ cầm một cục đá lớn được mài bén. Tốc độ anh cực nhanh, cục đá cắm sâu vào chiếc cổ yếu ớt mềm mại của con trùng, một tay khác móc khẩu súng bên hông con trùng, nổ súng bắn một con trùng khác nát bét.

Cướp được súng xong, anh cấp tốc chạy như điên trong rừng. Anh cũng biết tiếng súng mới vừa rồi có thể đưa đến những kẻ khác, anh phải chạy khỏi trong thời gian ngắn nhất, mới có cơ hội sống sót.

Lúc bình minh chạy đến cửa thung lũng, anh sợ ngáy người.

Trùng, chi chít trùng.

Hang động của bọn chúng đầy cả vách núi, dãy bình nguyên phía xa, có rất nhiều con trùng đang bận rộn bò trên đất.

Trong lòng anh phát buồn nôn, chỉ cảm thấy ghê tởm kinh khủng nhất trong đời chính là cảnh trước mắt.

Mà đây thật sự là hành tinh Trùng tộc.

Mặc dù núp trong rừng cây, nhưng mùi máu tươi trên người anh vẫn khiến cho vô số công trùng phía trước đồng thời dừng bước, ngẩng đầu nhìn quanh về phía này. Trong lòng anh biết không ổn, cũng không thể ẩn núp được nữa, vội vàng chạy trốn sâu vào rừng cây.

Phía sau vang lên tiếng súng dày đặc.

Khi Lãng Tranh tỉnh lại, hai mắt đã tối đen đau đớn.

Anh vừa nghĩ lại, trái tim đã tựa như rơi vào vực sâu không đáy -- Một đội công trùng đuổi theo, đạn súng dày đặc, phía sau mình không ngừng có công trùng ngã xuống... Còn có lửa đạn mù mịt trước mặt, có một mảnh nhỏ như sao rơi bắt vào hai mắt, thế giới của anh nhanh chóng đau đớn và tối đen lại.

Mù ư?

Trong lòng anh cười khổ. Hai tay nhẹ nhàng nâng lên muốn sờ lên mắt mình, nhưng lập tức có một đôi tay quen thuộc nắm chặt anh lại.

Đại Bích.

Tiếng khóc lóc vang lên thật nhỏ, cô đang khóc.

"Đừng khóc" Anh nói dịu dàng "Anh mù rồi ư?"

Cô yên lặng rất lâu, mới đáp "Đúng vậy, anh không nhìn thấy được nữa." Trong giọng nói hơi run run.

Anh ngơ ngáo muốn ngồi dậy, trong bóng tối dày đặc, anh nói chậm rãi "Đại Bích, rốt cuộc em là ai?"

"Anh còn yêu em không?" Cô không trả lời, lại hỏi ngược lại.

Anh run run, hồi lâu mới nói ra những lời chôn giấu trong lòng "Cho dù em là kẻ phản bội loài người, chỉ cần theo anh trở về Liên Minh, anh cũng sẽ yêu em như thế. Em ngồi tù, anh sẽ ngồi cùng với em, cho đến khi chúng ta cùng nhau chết già, có được không?"

Trả lời anh, cũng chỉ là sự yên lặng kéo dài.

Qua thật lâu sau, cô mới dùng một giọng nói cực kỳ tỉnh táo "Lãng Trang, hai mắt anh đã mù, không thể trở lại máy bay chiến đấu. Về quân đội cũng là người tàn phế. Ở lại đây, chính là lựa chọn tốt nhất của anh. Em sẽ chăm sóc anh cẩn thận, bởi vì em yêu anh, vô cùng yêu anh. Anh hãy nghỉ ngơi cho tốt, mấy ngày nữa em sẽ trở lại thăm anh."

Cánh tay được thả lỏng, cô đã đứng dậy rồi đi. Anh nghe được tiếng bước chân của cô vang ở ngoài cửa. Sau đó cô lớn tiếng hạ lệnh, không quan tâm đến anh có nghe thấy hay không "Những kẻ nỏ súng làm bị thương Lãng Tranh, toàn bộ xử tử hết."

"Vâng" có người đáp lại bức bối.

Những ngày sau đó, thế giới của Lãng Tranh tối đen và an tĩnh.

Đã qua rất nhiều ngày, Đại Bích không đến đây, chỉ để lại vài người trông chừng Lãng Tranh.

Người canh gác đã đổi thành Trùng tộc, Lãng Tranh biết. Mặc dù không nhìn thấy, nhưng những tiếng động đi lại hoạt động của Trùng tộc khổng lồ vô cùng rõ ràng. Hơn nữa, anh cũng có thể ngửi được mùi của bọn chúng.

Một mùi hôi tanh kinh tởm, làn anh cũng mất hết khẩu vị.

Anh quyết định chờ Đại Bích đến đây, sẽ lần nữa nói chuyện với cô. Mặc dù biết cô rất cố chấp, nhưng nếu hai người thật lòng yêu nhau, anh không tin không thay đổi được thái độ của cô.

Lãng Tranh không biết, mấy ngày qua, Đại Bích vì anh mà sút đầu mẻ trán.

Mang về một người đàn ông từ Liên Minh loài người, nuôi nhốt trong thùng lũng mà chỉ có Vương Phu mới được sống, điều đó đủ để khiến cho quân chính khắp nơi phản đối; Mà người đàn ông kia chạy trốn giết chết vài tên Trùng tộc, lại không phải bị bắt kỳ sự trừng phạt gì. Nhưng dưới con thịnh nộ của Đại Bích, thế nhưng lại giết chết mấy chiến sĩ trung thành nhất của Trùng tộc, khiến cho mọi nơi đều bất mãn mãnh liệt.

Sự sinh sôi nảy nở của Trùng tộc, cực kỳ lệ thuộc vào mẫu trùng. Thế hệ ưu tú nhất của Trùng tộc, phải dựa vào nữ vương sinh ra. Nhưng từ khi lớn lên cho đến nay, Đại Bích vẫn chưa bắt cứ tướng sĩ Trùng tộc trẻ trung mạnh khỏe nào giao phối. Cho dù thần dân trung thành hay phản đối cô, cũng oán thán dậy trời vì chuyện này. Lần này, sự việc Lãng Trang bùng nổ, lại càng khiến cho quân thần tức giận.

"Bệ hạ, mùa xuân đã đến. Năm nay tuyệt đối không thể kéo dài nữa." Mấy sỹ quan chỉ huy quân đội đồng thời đứng trước mặt cô. "Nếu không, vì sự sinh sôi nảy nở của Trùng tộc, chúng tôi chỉ có thể giết chết người đàn ông loài người kia."

"Cần rồi."

"Đội bay chiến đấu thứ năm đã đợi lệnh. Chỉ sợ bộ hạ trừng phạt chúng tôi, bọn họ cũng sẽ cắt cánh, san bằng thung lũng kia."

Lần này, tất cả thần dân Trùng tộc, đều cho rằng nữ vương quá buông thả rồi. Thân cô là nữ vương, là thiên chức mẫu trùng cao quý lớn mạnh nhất, tại sao có thể phóng túng như vậy? Tại sao chỉ si mê một người đàn ông, mà không chú ý đến những chiến sĩ trung thành khác?

"Được, an bài giao phối đi." Đại Bích ngồi trong hoàng cung của mình, rốt cuộc đã nhượng bộ "Nhưng ta có một điều kiện."

"Bộ hạ xin cứ nói."

"Ta muốn Lăng Tranh làm Vương Phu của ta."

Bởi vì nhiều năm qua, lần đầu nữ vương đồng ý. Toàn thể tướng lĩnh cáo cấp của Trùng tộc, cũng lâm vào kích động trước nay chưa từng có. Vừa bắt đầu, cô vẫn kiên trì giữ thân thể loài người, chịu đựng lần lượt từng tướng lĩnh Trùng tộc, giao phối trong sự sùng kính và kích động.

Điều này không thể nghi ngờ khiến các tướng lĩnh Trùng tộc càng nhiệt huyết sôi trào hơn. Hình dáng con người của Đại Bích rất mỹ lệ, cho dù là Trùng tộc xấu xí, cũng hiểu được thưởng thức da thịt mịn màng và vòng eo mềm mại kia.

Mặc dù hình dáng con người của cô có thể lực chiến đấu hơn bất cứ ai, nhưng vẫn là thuộc tính của phụ nữ loài người. Làm sao có thể chịu đựng được những lần giao phối liên tiếp dày đặc như thế? Ba ngày sau đó, những cuộc giao phối dày đặc rốt cuộc khiến cho Đại Bích sức cùng lực kiệt. Trong một lần nào đó, ba tên tướng quân chiến công hiển hách đồng thời tiến hành giao phối, lại làm cho cô hôn mê bất tỉnh.

Nhưng khi tỉnh lại, đã trở thành thân hình côn trùng. Thân thể khổng lồ là tượng trưng cho sự mạnh nhất của vương giả, đôi mắt kếp màu tím hoàn toàn mờ tối, nhiều chân bắt lấy ba tên tướng quân cường tráng. Cô kêu lên thật dài, rồi tấn công ngược lại.

Sau bảy ngày, cô hoàn toàn mất đi nhân tính.

Lần đầu tiên nữ vương động dục, hung ác và tàn bạo. Từng tướng sĩ cạn kiệt sức lực, được mang ra khỏi phòng cô, cũng có kẻ đã tử vong. Từng chiếc trứng tròn tròn, từ thân thể dơ bẩn của cô đẻ ra, tạo nên thế hệ tương lai cường hãn nhất của Trùng tộc.

Cho đến khi một trăm tên tướng sĩ Trùng tộc ưu tú, không còn một con nào có thể lực tiếp tục vòng giao phối mới với nữ vương mới thôi.

Đại Bích cảm giác mình ngủ một giấc rất dài.

Khi cô lấy lại hình người nhóp nhép tỉnh lại, đội trưởng cận vệ bên cạnh kích động đỡ cô dậy "Bộ hạ, ngài đã tạo cho Trùng tộc một thế hệ tương lai mới."

Ánh mắt cô đảo quanh một vòng, cánh mũi phập phồng ngửi thấy mùi vị kia, trong đầu đã hồi tưởng lại tất cả chuyện đã phát sinh.

"Đi đến thung lũng" Cô dùng âm thanh khô khốc nói ra "Lập tức"

Rất tốt, cô đã tạo ra một thế hệ chiến sĩ Trùng tộc mới.

Cô đã mất đi sự chung thủy với anh.

Khi máy bay chuyên dụng đến thung lũng, đã là giữa khuya.

Mặc dù đã vội vã tắm rửa trên phi cơ, nhưng Đại Bích vẫn kiệt sức rồi. Cô đẩy cửa phòng, mở đèn lên.

Trong căn phòng tối đen, Lăng Tranh đứng dậy khỏi giường, giọng nói trầm ấm ôn hòa "Đại Bích?"

Đại Bích đau xót trong lòng, gần như lập tức tiến lên mấy bước, rồi lại dừng bước cách anh nửa mét.

Cô nhìn gương mặt anh tuấn của anh vẫn như trước, rõ ràng chỉ xa nhau mười ngày, nhưng dường như đã xa cách mấy đời.

"Rốt cuộc em đã đến." Giọng nói Lăng Tranh vẫn ôn hòa "Lần trước anh chưa nói hết. Anh nghĩ rồi, cho dù em đã làm bất kỳ chuyện phản nghịch gì, anh cũng sẽ giả vờ như không biết. Anh dẫn em đi, chúng ta cùng nhau trở về tinh cầu loài người. Anh còn chút tiền tiết kiệm, đủ để nuôi em cả đời. Em gả cho anh, chúng ta sống với nhau cả đời, được không em?"

"Anh chấp nhận lấy em?" Đại Bích nói nghẹn ngào "Bất kể em là ai, anh cũng chấp nhận lấy em?"

"Anh chấp nhận." Lăng Tranh nói chậm rãi "Đại Bích, ở chung với em, là khoảng thời gian anh vui vẻ nhất trong đời. Anh không nỡ lìa xa em, thật sự không nỡ."

Mặc dù hai mắt không nhìn thấy, nhưng tay của anh lại cực kỳ chính xác bắt được cô, kéo cô đang cố chấp cứng ngắc ôm vào trong ngực.

Sự ve vuốt an ủi lần này, đều kịch liệt hơn những lần trước đây của bọn họ.

Hai mắt Lăng Tranh đã mù, buồn bức bị đè nén đã nhiều ngày, nên càng quẩn quýt khó nhin muốn yêu cô, hung hăng phát tiết trên người cô; Mà cô cũng có thái độ điên cuồng khác thường, chân tay giống như yêu tinh, cứ quẩn lấy thân thể gầy gò của anh.

Hai người tựa như cũng muốn để lại dấu vết trên người đối phương, mới có thể chứng minh được bọn họ vẫn yêu nhau, vẫn thuộc về nhau.

Đương lúc quẩn quýt không cách nào ức chế cảm giác lên đỉnh, Lăng Tranh trong cơn ý loạn tình mê nắm chặt lấy hông cô.

Song cảm giác bao bọc chặt chẽ lấy anh đột nhiên biến mất, cơ thể cô bỗng trượt ra khỏi ngực anh.

"Đại Bích?" Anh nghi ngờ.

Cô không trả lời.

Lăng Tranh nghe được tiếng di động bối rối của vật nặng. Trong không khí bỗng có cảm giác bị áp bức vô hình.

Anh ngửi được hơi thở tanh hôi của Trùng tộc. Mà hương thơm của Đại Bích đột nhiên biến mất.

Anh tự tay bắt lấy, nhưng chạm vào một cái gì đó cứng rắn như sắt. Nhiệt độ lạnh băng, mặt ngoài thô ráp.

Trùng tộc ?!

"Đại Bích!" Anh lại quát lên chói tai.

Không ai trả lời.

Anh không nhìn thấy, thân thể cao lớn của Đại Bích gần như chiếm hết cả phòng, đôi mắt kếp màu tím, kinh ngạc nhìn thân thể cường tráng của anh.

Từng giọt nước mắt trĩu nặng, chảy xuống từ đôi mắt kếp kia.

Sáng sớm hôm sau, Đại Bích đã rời đi.

Lăng Tranh nằm chết dí trên giường đến giữa trưa, mới bò dậy. Anh đi thẳng đến cửa phòng. Bởi vì đi rất gấp, anh đụng vào vài nơi, cũng không hề lên tiếng.

Ở cửa có hơi thở Trùng tộc. Anh biết đó là những con trùng canh gác anh, bọn chúng còn có thể nói tiếng loài người, cũng coi như thân thiết với anh. Chỉ cần anh không đi, chúng sẽ thỏa mãn tất cả yêu cầu của anh.

Anh cười cười với chúng, cũng không quan bọn chúng có thấy hay không. Về mặt anh vẫn như thường, hỏi chúng "Ngày hôm qua tinh thần của nữ vương thật không tốt hả?"

Con trùng bên cạnh yên lặng trong giây lát, mới đáp "Điện hạ vất vả vì chủng tộc."

Anh gật đầu, lại nói "Mấy ngày qua điện hạ bận việc gì, hơn mười ngày mới đến một lần." Thật ra thì anh muốn hỏi, tiếp theo khi nào cô sẽ đến đây.

Tên cận vệ kia đã hoàn toàn tin tưởng anh biết thân phận của Đại Bích, vẫn ôn tồn như khó nén ganh tỵ "Trời phù hộ! Rốt cuộc nữ vương đã chịu bước vào mùa động dục, nghe nói có một trăm tên chiến sĩ đưa đến hoàng cung. Tôi thật sự hi vọng mình có may mắn như vậy."

Trong nháy mắt, thân thể Lăng Tranh cứng như tượng đá. Anh duy trì mỉm cười gật đầu với cận vệ kia, cất bước nặng nề xoay người trở về phòng. Không hề ý nên đầu anh đụng vào cạnh cửa, trong nháy mắt thân hình cao lớn ngã xuống đất. Sức lực của anh như bị tháo nước, rất lâu cũng không bò dậy nổi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Ngoại truyện 8 TRĂM NGHÌN NĂM QUA

Khi Hình Nghị nằm trong khoang năng lượng, chẳng hề cảm thấy cực hình mà hần sắp phải đối mặt có bất cứ ảnh hưởng gì đến mình.

Hần liếc nhìn con người mà hần mô phỏng theo lần cuối cùng.

Tầm vóc Lâm Tề cao và cường tráng, mặt mày oai hùng mạnh mẽ. Nhưng trải qua hình phạt đêm qua, thân thể này chỉ còn là bộ xác máu me be bét.

Những hình phạt hắn đã từng áp dụng lên người Mạnh Hi Tông, hôm nay hắn đã được nhận lại toàn bộ.

Đương nhiên, những thứ đó còn chưa đủ.

Sau khi trải qua phóng xạ năng lượng cao, tất cả những ký ức từ cuộc máy móc tấn công đều biến mất. Người đàn ông hắn mô phỏng theo, chẳng còn dấu vết của sự tồn tại trong cuộc đời này.

Đây là điều Mạnh Hi Tông muốn ư? Hắn cười nhạt trong lòng.

Có lẽ nhận thấy được vẻ hồ hởi của hắn, Mạnh Hi Tông đứng ngoài khoang năng lượng nhìn hắn với vẻ mặt lạnh băng.

"Anh không giết chết thân thể của tôi, cũng coi như để lại cho tôi đường sống. Hiện giờ anh còn lời gì muốn nói không?" Giọng điệu của anh không hề mang vẻ thương hại.

Hình Nghị cười yếu ớt nhưng càn rỡ.

Hắn không còn gì để nói. Thắng làm vua thua làm giặc.

Hai người đều biết, sau khi sống lại, họ không còn là kẻ địch nữa mà là quan hệ cấp trên cấp dưới. Tất cả ân oán đều biến mất theo ký ức, theo cái chết của Lâm Tề.

Đây chỉ là quá trình công bằng, dính líu đến mối thù riêng, không liên can gì tới trung thành.

Năng lượng vô hình khởi động chậm rãi, nhiệt độ cao không nhìn thấy được bắt đầu cháy trong khoang.

Bởi vì năng lượng của bản thân bị áp chế, Hình Nghị không thể không cảm thấy sự đau đớn thiêu đốt từng chút một. Hắn nghĩ thấy mùi cháy khét buồn nôn, thấy cơ thể tàn tạ dần dần trở thành bột phấn màu đen. . .

Hắn cắn răng chịu đựng, có phần phẫn nộ nhìn Mạnh Hi Tông vẫn bình tĩnh nhìn chằm chằm vào mình từ bên ngoài khoang, không muốn phát ra một tiếng kêu đau đớn trước mặt anh. Nhưng cơ thể thật sự quá đau đớn, tựa như có người dùng thanh đao đỏ rực chém lên xương thịt khắp thân thể từng chút một.

Hắn cảm thấy đại não bắt đầu mơ hồ, tầm mắt cũng mờ dần. Một luồng nhiệt dần dần chảy từ nhãn cầu xuống, tựa như ngọn lửa làm bỏng mắt hắn.

Lúc này, hắn chợt cảm thấy cơn đau thấu đến tận xương, không hề giống với cơn đau tốt cùng lúc trước.

Đó là đại não của hắn đang bị phân hủy.

Rõ ràng có một lực lượng mãnh mẽ len lỏi vào trong trường năng lượng bị áp chế của hắn.

Hắn biết, đó là tầng năng lượng dùng để xóa đi ký ức của hắn.

Khi tầng năng lượng tìm đến năng lượng nguyên bản lưu giữ ký ức của người máy, và bắt đầu xóa bỏ triệt để —— Con đau trở nên tê dại, chút ý thức vẫn còn tồn tại của hắn, bình ổn trở lại một cách khác thường.

Trong giây lát trước khi mất đi ký ức, những việc đã trải qua lại bùng lên, ánh sáng chói lòa trong trường năng lượng của hắn một lần nữa.

Hắn phảng phất nhìn thấy ngày máy móc tấn công, hắn ngồi trong phòng chỉ huy chán đến chết, đợi chờ tướng lĩnh cao cấp của loài người đầu hàng.

Khi đó hắn đang nghĩ gì nhỉ? Ồ, lại là một tình hệ với tài nguyên cực kỳ phong phú, có lẽ thật sự có thực lực để đánh một trận với loài người hư thế rồi.

Hắn còn cảm thấy áp lực —— Nếu như không phải do hàng rào của kỹ thuật nhảy, hắn suýt nữa còn tưởng sẽ bị thất bại bởi vì loài người nơi đây. Khi đó hắn đặc biệt chú ý đến tên của sĩ quan chỉ huy loài người, Mạnh Hi Tông? Đương nhiên hắn biết, không thể giữ lại người này được.

Rồi sau đó, là lần tỉnh lại sau khi hắn mô phỏng Lâm Tề. Hắn đương nhiên không phải vì thể nghiệm cảm giác của loài người. Nhưng hắn biết rõ tâm lý trốn tránh của loài người —— Với thân thể của loài người, có thể giúp hắn thống trị tình hệ này dễ dàng hơn.

Hắn còn nhớ rõ căn phòng ngột ngạt, cảm giác choáng váng mờ mịt.

Lại thấy một cô gái.

Cô ấy là màu sáng duy nhất trong căn phòng mờ tối. Mà thứ sáng sủa nhất là mắt của cô.

Rốt cuộc vì sao lại bị một phụ nữ mang thai yếu ớt gây thương tích, lúc này hắn nhớ lại còn thấy khó tin, nhưng lại cam tâm tình nguyện.

Điều hắn nhớ rõ nhất, không phải là nhát dao khiến hắn đau đến chết lặng của cô; Không phải bản lĩnh nhanh nhẹn như thỏ lại đáng yêu của cô; Cũng không phải là quý kẻ giả vờ tin tưởng nhưng thật ra lại là cường chế hắn của cô —— Mà là rung động dữ dội như thể trứng gió của Lâm Tề khi vừa

hoàn thành mô phỏng. Ý thức và thân thể chưa phối hợp hoàn toàn đó. Nhưng cô gái kia, cô gái lương thiện đến mức buồn cười kia, nắm chặt hai tay hần như vậy, dịu dàng khích lệ hần. Tay cô mềm mại không xương, hơi thở của cô trong veo như hương hoa.

Cho đến hôm nay, cô rõ mồn một trong mắt hần.

Hình Nghị chợt cảm thấy khổ sở.

Thì ra hần nhớ tất cả về cô rõ ràng như vậy.

Từ khi bị Mạnh Hi Tông bắt lại đến nay, hần tưởng rằng tất cả những thứ mình phải chịu đựng, chẳng qua chỉ là cảm nhận khi mô phỏng Lâm Tề. Một khi chết đi sống lại, hần vẫn là sĩ quan chỉ huy, vẫn là chiến tướng của văn minh cơ giới đầu tiên, dưới một người trên vạn người, lại càng không cảm nhận được "đau khổ" vì yêu một cô gái khi mô phỏng loài người.

Mà khi hần nhớ tới cô một lần nữa, mới phát hiện ra, người khổ sở không riêng gì Lâm Tề.

Có lẽ còn có Hình Nghị.

Hình Nghị tự cho là không quan tâm, cho nên buông thả mà yêu cô.

Tầng năng lượng tiếp tục tàn sát bừa bãi, rất nhiều ký ức rõ ràng thoáng qua trong nháy mắt.

Hần thấy cái ngày giết chết Cự Thạch Nhân, cô bị hần ném ra vũ trụ, như thể cánh diều có thể lạc đường bất cứ lúc nào, bỗng bồng lên xuống giữa vũ trụ.

A. . . Lúc đó sao hần lại dốc sức đến mức quyết tâm như vậy nhỉ? Nếu như sớm biết có một ngày sẽ yêu cô, mười Cự Thạch Nhân hần cũng rèn cho cô.

Cô lại nổi giận, to gan lớn mật nắm lấy ngực áo quân đội của hần, hình như muốn đánh hần à? Nhưng những giọt nước mắt đầy trên mặt, khổ sở động lòng người, lại là cơn mưa rào ngày hạ, lạnh lẽ bùng nổ, nhiễu loạn trái tim hần.

Nhất định là cô khóc quá hấp dẫn, cho nên hần mới có thể hôn cô. Ngâm lấy làn môi mỏng manh của cô, cắn nuốt đầu lưỡi nho nhỏ của cô.

Hôn sâu như vậy, như thể tình nhân thân mật nhất. Trên đường từ cự thạch trận đến bề mặt tinh cầu Tự Do, hần không hề buông ra.

Cho đến khi môi cô sưng đỏ, cho đến khi hai người đều thở hổn hển.

Vô cùng gây nghiện.

Điều hần nhớ rõ nhất, là ngày cô sinh con. Khi đó, nơi tư mật của cô phơi bày trước mặt hần, hương vị ngọt ngào sâu thẳm như báu vật; từng tiếng kêu đau khổ kháng kiểm chế của cô khiến lòng hần hỗn loạn; tóc cô rối tung, mồ hôi phảng phất, đôi môi tái nhợt.

Nhưng cô ôm Hình Dao, cười với hần như hứng nắng giữa bão tuyết, như hằng tinh lỏng lách.

Thì ra chính là ngày đó, hần đã lặng lẽ yêu cô, không thể kiềm chế.

Thì ra cô là ánh sáng.

Là ánh sáng có mặt khắp nơi giữa trường năng lượng vụn vỡ của hần.

Từ nay về sau muốn chiếm giữ, muốn cô mãi mãi thuộc về hần.

Hần là người máy sinh ra để chiến đấu, chỉ biết xâm lược, chỉ có chiếm giữ. Nhưng ở trước mặt cô, hần luôn luôn thất bại thảm hại. Dù cho cô chọc giận hần, phần nộ lộ sạch cô cột lên giường; thân thể cô kiều diễm ướt át, cự long của hần ngẩng đầu đường như không thể khống chế.

Nhưng trước những giọt nước mắt của cô, hần lại có thể chọn dứt người rời đi. Còn chút nữa là hần có thể dùng cách của loài người để chiếm giữ cô gái bước bình này.

Nhưng phụ nữ của hần, khiến hần mềm lòng, khiến hần yêu thương, lại không thể thương tổn cô chút nào cả.

Ký ức cuối cùng về cô, lại chỉ có mình hần.

Hần mặc quân trang sĩ quan chỉ huy phăng phiu, cầm ly rượu trong tay, đứng trước sảnh tiệc, đợi chờ với tâm trạng vui sướng.

Giống một người đàn ông loài người, đợi cô gái thương yêu của mình.

Hôm đó hần nghĩ gì nhỉ?

Ồ, hần đang nghĩ, hần tận tay chọn cho cô một bộ váy dài màu đỏ rực. Đó là màu mắt của hần, cũng là màu máu của cô. Hần thích cô xinh đẹp như hoa,

thích cô rực rỡ chói lòa.

Hắn mong đợi đêm nay, cô như thể một đóa hoa tươi, nở rộ trong lòng hắn; Mong đợi được khiêu vũ với cô, một điệu lại một điệu, ôm chặt như người vợ thân thiết, gắn bó như môi với răng.

Thậm chí hắn còn nghĩ, có thể nên để cô biết, đối với cô, hắn không chỉ có lòng chiếm giữ.

Hắn thích cô, thích cô giống như thể thích hằng tinh; thích cô như thể thích sương sớm mùa xuân.

Đó là hứa hẹn của người máy. Không hề thua kém bất cứ loài người nào, không thua thời gian và sinh mệnh hữu hạn.

Hắn tưởng rằng đêm nay, hắn sẽ nói cho cô biết.

Đúng lúc này, ý thức còn sót lại của hắn càng thêm nặng nề.

Trong cơn mơ hồ, trong khoang thuyền, hắn thấy tất cả tứ chi hài cốt của Lâm Tề đều tan biến vào không khí; hắn cảm thấy tầng năng lượng xâm nhập lạnh lùng vừa thu lại, mang theo tất cả sức mạnh vừa mất đi.

Hắn bỗng không nhớ nổi, hắn vừa mới nhớ lại điều gì?

Một cô gái? Cô ấy là ai?

Là ai ở trong lòng hắn khóc uất ức như vậy, làm cho trái tim hắn như thể bị nước mưa ngày hè trút lên? Uớt sũng đến độ khó có thể bình tĩnh?

Là ai cười với hắn như hằng tinh lóng lánh, làm cho hắn không dời mắt nổi, làm cho hắn say mê trong lúc đó?

Là thân thể mềm mại của ai thơm như mật, làm cho hắn giống một cậu bé ngây ngô, cam chịu đau khổ nhẫn nhịn, cầu còn không được, trần trờ trần trọc?

Là ai, mặc bộ váy dài đỏ rực, dịu dàng nương tựa cười tươi như hoa trong lòng hắn? Khiêu vũ với hắn từng điệu từng điệu một?

Hắn muốn nói gì với cô? Tấm lòng hết sức chân thành giấu kín dưới vẻ ngoài mạnh bạo? Nếu quan trọng như vậy, sao hắn lại không nghĩ ra?

Nhưng người máy, sao lại có trái tim? Sao lại có tình yêu? Hắn sinh ra để chiến đấu, sinh ra vì Đế Quốc. Hắn chỉ là một bộ máy, sao lại có một ngày sẽ yêu một con người?

Thế giới của hắn chợt lặng yên không thể nào đảo ngược.

Tầng năng lượng tan biến vào không khí; Con đau của cơ thể biến mất hầu như không còn. Hắn nghĩ trong cơn mơ hồ, thứ gì đã chết đi vậy? Thứ gì đã lặng lẽ thể lương chết đi trong trường năng lượng của hắn vậy?

Vì sao hắn lại ở đây? Hắn không phải là sĩ quan chỉ huy trung thành nhất của văn minh cơ giới đầu tiên sao? Sao lại có trường năng lượng hỗn loạn như vậy, tâm trạng chấn động rồn ren như cỏ dại trước gió?

Hắn cố gắng thả lỏng ý thức của bản thân, hắn biết trường năng lượng của mình cần say giấc nghỉ ngơi.

Nhưng khoảnh khắc mất đi ý thức đó, hắn lại nghe thấy một giọng nói đàn ông xa lạ, nói ngắt quãng:

"Tôi dùng danh nghĩa trung thành với Đế Quốc thề rằng . . . tuyệt đối không làm hại, không chiếm giữ cô ấy. Trước khi cô ấy chết tự nhiên, tôi cũng sẽ không cải tạo cô ấy. . . Ngoài tôi ra. . . không có ai có thể đối xử với cô ấy tốt hơn cả."

"Chỉ cần cô ấy trở về. . . tôi sẽ trả tự do cho cô ấy."

Chỉ cần cô ấy trở về.

Trở về bên tôi.

Bởi vì đó là người duy nhất tôi yêu, người duy nhất tôi quên, trong trăm nghìn năm qua.

Nhưng đó là. . . cái gì?

Vì ý thức vô hình của hắn, đột nhiên như thể gặp phải chấn thương dữ dội, dường như là viết thương thấu tới tận xương tủy, không thể khép lại.

Mà trường năng lượng vốn dĩ đang hấp hối, bỗng nhiên cuộn trào mãnh liệt tán loạn như cuồng phong.

Là điều gì? Rốt cuộc là điều gì?

Điều gì làm cho hắn trần trờ cầu còn không được?

Điều gì làm cho hấn cam tâm tình nguyện sa ngã?

Là điều gì? Tồn tại trong cuộc đời người máy của hấn; Tồn tại trong những năm tháng sống mãi không già không chết về sau. Tình cảm khó dần ngày đêm mong nhớ.

Hấn không có cơ hội để biết rõ.

Trường năng lượng bùng nổ như hố đen, nuốt hết những ý thức mà hấn phải chống chọi trong đau khổ.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: ĐÊM CHIẾN THẮNG

Năm 1632 lịch Liên Minh, sau khi chiến tranh kết thúc hai tháng.

Tại phủ tổng thống Liên Minh, ở thành Thiên Không.

Dinh thự tổng thống của nhà họ Du hôm nay đèn giăng rực rỡ. Tại con đường tư nhân của biệt thự trên đỉnh núi đậu đầy limousine. Sân bay phía sau núi thì có Báo Sân, có Phúc Xà, có phi thuyền Trùng Tộc, cũng có Quang Ảnh Thú.

Hôm nay, là Tổng Thống Du Mặc Niên tổ chức yến tiệc tư nhân.

Hai vầng trăng sáng chói treo trên đỉnh đầu, như vươn tay là có thể chạm đến. Những tia sáng trắng vương đầy thảm cỏ, những quý ông mang giày tây, quân phục trắng thơm nắm tay các quý cô quý bà xinh đẹp lấp lánh trang sức, khẽ mỉm cười nói chuyện với nhau.

Du Mặc Niên đứng trong đám người, vòng tròn xung quanh hấn, toàn là mấy người có thể lực nhất trong Liên Minh.

Cố Vũ Khanh mặc quân phục màu lam, nghe nói là quân phục đương thời của người thượng cổ. Đôi mắt còn đẹp hơn cả phụ nữ, tựa hồ luôn luôn ẩn chứa nụ cười.

Đại Bích - Cô ta không nhất định là người phụ nữ xinh đẹp nhất tại đây. Nhưng nhất định là có phong tư thướt tha duyên dáng nhất. Đôi mắt xinh đẹp sáng láng như nước, đứng giữa đám đàn ông bọn họ, càng xuất chúng hơn người.

Giản Mộ An - Mặc dù nghe nói hấn ta vừa kiên quyết tặng chức sỹ quan chỉ huy cho Liên Đạc. Tuy hấn ta đã hơn bốn mươi tuổi, vẫn là nhân vật thực quyền của Lĩnh Đánh Thuê.

Hình Nghị - Khác hấn với tướng mạo chiếm đóng trước kia, hấn đã đổi thân thể khác. Nhưng khí chất vẫn thâm trầm, ánh mắt sắc bén.

Cuối cùng, đương nhiên là Mạnh Hi Tông. Hôm nay anh mặc quân trang Nguyên Soái đen vàng đan xen, gương mặt trầm ổn anh tuấn, đang cúi đầu nói gì đó với Hình Kỳ Lân đứng bên cạnh. Lại bỗng ngừng đầu, nhìn về một phía khác.

Anh ta đang nhìn cái gì?

Du Mặc Niên cũng không kiềm chế được nhìn theo hướng đó.

Tâm tư những người khác tinh tế như nhau. Mặc dù vẫn còn mỉm cười trò chuyện với nhau, nhưng ánh mắt như có như không cũng hơi liếc về hướng kia.

Đĩ nhiên đáp án duy nhất chính là Mạnh Hi Tông đang nhìn Tô Di.

Chỉ thấy trên thảm cỏ góc lối vào, bên cạnh mảng cây cối cao ngang người xanh biếc, một người phụ nữ tóc đen xòa choàng qua vai như tơ lụa. Mặc chiếc váy màu đen ôm sát thân thể xinh đẹp lung linh. Tồn lên làn da mịn màng bóng loáng xinh đẹp trắng nõn.

Cô hơi ngừng khuôn mặt được trang điểm nhẹ, đôi mắt tinh khiết động lòng người. Cô đưa mắt nhìn một vòng, tựa như đang tìm gì đó. Bên này, Mạnh Hi Tông đã cất bước đi đến.

Du Mặc Niên chợt nhớ tới cái ngày mấy năm về trước.

Ngày đó, hấn nhậm chức thị trưởng thành Hi Vọng, Mạnh Hi Tông cũng dẫn theo Tô Di đến dự tiệc. Chẳng biết tại sao, đêm ấy bọn họ để lại ấn tượng rất sâu sắc với hấn. Cục trường cục trị an cướp đoạt vô pháp vô thiên, cùng một cô gái xinh đẹp nhất gan, nhìn thấy chẳng hợp chút nào.

Thật không nghĩ đến, sau mấy năm chiến loạn kịch biến, bọn họ vẫn còn chung sống cùng nhau. Chỉ có điều, lần này cô lại điềm tĩnh tự nhiên hơn trước kia rất nhiều. Anh ta thì càng thay đổi, khẩn cấp che chở cho cô rất kỹ càng.

Nhìn hai người này, ngoại trừ Du Mặc Niên ra, còn có những tướng lĩnh cao cấp khác. Khi bọn họ thấy Mạnh Hi Tông gần như bước vội vàng đi đến, đứng trước mặt Tô Di. Tô Di vừa quay đầu thấy anh ta, hai người yên lặng mỉm cười nhìn nhau.

Anh nhẹ nhàng quàng qua eo của cô, ung dung nhàn nhã; Cô khoác vào cánh tay anh, cười dịu dàng.

Trong lúc nhất thời, mấy người bên này cũng an tĩnh lại.

Đây là hai tháng bận rộn nhất của mọi người.

Các chủng tộc chung sống hòa bình, nói thì dễ, làm mới khó. Lòng dân đã sớm sụp đổ vì tranh đoạt và phân chia lợi ích -- Bọn họ cũng không phải là đèn đã cạn dầu, hơn nữa giữ cục diện ổn định, ai lại không muốn giành phần lợi ích lớn cho chủng tộc của mình.

Đương nhiên, sức mạnh đại biểu cho tất cả. Cho nên, cuối cùng thông qua các điều khoản pháp lệnh, hiệp nghị bí mật, cơ bản đã duy trì được sự công bằng hợp lý. Đến hôm nay, rốt cuộc cũng có ngày nhàn hạ. Cho nên Du Mặc Niên mới tổ chức yến tiệc, coi như là ăn mừng ngày thành lập.

Người của quân đội và chính phủ các nơi đã tề tụ đông đủ, yến tiệc chính thức bắt đầu.

Các nhân vật lớn ngồi chung một bàn trong phòng riêng. Khác hẳn với sự huyền ảo sôi nổi bên ngoài, nơi đây yên tĩnh rất nhiều.

Tô Di ngồi bên tay trái của Mạnh Hi Tông, hơi khấn trương.

Hình Nghị an vị ngồi đối diện cô. Mặc dù nghe nói đối thân thể thì trí nhớ cũng mất, nhưng đôi mắt thỉnh thoảng ngẩng lên, liếc nhìn cô sáng quắc, cũng làm lòng cô sợ hãi. Nghĩ đến hẳn không thể nhớ ra cô, Tô Di cũng giữ vẻ mặt bình tĩnh.

Chỉ có điều, hình như Hình Nghị cũng không chú ý đến cô. Trong ánh mắt của cô, cũng chỉ có sự lễ độ trong lần đầu tiên gặp mặt mà thôi.

Du Mặc Niên nâng cốc chúc mừng, nhìn cả bàn bày đầy thức ăn ngon lành đẹp mắt. Nhưng Cố Vũ Khanh nham hiểm nhìn Giản Mộ An "Lão Giản, không có bỏ thuốc độc chứ?"

Giản Mộ An cười ha ha "Vậy cậu có dám ăn hay không?"

Du Mặc Niên mỉm cười "Cố Nguyên Soái có thể yên tâm, chuyện xảy ra ở đây Du Mặc Niên này sẽ chịu trách nhiệm."

Tô Di cũng không nhìn được, cười lên. Mặc dù Cố Vũ Khanh dùng đũa gắp một miếng lớn, ánh mắt lại như thanh đao nhìn Tô Di "Chị dâu, cô cũng nhẫn tâm cười tôi à? Ban đầu là tôi cứu cô ra khỏi đội bảo vệ người máy dẫn về Liên Minh, cô cùng chồng cô lại còn cài bẫy tôi đấy."

Ngày đó, Tô Di cũng không biết chuyện bỏ thuốc, nhưng vừa nghe hẳn nói thế thì phì cười "Anh ấy làm gì tôi cũng ủng hộ."

Tất cả mọi người đều vui vẻ. Cánh tay Mạnh Hi Tông khoác lên lưng ghế của Tô Di, đôi mắt đen nhánh càng cười rạng rỡ.

"Đội bảo vệ người máy?" Đột nhiên Hình Nghị hỏi "Đã xảy ra chuyện gì?"

Mọi người im lặng.

Cố Vũ Khanh trao đổi ánh mắt với Mạnh Hi Tông, cười nói "Ha ha, cũng là hiểu lầm thôi, không đề cập nữa."

Kỳ Lân liếc mắt nhìn Mạnh Hi Tông, ý bảo mình sẽ tìm lý do xóa tan nghi ngờ của Hình Nghị.

Mấy người này cũng không phải loại người giả vờ câu nệ, không khí ăn uống vô cùng hòa hợp.

Ăn xong, âm nhạc vang lên, dạ vũ bắt đầu.

Đoàn người kéo nhau ra đại sảnh, các vị quan chức vinh hiển đều mỉm cười chờ đợi. Du Mặc Niên và bà xã nháy mở màn đầu tiên, được vỗ tay nhiệt liệt. Sau đó, mọi người cũng bắt đầu sôi nổi tham gia.

Mạnh Hi Tông ôm Tô Di, ung dung dạo chơi trong sàn nhảy.

Ánh đèn ấm áp ngời sáng, chiếu vào gương mặt xinh đẹp của Tô Di, khiến Mạnh Hi Tông bị quyến rũ không rời mắt được. Đôi mắt đen sâu thẳm yên lặng nhìn cô triu mến, cũng không để ý cái nhìn chăm chú của người xung quanh. Thỉnh thoảng đặt một nụ hôn nhẹ lên gò má của cô.

Có Mạnh Hi Tông ở đây, âm nhạc và những người khác đối với Tô Di đều chỉ là phong nền. Cô được anh ôm chặt trong ngực, nhẹ nhàng lắc lư trong đám người. Cô nói những việc vặt vãnh như mấy ngày qua con trai đã có thể vịn ghế đứng lên, mỗi ngày ăn bao nhiêu, làm cho Mạnh Hi Tông bật cười dịu dàng.

"Còn nhớ rõ lần đầu tiên chúng ta khiêu vũ không?" Anh hỏi.

"Nhớ chứ." Tô Di làm sao không nhớ rõ. Năm đó, trong buổi dạ vũ của Du Mặc Niên, hai người không có khiêu vũ với nhau. Ngược lại, là tại lễ chúc mừng của bọn người Tô Di, cô mới khiêu vũ với anh. Anh còn làm trò trước mặt mọi người, hôn cô đến long trời lở đất.

"Còn là em chủ động muốn mời anh khiêu vũ." Tô Di cười nói "Khi đó anh giả làm Thương Trung rất thuận buồm xuôi gió."

Nhưng Mạnh Hi Tông im lặng.

Đó là buổi dạ vũ quan hệ hữu nghị của đại học khoa học kỹ thuật và trường quân đội.

Anh vốn không có ý định đến đó. Nhưng trước hôm ấy, Tô Di đến chặn anh, ném cho anh tờ giấy viết thời gian và địa điểm buổi dạ vũ. Anh không giải thích được vì sao mình lại mặc áo sơ mi mới tinh đến đó.

Sau đó, tại sân thể dục thứ hai của đại học khoa học kỹ thuật tạm thời dùng làm sân nhảy, anh thấy Tô Di mặc quân trang thướt tha, cùng với từng người bạn học nam oai hùng mạnh mẽ nhảy một điệu lại một điệu; Thậm chí có rất nhiều người, cũng chú ý đến cô nữ sinh trường quân đội có nụ cười rực rỡ này.

Ở tại đó, anh chợt phát hiện -- Nhìn cô khiêu vũ cùng với những bạn học nam khác, anh rất khó chịu. Cô rực rỡ đáng yêu đến thế, lẽ ra chỉ nên thuộc về mình anh.

Tâm ý của anh đã xác định như thế.

Khi đó, tính cách ngay thẳng nhưng ngượng ngùng của Tô Di có lẽ không biết được, người đàn ông lạnh lùng như Mạnh Hi Tông, một khi đã nhận định, cô muốn đổi ý cũng khó.

Nghĩ đến đây, Mạnh Hi Tông khẽ mỉm cười, vẫn hôn lên trán cô "Ừ, em là người chủ động."

Hai vợ chồng nhảy rất nhiều điệu. Lúc này, Mạnh Hi Tông mới bước rời đi với Giản Mộ An, cùng trò chuyện với những tập đoàn có thực lực hùng hậu. Tô Di vừa định trở lại chỗ ngồi, Cố Vũ Khanh đã cười hi hi đi tới trước mặt cô, cúi người rất phong độ.

Tô Di cười đưa tay lên tay anh. Hai người bước vào sân nhảy, lại đưa tới rất nhiều ánh mắt chăm chú của nhiều người. Tô Di không ngờ sau vài ba câu trò chuyện với Cố Vũ Khanh, vấn đề lại chuyển sang hỏi thăm tin tức của Rebecca. Thì ra anh chàng này tháng trước đi thăm nơi trú quân, vô tình gặp được bác sĩ quân y Rebecca. Bởi vì không mang khẩu trang, lại quấy rầy đến việc chữa trị, nên bị Rebecca chửi ầm ĩ một trận.

Rốt cuộc bán đứng chút xui tin tức của Rebecca, đuổi được Cố Vũ Khanh còn chưa cam tâm đi. Thì Du Mặc Niên lại đến. Hai người đã là bạn lâu năm, lần này gặp mặt, vô cùng xúc động. Hai người cùng nhau trò chuyện, nhảy hai điệu vũ.

Sau đó là Kỳ Lân. Hắn nói lời xin lỗi với cô. Vì ngày đó bị dao động giữa Hình Nghị và vợ chồng Mạnh Hi Tông, vẫn là nút thắt trong lòng của hắn. Tô Di đối với hắn cảm kích nhiều hơn -- Dù sao, nếu như không có hắn, Mạnh Hi Tông đã chết từ lâu.

Chỉ có điều khi Kỳ Lân rời đi. Trong lúc Tô Di lơ đãng ngẩng đầu, thấy Mạnh Hi Tông đang đứng trong đám thương nhân, tựa như đang nhìn về phía này. Ở khoảng cách xa như vậy, cô lại giống như có thể cảm giác được ánh mắt sáng quắc của anh nhìn mình chăm chú.

Người đàn ông này, sự hiện hữu trong từng hơi thở của anh, chính là một kiểu áp lực.

Đang suy nghĩ, thì một bóng dáng cao lớn thoáng hiện trước mặt.

Hình Nghị.

"Phu nhân, tôi có vinh hạnh này không?" Giọng nói trầm ấm, ánh mắt chăm chú.

Tô Di không kiềm chế được nhìn về phía Mạnh Hi Tông một chút, rõ ràng thấy anh khẽ nhúc nhích, chuẩn bị đi về phía này.

"Xin lỗi, tôi mệt rồi." Tô Di kiên định nhìn Hình Nghị "Không muốn nhảy nữa."

Hình Nghị tỏ vẻ tiếc nuối, xoay người bỏ đi.

Tô Di hít sâu vào, trở lại chỗ ngồi.

Đại Bích ngồi bên cạnh nói lảng lẩn "Đáng đời hắn."

Tô Di im lặng.

Mấy phút sau, Mạnh Hi Tông rời khỏi đám chính sách kia, đi đến trước mặt Tô Di.

"Không sao chứ?" Anh dịu giọng hỏi cô.

"Không có chuyện gì." Tô Di vội nói "Chúng ta có khiêu vũ tiếp không?"

Đại Bích cười bên cạnh "Lại có cơ hội thấy đáng về hỗn hển của Mạnh Hi Tông."

Lời của Đại Bích quá cường điệu. Anh không hề hỗn hển, về mặt anh rất bình tĩnh. Chỉ có điều, đôi mắt đen nhìn Tô Di chăm chăm, dường như trong mắt chỉ có cô.

Mạnh Hi Tông thân nhiên liếc nhìn Đại Bích, lại nhẹ giọng nói với Tô Di "Đợi anh chút nữa nhé."

Không tới nửa giờ sau, dạ vũ đang sôi nổi nhiệt liệt. Mạnh Hi Tông đẹp trai sang trọng đứng trước mặt Tô Di, cầm lấy áo khoác của hai người "Đi thôi."

"Thích hợp không?" Tô Di hơi giật mình, mới hơn chín giờ, anh là nhân vật lớn mà lại về trước.

"Anh tự có chừng mực."

Dưới sự hướng dẫn của người hầu, hai người đến một căn biệt thự nhỏ khác ở đỉnh núi.

Đây cũng là sản nghiệp trên danh nghĩa của nhà họ Du, an bài cho khách quý ở lại tối nay. Tầng trên cùng chỉ có hai vợ chồng bọn họ ở. Trở về phòng tắm rửa, Mạnh Hi Tông đã uống chút rượu mạnh, lại không ôm cô lên giường, ngược lại dẫn cô đến ban công của tầng trên cùng.

Khoảng ban công lộ thiên hết sức rộng rãi sạch sẽ. Bốn phía đặt rất nhiều bồn hoa, cũng xem như sắc màu rực rỡ. Phía trước là khoảng đài cao không lồ, có mái che bằng thủy tinh, ngẩng đầu là có thể thấy cả bầu trời sao.

"Nơi này không tệ." Tô Di thờ dãi nói.

"Phải, không tệ." Phía sau, Mạnh Hi Tông bỗng ném áo khoác trắng lên đài lát đá cẩm thạch, bế cô lên.

"Anh làm gì vậy?" Tô Di tròn to mắt.

"Yêu em" Mạnh Hi Tông đặt cô lên đài cao, bản thân mình vẫn đứng dưới đài cao nửa người.

"Trời ạ! Sẽ có người đó."

"Sẽ không có ai đâu." Anh vuốt ve gương mặt cô, đôi mắt nhìn vào cô "Anh đã cho cảnh vệ phong tỏa cả tầng rồi."

"...."

Tô Di ngửa mặt nằm trên đài lạnh băng, anh tựa như một con diều hâu đen, hùng cứ bên trên cô. Ánh mắt sâu thẳm kiên nghị trên khuôn mặt vô cùng quyền rũ. Bàn tay to của anh tự do trên người cô, nhanh chóng cởi áo choàng tắm của cô ra, phơi bày thân thể tuyết trắng của cô.

Nhìn gương mặt đỏ ửng đầy say mê của cô đang nằm dưới anh, như một con mèo con màu trắng, cứ mặc cho anh đùa nghịch chiếm đoạt. Mạnh Hi Tông hơi khàn giọng, giữ lại hai tay của cô, hôn từ trán xuống. Thân thể của cô khẽ run run trông môi lưỡi của anh, mềm mại say đắm.

"Hi..." Anh cười nhẹ "Thấy em và người đàn ông khác khiêu vũ, anh lại ghen tỵ."

Tô Di đang trong ý loạn tình mê, khẽ "à" một tiếng, chột cười. Nụ cười như vậy trong mắt Mạnh Hi Tông chính là yêu tình thanh khiết, trong nháy mắt thấp lên ham muốn mãnh liệt nơi anh.

Dưới đài, là vườn hoa rộng lớn của biệt thự họ Du. Có thể thấy rõ yến tiệc phía trước, mơ hồ còn nghe tiếng người huyền ảo truyền đến. Xa chút nữa, chính là núi non chập chùng và thành thị đèn đuốc sáng trưng mệnh mông vô bờ. Vào buổi tối thời bình, thành phố này lại xinh đẹp yên tĩnh vô cùng.

Trên đài, gió đêm khẽ thổi qua thân thể đang dây dưa quấn lấy nhau của hai người. Làn da màu mạch và làn da trắng nõn, cứng rắn và mềm mại, linh hồn và thân thể, dùng phương thức nguyên thủy nhất, nói lên sự cố chấp ban sơ nhất của tình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Ngoại truyện 10. MƯỜI NĂM SAU

Năm 1642 theo lịch Liên Minh.

Tòa nhà cơ giới tráng lệ, như thể người khổng lồ màu bạc, đứng sừng sững ở trung tâm Hy Vọng Thành.

Trong phòng làm việc của sĩ quan chỉ huy ở tầng cao nhất, một người đàn ông cao lớn, mặc bộ quân trang phẳng phiu, ngồi ngay ngắn. Tóc đen mắt đỏ, vẻ ngoài tuấn lãng. Và dưới hàng mày rậm, hai mắt thâm thúy nhìn chăm chú vào báo cáo quân sự trước mắt.

Cửa tự động từ từ mở ra, một chàng trai trẻ tuổi cũng cao lớn như vậy, trên khuôn mặt màu đồng, đôi mắt lam có ý cười ảm áp.

"Anh hai, anh đang làm việc à?" Hắn đến trước bàn sĩ quan chỉ huy.

Hình Nghị ngẩng đầu lên, nhìn hắn: "Có việc gì?"

Hình Kỳ Lân đã biết hắn kiêu lời khô khan từ lâu, cũng không để tâm đến sự lạnh lùng trong giọng nói của hắn, trái lại nhìn thẳng vào khuôn mặt hơi tái nhợt của Hình Nghị, rồi nói: "Sao sắc mặt của anh lại không được tốt lắm vậy?"

Ánh mắt của Hình Nghị lại trở về trên màn hình máy tính, nói với vẻ hồ hững: "Ừm, nằm mơ nhiều quá."

Hai người đã thảo luận về giấc mơ của người máy từ rất lâu về trước. Tuy rằng theo nguyên lý mà nói, người máy không nằm mơ. Nhưng khi Hình Nghị ở trạng thái cơ giới bản thể, bình thường sẽ nằm mơ. Khi đó hắn thường mơ tới cảnh tượng liên quân tấn công hành tinh mẹ của người máy, Đế Quốc bị hủy diệt.

Vì vậy Hình Kỳ Lân mới hiểu được: "Lại mơ thấy Đế Quốc bị hủy diệt à?"

Hình Nghị hơi sững lại, nhú mày nói: "Không, không phải giấc mơ kia."

Hình Kỳ Lân hơi kinh ngạc, vậy giấc mơ nào quấy nhiễu hắn vậy? Có thể thấy được hắn không muốn nói nhiều, Kỳ Lân cũng không dám hỏi thêm. Nếu như mơ về người phụ nữ kia, là bất mãn, hắn không thể truy xét, không thể tỏ vẻ khác thường.

Vì vậy hắn cười nói: "Anh hai, hôm nay là ngày giải phóng Liên Minh, trong thành phố vui lắm, anh đi cùng em nhé."

"Không có hứng thú." Giọng nói vẫn lạnh băng như cũ.

"Điện hạ cũng khỏi xướng người máy gần gũi với loài người, ngày giải phóng anh không chung vui với người dân, sẽ bị nhà báo của Liên Minh phê phán đấy." Hình Kỳ Lân dùng mọi cách, "Hơn nữa anh em chúng ta lâu lắm không tụ tập rồi."

Nghe hắn nhắc tới điện hạ, cuối cùng Hình Nghị cũng lặng im trong chốc lát, tắt máy tính trôi nổi trước mặt, đứng dậy.

"Tất cả là vì Đế Quốc." Hắn nói lãnh đạm.

"Vâng, tất cả là vì Đế Quốc." Hình Kỳ Lân dờ khóc dờ cười, dẫn hắn ra khỏi phòng làm việc.

Tinh cầu Hy Vọng trong đêm đẹp rực rỡ, đèn nê-ông năm màu sáng chói như hai mắt của yêu tinh; tiếng người ồn ã náo nhiệt như hơi thở của yêu ma.

Hòa bình đã được mười năm. Ngày này hằng năm, được ước định là ngày giải phóng, cả nước đều ăn mừng. Trên đường có rất nhiều người kẻ vai sát cánh đi tới đi lui; Trong đó có người; cũng có người máy mang hình người mắt đỏ.

Sau khi các tộc chung sống trong hòa bình, tổng thống Liên Minh và Vua cơ giới ban bố pháp lệnh đoàn kết —— Người máy mô phỏng hình người mới, phải giữ nguyên đôi mắt đỏ để phân chia. Mà dưới nỗ lực của Du Mặc Niên, Mạnh Hi Tông, Đại Bích, Hình Nghị, Cố Vũ Khanh; các chủng tộc vẫn sống yên ổn với nhau. Từ thời kỳ người máy chiếm lĩnh, có rất nhiều người máy cấp cao mô phỏng loài người. Hiện giờ những người máy mô phỏng loài người càng nhiều thêm. Có người nói những người máy nam bởi vì thể lực siêu mạnh, được phụ nữ loài người chào đón nhiệt liệt; Mà người máy nữ, bởi vì dung mạo và vóc người hoàn mỹ, cũng được đàn ông loài người theo đuổi không ngớt.

Trên đường, ngoại trừ đội tuần tra trị an, rất hiếm thấy người máy kim loại toàn bộ —— Bọn họ không mô phỏng, cho nên không có nhu cầu của con người.

Không lâu sau khi chiến tranh kết thúc, Hình Nghị đã biết hai thân phận của Mạnh Hi Tông. Bởi vì chiến tranh, hắn đã đánh mất một phần ký ức, chỉ biết là chiến thần viễn cổ Hình Diệu xuất hiện, thúc đẩy hòa bình các chủng tộc —— Thậm chí còn dùng tay đấm chiến với loài người hư thể - kẻ thù không đội trời chung của họ. Hắn không hề dị nghị, nhưng xuất phát từ lòng trung thành đối với Đế Quốc, cùng cảm quan với điện hạ Hình Diệu, hắn cũng cần thận đề phòng sự phản công của loài người hư thể và chủng tộc khác.

Nhưng mười năm nay, dường như tất cả mọi người đều chán ngán với chiến tranh, chung sống hòa bình, ca múa mừng cảnh thái bình.

Hắn không thể không khâm phục Hình Diệu. Trước đây hắn chưa bao giờ nghĩ, người máy có thể vui vẻ ở bên các chủng tộc khác như vậy. Đôi khi hắn nghĩ, nếu như hàng tỉ năm trước, điện hạ Hình Diệu không biến mất bất ngờ, mà thống trị nền văn minh cơ giới đầu tiên. Như vậy số phận của Đế Quốc có lẽ sẽ khác hẳn.

Nhưng quá khứ đã đi qua. Tất cả mục đích tồn tại bây giờ của hắn, chính là phụ tá điện hạ Hình Diệu, kéo dài sự phồn vinh của văn minh cơ giới.

Hai người ngồi trên chiếc xe dài màu đen có rèm che, một cô gái xinh đẹp đã ngồi ở ghế sau từ trước. Kỳ Lân giờ tay ôm lấy eo cô, giọng điệu trầm xuống vài phần: "Chào anh hai đi."

Xoa Muội nhìn Hình Nghị ngồi đối diện mình với vẻ mặt trầm tĩnh, lập tức khép lại nụ cười, cung kính quy củ như học sinh tiểu học: "Anh hai."

Ánh mắt của Hình Nghị khẽ chuyển, liếc nhìn cô.

Từ khiêu thâm mỹ của loài người mà nói, cô gái của Kỳ Lân này rất đẹp. Mấy năm trước thậm chí hai người còn cử hành hôn lễ. Nhưng vì sao hắn luôn cảm thấy cô gái này rất sợ mình? Thấy ánh mắt của mình thì luôn né tránh?

Nghĩ tới đây, hắn mở miệng hỏi.

"Cô sợ tôi?"

Xoa Muội nghe vậy toàn thân run rẩy khóc không ra nước mắt.

Cho dù đã lấy nhau sinh con, nhưng Kỳ Lân cũng buồn phiền không ngớt vì lúc đầu đã đưa cô cho Hình Nghị. Nhưng hình tượng người máy Hình Nghị đêm đó thật sự khiến cô mười năm sau vẫn còn nhớ như in. Cho dù thay đổi thân thể, ánh mắt tối thâm lạnh băng kia, vẫn khiến cô nhớ tới ác mộng đêm đó.

". . . Không, không ạ." Cô nắm chặt tay Kỳ Lân. Kỳ Lân lập tức nói sang chuyện khác: "Anh hai, chúng ta tới quán bar được không?"

"Tùy." Hình Nghị híp mắt lại, tựa lên lưng ghế.

Khóc mất lại thoáng nhìn thấy Xoa Muội và Kỳ Lân liếc nhìn nhau, và đáng về thờ phào nhẹ nhõm của Xoa Muội.

Hừ. . . Họ đang che giấu điều gì?

Nhưng bất kể là điều gì, hắn cũng không có hứng thú.

Bóng đêm mê say, tiếng ca mãnh liệt.

Ánh đèn như ảo ảnh, bao phủ nội thất màu tối của quán bar tựa như giấc mơ không thể tỉnh lại. Trên ghế dài khắp nơi, rất nhiều người đều nâng cốc chúc mừng; Quầy bar và khoảng trống ở giữa có rất nhiều người lắc lư thân thể mệt mỏi trong mơ màng. Vẻ mặt họ trông rỗng và đau khổ; tiếng cười của họ bén nhọn the thé.

Hình Nghị ngồi ngay ngắn ở giữa, Kỳ Lân ngồi cạnh hắn, Xoa Muội dựa trong lòng Kỳ Lân. Hai người uống bia, nói chuyện về kế hoạch sản xuất người máy số lượng lớn gần đây.

Một lát sau, Kỳ Lân và Xoa Muội không di chuyển nữa, nhưng lại có những cô gái ngây thơ hoặc xinh đẹp đi tới nhìn Hình Nghị.

"Có nhảy không?" Có cô nhìn hắn với vẻ đam mê.

"Không có hứng thú." Lòng mày của hắn còn không nhướn lên.

Kỳ Lân bật cười.

Ngoại hình của Hình Nghị dĩ nhiên là xuất chúng. Nhưng xuất chúng nhất, là khí chất quân nhân lạnh lùng kiên nghị. Hắn mặc áo sơ mi màu xám đơn giản, quần đen, nhàn hạ tựa trên ghế sofa, mắt đỏ tối sẫm, thân thể cao ngất, đủ để hấp dẫn ánh mắt của tất cả phụ nữ. Thêm vào thân phận người máy hiển hách, có lẽ rất nhiều phụ nữ muốn hầu hạ dưới thân hắn, thể nghiệm đỉnh cao cực hạn.

Chẳng qua các cô gặp phải Hình Nghị kiếm lời đơn độc, e rằng phải thất vọng rồi.

Tuy nhiên ngoài dự liệu của Kỳ Lân. Khi cô gái thứ năm chưa từ bỏ ý định tiến lên yêu cầu nhảy, Hình Nghị nâng mắt liếc nhìn cô, lại có thể đứng dậy.

Trong sàn nhảy, trong đông đảo mọi người, bóng dáng anh tuấn của Hình Nghị ôm cô gái đó, có vẻ cực kỳ nổi bật. Kỳ Lân cũng ôm Xoa Muội lướt vào sàn nhảy, cười nói: "Anh còn tưởng anh hai không có hứng thú, không ngờ được nhìn tận mắt anh ta đi cùng phụ nữ."

Xoa Muội cẩn thận, lại liếc nhìn bóng dáng đó, muốn nói lại thôi.

"Sao vậy?"

Xoa Muội thờ dãi: "Anh thấy cô gái đó giống ai?"

"Giống ai?" Lời nói của Kỳ Lân vừa toát ra khỏi miệng lập tức hiểu ra. Cô gái đó mặc bộ váy đỏ, vóc người xinh xắn lạnh lợi, khuôn mặt xinh đẹp không trang điểm. Da trắng, tóc đen, nụ cười điềm tĩnh.

Hai người đều lặng im. Cho đến khi họ quay đầu lại, lại không tìm ra bóng dáng của Hình Nghị nữa.

Trong ngõ nhỏ quanh co sâu thẳm sau quán bar, có thể nghe thấy tiếng xe tới xe lui mơ hồ. Thình thoảng có người đi ra từ cửa sau của quán bar,

thấy đôi nam nữ say sưa này, lại chỉ cười nhẹ hoặc là yên lặng rời đi.

Chiếc váy dài màu đỏ rực bị xé thành mấy mảnh, có mảnh còn quấn trên người cô gái, có mảnh rơi xuống mặt đất. Thân thể mềm mại trắng như tuyết bị đè chặt trên tường, tiếng rên rỉ hoan ái phát ra theo sự va chạm kịch liệt từng hồi của người đàn ông. Ánh mắt hắn cực tối, như đã thủ dè nén quá lâu, tìm kiếm giải thoát từng lượt trên người phụ nữ. Tuy rằng cô gái có cảm tình với hắn, cũng bằng lòng chấp nhận tình một đêm. Nhưng hoàn toàn không ngờ tới, dưới vẻ ngoài cường tráng lạnh lùng của hắn, lại cất giấu nhu cầu điên cuồng như vậy. Khoái cảm từng hồi dâng trào, chỉ khiến trái tim và thân thể của cô gái đều đầu hàng. Cô khẽ cười, cần gì phải lo đêm nay về đâu.

Một lúc lâu sau, người đàn ông mới dừng lại.

Cô gái như một đồng bần nhão, mềm nhũn trong lòng hắn. Hắn lại ôm cô một lúc, mới cởi áo sơ mi của mình ra, choàng lên người cô. Cùng lúc đó nhét vào trong túi áo một xấp tiền Liên Minh dày cộp.

Cô gái nhét tiền Liên Minh kèm theo cả tấm danh tiếp trở lại tay hắn: "Lần sau nhớ tìm em."

Hắn đưa cô gái lên taxi, lúc này mới trở về quán bar với nửa người để trần.

Vừa mới vào cửa sau của quán bar, đã thấy Hình Kỳ Lâm đứng trong bóng tối đằng sau cửa.

"Sao vậy?"

"Đã mười hai giờ rồi." Kỳ Lâm cười nói, "Em đến gọi anh về."

"Tôi còn nhớ được giờ giấc." Hình Nghị lấy khăn tay từ trong túi quần ra, lau tay và miệng.

Kỳ Lâm không nói nhiều, hai người đi dọc theo ghế dài xung quanh quán bar tới chỗ ngồi.

"Tìm cô gái đó cho tôi." Hình Nghị chợt nói với hắn từ phía sau.

Kỳ Lâm hơi kinh ngạc, quay đầu cười nói: "Sao vậy? Bây giờ anh cũng không rời khỏi loài người được nữa à? Muốn tìm kiểu gì?"

"Theo như dáng vẻ của cô gái kia." Hình Nghị nói hờ hững, "Nhưng da không trắng như vậy, mắt lớn hơn chút, tóc dài hơn chút. Cậu cứ theo điều kiện tôi đưa ra, kiếm một người nuôi trong nhà tôi."

Kỳ Lâm giật bắn cả mình, đó không phải là. . .

Hắn cười gượng hai tiếng: "Vâng, em quay lại tìm xem"

Dãy ghế dài phía trước chợt có hỗn loạn. Có cô gái hét lớn, sau đó liền thấy mấy bóng dáng xông tới ẩu đả.

"Muốn chết hả!" Có người quát.

"Đánh thì đánh, làm nhảm gì chứ." Một giọng nói lạnh lùng khác cất lên. Có vẻ trong trẻo nhanh nhẹn của thiếu niên, nhưng cũng trầm thấp khàn khàn.

Hình Nghị nhíu mày, Hình Kỳ Lâm than thở: "Thanh niên loài người thật hiếu chiến."

Ánh đèn lóe lên, khuôn mặt cực trẻ tuổi chợt lướt qua. Đôi mắt đen rực sáng, khuôn mặt tuấn lãng. Kỳ Lâm thấy rõ dung mạo người này, vô cùng bất ngờ.

Hình Nghị thấy hắn không nhúc nhích, hỏi: "Sao vậy? Quen à?"

Kỳ Lâm thấy thiếu niên đó bị vài tên cường tráng vây quanh. Mặc dù biết rõ bản lĩnh của cậu ta không tồi, nhưng dù sao hai năm không gặp, không biết cậu ấy có thể địch nổi không.

"Vâng, con trai của bạn cũ. Anh hai chờ chút, em đi giúp đỡ."

"Tùy cậu."

Kỳ Lâm chuẩn bị tiến lên, nhưng lúc này, từ xa vọng tới một câu: "Ông xã!"

Đúng là giọng của Xoa Muội.

Kỳ Lâm và Hình Nghị đều nhìn lại theo tiếng. Nhanh chóng thấy ghế dài chỗ Xoa Muội ngồi, có hai người đàn ông cao to đứng sừng sững, che khuất bóng dáng mảnh khảnh của Xoa Muội.

"Mẹ nó. Dám trêu ghẹo vợ của tao!" Hai mắt Kỳ Lâm bốc lửa ngay lập tức. Ngoài tức giận, hắn lại có phần hưng phấn. Một là những người này sao có thể là đối thủ của tướng quân người máy, hắn lại có thể tỏ vẻ anh hùng trước mặt Xoa Muội; Hai là lâu rồi không đánh nhau, hơi ngứa ngáy chân tay.

Hắn vừa mới cất bước, bên này lại nghe thấy mấy tiếng "choang choang" vang lên giòn giã — — Những tên cường tráng bao quanh thiếu niên đó đã đập vỡ chai bia.

Thấy vẻ bối rối trên mặt Kỳ Lâm, Hình Nghị nói lãnh đạm: "Ở đây giao cho tôi."

Kỳ Lâm hơi chần chừ, những nghĩ một ngày nào đó sẽ gặp mặt, dứt khoát gạt đầu rời đi.

Bên này, rất nhiều người thờ ơ vây xem. Không ít người thấy rõ dung mạo thiếu niên đó, trong lòng có phần căng thẳng và thương xót.

Một cô bé rất xinh xắn, đứng góc trong chỗ ghé dài, mặt đầy nước mắt, đáng về muốn nói gì đó nhưng lại không dám lên tiếng. Mà những tên cường tráng hung hãn đang vây bắt chàng trai, nhưng cậu ta lại không hề hoang mang, lại ngẩng đầu cười cười với họ.

"Ai lên trước?" Cậu ta bày ra tư thế chiến đấu tiêu chuẩn.

Đám đàn ông to con xông hết lên, bắt đầu tay nắm chân đá kích liệt — —

Trong lòng Hình Nghị hơi khinh thường. Một là khinh thường thiếu niên — — Tuy rằng có vẻ cậu ta đã trải qua sự dạy bảo của danh gia, nhưng dù sao cũng chỉ tầm mười một, mười hai tuổi. Hơn nữa, những tên lưu manh hung ác này, thật sự còn tàn nhẫn hơn những cao thủ chiến đấu trong quân đội. E rằng thiếu niên này sẽ gặp bất lợi; Hai là khinh bỉ những tên to con này. Đối phó với một nhóc con, lại ra tay tàn nhẫn không chừng đường sống cho người ta.

Thân là sĩ quan chỉ huy, đương nhiên hắn có mang súng bên người. Hắn không giống Kỳ Lâm, tự hạ thân phận đấu võ với hai người đàn ông ở bên kia.

Hắn chỉ hờ hững rút súng ra, đi tới chậm rãi, đặt lên gáy một tên to con trong số đó.

Toàn thân tên to con đầy cứng đờ, chuẩn bị vật lộn! Hình Nghị nhấc một tay lên, đánh gãy vai tên đó.

Tên to con đau đến mức kêu to như thần kinh — — Những tên to con khác nghe thấy tiếng đều dừng lại. Mà cậu trai trẻ ở giữa bọn họ, dù đã ăn mấy đòn nhưng ý chí chiến đấu trào dâng vô cùng, cũng ngạc nhiên nhìn Hình Nghị.

"Cút hết cho tao." Hình Nghị nói lãnh đạm.

Mấy gã to con vốn chỉ nhìn thấy cô bé đứng một mình, sờ mó một chút, mới tranh chấp với cậu trai trẻ kia. Lúc này thấy Hình Nghị, biết đã gặp phải kẻ mạnh. Cũng rất thức thời, lập tức rời đi không còn bóng dáng.

Những người xem ở xung quanh tản đi, thế nhưng không ít người lên nhìn Hình Nghị và đôi nhóc kia.

Hình Nghị thu súng lại, lạnh lùng nhìn cậu trai trẻ. Thiếu nữ ước chừng mười lăm mười sáu tuổi lập tức tiến lên, kéo lấy cậu ta: "Em không sao chứ?"

Tuy rằng đầu cậu vẫn còn đang chảy máu, lại không hề để ý đến dáng vẻ của mình, xua tay, nhìn Hình Nghị không chớp mắt.

"Chú là ai?"

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Ngoại truyện 11 NƯỚC MẮT CỦA NGƯỜI MÁY

Hình Nghị nhíu mày.

Hắn không biết, những huấn luyện chiến đấu đã rèn luyện từ nhỏ giúp cho cậu trai trẻ vẫn luôn mong được đánh một trận như người đàn ông chân chính. Hiếm lắm hôm nay mới có cơ hội, lại bị Hình Nghị bóp chết. Giống như gõ mình đánh một cú, nhưng lại đánh vào bịch bông.

Cậu trai trẻ đang trong thời kỳ nổi loạn trầm trọng, tuy rằng biết Hình Nghị giúp mình, cũng biết mình không nên khiêu khích, nhưng giọng điệu vẫn không tốt lắm.

Cô bé cầm lấy cánh tay cậu trai trẻ: "Em còn không nói cảm ơn đi! Cảm ơn chú đã cứu chúng cháu! Về nhà chị sẽ nói cho mẹ em biết!"

Nghe thấy cô bé nhắc tới mẹ, cậu trai trẻ mới hơi thấy xấu hổ, nói với Hình Nghị không tình nguyện: "Cảm ơn chú." Nói xong, còn không kìm lòng nổi mà tiếc nuốt siết chặt nắm tay.

"Muốn đánh nhau à?" Hình Nghị nhìn về mặt của cậu, chợt thấy lạ nên lên tiếng hỏi.

"Vâng!" Hai mắt cậu trai rere sáng ngời, ánh mắt lướt qua cơ thể cường tráng của Hình Nghị, "Thân thù của chú rất tốt phải không?"

Hình Nghị thấy đôi mắt rực sáng của cậu, tâm trạng bỗng nhiên vui hẳn lên.

"Đánh đi."

Sau khi Kỳ Lân dạy dỗ đám người dám cá gan trên ghẹo Xoa Muội, quay đầu lại đã không thấy bóng dáng của Hình Nghị và Mạnh Dao đâu.

Nhất thời hẳn cảm thấy hơi bất an. Chắc Hình Nghị không nhớ Mạnh Dao đâu! Tại sao hai người lại cùng biến mất?

Hắn lấy điện thoại ra.

Điện thoại kêu một lúc mới có người nhận. Giọng Hình Nghị vẫn trầm lắng như cũ.

"Có việc gì?"

Kỳ Lân cực kỳ bình tĩnh nói: "Anh hai, anh ở đâu vậy? Thăng nhóc vừa nãy đâu rồi?"

"Chúng tôi ở bãi đậu xe." Nói xong Hình Nghị cúp điện thoại.

Kỳ Lân khó hiểu trăm bề. Vì sao lại nói là "Chúng tôi."

Đến khi hẳn và Xoa Muội chạy tới bãi đậu xe trống trải ngoài quán bar, hai người đều ngẩn ra.

Con gái lớn của Giản Mộ An đứng ở bên cạnh, vẻ mặt kích động, nắm chặt tay hô to: "A Dao cố lên!"

Mạnh Dao ngửa mặt nằm trên mặt đất, khuôn mặt tím bầm rất nổi bật dưới ánh trắng, gắng sức vùng vẫy muốn đứng lên rồi lại ngã xuống đất.

Hình Nghị đứng trước mặt cậu, nghiêm mặt nhìn cậu: "Sao vậy? Không nổi nữa hả?"

Mạnh Dao lại bật cười, tiếng cười mang vẻ trong trẻo của thanh niên.

"Chú à, chú giỏi quá. Giỏi như ba cháu vậy! Cháu thua rồi!"

Hình Nghị nghe vậy, khóe miệng lại có thể cong lên chậm rãi. Cánh tay dài vương ra, Mạnh Dao đặt một tay lên, mượn lực để lên tinh thần, đứng dậy lần nữa.

Kỳ Lân yên lặng nhìn hai người vô cùng hài hòa kia. Xoa Muội đứng cạnh thở dài, vỗ vai hẳn: "Anh chết chắc rồi."

Đêm đó sau khi đưa hai người Mạnh Dao và Giản Mạn Mạn vào khách sạn. Trước tiên Kỳ Lân thừa dịp không có Hình Nghị len lén khuyên Mạnh Dao: "Cháu đừng tìm chú ấy độ sức nữa được không? Chú ấy rất bận, không có thời gian đánh với cháu đâu."

Mạnh Dao nhướn mày: "Cháu không quan tâm chú ấy là ai. Cháu với chú ấy đã hẹn thời gian độ sức lần tiếp rồi."

". . ." Sắc mặt Kỳ Lân sa sầm: "Cháu còn lên đi nữa, chú sẽ nói cho ba mẹ cháu biết."

"Ai lên đi?" Mạnh Dao khinh bỉ liếc nhìn hẳn, "Mẹ cháu đã đuổi cháu ra ngoài trải nghiệm cuộc sống rồi."

". . ."

Kỳ Lân quay đầu lại tìm Hình Nghị: "Đứa trẻ này là con trai bạn em, anh đừng làm cậu bé bị thương nhé."

"Tôi có chừng mực." Hình Nghị tắm rửa sạch sẽ, tinh thần nhẹ nhàng khoan khoái, tâm trạng dường như cũng không tệ, "Tôi cũng không quan tâm cậu ta là con trai của ai."

"Sao anh có thể phí sức với một đứa trẻ? Anh muốn đánh nhau thì em đánh với anh."

"Không." Hình Nghị nhớ tới gì đó, chợt nở nụ cười, "Cậu không hung hãn bằng cậu bé."

Kỳ Lân khuyên nhủ không có kết quả, chỉ có thể tự bảo vệ mình. Ngày hôm sau dứt khoát nghỉ phép đưa Xoa Muội đi du lịch vũ trụ. Tò về việc này không liên quan gì đến mình. Hơn nữa thấy anh hai lại có được tâm trạng vui vẻ đã nhiều năm không có, hẳn có phần mang lòng riêng không muốn quan tâm.

Mười ngày sau.

Hai chiếc Báo Săn màu vàng đen, một trước một sau bay vào dải sỏi thạch tựa như ảo mộng. Như hai mũi tên đã rời dây cung, với tốc độ cao, len lỏi

tranh giành vị trí đầu tiên.

Chiếc báo săn đang trước rõ ràng chiếm thế thượng phong, sau khi phanh gấp, còn có thể tạm dừng chờ chiếc Báo Săn ở phía sau. Dáng vẻ như vậy giống như hẳn hoàn toàn có thể dễ dàng khống chế được toàn cục, chẳng qua là nhẫn nại, đùa với chiếc Báo Săn đang sau tiến hành chém giết.

Rốt cuộc, một chùm laser quyết liệt nhẹ nhàng búng trúng bụng chiếc Báo Săn đằng sau. Dựa theo lệ cũ, tổn hại như vậy đã tính là rơi máy bay rồi.

Trên kênh truyền tin, truyền đến tiếng giọng nói giận dữ nghẹn khuất của cậu trai trẻ: "Mẹ nó! Lại thua rồi!"

Một giọng nói trầm âm hùng hậu khác truyền đến: "Tiến bộ không ít."

Cậu trai trẻ nghe thấy lời khen của hẳn, vui vẻ ngay lập tức. Cúi đầu nhìn ra đa trong máy bay, cười nói: "Lão đại, chỗ này rất gần nhà cháu. Mẹ cháu nấu thịt kho tàu ngon lắm. Chúng ta cho họ bất ngờ đi."

"Được."

Hai chiếc máy bay chiến đấu cùng đáp xuống mặt đất. Nơi này chỉ có một hộ gia đình.

Tuy rằng không dùng hết sức để kiểm chứng thân phận của cậu trai trẻ. Nhưng căn cứ theo sự thật lúc trước, kết hợp với vị trí hiện tại, Hình Nghi đã chắc chắn về thân phận của cậu.

Nhưng hẳn và cậu trở thành bạn, không hề liên quan tới việc cậu là con trai của ai.

Hai người một trước một sau, cũng không nói nhiều, ngồi trên chiếc xe của cảnh vệ sân bay, chạy về phía dinh thự nguyên soái.

Lúc hoàng hôn, dinh thự nhà họ Mạnh rộng lớn cũng không có những người khác. Con gái tới nhà thầy học đàn chưa về; Con trai hiếu động đã ra ngoài trải nghiệm mấy ngày vui đến quên cả đường về.

Tô Di nằm trong lòng Mạnh Hi Tông, muốn đứng dậy nhưng bị níu lại.

"Buông tay ra! Em đói rồi."

Mạnh Hi Tông lại cười nhẹ: "Anh vẫn chưa no." Anh lại bắt đầu nhấm nháp ngón tay cô từng chút một.

Tô Di thẹn quá hóa giận, dứt khoát chiếm thế chủ động, nhào lên lòng anh. . .

Điện thoại vang lên không đúng lúc.

Truyền đến giọng của cảnh vệ: "Phu nhân, Tiểu Dao đã về, mười phút sau sẽ đến nhà."

Ngay sau đó, giọng nói thẳng thắn của con trai vang lên: "Mẹ ơi, ba có nhà không? Hôm nay con dẫn lão đại về, mẹ mau chuẩn bị thịt kho tàu đi. . ."

Cúp điện thoại, Mạnh Hi Tông chửi nhỏ một tiếng, buông Tô Di ra. Tô Di cười thầm, mặc quần áo, thoát khỏi nanh vuốt của anh.

Mấy ngày nay con trai ra ngoài trải nghiệm, tùy rằng phái người âm thầm bảo vệ, nhưng cũng không có gì khác thường. Con trai cũng không thích nhiều lời vô ích giống cha mình, rất ít gọi điện thoại, mỗi ngày chỉ nhắn một tin ngắn gọn.

Ngày hôm nay là: "Mẹ, con rất khỏe."

Ngày mai là: "Mẹ, hôm nay con đánh nhau với người ta một trận. Người đó trâu lắm."

Sau đó là: "Mẹ, kỹ thuật lái máy bay của người đó cũng rất tốt. Bây giờ chú ấy là lão đại của con."

...

Người có thể khiến Mạnh Dao gọi "lão đại" là ai đây? Tô Di cảm thấy rất thú vị. Cô biết con trai rất giống cha, tính tình hiếu chiến bẩm sinh. Nhưng với thân phận và tuổi tác như vậy, ngoài người cha chiến đấu không hề lưu tình với cậu ra, những người khác ít khi đánh thật với cậu. Nhưng cha rất bận, làm sao có thời gian đánh nhau với cậu hằng ngày.

Lần này gặp được người hợp ý như vậy, nhất định không phải người tầm thường.

Mười phút sau, Tô Di ướp thịt xong, lại gọi điện dặn đầu bếp làm thêm vài món đưa tới. Lúc này mới đứng đợi trước cửa nhà.

Mạnh Hi Tông đi tắm. Anh không kích động như Tô Di, chỉ hờ hững nói chờ con trai trở về, phải hỏi han xem mấy hôm nay đã trải nghiệm những gì.

Xe việt dã đậu vững vàng trước cửa nhà. Mạnh Dao nhảy phắt xuống xe, nói với người đàn ông cao to ở đằng sau: "Lão đại, đây là mẹ cháu. Mẹ, đây là lão đại của con. Được rồi, lão đại, chú tên là gì?"

Tô Di nhìn người đàn ông trước mắt, tâm trạng phức tạp khó có thể hình dung được nổi lên trong lòng.

Hắn đã thay đổi đáng kể, mấy năm qua cũng gặp nhau vài lần. Hắn lịch sự nhưng lạnh lùng, cô già bộ bình tĩnh. Nhưng hắn lại có thể là lão đại mà con trai cô cực kỳ ngưỡng mộ ư?

Trong nháy mắt, ký ức của cô quay trở lại mười năm trước. Cô bị hắn ôm vào trong ngực, hôn mãnh liệt. . . Và cảnh hắn ôm Mạnh Dao, ánh mắt dịu dàng, mỉm cười thân thiết.

"Vào đi." Phía sau chột vang lên giọng nói trầm thấp, chồng cô vẫn mang vẻ bình thường nói chuyện với hắn, một tay, lại kéo tay cô từ phía sau.

Lòng cô bình tĩnh trở lại, nhéo tay anh, ngẩng đầu mỉm cười: "Sĩ quan chỉ huy, mời vào."

Hình Nghị bình thản liếc nhìn họ, ánh mắt dừng lại trên người Mạnh Hi Tông.

"Nguyên soái, phu nhân, đã quấy rầy rồi."

Mạnh Dao thoáng giật mình nhìn Hình Nghị: "Cháu đoán rằng chú là quân nhân, thì ra chú lại là sĩ quan chỉ huy Hình Nghị tiếng tăm lừng lẫy! Thảo nào chú lại giỏi như vậy."

Hình Nghị nghe vậy mỉm cười với cậu: "Có quan trọng không?"

Mạnh Dao cất tiếng cười to: "Không, không quan trọng." Sau đó lại nghênh ngang tóm lấy tay Hình Nghị, dẫn vào trong nhà.

Khi hai người lướt qua Tô Di, Hình Nghị âm thầm liếc nhìn Tô Di.

Tuy rằng chỉ mới gặp vài lần, nhưng hắn vẫn có ấn tượng rất tốt với cô. Hắn đã gặp không ít quan lớn chính khách của Liên Minh. Phu nhân của họ phần lớn đều là người đẹp thực nữ tiếng tăm lừng lẫy. Nhưng người làm cho hắn thấy thoải mái nhất, chính là phu nhân của nguyên soái. Hắn cảm thấy mắt nhìn của nguyên soái cao hơn những người khác.

Khi đi lướt qua, hắn ngửi thấy hương thơm tinh khiết trên người Tô Di. Mùi hương này rất quen thuộc, hắn đã có vài lần giao thủ qua loa với nguyên soái. Khi đá năng lượng tinh thể năng lượng cao của nguyên soái tách ra, chính là mùi hương này.

Có lẽ trên người phu nhân, cũng có năng lượng tinh thể của nguyên soái.

Thật hoàn mỹ, cô gái hoàn mỹ.

Hắn bỗng nhớ tới dáng vẻ cô gái có tình một đêm với hắn ở quán bar mấy ngày trước; và dáng vẻ người tình lý tưởng miêu tả cho Kỳ Lân. Không ngờ phu nhân nguyên soái lại phù hợp với lý tưởng của hắn.

Hắn bật cười trong lòng. Lễ nào sở thích của người máy đều giống nhau?

Vừa vào nhà, Tô Di đã lên vào bếp bận rộn. Ba người đàn ông hai lớn một nhỏ đứng ngoài sảnh.

Mạnh Hi Tông và Hình Nghị vẫn luôn cùng giải quyết công việc gọn gàng lưu loát, không cần nhiều lời, vẫn tỏ vẻ trung thành và tin cậy. Nhưng hôm nay có Mạnh Dao ở đây, bầu không khí khác biệt rõ ràng.

Mạnh Dao háng hái bưng bưng: "Ba, thân thủ của ba với lão đại của con, ai giỏi hơn?"

Mạnh Hi Tông và Hình Nghị liếc nhìn nhau, đều mỉm cười. Hình Nghị nói: "Tôi tự nhận kém hơn chút."

Mạnh Dao lại kéo Hình Nghị: "Lão đại, chú nói hai ta liên thủ, có thể đánh thắng ba cháu không?"

Hình Nghị còn đang tự hỏi, Mạnh Hi Tông đã cười lạnh: "Nếu như Hình Nghị cố gắng hết sức, còn có thể tương đương với ba. Thêm con nữa ư? Chắc chắn là thua rồi."

Mạnh Dao giận dữ, nhào thẳng vào lòng ba trên sofa. Mạnh Hi Tông trở tay, không hề lưu tình ép mặt cậu xuống sofa.

"Còn gì nữa không?" Trong giọng nói của Mạnh Hi Tông mang ý cười.

Mặt Mạnh Dao bị ép biến dạng, nhưng vẫn giả vờ là lười với Mạnh Hi Tông. Mạnh Hi Tông bật cười ra tiếng, buông lỏng tay. Mạnh Dao lập tức nhảy dựng lên, háng hái bưng bưng ngồi cạnh Hình Nghị.

"Vẫn là lão đại tốt." Đầu Mạnh Dao dựa sát vào người Hình Nghị.

Hình Nghị vỗ vai cậu: "Cậu đáng bị đánh."

Khi Tô Di bụng đồ ăn ra, thấy trên mặt ba người đều mang nét cười. Cảnh tượng kỳ dị này ít nhiều gì cũng khiến cô sững sờ.

Khi ăn cơm, bầu không khí quanh quẽ hơn nhiều.

Mạnh Dao xa nhà lâu ngày, thấy đồ ăn ngon thì như sủi bọt, lặng lẽ quét sạch hai chén cơm lớn. Tô Di không lên tiếng, Mạnh Hi Tông và Hình Nghị đều là người kiệm lời. Hết một bữa cơm, không nói với nhau tới mười câu.

Thấy sắc trời đã tối, Hình Nghị đứng lên: "Nguyên soái, phu nhân, hôm nay tôi xin phép về trước."

Mạnh Dao không đồng ý: "Đừng mà, sáng sớm ngày mai cháu đưa chú tới bờ biển ngắm mặt trời mọc!"

Mạnh Hi Tông và Tô Di chưa lên tiếng, Hình Nghị đã mỉm cười với Mạnh Dao: "Sau này còn có cơ hội."

Mạnh Dao nóng lên, nhìn Tô Di: "Mẹ, mấy hôm trước con gọi điện thoại cho mẹ, nói sẽ đưa lão đại về. Không phải mẹ nói nhất định phải giữ lão đại ở lại vài ngày sao? Hôm nay sao lại lạnh nhạt như vậy?"

Trong lòng Tô Di cả kinh - Ngay cả con trai cũng nhận ra.

Mạnh Hi Tông chợt nói: "Ồ lại đi."

Anh lên tiếng, Hình Nghị không có ý kiến gì khác: "Được."

Ban đêm, Tô Di khoác áo ngủ trở về phòng, về mặt hơi thần thờ. Mạnh Hi Tông thấy vậy, kéo cô vào trong lòng.

"Dao Dao ngủ rồi à?"

"Ừm." Cô co ro chui vào trong lòng anh, "Nó đưa. . . Hình Nghị tới bờ biển, đi câu cá ban đêm mấy tiếng, bây giờ đã rất mệt. Còn không thêm tắm rửa. Em gái nó về cũng không gặp."

Mạnh Hi Tông mỉm cười: "Nó bướng bỉnh như vậy, nhất định là giống em"

"Sao lại giống em?" Tô Di cảm thấy không thể tin nổi, "Em là người bướng bỉnh sao? Ngược lại nó coi trời bằng vung giống anh đây."

Mạnh Hi Tông cười nhưng không nói.

Mặt Tô Di có nét buồn: "Hình Nghị . . ."

Mạnh Hi Tông nói hờ hững: "Bây giờ hán không còn uy hiếp gì nữa."

Tô Di lắc đầu: "Không, em cảm thấy bây giờ hán mất đi ký ức, cô đơn một mình, ngược lại rất đáng thương." Tuy rằng mấy năm đầu, cô cảm thấy người này rất đáng trách. Nhưng mười năm qua, tâm trạng đó đã sớm nhạt phai. Bây giờ cô chỉ coi hán là là cấp dưới trung thành của chồng, cô đơn lẻ bóng.

Mạnh Hi Tông nhún mày, quay mặt cô về phía mình: "Không được nghĩ tới hán."

Ba giờ sáng.

Mạnh Hi Tông mở mắt ra.

Vợ nằm cạnh mình ngủ rất yên bình. Anh ngắm nhìn khuôn mặt đang ngủ của cô một lát, cúi đầu hôn lên trán cô, đứng dậy xuống giường.

Hình Nghị được sắp xếp ngủ trong một phòng. Mạnh Hi Tông khởi động trường năng lượng, giấu đi hơi thở và tiếng bước chân, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra.

Thân thể cao to của Hình Nghị bình thân nằm trên giường, hai tay đặt trên ngực. Nếu như lúc này có người khác tiến đến, Hình Nghị với tính cảnh giác rất cao sẽ lập tức giật mình tỉnh giấc. Nhưng thân thủ của Mạnh Hi Tông rất tốt, trường năng lượng mạnh mẽ còn tản ra cực kỳ ôn hòa, làm cho Hình Nghị ngủ càng sâu.

Mạnh Hi Tông đi tới bên giường, cúi đầu nhìn hán.

Chúng tộc đối lập, là kẻ thù của ngày trước; Cấp dưới đắc lực, cực kỳ trung thành của ngày hôm nay.

Ánh trăng chiếu vào từ cửa sổ, mờ nhạt như phủ lên mặt hán một tầng sa mỏng. Hàng lông mày đen nhánh của hán cau lại, dường như đang gặp giấc mơ cực kỳ nặng nề, đau khổ.

Mạnh Hi Tông vừa suy nghĩ, đưa tay nhẹ nhàng đặt lên đầu ngón tay hán, trường năng lượng liền nhẹ nhàng bí mật len vào thân thể hán.

Đêm nay, cảnh tượng trong giấc mơ của Hình Nghị còn rõ ràng hơn bất cứ ngày đêm nào trong mười năm nay.

Còn đau khổ hơn.

Cảnh tưởng trong những giấc mơ trước đều mơ hồ. Nhưng có giọng nói của một người đàn ông, mơ hồ nói gì đó trong đầu hắn; Hắn lại hoàn toàn không nghe rõ; Lại có vài hình ảnh chợt lóe qua rồi biến mất, những hình ảnh này có vẻ rất vui vẻ, rất xúc động, rất đau khổ, rất đoạn tuyệt. Nhưng hoàn toàn không thấy rõ. Nhưng ngày hôm sau khi hắn tỉnh lại, thì đầu đầu mờ mờ.

Nhưng đêm nay, hắn gặp được giấc mơ rõ ràng.

Hắn mơ thấy mình biến thành một đôi mắt, một đôi mắt có mặt khắp nơi.

Hắn thấy trước một căn nhà xa hoa, có một người đàn ông loài người xa lạ, lại càn rỡ mặc quân phục sĩ quan chỉ huy của hắn, anh tuấn, đứng thẳng trước cảnh vật vang tiếng nước tí tách.

Trong lòng Hình Nghị nghi hoặc, lúc này lại thấy người đàn ông đó dường như nghĩ tới điều gì đó, khóe miệng lộ ra nụ cười.

Không biết vì sao, Hình Nghị ở trong mộng, đột nhiên cảm thấy đau xót trong lòng.

Là cảm giác đau đớn thực sự. Nhưng người máy làm sao biết đau?

Cặp mắt đó, lại nhìn người đàn ông kia. Nhìn theo ánh mắt của hắn, Hình Nghị thấy một cô gái, mặc chiếc váy dài đỏ rực, đang chậm rãi bước về phía người đàn ông đó.

Về mặt cô gái đó rất mơ hồ. Hắn thấy người đàn ông kia vươn cánh tay dài ôm eo cô gái đó, cúi đầu, dịu dàng hôn cô ấy thật sâu.

Cô gái đó, giống một đóa hoa, bùng nổ trong lòng người đàn ông. Bọn họ ôm nhau thật chặt, tựa như đôi tình nhân si tình nhất, như thể mãi mãi cũng không chia lìa.

Hình Nghị không biết tại sao mình lại mơ thấy đôi nam nữ đó. Nhưng hình ảnh này lặp lại từng lượt, như thể có người dùng dao, khắc vào trong lòng hắn từng nhát một.

Trong lúc hoảng hốt, hắn cúi đầu.

Lại thấy mình lại có thể đứng ở ven hồ nước. Mặt nước hiện lên hình ảnh đầu và thân thể kim loại của hắn. Trong gợn nước mang về u ám.

Dưới đôi mắt màu đỏ cấu thành do tinh thể silic, hai hàng nước mắt không biết đã rơi từ lúc nào.

Người máy, sao lại có nước mắt?

Hắn hốt hoảng nghĩ ngợi, thì ra đó là người duy nhất tôi yêu, người duy nhất tôi quên, trong trăm nghìn năm qua.

Nhưng đó là cái gì? Rốt cuộc là cái gì.

Ngày hôm sau khi Hình Nghị tỉnh lại, sắc mặt rất tệ. Bị Mạnh Dao lôi đi ngắm mặt trời mọc, ăn bữa sáng xong, rốt cuộc cũng cáo từ.

Mà Mạnh Hi Tông nhìn bóng lưng rời đi của hắn, lại chỉ ôm chặt lấy người phụ nữ thương yêu ở bên cạnh.

Khi Hình Nghị trở lại, Hình Kỳ Lân đã đợi rất lâu.

Hắn còn dẫn một cô gái tới, thật sự giống với yêu cầu của Hình Nghị —— Thanh tú xinh đẹp, vóc người nhỏ xinh, màu da trắng ngần, mắt rất lớn rất sáng.

Hình Kỳ Lân không ở lại bao lâu đã cáo từ. Đêm nay Hình Nghị gầy vò cô gái cả đêm, sáng sớm ngày hôm sau mới ngủ mơ màng. Vậy mà tới hoàng hôn mới tỉnh lại.

Cô gái có phần nôm nớp lo sợ ngồi bên giường, không biết nên làm gì. Hình Nghị xoa tay, bảo cô muốn làm gì cứ làm. Sau đó hắn châm thuốc, nghĩ vẩn vơ.

Trên người những cô gái này, luôn thiếu thứ gì đó.

Là thứ gì?

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: HÓA RA LÀ ANH

Đó là một ngày trời trong vắt, bầu trời xanh như nước biển, chỉ có điều là an tĩnh hơn biển rất nhiều.

Tô Di và Xoa Muội xuống xe. Tô Di dẫn theo con trai mới được một tuổi rưỡi, bước chân nó be bé, ba người hai lớn một nhỏ bước trên con đường đá sỏi đi thẳng lên núi.

Xoa Muội đội chiếc mũ rộng vành, tóc dài lượn sóng, mặc chiếc quần short màu hồng tôn lên đôi chân dài, xinh đẹp động lòng người. Tô Di cột mái tóc đen thành đuôi ngựa, đội chiếc nón lưỡi trai, gọn gàng linh hoạt, xinh đẹp ngây thơ.

Tô Di nghỉ ngơi nhìn ngôi biệt thự đang nằm sừng sững phía trước "Kỳ Lâm chuyển qua đây từ bao giờ?"

Xoa Muội cười hi hi "Anh ấy nói ở đây phong cảnh tốt, tương lai sẽ sinh con ở đây."

Tô Di vuốt ve bàn tay mềm mại non nớt của con trai, không tưởng tượng ra được con của Kỳ Lâm và Xoa Muội sẽ như thế nào.

Con của người máy và con người.

Nhưng dường như Xoa Muội cũng chẳng màng đến, nên cô cũng không nên hỏi nhiều. Hôm nay cô và Xoa Muội dẫn con trai đi hội đạp thanh (1), mệt mỏi nên đến đây nghỉ ngơi. Chỉ có điều phong cảnh ở đây đúng là không tệ, Kỳ Lâm rất biết hưởng thụ.

(1):Hội đạp thanh: Lễ hội trong tiết Thanh Minh, Việt Nam mình không có tổ chức lễ hội này. Các bạn có thể tham khảo tại đây <http://yume.vn/news/du-lich/kinh-nghiem...7C9D2.html>

Ngôi biệt thự màu trắng nằm trong ánh sáng lưa thưa, mờ ảo lung linh khôn cùng.

Không khí trong núi yên tĩnh, thỉnh thoảng vang lên tiếng chim hót lạnh lẽo. Ba người đạp trên lá khô, vang lên tiếng giòn giã vui tai. Trong núi rừng xanh thẳm, các cô lại nghe thấy tiếng bước chân mơ hồ.

Có người ư?

Tô Di ôm con trai, đi thăm dò vòng qua biệt thự với Xoa Muội. Lại thấy Hình Kỳ Lâm mặc quân phục màu bạc, đứng trước bãi cỏ của biệt thự, đang quay đầu nhìn qua. Bất gặp các cô, gương mặt sâu xa giãn ra, hiện lên sự ấm áp.

"Sao các người lại đến đây?" Giọng nói của hắn rất bình tĩnh.

Ánh mắt Tô Di nhìn ra phía sau cách hắn 10km. Cuối mảnh sân, có một người máy kim loại, đưa lưng về phía các cô, đang bước đi trên con đường nhỏ trong rừng.

Tô Di nheo mắt tập trung.

Trong ánh trời chiều chạng vạng soi lên toàn thân người máy kia tỏa sáng lấp lánh. Kim loại sáng bóng như nước, nhưng lại không khiến đường viền của hắn ta mềm mại đi chút nào. Ngược tấm lưng cùng đôi chân dài thẳng tắp lại lộ ra sự cứng rắn lạnh lùng.

"Chờ một chút."

Tô Di lên tiếng, ngay cả chính cô cũng cảm thấy kinh ngạc.

Xoa Muội ngu ngu ngơ ngơ. Còn vẻ mặt của Kỳ Lâm giống như bị người ta đánh trúng một cú, hơi ngậy ra khó hiểu.

Mà hình như người kia không hề nghe thấy, bước chân lại tăng nhanh, thoáng cái đã biến mất sau rừng cây.

"Mẹ, mẹ, đau!" Chân mày nhỏ nhỏ của Mạnh Dao bỗng nhíu lại, tui thân khóc lớn tiếng trong lòng Tô Di.

"Sao vậy con cưng!" Tô Di cả kinh, cúi đầu nhìn xuống, vừa bực mình vừa buồn cười -- Hóa ra lúc nãy Xoa Muội hái vài chiếc lá cho Mạnh Dao chơi. Kết quả là nhóc Mạnh Dao dùng chiếc lá mềm mại thật dài quấn lên ngón tay cái của mình. Nên giờ đây bị xiết đau đớn.

Xoa Muội nghe Mạnh Dao khóc, cũng gấp rút vội vã xông lên xem xét. Tô Di tháo chiếc lá ra ném xuống đất, lại bỗng cảm giác được hai tia mắt nóng bỏng.

Cô ngẩng đầu, nhìn thấy người máy kia đã đi nhưng quay lại, đứng trên con đường mòn, xa xa nhìn lại đây.

Ánh mắt trầm tĩnh sắc bén.

Kỳ Lâm thấy nhóc con nín khóc mỉm cười trong lòng Tô Di, nói cao giọng "Không có sao không có sao. Nhóc con nghịch quá. Tô Di, ôm nó vào nhà rửa tay đi."

"Chú ôm con." Mạnh Dao thấy Kỳ Lâm ra vẻ rất thân thiết, vùng vẫy muốn nhào vào lòng hắn.

Tô Di trao đứa bé cho Kỳ Lâm, quay đầu nhìn lại, chỉ còn thấy rừng cây xanh thẳm trước biệt thự.

Không còn thấy bóng dáng người máy kia đâu cả.

"Đó là ai? Người máy kia đó?" Tô Di hỏi.

Tại sao lại cho cô có cảm giác vô cùng kỳ quái?

"À, đó một hộ vệ của tôi." Kỳ Lâm nói về dừng dừng "Sao vậy?"

"... Không có gì."

Kỳ Lâm trả nhóc con lại cho Tô Di, ôm Xoa Muội, ngón tay chỉ lên đầu mũi của cô ta "Sao đột nhiên tập kích? Không phải em ngại xa nên vẫn không chịu đến biệt thự này sao?"

Buổi tối về nhà, Tô Di cũng không nói với ông xã mình về sự hoài nghi vào ban ngày. Ngược lại, hôm nay Mạnh Hi Tông tựa như đặc biệt hăng hái, hạnh hạ đến nửa đêm mới chịu bỏ qua.

Sau khi ngủ, Tô Di mơ thấy một giấc mộng.

Giấc mộng kia rất đơn điệu, đơn điệu đến mức làm người ta đau khổ.

Cô nhìn thấy một đôi mắt đỏ ngầu, lảng lảng nhìn mình. Cô không thấy rõ mặt của hắn, hắn cũng không nói câu nào. Cứ lảng lảng nhìn cô như thế. Cô nhìn thấy được nỗi đau khổ mãnh liệt, thương xót nặng nề trong mắt hắn.

Cô không biết đó là ai, nhưng sau khi tỉnh giấc khuôn mặt cô nhạt nhòa nước mắt. Cô hiểu, nhất định có người này tồn tại. Nếu không cảm giác kia sẽ không quen thuộc đến thế.

Dường như Mạnh Hi Tông hoàn toàn không ngủ, gần như lập tức giờ ngón tay lên lau khô nước mắt trên gò má của cô.

"Thấy ác mộng à?" Cầm của anh chôn trên hõm vai cô, ôm cô thật chặt.

Tô Di không biết phải miêu tả giấc mộng này làm sao. Chỉ biết nằm trong lòng ngực ấm áp kiên cố của Mạnh Hi Tông, nhìn ánh trăng yên bình ngoài cửa sổ, chảy xuôi như dòng nước.

Bỗng nhiên cô nhớ đến nghi vấn đã chôn chặt trong đáy lòng rất lâu --- Cô và Mạnh Hi Tông, tại sao lại đến thời đại này? Trong khoảng thời gian trống rỗng dài đằng này, rốt cuộc ẩn chứa bí mật gì?

Thật ra thì đáp án cũng không khó đoán như vậy.

Nhưng Cố Vũ Khanh, Mạnh Hi Tông, Hình Kỳ Lâm, tựa như ai cũng muốn tránh né vấn đề kia.

Qua vài hôm, Tô Di gọi điện thoại cho Xoa Muội.

"Em nói ở chỗ Hình Kỳ Lâm có máy nhận biết được loài người và người máy phải không?"

"Đúng vậy đó" Giọng nói của Xoa Muội lúc nào cũng vui vẻ "Kỳ Lâm sợ em gặp nguy hiểm, nên cho em cái máy đó. Máy nhận biết là Cố Vũ Khanh cho anh ấy."

Cố Vũ Khanh?

Hôm đó, chính hắn khẳng định Tô Di không phải người máy, cho nên mới không giết cô.

Nhưng nếu như không phải người máy, sao cô lại sống nhiều năm như vậy? Chẳng lẽ thật sự xuyên không sao?

Qua vài ngày sau, chiếc máy nhận biết đeo tay lớn nhỏ đưa đến tay của Tô Di.

Đêm đó, Tô Di tựa vào lòng Mạnh Hi Tông, lấy chiếc máy nhận biết ra.

"Anh nói chúng ta có phải là người máy hay không? Cái máy nhận biết này có nhận ra không?" Cô mở máy, song trên màn hình chỉ có một màu đen âm ỉ, tỏ vẻ máy trước xung quanh cũng không hề có người máy.

Mạnh Hi Tông nhìn cô, ánh mắt tỏ mò thành khẩn "Có quan trọng không?"

"Cũng không quan trọng" Tô Di nói khẽ "Nhưng không biết được nguyên nhân chúng ta xuất hiện ở thời đại này, luôn khiến em hơi không cam lòng."

"Có lẽ trước đây chúng ta là tình nhân" Bờ môi đầy đặn của Mạnh Hi Tông lưu luyến trên gương mặt mềm mại của cô "Chúng ta đến đây chỉ vì gặp lại nhau."

"Giờ chứ?" Tô Di làm sao tin như vậy "Năm đó anh nhất định được em đã đối xử với em thế nào? Nếu không phải em không thèm đếm xỉa, bây giờ chắc là một tiêu bản của Xoa Muội rồi!"

Qua vài hôm, Tô Di kiểm chứng không có kết quả, cũng không có cơ hội nhìn thấy người máy kỳ lạ kia nữa, nên cũng quăng chuyện này qua một bên.

Hôm đó, Kỳ Lâm đến phòng làm việc của Mạnh Hi Tông. Mạnh Hi Tông ném máy nhận biết cho hắn "Sau này đừng để phụ nữ của cậu nói làm nhảm về những thứ này nữa."

Kỳ Lâm cười nói "Thật ra như vậy tốt hơn, sau khi chị dâu nghiệm chứng, sẽ không hoài nghi nữa."

Mạnh Hi Tông yên lặng.

Không phải anh không nghĩ đến chuyện nói tất cả với Tô Di. Song, nhớ lại thái độ cương quyết dứt khoát của Tô Di từ năm về trước, anh lại không dám mở miệng. Tô Di bây giờ, mặc dù bình thân trầm tĩnh rất nhiều. Nhưng nếu như muốn giải thích thân phận người máy của anh, tất phải giải thích năm đó anh bị xóa đi trí nhớ, và cái chết của sự trường và chiến hữu cô trân trọng nhất.

Đối mặt với sự trung thành của cô, liệu cô có yêu anh như trước nữa hay không?

Anh phát hiện mình thật sự không dám chắc chắn.

Cho nên, kể từ khi cô trở lại bên cạnh anh, anh khôi phục thân phận người máy, anh đã sớm sắp xếp mạng lưới dày đặc, cô là trung tâm trong mạng lưới ấy. Điện thoại, computer, internet, cho đến chuyên cơ Báo Sản của cô... tất cả đều được cài chip, kết nối với thân thể người máy của anh. Bất kỳ hành động nào của cô cũng sẽ truyền đến trường năng lượng của anh.

Khi cô gọi điện thoại hỏi thăm Xoa Muội, anh đã kêu Kỳ Lâm đổi máy nhận biết người máy.

Tuy là hành động hơi vô sỉ, nhưng anh đã lừa cô quá nhiều lần, cho đến hôm nay, đã không còn đường lui nữa.

Song, ngày để cho cô biết sự thật, thật sự còn quá sớm đối với anh.

Có lẽ nhiều năm chinh chiến bị thương, thân thể của cô đã suy nhược sớm hơn dự đoán của anh. Thoáng chốc đã hai mươi năm, bọn họ đã trở thành đôi vợ chồng già chân chính. Cô đã dần dần già yếu.

Bọn nhỏ đều đã lớn, anh dẫn cô đến một hành tinh độc lập khác. Ở đây, dân cư và đồn trú thưa thớt, chỉ biết bọn họ là nhà quyền quý, nhưng không biết lai lịch là ai.

Ngày cuối cùng trong sinh mệnh của cô, thậm chí anh cũng không báo cho hai đứa con đến. Đó là một ngày trời đầy mây, anh ôm cô ngồi trên ban công. Gió nhẹ nhàng thổi qua mười ngón tay đan nhau của hai người.

Đối với Mạnh Hi Tông mà nói, thời khắc đôi mắt cô khép lại, thần kinh anh đau đớn khôn cùng. Anh càng cảm giác được mình đã quyết định chính xác, anh vui sướng vì thân phận người máy của bản thân.

Còn đối với Tô Di, chỉ là cảm giác ngủ một giấc ngắn. Khi tỉnh lại, vẫn còn nằm trong ngực anh.

Mây đen đã tan, ánh mặt trời chiếu qua tầng mây dày, mưa lất phất tan đi trong ánh mặt trời đỏ rực.

Tô Di đứng lên. Sau giây phút yên lặng ngắn ngủi, cô nhanh chóng phát hiện ra mình không đứng.

Thân thể của cô tràn đầy sức mạnh, mắt của cô vô cùng sáng ngời. Cô giơ tay lên, thấy một đôi tay chi thuộc về Tô Di tuổi hai mươi, thon dài trắng nõn.

Đầu óc cô hơi không thích ứng. Mặc dù sớm đã dự trù được kết quả này. Song khi thành sự thật, không ngờ nó lại yên lặng, yên lặng đến quái dị vô cùng.

Cô quay đầu lại, nhìn thấy Mạnh Hi Tông vẫn ngồi đó.

Anh dựa vào ghế dài, đôi mắt đen sâu thẳm yên ả như suốt mấy ngàn năm, vẫn nhìn cô, không hề nói gì.

Đúng rồi, hai mươi năm vợ chồng, sao cô không phát hiện? Cô già đi từng ngày từng ngày, nhưng dáng vẻ anh vẫn như dừng lại ở lứa tuổi ba mươi. Năm tháng không hề để lại dấu vết gì ở anh.

Cho nên, đầu tiên chính là anh, sau đó mới là cô ư?

"Anh không nên làm như vậy." Cô khẽ nói "Chúng ta đã mất đi thân phận, mất đi con mình."

"Điều duy nhất anh không thể mất, chính là em" Giọng nói của anh rất bình tĩnh.

"Em cũng vậy, không rời xa lia anh" Nước mắt cô chảy xuống "Mới vừa rồi, không phải là em không có ý thức... Nhưng khi nghĩ đến anh, em thật sự không cam tâm chết đi."

Anh đứng lên trong thoáng chốc, ôm chặt cô vào lòng.

"Hãy đồng ý với em." Giọng nói cô thôn thức "Nếu như một ngày em không muốn sống, hãy để cho em chết."

"Được." Anh ôm siết lấy cô "Anh sẽ cùng chết với em."

Cô cho rằng: Nhiều năm trước Mạnh Hi Tông đã cải tạo bản thân, giờ đây anh cải tạo cho cô.

Xoa Muội nghe tin đến thăm cô. Hóa ra cô ta đã cải tạo từ lâu. Hai người trò chuyện về thân phận bây giờ, vừa thôn thức vừa vui mừng.

"Chị có sử dụng trường năng lượng chưa?" Xoa Muội cười nói "Em cho chị biết, Kỳ Lân dạy em cách sử dụng trường năng lượng, có thể tiến vào trường năng lượng của người máy, thấy được tất cả về anh ấy. Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là chị phải mạnh."

"Em sử dụng rồi à?" Tô Di hỏi.

Xoa Muội đỏ mặt lên "Có đôi khi trong lúc làm tình... giao hòa từ trong ra ngoài... tương đối kích thích."

Tô Di bật cười.

Có lẽ đây là cách để người máy giao hòa linh hồn và thể xác. Hai trường năng lượng hợp làm một.

Dựa theo phương pháp của cô giáo Xoa Muội dạy, Tô Di quyết định tạo một niềm vui lớn cho Mạnh Hi Tông. Sau khi cô sống lại, đây là lần thân mật đầu tiên của hai người.

Mạnh Hi Tông vô cùng chú tâm. Thân thể của cô đã được cải tạo, nên tựa như anh cũng buông lỏng rất nhiều. Thế Tô Di mới biết, Mạnh Hi Tông từng bị đè nên biết bao nhiêu. Cho đến hôm nay cô có thể thừa nhận, anh mới không hề kiêng kỵ buông thả trên người cô.

Khi tình dục lên đến đỉnh điểm, Tô Di âm thầm sử dụng trường năng lượng, giống như điều khiển một con rắn, lặng lẽ tiến vào anh. Anh ngẩng gương mặt đang nhể nhại mồ hôi, khẽ mỉm cười. Anh nhảy bén nhận được tiểu xảo của cô, phóng túng để năng lượng của mình cuốn vào của cô.

Thân thể quán quýt, năng lượng hòa quyện, khiến cho hai người đạt đến mức hòa hợp mãnh liệt chưa từng có. Vào lúc lên đỉnh, Tô Di âm thầm mạnh hơn, năng lượng trường trong cơ thể không tính là đặc biệt mạnh mẽ, chỉ giống như thủy triều xâm nhập vào Mạnh Hi Tông --

Sau cảm giác bất ngờ nổ tung, đột nhiên Mạnh Hi Tông mở hai mắt ra, gần như mạnh mẽ ép trường năng lượng của Tô Di ngược ra ngoài.

Song, đã trễ.

Tô Di giống như bị một sức mạnh vô hình đẩy ra, thế nhưng cô lại né ra phía sau, lưng vào eo chạm vào tường.

Cô ngẩng đầu nhìn Mạnh Hi Tông.

Sau phút mê mang ngắn ngủi, gương mặt cô đau đớn.

Mạnh Hi Tông gần như nhào về phía trước, ôm chặt cô vào lòng "Bà xã, em..."

Tô Di ngơ ngác nhìn anh.

"Những thứ kia đều là thật ư?"

Nhưng trí nhớ chôn sâu trong trường năng lượng của anh, những hình ảnh em vô ý dò thám biết được. Tô Di ương ngạnh kiêu ngạo kia, Tô Di đau khổ khôn cùng kia.

Còn có một số thi thể tương tự như lần người máy tấn công trước đây.

Mạnh Hi Tông im lặng, hai tay siết chặt.

Toàn thân Tô Di sùng sò, sau đó mạnh mẽ vùng vẫy muốn thoát ra. Anh ôm càng chặt hơn. Tô Di cúi lên, quát to trong lòng anh "Buông tay"

Đôi lấy chỉ là vòng tay anh càng siết chặt hơn nữa.

"Anh để cho em yên tĩnh một chút" Tô Di nhắm mắt lại, hít sâu một hơi ".... Hay em nên gọi anh là... Hình Diệu?"

Mạnh Hi Tông tái mặt.

----- BỔ SUNG THÊM -----

Đây là lần đầu tiên Tô Di và Mạnh Hi Tông chia phòng để ngủ. Mà lần đầu tiên Mạnh Hi Tông lại đuối lý, không dám ép buộc cô.

Cô nhìn bầu trời sao ngoài cửa sổ mang theo tâm tình rất phức tạp.

Hận sao? Dường như cũng không quá quan trọng. Từ lúc anh bắt đầu hàng động "kiếm hàng" si nhục cô, cô đã vừa yêu vừa hận anh.

Cho qua sao? Không được. Thậm chí anh đã giấu diếm cô lâu như vậy. Nếu không phải anh sơ xuất trong phút chốc, để lộ ra toàn bộ sự dối gạt của anh, thì gần như việc này đã thành công.

Tô Di lại nghĩ đến, những người xung quanh cô, có bao nhiêu người giúp anh gạt cô đây?

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, Tô Di đã nhảy lên một chiếc máy bay chiến đấu Rắn hổ mang. Mạnh Hi Tông chỉ đứng trong phòng ngủ nhìn ra, không ngăn cản, cũng không tỏ thái độ gì. Điều này khiến Tô Di càng tức hơn.

Vậy mà anh lại không đuổi theo nói xin lỗi với mình.

Được rồi, thật ra hai người cũng ở đã ở bên nhau quá lâu, hơn cả tỷ năm rồi còn gì. Việc anh chủ động nói xin lỗi chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Mang theo một cảm giác đau buồn, lại có lẽ là vì chưa thích nghi kịp với thân thể mới này nên nôn nóng bất an. Tô Di khởi động Rắn hổ mang, trực tiếp thực hiện cú nhảy biến mất.

Tại tỉnh cầu Tự Do phồn vinh thịnh vượng, Tô Di đi trên những con đường quen thuộc, thậm chí có vài thanh niên trẻ tuổi đến bắt chuyện làm quen với cô.

Tô Di không thể không thừa nhận, cơ thể mới rất tốt. Đã lâu cô không cảm nhận được sức mạnh cơ thể, tốc độ nhanh nhẹn, còn có làn da mềm mại mịn màng còn hơn cả trước đây. Trước kia Tô Di nhìn thấy người máy cũng có phần sững sốt ghê tởm. Nay nó thật sự xảy ra trên người mình, nhưng cô lại không thấy đáng ghét nữa.

Giấy thông hành của cô là cấp bậc cao nhất Liên Minh. Không hề có trở ngại nhỏ nào, cũng không kinh động bất cứ ai, cô nhanh chóng đi vào Phủ Thị Chính. Ngay ở gian phòng góc rẽ, cô đứng ngoài cửa thủy tinh, nhìn vị Phó Thị Trưởng trẻ tuổi đang ngồi ngay ngắn trước bàn, đôi mày chau lại trầm tư.

Mạnh Dao giống cha ở gương mặt kiên nghị, giống mẹ ở làn da trắng nõn. Không được xem là rất điển trai, nhưng lại rất ưa nhìn.

Tô Di đứng cạnh cửa, lặng lẽ nhìn con trai. Cô lại nghĩ đến thời điểm mới vừa có con, khi đó Mạnh Hi Tông sa sút. Cô lại mềm lòng.

Chắc anh là một người máy xui xẻo nhất trong hoàng tộc cơ giới rồi.

Đơn giản, chỉ vì anh yêu cô.

Có lẽ cô đã xuất thần quá lâu, ngài Phó Thị Trưởng ở trong phòng rốt cuộc không chịu đựng được nữa. Cậu ta đứng lên mở cửa, khoanh tay đứng nhìn người phụ nữ trẻ tuổi bằng mình ở trước mặt "Mẹ, mẹ nhìn đủ chưa vậy?"

Tô Di tròn to mắt nhìn cậu -- Quả nhiên, con trai cũng biết. Hai cha con luôn luôn ăn ý, nên quyết định giấu diếm luôn cô mà.

"Đủ rồi thì về đi." Mạnh Dao thờ dài như ông cụ "Ba con cũng rất đáng thương! Mẹ vừa đi, ba đã gọi báo chúng con biết, kêu con chăm sóc cho mẹ. Mẹ à, dù sao mỗi lần cũng bị ba ăn hết sạch còn gì, đi về nhà đi."

Tô Di tức giận, quay đầu bỏ đi.

Rắn hổ mang đáp xuống tỉnh cầu Dong Bình xa xôi.

Tùng chiếc máy bay chiến đấu, như mây đen phủ đầy trên bầu trời không. Báo Săn và Rắn hổ mang chia thành hai phe, kịch liệt tấn công nhau. Tô Di đứng trên mặt đất của Bộ Chỉ Huy trong chốc lát, nụ cười nở trên môi.

Máy bay chiến đấu đáp xuống theo thứ tự, chiếc cuối cùng nhẹ nhàng nhanh nhẹn dừng trước mặt Tô Di.

Một thiếu úy trẻ tuổi đứng trước mặt Tô Di, giọng nói bình thản "Có chuyện gì sao?"

Tô Di lặng lẽ quan sát cô gái.

Thiếu Úy cười "Thì ra lúc mẹ còn trẻ lại có dáng vẻ này."

Tô Di cá giận "Mạnh Phạm, con cũng biết ư?"

Mạnh Phạm bĩu môi "Mẹ, ngoại trừ mẹ ra, ba con chẳng có giấu diếm ai cả. Lúc con mười tuổi, ba đã nói với con, tự chăm sóc tốt cho chính mình, không cho can thiệp vào chuyện của ba và mẹ."

"....."

Mặc dù Mạnh Phạm nhìn Tô Di vẫn còn tức giận, về mặt cô lại hơi thả lỏng. Cô khoác lên vai Tô Di "Nếu đã tới rồi, thôi thì đi kiếm chỗ vui chơi trước đã! Đi nào!"

Trước kia, Tô Di cũng có đến thành Dong Bình nơi của Thú tộc trú đóng. Đã qua nhiều năm, dân tộc thú cũng từ bỏ nhưng thú vui tiêu khiển đặc trưng của tổ tiên, đã mở nhiều hộp đêm, quán bar, phụ nữ cũng đã bớt đi nhiều dã tính thay vào đó là sự dịu dàng hòa nhã.

Tô Di đứng trong quán bar sôi động, nhìn những anh chàng cô nàng xinh đẹp quyến rũ, mặc quần áo hở hang, đang lác lác thân thể trên sàn. Cô uống một hớp rượu, liếc mắt nhìn Mạnh Phạm "Con cũng sống thoáng nhì"

Mạnh Phạm nói thản nhiên "Mẹ cho rằng con là mẹ à? Cả ngày quán quýt với ba ở hành tinh nhỏ kia. Ba không thích cho bất cứ ai chiếm dụng chút xíu thời gian nào của mẹ cả. Càng già càng quái gở."

Tô Di cười khúc khích "Ba con chỉ thích an tĩnh." Trong đầu hiện lên dáng vẻ Mạnh Hi Tông ngày ngày lẳng lặng cầm cuốn sách ngồi trên bờ cát, gương mặt điển trai dịu dàng...

Đợi một tý, anh là người máy, sách vở gì chỉ cần nhìn qua là nhớ hết rồi, cần bản không cần phải xem hoài một cuốn --

Cho nên, thời gian đọc sách mỗi ngày, đều là giả vờ sao?

Tô Di phun rượu ra.

Mạnh Phạm chỉ cười không nói.

Lại một lát sau, có một chàng trai đến gần bọn họ. Về mặt Mạnh Phạm thản nhiên, Tô Di cũng không có hứng thú. Đàn ông chẳng có gì thú vị cả. Trong lúc lơ đãng, Tô Di ngẩng đầu, cảm giác rằng tựa như có ai đang quan sát mình. Nhưng nhìn khắp xung quanh một lượt, cũng chẳng có ai quen biết.

Cuối cùng, cô ngẩng đầu, thấy có một camera quan sát cách đó không xa.

Dựa theo tài liệu cô tra xét được, người máy có thể kết nối với những máy móc cao cấp. Mà anh tất nhiên có đủ thủ đoạn để định vị cô một cách chuẩn xác. -- Cho nên, cảm giác khó chịu vừa rồi, là do người khác đang theo dõi tới đây. Kết nối với hệ thống phòng ngự của thành Dong Bình, quan sát từng hành động của cô thông qua camera này ư?

Tô Di nhìn camera kia trong giây lát, sau đó kéo chàng trai bên cạnh đến gần. Hai tay nhanh chóng ôm cổ của hắn, giả vờ chuẩn bị hôn lên...

"Ting, Ting, Ting, Ting" - Còi báo động của quán bar chợt vang lên. Giống như con tức giận đang kiểm nén của ai đó ở trước mặt.

Tô Di cười sảng khoái, đẩy chàng trai đó ra, lời Mạnh Phạm đang khó hiểu, thừa dịp hỗn loạn chạy khỏi quán bar.

Tô Di đã dạo chơi cả ngày bên ngoài, sau chuyện vừa rồi, nhất định anh sẽ nhanh chóng nhảy đến đây. Tô Di cướp máy bay Báo Săn yêu quý của con gái, để lại chiếc Rắn hổ mang bị cài định vị, nhảy đi lần nữa.

Cả tinh hệ này chỉ có một nơi mà trường năng lượng của Mạnh Hi Tông không thể xâm nhập được.

Ngồi trên ghế salon, Tô Di uống cà phê, tâm trạng đắc ý vô cùng.

Cố Vũ Khanh nhìn người phụ nữ khuya lơ khuya lác không mời mà đến, khoe miệng hơi cong lên "Đây là cô muốn phá hoại tình cảm anh em của tôi và anh ta đấy."

Tô Di khinh bỉ "Năm đó tôi giúp anh đeo đuổi Rebecca thế nào, vậy mà chỉ nhớ đến tình cảm với anh ấy thôi ư?"

Cố Vũ Khanh cười cười.

Người đẹp ngày xưa đã gả làm vợ của người khác, nghe nói con trai cũng đã mười mấy tuổi. Hôm nay nghe Tô Di nhắc đến, chỉ còn là nỗi buồn thoáng qua.

Chỉ có điều, hắn cũng không ngại nhìn thấy tình trường của Mạnh Hi Tông cũng thất lợi một lần như mình.

"Được rồi, chỉ cần cô không muốn, tôi sẽ không để cho anh ấy vào đây."

Nửa tiếng sau, quả nhiên máy truyền tin trong nhà vang lên. Quan hầu lại cười nói "Nguyên soái, Mạnh Hi Tông đến đón vợ mình."

"Cẩn lại." Cố Vũ Khanh thờ ơ không thèm đếm xỉa "Khởi động hệ thống phòng ngự, để cho anh ta vui vẻ chút ở bên ngoài đi."

Về mặt Tô Di sững sờ.

Mặc dù Mạnh Hi Tông là nguyên soái người máy. Nhưng hệ thống vũ khí của Cố thị được chế tạo lại đặc biệt nhắm vào người máy. Mặc dù Mạnh Hi

Tông mạnh hơn, nhưng một khi lâm vào trận địa bao vây, cũng có thể không phải là đối thủ với hệ thống này.

"Yên tâm" Cố Vũ Khanh cười nhạt "Anh ta lừa cô nhiều năm như vậy, để anh ta chịu chút đau khổ cũng tốt mà."

Tô Di yên lặng trong chốc lát "Được".

Hơn mười phút sau, không có tin tức nào truyền đến. Tô Di lại ngồi không yên, cô đứng lên "Thôi để tôi đi là được rồi."

Cố Vũ Khanh liếc nhìn cô "Đứng rồi, cho cô xem cái này."

Đó là hình ảnh trong trường năng lượng của Cố Vũ Khanh ghi lại.

Một hình ảnh đen như mực, vô biên vô tận, cũng không thấy rõ được năm ngón tay. Cho đến bây giờ Tô Di chưa từng thấy một nơi đen tối sâu thẳm như thế, màu sắc của không gian cũng không thuần khiết như vậy.

"Đây là hố đen" Cố Vũ Khanh nói thản nhiên.

Tô Di ngó người ra.

Trong phút giây ngắn ngủi buổi tối hôm đó, trong trường năng lượng của Mạnh Hi Tông, cô cũng thấy màu đen hun hút như vậy. Nhưng lượng tin tức vô cùng khổng lồ, năng lượng của cô cũng chảy qua không có dừng lại nhiều.

Tựa như phát hiện được sự ngập ngừng của cô, Cố Vũ Khanh giải thích: "Ừ, đây là trường năng lượng của Mạnh Hi Tông. Tôi đã bảo lưu lại chiết xạ năng lượng của anh ta trong trí nhớ của tôi."

Trong bóng tối tĩnh mịch kia, xuất hiện một tia sáng nhỏ nhoi.

Tia sáng vô cùng yếu ớt.

Một cơ thể đàn ông, trầm tĩnh như hồ nước, từ từ trôi đi. Dáng vóc anh gầy gầy, gương mặt tiêu tụy. Đường nét cương nghị, xanh xao xám ngoét, gần như không còn da thịt.

Căn bản giống như một xác chết bị rút hết tất cả sức sống. Mà chút ánh sáng yếu ớt kia, dường như được phát ra từ những nơi sâu thẳm trong cơ thể anh, miễn cưỡng chống chọi với hố đen u tối.

Tô Di chưa từng nhìn thấy Mạnh Hi Tông như vậy bao giờ. Hơi thở cô chậm lại. Chỉ cần liếc mắt nhìn thôi cũng đủ khiến cô cảm thấy khổ sở khôn cùng. Dường như anh càng trôi càng xa trong hố đen.

"À... Khoảng thời gian này, tôi nghĩ có lẽ là mấy tỷ năm, cũng không có viết vào trí nhớ của anh ta, chỉ có vài đoạn chiết xạ năng lượng ngắn rải rác." Cố Vũ Khanh khẽ thở dài "Ở trong hố đen lây lất lâu như thế, Tô Di, nếu anh ta đã làm chuyện có lỗi với cô, cô cũng nên tha thứ cho anh ta được không?"

Tô Di cắn môi dưới "Anh ấy đang ở đâu?"

Cố Vũ Khanh khẽ cười "Vẫn còn độ sức cùng với hệ thống phòng ngự."

Tô Di đứng dậy rồi đi.

Cô nằm trên bờ cát, bắt tri bắt giác ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh lại, đã được anh ôm siết cả người vào lòng. Anh không nói lời nào, chỉ có đôi mắt đen thẳm nhìn cô thật tha thiết.

Tô Di quay đầu không nhìn anh.

"Mèo con..." Trong giọng nói anh hơi vui mừng, có thể là vì, cô đã cam tâm tình nguyện về nhà, tại sao vẫn còn giận dỗi.

"Nguyên tắc đầu tiên để yêu một người chính là tôn trọng cô ấy, anh có hiểu không? Không nên có bất kỳ điều gì giấu giếm, huống chi là chuyện lớn như vậy." Tô Di làm mặt lạnh.

"Anh không muốn em đau khổ" Anh bắt đầu nhẹ nhàng phả hơi thở vào cổ cô.

"Nhưng mà Mạnh Hi Tông, kiếp trước chúng ta cũng đã đính hôn, những ký ức quý giá kia, em lại quên sạch tất cả." Tô Di hơi muốn khóc "Đổi lại là anh, anh có chịu không?"

Mạnh Hi Tông yên lặng.

"Không" Anh cũng không muốn mất đi, bất cứ điều gì liên quan đến cô cả.

"Anh xin lỗi" Tựa như cuối cùng anh cũng nhận thấy được lỗi của mình, Mạnh Hi Tông khẽ cất giọng nói bên tai cô.

Tô Di buồn bã "Để cho em nhìn kỹ ký ức trước kia lần nữa nhé."

"Được" Anh dừng chút "Nhưng em không được tức giận nữa."

Bầu trời dần dần hiện lên ánh sáng, chiếu lên bờ cát trắng tinh khiết hơn cả ngọc. Nhìn từ phía xa chỉ thấy cơ thể cao lớn của Mạnh Hi Tông ngồi ở đấy. Nhìn gần chút nữa, mới có thể thấy Tô Di đang ngồi giữa hai chân anh.

Tia sáng xanh nhạt uốn lượn vòng quanh hai người. Tô Di ngửa mặt lên, nhắm mắt cảm nhận trường năng lượng của anh, tư thế như thành kính mong chờ.

Còn Mạnh Hi Tông siết chặt vòng tay ôm lấy cô, nhìn gương mặt mịn màng như ngọc của cô từ phía sau lưng. Không kiềm chế được cúi đầu hôn lên tóc cô, mặt cô, cổ cô. Anh cứ hôn hết lần này lại đến lần khác.

Một lát sau, trên bờ cát vang lên cuộc đối thoại đứt quãng của hai người.

"Không ngờ là em theo đuổi anh." Tô Di khó tin.

"Ừ" Giọng cười yếu ớt trầm ấm vang lên.

Lại một lát sau.

"Anh, rất có thể là anh giả vờ. Anh là sói mà."

"... Ừ."

"Em rất cừ nha."

"Rất siêu."

"Khốn thật! Em chịu huấn luyện vô cùng cực khổ, anh lại xuống tay được..."

"Rõ ràng là em rất thoải mái..."

"Câm mồm"

"Đó là... cha mẹ Mạnh Hi Tông ư?"

"Ừ."

"Không biết nếu như em gặp chính nguyên bản Mạnh Hi Tông, có thể yêu anh ta hay không?"

"Tô Di." Trong giọng nói anh có một sự tức giận.

Cô cười khẽ, lại nghe anh nói "Có lẽ bất kể anh mô phỏng ai, cũng đều sẽ yêu em."

Tô Di lại muốn lên tiếng phản bác, lại bị anh hôn ngẫu nhiên nuốt hết lời nói của cô vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.